

Giới thiệu Xuyên Qua Điện Viên Cổ Tử Tình

Thể loại: trọng sinh, điện văn, nữ cường sủng

Cũng như mấy truyện xuyên không khác, “**Xuyên qua điện viên**” cũng đi theo lối mòn các truyện phía trước. Một cô gái ở hiện đại **Cổ Tử Tình** mơ hồ xuyên qua.

Xuyên làm sao lại xuyên trên người một bé gái, lại còn là một cái ảm thuốc, bị ca ca cùng tỷ tỷ chán ghét. Còn gặp một ông nội mưu mô lúc nào cũng muốn bán mình. Cha mẹ bởi vì chống lại ông nội nên cả nhà bị đuổi đi.

Xem nàng như thế nào từng chút từng chút chống lại ảm mưu ác độc của ông nội. Lại làm sao cảm hóa được người thân trở thành bảo bối của gia đình.

Một tay vẽ tranh lại lưu truyền thiên hạ.

... ..

Lời của Tác giả:

Mấy tỷ muội huynh đệ cứ gọi ta là Ni.

Đây là một truyện sáng tác của Việt Nam chứ không phải truyện Trung nha các nàng. Tuy vậy nhưng truyện này là kể về cổ đại nên cách dùng từ không khác lắm mấy truyện trung quốc. (Thật ra là ta bị ảnh hưởng sách truyện trung quốc. Ta thường đọc Tử Thư nên cái Trung nó thấm vào não rồi haizzz...zz)

Nếu lời văn lối viết truyện có gì sơ sót mong mấy tỷ muội ném đá nhẹ tay dùm, ta nhát cây, nếu ném mạnh ta chắc sẽ bỏ của chạy lấy người đấy.

Nhưng mà nếu ta có chỗ nào sai sót mong mấy nàng dành chút thời gian góp ý cho ta, ta muốn hoàn thiện lối văn của mình hơn.

Còn các nàng xem truyện cảm thấy hợp ý nhớ dành chút thời gian trao đổi hoặc để lại cho ta một cái khích lệ nha. Động lực đó. ta sẽ mau mau viết được chương mới cho các nàng.

Cuối cùng, ỉu các nàng, mong được kết bạn với mấy nàng có cùng chí hướng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Tử Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cổ đại

Mùa thu năm 1021. Nước Đại Tề vua Hạo Nhiên năm thứ 27, tại Tây Từ thôn.

Một cái chớp mắt đã hết một đời người. Hai mươi bảy năm, có hay không đó chỉ là một giấc mơ dài?

Khẽ thở dài tựa lưng vào thân cây phía sau, mắt mờ mịt mông lung. Trên môi tràn lên một nụ cười khổ. Đã gần một tháng rồi, từ bàng hoàn sợ hãi đến âm thầm chấp nhận. Tử Tình cũng đã quen dần với nơi này. Giờ bàn tay vốn không phải của mình lên nhìn, bàn tay non nớt nhỏ xíu, ngón tay bé nhón ngắn ngắn.

Từ một cô gái 27 tuổi sống ở hiện đại chớp mắt một cái trở thành một đứa trẻ 6 tuổi ở nơi cổ đại. Một cái chớp mắt lại như thế nào cách xa ngàn trăm năm thế kỷ thật sự là chuyện quá lạ lùng.

Một làn gió nhẹ thổi bay bay mái tóc mềm. Mùa Thu ở cổ đại là như vậy, trời cao và trong, nắng tuy nóng nhưng luôn có những cơn gió nhẹ thế này. Con gió còn mang theo mùi hương của lúa nếp khô.

“Tình Nhi” Một tiếng gọi cất ngang dòng suy nghĩ vẫn còn dang dở, Tử Tình mở mắt nhìn.

“Nương” Tử Tình khẽ gọi. Đây là mẹ ruột của thân thể này, Tô thị

Tô thị năm nay 30 tuổi, là con dâu thứ ba ở Cổ gia. Tính tình hiền dịu điềm đạm, rất có phong thái của một thôn phụ. Nàng được gã vào Cổ gia cũng hơn mười năm rồi, đã sinh năm người con. Tử Tình là xếp thứ tư.

Tô thị vừa lại gần Tử Tình vừa tháo khăn mỏng che nắng trên mặt xuống, bàn tay lau vào vạt áo, ánh mắt quan tâm bàn tay sờ trán Tử Tình. Mấy ngày

này con gái bệnh vừa khỏi nên không dám để bé ở nhà một mình. Chỉ đành mang con gái nhỏ theo cho bé ngồi nơi bóng mát, nàng có thể vừa làm dưới ruộng vừa trông chừng con.

Khoảng tháng trước con gái bị sốt cao không giảm, thỉnh đại phu cũng đều nói nàng lần này không xong. Tô thị lo lắng khóc cạn nước mắt. Không nghĩ tới thể nhưng mẹ mang ba ngày sau con gái hạ sốt tỉnh lại. Nhưng thật ra không ai biết được Từ Tĩnh cô bé kia vốn đã chết rồi. Từ Tĩnh hiện tại là một cô gái đến từ thế giới khác, một thế giới hiện đại văn minh khác xa nơi cổ đại này.

“Thật tốt, không còn nóng nữa” Tô thị vui mừng nói sau đó dang tay muốn ẵm lên Từ Tĩnh. “Nào! để nương bế con về”

Tô thị hai tay ôm lấy Từ Tĩnh định nâng nàng lên. Từ Tĩnh mở miệng phản kháng, nàng nói mình có thể tự đi được. Tô thị bất đắc dĩ chỉ có thể để con gái xuống cho bé tự đi.

Tô thị đi phía trước, Từ Tĩnh thân hình bé bé lại lùn lùn, chỉ đứng vừa tới hông Tô thị. Bàn tay nhỏ xíu nắm vạt áo Tô thị lẻo đẻo theo sau. Hai người đang đi thì nghe có tiếng gọi lại ở phía sau. Từ Tĩnh quay lại nhìn thì thấy một bé gái khoảng 9 tuổi dắt tay một bé trai bốn năm tuổi đang đi về phía Từ Tĩnh. gương mặt hai người rất vui vẻ, nhất là bé trai. một bước đi hai bước nhảy về phía này. Từ Tĩnh hí hửng cười gượng gọi một tiếng “Nhị Tỷ, ngủ đi!”

Hai người này Từ Nương và Từ Sở, là nhị tỷ và ngủ đệ của Từ Tĩnh. Từ Nương năm nay đã 9 tuổi, theo mấy ngày qua Từ Tĩnh quan sát thì biết Từ Nương ngoài mặt là một cô bé ngoan nghe lời, biết chăm sóc đệ muội, nhưng thật sự không phải hoàn toàn như vậy. Từ Nương là một người có tính ích kỷ và cáo gắt, nhất là đối với Từ Tĩnh, Từ Nương rất không thích từ muội hay bệnh hoạn này. Còn Từ Sở bé năm nay cũng đã năm tuổi, là một đứa bé ngoan. Tuy vậy bé cũng không thích người Từ tỷ này.

“Ông nội nói để con và tiểu đệ về phụ nương nấu cơm” Từ Nương thấy Tô thị nhũn mảy vội vàng nói.

Người trong nhà Cổ gia hiện tại đều ở ngoài ruộng gặt lúa. Mọi ngày tới giờ này một mình Tô thị sẽ về trước để nấu cơm chờ mọi người về nghỉ trưa sẽ ăn. Hôm nay Cổ lão gia từ lại để cho Từ Nương và Từ Sở đi theo về phụ giúp chắc Cổ lão muốn nói ông đang đói. Ý là bảo phải nấu cơm nhanh. Cổ lão là một người tâm tư thâm trầm, có nhiều việc ông không có mở miệng nhưng sẽ có hành động nhỏ, con cháu cũng từ đó mà hiểu ý ông sau đó sẽ làm theo.

Tô Thị chợt hiểu, gật đầu rồi bảo “vậy thì đi nhanh về, chắc nội đã đói bụng lắm”.

Từ Nương gật đầu nói “Dạ” rồi kéo tay Từ Sở đi phía sau Từ Tĩnh. Từ Nương với Từ Sở hai đứa trẻ vui vẻ nói chuyện không khí thật phần hòa hợp. Từ Tĩnh mặt vẫn bình thường, nàng biết ngoại trừ Cổ Tam và Tô thị ra rất ít người chủ động nói chuyện với nàng, đây không phải bởi vì Từ Tĩnh mới tới nơi này nên bị như vậy, mà là bé gái Cổ Từ Tĩnh chủ thân thể này đã là bị đối xử như vậy đã lâu rồi.

Từ Tĩnh nguyên là một người vẽ tranh nghiệp dư ở thế kỷ 21. Cô vốn đã 27 tuổi. Một tháng trước trong một lần bị bệnh nhẹ lại mơ hồ xuyên không đến đây. Nhập vào thân xác bé gái này. Một bé gái 6 tuổi tên là Từ Tĩnh, Cổ Từ Tĩnh.

Nơi đây là một thời không xa lạ không giống thế giới hiện đại mà Từ Tĩnh sống. Ở đây con người còn rất cổ hủ và lạc hậu. không có internet, cũng ko có điện. Hầu như toàn bộ đều giống như ở hiện đại những năm 1000 vậy.

Ở đây Từ Tĩnh sống trong một đại gia đình họ Cổ, thường được bà con xung quanh gọi là Cổ Gia, ở Cổ Gia được phân ra là bốn phòng. Trong đó là phòng lớn, đại phòng, nhị phòng và tam phòng.

Phòng lớn gồm Cổ Lão gia tử và Xuân thị. Đây là ông bà nội của thân thể này. (nhân vật phụ phản diện 1 lên sân. Cổ Lão gia tử đó. ông này thuộc dạng máu lạnh. ác không thể tả nổi).

Đại phòng có đại bá Cổ Nhất Sinh, Đại bá mẫu Đông thị, Cổ Đại Điều, Cổ Nhị Hoa là con trai và con gái của Đại bá. Nhị phòng có nhị bá Cổ Nhị Sinh, nhị bá mẫu Hạ Thị, con trai Cổ Đại Ngự.

Tam phòng cũng là phòng Từ Tĩnh đang ở. Cha của Từ Tĩnh xếp thứ ba tên Cổ Tam Sinh, Mẹ là Tô Ngọc Khuyển, đại ca Cổ Từ Dục, nhị tỷ Cổ Từ Nương, tam ca Cổ Từ Diệc, Từ Tĩnh xếp thứ tư và một đệ đệ tên Cổ Từ Sở. Nhìn quanh tam phòng là đông người nhất. Nhưng ở đây gần một tháng Từ Tĩnh phát hiện Tam phòng ở Cổ gia bị đối xử rất lạnh nhạt.

Cổ Gia là một ngôi nhà lớn được chia ra làm 5 gian, Mỗi phòng sẽ ở một gian và một gian nhỏ nhất dùng làm phòng bếp.

Cổ gia có tổng cộng 60 mẫu đất, nhà thì khá đông con cháu. Cổ gia so ra với những gia đình khác trong thôn cũng xem như một hộ bật trung lại có chút tiếng tăm. Nhưng điều làm Cổ gia có tiếng ở thôn một phần là nhờ cách trị gia của Cổ Lão gia tử một phần là do Cổ Đại Sinh vào mười mấy năm trước đã thi đỗ cử nhân.

Tại cả thời đại này, người thi đậu cử nhân cũng xem như là một nửa làm quan. Chỉ cần có người quen biết rồi đút lót một ít bạc sau đó là có thể. Lại nói Cổ Nhị Sinh và Cổ Tam Sinh cũng là người đọc sách, xong chỉ có Cổ Tam Sinh là thi đỗ được Tú Tài. Theo Từ Tĩnh được biết khi Cổ Tam đỗ Tú Tài thì Cổ Đại Sinh lúc đó thi đậu Cử Nhân. Cổ Đại nói với Cổ Tam tạm thời đừng đọc sách nữa, ở nhà phụ Cổ Lão gia tử làm ruộng. Cổ Tam lúc đấy không đồng ý nhưng vì Cổ Lão gia tử lại đồng ý với ý kiến Cổ Đại Sinh nên Cổ Tam chỉ có thể ngậm miệng chấp nhận.

Từ ruộng về tới nhà chính Cổ gia chỉ mất khoảng một khắc (15 phút). Tô thị vừa về đến nhà thì nhanh bắt tay vào vo gạo nấu cơm. “Tĩnh Nhi, con đi thay quần áo rồi vào nhà nghỉ một lát đi, chừng nào nấu cơm xong nương sẽ gọi con đấy.” Tô thị nhìn con gái nhỏ vẫn còn đứng ngơ ngác một bên thì quay sang nói.

Mấy hôm nay là mùa thu hoạch, hằng ngày trừ những người không có ở nhà thì ai cũng phải ra đồng gặt lúa. ngay cả Cổ Đại là một cử nhân cũng phải ra đồng. Cổ Lão gia từ từ nói. “Đừng có nghĩ các người là người đọc sách rồi không chịu làm việc. Nếu ai không muốn làm việc thì rút ra khỏi Cổ gia”

Có lẽ Cổ lão gia từ từ nghiêm khắc, nên con cháu ở Cổ gia đều là người chịu đựng được cực khổ. Từ lớn tới nhỏ đều là người biết làm việc. Cũng vì điều này người trong thôn thường hay khen Cổ Lão gia từ là một người có tài dạy con. Điều này cũng là một cái tự hào của Cổ lão gia từ.

Nói đi cũng phải nói lại, trên dưới Cổ gia ai ai cũng là người làm được việc nặng, chỉ riêng Từ Tinh ở Cổ gia là một người vô dụng. Theo trí nhớ còn lưu lại trong thân thể này Từ Tinh được biết. Từ Tinh là sinh non nên thể chất yếu ớt, không chịu được nắng mưa cực khổ. Chỉ một chút nắng trưa hay một chút mưa mùa hè là cô bé ngã bệnh ngay. Mỗi lần như vậy phải kéo dài gần cả tháng mới khỏi. Cổ gia cũng vì bệnh tình của cô bé mà tốn không ít tiền thuốc me. cũng bởi vì điều này Tam phòng ở Cổ gia luôn luôn cúi đầu hơn các phòng khác.

Cổ Từ Tinh trước đây là một cô bé ích kỷ, không chịu thân cận với mọi người. Luôn lạng lẽ một mình sẽ không để ý đến người khác, dù đó là cha mẹ huynh đệ.

Cổ Từ Tinh ở Cổ gia cũng chỉ có Cổ Tam và Tô thị là yêu thương nàng thật tình, còn những người khác dù đó là Cổ Từ Dục, Cổ Từ Nương, Cổ Từ Sở cũng đều không thích nàng. Nhất là Cổ Từ Nương, rất nhiều lần ở sau lưng Cổ Tam và Tô thị khi dỗ cô bé, nếu nói lần bị bệnh này của cô bé cũng có liên quan tới Cổ Từ Nương. Nhưng chuyện này nói sau, hiện tại Từ Tinh được Tô thị cho đi nghỉ ngơi thì mở cờ trong bụng. Mấy bữa nay ngày nào cũng ngồi trên bờ đê đếm kiến khiến nàng mệt mỏi muốn chết rồi. Nàng muốn nói nàng ở nhà không muốn đi theo ra ruộng, nhưng Tô thị nói nàng đang bệnh ở nhà không ai lo trở bệnh mà không ai trông thấy thì không tốt.

Từ Tinh ở hiện đại là một người rất không thích công việc nội trợ. Nàng bình thường sẽ nằm ở một chỗ đọc sách hoặc xem phim. Trừ khi làm việc nếu không thì nhất định nằm ở một chỗ. Ở hiện đại người ta muốn phòng trọ thường tìm chỗ rộng rãi còn Từ Tinh lại chọn một phòng nhỏ gọn, nàng nói muốn phòng rộng đẹp dọn rất mất thời gian. Mấy lúc như vậy mẹ nàng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, “Tại sao ta lại sinh ra một con lười thế này”

Từ Tinh vừa đi tiểu Ngủ cũng chạy theo, bé nói nương cho bé đi nghỉ với nàng. Từ Tinh cười cười nắm bàn tay nhỏ xíu của Tiểu ngủ lắc lắc đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Ở riêng

Ở Cổ gia bữa cơm được chia ra làm 2 bàn. Một bàn dành cho Cổ Lão cùng Xuân thị, còn những người khác sẽ chia nhau ngồi trên cái vạc dài. Con cháu đều sẽ cùng nhau xúm xít ngồi bệt trên đó nam thì ngồi chồm hóm (ngồi xổm) nữ thì ngồi một chân bằng một chân gối. (kiểu mấy bà già ngồi ăn trầu) còn mấy đứa bé sẽ xếp bằng. Trên mâm cơm sẽ ngồi như vậy, đây là quy định ngầm ở nông thôn.

Nồi cơm lớn cũng sẽ chia ra thành 3 nồi nhỏ, một nồi là cơm mới nấu không có cơm nguội trộn vào, cơm cũng là phần cơm ngon nhất, nồi cơm nhỏ đó dĩ nhiên là để trên bàn cho Cổ Lão và Xuân thị. Ở đây không có vụ con dâu đứng hầu cơm cho cha mẹ chồng như mấy phim cổ trang hay nói, mà là tới giờ cơm thì dọn phần ngon cho ông bà rồi con dâu cháu dâu sẽ ngồi mâm khác ăn.

Hai nồi còn lại cũng được xới đều, nếu có cơm nguội còn dư của bữa ăn trước thì sẽ trộn vào sau đó bới ra cho mọi người cùng ăn. Hai nồi cơm sẽ để ở giữa, người ngồi cạnh nồi sẽ phụ trách bới cơm. Thường thì vị trí đó do Tô Thị và Hạ thị ngồi.

Trên bàn cơm muốn bới thêm cơm nhất định ăn hết cơm trong chén, không để lại hột nào mới được đưa chén bới cơm, nếu có ai làm đổ hột cơm thì cũng phải lụm lên ăn. Nếu ăn xong chỗ ai có rơi hạt cơm nhất định sẽ bị mắng, đó là quy định lúc ăn cơm của Cổ gia. Cũng vì điều này Từ Tinh trước kia rất hay bị Xuân thị mắng, bởi vì khi nàng ăn xong chỗ của nàng hay có cơm rơi vãi ra. Không phải Từ Tinh ăn đồ mà là do con đại bá và nhị bá lên vãi rai để làm cho Từ Tinh bị mất mặt. Những lúc đó bọn nhóc sẽ trêu Từ Tinh là gà “Người là gà, ăn cơm cũng bị đổ. lượm mau! lượm mau!”.

... ..

Buổi chiều trên bàn cơm Cổ lão gia từ từ chậm rãi rì rì xoi cơm đôi mắt thì thâm trầm lâu lâu sẽ dờ lên mặt của Từ Tinh, rồi đảo qua một nhà Tam phòng, sau đó đến đại phòng. Ánh mắt Cổ lão gia từ từ làm cho một phòng người có chút bất an. Xoi được vài chén cơm Cổ lão gia từ từ no bụng để chén xuống rồi chậm rãi nói.

“Các con tới nay lên phòng, ta có chuyện cần tuyên bố”

Nói xong mắt Cổ Lão gia từ liếc nhìn Từ Tinh một cái thật thâm sâu làm Từ Tinh rung mình một cái rồi ông mới đứng lên chậm rãi rời bàn.

Tay cầm chén của Từ Tinh run lên, nàng có chút bất an, Lão gia từ ánh mắt đó là sao đây, chắc chắn chuyện lão muốn nói có liên quan đến nàng.

Tô thị cũng lo lắng. Tam Sinh cha của Từ Tinh thì nhủ mày, nhìn Từ Tinh một cái rồi thấy nương từ đang lo lắng thì dùng ánh mắt trấn an nàng. Hẳn không biết cha hẳn sẽ làm gì nhưng hẳn chắc chắn nếu cha bắt hẳn làm chuyện vợ con hẳn không muốn hẳn sẽ không làm, nhất là cái chủ ý kia.

Với Tam Sinh, hẳn cảm thấy với đứa con gái Từ Tình này là hẳn có lỗi với nàng, bởi nếu hẳn không có chuyện kia thì vợ hẳn sẽ không lo lắng sẽ không bị cái sự cố đó làm sanh non. Từ Tình cũng sẽ không vì vậy mà ốm đau bệnh tật liên miên như vậy.

Tô thị nhìn thấy ánh mắt trấn an của chồng thì tâm tình cũng thả lỏng chút ích. Nhưng nội tâm không hiểu vẫn cứ bất an.

Nhìn người một nhà trên gương mặt ai cũng có suy nghĩ riêng. Từ Tình thở dài. Thôi kệ, tới đâu tính tới đó. là phúc thì không lo là họa thì tránh không khỏi.

.....

Buổi tối trên phòng lớn:

Cố lão gia từ ngồi trên giường gần lò sưởi rút thuốc. Đôi mắt thâm trầm quan sát người một phòng. Xuân thị ngồi bên cạnh lâu lâu sẽ nhích mông một cái. Bà im lặng ngồi chờ Cố lão nói chuyện. Xuân thị bình thường sẽ không quan tâm chuyện gì nhiều. với bà, bà chỉ cần tiền vào tay bà giữ là được, con cháu hiếu kính với mình vậy là được. lâu lâu bà cũng sẽ kiểm chuyện bắt bẻ con cháu một hai coi như để củng cố địa vị của bà trong cái nhà này.

Ở Cố gia mỗi khi con cái lên phòng lớn thỉnh an Cố Lão thì sẽ được sắp xếp vị trí ngồi là ở dưới đất phía trước chiếc giường có lò sưởi của Cố Lão, bên dưới sẽ trải một manh chiếu bằng dây lát đan thành, loại chiếu này vừa dày vừa dẽo, lại rất rẻ tiền, người nông thôn ở đây điều dùng loại chiếu này trong sinh hoạt.

Đại phòng sẽ ngồi trên chiếc chiếu phía bên trái sau đó sẽ tới Nhị phòng ngồi kế, vị trí cúi cùng còn rất nhỏ đó là vị trí của tam phòng. Tam phòng tuy là nhiều người nhưng vị trí dành cho bọn họ lại rất nhỏ, Bình thường sẽ là Cố Tam và Tô thị sẽ ngồi ghé chút mông phía ngoài đất, còn trong chiếu sẽ cho bọn người Từ Tình ngồi.

Hôm nay cũng vậy, Từ Tình cùng cha mẹ bước vào phòng, nhìn thấy đại phòng nhị phòng đều có đủ, vị trí dành cho các nàng chỉ còn nhỏ xíu vồn vẹn chừng nửa mét vuông. Cố Lão đang ngồi rút thuốc phía trên chiếc giường cao. đôi mắt âm trầm.

Mỗi lần điều vậy, cứ đến lúc lên phòng thỉnh an điều là Tam phòng sẽ tới muộn. Bởi vì các nàng luôn là người phụ trách dọn dẹp bữa tối, bởi vậy lúc nào cũng bị đến muộn hơn mọi người, và chỗ ngồi luôn luôn là rất nhỏ.

Bước vào phòng, Từ Tình theo phía sau Cố Tam đến phía trước Cố Lão gia từ quỳ thỉnh an. Thỉnh an Cố lão gia từ xong bọn người Từ Tình ngồi vào chỗ ngồi dành cho tam phòng.

Thấy mọi người đã đến đông đủ Cố lão gia từ đôi mắt đảo một vòng mới chậm rì rì nói:

“Hôm nay ta gọi các con đến đây là có chuyện muốn tuyên bố” Cố lão gia từ chậm rãi rút dài một hơi thuốc, đưa mắt nhìn mấy đứa con đang hồi hộp lắng nghe rồi nói tiếp.

“Mấy ngày nay ta đã suy nghĩ rất nhiều. Ta thấy Đại lang của đại phòng cũng đã đến tuổi cưới vợ. Đại lang của nhị phòng cũng thế. Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam. các con hiện tại ai cũng có gia đình riêng, cũng xem như là chủ của một gia đình rồi. Mấy đứa trẻ cũng đã lớn. Ta thấy cũng đã đến lúc cái nhà này cần phân ra rồi, các con thấy sao?” Cố lão gia từ nói nhiều đấy thì im lặng quan sát người một phòng.

Đại phòng có vẻ rất bình tĩnh không lộ bao nhiêu bất ngờ, nhưng nhị phòng thì ngược lại. Cố Nhị đang ngồi thì đứng dậy nhảy dựng lên chợt thấy mình phản ứng thái hóa nên vờ ho khan rồi nói:

“Cha, chúng ta đang sống cùng nhau rất tốt, tại sao phải ở riêng. Con không muốn, cha con không muốn ở riêng!”

Cố Nhị nghĩ, hiện tại Cố gia không có bao nhiêu của cải, nếu phân ra một nhà hẳn cũng không được bao nhiêu tiền. Huống chi đại ca hẳn là cử nhân, nếu phân ra đại ca hẳn nhất định sẽ là người nuôi cha mẹ, của cải trong nhà nhất định sẽ đổ về phòng lớn. Còn thêm nếu phân ra hẳn sẽ chỉ là một nhánh nhỏ, hẳn không thể mượn danh hiệu cử nhân của đại ca ra được nữa, nếu như vậy tương lai muốn cưới dâu cho con hẳn cũng chỉ có thể cưới một thôn cô. Hẳn không muốn vậy, hẳn chán cái cuộc sống thôn quê này lắm rồi. Hẳn muốn dựa vào đại ca tương lai ra làm quan hẳn sẽ hưởng kế vinh hoa. Nếu giờ phân gia thì cuộc sống ai người đầy lo, vậy kế hoạch đời đời của hẳn phải làm sao.

Cố lão gia từ vẫn không nói, ông làm sao không biết Cố Nhị nghĩ gì, chẳng qua ông có kế hoạch khác vậy nên Cố lão gia từ cứ im lặng nhìn tam phòng.

Cố Tam Sinh khi nghe nói ở riêng thì có chút bất ngờ, trong lòng lo lắng. Nhưng hẳn không lo vì tương lai cái gì đời đời, hẳn chỉ lo nếu ở riêng một nhà của hẳn rất có thể sẽ bị đối, sẽ rất khó qua. Huống chi đứa con gái nhỏ còn hay bệnh. tiền thuốc men biết tìm đâu ra.

Cố Tam Sinh vò đầu, chợt nghĩ đến ngày hôm trước cùng lão cha nói chuyện.

Trên giàn, dưa leo bò dây cao, mấy trái dưa nhỏ treo lủng lẳng. Vườn rau sau nhà của Cố gia. Cố lão gia từ đứng quay lưng về phía Cố Tam, giọng nói có chút bất đắc dĩ mà than thở

“Lão Tam, đại ca con làm cử nhân cũng được vài năm rồi. Thế nhưng một chức quan cũng không có, ta thật rất lo lắng.”

Cố Tam Sinh có chút khó hiểu nhưng không hỏi chỉ nói nói “Cha, Từ từ sẽ có thể làm quan mà, cha đừng lo lắng quá. không phải khi xưa thầy tướng nói huynh ấy có mệnh làm quan sao”

“Haizzz.... từ từ cái gì. Chờ cũng là chờ cả chục năm hần năm nay gần tứ tuần rồi, vậy mà chưa thấy tai meo gì, có mà chờ mộng thôi?” Cố lão gia từ thở dài.

“Ôi... cha người cũng đừng rầu nữa. Chuyện này dù chúng ta có lo lắng cũng sẽ làm được gì đâu.” Cố Tam Sinh bắt đầu đi. Cha của hần hôm nay sao lại như thế không biết, tự dưng tìm phiền não cho mình.

“Ai nói lo lắng không làm gì được, chẳng qua không biết người có đành lòng trợ giúp đại ca người làm quan hay không thôi.” Cố lão gia từ ánh mắt lóe sáng xoay người nhìn Cố Tam nói.

Cố Tam Sinh ngạc nhiên : “Cha người nói vậy là sao, chúng ta là anh em ta không giúp đại ca vậy giúp ai đây. Cha người nói vậy chẳng lẽ có cách nào giúp đại ca làm quan rồi sao?”

“Đúng vậy! có một cách, nhưng... người đã đồng ý giúp đại ca của người người chó có nuốt lời”

“Nhưng... cha, người nói con giúp cho đại ca mà phải giúp cái gì đây?” Cố Tam Sinh trong lòng có cảm giác bất an.

“Giúp cái gì chứ. Đại ca người muốn làm quan cần nhất là gì chẳng lẽ người còn không biết. Đại ca người cần là tiền. Chu Hạt lão phu tử ở trên trấn đã nói với ta, hần có quen mấy lão thái gia ở kinh thành, hần có thể giúp đại ca người thuận lợi nhanh chóng làm quan nhưng phải nộp 200 lượng bạc gọi là phí giám sinh gì đó thì hần có thể giúp đại ca người” Nói tới đây Cố lão gia từ tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn Cố Tam “Nhưng người biết đó, Cố gia mấy năm nay chỉ có chi ra không có thu vào. tiền ở nhà cũng cạn rồi, muốn có 200 lượng bạc thì lấy đâu ra.... Aiiii...”

Cố Lão gia từ nói rồi thở dài, trong mắt nhìn cố tam sinh hiện lên tính toán và dò xét.

“Cha vậy phải làm sao bây giờ?” Cố Nhị Sinh cũng rầu rĩ. Ai không biết nếu muốn làm quan mà không qua thi cử trên kinh thì điều tốn đâu. Nhưng mà biết vậy nhưng làm được gì. Tiền cũng không phải chỉ vài trăm lượng bạc là có thể, mà còn cần phải có người quen. Tóm lại là làm sao thì cũng cần tiền rất nhiều.

“Còn làm sao, bởi vậy ta mới gọi con ra đây mong con nghĩ tình huynh đệ mà giúp đỡ đại ca con một chút”

Cố Nhị Sinh gãi đầu “Nhưng mà... Đại ca cần là bạc, con làm gì có bạc riêng đâu? Cha từ trước đến nay chúng con kiếm được tiền đều giao cho cha và nương. Trong túi tui con thật không có bạc”

Cố Lão gia từ trong mắt có chút không vui nói. “Người cũng đừng ở đây kể công, các người từ nhỏ đi học, tiền giấy tiền mực không biết đã xài hết bao nhiêu, hiện tại kiểu người lấy ra một ít tiền người lại nói không có. Người cho rằng ta già rồi nên hồ đồ sao”

“Cha! con không phải ý này, nhưng mà con nói thật trong phòng chúng con hiện tại không có bạc, cha người phải tin tưởng con” Cố Tam Sinh gấp gấp giải thích.

“Haizz... được rồi ta tin người, nhưng mà người hiện tại dù không có tiền nhưng không phải là người không có” Cố lão gia từ dịu giọng nói.

“Ý cha là sao?” Cố Tam Sinh trong lòng bất an.

“Aiiii...” Cố lão gia từ thở dài trong lời nói có chút khó xử “Người cũng biết đấy, ta có ba người con, nhưng trong số các huynh đệ cũng chỉ có người là người có phúc. Đại ca người chỉ có hai người con, một trai một gái, nhị ca của người càng tệ hơn, chỉ có duy nhất một đứa. Chỉ có người thật có phúc khí, nhìn tam phòng người con cái đông đúc ta nhìn thấy cũng vui mừng.”

Lão Gia từ nói tới đây thì im lặng, đôi mắt dò xét nhìn Cố Tam Sinh.

Cố Tam Sinh trong lòng lộp bộp. hần giống như từ trên trời rớt xuống rồi. Nỗi đau âm ỉ luôn được hần giấu kín bỗng nhiên ứa ra, trái tim hần như bị ai đó bóp nghẹn, nội tâm hỗn loạn hiện rõ trên mặt. Hai mắt mờ mờ nhìn Cố lão gia từ cha của hần. Thẩn thờ một hồi lâu Cố Tam Sinh cố lấy bình tĩnh cầu may nói:

“Cha ta cũng là nhờ phúc của tổ tiên thôi. Chuyện này khoan hãy nói, ta bây giờ nên tìm cách kiếm tiền giúp đại ca đi.” Cố Nhị Sinh thấy ánh mắt Cố lão lóe sáng vội vã nói tiếp :

“Cha hay là ta ngày mai lên trấn xin làm khuôn vác nha, làm cái này có chút mệt nhưng tiền lại nhiều lắm. một ngày có tới 1 lượng”

Cố Lão gia từ đôi mắt trầm xuống nhìn Cố Tam Sinh.

“Hừ.. người một ngày làm được một lượng, ta cần tới 200 lượng chẳng lẽ người làm đến 200 ngày? Người cho dù có muốn người ta cũng sẽ không nhận người làm. Người nghĩ người là một tên thô sử hần phu à, thật không có tiền đồ, uống công ta cho người ăn học.”

Cố Tam Sinh cúi đầu yên lặng, hần biết hiện tại hần có nói gì thì cũng vô ích, hần đã hiểu ý của cha hần, xem ra cha đã quyết tâm rồi. Hần cho dù không muốn cũng phải chấp nhận chuyện này là ý muốn của cha hần. Từ cha hần.

Thấy Cố Tam Sinh không nói chỉ cúi đầu Cố lão cảm thấy mất kiên nhẫn. Ông nói:

“Lão Tam, con còn không hiểu ý ta sao? hay là con vờ không hiểu? Thôi... ta nói thẳng với con luôn. Ta nghĩ muốn con đem Tình nha đầu qua trấn bên

bán cho Hàn ma ma đi. Ta xem con bé cũng không tệ, nếu bán cho Hàn ma ma có thể sẽ được hơn 200 lượng đấy” Lão Gia từ thấy gương mặt Cổ Tam Sinh khó coi thì vội đồ dành

“Ta biết con sẽ khó chịu, nhưng lão Tam à, con nên hiểu, Cổ gia bây giờ không như xưa, nếu không hi sinh Tinh nha đầu thì Cổ gia chúng ta sẽ không thể vững lên nổi. Còn có, Tinh nha đầu lại là một con ma bệnh, quanh năm tiền thuốc đổ về tam phòng không ích. nay đem nàng bán đi xem như là để nó trả hiếu với Cổ gia. Lão tam, con nên vì mọi người ở Cổ gia mà suy nghĩ”

Cổ Tam Sinh đau lòng gấp gấp khuyên nhủ. “Cha, nếu đại ca bởi vì muốn làm quan mà đem bán cháu gái của mình, để người ngoài biết được thanh danh huynh ấy sẽ bị hỏng, Cổ gia chúng ta cũng vì vậy mà bị thiên hạ chê cười. Cha người nên suy nghĩ lại”

Cổ lão hừ lạnh “Cái đó con không cần lo, chúng ta âm thầm bán Tinh nha đầu sau đó nói với người khác rằng bệnh nặng không qua khỏi. như vậy cho dù người ta có gặp được nàng ta, thì cũng sẽ không nói được gì”

Cổ Tam Sinh đề xuống cảm xúc hỗn độn “Cha, Tinh Nhi là cháu người, người đành lòng sao cha”

“Cháu? .. cháu ta có rất nhiều, mất một đứa cũng không phải chuyện gì lớn. Huôn chi lại là một đứa bệnh hoạn” Cổ lão lạnh lùng không tình cảm đáp.

“Nhưng nàng là con gái của con, con không muốn, con sẽ không bán nàng, cha, chúng ta tìm cách khác đi cha” Cổ Tam Sinh nước mắt chực rơi. Hắn thật khó chịu, bao nhiêu năm qua hắn luôn cố gắng quên đi nhưng hiện tại chuyện này lại nhắc nhở hắn. Người ca ca mà hắn yêu thương. . .

Cổ lão gia từ nổi giận “Con của người? vậy thì sao? ngày xưa ta cũng từng làm như vậy chỉ vì cuộc sống của các người, ta cũng bán đi con của mình đấy thôi. Người nên nhớ, tam ca của người tài giỏi thế nào, thông minh ra sao, ta thương hắn biết là bao, vậy mà vì các người ta cũng đã bán hắn. Hiện tại Tinh nha đầu chỉ là một đứa con gái không nổi bật, người bán nàng đi cũng không lỗ lã gì, vợ chồng người còn trẻ, muốn sinh thêm mấy đứa nữa cũng được. Người làm sao lại không chịu bán”

Không nhắc thì thôi, nhắc đến càng làm Cổ Tam Sinh đau lòng, hắn ngồi xỏm trêm đất hai tay ôm đầu giọng kìm nén. Hỏi hắn tại sao hắn đau lòng? hắn xếp theo thứ tự lẽ ra là thứ tư, tam ca của hắn hơn hắn 2 tuổi. người rất hiền và thương hắn. Khi ấy tam ca 13 tuổi, cha hắn vì mấy trăm lượng bạc đã đem ca hắn bán đi cho một ông lão có sở thích không bình thường. Trước khi bị bán tam ca hắn khóc thật nhiều, cầu xin cha thật nhiều, nhưng cha hắn vẫn lạnh lùng phẩy tay bỏ đi.

Sau khi bán tam ca xong, cha hắn mang theo cả nhà đến nơi này mua điền sản rồi định cư tại đây. Cha hắn lấy thứ tự thứ ba cho hắn, từ đó hắn đổi tên thành Cổ Tam Sinh. hắn lấy cái tên của tam ca hắn, sống trong vị trí tam ca hắn. và tam ca của hắn từ đó cũng hoàn toàn không có nữa. Thời gian qua, hết lần này đến lần khác hắn lo sợ. Hắn sợ hãi một ngày nào đó hắn cũng sẽ bị cha hắn bán đi.

“Lão Tam, ta nói con có nghe hay không” Lão gia từ bực bội, ông muốn chuyện này giải quyết nhanh một chút. Cứ kéo dài thật không tốt chút nào.

Cổ Tam Sinh định thần lại. hắn đứng bật dậy đối diện Cổ Lão Gia từ nói “Cha ta không làm, ta sẽ không bán nữ nhi của mình, cha ta không muốn làm chuyện khiến thế nhi thất vọng. Cha ta qùy ở đây dập đầu với ngài”

Cổ Tam Sinh kiên nhẫn nói xong, sau đó chậm rãi quỳ xuống dập đầu với Cổ lão.

“Đồ bất hiếu!, cổ lão gia từ tức giận, một quyền nện xuống người Cổ Tam Sinh, thấy hắn vẫn bất động tiếp nhận bị ông đánh nhưng vẫn không nghe lời khiến ông càng tức giận hơn. Một quyền một quyền đánh xuống. Cảm thấy không có kết quả Cổ Lão chỉ có thể tức giận bỏ đi. Trước khi đi cổ lão gia từ còn lạnh lùng phẩy một câu

“Người đã như vậy đừng trách ta vô tình. Lão Tam? người con bất hiếu như vậy ta không cần!”

Cổ Tam Sinh nhớ đến đó chợt hắn thấy đau lòng. Đúng vậy, hắn dường như đã hiểu ý của cha hắn rồi. Cha hắn là muốn hắn bán đi đứa con gái này. Là muốn tạo sức ép đến một phòng nhà hắn. Tam sinh hai bàn tay nắm chặt, hắn rất mệt mỏi và bất lực.

Tô thị mặt tái mét, nước mắt đảo quanh, một tay nắm thật chặt tay Từ Tinh, đôi tay không biết vì sợ hay vì giận lại cứ run run. Ánh mắt cầu xin, Tô thị nhìn Cổ Tam. Nàng nghĩ, chỉ cần chồng mình không muốn, Cổ lão sẽ không thể làm được gì.

Cổ lão gia từ vẫn ngồi đấy quan sát. Đúng như Cổ Tam nghĩ, ông là muốn dùng cách này để ép tam phòng bán Từ Tinh đi. Ông nghĩ không phải ông máu lạnh nhưng hoàn cảnh Cổ gia ngày nay không còn như trước, Tinh nha đầu thì luôn ốm đau. Không cho tiền mời đại phu thì sẽ bị lối xóm nói ông không tốt, còn nếu mời đại phu thì ông phải ra tiền. Huôn chi Tinh nha đầu ở Cổ gia là một đứa trẻ vô dụng. không làm được việc gì còn mất để mọi người chăm sóc. Nếu bán đi có thể nói với bên ngoài rằng bệnh chết rồi, ông sẽ không bị tai tiếng còn có thể có một ít bạc có thể giúp lão đại trong chuyện thi cử coi như cũng giúp Cổ gia. Liên lão gia từ là nghĩ như vậy.

Cổ lão gia từ bàn chuyện ở riêng cũng là vì lấy lý do này ép buộc tam phòng bán đi Từ Tinh. Bởi vì tam phòng người đông, nếu phân ra thì chỉ được phân 2 mẫu đất, vậy Tam phòng trong thời gian tới sẽ rất khó qua. nói chi đến tiền cho Tinh nha đầu xem đại phu. Trước sau gì cũng sẽ bán Tinh nha đầu thôi. Bởi vì chắc chắn như vậy nên ông sẽ dùng cách này làm cho Cổ Tam tự nguyện nói ra hắn muốn bán Tinh nha đầu. Chỉ cần Cổ Tam Sinh hắn chấp nhận bán Tinh nha đầu thì ông sẽ không bắt họ phân gia, vẹn cả đôi đường rồi. Nhưng xem ra nhị phòng chưa hề được nên Cổ nhị vẫn la oai oai phản đối việc này.

Cổ lão gia từ trầm mặt liếc mắt cảnh cáo Cổ nhị một cái rồi nói tiếp.

“Cổ gia hiện nay không như xưa, chúng ta cần có tiền để lo chức quan cho lão đại. Hắn cũng ở cái danh cử nhân này lâu rồi, rất khó có dịp có chỗ trống

cho hấn treo lên, ta không muốn đánh mất cơ hội khó có được này. Ta lại không muốn vì lão đại mà làm cho các con phải vất vả theo, sẽ ảnh hưởng tới tương lai các tôn tử. Nhưng nếu các con không ngại thì có thể góp thêm chút ích. Vậy thì cũng không cần phân gia làm chi” Cổ lão gia từ thâm sâu nói.

Cổ Nhị Sinh nghe Cổ lão nói thì bức xúc, hấn nghĩ Cổ lão là có ý để bọn họ ra riêng nên mới đưa ra điều kiện như vậy.

“Cha chúng ta ở chung một nhà, tiền nương đều giữ đầy thôi, chúng ta làm gì có tiền mà góp chút ích. Cha, ý cha là sao đây? chẳng lẽ ta đem...” Chợt như nhớ ra việc gì Cổ nhị dừng lại không nói nữa ánh mắt lóe sáng nhìn sang Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh này giờ vẫn không hiểu đầu đuôi tai meo gì, chợt thấy người một phòng ai cũng nhìn nàng đôi mắt lóe lóe làm Từ Tĩnh nhú mi. Suy nghĩ một lát, chợt nhớ đến hôm bữa lên nghe được Cổ Lão gia từ nói chuyện với cha nàng, Mắt Từ Tĩnh trầm xuống. Xem ra cô đã hiểu ý của vị ông nội này rồi.

Từ Tĩnh cười lạnh, xem như mấy ngày nay đều đã biết. Cổ gia bình thường nhìn rất đoàn kết, rất yêu thương nhau. Nhưng thật ra hơn gia đình nào hết có gia thật rất máu lạnh. Từ cách cư xử của Cổ lão với các con của ông tới cách cư xử của các con ông đối với ông. Cổ gia nói chung giống như lợi dụng nhau mà sống. Từ Tĩnh cười lạnh. Xem ra cô ở đây rất không được mọi người chào đón rồi.

Từ Tĩnh nhướng mắt, cô muốn xem quyết định của người cha mới này như thế nào. Còn nương của nàng, Từ Tĩnh thấy ảm áp. Từ đầu đến cuối nương luôn là chỗ dựa tinh thần cho nàng. Nương không giống người khác nương là yêu thương nàng thật lòng.

Cổ Tam im lặng rất lâu, trên mặt có rồi rầm, có đau lòng, có lo lắng. Nhưng chắc chắn một điều Cổ Tam sẽ không bán con của hấn. Có trời mới biết hấn yêu thương con hấn như thế nào. Cho dù hàng ngày Tĩnh Nhi đối với mọi người trong nhà không gần gũi thân thiện nhưng nàng là con hấn, hấn nhất định không giống như cha hấn bán đi con mình. Nhất định hấn sẽ không bao giờ làm như vậy. Cổ Tam như quyết định xong nét mặt nghiêm túc nhìn Cổ Lão gia từ vờ khó xử nói:

“Cha chúng ta ở cùng nhau, tiền bạc đều do nương giữ. con dù có muốn giúp đại ca cũng có lòng mà không có lực. Cha... cha xem, hay là ngày mai con sẽ đi tìm việc làm để góp thêm một phần bạc trợ giúp đại ca được không?”

Cổ Tam Sinh là tú tài. Ở nông thôn một tú tài cũng là một người có tiếng nói. Nhưng Cổ Tam Sinh không được như vậy, lẽ ra hấn có thể làm một tiên sinh cho vào họ gia đình khá giả hoặc làm tiên sinh ở một học đường nhỏ. Nhưng Cổ Đại Sinh không đồng ý. Hấn nói nếu Cổ Tam cũng đi ra ngoài đọc sách dạy học thì chuyện đồng án ở nhà sẽ không ai lo nổi. Cổ lão đã lớn tuổi, chỉ có một mình Cổ Nhị. Làm như vậy mất nhiều hơn được nên tốt nhất Cổ Tam nên bỏ học đi.

Cổ đại đây là không muốn Cổ Tam sinh ra ngoài rồi. Bởi vì nếu thật xét ra Cổ Tam Sinh thật sự có tài hơn hấn. Lý do là Cổ Tam Sinh chỉ mới đi học vài năm đã dễ dàng đậu tú tài, còn được các tiên sinh hết lòng khen ngợi. Còn Cổ Đại đọc sách hơn 10 năm mới đậu tú tài, danh hiệu cử nhân của hấn cũng là nhờ quan hệ đút lót mới có được. Bởi vậy Cổ Đại không muốn để Cổ Tam ra ngoài cướp đoạt những gì hấn khó khăn mới có được này, nên Cổ Đại mới lấy lý do đó tìm cách không cho Cổ Tam ra ngoài nữa. Từ ngày đó đến nay cùng gần 10 năm rồi. Hiện tại cái danh tú tài của Cổ Tam Sinh cũng bị mọi người quên mất. họ chỉ nhớ ở Cổ gia có một cử nhân.

Lại nói Cổ lão gia từ nhìn thấy nét mặt kiên định bất chấp của Cổ tam thì tức giận. Đôi mắt neho lại liếc nhìn một cái lạnh băng về hướng tam phòng. Xem ra bọn chúng là không muốn làm theo ý ông rồi. Được, nếu đã như vậy ông sẽ làm bọn nó hối hận vì dám chống lại ông. Cổ lão gia từ tức giận:

“Được rồi, nếu các ngươi đã muốn ra riêng như vậy ta không ép, ngày mai ta sẽ gọi Lý Chính tới, ta sẽ cho các ngươi phân ra.”

Lý Chính là người quản lý thôn. Sẽ phục trách việc trật tự trong thôn, hòa giải và giải quyết chuyện nhân khẩu trong thôn này.

Cổ Lão gia từ trong lòng trước giờ đối với Tam phòng luôn có một gút mắt. có lẽ từ cái tên Cổ Tam Sinh mà ra. Từ khi ông bán Cổ Tam (Cổ Tam Sinh trước) rồi âm thầm về đây sinh sống. Người dân ở đây thấy ông đều cúi thật thấp đầu chào hỏi. Đối với bọn họ ông là người có tiền, là người có quyền, là người có hiểu biết.

Khi đó Cổ Đại, Cổ Nhị và Cổ Tam chỉ mới mười mấy tuổi. ông dễ ba đưa con trai đến trường học. Điều đó càng làm danh tiếng của ông vang xa. Cổ lão rất hưởng thụ điều đó. Và ông đã nghĩ mình là một người như vậy. Nhưng... khi nhìn thấy đứa con nhỏ của mình (Cổ Tam) khi gọi hấn một tiếng Cổ Tam, trong lòng ông liền nhớ đến việc không tốt mà mình đã làm. Trong lòng lúc đó sẽ không thoải mái. Có lẽ từ đó trong mắt Cổ Lão Gia Từ luôn không có sắc mặt tốt dành cho tam phòng. Cũng không biết có phải là do Cổ Lão mặt lạnh với Cổ Tam nên làm hấn đối mặt với ông trong mắt không còn tình nghĩa, không còn yêu thương. Một đứa bé thích nhào vào lòng ông làm nũng cũng không còn. Gút mắt cứ từ từ khuếch đại. Đến lúc khi ông nhìn thấy người Tam phòng thì trong lòng ông không còn yêu thương mà chỉ còn một tia chán ghét.

Cổ Tam Sinh nghe Cổ lão gia từ nói vậy chỉ biết cười khổ trong lòng. Hấn biết, hấn làm như vậy nhất định sẽ khiến cha tức giận, nhưng không nghĩ cha hấn lại tuyệt tình như vậy. Nhưng dầu sao hấn cũng đã quyết định rồi, tương lai dù có thế nào hấn cũng sẽ không hối hận. Hấn thà chịu cực khổ nhưng nhất định không thể làm chuyện có lỗi với con của hấn.

Từ Tĩnh thấy Cổ Tam quyết định như vậy thì cảm động. Được rồi, người cha này nàng nhận. Nàng cũng quyết định kể từ bây giờ nàng sẽ cố gắng giúp cha mẹ mới này của mình, sẽ không làm một cô bé vô dụng nữa. Bàn tay nhỏ nhắn chậm rãi di chuyển kéo lấy góc áo cha và nương, ngược đối mặt tròn xoe đen nhảy nhìn cha và nương cười một nụ cười rất cảm động, rất ngọt ngào.

Tô Thị và Cổ Tam có chút bất ngờ, nhìn tiểu nữ nhi của mình cười như vậy, trong ánh mắt bé có kính trọng có yêu thương. Cổ Tam thấy vậy thì càng cho quyết định của mình là rất đúng.

Từ Tĩnh âm thầm quan sát đại ca, nhị tỷ tam ca và ngũ đệ của thân thể này, thấy trong mắt họ có tuyệt vọng, có lo lắng, nhưng xem ra không ai có ý định tấy chay mình. Từ Tĩnh hài lòng, chỉ cần bao nhiêu đó là được. họ không thích nàng nàng sẽ từ từ làm họ thích, chỉ cần họ không máu lạnh bỏ rơi nàng

nàng sẽ cho họ cơ hội thân cận mình. Từ Tĩnh nghĩ.

Cố lão gia từ híp mắt nhìn. Ông cảm thấy tam phòng giờ phút này rất chói mắt ông. Liếc mắt nhìn Đại Phòng và Nhị phòng, bọn chúng xem ra đã hiểu ý ông.

Thôi... ông cũng không muốn dây dưa với tam phòng nữa, nếu chúng đã muốn vậy thì đừng trách ông vô tình, Cố Lão Gia Từ hừ một tiếng lạnh lùng.

“Lão Tam, người đã muốn ra riêng như vậy thì ngày mai ta sẽ tách người ra. Nhưng người nên biết, đây là người tự ý muốn ra ở riêng nên tài sản ta sẽ không chia cho người. Người cũng nên sớm dọn ra ngoài đi. Ta cho người thời hạn 10 ngày, trong 10 ngày các người dọn ra khỏi Cố gia”

Cố Tam Sinh tái mặt, Tô thị tái mặt, một nhà Tam phòng ai cũng không có ngờ. Cố lão gia từ đây là muốn đoạn tình tuyệt nghĩa với bọn họ mà. Ra riêng là ông bắt họ ra riêng hiện tại lại nói họ muốn ra riêng. Ở thời đại này, tự ý ra riêng sẽ bị nói là bất hiếu, còn sẽ không được phân chia tài sản. Người đời cũng sẽ xem thường bọn họ. Trong hộ tịch cũng sẽ bị vạch một vết nhơ.

Cố Tam Sinh lòng phức tạp cúi đầu, trong lòng cầu may nói:

“Cha nhưng mà ngoài ruộng còn có lúa chưa gặt xong, chúng ta gặt xong rồi hãy bàn tới chuyện ở riêng được không?” Cố Tam muốn nhắc Cố Lão gia từ rằng lúa ngoài ruộng còn chưa làm xong. Nếu hấn ra riêng vậy hấn sẽ không thể cùng ông cắt lúa nữa. Hấn nghĩ Cố Lão sẽ nghĩ lại mà cho hấn một cơ hội.

Lão gia từ hừ lạnh về mặt không quan tâm nói “Người không cần lo lắng, đó là chuyện của Cố gia, người đã ra riêng thì chính là không liên quan tới chúng ta. Ruộng lúa của ta tự làm lấy. Người không cần quan tâm”

“Cha nhưng ta là con của cha, cha nỡ đối với con như vậy sao?” Cố Tam Sinh tức giận nói.

Cố Lão Gia Từ híp mắt lạnh lùng: “Nếu người còn biết người là con ta thì người nên làm những gì ta bảo, người làm được sao?”

“Cha, Tĩnh Nhi là con của con, là cháu của người, cha người đành lòng sao?” Cố Tam tuyệt vọng.

“Là cháu thì thế nào, vô dụng như vậy, tốt nhất đem bán đi!” Cố Lão gia từ một ngụm không không chút tình cảm.

Đại phòng và nhị phòng này giờ vẫn giữ im lặng, bọn hấn biết, trong nhà này nếu chống lại Cố lão thì nhất định sẽ không có ngày lành. Cố lão bình thường luôn ra vẻ thương con thương cháu nhưng thật sự ai có thể biết được Lão lại là người máu lạnh nhất trong nhà. Xét về độ máu lạnh Cố lão là đứng số hai không ai dám một.

Ở Cố gia có một bí mật mà chỉ có Cố Lão, Xuân Thị và 3 người con của ông biết được. Cố Lão thật ra có 4 người con. trong đó Cố Tam Sinh hiện tại vốn tên là Cố Tử Sinh. bởi vì Cố Tam Sinh là một người con khác của Cố lão. Lúc ấy vì ông muốn có tiền để mua sản điền mà lên lúc bán đi đứa con trai thứ ba có vẻ đẹp như hoa kia cho một thương nhân có sở thích (...) với một số tiền rất lớn. Sau đó ông mang một nhà 5 người đến thôn này mua gia sản và lập nên Cố Gia hiện nay. Cố Tử Sinh cũng đổi tên thành Cố Tam Sinh, đối với bên ngoài ông chỉ nói ông có 3 người con thôi.

Lúc đầu khi đến thôn Cố lão mua rất nhiều đất cũng xem như một địa chủ, sau đó còn cho 3 người con đi học. Nhưng thời gian trôi qua, tiền ra thì nhiều vào thì ít nên Cố gia mới từ từ suy sụp như bây giờ. Bởi vậy mới nói, Cố lão là một người máu lạnh ích kỷ. Chỉ cần ông thấy việc đó có lợi cho ông thì ông nhất định sẽ làm không quan tâm người khác. Cũng may Xuân thị là người ông yêu thật lòng chứ nếu không có lẽ ông cũng bán bà lấy tiền rồi.

Cố Tam Sinh im lặng, trong lòng hấn hiện tại rất phức tạp. Hơn ai hết hấn hiện tại rất đau lòng. Từ khi hấn 10 tuổi, khi hấn lấy cái tên Tam Sinh này thì trong lòng hấn đã tạo một khoảng cách với Cố lão rồi. Cũng từ khi đó hấn luôn lo sợ, hấn sợ hãi có một ngày khi ngủ thức dậy sẽ thấy mình ở một chỗ xa lạ, rồi người ta nói với hấn rằng hấn bị cha hấn bán rồi. Hấn luôn lo sợ như vậy. từ cái ngày tam ca của hấn ôm vai hấn khóc với hấn kia thì trong tâm của hấn đã lạnh nhạt với tình cha con này rồi. “Tam Sinh”.... cái tên này luôn nhắc cho hấn nhớ hấn còn có một người anh bị cha hấn bán đi làm tiểu quan cho người ta.

Càng nghĩ Cố Tam càng hận. Được rồi, cha hấn vô tình như vậy làm cho hấn luôn có những ngày hoạn nạn, hấn không muốn con của hấn sẽ nghĩ hấn như hấn đã nghĩ về cha hấn như vậy. Nên hấn sẽ không bán con hấn đâu. Dù có đói chết hấn cũng sẽ không bán con hấn.

Cố Tam nắm chặt tay, chậm rãi bò trước mặt Cố lão quỳ ở đấy đập đầu ba cái nhưng không mở miệng nói thêm câu nào.

Tô thị thấy chồng mình như vậy cũng kéo các con làm theo, đập đầu với Cố lão gia Từ.

Từ Tĩnh nhìn tình huống trước mặt mà cảm động. Nàng nghĩ nàng cần phải làm gì đó. Suy nghĩ rất nhiều cách nhưng không cách nào có thể làm được. Vậy chỉ còn cách cứu vãn tình thế, ích nhiều khi phân ra cũng không thể đề cả nhà mang tiếng xấu được. Nghĩ như vậy Từ Tĩnh âm thầm lui lui ra phía sau quý cạnh Đại ca Cố Tử Dục kể vào tai hấn thì thầm. Cố Tử Dục nghe xong mắt lóe sáng nhìn Từ Tĩnh rồi gật đầu.

Từ Tĩnh âm thầm bò lại trước mặt Cố Lão Gia Từ cố ý lớn tiếng hỏi;

“Ông nội! ông nội là muốn bán Tĩnh nhi sao? ông nội muốn cha bán cháu đi để lấy tiền cho đại bá làm quan à? Ông nội, không phải ông hay nói chúng ta là một gia đình phải yêu thương nhau sao? Tại sao hiện tại ông nội lại thay đổi rồi? Ông chỉ vì muốn có tiền cho đại bá làm quan lại không ngại ép cha bán cháu. Còn đuổi cả nhà chúng ta ra ngoài. Ông nội. . .” Từ Tĩnh nói tới đây thì nước mắt từ trên mi chảy dài xuống nhìn rất đáng thương, giọng nói cũng có chút nức nhen.

“Ông nội nếu vậy ông nội bán cháu a. Ông nội đừng đuổi cha mẹ cháu ra ngoài mà, Ông nội... Ông bán cháu đi, cháu không trách ông đâu a....ông nội... oa.. oa.. oa.. oa...” Từ Tinh nói tới đây thì giọng nói nghẹn lại, chỉ còn tiếng khóc vang xa, vừa to vừa rõ. Giữa màn đêm u tối tiếng khóc đặc biệt lớn. Người bên ngoài dù không muốn cũng có thể nghe được tiếng khóc rõ ràng.

Tiếng khóc Từ Tinh rất lớn, nằng là cố ý khóc cho lớn đấy, lấy hết sức bình sinh mà khóc như thể chết cha chết mẹ vậy. tiếng khóc vang thật xa. vừa khóc còn không quên lớn tiếng van xin, chát vắn Cố Lão làm Cố lão rất khó chịu.

Cố Lão nhìn Từ Tinh đôi mắt rét lạnh. Nha đầu này lá gan đủ lớn, dám khiêu chiến quyền uy của ông. Hừ bình thường thì rất im lặng hôm nay lại om xòm như vậy. Nhìn quá chướng mắt rồi. Muốn chống lại ông? Nàng còn chưa đủ tư cách đâu. Cố Lão hừ lạnh không quan tâm để cho Từ Tinh khóc đủ.

Tô Thị và Cố Tam thì bất ngờ, bọn hắn không nghĩ con gái nhỏ của hắn lại mạnh bạo như vậy. Phải biết rằng bình thường sẽ không ai dám làm trái ý trước mặt cha hắn, huống chi Tinh Nhi bình thường luôn nhút nhát lắm lì ỉch nói, hôm nay nằng lại náo loạn như vậy.

Tô thị lại nghĩ chuyện khác. Nàng lo lắng cho con gái nhỏ của nàng. Bé rất yếu, bây giờ lại khóc nhiều như vậy, khóc to như vậy. Tô thị vừa lo lắng vừa đau lòng cũng ôm Từ Tinh dỗ nằng rồi cũng khóc theo.

Từ Nương thấy cha mẹ như vậy, giờ thấy người muội muội luôn làm lì nhu nhược lại đứng ra van xin như vậy, chợt thấy không còn chán ghét muội muội như trước nữa. Từ Nương cũng ôm Từ Tinh và Tô thị mà khóc.

Tiểu ngu không biết gì cả, bé không hiểu lắm chuyện người lớn nhưng khi thấy tỷ tỷ và nương khóc thật thương tâm cũng oa một tiếng khóc theo.

Từ Dục và Từ Diệc dù bình thường được cha dạy nam nhi không thể dễ dàng rơi nước mắt, lúc này mắt cũng đỏ hoe, im lặng ngồi phía sau lên lau nước mắt. Một phòng người hiện tại tiếng khóc một đoàn.

Cố Tam nhìn thể diện của mình như vậy trong lòng đau xót không thôi. Hắn biết, hắn rất có lỗi với các nàng. Hắn nghĩ hắn thật vô dụng. Cố Tam giờ đôi tay rộng của mình ôm thể diện vào lòng, ánh mắt thì lạnh lùng bất thiện nhìn Cố Lão. Trong lòng hắn hiện tại có một ngọn lửa nhỏ hận thù.

Từ Tinh nhìn nhìn thấy diễn đã đủ. Nhìn gương mặt Cố lão đỏ lên vì tức giận thì thầm vui vẻ trong lòng. lên giờ tay kéo góc áo Từ Dục một cái rồi nhắm mắt lại nằm bất động.

Tô Thị vẫn luôn quan sát tình hình của Từ Tinh, thấy nàng ngắt xiu thì quá lo lắng, vừa khóc vừa hô gọi đại phu, Tinh Nhi xiu rồi.

Cố Lão ánh mắt lạnh liếc một vòng lạnh lùng không quan tâm đứng dậy nói.

“Chuyện đã bàn xong rồi, Đại Phòng và Nhị Phòng vẫn y vậy sẽ ở lại Cố gia, còn Tam phòng muốn tự ra riêng không muốn giúp sức cho Đại ca hắn nên từ hôm nay, Tam phòng sẽ bị xóa ra khỏi danh sách cố gia. Chuyện của các người tự các người lo lấy. 10 ngày sao hãy dọn ra khỏi Cố gia.” Nói xong Cố lão gia từ phẩy tay áo rời đi.

Xuân thị này giờ vẫn im lặng. Bà thật có chút không đành lòng, nhưng bà không dám nói gì, ai biểu ở Cố gia Cố lão gia tử là người quyết định mọi việc làm chi. Bà nếu nhiều lời còn không biết Cố lão có mất hứng tìm một lý do gì đó đuổi bà đi. Bà gia rồi, không còn như xưa. Nếu bị đuổi đi chắc chắn sẽ qua không nổi, nên chỉ có thể im lặng thở dài cất bước theo sau cố lão.

Đại phòng Cố Đại Sinh đôi mắt lóe lóe nhìn nhóm người tam phòng đang khóc nháo bên kia rồi cũng đứng dậy gọi thể diện trở về. Hắn là Cừ Nhân, tương lai còn có thể ra ngoài làm quan. Hắn không muốn vì chuyện này đắc tội với cha hắn. cha hắn mất hứng thì con đường làm quan của hắn nhất định không thể nào.

Nhị phòng thì không quan tâm, có chút thờ ơ. Cố Nhị Sinh thấy Cố lão đi thì cũng nhanh đứng dậy bước qua tam phòng đi ra ngoài.

Hạ Thị, vợ của Cố Nhị Sinh thì trong mắt phức tạp, muốn nói gì đó an ủi Tô thị nhưng cuối cùng chỉ im lặng. Nàng biết, chỗ này lời nói của nàng không có giá trị. Huống chi hiện tại Tam phòng đã xé rách mặt với Cố Lão. Nếu nàng tiếp xúc với Tam phòng không khéo Cố Lão không vui thì cuộc sống sau này của nàng rất không tốt. Hạ thị lại nghĩ đến tương lai sau này chỉ có nàng là người phụ trách việc nhà cửa thì thấy uể oải. Đại tâu vì có cái danh hào vợ cừ nhân nên rất ích khi xuống bếp, dù có xuống cũng không làm được việc gì nhiều. Từ trước đến nay cũng chỉ có nàng và Tô thị làm việc nhà. Tô thị lại là người giỏi giang, siêng năng nên hầu như việc nhà chỉ cần hai người các nàng thì dễ có thể dễ giải quyết. Giờ niếu phân gia, chỉ còn lại một mình. Càng nghĩ Hạ thị càng cảm thấy mệt mỏi.

Chậm chạp mọi người điều ra khỏi phòng, giờ phút này đại sảnh ngoài phòng lớn chỉ còn có mấy người tam phòng. Tô thị lo lắng cho Từ Tinh nên khóc cơ hồ hết nước mắt. Cố Tam chỉ có thể chịu đựng nỗi oán hận trong lòng rồi ôm con gái nhỏ của mình trở về tam phòng.

.....

Từ Phòng lớn về tam phòng cũng không xa. Phút chốc mọi người đã về tới. Từ Tinh được Cố Tam cẩn thận đặt lên giường củi, Tô Thị sai Từ Nương nấu nước ấm cho nàng lau người cho Từ Tinh. Cố Từ Diệc mắt lo lắng đứng bên cạnh giường.

Khoản một khắc (15 phút) sau. Chợt nghe phía ngoài cửa nhỏ của Tam phòng Cố gia có tiếng bước chân, có tiếng ồn ào của nhiều người. Một lát sau đã thấy Từ Dục từ bên ngoài vội vã đi vào, trên gương mặt tỏ vẻ mệt mỏi và lo lắng.

Cố Tam giật mình nhìn bên ngoài, người đến là Lý Chính và một vài người có tên tuổi ở thôn. phía sau họ là Lưu Đại Phu. nhìn kỹ thì thấy Từ Dục con hắn bước chân có chút khập khiễng, mặt tái mét đôi mắt lại đỏ hoe. Cố Tam lo lắng:

“Dục Nhi, đây là chuyện gì? con bị sao vậy?”

Cố Tam hỏi xong tuy lo lắng cho con trưởng nhưng cũng hữu lễ mà chào hỏi vài câu xã giao với mấy người vừa đến.

Theo sau Từ Dục có Lý Chính còn có Mạc Bá, Triệu, Hương Xuân Thắm, và Lưu đại phu. Mà mấy người nữa cũng có tiếng nói ở trong thôn.

Đám người Lý Chính vừa bước vào Tam phòng thì thấy người một phòng ai nấy mắt đỏ hoe, nhất là Tô thị, mắt của nàng đã sưng đỏ không còn hình dáng. Trên giường thì có Tình nha đầu đang nằm. Mặt bé đỏ bừng, miệng thì kêu sán nói gì đó. Mà nhất là trên khoe mắt bé nước mắt cứ thì nhau chảy ra, gương mặt nhỏ cũng đỏ bừng rất không bình thường, nhìn một màn này ai nấy trong lòng cũng có suy nghĩ riêng.

Lý Chính vận một bộ Từ Y (Y phục màu tím), ông gần 60 tuổi, trên mặt nhiều nếp nhăn, tóc lưa thưa bạc, đôi mắt thâm trầm nhìn đời như thấu hết mọi việc. Lý Chính có phần do dự, hần nghĩ đến hiện tại Cố gia xem ra đang có chuyện.

Đám người Lý Chính nhà ở gần đầu thôn, nhà Lưu đại phu cũng khu đấy. Bữa nay cũng như mọi ngày, đám người họ không việc gì nên tụ lại nhà Lý Chính ngắm trăng đánh cờ. Đây là thú vui của mấy lão ở nông thôn. Ai ngờ đang nói chuyện thì nghe một tiếng la sợ hãi. Mọi người vội vã chạy ra xem thì thấy Từ Dục tiểu tử cháu nội Cố lão đang nằm trên đất, hỏi ra mới biết muội muội nhà hần không khỏe cần thỉnh đại phu nhưng dọc đường bị một bóng đen lao ra xô hần té mấy văn tiền cũng không biết văn đi đâu. Hỏi thăm hần vài câu chỉ thấy hần ú nói cái này một chút cái kia một chút. Nghe không biết là đang nói cái gì, nhưng cũng biết chuyện không đơn giản. lại nghe nói tiểu tử này cần thỉnh đại phu gấp, muội muội nhà hần sắp không xong, hần lại làm mất tiền nếu không có tiền hần làm sao thỉnh được đại phu đây.

Đám người Lý Chính thấy hần chực khóc rất thương tâm, thăm nghĩ, Từ Dục tiểu tử này bình thường tuy không phải thuộc dạng thư sinh chính tề nhưng cũng là một đứa trẻ được dạy dỗ rất tốt, hôm nay tại sao lại khóc thành như vậy, hoàn như vậy. Đám người Lý Chính thấy khó hiểu cũng là bản tính tò mò chung của mọi người. Thế nên Lý Chính đưa ra ý kiến sẽ đi theo giúp Từ Dục thỉnh Lưu đại phu. Thuận tiện cũng giúp đưa hần về.

Ai ngờ đến Cố gia phòng lớn tắc đèn tối thui mấy phòng khác cũng im lìm không tiếng động. Đám người Lý Chính khó hiểu. Không phải nói trong nhà có người bệnh nặng sau tại sao lại im lặng như vậy. Họ có chút nghi ngờ nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Từ Dục tiểu tử nên chỉ im lặng mà theo sau.

Vừa tới gần cửa tam phòng đã nghe có tiếng khóc thảm thiết bị thương của phụ nữ. Lại nghe có tiếng trẻ rất hoản loạn như nói mê sảng “Đừng đuổi cha mẹ con mà ông nội... con... con đồng ý để ông đem bán con mà... Cha... Mẹ.. đừng cãi lời ông nội nữa, cứ đem Tình Nhi bán đi a. Tình Nhi... Tình Nhi không muốn cha mẹ ..vì... vì Tình Nhi mà bị ông nội đuổi đâu. Cha, mẹ...” giọng nói đứt quãng đầy thương tâm.

Đám người Lý Chính nghe tới đây thì nhủ mảy, trong lòng xem ra đã hiểu một chút. Lý Chính trầm tư suy nghĩ. Một lúc bước chân cũng nhanh hơn dẫn đầu bước vào Tam Phòng, liếc mắt một cái Lý Chính thấy Cố Tam đang đứng cạnh giường nhỏ củ kỹ, mảy nhủ chặt, trên mặt đỏ hoe. Mấy tiểu tử nhà hần cũng đều một bộ dạng. Tô thị lại thảm hơn. tóc tai bù xù ôm lấy tiểu nha đầu nằm trên giường khóc nức nở.

Thấy Cố Tam nhìn thấy mình bất ngờ có chút khó xử nhưng vẫn bình tĩnh chào hỏi họ, trong lòng đám người Lý Chính thăm gặt đầu. Tam Phòng Cố gia cũng không tệ.

Cố Tam nhìn thấy rất nhiều người toàn là mấy người có tiếng ở thôn thì giật mình, Chẳng lẽ cha hần muốn nội trong tối nay trực xuất hần ra khỏi Cố gia sao? nên mới mời mấy người này lại đây.

Từ Dục thấy cha hần lo lắng thì nhanh mở miệng giải thích:

“Cha con đi mời đại phu cho tiểu muội dọc đường sợ bị té, tiền bị mất, Là Lý Chính bá bá và mấy bá bá thăm thăm này giúp con mời Lưu đại phu đến”

Cố Tam nhủ mảy nhìn nhi tử, hần thất mất muốn nói gì đó nhưng Từ Tình trên giường vẫn còn mê sảng vừa khóc vừa nói.

“Ông nội!... ông bán cháu đi... ông đừng đuổi cha mẹ cháu mà... ông nội ...ông nội đừng đuổi cha mẹ cháu mà... ông nội oa...oa...oa... bán cháu ... đừng đuổi cha mẹ cháu...ông nội oa...oa...oa...”

Từ Tình tiếng khóc tê tâm liệt phế mê mê sảng sảng vừa khóc vừa nói. Tô thị thấy con của mình như vậy lại không biết Từ Tình là đang cố ý nên bà quá thương tâm. Vừa lo lắng cho con lại vừa lo cho tương lai Tam phòng, kìm lòng không được Tô thị cũng òa lên khóc lớn...

Lưu Đại phu thấy tình hình này vội nhủ mảy, thấy Cố Tam khách sáu hướng hần chào hỏi rồi nhờ hần xem bệnh cho Tình nha đầu, Lưu đại phu cũng nhanh bước tới bắt mạch cho Từ Tình.

Tô thị hiện tại cũng chẳng quan tâm đến nhà đang có khách mà mạnh tay đánh vào vào người Cố Tam khóc lớn, vừa khóc vừa nằng hần.

“Hức..hức...hức... Tình Nhi số khổ của ta, Tam Sinh chàng ác lắm, ta vì chàng, vì cha chàng, vì nương của chàng xem chút đã chết rồi, là một xác hai mạng đó. May mắn số ta chưa tận, Tình Nhi cũng vì vậy mà sinh non. Nàng bởi vì vậy sức khỏe không tốt nên hay bị bệnh, chàng lại ngại chữa trị cho nàng tốn tiền, chàng nỡ lòng nào sẽ vì nàng bệnh tật mà muốn bỏ nàng, muốn nghe lời cha đem bán nàng cho ma ma của nơi phong trần chứ. Tam Sinh, chàng ác lắm, nếu Tình nhi có mệnh hệ nào ta... ta ... ta sẽ theo nàng a...Hức ..hức..hức...”

Tô thị lúc này là đau lòng quá, không để ý đến chuyện gì nên đem hết khổ sở uất hận ở Cố gia ra mà kể hết ra, từ chuyện nàng tại sao lại sinh non rồi đến chuyện bị phân biệt đối xử ở cố gia rồi đến chuyện vừa xảy ra, chuyện Cố Lão gia tử bất một nhà bọn họ ra riêng còn làm cho họ mang tiếng xấu. Tô thị âm thanh đứt quãng ngẹn ngào kể về với Cố Tam, nhìn qua giống như là bị người khác ức hiếp rồi trách than với chồng, oán trách chồng mình vậy. Nhưng lời trách hiện tại của Tô thị làm cho mấy người Lý Chính nghe thấy trong lòng cũng có chút không thoải mái. Xong nhưng trong lòng không có

trách Tô thị thất lễ mà lại nghĩ về cách làm người của Cố lão gia tử.

Đám người Lý Chính lúc này lại vô tình trở thành người nghe chuyện gia đình người ta. Cảm thấy khó xử đi không được mà ở lại cũng không yên. Nhưng khi nghe Tô thị kể một số chuyện lại làm lòng bọn họ chấn động. Trong thâm tâm mọi người ở đây không ai nghĩ cố gia một gia đình gia giáo lại có thể làm ra những chuyện như vậy. Ánh mắt nhìn Tô thị đang khóc kia lại thêm một chút thương hại.

Bọn họ hiện tại trong lòng xem ra đã hiểu mọi chuyện rồi. Cố lão gia tử là vì ngại trị bệnh cho Tinh nha đầu tổn kém nên bắt Cố Tam Sinh mang Tinh nha đầu đem bán sau đó gạt người đời là bé chết rồi. Tam Sinh hẳn vì không muốn làm nên bị Cố lão gia tử hăm he sẽ đuổi ra khỏi cố gia, còn sẽ gán cho hắn cái tội danh bất hiếu. Nếu thật như vậy Tam Sinh hẳn chắc chắn sẽ không sống nổi ở cái thôn này rồi. Đừng nói thôn này, ngay cả mấy thôn khác cũng chưa chắc có thể sống yên.

Đám người Lý Chính thấy chuyện nhà của Cố Tam như vậy thậm chí thương cảm cho bọn họ. Trong lòng nghĩ nếu thật sự Tam phòng Cố gia nếu bị Cố gia đuổi bọn họ nghĩ họ sẽ vương tay giúp đỡ một chút. Đồng thời cũng sẽ nói cho người trong thôn biết rõ sự tình để mọi người không hiểu lầm Tam phòng Cố gia này.

Từ Tinh nằm trên giường hí mắt xem biểu tình của mọi người. Hai bàn tay nắm chặt, trong lòng lại nhẹ nhõm. Xem ra ông trời cũng giúp nàng, lúc đầu đưa ra kế hoạch cho Từ Dục nàng chỉ nghĩ mời được một hai người, cũng chỉ hi vọng có một hai người biết rõ để sau này còn có thể mở miệng nói giúp vài câu. không ngờ hiện tại có mặt mấy người tai to mắt lớn như vậy. biểu tình của họ cho thấy kế hoạch của nàng đã thành công, còn là đại thành công. Mà cũng phải nói nhờ nương của nàng nữa chứ. Nếu không phải là bà khóc kể thương tâm như vậy thì làm sao kế hoạch của nàng dễ thành công như vậy.

Thật ra Tô thị cũng là có ý đẩy. Gặp mấy người này ở đây làm nàng hơi bất ngờ nhưng mà đã có cơ hội đến cửa làm sao lại không tận dụng chứ, bởi vậy mới nói có một mảng thương tâm như vậy. Đứng ra là nàng thương tâm là thật, kể ra cũng là thật. chỉ có điều đây là nàng cố ý kể cho mấy người này nghe thôi. Tô thị tuy bình thường nhìn có vẻ yếu đuối mềm mỏng, thôn quê. Nhưng thật sự Tô thị là một phụ nữ thông minh.

Từ Dục này giờ vẫn chăm chú quan sát Từ Tinh, thấy nàng nhướng nhướng mắt với mình thì cũng thờ phào. Tuy trong lòng còn lo lắng nhưng hắn nghĩ có lẽ mọi chuyện sẽ không tệ. Lại âm thầm cảm thán. Tứ muội của hắn bình thường sẽ không thân với mọi người ngoại trừ nương và cha. Tứ muội sẽ không cười vui vẻ với hắn và các đệ muội, nhưng hiện tại nàng lại dùng thái độ này với hắn. Có phải muội muội của hắn cũng sẽ thân với hắn không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Khoai lang

Trong cái nóng ban trưa của mùa Thu, từng cơn gió nhẹ nhàn thổi qua khung cửa sổ. Một căn chòi nhỏ nằm cạnh bờ ruộng vừa được sửa sang lại. Mái nhà lợp bằng lá, tường được làm từ đất. Căn nhà cũng khá cũ kỹ được sửa lại có chút sơ sài. Mái nhà cũng có vài lỗ hỏng. Chỉ cần một cơn mưa quét qua nhất định sẽ bị dột ước hết nền nhà.

Đây là căn chòi của Cố Gia. Hồi đó mấy mẫu đất xung quanh đây đều là của Cố gia, nhưng bởi vì đất ở đây cách nhà chính Cố gia hơi xa với chỗ này nên bọn họ đã cùng nhau dựng lên một cái chòi này để ở tạm canh chừng hoa màu khi mùa thu hoạch.

Đến khi ruộng đất khu này bị Cố gia bán hết chỉ còn duy nhất 2 mẫu đất này. Căn chòi là nằm chính giữa hai mẫu đất ấy. Phần đất này dính liền với một khu vườn trồng dùng để trồng chuối và một vài cây ăn quả. Trên 2 mẫu đất có một cái giếng sâu. bởi vì vừa có giếng, vừa có chòi nên ngày trước Cố gia lúc bán đất đòi giá hơi cao. người mua vì thấy giá đất họ lại không cần thiết mua cái chòi này làm gì nên không đồng ý giá, cuối cùng Cố gia phải giữ lại hai mẫu đất này.

Và hiện tại hai mẫu đất, một căn chòi, một cái giếng nước là tài sản được chia của Cố Tam Sinh, đứa con út của Cố gia vừa ra riêng 6 ngày trước.

Ngồi cạnh giếng nước, Từ Tinh múc một gáo nước ấm áp từ trong thùng đựng nước bên miệng giếng. Thùng nước này là do Cố Tam Sinh múc lên cho Từ Tinh. Hắn nói Từ Tinh còn nhỏ sẽ không kéo nước lên nổi nên hắn kéo lên để lại cho nàng dùng. Cũng vì để thùng ngoài nắng khá lâu nên nước rất ấm.

Nhớ lại 6 ngày trước. Sau cái đêm đó, sáng hôm sau Cố Lão gia tử mời đám người Lý Chính đến làm thủ tục phân gia cho Cố Tam Sinh. Trước mặt mọi người Cố Lão gia tử làm một bộ mặt rất thương tâm, rất đau lòng. Ông nói Cố Tam Sinh vì ghen tỵ đại ca hắn có thể làm quan, rồi lại không muốn tiếp tục ở trong nhà làm việc để giúp đỡ đại ca hắn. Ông nói Cố Tam Sinh muốn ra ở riêng, còn bắt ông chia cho hắn phân nửa tài sản. Ông rất đau lòng, lại cảm thấy cũng nên chia gia sản cho Cố Tam Sinh. Nhưng ông thấy nếu mình làm vậy thì sẽ không công bằng với hai đứa con lớn. Ông thật không biết phải làm sao nay nhờ mấy người Lý Chính giúp ông.

Cố Lão Gia tử diễn rất thật, diễn rất thương tâm. Nếu ai không biết chuyện nhất định sẽ hai tay hai chân mà đứng về phía ông sau đó phi nhỏ Cố Tam Sinh bất hiếu. Ngay cả đám người Lý Chính cũng xem bị một màn của ông mà hiểu lầm.

Trương Thiệu, một hán tử làm việc ở nha môn trên trấn cũng là một trong những người có tên tuổi trong thôn, có tiếng là người nóng tính. Sau khi nghe Cố Lão gia tử nói thì tức giận ba bước thành hai chạy lại nắm cổ áo Trương Tam Sinh đánh mạnh một quyền, sau đó lớn tiếng nói với mọi người với Cố

lão gia tử rằng. Tam Sinh hân là người bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, không đáng để Cố Lão thương tâm. khuyên Cố Lão nên tống cổ Tam Sinh đuổi ra ngoài, đưa con bất hiếu như vậy không đáng để được chia gia sản. Theo hân (Trương Thiệu) một xu cũng không cho chứ ở đó đòi chia cả gia tài.

Mấy người hàng xóm xung quanh đang ghé xem cũng gật đầu phụ họa. Nhưng đám người Lý Chính chỉ im lặng, nhủ mày không nói cái gì. Cố Lão gia tử lúc này nhếch miệng. Muốn chống lại ông ông sẽ cho hân biết chữ “thâm” là thế nào.

Đợi mọi người nháo xong, bàn tán xong Lý Chính mới nói chuyện cũng làm cho mấy người có mặt ở đây mờ mịt, làm cho Cố Lão giận xanh mặt.

Lý Chính chính là nói, Cố Lão có khi nào hủu làm cái gì Cố Tam Sinh không, ai không biết Cố Gia luôn nghiêm cẩn, Cố Tam hân ở đây cũng mười mấy năm, ai không biết hân là một người hòa ái hiền lễ nghĩa.

Lý Chính nói, Cố Tam chỉ có ngọc mới có thể làm ra mấy chuyện như vậy, hân dù gì cũng là một tú tài. Nếu phân ra hân sẽ không được lợi ích gì cả, nếu ở chung tương lai Cố Đại Sinh làm quan hân cũng sẽ có thể nhờ tiếng mà làm một chức quan nhỏ. Nhưng nếu phân gia hân sẽ được gì? huôn chỉ nhà hân nhiều người nếu phân ra cũng chỉ có thể được chia 1 phần 10 gia sản thôi. hân đâu có ngọc mà làm như vậy. Chắc có lẽ Cố lão hiền làm gì đó rồi.

Nói với Cố lão xong, Lý Chính mới xoay qua hỏi Cố Tam hân hiện tại có muốn ở riêng không. Cố Tam đương nhiên nói “không”

Lý Chính gật đầu sau đó mới nói với Cố lão gia tử, có thể cho Cố Tam một cơ hội nữa không? còn nếu không thì có thể nương tay một chút, cho cố tam phân gia bình thường theo kiểu cây lớn phân nhánh, rồi cho hân (Cố Tam) một chỗ nhỏ để trú thân. Coi như cũng vì tình cảm cha con của Cố Lão gia tử.

(Cây lớn phân nhánh là nói phân gia theo kiểu truyền thống, khi mà một gia đình đông con cháu quá, người chủ gia đình cảm thấy không quản nổi hoặc là muốn để con cháu tự mình ra riêng làm chủ cuộc sống của chúng thì sẽ cho phân ra ở riêng.

Ở thời này khi ở riêng gia sản sẽ chia bảy ba. Bảy phần sẽ dành cho chủ gia đình và người con được phân ra ở chung nuôi họ. còn ba phần còn lại sẽ chia đều cho các con khác. Khi ra ở riêng có nghĩa nhà ai nấy ở, cơm ai nấy ăn. Sẽ không có chuyện ép buộc giúp đỡ. Người con được phân ra cũng không có trách nhiệm chăm sóc hay phụ giúp nuôi cha mẹ. bởi vì bảy phần gia sản kia trong đó cũng có phần của người được phân ra, bởi vậy họ sẽ không bị sự ép buộc và quản giáo của cha mẹ nữa.)

Mấy người ở đây đều âm thầm gật đầu, cảm thấy Lý Chính nói không sai.

Mọi người lại đưa mắt nhìn Cố Lão, người một câu ta một câu làm Cố Lão tức muốn ngả ngửa. Nhưng lời đã nói ra giờ thu lại cũng không thể, cuối cùng Cố Lão chỉ có thể tức giận phân cho Cố Tam Sinh 2 mẫu đất ở gần cuối thôn. Dù tức giận cũng chỉ có thể cúi đầu không nói được.

Mọi chuyện xong xui Cố Lão gia tử phải chịu đựng ánh mắt dò xét của mọi người. Trong lòng Cố Lão dân lên tức giận vô hạn cuối cùng ngất xỉu mới làm cho mọi người tản đi.

Nhớ đến ngày đó, gương mặt Cố Lão từ đặc ý chuyển thành đen thui làm Từ Tinh phụt cười. Phân gia tốt lắm, nàng cũng không muốn sống trong một đại gia đình hỗn loạn kỳ cục đó. Dù phòng ở hiện tại rách nát, củi kỹ, dù hiện tại nhà nàng không có một xu nhưng vẫn không lo. Nàng sẽ cố gắng giúp gia đình của mình từng bước tốt hơn. Sẽ cho mọi người có cuộc sống tốt hơn. nhất định sẽ là như vậy.

“Tỷ Tỷ!” Tiểu Ngủ từ trong nhà nhỏ đi ra hướng về phía Từ Tinh gọi một tiếng.

Từ Tinh nâng mắt nhìn đệ đệ. Tay cũng nhanh nhẹn vo gạo. Từ Tinh lấy cái thao nhỏ đổ nước vo gạo vào, Từ Tinh muốn giữ nước này lại. Có thể dùng rửa chén. Ở đây không có nước rửa chén nên khi ăn uống có dầu mỡ rửa chén thật khó khăn. Tô thị là người kỳ lưỡng, nếu rửa chén thì nhất định rửa sạch không để chén còn dính mỡ.

Lúc Trước khi còn ở Cố gia, mỗi khi đến lượt Đại thẩm rửa chén xong trên chén sẽ còn dính mỡ nhớt nhớt, khi đó phải đem ra phơi nắng. Chén khô rồi sẽ không nhớt nữa.

Nước vo gạo dùng rửa chén có thể làm mờ dính trên chén biến mất, chén rửa xong cũng rất sạch lại rất dễ rửa.

Từ khi phân gia đến nay cũng đã sáu ngày. Từ ngày đầu tiên phải chuyển nhà sửa sang nhà cửa, rồi quét dọn thì ngày thứ hai Cố Tam, Tô thị và mấy đứa con lớn đều ra ngoài cắt lúa mướn cho bà con xung quanh. Lúc đầu Cố Tam ý là muốn phụ Cố Lão gia tử cắt lúa nhưng không biết là cố lão chột dạ hay sợ bọn họ sẽ xin xỏ nên nhất quyết không để Cố Tam giúp đỡ.

Người trong thôn phần nào hiểu được nội tình của Cố Tam nên cũng không ghét bỏ bọn họ. Ngược lại mấy người trong thôn tìm tới Cố Tam thuê hân cắt lúa. Một ngày 15 văn tiền. Tô Thị một ngày 13 văn tiền. Họ còn cho nhà Từ Tinh ứng trước 50 văn tiền, còn nói sau khi làm xong lúa sẽ cho nhà từ Tinh 1 bao gạo để ăn.

Cố Tam cảm động nên ra sức làm rất nhiều, còn dẫn theo ba đứa con lớn cùng nhau làm, tuy ba đứa nhỏ không được trả lương nhưng vẫn làm rất nhiệt tình. Bởi vậy hiện tại ở nhà chỉ có Từ Tinh và Từ Sở.

(Ở đây một ngày làm công thường chỉ được trả khoản 10 văn tiền. nhưng nếu đến mùa thu hoạch tự nhiên tiền công sẽ được nâng lên thêm phân nữa.)

Từ Tinh vo gạo để nấu cơm. Hôm nay là lần đầu tiên nàng tự nấu cơm, bình thường khoản 1h trưa Từ Nương sẽ về trước nấu cơm rồi tới 1h Cố Tam và Tô thị mới trở lại ăn cơm. Hôm nay đã 1h mà chưa thấy Từ Nương về nên Từ Tinh nghĩ muốn mình tự nấu cơm.

Nàng nghĩ cũng đến lúc gánh bớt công việc cho mọi người, chuyện đồng án nàng làm không được nhưng chuyện nấu nướng tuy không thích thú mấy

nhưng Từ Tinh nằng có thể làm được.

“Ngủ đi, đi mang thau nước này vào nhà đi, một chút nữa sẽ cho tỳ tỳ về rửa mặt.” Từ Tinh nhìn tiểu ngu đang đi ra nên gọi.

Nước vo gạo chẳng những có thể giúp rửa chén sạch dầu mỡ còn có thể dùng để rửa mặt, sẽ giúp trắng da ngăn ngừa mụn. Khi còn ở hiện đại Từ Tinh thường hay lấy nước vo gạo giữ lại, sao đó để một lúc lâu cho lắng cặn xuống thì lấy phần cặn này đắp lên mặt. Làm như vậy 3 lần trong một tuần thì da sẽ trắng sáng thấy rõ.

Lại nói nhà của Từ Tinh hiện tại nghèo muốn chết, Dù trong nhà hiện tại cũng có một ích mỡ và chút gia vị do Triệu bà nội hôm bữa cho nhà nằng. Nhưng Tô thị nói mấy thứ đó giữ lại có khách mới dùng. Bình thường nhà nằng ăn toàn đồ chay thì làm gì có dầu mỡ đâu, nên thau nước này không cần dùng rửa chén, dùng cho mọi người rửa mặt là rất tốt.

Tiểu Ngủ chớp mắt, bé không biết nước này còn có thể rửa mặt được, nhưng tỳ tỳ nói rửa mặt thì là rửa mặt, bé không nói nhiều gật đầu dạ một tiếng rồi chạy lại mang thau nước vào nhà.

Từ Tinh cũng đứng lên mang cái nồi com đem vào nhà.

Hai cái bếp lò nhỏ được làm bằng ba cút đất, nhìn rất sơ xài. Cái nồi dùng để nấu com bị móp méo tùm lum, nắp vung đây lại cũng không khít. Mỗi khi nấu com phải cắt một phần đuôi của lá chuối để đẩy lại giữ kín hơi, khi com chín còn có thể nghe được mùi thơm của lá chuối. Nếu không giữ kín com nhất định sẽ sống, ăn rất dễ bị đau bụng.

Từ Tinh kiếp trước nấu com toàn dùng nồi com điện, sẽ không có chắc nước com. Nấu com củi cũng có thể dùng cách của nấu com điện nhưng Từ Tinh không làm. bởi vì hiện tại nhà nằng không có nhiều thức ăn. nước com lại có vài chất bổ. Có thể dùng để chan vào com ăn giống như canh. Ăn vào sẽ nghe được vị thanh đậm của gạo. Đối với người không có nhiều món ăn, thì nước com cũng coi như là một món ăn kèm.

Thời này chưa có khí gar nên muốn có lửa phải dùng đá mài lửa, hoặc có thể dùng cây mài lửa. Cây mài lửa có kích cỡ giống cái hộp quẹt, nhưng dài hơn một chút. sẽ có một cái nắp đây, khi mở nắp ra thổi mạnh vào cây giữ lửa sẽ có một tia lửa nhỏ giống như than, sau đó sẽ đưa củi để cháy vào làm cho lửa cháy lên. vậy là có thể nhóm được bếp lửa.

Nhà Từ Tinh không có cây mài lửa, nên hiện tại Từ Tinh hai tay đỏ ao vì phải dùng đá tạo lửa. Hai viên đá nhỏ bằng nắm đấm ở trong hai bàn tay, Từ Tinh cố hết sức đập vào nhau, một vài tia lửa nhỏ li ti bắn ra, xong lại tắc lịm Từ Tinh phải làm nhiều lần mới có thể nhóm được bếp lửa. Thở phào một hơi, lấy tay lau mồ hôi Từ Tinh xoay người cầm cái dao nhỏ bước ra ngoài.

Tiểu ngu ngồi im trên ghế nhìn tỳ tỳ nhóm bếp, hai mắt đen tròn vo im lặng quan sát. Bé rất hiểu chuyện sẽ không làm phiền tỳ tỳ.

“Ngủ đi, đi canh lửa Tỳ ra ngoài cắt lá chuối. nhớ không được đến gần bếp, nếu lửa tắt thì gọi tỳ”.

.....

Trời Thu, tuy nắng cũng gắt nhưng luôn có gió. Từng cơn gió mát lạnh nhẹ nhàng thổi qua, thổi bay bay bộ đồ Từ Tinh đang mặc. Nếu kiếp trước mà nhìn thấy cảnh này nhất định Từ Tinh sẽ lấy bút ra vẽ lại cảnh đẹp tự nhiên này, nhưng hiện tại nằng không có tâm trạng.

Từ Tinh nhanh nhẹn đi đến khu đất có mấy cây chuối bị Cổ gia cắt hết trái đem đi. Mấy cây chuối này hiện tại là của nhà nằng, dù không có trái nhưng tương lai có thể mọc ra cây chuối nhỏ. đến lúc đó nhà nằng sẽ có chuối ăn. còn có thể đem bán hoặc làm bánh chuối. Nghĩ đến bánh chuối Từ Tinh nuốt nước miếng. Ủ nằng thích ăn bánh chuối, bánh chuối nước cốt dừa là ngon nhất.

Lo ngược mắt tìm lá chuối già thích hợp không chú ý dưới đất. Từ Tinh chân bước hụt vào một cái lỗ hổng trên đất nên ngã nhào về phía trước. Trên ngực truyền đến đau đớn, Từ Tinh nằm im không dám động. Cô gắng hít thở điều hòa chờ cơn đau qua đi. Che ngực ngồi dậy. Hai tay sờ sờ ngực. May mắn còn nguyên không bị gãy cái xương sườn nào. Thở phào một cái Từ Tinh chợt thấy trên phần đất khô xộp trước mặt trước có một dây cỏ đã khô, kéo một hàng dài trên đất. Từ Tinh bất ngờ mắt lóe sáng, tay cầm dao nhỏ lần theo dây cỏ khô tìm đến gốc của nó.

Từ Tinh đào đào xung quanh gốc cỏ khô. Đất gần đây tuy khô và cứng nhưng phần đất ở chỗ này lại không như vậy. có vẻ mềm và xộp cái dao nhỏ của Từ Tinh rất dễ dàng đào lên.

Một lúc sau, xuất hiện trước mắt nằng là một củ to tròn bằng bắp chân dài khoảng 40cm còn dài hơn nữa nhưng phần đó vẫn còn nằm trong đất. vì sâu quá dao nhỏ của Từ Tinh đào lên rất khó. Nhìn cái củ to trước mặt Từ Tinh vui vẻ.

Đây là khoai lang!

Một khu đất rộng khoảng 2m toàn là khoai lang mọc dại đã bị chết khô gần hết. Xúc động Từ Tinh bật khóc. nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống ướt lên củ khoai.

Mấy ngày nay, sau khi phân gia nhà của nằng không được chia một cân gạo nào, Cổ lão đối với bên ngoài nói cho nhà nằng bạc và gạo nhưng thực tế các nằng không được phân cho cái gì, cũng may đồ trong tam phòng còn được đem theo.

Hôm trước Cổ Tam được ứng 20 văn tiền, đi mua 5 cân gạo và một ích muối. 5 cân gạo ở đây bằng với hai kí rưỡi của hiện đại.

Một nhà 7 miệng ăn nhưng chỉ có bấy nhiêu gạo. Hiện tại nhà nằng cũng chỉ còn dùng đủ hết ngày hôm nay.

Bởi vì biết nhà không có gạo nên lúc ăn cơm một nhà sẽ nhường nhau không ai dám ăn nhiều, đến nỗi tiểu ngu còn nhỏ mà cũng vờ no rồi để nhường cơm cho mọi người. Cha nàng một đại nam nhân lao động mà lúc ăn cơm chỉ ăn nửa chén lưng đã hồ no.

Từ Tinh nhìn thấy rất đau lòng. Dù chỉ mới gia nhập vào gia đình này nhưng trong lòng nàng kể từ ngày mọi người nhất định không bán nàng kia thì nàng đã quyết định sẽ xem họ là người thân mà đối đãi. Giờ nhìn thấy họ vì không đủ ăn bụng lép xẹp muốn dính vào lưng mà đau lòng muốn chết. Bây giờ cho nàng thấy được củ khoai này. Khỏi nói còn có nhiều nữa hay không nhưng nàng biết chỉ củ khoai này đã là giúp mọi người được no bụng rồi.

Từ Tinh vẫn còn đang chìm trong cảm xúc vui vẻ hỗn độn thì có giọng nói trẻ con lo lắng vang lên phía sau.

“Tỷ tỷ, tỷ đang làm gì vậy? lửa đã muốn tắt rồi, tỷ mau vào thêm củi đi tỷ”

Tiểu ngu nghe lời ngồi chừng bếp lửa, thấy lửa sắp tắt mà tỷ tỷ đi lâu chưa trở về nên bé lo lắng chạy ra xem. lại thấy Từ Tinh mặt đỏ hoe thì sợ hãi hỏi “Tỷ Tỷ, sao tỷ khóc? Tỷ tỷ không khỏe hả? để đệ đi gọi nương về”

Tiểu Ngu lo lắng định xoay người chạy đi thì Từ Tinh gọi lại.

“Ngủ đi! đừng đi, tỷ không sao, đệ mau lại đây tỷ cho đệ xem cái này” Từ Tinh giọng nói có chút gấp gáp có chút vui vẻ.

Tiểu ngu xoay người tò mò đi lại nhìn, khi bé thấy củ khoai to muốn bằng bé thì mắt mở to.

“A! đây là gì vậy tỷ?”

“Là khoai, là khoai lang đó. Tiểu Ngu, chúng ta sẽ không bị đói nữa... chúng ta sẽ không bị đói nữa”

Tiểu ngu chớp mắt. bé không biết cái này còn có thể ăn nha. nhưng mà tỷ tỷ nói ăn được thì sẽ ăn được. mấy ngày nay bé đối với Tinh Nhi tỷ tỷ này rất sùng bái, Tỷ tỷ biết rất nhiều thứ. Bởi vậy Tỷ nói củ to đất sinh này ăn được bé sẽ tin.

Nhìn gương mặt ngốc ngốc của đệ đệ nhà mình Từ Tinh vui vẻ. Nàng đứng dậy nhìn một vòng xung quanh phát hiện không có ai mới lấy một ích cỏ khô che lại cái củ còn dính dưới đất chưa đào lên hết này. Sau đó đứng dậy cắt đại một chóp đuôi lá chuối nhanh nhẹn nắm tay tiểu ngu đi vào nhà. Trước tiên phải nấu cơm xong cái đã.

“Tỷ tỷ, sao chúng ta không mang nó về nhà?” Tiểu ngu thấy tỷ tỷ bỏ củ đất sinh rồi đi về nhà thì có chút lo lắng hỏi

Lắc Lắc tay nhỏ bé của đệ đệ Từ Tinh nói “Trước ta về nấu cơm đã, củ rất to, phải chờ cha và nương về mang nó vô, tỷ và đệ mang không nổi”.

Tiểu ngu mắt lóe sáng gật đầu.

Trong nhà bếp lửa đã muốn tắt. nhưng bởi vì củi to nên than còn đỏ ao trong bếp. Phía trên nồi cơm đã sôi trào tràn nước ra ngoài. Nắp vung cũng bị đẩy qua một bên. phía dưới than bởi vì nước tràn xuống nên nghe “xèo xèo”.

Từ Tinh bước nhanh lại lấy cái cây nhỏ bên cạnh gạt nắp dung qua một bên. sai tiểu ngu mang một cái muỗng lớn và cái tô lại, sau đó mút lấy nước trong nồi cơm ra. Một lát sau nước đã mút ra hết Từ Tinh để lá chuối che lại miệng nồi sau đó đẩy nắp vung lên, nàng chụm củi vào bếp làm lửa phừng lên một chút sau đó rút củi ra nhét qua bếp bên cạnh. Hiện tại trong lò chỉ còn than đỏ. nhiều than đỏ có thể chín cơm rồi Từ Tinh nghĩ.

Tiểu ngu vẫn đứng bên cạnh quan sát. bé lo lắng tỷ tỷ nhỏ như vậy sẽ không thể chất nước cơm. nhưng mà khi thấy tỷ tỷ mút ra từng muỗng từng muỗng nước mắt bé mờ to. thì ra tỷ tỷ dùng cách này. tỷ tỷ thật thông minh. Sẽ không cầm nguyên nồi chắt nước mà chỉ cần mút nước ra thôi. tỷ thật tài giỏi.

Từ Tinh mà biết đệ đệ của mình tôn sùng mình chỉ vì mấy chuyện này nhất định sẽ xấu hổ muốn chết. mấy cái này ai cũng có thể biết làm mà, chẳng qua không làm thôi.

Ở đây thường khi nấu cơm sẽ đợi cơm sôi, sao đó chờ hạt gạo nở vừa đủ sẽ đẩy nắp lại rồi chắt hết nước. Làm như vậy sẽ có thể canh được độ nở của gạo, cơm nấu ra sẽ khô nhão theo ý muốn.

Từ Tinh chẳng qua là khi cơm vừa sôi thì sẽ múc nước ra, sau đó chờ lại một lượng nước thích hợp vừa đủ rồi chờ cho hạt gạo nở ra rút hết nước vào. như vậy cũng coi như xong rồi. có điều chuyện đơn giản này ích ai nghĩ đến nên sẽ chưa thấy người làm. Tiểu ngu cũng vì vậy mà sùng bái tỷ tỷ của mình.

Sau khi cơm chín, từ Tinh mang tiểu ngu và cầm theo cái rổ đi ra vườn chỗ củ khoai. nàng cắt lấy một phần sau đó mang về nhà. buổi trưa hôm nay nàng sẽ cho mọi người ăn món khoai lang luộc.

Tiểu ngu hai mắt lóe sáng nhìn chăm chăm củ khoai. Từ lúc Từ Tinh cắt khoai mang về là bé ngồi kế bên xem tỷ tỷ làm. Hai mắt mở trừng trừng cứ sợ củ khoai sẽ mọc cánh bay mất.

Khoai sau khi đem về, gọt vỏ sạch rồi đem đi rửa với nước, sau đó chia ra làm hai. Một phần cắt miếng nhỏ nhỏ vừa miệng ăn, sau đó trộn một chút muối, một chút tiêu.

Nhóm bếp lửa mới bên cạnh, Từ Tinh bắt cái chảo lên chờ chảo nóng nàng cho một chút mỡ vào. Mọi ngày nhà Từ Tinh sẽ không ăn mỡ sẽ để dành lại, nhưng hôm nay nàng muốn làm món ngon cho cả nhà. Nàng muốn mọi người sẽ được ăn ngon.

Mở trắng trên bếp đã nóng lên thành nước, Từ Tinh để phần khoai đã trộn gia vị vào, sau đó trộn đều, trên chảo nóng hồi phát ra từng đợt xèo xèo, một lát sau có một mùi thơm bay ra. Từ Tinh sai tiểu nữ mang một chén nước lại. sau đó đổ vào, lại thêm chút muối chút đường rồi đập nắp lại riu riu lửa.

Tiểu nữ mắt to liếm liếm môi ngồi bên cạnh chờ đợi.

Từ Tinh thấy com đã chín, lấy cái miếng để nồi nhấc xuống để cạnh bếp lò để giữ ấm. Sau đó lấy một cái nồi khác, cho phần khoai còn lại vào đổ ngập nước, dần lên một chút muối sau đó cũng bắt lên bếp luộc.

Một lúc sau, khoai trong chảo đã chín, một mùi thơm tràn ngập trong phòng bếp. Từ Tinh mỉm cười dờ nắp vung ra, lấy muôi mút một chút ăn thử. Cũng được, không ngon bằng ở hiện đại nhưng vị khoai rất ngọt, có lẽ bởi vì không có dùng phân bón hóa học nên khoai giữ được mùi thơm riêng. Thấy tiểu nữ mắt tròn xoe nhìn mình Từ Tinh cười cười mút một miếng thổi nguội cho bé ăn thử.

Tiểu nữ hai mắt sáng trưng, cái mặt cười không còn thấy tỏ quốc. bé rất thích cái mùi vị này. thật là ngon, bé còn chưa có ăn được cái gì ngon như vậy. Đôi mắt trông mong nhìn vào trong nồi còn nằm trên bếp.

“Này, thấy không, tỳ nấu nhiều lắm. nhưng phải đợi cha nương đợi ca nhị tỳ tam ca về mới được ăn” Từ Tinh nheo nheo mắt bé tâm trạng rất tốt nói.

Tiểu nữ gật đầu, Bé muốn ăn nhưng bé rất hiểu chuyện. sẽ không được ăn trước một mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mộng

Xế trưa trên ruộng nhà Triệu gia.

Triệu Cảnh sau khi chất xong đồng lúa cuối cùng lên xe nâng tay lau mồ hôi trên trán khẽ thở phào một cái, xoay người cười vui vẻ nói Cổ Tam Sinh:

“Cổ Tam đệ, Cũng may mắn có các người nhà ta mùa này thu hoạch mới nhanh như vậy.” Triệu Cảnh cười nhìn Tô thị và mấy đứa trẻ của Cổ Tam nói tiếp

”Được rồi. Đệ muội tử và các cháu trở về đi. Sáng ngày mai ta sẽ mang tiền công qua cho đệ.”

riệu Cảnh là trưởng tôn của triệu bà nội, hẳn là một trung niên vạm vỡ. Nhìn mặt của hắn nếu là cho Từ Tinh tả nàng sẽ tả là một tên đại ca giang hồ lưng hùm vai gấu. Nhưng Triệu Cảnh người này lại là một người sáng khoái, lại tốt bụng. Hắn rất sòng phẳng, Đúng là đúng, sai là sai, là một người chính trực.

Hôm nay nhà Cổ Tam làm việc cho nhà Triệu Cảnh. Theo dự đoán một đồng lúa này bọn họ có thể sẽ làm tới chiều tối mới xong. Nhưng với sự giúp sức nhiệt tình của mấy người Cổ Tam nên chỉ làm tới 2h chiều là xong rồi. bởi vậy hôm nay mọi người ráng làm cho xong luôn không về ăn cơm trưa.

(Tác Giả: Các bạn ạ. lẽ ra mình sẽ dùng canh giờ để nói, nhưng mình thấy cũng có bạn chưa biết phân biệt canh giờ của người xưa nên mình sẽ chém một chút làm cho thời này dùng giờ bằng con số vậy. các bạn đừng ném đá nhá. :))

Tô thị trong lòng có chút lo lắng. Nàng lo Tinh Nhi và tiểu Nữ ở nhà sẽ đói, nhưng nhớ lúc sáng com trong nồi còn một ít nên cũng bớt lo phần nào. Buổi trưa Triệu gia có phát cho bọn họ mỗi người một cái bánh gạo ăn lót dạ nên hiện tại mọi người cũng không đói lắm.

Tô thị sờ vào túi áo. Ở đây có bốn cái bánh gạo. Hai cái là Triệu gia cho thêm bọn họ nói là cho Tiểu Tinh và Tiểu Nữ, còn hai cái là vì các nàng buổi trưa mỗi người chỉ ăn nửa cái nên còn dư lại.

Cổ Tam và Tô thị nói khách sáu vài câu với Triệu Cảnh rồi cũng nhanh chóng thu dọn đồ đạc cùng Từ Dục, Từ Nương, Từ Diệc trở về.

.....

Dưới gốc chuối ta trong vườn. Tiểu nữ ngồi xỏm trên đất. Tay cầm cái chén nhỏ của bé, trong đó có một ít khoai lang luộc, đôi mắt ngóng về tây mờ mịt hỏi. “Tỳ sao giờ Cha và nương điều chưa về vậy?”

“Tỳ đoán chắc cha và nương găng ở lại làm xong công việc rồi mới về nên hơi trễ một chút” Từ Tinh bận bịu đào khoai trong đất. Bởi vì ngồi chờ lâu quá nên nàng cho tiểu nữ ăn trước một ít khoai luộc cho đỡ đói rồi mang bé ra đây đào khoai.

Trời khá nắng nhưng chỗ ngồi của hai người họ được một cây chuối ta che lại nên rất mát mẽ. không có thấy nắng miếng nào. Trên mặt Từ Tinh nụ cười vẫn luôn không tắt. Nhìn đồng củ khoai khoai vài chục cân củ lớn củ nhỏ nàng đào được thì tâm trạng rất tốt. thầm nghĩ ông trời đúng là không bất công.

“A!” đang mãi mê đào khoai thì nghe tiểu nữ “A!” một tiếng. Ngước mắt nhìn lên thì thấy một nhóm người đang đi về phía họ, đấy là đám người Cổ

Tam Sinh.

Cố Tam Sinh vừa về gần tới nhà thì thấy tiểu nhi từ tiểu nữ nhi của mình ngồi ngoài vườn chuối. Nhìn thân thể gầy nhỏ nhắn của hai đứa con trong lòng Cố Tam không biết là tư vị gì. Hắn không đi vô nhà mà hướng phía các con đi tới. Tô thị và đám trẻ cũng theo sau.

Tiểu ngu thấy cha và nương thì ôm cái chén khoai chạy một mạch đến trước mặt Cố Tam đang tay đòi bế. Cố Tam cười to khom người định ôm tiểu nhi từ của mình nhưng Tô thị bảo người hấn sốt, Ôm con sẽ làm con ngứa. Cố Tam thấy vậy lắc đầu với tiểu ngu rồi nắm tay bé hỏi bé đang làm gì.

“Cha, khoai ăn rất ngon, tỷ tỷ nấu khoai ăn ngon. Tỷ đang đào khoai đằng kia, cha, nương chúng ta mau đi đến đó đi.” Tiểu Ngu vui vẻ gấp gấp kéo Cố Tam về hướng Từ Tình không đầu không đuôi nói.

Cố Tam không hiểu chuyện gì thấy bộ dáng vui vẻ của con trai hấn cũng tò mò, bước chân hướng nhanh tới chỗ Từ Tình.

Thấy mọi người đã về, Từ Tình vui vẻ, đứng lên xoa xoa eo một cái cười thật tươi gọi “ Cha, Nương, Đại ca, Nhị Tỷ, Tam ca. hôm nay mọi người vất vả rồi”

Tô thị nhìn nụ cười ngọt ngào của con gái thì vui vẻ, bao nhiêu mệt mỏi cũng xua hết đi. Bước chân nhanh hơn hướng về nữ nhi của mình.

Cố Tam, Tô Thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương tròn tròn mắt bắt ngờ nhìn đồng khoai được Từ Tình đào được để trên đất. sau khi nghe nói có thể ăn lại ăn ngon giảm đói thì mắt mở to không dám tin.

Tiểu Ngu lúc này phát huy tài ăn nói, một năm một mười nói ăn ngon thế nào. Còn đưa chén khoai trong tay cho mọi người niềm thử thì lúc này bọn họ mới tin thứ này là ăn được. Tô thị vừa vui vừa sợ xúc động tới nước mắt cũng chảy ra.

Từ Tình cũng có chút ngạc nhiên. Bộ người nơi đây không biết khoai lang?

Đến khi Từ Tình biết ở đây không có loại thức ăn này mới thắc mắc hỏi. “Có khi nào có loại cây này nhưng mọi người không biết không?”

Cố Tam nói ngày mai hấn sẽ đi xung quanh tìm xem có loại cây quý giá này không.

Ngày hôm sau mọi người đi tìm khắp nơi tìm nhưng không thấy, mới biết là thật sự ở đây chưa từng xuất hiện loại cây này.

Sau khi suy nghĩ Cố Tam mới sững sờ nói. Khoảng hai năm trước có một đoàn thương nhân ngoại quốc đi ngang đây. Khi đó Cố Tam ở đây chừa hoa màu. Đoàn Thương nhân xin hấn cho nghỉ chân lại một đêm. Nơi bọn họ ở lại đúng là chỗ mảnh đất phát hiện ra khoai này. Buổi tối khi Cố Tam đi tiểu thì thấy mấy người đó lấy cái gì đây bỏ vào lửa nướng sau đó lấy ra ăn. Giờ hấn nhớ lại hình như hình dáng thứ ấy giống mấy củ khoai này.

Từ Tình nghe nói thì cảm thán, thầm cảm thấy mình may mắn. sau đó nói “Có thể khi mấy thương nhân kia ăn xong bỏ khoai vụn qua một bên nên khoai này ở trên đất này nằm giờ thành mấy củ khoai này”.

Người một nhà gật đầu nói “Chắc là vậy!” có lẽ đây là ông trời dành tặng cho bọn hấn.

Nhưng đó là chuyện ngày mai. Còn hiện tại Từ Tình vui vẻ kể mấy người nghe tại sao nàng phát hiện ra khoai này. Tô thị thắc mắc hỏi:

“Tình Nhi. Nhưng sao con biết cái này có thể ăn được? Con cũng chưa từng thấy mấy thứ này mà!”

Người một nhà lúc này mới sực tỉnh. Mắt nghĩ ngờ nhìn Từ Tình chờ nàng giải thích.

Từ Tình sờ mũi. Nàng nghĩ có thể gạt cho quan chuyện này nhưng sắp tới nàng còn làm rất nhiều chuyện mà đối với người ở đây là lạ lắm. Nàng nghĩ cần phải có câu trả lời thích hợp nhất có thể không khiến mọi người nghi ngờ. Nghĩ vậy Từ Tình cố ý nhìn dáo dác một vòng ra về thần bí nói:

“Cha, Nương, thật ra...” Từ Tình vờ khó xử nói tiếp “ Con nói Cha và nương, đại ca nhị tỷ tam ca ngủ đệ nhất định phải giữ bí mật cho con nha. Chuyện này không thể để người khác biết”.

Cố Tam, Tô thị, Từ Dục, Từ Nương, Từ Diệc và Tiểu Ngu thấy Từ Tình ra vẻ thần bí lại bí mật như vậy thì hồi hộp, gật đầu rồi chụm sát lại gần chờ Từ Tình nói.

Cố Tam và Tô thị cũng có chút hồi hộp, đôi mắt vô thức liếc nhìn một vòng xung quanh thấy không có ai mới yên tâm chờ nghe Từ Tình nói.

“Cha, Nương. Thật ra những lúc con bị bệnh thì khi ngủ sẽ mơ gặp một ông lão. Tóc Trắng, râu cũng trắng và dài tới tận đây” Từ Tình vừa nói vừa lấy tay diễn tả. “Ông bảo con gọi ông là Lão Tiên, sau đó dạy cho con đọc sách, viết chữ, vẽ tranh. Rồi còn dẫn con vào một nơi có rất nhiều sách. Ông bắt con đọc sách ở đó cho đến khi nào ông đến dẫn con về. Trong mấy cuốn sách trong đó có cuốn nói về các loại cây có thể ăn, con thấy trong đó có cây khoai lang này nên mới biết.”

“Thật sự là như vậy?” Cố Tam có chút thất thần “Như vậy cũng quá kỳ lạ rồi. Chuyện này quá kỳ lạ rồi”

Tô thị dù có nhiều ngạc nhiên nhưng trong lòng vui mừng “Con ta là có Tiên Nhân phù hộ đấy, là như vậy đấy!”

Từ Dục có chút mờ mịt. hấn không nghĩ tiểu muội của mình có thể gặp được tiên ông, xong nhưng trong lòng lại cảm thấy rất vui. đây là tiểu muội của

hắn. Nàng đúng là đặc biệt.

Từ Diệc thì có chút khoa trương, mồm há to mắt mở to nhìn chăm chăm Từ Tịnh mà không nói được lời nào. Xong cũng rất vui vẻ.

Từ Nương thì lại thất thần, nàng nhìn Từ Tịnh trong mắt phức tạp. Nàng nhớ có nhiều lần sau lưng cha mẹ nàng đã nói nặng nói xéo tiểu muội nhiều lần, nay nghe chuyện này không hiểu sau trong lòng có chút lo lắng. Nhưng nhìn thấy Từ Tịnh đối với nàng bình thường không có chán ghét. Đạo gần đây luôn kề cận nói chuyện với nàng, còn hay giúp nàng làm việc. Trong lòng nàng mấy ngày nay cảm thấy cũng không chán ghét Từ Tịnh nữa. Giờ lại nghe chuyện kỳ lạ này, dù có chút không biết làm sao nhưng trong lòng cũng có chút vui vẻ.

Tiểu ngũ ngồi nghiêm chỉnh lắng nghe, hai mắt bé mở to đầy hứng thú. Sau đó bé chu mỏ hỏi tại sao tỷ tỷ có thể gặp Lão Tiên mà bé không được gặp, bé cũng muốn gặp lão tiên. Tiểu Ngũ rất ngây ngô nói.

Từ Tịnh cười vuốt mặt Tiểu ngũ nói với bé. "Cái này còn tùy vào duyên nữa, khi lớn đệ sẽ hiểu"

Tiểu Ngũ không hiểu nhưng bé vẫn gật đầu. cũng nhanh chóng quên đi chủ đề này.

Từ Tịnh thấy mọi người dù ngạc nhiên nhưng không hoài nghi lời của nàng. Thấy mọi người còn đang thất thần thì nói tiếp:

“Cha, Nương. Lão Tiên còn nói cho con nhất định không được nói chuyện này với ai. Ông nói nếu để người khác biết được sẽ không tốt. Cha, Nương, đại ca, nhị tỷ, tam ca, ngũ đệ. mọi người không được nói cho ai biết đâu đấy” Từ Tịnh mở to mắt nói.

Bọn người Cổ Tam hoàn hồn, gật mạnh đầu nói nhất định sẽ không nói với ai. Tô thị nghe nói không được nói cho người khác sẽ không tốt. Còn lo lắng dặn dò Từ Tịnh không được nói nói cho người khác.

Thấy được sự lo lắng của Tô thị và người thân, trong lòng Từ Tịnh ấm áp. Nàng cũng gật mạnh đầu nói nhất định sẽ không nói với ai nữa, nói cho Cha mẹ bởi vì cha mẹ, đại ca, nhị tỷ, tam ca, ngũ đệ là người thân của nàng nên nàng mới nói. còn người khác nàng mới sẽ không nói đâu.

Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương, Tiểu Ngũ nghe vậy thì trong lòng cảm động. mấy đứa trẻ trong lòng điều tự nói với mình mai một nhất định phải đối xử tốt với Muội muội (tỷ tỷ) của mình. Còn Cổ Tam và Tô thị thì gật đầu yên tâm.

Sau buổi nói chuyện mọi người tâm trạng cũng trở lại bình thường. Cổ Tam lấy bao vải ra mang hết đồng khoai về nhà, rồi nói chiều nay chúng ta không đi làm nên ăn cơm xong sẽ ra đào tiếp.

Tô thị cười vui vẻ lấy từ trong ngực mấy cái bánh chia cho Từ Tịnh và Tiểu Ngũ. Nói ăn đồ đói chút nữa về nương sẽ nấu cơm.

Tiểu ngũ nghe vậy mắt tròn vo khoe nói cơm nấu rồi, còn nấu đồ ăn nữa, chỉ chờ cha và nương về là ăn thôi.

Tô Thị ngạc nhiên, Cổ Tam cũng ngạc nhiên. xong mặt hai người lạnh đi nghiêm mặt lại nói mai một không cho nàng làm nữa. Tô thị sợ hãi, nếu Từ Tịnh nấu cơm lúc chất nước bị phỏng thì làm sao. nghĩ mà sợ Tô thị giọng lạnh vài phần.

Từ Tịnh chỉ im lặng mỉm cười, tiểu ngũ lại tiếp tục khoe Từ Tịnh lấy nước cơm ra như thế nào, nấu đồ ăn như thế nào.

Tô thị và cổ Tam chỉ im lặng sao đó nhìn Từ Tịnh. Trong lòng bọn hắn có chút ngoài ý muốn. Dường như mấy ngày gần đây con gái nhỏ của bọn hắn đã lớn lên rồi thì phải, lại còn rất thông minh. Tô thị không biết là vui hay buồn chỉ thấy nàng lấy tay gạt lệ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Diền Viên Cổ Từ Tịnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Làm hay không làm

Chớp mắt mùa thu hoạch đã qua. Bọn người của Từ Tịnh ra ở riêng cũng hơn một tháng. Thời gian này dù đã tìm được món ăn mới là khoai lang nhưng Cổ Tam vẫn y cù đi ra ngoài làm thuê cho mấy hộ trong thôn.

Hôm nay Cổ tam đi làm về, hắn nói mùa thu hoạch đã xong, hắn có chút lo lắng không biết tiếp theo phải tìm việc gì làm để có tiền. Một nhà hiện tại có tới bảy người nhưng chỉ có hai lao động chính là Cổ Tam và Tô thị. Bọn họ hiện tại cần rất nhiều tiền. Một là cần phải xây lại nhà, một là để mua thức ăn dành trong mùa đông sắp tới.

Bởi vì ở đây người ta một năm trồng chỉ có hai vụ. Một vụ đầu sẽ gieo mạ vào mùa xuân. Một mùa gieo vào mùa hạ. mùa thu và mùa đông sẽ nghỉ bởi vì mùa đông sẽ có tuyết rơi. Nếu mùa thu sau khi thu hoạch lúa mùa hạ xong mà cố gieo mạ thì khi mùa đông lúa chưa chín mà tuyết rơi thì lúa đó sẽ chết. và người dân sẽ bị mất hạt giống đã gieo trồng. Bởi vậy mới nói, đối với người ở đây, nếu là nông dân thì giữa mùa thu đến hết mùa đông sẽ rảnh rỗi.

Khi ấy nếu là người có năng lực hoặc có người quen thì có thể lên trấn xin làm một công việc nào đó. Hoặc cũng có người sẽ lên rừng săn thú, hay kiếm củi, đem đi bán. Núi ở đây cũng tên Tây Từ. Từ nhà của Từ Tịnh đi đến chân núi sẽ mất gần nửa canh giờ (1 Tiếng). Mấy hôm trước Cổ Tam có lên núi

chặt về một ích cây để cố định cột nhà.

Từ hôm dọn nhà tới đây bọn người Từ Tĩnh đã mắc phải ba đám mưa to. nhà dột ướt một mảnh lớn. Cũng may Cổ Tam cũng là người làm được việc. Hắn xin rom của hàng xóm đem về, buổi tối ngồi bên thành một tấm đệm dày sau đó che lại mái nhà. Bằng không mấy ngày này bọn Từ Tĩnh đã khó qua vì mất mưa rồi.

“Cha đứa nhỏ, hay là ngày mai ta trở về thăm cha mẹ của ta một chuyến. Ta nghĩ có thể nhờ cha mẹ giúp đỡ một chút” Tô thị nói.

“Không được! nàg đừng đi. Ta... Ta không muốn làm phiền nhạc phụ nhạc mẫu” Cổ Tam có chút gấp gáp “Ta nghĩ ngày mai ta sẽ lên trấn tìm việc, nếu không ta sẽ xin làm khuôn vác. Ta nghĩ chắc họ sẽ nhận ta thôi” Cổ Tam Sinh chưa lúc nào cảm thấy mình vô dụng như bây giờ. ngay cả vợ con của hắn cũng không lo được. khỏe mắt Cổ Tam thoáng phủ hơi sương.

“Không được!”

“Không được!”

“Không được!”

Ba tiếng không được cùng vang lên một lúc. Đây là tiếng của Tô thị, Từ Dục và Từ Tĩnh.

“Cha đứa nhỏ, chàng không thể đi làm việc đó. Chàng đường đường là một tú tài, chàng không thể làm công việc của một hãn phu. Cha đứa nhỏ, Chẳng lẽ chàng không biết những người ở đó không thích người ăn học. Chàng mà đi làm ở đó nhất định sẽ bị làm khó dễ. Chàng nếu làm việc này người khác sẽ nói chúng ta như thế nào đây” Tô thị nghiêm mặt phản đối.

“Đúng vậy cha, người không thể đi làm khuôn vác được!” Từ Dục giọng có chút cầu xin.

Ở Tô Dương trấn có một công việc có tiền nhiều, đó là khuôn vác. Nói thì là khuôn vác nhưng thực tế công việc đó là đập đá. Là đập đá trên núi sau đó sẽ qua kiểm tra chất lượng, nếu đạt yêu cầu sẽ mang về trấn cho Tào gia, Tào gia sẽ bán đá cho thợ xây nhà. và cho mấy người thủ công có tay nghề chế tạo. Họ sẽ khắc đá thành nhiều hình dạng đẹp mắt để trang trí trong nội trạch của người có tiền.

Nhưng công việc này thường chỉ dành cho mấy người mẫn phu thô lỗ. Bọn họ mở miệng ngậm miệng điều là dung tục không chịu nổi. Khoản một năm trước có một thư sinh vào làm việc, nhưng vì chàng thư sinh và mấy mẫn phu không hợp nhau sinh ra cãi vã, rồi dẫn tới đánh nhau tới sức đầu mẻ trán. Mấy mẫn phu bàn với nhau không chịu làm nữa nói nếu không cho chàng thư sinh nghỉ việc bọn hắn sẽ không làm. Cuối cùng Tào gia vì số đông nên đuổi việc chàng thư sinh kia. Chuyện lẽ ra không có gì đặc biệt nhưng cũng vì chuyện này từ đó về sau Tào gia không còn tuyển người có học làm nữa. Những người được nhận điều là những mẫn phu.

Từ Tĩnh khi nghe chuyện đó thì sờ trán cảm thán, thì ra đình công ở thời nào cũng có. Nhìn Cổ Tam vẫn cương quyết muốn đi làm Từ Tĩnh có chút nổi nóng.

“Cha, người biết không, có nhiều khi kiếm tiền không phải chỉ dốc sức làm việc là được. Mà cần phải suy tính được mất. Cha, chúng ta tuy nghèo nhưng nhất định không được hèn. Công việc của chúng ta là đầu óc chứ không phải tay chân. Cha người có nghĩ đến nếu người đi làm công việc kia sẽ như thế nào không?”

Cổ Tam giật mình. Hắn có chút bất ngờ vì lời nói không hợp với tuổi của Từ Tĩnh, đôi mắt phức tạp nhìn Từ Tĩnh hỏi “Sẽ như thế nào?” hắn là muốn nghe xem con gái nhỏ của hắn sẽ nói cái gì.

Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương cũng bất ngờ. theo suy nghĩ của bọn họ, lời nói của Từ Tĩnh là có chút hèn.

(“Hèn” ý nói bất kính, lời nói bất kính với người lớn)

“Cha người có biết không, mấy mẫn phu đó họ không muốn cho người đọc sách làm là bởi vì trong lòng họ rất không thoải mái với người đọc sách. Cha, một người không biết chữ họ sẽ nghĩ tìm được một công việc có thể làm là rất khó khăn. Theo bọn họ, khuôn vác là công việc tay chân, nên đó là công việc của bọn họ. Nhưng công việc lẽ ra là sở trường của bọn họ người đọc sách lại đến làm, đó giống như là dành địa bàn của họ, làm cho họ ngạt thở không chịu được, trong lòng họ ích nhiều sẽ có hận ý. Còn đối với người đọc sách, nếu họ thấy cha đường đường là một tú tài lại đi làm công việc của hãn phu họ nhất định sẽ xem thường cha. việc này đối với công danh của cha sẽ là một điều không tốt.

Còn nữa. Cha. Người đi làm công việc nặng nhọc đó, dù có tiền có món ăn ngon Tinh Nhi cũng sẽ ăn không ngon miệng. Cha có câu “An bất đắc tức, bệnh thời hồi” Cha, hiện tại người đang khỏe mạnh, người không thể vì vậy mà không để ý đến sức khỏe của mình, cha người làm mệt thì chúng con sẽ lo cho người, sẽ không vui về”

(“An bất đắc tức, bệnh thời hồi” ý nói khi khỏe mạnh không chịu nghỉ ngơi đến lúc bệnh thì sẽ hối hận)

Từ Tĩnh một bộ dạng tiểu đại nhân, lời nói có chút sắt bén nhưng lại đầy quan tâm làm cho Cổ Tam nội tâm cảm động.

Cổ Tam hai tay nâng Từ Tĩnh lên cao giọng nói sùng nịnh, có chứa vui vẻ. “Nhưng Tinh nhi của chúng ta còn biết làm thơ nữa đấy. cái câu “An bất đắc tức, bệnh thời hồi” là ở trong sách của con đọc được sao?”

Từ Tĩnh đỏ mặt gật đầu. Nàng thật là đọc từ trong sách đó. Kịp trước lúc vẽ tranh nàng có khi sẽ thêm vào một hai câu thơ. Có thể bởi vì vậy nên mấy

thơ hay hay của người xưa ở nàng biết được một vài bài.

“Được cha sẽ không làm, cha sẽ nghe lời con gái nhỏ của cha, không làm công việc khuôn vác. ngày mai cha sẽ đi tìm công việc khác thích hợp với cha.”
Cổ Tam suy nghĩ một lúc cũng đáp ứng

Tô thị và Từ Dục thờ phào. Chỉ cần Cổ Tam không đi làm công việc đó là được rồi. Từ Dục còn lại thì âm thầm niệm niệm câu thơ mà Từ Tĩnh vừa đọc. hần như muốn nhớ thật kỹ trong đầu.

Từ Tĩnh im lặng dựa trong lòng Cổ Tam, đôi mắt nhắm lại suy tư. Cứ theo cách này thật cũng không được tốt. Làm công cho người ta một ngày chỉ được vài văn tiền nhưng lại rất cực khổ. huống chi một nhà bảy người không thể cứ đi làm công như thế mãi. Nhưng hiện tại biểu nàng nghĩ cách thì nàng lại không nghĩ ra.

Từ Tĩnh đã từng nghĩ muốn đem khoai lang đi bán nhưng nàng thấy không ổn. Thứ nhất người ở đây không biết khoai lang. Đem đi bán nhất định sẽ đem đến phiền phức khi người có tâm biết được. Thứ hai, nàng muốn giữ khoai lại làm giống để trồng. Nàng có một chủ ý lớn mật, nhưng hiện tại sẽ không thể làm cần phải chờ thời cơ thích hợp.

“Cha, ngày mai có thể cho Tĩnh Nhi lên trấn không? Tĩnh Nhi lâu rồi không được đi đâu, con muốn đi một chuyến”

Từ Tĩnh nghĩ, người ta nói “đi một ngày học một sàng khôn”. Nàng muốn ra ngoài xem hoàn cảnh ở đây, biết đâu lại tìm ra một ý tưởng kiếm tiền nào đó.

“Tĩnh Nhi muốn đi trấn sao?” Cổ Tam tâm nghe Từ Tĩnh nói thì hỏi lại.

“Dạ, con muốn lên trấn!”

Cổ Tam nghĩ nghĩ rồi nói. “Được!” sau đó quay sang Từ Dục và Từ Diệc nói “Dục Nhi, Diệc Nhi. Ngày mai hai con mang tiểu muội lên trấn dạo chơi đi, các con cũng lâu rồi không được đi đâu. Ra ngoài cũng là cách mở mang kiến thức.”

Từ Dục và Từ Diệc nhìn nhau sau đó chuyển mắt nhìn Từ Tĩnh. Tiểu muội của bọn hắn dạo này lời nói rất có uy nha.

(Chương này hơi ngắn. Ta bận quá nên chỉ viết được tới đây, ngày mai ta sẽ bù... sẽ bù cha mấy nàng.

Ta còn một truyện trọng sinh còn đang dang dở chưa viết xong nữa. haizz ta ráng viết xong bộ này rồi hoàn thành nốt bộ kia luôn. Ta không thể làm việc bỏ nửa chừng được. Các nàng mau ủng hộ ta nha. □ Ta là một tác giả nhều chuyện)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tô dương trấn

Từ Tĩnh hôm nay mặc một bộ từ y (đồ tím), tà váy dài tung bay theo từng bước chân ngắn ngủn, tóc được búi hai chùm kiểu song nha kế. phía trên còn được cột thêm hai sợi dây cùng màu với quần áo. gương mặt nhỏ tròn vo sáng rỡ vì vui vẻ, hai mắt đen láy mở to, mũi cong và dài theo từng cái chớp mắt giống như cánh quạt đung đưa. Đôi môi đỏ như được tô son kẻ mím.

Hôm nay từ sáng sớm Từ Tĩnh đã được gọi dậy. Bởi vì nàng đòi đi trấn dạo chơi nên Tô thị bảo dậy sớm đi cho mát trời. Từ nhà Từ Tĩnh đến trấn Tô Dương khoản ba khắc đi bộ (45 phút). đó là do đi đường tắt xuyên qua ruộng của người ta. Trên đường bờ đề Từ Tĩnh sẽ do Từ Dục cõng. Hắn nói đường ruộng khó đi sợ nàng vấp té. Từ Dục năm nay cũng 12 tuổi. Ở hiện đại bất quá chỉ là một đứa bé nhưng ở đây thì đã coi là một người sắp trưởng thành rồi. Từ Dục vì thường làm việc nên sức lực khá lớn, cõng Từ Tĩnh mà bước chân vẫn nhẹ nhàn như thường.

Nói đi phải nói lại. trong mấy huynh đệ tỷ muội chỉ có một mình Từ Tĩnh là không biết đi ruộng. Vì vấn đề sức khỏe nên từ nhỏ trong nhà đi ruộng làm nương gì đầy điều sẽ không để nàng đi.

Còn nhớ lúc trước có một lần Cổ lão để cho nàng đi cùng thì ngày hôm ấy Từ Tĩnh ngắt xiêu luôn trên đồng khi đang ôm lúa. Cũng không biết sau chuyện đó có ai nói gì đó với Cổ Lão mà ông từ đó không bắt nàng đi ruộng nữa. Có đi cũng sẽ ngồi trên bờ đề tránh nắng chờ mọi người trở về. Bởi vậy Cổ Lão nói Từ Tĩnh là một đứa bé vô tích sự thật ra cũng không có sai.

Sau một đoạn đường dài vượt ruộng cuối cùng cũng nhìn thấy cổng vào của trấn Tô Dương. Từ Dục để Từ Tĩnh xuống đất, chỉnh sửa trang phục cho nàng. Từ Diệc cũng bận rộn sửa lại tóc cho Từ Tĩnh.

Từ Diệc là một nam hài nhưng búi tóc cho nữ lại rất đẹp, tóc của Từ Tĩnh bình thường điều do Từ Diệc chải. Tô thị thường hay tựa đầu vào cửa nhìn Từ Diệc trên “Diệc Nhi của ta sau này sẽ là một trượng phu tốt a” (người chồng tốt)

Tô Dương trấn buổi sáng khá nhộn nhịp. Hai bên đường xếp đầy những gian hàng. Ở đây gọi là tiểu thương. Từ Tĩnh đi chính giữa Từ Dục và Từ Diệc, hai tay được hai người nắm chặt. Mắt mở to tò mò nhìn mọi thứ. Tuy trong phim ảnh và trong trí nhớ của bé gái 6 tuổi này điều có hình ảnh chờ thời xưa,

nhưng khi tận mắt chứng kiến vẫn là làm tim Từ Tình run động.

Từng tiếng rao hàng của mấy người bán tới tiếng chặt thịt của bác mặt râu bên kia đường. Tiếng gà con chirp chirp ở trong rổ của thắm thắm ngồi một góc, bao nhiêu là âm thanh trộn lại. Người đi đường đông nghịt. một khung cảnh chợ cổ đại chân chân thật thật hiện ra trước mắt. Từ Tình xúc động.

“Tiểu muội, muội muốn đi đâu ca dẫn muội đi” Từ Dục thấy Từ Tình ngỡ ngàng thì lên tiếng hỏi.

“À!” Từ Tình mờ mịt “À” một tiếng.

Từ Diệc phì cười: “Tiểu muội, muội đâu phải lần đầu lên trấn, làm gì mà ngỡ ngàng thế”

“À!” Từ Tình như tỉnh như ngộ.

Từ Diệc bắt đầu đi xoa trán. Hình ảnh tiểu muội linh hoạt của hân đầu rồi, làm gì hiện tại biến thành ngốc thế không biết.

Từ Dục cười sùng sục nhìn xuống cho ngang mặt Từ Tình, hai tay ôm nàng nâng lên cao.” Để ca mang muội đi”

Thân thể bé nhỏ chỉ một nhón đã ở trong ngực Từ Dục. Hai tay bé nhỏ chôn cổ Từ Dục ôm chặt, mặt nhỏ nhắn hồng hồng kề sát mặt Từ Dục. Từ Tình mắt mở to. Có chút bất ngờ, chút ngại ngùng nhưng vẫn im lặng để Từ Dục bế. Từ Tình hai mắt hào hứng mà nhìn ngắm xung quanh.

“Đi thôi!” Từ Dục bế Từ Tình rồi nói với Từ Diệc.

Từ Dục mang theo Từ Tình đi vòng vòng mấy khu buôn bán. Từ Tình muốn đi tắc cả mọi chỗ. Gian hàng nào cũng ngừng một chút nghe giá. Đi vòng vòng chừng 1 canh giờ Từ Dục nhìn tiểu muội có vẻ mệt nên dẫn nàng đến một góc cây liễu mát gần bờ sông ngồi nghỉ mệt.

“Đi một lúc rồi, ngồi nghỉ mệt sẵn ăn trưa luôn” Từ Dục nói.

Buổi sáng trước khi đi Tô thị có làm một ịch bánh gạo cho bọn họ đem theo để ăn. Cố Tam nói cho tiền bọn họ để khi đói có thể vào tiệm ăn cho no nhưng bọn họ nói không cần, nói mang bánh gạo theo ăn sẽ đỡ tốn kém. Nhưng tiền Cố Tam cho thì Từ Tình lấy hết. Còn xin thêm 20 văn tiền. Cố Tam do dự một chút rồi cũng đưa cho Từ Tình. Cố Tam nghĩ mấy ngày nay Từ Tình làm việc có vất vả, sẽ không giống những đứa trẻ khác làm việc thiếu suy nghĩ. Nàng xin thì cứ cho thôi.

Từ Tình hí hửng nhìn trên tay 30 đồng tiền. Nàng hôm nay xin tiền là muốn phòng hờ có thể gặp cái gì đó có thể giúp kiếm tiền sẽ mua. Nhưng sáng giờ đi nhiều chỗ vẫn không thấy cái gì có thể làm ra tiền được nên 30 văn tiền vẫn còn yên nguyên trong tay.

“Đại Ca, chúng ta sẽ đi đâu nữa?” Từ Tình nắm góc áo Từ Dục mở to mắt hỏi.

“Nha đầu, muội còn muốn đi? chưa mệt sao? ăn một chút đi rồi ca sẽ dẫn muội đi tiếp” Từ Dục sùng sục nhìn tiểu muội gương mặt hồng hồng nhỏ nhắn. Thấy trên trán nàng đọng một lớp mồ hôi mỏng thì cười. Thò tay vào ngực lấy ra cái khăn chạm mồ hôi trên mặt nàng. Đối với tiểu muội này hân dường như càng ngày càng yêu thương.

Từ Diệc thấy Từ Tình thân với đại ca thì ghen tị. môi trề xuống. Tháo bên hông bình nước đưa cho Từ Tình nói.

“Tiểu muội, uống chút nước đi hân ăn”

“Cảm ơn nhị ca!”

Từ Tình hai tay nhận lấy nước đưa lên miệng uống ngon lành. Từ Diệc thấy vậy cười vui vẻ. Cũng đón bánh từ tay Từ Dục ăn.

Bánh này là bánh gạo. được làm từ bột gạo. Bánh có màu trắng đục, vị mặn, ăn không được ngon nhưng có thể no lâu. Ở nông thôn người ta khi đến mùa thu hoạch bận rộn thì hay làm bánh này. Vừa tiện lợi lại không mất thời gian. Bánh gạo của Tô thị hôm nay làm có cho vào một chút đường nên trong vị mặn có vị ngọt. Từ Tình cảm bánh ăn mất khế híp lại.

Nhớ khi còn ở hiện đại khẩu vị của nàng là ngọt. Nàng thích món ăn nêm thêm đường. Nàng lại là một người thích ăn thịt. nếu vài ngày không được ăn thịt thì miệng nàng sẽ thèm muốn chết. Còn nhớ có một lần tới lễ Vu Lan (Ngày 15/7). Nàng quỳ trước bàn Phật hứa sẽ ăn chay một tuần. Khi đó ăn được cũng năm ngày nàng cảm thấy không có thèm thịt như mình nghĩ thế là chưa chờ hết tuần lại vái sẽ ăn thêm một tuần nữa. Cuối cùng tuần đầu qua rất dễ dàng nhưng tới tuần thứ hai thì chỉ có thể dùng hai từ “Thê Thảm” để hình dung.

Lúc đó phải đếm từng ngày trông cho mau hết tuần ăn chay. Sau khi ngày ăn chay cuối cùng kết thúc nàng đã chạy nhanh ra chợ gần nhà mua một kí thịt về nấu ăn hết trong ngày luôn. Bởi khi đó ở trọ có một mình nên trong một tháng sau đó ngày nào nàng cũng mua thịt về ăn bù. Cũng từ lần đó nàng “tôn” luôn, không dám vái ăn chay nhiều ngày nữa. Mấy lúc đó mẹ nàng sẽ nói, nàng làm sao mà tu được đây. Từ Tình lúc đó nhất định sẽ cãi lại nói. “Con là tu tâm chứ không tu miệng a” chỉ nhớ mẹ lúc đó sẽ lắc đầu bỏ đi và không nghe thấy.

Từ Tình hiện tại nhìn cái bánh gạo mà lòng uất ức. nàng thật sự đến đây nhiều ngày rồi còn chưa được ăn miếng thịt nào đây. nhớ đến thịt, miệng Từ Tình muốn nhiều nước miếng.

Sau một lúc nghỉ chân và ăn uống, Từ Dục tiếp tục mang Từ Tình qua khu phố phía nam. Trong lòng cũng thầm nghĩ tại sao tiểu muội lại muốn đi dạo ở mọi nơi như vậy chứ, không biết muội ấy muốn gì. Ở đây sẽ không có tiểu thương bán hai bên lề đường như những khu vừa đi lúc này. Ở đây là những

cửa hàng. có cửa hàng sơn phấn, cửa hàng tạp hóa, cửa hàng bán gạo, nếp.

Đi một lúc Từ Tịnh thấy có một cửa hàng phía trên treo một tấm biển viết bằng thư pháp “Cung Cạn Thư”. Chữ viết mạnh mẽ uốn lượn như một con rồng hùng dũng. Từ Tịnh tò mò.

“Đại ca, ở đó bán gì vậy?” Từ Tịnh hỏi

“À...” Từ Dục nhìn theo hướng Từ Tịnh chỉ đang muốn nói chuyện tự nhiên im bặt. Trong đôi mắt phức tạp.

“Đại ca!...” Từ Tịnh kéo kéo áo Từ Dục. rồi nhìn Từ Diệc. Không hiểu sao đại ca và Tam ca khi thấy cửa hiệu này lại thay đổi thái độ. Có vẻ không được vui.

Từ Dục và Từ Diệc không vui là bởi vì nơi đó là cửa hàng bán tranh và tranh chữ và sách. Nơi dành cho những người đọc sách. Từ Diệc và Từ Dục lẽ ra sẽ được đi học vào năm tới. Cổ Lão từng nói sang năm sẽ cho hai người đến trường. Nhưng hiện tại phân gia. Hoàn cảnh gia đình như vậy bọn hắn làm sao có thể đi học đây. Đi học rất tốn kém. Bọn họ đã âm thầm hiểu rằng mình sẽ không được đi học. Bởi vậy nên hiện tại khi thấy cái này tâm trạng thật sự không vui.

“Đại Ca! Tam Ca” Từ Tịnh gọi lớn.

Từ Dục Và Từ Diệc bừng tỉnh. Giấu không vui trong lòng trả lời Từ Tịnh.

“Ở đó là chỗ bán sách và tranh chữ. muội muốn vào xem một chút không?”

Từ Tịnh nghe nói là chỗ bán tranh thì mắt lóe sáng hứng khởi bừng bừng, chợt nhớ đến biểu hiện của hai người ca ca Từ Tịnh nheo mắt. trong lòng xem như đã hiểu “Muội muốn vào xem!” Từ Tịnh nói.

Từ Dục và Từ Diệc nắm tay dẫn Từ Tịnh bước vào cửa hàng. Tên tiểu hua kê nhìn thấy có khách thì bước tới về mặt hơn hờ nói.

“Nhị vị công tử, tiểu thư, các người muốn mua tranh sau?”

Từ Dục thoáng hơi đỏ mặt. Hắn, muốn vào xem nhưng không nghĩ mua. nay nghe tiểu nhị hỏi trong lòng có chút vội.

Từ Tịnh bước vào tiệm, quan sát một vòng khẽ gật đầu. Xem cách vài trí nơi này có thể hiểu được lão bản ở đây là một người yêu thích tranh. Chớ nhìn mấy cái khung cửi kỹ trên kia mà lầm nó là đồ không giá trị. Thật ra mấy cái khung đựng tranh đó toàn bộ đều được làm từ gỗ trầm hương, một loại gỗ quý giá ở cổ đại.

Quan sát một vòng Từ Tịnh quay sang nhìn tiểu hua kê. Tuổi chắc khoản 20, mặt mày sáng sủa, nhìn có phong cách của thư sinh, nhưng nhìn cái lưng luôn uốn cong có thể biết được hắn hàng ngày luôn khom lưng cúi đầu cũng làm mất đi vẻ thư thái vốn có của người đọc sách.

“Chỗ các người có tranh nào đẹp mang ra ta xem một chút, nếu ta thấy tốt thì sẽ mua” Từ Tịnh giọng đậm đậm không buồn vui nói.

Tiểu nhị nghe nói tranh tốt sẽ mua thì miệng cười không khép lại. hỏi “Xin hỏi tiểu thư là muốn mua tranh loại nào? phong cảnh, tranh chữ, tranh người, hay là tranh động vật?”

Thì ra ở đây tranh cũng được chia ra nhiều chủ đề như vậy à. Từ Tịnh nói.

“Tranh nào cũng được, ta muốn là tranh tốt nhất.”

Tiểu nhị nghe vậy nghĩ nghĩ một lát sau đó vội vã chạy vào trong, chưa đầy một phút mặt mày hơn hờ mang ra một xấp tranh.

Nhìn xấp tranh vẽ trên tay, màu vẽ chỉ duy nhất có một màu đen nhưng nét vẽ đậm nhạt vừa phải. Bức tranh nhìn vào có cảm giác sống động tự nhiên. Tuy thế lại cảm thấy chưa đủ tốt, bức tranh không có hồn. Từ Tịnh nhìn xấp tranh xong trong đầu chợt lóe. Mắt khẽ nheo lại nở nụ cười, để xấp tranh vờ ghét bỏ nói.

“Ồi!... người cái tên này, cái này mà gọi là tranh tốt? Người đây là gạt ta sao? người thấy ta còn nhỏ nên muốn gạt tiền ta à? đưa cho ta đồng giấy rách này lại nói nó là tranh tốt. Lão bản của người là ai mau mời hắn ra đây. Ta muốn khiếu nại với hắn”

Tiểu nhị đỏ mặt hời. thâm kiêu không tốt. chẳng lẽ hắn hôm nay gặp phải tiểu cô nương trước mặt. bé nhỏ xinh xinh. Nhìn hai vị công tử đi cùng cũng là bộ dạng thanh thanh nhậ nhậ, nhưng tại sao lại đi kiếm chuyện với hắn đây. Tiểu nhị còn đang hỏi hớp lo lắng muốn tìm lời giải thích thì phía sau vang lên giọng nói âm trầm. chẳng ai khác đây là lão bản của hắn.

“Tiểu cô nương. Chỗ này của ta điều là tranh tốt nhất trong tiệm, chúng ta không có gạt cô nương. nếu cô nương thấy tranh tốt thì mua nếu không tốt thì tại hạ cũng không ép người mua. cứ sau nói tiệm của ta gạt tiền của cô nương đây?”

Theo tiếng nói Cung lão bản từ trong bước ra. Cung lão bản 54 tuổi, một đôi mắt thâm trầm khẽ híp. dáng người ông cao to cơ bắp cuộn cuộn hết lần này đến lần khác ông lại mặc y phục của thư sinh. Nhìn cách ăn bận của Ông đám người Từ Tịnh xem ngen vì nhìn cười.

Cung Lão liếc nhìn bọn người Từ Tịnh, đôi mắt thâm trầm. Hắn lúc này có nghe tiểu nhị nói một khách hàng muốn mua tranh tốt, nhưng là một tiểu cô

nuong. Lão có chút tò mò muốn ra xem không nghĩ thế nhưng lại nghe vị tiểu cô nương này chê thậm tệ bức tranh của lão.

Cung lão là một người yêu tranh. Đối với ông tranh đẹp là người bằng hữu, là món đồ quý giá. Nếu có ai vô tình hay cố ý làm tổn hao nó thì Lão sẽ xem người đó là kẻ thù. Bây giờ thấy trước mắt một tiểu cô nương thế nhưng lại chê mấy bức tranh lão thích là đồng giấy rách. Dù rằng tiểu cô nương nhưng cũng bị lão liệt vào danh sách kẻ thù.

Từ Dục và Từ Diệc thấy không tốt định cúi người nói xin lỗi rồi mang tiểu muội đi nhưng Từ Tĩnh nhanh hơn bước tới gần Cung Lão làm vẻ mặc xem thường nói.

“Ngươi chắc là lão bản ở đây rồi, ta thấy ngươi cũng nên chuẩn bị dẹp tiệm đi là vừa. Nhìn xem mấy bức tranh này của ngươi, xấu muốn chết, còn xấu hơn mấy bức tranh muốn bỏ đi ở nhà ta thế mà còn nói là tranh tốt. Thật là không biết tốt ở chỗ nào.”

“Ngươi!...” Cung lão bản nghe Từ Tĩnh nói thì tức tới râu mép cũng vểnh lên. Muốn mắng thộc tục một câu nhưng khổ nỗi đã nhiều năm học làm người lễ độ nên câu chửi muốn mắng cũng nghẹn lại trong cổ.

“Hừm? ta thì làm sao?”

Từ Tĩnh làm bộ không biết Cung lão đang giận cố ý chọc tức.

“Ngươi... Ngươi cái tiểu nha đầu. Ngươi thì biết cái gì chứ. Ta nói cho ngươi biết, Tranh ở đây của ta không phải nói khoác chứ khắp các trấn lân cận quanh đây đều không có tranh tốt như chỗ của ta đâu” Cung lão bản có chút tức giận cố chút kiêu ngạo hướng về Từ Tĩnh nói.

Từ Tĩnh ngoảnh mặt xem thường. Trong lòng lại chấn động. Nhìn xem tranh ở đây tuy không phải xấu tệ như nàng nói nhưng nói chung ra nó cũng không thể tính là tranh tốt. Nàng cứ nghĩ tranh không tốt có thể vì tiệm ở đây nhỏ nên mới không có tranh tốt. không nghĩ thế nhưng lão bản lại tự tin nói tranh của hắn tốt. Chẳng lẽ người ở đây tay nghề kém thế à. Vậy có phải hay không nàng sẽ có cơ hội.

“Hừ, Khoác lác, bốc phét!” Từ Tĩnh một bộ dạng xem thường.

Cung lão giận nghiêng răng. Mắt nhìn chăm chăm Từ Tĩnh. Từ Tĩnh cũng không lùi bước nghênh mắt đối mặt với Cung lão.

Từ Dục và Từ Diệc đỏ mặt hôi lạnh. Bọn hắn không biết tiểu muội hôm nay làm sao mà tùy hứng như vậy. Thật đau đầu. Nàng chọc vị lão bản này như vậy thật không tốt chút nào. Phải biết “Cung Cận Thư” (tên của hàng này) là nơi mà các thư sinh quý tộc hay lui tới. Ở trấn Tô Dương này cũng xem như có tiếng tăm. Mấy bức tranh được mang ra lúc này cũng là tranh tốt. Mặc dù bọn hắn không hiểu tranh lắm nhưng nhìn bức tranh nét họa sắc sảo như thật thì cũng biết tranh này là tranh tốt rồi. Nhưng vì cái gì tiểu muội bọn hắn lại kiểm chuyện với người ta đây.

Từ Dục chau mày khẽ kéo bàn tay Từ Tĩnh.

“Hừ!”

Cung lão bản hừ một tiếng xoay người nói với tiểu hòa kếp.

“Chu đầu, tiền khách!”

Chu Đầu là biệt danh của tiểu hòa kếp. Hắn hô “Dạ” một tiếng chuẩn bị đuổi người nhưng Từ Tĩnh đã nhanh hơn trên tay cầm một bức tranh chắc lưỡi tỏ vẻ nuối tiếc.

“Chắc... Chắc! xem xem... về cũng không tệ nhưng thế nào lại không có hồn đây. Thật sự thua xa tranh của sư phụ, vậy mà còn không chịu là thua. Ồi.. thật là hết cách. Haizz...zz xem ra cũng không phải ai cũng có thể hiểu được tranh rồi. Dù thích tranh thì như thế nào? không phải cũng chỉ có thể ngắm mấy bức tranh rách nát mà xem như của báo đồ chứ. chắc!.. thật uổng một đời.”

Cung lão vốn đang bước đi nhưng phóc chốc sững người lại, trong lòng hiện tại không biết như thế nào, có tức giận, có mất mát, có tò mò, lại có chút hi vọng. Cung lão mắt âm trầm chậm rãi xoay mặt lại nhìn Từ Tĩnh. Đôi mắt xoáy sâu âm trầm nhìn Từ Tĩnh, như là muốn nhìn được linh hồn của nàng vậy. Chợt cung lão giật mình.

Trước mắt chỉ là một bé gái khoảng năm sáu tuổi, thế nhưng mà cho Cung lão cảm giác thành thực không nên có, gương mặt nhỏ bé khả ái, đôi mắt kia trong veo không gợn sóng, nhưng sâu trong mắt lại có vẻ trắng trẻo, như là nhìn thấu cuộc đời. Cái miệng cười như không cười khẽ nhếch. Cung lão có chút hốt hoảng. Ông sống từng tuổi này rồi chưa có người làm cho ông có cảm giác như vậy, sâu trong lòng không hiểu sao đối với tiểu cô nương này lại có kính trọng, có quý trọng như vậy. Cung lão dụi mắt.

“Ngươi... Ng... tiểu cô nương. Ngươi luôn miệng chê tranh chỗ ta không tốt, không biết bức tranh tốt hơn tranh của ta mà cô nương nói là ở đâu? có thể cho lão già ta xem một chút mở mang tầm mắt không?”

Giọng nói Cung lão bản nhẹ vài phần, trong giọng nói không hiểu sao có chút cung kính mà ông cũng không biết.

Từ Tĩnh nhìn Cung lão, hai người cứ như ăn ý trao đổi với nhau bằng mắt. Thời gian một chặp trà. Từ Tĩnh sáng khoái gật đầu nói:

“Được! ta sẽ cho ngươi mở rộng tầm mắt, nếu ngươi thấy thích ta cũng có thể bán cho ngươi. Nhà của ta cái gì không có chứ tranh thì có rất nhiều.” Từ Tĩnh ra vẻ hào phóng nói. Sau đó đưa bức tranh đang cầm trên tay cho Cung lão nói tiếp “Lão bản, bức tranh này cũng đẹp nhưng mai mốt đừng nói với

người ta là tranh tốt, biết không? khi một người khen một vật chưa tốt mà nói là tốt thì sẽ làm giảm kiến thức của mình với người khác, cũng đồng thời có lỗi với vật đó. bởi vì nói không muốn được người ta đưa lên cao rồi sau đó bị hạ xuống đâu. Cảm giác đó không tốt chút nào”

Từ Tình mở miệng, lời nói có chút thâm sâu không hợp với tuổi. Cách nói cứ như dạy đời người khác. Từ Tình bình thường sẽ không thích dùng giọng điệu này nói chuyện nhưng bởi vì mục đích của mình Từ Tình chỉ đành phải cố làm ra vẻ.

.....

“Tiểu muội, chúng ta không thể lừa gạt người khác như vậy!”

Sau khi rời khỏi Cung Cận Tranh, Từ Dục kéo Từ Tình đến chỗ vắng người không vui nói.

Từ Diệc im lặng đứng bên cạnh Từ Tình, đôi mắt cũng khó hiểu nhìn Từ Tình sau đó nói: “Tiểu muội, muội làm vậy là không đúng rồi”

Từ Tình vốn muốn giải thích một chút nhưng nhìn trời đã khá trưa, nàng nghĩ hay là đợi về nhà sẽ nói luôn một lượt. nghĩ vậy nên Từ Tình vờ không quan tâm Từ Dục và Từ Diệc nói gì kéo tay hai người nói.

“Đại ca, tam ca, hai huynh có thể mang muội đến chỗ bán giấy viết không? muội muốn mua một ít đồ.”

Từ Dục khó hiểu, lại nhìn tiểu muội gương mặt vô tư mắt to long lanh nhìn mình thì thở dài, cũng không hỏi nàng muốn mua cái gì nắm tay nàng dẫn đi.

Từ Diệc đứng phía sau mắt lóe lóe, rồi chậm rãi lắc đầu đuôi đi suy nghĩ không thực tế của mình sau đó bước đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Có Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chủ ý của cổ lão

Trong căn chòi nhỏ của Cổ Tam gia, Cổ Tam, Tô thị, Từ Nương ngồi trên giuộc, mặt âm trầm nhìn ba người Từ Dục, Từ Diệc và Từ Tình đang đứng. Cổ Tam đôi mắt phức tạp nhìn xấp giấy thượng hạng trên bàn và nghiền mực tốt. Lòng không biết là tư vị gì.

Hồi sáng mới đưa cho con gái nhỏ 30 văn tiền, nói là đưa nàng nhưng trong lòng hẳn nghĩ con gái nhỏ hiểu chuyện sẽ không xài lung tung, lại thấy có con trai lớn và con trai thứ ba đi cùng nhất định sẽ không để nàng xài tiền bậy bạ. nhưng hẳn thật không ngờ con gái nhỏ lại dùng hết 30 văn tiền này. mà thứ nàng mua lại là bút mực và giấy. Nhìn xấp giấy trên bàn Cổ Tam lạnh giọng nói:

“Tình Nhi, con giải thích cho cha tại sao lại xuất tiền mua mấy cái này? con chẳng lẽ không biết nhà chúng ta đang cần tiền sao, con vung tay một cái lại xài hết 30 văn tiền. Tình Nhi con thật là...” Cổ Tam lại quay sang Từ Dục và Từ Diệc năn:

“Tình Nhi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, hai con đã lớn rồi lại không biết dạy muội muội của mình. Hai con đây là làm sao?”

Từ Dục và Từ Diệc cúi đầu, trong lòng cũng khó chịu, bọn hắn cũng đã khuyên muội muội, cũng đã ngăn cản nàng. Nhưng tiền là nàng cầm, nàng lại nhất quyết muốn mua, bọn hắn chẳng lẽ cướp tiền trên tay nàng giấu đi sau. Từ Diệc lo đếnh liếc mắt nhìn tiểu muội.

Từ Tình ngược mắt nhìn người một nhà. Sau đó cúi đầu đi đến bên bàn, hai tay ôm lấy mấy thứ giấy bút mình vừa mua trên trán. Mắt to tròn long lanh nhìn Cổ Tam “Cha, Tình Nhi muốn luyện chữ. Thật sự rất muốn. Cha, đừng mắng Đại ca và Tam ca nữa, là Tình Nhi không tốt sau này con sẽ không như vậy nữa. Cha người đừng giận có được không?”

Cổ Tam nghe giọng nói nhỏ nhỏ của con gái thì mềm lòng. Nhưng mà hắn nhớ lại 30 văn tiền cứ như vậy bị nàng tiêu sài một cách vô ích thì gương mặt cũng không dễ coi. Mặt lạnh nhìn Từ Tình nói:

“Con muốn luyện chữ để làm gì? nhà chúng ta hiện tại không dư dả con lại nhắm mắt tiêu xài như vậy. Tình Nhi con làm cha thất vọng quá”

Từ Tình cúi đầu, gương mặt đáng thương rung rung nước mắt. Thân thể nhỏ nhỏ hai vai trùng xuống nhìn rất đáng thương Chân nhỏ chậm chạp đi về phòng về phòng nhỏ của mình, trên tay vẫn không buông giấy mực vừa mua. Đóng cửa lại cột dây thật chặt. Đây là phòng nhỏ của Từ Tình và Từ Nương. Tô thị nói các nàng là cô nương không thể ngủ bên ngoài được, nhìn rất kỳ cục nên Tô thị kêu Cổ Tam dùng vách làm phòng nhỏ cho hai nàng.

Từ Tình là vờ đáng thương cho qua chuyện đấy. Trước hết không muốn giải thích, nàng này giờ đã gấp gáp muốn bắt đầu làm lắm rồi. Từ Tình biết hành động hiện tại của nàng là không tốt nhưng nàng lại lười quan tâm. Thôi kệ, cứ đợi làm xong rồi hãy nói với mọi người. Lấy hai miếng vải nhỏ nhét vào lỗ tai ngăn bớt âm thanh bên ngoài, Từ Tình bước về phía cái bàn nhỏ duy nhất trong phòng, thuận thực trải giấy ra, sau đó dùng mực mài nhẹ nhàng.

Từ Tình lúc đầu muốn vẽ một bức tranh đủ màu sắc nhưng mà nàng có chút lo lắng. Nàng hiện tại chỉ là một đứa con nhà quê. Các nàng lại không quyền không thể, nếu làm việc quá nổi bật thì rất dễ rước họa vào thân. Được rồi... nàng không tạo màu xanh đỏ tím vàng nhưng nàng sẽ cải tạo lại màu mực đen này vậy. Mực tuy là màu đen, nhưng màu đen cũng có nhiều loại đó. Đen đậm, đen nhạt, đen vàng, đen đỏ, đen xanh, đen bóng. Người ở đây lại

không biết chuyện này nha.

Sau một lúc lâu chạy ra chạy vào biến đổi mực theo ý, cuối cùng khai mực bảy màu đã được Từ Tình làm xong. Từ Tình hài lòng với khai mực này tay bắt đầu cầm bút chuẩn bị vẽ tranh.

Nhẹ nhắm mắt, trong đầu tìm một hình ảnh đẹp nhất, khẽ phát họa trong đầu. Mở mắt, gương mặt Từ Tình hiện tại toàn bộ tập trung vào trang giấy. Tay cầm bút, nhẹ nhàng cẩn thận vẽ lên trên giấy. Từng nét bút nhẹ nhàng quét qua, nét đậm nét nhạt, nét lớn nét nhỏ. Màu mực đen đỏ xanh vàng cứ theo từng chỗ tô đậm lên hạ nhạt xuống. Mùi mực thơm ngát phất chốc bay đầy phòng. Từ Tình mãi mê chìm trong bức vẽ. Mắt trông sáng lung linh, môi nhỏ khẽ mím, rất chuyên chú, rất tập trung. Bàn tay vẫn múa đều đều trên trang giấy trắng.

Một lúc sau.

Bức tranh hoàn thành. Từ Tình gác bút qua một bên, miệng nhỏ khẽ thổi phù phù chờ cho mực khô. Mờ to mắt nhìn. Một khung cảnh thiên nhiên sông núi hiện ra trước mắt. “Quá hoàn hảo” Từ Tình kinh động nói khẽ.

Mặt biển rộng lớn, núi non trùng trùng, sinh động như thật, sống động như thật. Khi nhìn vào bức tranh lại làm cho con người ta tâm tình thư thả. Nhẹ cười gió đập mây. Cảm giác như một làn gió nhẹ thổi vào tâm, mát tới tận xương. Sảng khoái thoải mái. Bút vẽ đậm nhạt, chỗ mạnh mẽ hùng dũng, chỗ nhẹ nhàng uyển chuyển. Màu sắc rõ ràng là màu đen nhưng lại có thể cảm nhận được đây là cái lá màu xanh, đây là bông hoa màu đỏ, đây là trái chín màu vàng. Chỗ này nước xanh biếc, sóng gợn lăn tăn. Chỗ này núi non hùng vĩ tựa như anh hùng nơi xa trường. Như loạn như lặng, tuy là náo nhưng lại bình yên. Cảm giác... thật là khó nói nên lời.

Từ Tình nhìn vào bức tranh có chút hoân. Tranh này là nàng vẽ sao? thật sự là nàng vẽ ra sao? tại sao có thể như vậy. Nó... nó quá sức với tưởng tượng của nàng rồi. Từ Tình à, người là một người quá tài giỏi rồi.

Từ Tình nhìn bức tranh tay cũng có chút run rẩy. Tranh đẹp quá. Nếu nhìn sơ qua sẽ không có cảm thấy nó có chỗ nào hơn người. Nhưng, nếu dụng tâm mà nhìn nhất định sẽ cảm nhận được. Bức tranh này không phải bình thường. Nó rất đặc biệt.. rất đặc biệt.

Từ Tình hít một hơi. Nàng không nghĩ lại có thể vẽ đẹp như vậy. Kiếp trước tuy là một họa sĩ nhưng cũng chỉ là nghiệp dư. Vẽ tranh tuy nói là đẹp nhưng chưa tới nổi xuất thần như bây giờ. Từ Tình cảm thán. Có phải hay không bởi vì nàng xuyên qua nên sở trường cũng tăng lên rồi không.

Từ Tình gật đầu cảm thán sau đó lấy bức tranh vừa vẽ cẩn thận để qua một bên chờ mực khô. Tiếp tục lấy thêm một tấm giấy trải ra. Bút họa chậm chậm đề xuống.

Bức họa này không vẽ cảnh mà là vẽ người. Một người con gái đứng ngóng về phía xa, khóe mắt đượm buồn. Cây cũng buồn theo. Gió cũng buồn theo. Ông mặt trời cũng buồn thức dậy. màn đêm u tối mưa rải rác xung quanh hòa theo nước mắt.

Bức tranh vẽ xong, tuy không đẹp như bức tranh vừa rồi nhưng mang lại cho người ta cảm giác mang mác. Từ Tình lật ra phía sau định lấy bút viết một đoạn văn ngắn. nhưng nhìn trang giấy này nếu đề bút phía sau thì sẽ bị lem hình vẽ phía trước. Buồng bút Từ Tình liếc mắt. lấy bên cạnh giường có cái rổ đựng vải và kim chỉ của Từ Nương. Từ Tình mắt lóe sáng.

Cầm cây kim nhỏ trên tay Từ Tình chấm mực viết từng nét cứng nhắc:.

Tâm đoạn vô ngôn

Liều liều u tâm dần tự thương

Vô pháp loạn ngôn sự thế thường

Dục nhật thiếu thuyền dư bệnh mãn

Cửu tuyền an lạc bất năng tương

(Tạm Dịch

Trong lòng hiểu biết phải tự thương mình

Bất cần trong lời nói là chuyện thường tình

Ngày mai dù bệnh không thuyền giảm được

chôn cửu tuyền dù đã yên ổn cũng sẽ chẳng bao giờ gặp lại.)

(Ta xin lỗi vì đi trộm thơ nhưng mà ta thật không biết làm thơ bằng hán tự. Nhưng đang viết truyện cổ đại nên không thể lấy thơ hiện đại của ta được nên mảy mảy cho ta chém một chút nha)

Nhìn nét mực nhỏ nhắn, Từ Tình gật đầu, xem như không tệ. Tuy có chút kỳ lạ nhưng có lẽ có thể qua ải. Từ Tình để bức tranh xuống thổi nhẹ chờ mực khô. liếc mắt nhìn ra cửa. Trời cũng xế chiều. chột cái bụng kêu “rột..” một cái, Từ Tình sờ bụng mới chột nhớ ra mình trưa giờ vẫn chưa ăn gì. Nhìn về phía cửa bị nàng đóng chặt. Từ Tình chậm chạp bước tới mở cửa.

Vừa bước ra bên ngoài đã thấy phía trước có cái ghế trên ghế có một măn com nhỏ. Từ Tình sực nhớ thò tay lên gỡ hai miếng vải bị nằng nhét trong tai ra, nhìn măn com trước mặt Từ Tình cảm động. Có lẽ cha và nương nghĩ nằng đang giận vì bị mắng nên mới chạy về phòng nhỏ trốn. Sợ nằng đói nên đem com để ở đây cho nằng. Bởi vì nằng nhét vải vào tai lại tập trung về tranh nên không nghe thấy tiếng nói của mọi người. Từ Tình khóc mắt cay cay, xoay lại nhìn hai bức tranh trên bàn, sau đó chậm rãi bùng măn com đi ra ngoài, bước vào phòng bếp. Từ Tình để măn com xuống bộ vạc mới do cha đóng hôm trước rồi xoay người bước ra vườn. Cha, nương giờ này hẳn là ngoài đó đi.

Cố Tam buổi trưa sau khi Từ Tình giận dỗi chạy về phòng thì trong lòng có chút hối hận, tự kiểm điểm mình thậm nghĩ có phải mình măn con gái hơi nặng lời rồi không? lại nhìn ánh mắt nương từ nhìn mình trách móc thì lòng rồi muốn chết. Đứng bên ngoài gọi con gái nhưng không nghe nằng trả lời.

Hôm nay Cố Tam đi tìm việc nhưng không tìm được, bởi vậy hẳn không được vui. Lại thấy con gái nhỏ cứ vô tư mà xài hết 30 văn tiền nên mới tức giận la mắng nằng. Hiện tại nhớ lại trong lòng Cố Tam bức rức... Hẳn có lẽ hơi nặng lời với con gái nhỏ rồi.

“Chàng vẫn còn đang tức giận Tình Nhi sao?” Tô thị ngồi gieo hạt rau bên cạnh thấy Cố Tam đứng cuốc đất mà mày cứ chau lại thì nhẹ giọng hỏi.

“Ta... Aiiii... Ta làm sao có thể giận con bé đây. Ta là giận mình vô năng quá, không thể nuôi mẹ con các nằng sống tốt. Ta thật có lỗi với nằng và các con” Cố Tam ậm ậm trả lời Tô Thị. Giọng nói có chút mất mát.

Tô thị dừng tay, ngược mắt nhìn Cố Tam.

“Chàng đừng nói vậy, Trong lòng ta chàng là người chồng tốt nhất. Chàng là chỗ dựa cho mẹ con ta. Chàng không vì cha mà bán con gái mình, ta rất cảm động. Tam Lang, chàng cũng đừng vì nghèo mà xem nhẹ bản thân mình. Ta tin chúng ta sẽ có ngày tốt hơn”

Tô Thị thăm thiết nói, chợt nhớ các con đang làm việc cùng ở gần đấy thì nhìn Cố Tam đỏ mặt. Đôi mắt liếc Cố Tam trách móc “Sao chàng không nhắc ta, làm ta xấu hổ với các con”

Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương ở gần đấy điều vờ không nghe cảm đầu xuống đất làm việc. Trong lòng lại thầm cười. Tiểu Ngủ còn nhỏ, bé không hiểu chuyện nên mở to mắt nhìn Cố Tam đầu nhỏ gật gật nói :

“Cha, người là cha tốt nhất đó!” nói xong bé còn giơ ngón cái ra dấu tốt tốt.

Tô thị xấu hổ đỏ mặt cúi gằm đầu. Cố Tam nghe lời nói của vợ thì lòng ấm áp. Nhìn thấy vợ xấu hổ mặt đỏ au thì trong lòng ngứa ngáy nhưng ngại các con ở đây nên dời tầm mắt nhìn hướng khác. Trong lòng tự nhủ mình cần phải tìm việc làm để cho gia đình nhỏ của mình được ấm no.

Từ Tình bước ra vườn, nhìn thấy Cố Tam đang khom lưng cuốc đất. Tô thị xới đất thành hố nhỏ rồi gieo hạt, Từ Dục và Từ Diệc tưới nước. Từ Nương và Tiểu ngủ đi phía sau lấp đất lại mấy hố mà Tô thị vừa cho hạt xuống. Một khung cảnh hài hòa. Từ Tình nhớ mấy ngày trước Tô thị có nói sẽ làm một vườn rau ở sau nhà để trồng một ích rau. Nhưng vì bận đi làm thuê cho người ta nên chưa có thời gian làm. Hôm nay vừa xong mùa thu hoạch, rảnh rồi nên mọi người bắt đầu làm.

Từ Tình đứng nhìn một lát rồi im lặng xoay bước trở vào nhà.

Trong phòng bếp, Từ Tình lấy nồi com xoi com nguội còn lại ra chén sau đó đổ gạo vào mang nồi ra giếng nước vo gạo. Từ Tình muốn nấu com chờ mọi người vào ăn.

Bếp được đốt lên một lúc khói bếp lượn lờ. Tô thị Cố Tam đang làm nhìn thấy thì giật mình. Một lúc sau Cố Tam thờ phào, con gái của hắn chịu ra ngoài rồi, chắc nằng đang nấu com đây mà Cố Tam nghĩ.

“Nương Nhi, con vào xem tiểu muội đang nấu gì, sẵn con vào nấu com luôn đi, trời cũng chiều rồi.” Tô thị nhìn trời một cái rồi nói với Từ Nương.

“Dạ! mẹ.”

Từ Nương đứng dậy, phui phui tay cho sạch đất rồi bước về nhà.

Vừa vào cửa đã thấy Từ Tình đang nấu com Từ Nương neho mắt. Liếc mắt quan sát Từ Tình một cái rồi chậm rãi bước đến giúp nằng nấu com.

“Nhị tỷ” Từ Tình gọi

“Ừ, muội nấu mấy chén com vậy?” Từ Nương nhìn nồi com bị đậy nắp kín mít hỏi, chợt mắt nhìn thấy măn com mang cho Từ Tình còn yên nguyên thì lo lắng “Muội còn chưa ăn com sao?”

“Ừm lúc này muội quên ăn” Từ Tình ngọt ngào đáp.

Từ Nương chau mày, hiện tại cũng sắp đến giờ ăn com chiều rồi, nếu để tiểu muội hiện tại ăn thì một lát sẽ no không ăn com được, còn bắt nằng chờ chút nữa mới ăn thì sợ muội muội sẽ đói. Từ Nương suy nghĩ sau đó bước lại từ nhỏ từ trong đó lôi ra một cái bánh gạo đưa cho Từ Tình nói.

“Sắp tới giờ ăn com rồi, muội ăn tạm cái này cho đỡ đói. Một lát nấu com xong rồi sẽ ăn luôn, com nóng ăn mới ngon.”

Từ Tình sờ sờ bụng, đưa tay vui vẻ nhận bánh từ Từ Nương cười híp mắt nói: “Cảm ơn Nhị Tỷ”

“Không có việc gì, muội ngồi ăn đi để tỷ nấu cơm cho”

Từ Tinh gật đầu vui vẻ ngồi trên ghế nhỏ ăn. Nàng biết trong cái nhà này nàng là người được ưu tiên nhất. Không bị bắt làm việc như mấy người ca ca tỷ tỷ của mình. Từ Tinh cũng không bối vì vậy mà thấy ngại ngừng tìm việc làm. Ai bảo nàng là một người biếng nhác đây. Thật sự không thích làm việc chút nào.

“Tinh Nhi, muội... muội lúc trưa là không đúng. Cha là muội muội cũng không nên chạy trốn về phòng như vậy, cha... cha sẽ không vui.” Từ Nương ngồi quay lưng lại Từ Tinh cân nhắc từng lời nói với Từ Tinh.

“...” Từ Tinh im lặng, ngược mắt nhìn Từ Nương. Nếu là trước kia Từ Nương nhất định sẽ không nói chuyện với nàng nhẹ nhàng như vậy. Ích nhất cũng sẽ sẵn tay áo ngón tay xi vào mặt mà nói chứ không phải như bây giờ, giọng nói nhỏ nhẹ miềm mại. Từ Tinh nhẹ cười. Coi như nàng đã thành công làm người tỷ tỷ này không ghét mình nữa rồi. Chớp mắt Từ Tinh nói.

“Tỷ... muội biết lúc trưa muội không đúng, nhưng là muội không biết làm sao a. Cha cứ là muội nên muội sợ”

Từ Nương nghe vậy thì thờ dài. đứng lên bước tới gần Từ Tinh mặt đối mặt nói.

“Cha là muội cũng vì muốn tốt cho muội. Nhà ta bây giờ không có tiền, muội lại xài tiền không đúng nên cha mới là muội. Muội còn chưa biết cha hôm nay đi xin việc chưa được. tiền trong nhà không có nhiều, sắp tới chúng ta phải sửa nhà lại nữa, nếu không, tới mùa đông nhà chúng ta sẽ không thể trụ qua. Gạo trong nhà chúng ta cũng không còn nhiều. sắp tới phải cần rất nhiều tiền. muội lại dùng tiền mua mấy thứ giấy mực kia cha tức giận cũng đúng rồi”

“Muội biết. Nhưng muội mua giấy mực là có mục đích riêng đây. Tỷ tỷ muội không xài tiền phung phí đâu.” Từ Tinh cúi đầu nói. Trong lòng lại nghĩ, Từ Nương bé con này, mới có mười tuổi ở đâu ra lời nói như người lớn vậy chứ, còn dạy đời mình. Ôi mình là 27 tuổi rồi được không. Haizzz....

“Mục đích? mục đích của muội là gì nói cho tỷ nghe xem”

Từ Nương nhìn Từ Tinh có chút bất đắc dĩ nói. Đây là tiểu muội muốn tìm cơ mà.

Từ Tinh làm sao không hiểu suy nghĩ của Từ Nương. nàng thờ dài. “Ồi tỷ tỷ, tỷ không tin ta sao?”

“Tỷ cũng muốn tin lắm nhưng muội nhìn muội xem. Aiii.... Thôi ta đi nấu cơm không nói chuyện với muội nữa.”

Từ Tinh nhúng nhúng vai. Không tin một hồi ta cho tỷ bất ngờ tới té ghế luôn. Từ Tinh nghĩ.

... ..

Từ hôm Cố Tam dọn ra ở riêng, Cố gia hầu như không để cho Cố Tam có cơ hội tiếp cận. Cố Lão gia từ cho bọn Cố Tam đến chỗ này là ngăn cách với mọi người. Xung quanh đây là đất ruộng và đất vườn. Không có nhà người nào ở đây. xung quanh nếu có cũng chỉ mấy cái chòi nhỏ xúy dựng tạm bợ không người ở. nhà ở gần nhà Cố Tam nhất đi qua cũng mất một lúc lâu. Cố Lão hửn là muốn làm như vậy để Cố Tam nếm được cái khổ bị người xa cách. Nếm được cái gọi là sống không nổi khi dám chống lại ông.

Cố Lão hiện tại trong lòng cũng không vui. Chuyện Cố Tam ra riêng thật sự là ngoài ý muốn. Ông nghĩ sẽ ép Cố Tam bán Từ Tinh, nhưng Cố Tam không bán. Lúc đó ông nghĩ sẽ để Cố Tam ra riêng bằng hai bàn tay trắng, cho hắn gánh trên vai tiếng xấu là bất hiếu. Như vậy hắn nhất định sẽ không còn đường để đi sau đó sẽ trở lại quỳ trước mặt ông xin ông bỏ qua cho hắn, từ đó hắn sẽ nghe lời của ông. Nhưng Cố Lão thật không ngờ kế hoạch của ông lại bị đám người Lý Chính phá hết. Chẳng những Cố Tam hửn ra riêng được chia đất, tuy là ích nhưng cũng xem như có chỗ ở. Lại còn không bị mang tiếng xấu. Đã vậy trong thôn còn có người thuê hắn làm việc. Cố lão thật sự tức giận. mấy ngày nay gương mặt lúc nào cũng âm u.

Cố gia hiện tại cứ như nước sôi lửa bỏng. Cố Lão gia từ muốn có tiền cho Cố Đại Sinh làm quan nhưng hiện tại ông không có nhiều tiền. Tam phòng không có ở đây ông không biết sẽ đánh chủ ý lên ai. Nhị phòng và đại phòng không có đông con cháu không thể dùng cách bán cho người ta được. đất của ông hiện tại tuy hơn 30 mẫu nhưng dù có bán hết cũng không đủ 200 lượng bạc thì làm sao nộp tiền giám sinh đây.

Hôm nay Cố lão đi trấn vô tình nghe nói Lương Nhị lão gia muốn tìm một người con gái nhà đài hoàn cưới làm thê. nhà Lương Nhị lão gia là thương nhân có tiếng ở trấn Tô Dương. Giàu có lại ra tay rất hào phóng. Lương Nhị lão gia năm nay cũng gần ngũ tuần (50 tuổi). Nghe nói vợ Lương nhị lão mất đã lâu, ông cũng không có cưới thêm vợ. nhưng hiện tại tuổi đã già ông muốn tìm một người bạn bên gối. Nhưng Lương nhị lão muốn tìm vợ là con gái mới lớn, gia giáo trong sạch. Bởi vì tuổi tác của Lương Nhị Lão gia cao nhưng ông muốn là con gái mới lớn nên mấy hộ gia đình trong sạch không ai muốn gả con cho ông. Lương Nhị Lão gia cũng vì vậy mà thật lâu chưa tìm được vợ.

Cố lão nghe thấy thì động lòng. nếu như ... nếu như ông gả cháu gái cho Lương nhị lão thì nhất định tiền nộp giám sinh 200 lượng bạc đó dễ như trở bàn tay rồi. Trong đầu Cố Lão tính toán.

“Lão Đại, ngày mai ngươi đến nhà lão Tam xem hửn đạo này sống có tốt không, ngươi mang một ích bạc cho hửn đi. nói với hửn khi nào rảnh thì nên về nhà, đừng có vì ra riêng rồi nên ngăn cách. Chúng ta là người một nhà đấy.” Cố Lão ngồi trên giường trầm ngâm nói với Cố Đại Sinh.

Cố Đại Sinh ngẩn ngơ. Hửn không hiểu ý Cố lão là như thế nào. Hôm nay từ sớm đã thấy ông lên trấn, khi về thì nhốt mình trong phòng thật lâu sau đó cho người gọi hửn vào. Hửn vốn nghĩ cha hửn sẽ nói cho hửn chuyện hửn sẽ làm quan nhưng hiện tại ông cái gì cũng không nói lại kiêu hửn đi thăm tam đệ, còn cho tiền tam đệ nữa. Chẳng lẽ cha hửn đổi tính rồi? không thể nào, cha hửn là ai chứ ông không dễ dàng bỏ qua cho ai dám vượt quyền của ông.

Nhưng Tam đệ đã làm chuyện đó, cha ghét hẳn còn không kịp làm gì có thể chứ....

“Ta nói thì ngươi cứ làm, đừng có suy nghĩ nhiều. Ta làm điều là tốt cho ngươi đấy lão đại.”

Cổ Lão nhìn đôi mắt nghi ngờ của Cổ Đại Sinh thì nhíu mày trầm giọng nói.

“Dạ, Cha!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Tử Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tranh của tử tình

Buổi tối trên bàn cơm. Cổ Tam nhìn con gái nhỏ cúi đầu ăn cơm không để ý đến mình thì thấy khó chịu, chẳng lẽ con gái vẫn còn giận hờn. Cổ Tam muốn nói chuyện với con gái nhưng thấy nàng chỉ cắm đầu ăn nên thôi. Tô thị chau mày mở miệng nói.

“Tĩnh Nhi, con tại sao cứ cúi đầu ăn thế kia? bộ đói lắm sao?”

Từ Tĩnh mắt sáng long lanh ngược lên nhìn Tô thị, muốn mở miệng trả lời nhưng trong miệng đầy cơm không thể nói được, Tô Nương thấy vậy trả lời thay.

“Buổi trưa muối muối không ăn cơm nên chắc muối ấy rất đói.”

Cổ Tam chau mày. Tô thị muốn trách Từ Tĩnh không thể vì mọi người chiều nàng mà nàng làm như vậy được, phải biết phân biệt đúng sai nhưng Từ Tĩnh đã nuốt hết cơm nên mở miệng nói trước.

“Cha, Nương. Con có cái này cho cả nhà xem, nhưng cần phải ăn cơm xong cái hử” Từ Tĩnh mắt đen mở to trong suốt có chút vui vẻ nói.

Cả nhà ngạc nhiên, Cổ Tam này giờ thấy con gái cúi đầu cứ tưởng con gái đang giận hờn, nhưng giờ nhìn gương mặt sáng rọi hơn hờ của con gái thì cảm thấy không hề nổi. Cổ Tam nhìn qua Tô thị.

Tô thị cũng đồng dạng nhíu mày nhìn Từ Tĩnh dò xét.

“Cha, Nương ăn lệ nha. con sẽ cho mọi người xem cái này. Đảm bảo cả nhà sẽ bất ngờ nha.” Từ Tĩnh hớn hờ nói. Nàng thật gấp gáp muốn nhìn thấy mọi người khi nhìn thấy bức tranh đó sẽ phản ứng thế nào.

Từ Tĩnh rất nhanh đã ăn xong, từ trên sạp tuột xuống đất, mang dép vào rồi cười vui vẻ đi trở về phòng.

Từ Dục và Từ Diệc nhìn nhau, trong mắt hai người cùng chung một nghi vấn. Từ Nương thì ngồi trên ghế suy tư, xong nàng nhìn Tô thị và Cổ Tam nói :

“Cha, Nương. Muội muội nói với con muội ấy mua giấy là có chuyện cần tới, là dùng nó để kiếm tiền. Con hỏi muội ấy nhưng muội ấy không trả lời. Nói chờ cha mẹ về nói luôn một lần”

Cổ Tam và Tô thị giật mình, bọn hắn thật sự không có nghĩ tới chuyện này. Từ trước tới nay ở đây kiếm tiền là chuyện của cha mẹ, sẽ không có đứa trẻ nào lo cái chuyện kiếm tiền này. Cổ Tam không nghĩ con gái sẽ kiếm được tiền không nhưng trong lòng hắn lúc này ba đào mãnh liệt. Hắn cúi gằm mặt xuống không hỏi không nói gì thêm.

Tô thị lơ mơ nhận ra sự khác thường của Cổ Tam, Tô thị lo lắng. Không quan tâm trước mặt con gái Tô thị đưa tay nắm chặt tay chồng. Đôi mắt trấn an Cổ Tam. Đôi môi khẽ mím.

Từ Dục và Từ Diệc trong lòng có vẻ đã hiểu một chút ý định của Từ Tĩnh rồi, nhưng trong lòng có chút không dám tin tưởng.

Từ Nương nhìn phản ứng của cha mẹ nàng cũng chỉ cúi đầu. Lúc nghe muội muội nói sẽ kiếm tiền thì nàng trong lòng cũng không biết tư vị gì. Hiện tại..

Cổ Tam ăn nhanh chén cơm sau đó buồn chán, hắn đi thẳng vào phòng con gái. Hắn rất muốn hiểu xem con gái nhỏ này trong đầu nghĩ cái gì. Tâm trạng cổ Tam hiện tại rất phức tạp.

Từ Tĩnh đang cuộn hai bức tranh. Nàng định mang ra ngoài cho cha mẹ xem vừa quay lưng thì thấy Cổ Tam đứng ở cửa gương mặt trầm trầm.

“Cha” Từ Tĩnh gọi một tiếng.

Cổ Tam nhìn Từ Tĩnh, chân nặng nề bước vào phòng, chậm chậm ngồi xuống cái giường ngủ của Từ Tĩnh. Cổ Tam cũng không nói chuyện, chỉ im lặng nhìn Từ Tĩnh, qua một lúc lâu mới chậm rãi lên tiếng.

“Ta nghe nhị tỷ con nói con mua giấy là vì muốn kiếm tiền giúp gia đình, chuyện này có thật không?”

Từ Tinh mắt to tròn đảo một vòng sao đó gật đầu xác nhận.

Mặt Cổ Tam âm u : “Kiếm tiền là chuyện của cha mẹ, con không cần bận tâm tới. Chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà phụ giúp nhị tỷ nấu cơm là được, chuyện kiếm tiền con đừng nghĩ đến nữa”

Từ Tinh ở đây đã một thời gian nên cũng hiểu phong tục ở đây. Người ở đây rất trọng sĩ diện, nhất là người đọc sách. trong thâm căn cố đế đã nhận định rằng một đại nam nhân là cần có nghị lực nuôi gia đình, kiếm tiền hay việc trọng đại điều do họ gánh lấy. Nhưng cũng không phải không có người để con cái ra ngoài kiếm tiền. Cũng như Cổ Lão, ông để mấy đứa con đi ra ngoài kiếm tiền nhưng công việc đó phải do ông đi xem, sau đó đồng ý thì con của ông mới có thể đi làm. Mà một nhà nếu ở chung thì tiền bạc sẽ do cha và mẹ người chủ gia đình quản. Bởi vì vậy nên khi nghe nói Từ Tinh muốn tự kiếm tiền giúp gia đình Cổ Tam đã thấy trong lòng rất không thoải mái. Huống chi ở đây lại có thêm một tục lệ là con gái thì sẽ không kiếm tiền nuôi gia đình. (Cái này sẽ được giải thích rõ ở 2 chương tiếp)

Thấy phản ứng của Cổ Tam, Từ Tinh chớp mắt. Thân hình bé nhỏ lao thẳng vào lòng ngực Cổ Tam, vùi mặt trong đó.

Cổ Tam bất ngờ, hai tay nhanh tiếp lấy thân thể bé nhỏ của Từ Tinh. Cảm nhận được hành động thân thiết của con gái lòng Cổ Tam bình tĩnh lại một chút. Định mở miệng trách nằng nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã nghe giọng nói ngọt ngào trong lòng truyền ra.

“Cha, con biết cha đang nghĩ gì. Nhưng hoàn cảnh chúng ta bây giờ không cần để ý đến mấy thứ nguyên tắc cứng ngắt kia. Cha, Tinh Nhi nhìn thấy cha vất vả kiếm tiền Tinh Nhi rất đau lòng. Nếu Tinh Nhi có thể giúp đỡ thì cha hãy để cho con giúp cha đi. Dù sao cũng không phải chuyện trọng đại gì, con cũng đâu phải xuất đầu lộ diện. Cha... Cha... Cha... Tinh Nhi có cách kiếm tiền mà, cha để cho Tinh Nhi làm được không?”

Cổ Tam cảm động, tâm tình cũng tốt lên không ích, thầm nghĩ mình hình như càng ngày càng có suy nghĩ tiêu cực rồi. Khẽ thở dài vuốt tóc con gái.

“Tinh Nhi, con nói muốn kiếm tiền nhưng bằng cách nào? cha có làm được không?... mà khoan đã, giấy mực con mua để dùng làm gì?”

Từ Tinh vui vẻ từ trong lòng Cổ Tam chui ra, đi đến cái bàn cầm hai cuộn giấy đã được vẽ đem đến trước mặt Cổ Tam. Mắt đen lay động nói

“Cha Tinh Nhi muốn bán cái này!”

Cổ Tam nhìn hai cuộn giấy, trong mắt đầy khó hiểu. Giờ tay nhận hai cuộn giấy trên tay Từ Tinh, từ từ mở ra. Một bức tranh sơn thủy sống động hiện ra trước mắt. Cổ Tam không thể tin nhìn chăm chăm vào bức tranh. Mắt mở to hai tay có lẽ vì kích động mà trở nên run run. Hắn đọc sách đến nay cũng được mười năm hơn, cũng xem qua rất nhiều thi thư tranh vẽ. Nhưng chưa có bao giờ gặp được bức tranh “Kính thiên” như thế này. Nhìn từng nét vẽ, từng ngọn núi, mặt sông hiện lên trên tranh vẽ. Cổ Tam trừng mắt không chớp.

Tò thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và Từ Sở này giờ vẫn im lặng, lo lắng đứng bên ngoài nghe cha con Từ Tinh nói chuyện. Hiện tại nhìn thấy phản ứng của Cổ Tam thì tò mò bước nhanh vào. Từ Dục và Từ Diệc có thể nói là chạy vào xem. Đến khi nhìn thấy bức tranh bọn họ sững sờ. So với Cổ Tam thì Từ Diệc còn khoa trương hơn, miệng cứ thì thầm “không thể tin, quá đẹp rồi, quá đẹp rồi” Đây là tranh sao, cứ như nhìn thấy cảnh thật trước mắt vậy.

Sau một buổi ngơ ngàng Cổ Tam mất phút tập nhìn Từ Tinh.

“Tranh này ở đâu ra? là con vẽ?” là một câu hỏi không xác định.

Mọi người đều nhìn chăm chăm Từ Tinh chờ nàng trả lời

Từ Tinh gật đầu “Là con vẽ”

Mọi người hít một hơi. Cổ Tam không xác định nói.

“Thật là con vẽ? con có thể vẽ tranh? ai dạy con...” chợt nhớ tới chuyện con gái từng kể năng được lão tiên dạy học thì sự tình đôi mắt mừng rỡ hỏi “Là Lão Tiên trong mơ của con dạy con vẽ?”

Từ Tinh cười ngọt ngào gật đầu nói “phải”

Cổ Tam, Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương ngẩn ngơ, họ nghe Từ Tinh kể chuyện cảm thấy có vẻ không chân thật lắm cứ nghĩ do con gái mơ mộng bình thường, không nghĩ thể nhưng con gái thật sự có thể vẽ, mà còn vẽ đẹp như vậy. Mọi người âm thầm nghĩ. Cũng đúng thôi, là Lão Tiên dạy thì đương nhiên không phải tầm thường rồi.

Cổ Tam nhìn bức tranh không nỡ buông tay, sau đó xoay mặt với Từ Tinh hỏi “Con muốn đem tranh đi chỗ nào bán? tranh này rất đẹp nhưng nếu chúng ta đem bán có khi sẽ dẫn đến rất nhiều rắc rối.”

Không đợi Từ Tinh trả lời Từ Diệc đã mở miệng nói “Muội muội là muốn mang tranh này bán cho Thư Quán Cung Cận Thư ở trên trấn?”

Cổ Tam không hiểu. Cung Cận Thư hắn có biết. Nghe nó nơi đó bán rất nhiều tranh đẹp. Lúc trước hắn cũng từng ghé qua một hai lần. Hiện tại nghe Từ Diệc nói vậy Cổ Tam tò mò.

Từ khi trên trần về bọn người Từ Tinh chưa có dịp nói chuyện ở trên trần cho Cố Tam nghe nên Cố Tam không biết là đúng. Từ Dục chậm rãi kể lại chuyện phát sinh trên trần cho Cố Tam nghe.

“Bởi vì muốn vẽ tranh đem bán nên con mới dùng hết tiền để mua giấy?” Cố Tam hỏi nhưng là xác định như vậy

Từ Tinh cười, ôm đầu gối Cố Tam úp mặt vào đó làm nũng.

“Cha, Tinh Nhi còn nhỏ nhưng điều biết hết. Cha vì không nghe theo lời ông nội đem bán con nên chúng ta mới bị ông nội đuổi ra khỏi nhà. Cha là vì Tinh Nhi nên mới chịu khổ, Tinh Nhi làm sao có thể không hiểu chuyện mà còn phung phí tiền như vậy chứ. Tinh Nhi là muốn vẽ tranh xong rồi mới cho cha mẹ xem. Cha, Mẹ, Tinh Nhi không phải cố ý làm cha mẹ không vui đâu”

Tô thị nhẹ xoa người lên lau nước mắt. Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương mắt cũng đỏ hoe. Tiểu Ngủ mắt to nhìn nhìn, bé nghe tỷ tỷ nói chuyện bé cũng hiểu đó. đừng xem bé là trẻ con được không.

Cố Tam nhắm mắt, cổ gồng đờ nên kích động trong lòng. nâng tay đem Từ Tinh ôm vào lòng, vuốt tóc nàng nhẹ nhàng nói “ Con gái ngoan”

Một buổi tối của gia đình Cố Tam trôi qua trong âm áp. Cố Tam nói sáng mai sẽ mang Từ Tinh lên trần để bán tranh. Đồng thời mọi người nhất trí với nhau sẽ nói với Cung Lão Bản là tranh này của một vị sư phò tặng cho bọn họ.

Buổi tối yên bình trôi qua mọi người Cố Tam cứ nghĩ có thể có cuộc sống tốt hơn nhưng không ai ngờ gia đình bọn họ đang bị người khác tính kế, mà người đó lại là người rất máu lạnh, Cố Lão Gia Tử.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cố lão gia tử thiết kế

Sáng sớm!

Cố Tam vận một bộ Thanh Y, tóc được chậy ngay ngắn, đầu đội cái nón vuông bằng vải dành cho một tú tài. Đã lâu lắm Cố Tam không mặc bộ đồ này, từ cái ngày hắn nghe lời đại ca của hắn nghỉ dạy học ở nhà phụ cha làm ruộng kia. Nhìn bộ trang phục thư sinh của mình Cố Tam có chút không tự nhiên.

(Cái nón này có tên là gì vậy mọi người? tự xưng quên mất nên để đại vậy, ai có tài liệu thì cho mình xin nha)

“Cha. hôm nay người nhìn rất đẹp mắt” Từ Tinh vờ ngây ngô nói.

“Cha thật đẹp mắt” Tiểu Ngủ cũng giơ ngón tay cái nói

Cố Tam cốc đầu Từ Tinh và Tiểu Ngủ một cái mắng “Tiểu tử dám nói cha đẹp mắt. Không được khen nam tử là đẹp mắt.”

“Cha, cha rất phong độ” Từ Tinh vuốt mặt đổi lời

Cố Tam che trán, hắn tại sao không biết nữ nhi của mình lại thích náo như vậy đây.

Từ Diệc đứng gần nhìn không vừa mắt vội xoa người không muốn nhìn tiểu muội của mình nữa. Từ Dục thì cười. trong mắt đầy sùng nịnh.

Từ Nương đứng trong bếp nhìn ra, trong lòng không được thoải mái. Có cảm giác tiểu muội là trung tâm, là quan trọng. Cha mẹ, Đại ca, và hai đệ đệ đều xoay quanh muội ấy, thương muội ấy, đau muội ấy. Còn nàng, luôn lùi đuôi ở sau, núp trong bóng tối mà làm việc. không ai quan tâm, không ai để ý. Từ Nương nắm chặt tay xoa người trở về bếp. Trong lòng một tư vị khó chịu không nói nên lời.

“Nương Nhi, con làm sao vậy? không được khỏe à?”

Tô thị ngồi hấp bánh gạo nhìn thấy Từ Nương đi vào gương mặt khó coi nên lo lắng hỏi.

Từ Nương cúi đầu che dấu ánh mắt nói “Con không sao. Nương!”

Nghe Từ Nương nói nàng không sao Tô thị cũng không để ý nữa, bận rộn lấy mấy cái bánh gạo nóng hổi đã chín trong nồi ra rồi sai Từ Nương mang ra cho Cố Tam để hắn mang theo trưa ăn.

Từ Nương cúi đầu nhận bánh, đem ra để lên bàn nhỏ phía sau lưng Từ Tinh. Cũng không có nói chuyện rồi quay lưng đi về phòng nhỏ đóng cửa lại nhốt mình trong đó.

Mọi người trong nhà đang háo hức chuẩn bị đi bán tranh nên không ai phát hiện Tử Nương thay đổi. Đang lúc mọi người cười đùa thì bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng gọi. Chưa đợi mọi người phản ứng thì đã thấy Cố Đại Sinh từ bên ngoài bước vào, trên mặt nở nụ cười hướng Cố Tam đi tới.

Cố Đại Sinh hôm nay nghe lời Cố lão đến nhà Cố Tam cho hắn chút bạc và truyền lời Cố Lão gia từ gọi bọn hắn về nhà. Khi Cố Đại Sinh vừa đến nơi thì thấy một ngôi nhà tồi tàn như muốn sập. Hắn nhíu mày trong lòng cảm thấy có chút lạ. Hô một tiếng “Tam đệ” sau đó không quản trong nhà có ai không cứ thẳng bước vào. Đến khi nhìn thấy Cố Tam hắn sững người lại. Tam đệ hôm nay vừa gầy vừa đen, gương mặt hốc hác hơn lúc trước rất nhiều. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là trên người Cố Tam đang mặc bộ quần áo dành cho Tú Tài mà ngày trước hắn hay mặc để đi ra ngoài học. Cố Đại Sinh trong lòng loạn chuyển, sau một phút thất thần, hắn vội không có gì bước tới bên người Cố Tam cười nói.

“Tam đệ, đệ là muốn đi đâu mà ăn mặt thế kia? không lẽ đệ chân bị đi dầy học sao?” Giọng Cố Đại Sinh vắng vắng, nếu để ý có thể nghe được chế nhạo trong lời nói.

Cố Tam bất ngờ vì sự xuất hiện của Cố Đại, hắn nhanh bước tới kéo ghế cho Cố Đại Sinh rồi nói “Đại Ca, huynh tại sao đến đây?”

Bọn người Tử Tinh cũng bước ra phía trước hành lễ chào hỏi theo phong tục.

Cố Đại Sinh nhìn bọn người Tử Tinh mặt điều độ mới thì nhếch miệng quay sang nhìn Cố Tam bắt bẻ.

“Làm sao? đệ gặp ta nên không vui à, không nghênh đón ta sao? Ồ ta nhìn các ngươi sống rất tốt nhờ, xem xem, trang phục điều là bằng gấm cơ đấy.” Cố Đại Sinh trong lời nói có chút châm biếm.

“Đại Ca, không phải vậy!” Cố Tam đáp ứng nói. Hắn dù sao cũng là người thành thật, mấy cái chuyện đâm chọt bằng lời nói này hắn không biết làm sao.

Cố Đại Sinh cũng không làm khó dễ nữa nhướn mày hỏi. “Các ngươi định đi đâu à?”

Tam Sinh muốn mở miệng trả lời thì Tử Tinh đã dành nói:

“Cha muốn mang chúng cháu lên trấn tìm xem có việc gì có thể làm không, cha cháu định xin làm hòa kê (giống như tiểu nhị) chúng cháu đi theo phụ cha làm”

“Hừ, đi xin làm hòa kê mà bận đồ như đi hầu quan. Tam đệ ngươi cũng thật biết chuyện đó” Cố Đại Sinh khinh thường hừ một tiếng rồi nói tiếp “Ta cũng không ở đây làm phiền các ngươi, đây là 100 văn tiền cha kêu ta mang cho các ngươi. Cha nói các ngươi hôm nào rảnh thì về nhà, đừng có nghĩ ra riêng rồi thì không về nhà nữa.”

Cố Đại Sinh nói xong thì quăng một xâu tiền nhỏ lên bàn rồi quay bước ra ngoài. không thêm để ý Cố Tam còn muốn nói gì đó.

Cố Tam ngẩn ngơ, nhìn xâu tiền trên bàn. trong mắt vẫn còn không hiểu. Tử Tinh nhìn xâu tiền kia không hiểu sao trong lòng thấy bất an. Cầm xâu tiền lên nhét vào tay Cố Tam gấp gấp nói

“Cha, cha mau mang xâu tiền trả lại cho đại bá đi, con thấy chuyện này không ổn. Cha! Cha!”

Cố Tam hoàn hồn đôi mắt phức tạp nhưng cũng nhanh nắm chặt xâu tiền bước nhanh đuổi theo Cố Đại Sinh.

Một lúc sau Cố Tam trở về, trên người dính đầy bùn đất, cái nón tú tài cũng bị rách một chút, nét mặt thâm trầm. Bọn người Tử Tinh hết hồn.

“Cha, cha bị làm sao vậy?”

“Không có gì, cha chỉ sơ ý vấp té. Để cha đi thay đồ khác rồi chúng ta cùng đi”

“Cha có trả tiền lại cho đại bá chưa?” Tử Tinh hỏi.

“Rồi, Cha đã trả lại”

Trong lúc Cố Tam đi thay đồ Tử Diệc kẻ vai Tử Dục hỏi:

“Đại ca, huynh nói cha một thân dơ bẩn kia có phải là do đại bá làm không?”

Tử Dục chau mày lắc đầu “Ta không biết, đệ cũng đừng nói nữa cha sẽ khó xử”

Tử Diệc chề môi rồi im lặng

Tô thị biết Cố Đại Sinh đến nhưng nằng nệ không biết nên không ra. Trong lòng Tô thị đối với những người ở Cố gia chính là mang một loại cảm giác không thoải mái. Tô thị đã từng nghĩ rằng ra riêng như vậy có khi lại rất tốt. Nàng sẽ không phải cong lưng hầu hạ một đại gia đình, ngay cả người ngang hàng với mình mà nàng cũng phải khom lưng nói chuyện. Mười mấy năm nay tích tụ oán giận trong lòng Tô thị là không ít.

Nghe nói tướng công đuổi theo Đại bá trả tiền sau đó trở về cả người dơ bẩn thì trong lòng Tô thị sáng tỏ. Nàng biết đại ca không thích tướng công mặt đồ của Tú Tài. Cứ mỗi lần chàng mặt đồ đó thì nhất định sẽ xui xẻo bị té hoặc bị xức. Và bộ đồ đó sẽ bị rách bưng. Có lẽ vì vậy mà tướng công không muốn mặc những bộ đồ hợp với thân phận hắn.

Cố Tam thay đồ xong thì ra ghế ngồi. Tô thị mang một bình trà nhỏ ra, rót cho hần một ly sau đó chậm rãi nói.

“Chàng nói cha đây là đánh chủ ý gì vậy? Ta nói thật, ta là không tin cha chỉ vì lo lắng cho chúng ta mới mang tiền đến. chẳng lẽ cha còn muốn đánh chủ ý vào Tinh Nhi sao? Cố Tam, chàng nói gì đi chứ”

Từ Dục, Từ Diệc, Từ Tinh và Tiểu ngũ đều ngồi im lặng trên ghế, bọn hần nghĩ đây là chuyện người lớn bọn hần không thể xen vào.

“Ta không biết ý cha muốn gì. Nhưng ta nghĩ chắc không phải chuyện của Tinh Nhi. Ta thấy thái độ đại ca có vẻ cũng không biết chuyện gì, điều này thật khó đoán.” Cố Tam mặt âm u nói

“Cha bây giờ đang rất muốn cho đại ca làm quan. Hiện tại ở nhà không có bạc. Chàng nghĩ cha sẽ ép bụng mà cho tiền chúng ta sao? ta không có tin cha tốt như vậy” Tô thị không vì Cố Lão Gia Từ là cha Cố Tam mà cố kị. Nàng biết Cố Tam cũng không thích lắm cha mình. những năm qua nhìn thấy cách đối xử của Cố Lão đối với Cố Tam, trong lòng Tô thị đã có nhận định riêng.

Cố Tam ôm đầu thờ dài bất lực. “Ta biết làm sao đây?”

Tô thị cũng lo lắng thờ dài.

“Cha mẹ, theo lý chúng ta đã ra riêng, mai này chuyện trong nhà nếu cha không đồng ý thì không ai có thể bắt cha làm. Dù là ông nội cũng không thể. Cha, nếu đã như vậy thì có gì phải lo lắng chứ. Nhà chúng ta sau này sẽ tốt hơn, chỉ cần biết như vậy là được.”

Từ Tinh thấy Cố Tam lo lắng thì nhẹ giọng nói.

Cố Tam ngẩn đầu, mắt lóe sáng. Đúng vậy, bọn hần đã ra riêng, chủ gia đình là hần chứ không phải cha. Nếu hần là người có hiếu thì có ăn có uống thì kính cho cha hần một ích. Nếu không thì không cần cũng không sao. Tại sao hần lại vì chuyện không đâu lại lo lắng như vậy chứ.

Ở thời này con cái chỉ cần được phân gia ra ở riêng thì cha mẹ sẽ không có quyền bắt phải làm cái này làm cái kia. bởi vì quy luật ở đây người nuôi cha mẹ là người thừa hưởng 70% số tài sản trong gia đình. còn những người không nuôi cha mẹ sẽ được chia điều trong 30% còn lại. Cũng vì vậy nên khi phân gia nhà Từ Tinh chỉ được chia ra hai mẫu đất và một khu vườn mà ở nhà chính Cố gia lại có hơn 60 mẫu đất. bởi thế nên hiện giờ bọn người Từ Tinh sẽ không vì là con cháu của Cố lão mà bị bắt buộc làm theo ý ông. dù sau này bọn họ giàu có cũng sẽ không bị bắt mang tiền cho ông. Đó chính là quy định ở đây.

“Tinh Nhi nói đúng, chúng ta đã lo lắng nhiều rồi.” Tô thị cười nói

Cố Tam cũng gật đầu theo, mặt cũng nở ra nụ cười.

Từ Tinh tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng đang cảnh báo. Nàng có cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy, xem ra nàng cần phải đề phòng một chút.

“Cha, chúng ta đi được chưa? trễ lắm rồi nha” Từ Diệc thấy mọi chuyện xong xui thì gấp gáp muốn đi. Hần thật muốn đem tranh đi bán.

“Xem đệ gấp như vậy, là muốn cái gì a” Từ Dục trêu Từ Diệc.

Cố Tam đứng dậy phui phui vạt áo nói. “Được rồi, chúng ta đi thôi. Nàng ở nhà cũng đừng ra ngoài làm, chờ ta về sẽ làm với nàng”

Cố Tam đôi mắt trấn an âm áp nói với Tô thị làm Tô thị đỏ mặt. Mắt lén lén liếc Cố Tam một cái rồi gật đầu với hần. Cố Tam cười với Tô thị sau đó xoay người ôm Từ Tinh lên, cho nàng ngồi trên tay hần sau đó bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bán tranh

Trời lúc này cũng gần trưa, Từ Tinh được Cố Tam bế trên tay. Từ Tinh hôm nay mặc một bộ thanh y, tóc được búi gọn trên đỉnh đầu. ngồi trên tay Cố Tam mặt Từ Tinh hớn hơ. Từ Dục đi phía sau, trên tay là hai bức tranh được cuộn lại để trong tay nải. Từ Diệc đi bên cạnh hần nhảy tung tăng.

“Tinh Nhi, con nghĩ xem tranh này Cung lão bản sẽ mua bao nhiêu bạc?” Cố Tam hỏi.

“Cha, con không biết, nhưng sẽ không ích bạc đâu a” Tinh Nhi nhếch miệng đáp. Tranh này rất tốt, nàng không sợ bán không được, nhưng nếu hỏi nàng bán bao nhiêu thì nàng chịu. nàng không biết giá cả ở nơi này.

“Cha, tranh thật đẹp con thật không muốn bán chút nào” Từ Dục có chút không nỡ buồn buồn nói.

Cố Tam bước chân chậm lại. Hẳn thật ra cũng không muốn bán, nhưng mà hai bức tranh này có thể bán được tiền, bọn họ hiện tại cần tiền.

“Ca, nếu ca thích vài hôm nữa muối sẽ vẽ tặng ca một bức” Từ Tinh nhìn Từ Dục cười nói.

“Thật?” Từ Dục có chút không dám tin hỏi.

“Thật!” Từ Tinh gật mạnh đầu xác nhận.

“Tiểu Muội, thật không công bằng” Từ Diệc trề môi đôi mắt lóe lóe.

“Ha.. ha ..ha” Cố Tam cười nhìn Từ Tinh “Tinh Nhi, cha cũng muốn, con hay là vẽ cho cha một bức “

Từ Tinh trên mặt đầy vạch đen, nàng còn không biết cha nàng cũng là người thích náo nhiệt nha... Sặc...

“Được, nhưng mà có điều kiện a”

“Điều kiện gì?”

“Điều kiện gì?”

Cố Tam và Từ Dục người trước người sau hỏi

“Con muốn ăn thịt! muốn sau này mỗi ngày đều được ăn thịt!” Từ Tinh chu môi nói

Cố Tam, Từ Dục, Từ Diệc im lặng, bọn hắn không biết có thể đáp ứng được hay không. “Thịt” đã lâu lắm rồi bọn họ cũng chưa được ăn.

“Cha, sau này chúng ta sẽ có tiền, nhất định không giống như bây giờ đâu. Cho nên khi đó mỗi ngày chúng ta đều có tiền, mỗi ngày đều sẽ có tiền mua thịt” Từ Tinh thấy ba người mặt thâm trầm thì nhanh nhẹn nói. Nàng chẳng qua muốn đòi chút phí bồi dưỡng thôi mà, có cần phải dùng bộ mặt đó không

“Được, chỉ cần sau này có tiền, chúng ta mỗi ngày đều sẽ mua thịt cho Tinh Nhi ăn” Cố Tam hào sảng nói.

“Quân tử nhất ngôn!” Từ Tinh nói

“Quân tử nhất ngôn!” Cố Tam cười vuốt tóc Từ Tinh nói.

Trên đường ruộng khó đi bốn người cùng đạp gió mà bước, chỉ một chốc đã đến trấn Tô Dương. Cố Tam bế Từ Tinh thẳng hướng đến Cung Cận Thư quán.

Vừa bước vào tiệm đã thấy hỏa kế tên Chu Đầu hôm trước. Chu Đầu hỏa kế thấy nhóm người Từ Tinh thì trên mặt giật giật. Cười gượng mời mọi người vào. Từ Tinh nói muốn gặp Cung lão bản thì Chu đầu mời bọn Từ Tinh vào gian phòng tiếp khách ở phía trong, sau đó quay người đi mời Cung Lão.

Hôm qua sau khi Từ Tinh đi Cung lão đã dặn hắn khi nào Từ Tinh đến thì đi gọi hắn, hiện tại thấy Từ Tinh đến nên hắn rất nhanh đi tìm Cung lão báo tin.

Ngồi trên ghế trong phòng khách, Cố Tam nghiêm chỉnh yên lặng. Trong lòng có chút hồi hộp, mắt nhìn thẳng không ngoảnh ngoáy, điều này làm Cung Lão vừa bước vào giật đầu. Xem ra những người này điều là người hiểu lễ.

Cung Lão bước tới khom người chào xã giao với bọn Từ Tinh. Cố Tam cũng đứng lên trả lễ với Cung Lão.

“Tiểu cô nương hôm trước có nói sẽ mang tranh tốt đến cho lão hủ xem để mở mang tầm mắt, không biết hiện tại có phải hay không đã mang tranh đến?”

Sau một lúc trò chuyện khách sáo, Cung Lão bản mắt hi vọng nhìn chăm chăm tay nãi Từ Dục đang cầm mặt thì hướng về phía Từ Tinh hỏi.

“Đúng vậy, ta hôm nay có mang hai bức tranh cho người xem” Từ Tinh hất mặt gương mặt cao ngạo nói.

Cố Tam có chút khó hiểu, con gái hắn là một đứa trẻ ngoan hầu lễ nghĩa tại sao hiện tại lại thành một cô bé bốc đồng thế này.

Từ Dục và Từ Diệc nhìn nhau, hai người chỉ biết cười khổ. Tiểu muội của bọn hắn tại sao ở trước mặt Cung Lão bản này lại luôn tỏ thái độ cao ngạo thế không biết.

Cung Lão bản thu biểu tình của ba người vào mắt, trong lòng có chút khó hiểu. Cung Lão bản cũng không để ý vấn đề này, ông gấp gấp nhìn Từ Tinh hỏi tranh đâu ông muốn xem ngay.

Từ Tinh cười cười nhìn gương mặt hấp tấp của Cung Lão, Gương mặt già có nhiều nếp nhăn thế nhưng lại làm ra một nét mặt như trẻ con mừng bánh nướng đi chợ về. Nhìn thật sự không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả. Từ Tinh gật đầu nhìn Cố Tam.

Cố Tam hiểu ý lấy tay nãi từ Từ Dục chậm rãi mở ra. Cầm hai cuộn giấy được cuộn kỹ càng chậm chậm trải lên bàn, hai bức tranh sống động từ từ hiện

ra trước mắt Cung Lão.

Nếu so phản ứng của bọn người Từ Tinh thì Cung Lão bản có vẻ hơi bị quá lố. Chỉ biết bức tranh vừa được trải ra trên bàn thì mặt cung lão bình thản xem qua. Sao đó mắt đậm đậm nhìn Từ Tinh một cái, trong mắt có chút không thoải mái. Cung lão bản nhếch miệng muốn nói gì đó chợt ông im lặng, hai mắt mở trừng lên chăm chăm nhìn vào bức tranh “Thủy Mặc” của Từ Tinh.

(hai bức tranh của Từ Tinh một bức là “Thủy Mặc”, một bức là “Vọng”)

Một bức sông núi trùng điệp, thanh thanh nhả nhả. Dù là núi non oai hùng trùng điệp nhưng lại cho cảm giác nhẹ nhàn, mặt nước êm ả như vỗ về tâm hồn người xem. Một bức U tĩnh buồn bã, nhìn vào làm tâm người ta thật sự có một chút không nói nên lời. (ta chém) Cố Lão xem tới trợn mắt. Đây là gì, tranh được vẽ bằng mực đen nhưng làm sao ông lại có thể cảm nhận được, có thể nhìn thấy được bức tranh này có màu xanh màu đỏ. Đây là làm sao a.

Kích động... kích động a. Mắt mở to, miệng mở to. Rầu bởi vì kích động cũng muốn dựng ngược. hai tay run run... run run.

Cung lão bản lúc đầu xem tranh chỉ là nhìn lướt qua. Theo kinh nghiệm thương trường, vờ không quan tâm, vờ xem thường thì có thể ép được giá thấp khi mua vào. Cung Lão bản muốn làm như mọi khi. Nhưng mà khi ánh mắt đảo tới bức tranh thì nội tâm chấn động. Cái gì ép giá, cái gì kinh nghiệm thương trường giờ là vứt ra sau ốt a, vứt ra sau ốt.

Bức tranh này... bức tranh này không phải của con người vẽ a. Cung lão bản là kích động muốn tăng huyết áp rồi. Mặt đỏ bừng hơi thở hỗn hển. Chân của ông cũng không đứng vững mà khụy xuống bàn. Nếu lúc này ai đó nói với ông đem tranh này lên bàn thấp hương thờ cúng ông chắc cũng sẽ làm ngay mà không cần suy nghĩ.

“Quá lố rồi đó” Từ Tinh nhìn phản ứng Cung Lão mặt đầy vạch đen nói thảm.

Cung Lão xúc động run run, cảm thấy ông sống tới tuổi này đã đủ rồi, chết không hối hận, chết không hối hận. Cố lão hai tay cầm chặt hai bức tranh không buông, cứ sợ buông ra bức tranh sẽ biến mất. Cung Lão thiếu điều muốn úp mặt vào bàn để xem hai bức tranh. miệng thì thảo “Tuyệt vời, tranh tốt tranh tốt”

Cố Tam nghe vậy trong lòng hiện lên một chút tự hào, đây là tranh con gái hắn vẽ đấy, xem xem, người ta bị tranh của nàng câu mất hồn rồi. Cố tam nắm tay che miệng “khụ...khụ” hai tiếng.

Cung lão bản biết mình luống cuống nhưng cũng không để ý, hai tay cầm chặt bức tranh mắt lóe sáng nhìn Cố Tam và Từ Tinh giọng trầm trầm có chút lầy lờn.

“Tranh này ta muốn mua, các ngươi có thể bán cho ta không? xin bán cho ta!”

Từ Tinh trong mắt chứa nụ cười nhìn Cố Tam, Từ Dục và Từ Diệc một cái sau đó gật đầu nói.

“Được!”

Nếu là buôn bán cái khác Từ Tinh nhất định cò kè ép giá, nhưng tranh do nàng vẽ, bán cho người yêu quý nó thì nàng sẽ không để tâm đến giá tiền. Nhìn Cung lão yêu tranh như vậy, tức nhiên cũng sẽ không trả giá thấp.

Cung lão bản nghe tiếng “Được” của Từ Tinh thì hưng phấn, không để ý đến mặt mũi mà nhảy “tưng... từng” lên. Cố Tam nhìn thấy cũng có chút hét hồn. Che mặt xấu hổ dùm Cung lão bản.

“Vậy hai bức tranh này bán bao nhiêu, xin hãy ra giá” Cung Lão bản lấy lại tinh thần chợt có chút lo lắng. Tranh Tốt như vậy chắc chắn giá không rẻ. không biết hắn có đủ tiền để mua hay không nữa.

“Tranh này ta bán cho người yêu nó, Cung lão bản, Ông là người yêu tranh, hiểu được giá trị của nó. Cung lão bản tự mình ra giá đi” Từ Tinh một bộ dáng không quan tâm nói. Cứ như tiền bạc với nàng không quan trọng vậy

Cung lão kích động, nhìn bức tranh một lúc chậm rãi thì thảo nói.

“Tranh này là tranh tốt, ngàn lượng hoàn kim cũng khó có được, ta làm nghề này mấy chục năm còn chưa có nhìn thấy tranh tốt như vậy, biểu ta ra giá ta thật sự không biết phải làm sao” Cung lão có chút suy tư, mắt lim dim suy nghĩ. “Ba vạn lượng, Ba vạn lượng bạc. Thế nào? Giá này có được không?”

Cung lão hỏi hợp, ba vạn lượng là một phần tư gia tài của ông đó. Nhưng mà nếu đem tranh này về kinh thành bán thì không chỉ có ba vạn lượng thôi đâu. Nhưng mà ông không có ý định bán hai bức tranh này. Ông muốn dùng một phần gia tài để đổi lấy bức tranh này, xem nó như vật “chấn gia chi bảo”.

Cố Tam, Từ Tinh, Từ Dục, Từ Diệc đều nhìn nhau, trong mắt có chút không dám tin, nghĩ rằng mình chắc nghe nhầm, hoặc là Cung lão nói nhầm. Cố Tam cười cứng ngắt nhìn Cung lão hỏi kỹ:

“Cung lão bản, ông nói sẽ mua với giá bao nhiêu?”

Nhìn phản ứng của bọn người Từ Tinh, Cung lão trong lòng có chút khó hiểu. Nhưng cũng nhanh trả lời Cố Tam:

“Ba vạn lượng, ta mua hai bức tranh này giá ba vạn lượng. Không biết... Có Tam gia có đồng ý bán cho chúng ta hay không?”

Đến lúc này bọn người Từ Tinh biết bọn hán không có nghe nhầm. Là ba vạn lượng... ba vạn lượng đó. Bọn họ lúc đầu nghĩ hai bức tranh này có thể bán được nhiều tiền. Nhưng nhiều của họ chỉ ở mức mấy trăm lượng bạc. Hiện tại “Đùng” một cái cừu nhiên là ba vạn lượng. Ông trời ơi... Ba vạn lượng đấy, đủ để cả nhà bọn họ ăn trong mấy chục năm đó. Ngồi không mà ăn cũng chưa có hết đó. Ở nông thôn nơi đây, ba vạn lượng có thể mua được toàn Tây Từ Thôn đó. ba vạn lượng không phải là con số nhỏ đâu.

“Nếu các người cảm thấy ích lão hủ nghĩ... nghĩ có thể thêm một chút” Cung lão thấy bọn người Từ Tinh gương mặt khó xem thì sợ họ nói ông ra giá thấp không muốn bán nên gấp gáp nói.

Từ Tinh lấy lại tinh thần nhìn Cung lão cười tươi nói:

“Không cần, ta bán tranh nhưng cũng muốn người mua là người yêu thích nó. Giá cả không quan trọng. Ba vạn thì ba vạn, không cần thêm đâu” Đùa à, ba vạn nếu còn chề ích thì thần phật cũng sẽ tức giận đấy, người ta nói kẻ có lòng tham vô đáy thường có kết cục không tốt.

“VẬY... VẬY TỐT QUÁ, CỨ QUYẾT ĐỊNH NHƯ VẬY. HIỆN TẠI LÃO HỦ SẼ LÀM CHỨNG TỪ. CHÚNG TA TRƯỚC HẾT LÀM CHO XONG CÁI GIAO DỊCH NÀY ĐÃ.”

Sợ Từ Tinh đổi ý, Cung lão bản nhanh nhanh cho người mang giấy tờ đến ghi chứng từ giao dịch. Nói ra thì cũng hên. Cung lão mấy ngày trước đang gom tiền để nhập hàng mới đem đi kinh thành nên trong tay ông hiện tại mới có ba vạn lượng. Nếu ngày khác, đừng nói ba vạn, một vạn cũng chưa chắc có trong tay ông. Cung Lão thầm cảm thấy mình và hai bức tranh này rất có duyên.

Cung lão bản hôm nay cũng không ngờ hai bức tranh hôm nay ông mua sau này nó lại giúp Cung gia ông trở thành một người đứng đầu trong giới tranh thư trên toàn nước Đại Tề này. Nhưng chuyện đó là sau này. Hiện tại Cung lão trên tay vẫn cầm chắc bức tranh chưa chịu buông ra. Đến cả lúc ấn tay làm khế ước giao dịch ông cũng không chịu buông.

Ba vạn lượng bạc nhanh chóng xuất hiện trên tay của bọn người Từ Tinh. Có Tam hai tay có chút không cầm chế được. Bàn tay nắm chặt rồi buông rồi nắm rồi buông, thật lâu mới chạm vào rương bạc.

Cung lão bản hiện tại cũng đang rất phấn khởi vì mua được tranh quý ông cũng không dò xét phản ứng của bọn người họ.

Từ Tinh tuy rất kích động, nhưng gương mặt vẫn lạnh lạnh nhạt nhạt làm người ta không nắm bắt được. Chờ giao dịch điều xong xuôi, Thấy Cung lão mặt thỏa mãn cười hớn hở Từ Tinh chậm chạp mở miệng nói:

“Cung Lão bản, ta có một yêu cầu không biết Cung lão bản có thể đồng ý với ta được hay không?”

Cung lão bản thu lại tươi cười mặt nghiêm túc nhìn Từ Tinh trịnh trọng nói:

“Tiểu cô nương xin mời nói, nếu ta có thể đáp ứng được nhất định không chối từ”

Từ Tinh cười cười “Thật ra không có gì quan trọng, ta chỉ muốn nhờ Cung lão bản giữ bí mật hai bức tranh này dùm ta. Ta không muốn người bên ngoài biết chúng ta đã bán hai bức tranh này cho Cung lão bản. Nếu có ai hỏi chúng ta có bán tranh cho chỗ này không thì xin nói có nhưng hãy đem ra một vài bức tranh bình thường thôi... Không biết điều này có quá khó không?”

Cung lão bản mắt lóe lóe nhìn Từ Tinh. Trước mắt một tiểu cô nương chưa đến 10 tuổi lại nói chuyện rõ ràng, tuy nói ích nhưng đúng trọng tâm, không dài dòng lòng vòng, quả thật làm cho ông có chút hiếu kỳ. Cung lão nhìn Từ Tinh gật đầu, thanh âm trầm trầm cam đoan:

“Tiểu cô nương an tâm, chuyện này ta có thể làm được. Ta hứa với cô nương sẽ giữ bí mật chuyện này”

“Tốt, ta tin tưởng Cung lão bản” Từ Tinh cười như không cười nhìn thật sâu Cung lão bản nói.

Chuyện này hôm qua ở nhà bọn họ đã thống nhất ý kiến, sẽ giữ bí mật chuyện Từ Tinh biết vẽ tranh ra. Bởi vì chuyện này liên quan đến bí mật của Từ Tinh nếu để người khác biết được nhất định sẽ có chuyện không tốt.

“Nhưng...” Cung lão bản có chút do dự “Có Tam gia, có thể cho lão hủ biết Danh gia nào đã vẽ ra bức tranh này hay không? và ở đâu các người có được?”

Cung Lão bản sao một hồi ngẫm ngía tranh rồi cuộc nhìn Có Tam hỏi.

Có Tam khó xử nhìn Từ Tinh. Hẳn biết nói sao về lai lịch của hai bức tranh này đây.

“Ngao! là người đã vẽ bức tranh này.” Từ Tinh chỉ vào một góc nhỏ cuối bức tranh, nơi đó có một chữ “Ngao” thật nhỏ. Đây là tên kiếp trước của nàng dùng trong giới nghệ thuật. Thường tranh nàng vẽ xong đều sẽ kí tên ở đấy. Đó là thói quen ở kiếp trước. “Còn ở đâu ta có thì ta sẽ không nói cho ông biết. Nhưng mà ông yên tâm, bức tranh này là của chúng ta, không phải là làm việc xấu mà có.” Làm việc xấu mà Từ Tinh nói là trộm cắp.

“Ngao? Ngao tiên sinh... Tên nghe rất lạ, ta chưa từng nghe tên này bao giờ” Cung Lão bản cũng không tò mò vấn đề tại sao Từ Tinh có bức tranh, ông đang nghĩ có thể là các nàng được tặng, mà người đó có lẽ là người vẽ bức tranh này.

“Cung lão bản không nghe qua cũng rất bình thường, Ngao tiên sinh tranh của ông từ trước đến nay đều chưa đem đi bán ra ngoài” Từ Tinh nhàn nhạt

nói.

Cung lão bản mắt lóe sáng “Xin hỏi tiểu cô nương người biết vị Ngao tiên sinh hiện đang ở nơi nào sao? Không biết lão hủ có thể may mắn được diện kiến một lần hay không?”

“Thật không giấu gì ngài, Ngao tiên sinh không thích gặp người lạ” Từ Tinh lạnh nhạt nói. Nàng không có gốc tự mang phiền phức cho mình đâu.

Cung lão bản đôi mắt lóe sáng chợt tắt, trầm ngâm một lúc mắt lại lóe lên tiếp tục hỏi:

“Không biết tranh của Ngao tiên sinh có còn nữa hay không? Có thể... có thể bán cho ta.. à không, có thể cho ta nhìn một chút không?”

Từ Tinh lắc đầu “Hiện tại chỗ ta không có. Nhưng khi nào có ta nhất định sẽ nói với Cung lão bản một tiếng, đến lúc đó mời Cung lão đến nhà ta cùng nhau thưởng tranh”

Cung lão bản vui vẻ đồng ý, cùng nói chuyện với nhóm người Cổ Tam một lúc lâu sao đó mới tiễn khách về.

Sau khi Cổ Tam vừa đi, Cung lão bản định cho người theo dõi nhóm người Từ Tinh. Nhưng không hiểu sao ông trầm ngâm một lúc rồi thôi, bỏ qua ý định tìm tòi.

(Khô ghê, văn bản bị dính chữ dấu . rồi tới chữ run hai chữ đó dính nhau không có cách khoản. vậy mà bị lỗi không pots bài được. đi mò lỗi một buổi trời mới mò ra

Kích động... kích động a. Mắt mở to, miệng mở to. Râu bởi vì kích động cũng muốn dựng ngược. hai tay run

Aiiii đồ mờ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sấm đồ

Giữa trưa Tô Dương trán đã bết náo nhiệt, hai bên đường vài tiểu thương đã dọn dẹp về nhà. Dù vậy cũng còn vài gian hàng cố định chưa có dọn.

Cổ Tam, Từ Dục, Từ Diệc trên gương mặt vẫn còn đỏ ao vì kích động. Trên người bọn họ hiện tại đang cất giữ ba vạn lượng bạc. Ba vạn lượng đầy ba bao vàng nặng trĩu trong tay nẩy củ kỷ của bọn họ. Cổ Tam trước mắt đã có thể nhìn thấy ngôi nhà mới vững chắc của mình.

Từ Dục và Từ Diệc nuôi hi vọng trong lòng, như vậy có phải bọn hấn sang năm có thể đi học hay không. Từ Dục kích động, xong không dám nói. Tiền này nếu tính toán chỉ li ti vốn không có phần của hấn. Đây là tiền của tiểu muội kiếm được. Theo lý bọn hấn không có quyền dùng. Nếu tiểu muội có ý muốn giữ bạc lại làm của riêng cho nàng thì không ai nói gì được. Dù đó là cha hay nương.

Từ Dục cúi mắt nhìn tiểu muội gương mặt nhàn nhã đi bên cạnh cha. Trong lòng dao động.

Cũng không thể nói Từ Dục nghĩ hướng tiêu cực. Ở cái thời này, là một đại gia đình, tiền kiếm được điều sẽ do chủ gia đình nắm giữ. Nhưng trong đó không có tính con gái cháu gái trong nhà.

Có nghĩa là trong một đại gia đình, Con trai, cháu trai, con dâu. Nếu bọn họ làm có tiền thì tiền đó sẽ do chủ gia đình (người đương gia) nắm giữ. Nhưng, nếu đó là một cô gái chưa gả đi, gồm là con gái hay cháu gái. Tiền của mấy cô nương đầy kiếm được thì cha mẹ hay người chủ gia đình điều không có quyền đụng đến, Mà các nàng sẽ giữ lại làm của hồi môn của mình.

“Đại ca, ca nghĩ gì mà ngẩn ngơ vậy?” Từ Tinh vừa suy nghĩ xong số bạc ba vạn lượng sẽ dùng làm gì thì thấy Từ Dục đi bên cạnh đang nhìn nàng, gương mặt hấn thật khó coi.

“A! Không... không có gì.” Từ Dục hồi hồn không được tự nhiên đáp lời Từ Tinh.

“Nha!” Từ Tinh nha một tiếng cũng không hỏi tiếp. Nếu nàng biết Từ Dục có ý nghĩ mình như vậy chắc chắn sẽ xắn tay áo lên mà đánh vào đầu Từ Dục rồi.

“Tinh Nhi, hiện tại con muốn mua cái gì?” Cổ Tam tâm tình vui vẻ dẫn con gái đi mua một ít đồ cần thiết cho nàng.

“Mua thịt, mua chân gối. mua nồi nấu cơm, mua chén, mua gia vị, mua gạo, mua bột, mua...”

Từ Tinh mắt tròn vo giờ ngón tay nhỏ nhỏ điểm điểm. Nàng muốn mua rất nhiều a, ai biết nhà của nàng thiếu thốn nhiều thứ quá làm chi.

“Aiiii... Tình Nhì” Cổ Tam xoa trán bất đắc dĩ “Chúng ta hiện tại mua vài thứ cần thiết thôi, còn mấy cái khác ngày mai chúng ta đi mua, có được hay không?” Cổ Tam cười khổ. Hắn muốn mua nhanh một chút sau đó về nhà báo tin mừng này cho nương tử.

Con gái nhỏ của hắn thật sự là khó nắm bắt, lúc thì như một cục gạch trải hết sự đời, lúc thì nghiêm chỉnh như người lớn, lúc nào động phá phách, lúc lại nói nhiều không chịu được. Thật sự làm hắn không nắm bắt được mà.

Từ Tình nhìn mắt của cha, thấy hắn nhìn nàng trong mắt có tia cười sùng nịnh lại có chút cười nhạo. Từ Tình chu mỏ.

“Cha, cha đã hứa mua thịt cho Tình Nhì, cha không thể nuốt lời”

Cổ Tam cười cười bất đắc dĩ xoa đầu con gái:

“Được vậy chúng ta đi mua thịt trước”

Một đường thẳng đi đến quầy thịt heo. Nhìn mấy miếng thịt nạt treo lủng lẳng trước quầy hàng Từ Tình kìm không được nhiều nước miếng. Xong xấu hổ muốn chết ôm chân Cổ Tam chôn kín mặt trong đó.

Cổ Tam trên mặt thì cười trong lòng lại đau muốn chết. Hắn là một người cha vô dụng, thật vô dụng.

Từ Dục và Từ Diệc cũng không khá hơn bao nhiêu xong bọn người họ rất nhanh bình thường lại. Từ Tình bước tới trước quầy thịt cao giọng nói.

“Ông chủ, có xương không?”

Trương Tề, chủ sạp thịt nhìn mấy người Từ Tình một cái mắt lóe lóe thầm nói. “Nhìn cách ăn mặt thì sang trọng, nhưng cái ánh mắt thèm thuồn kia thì thật không hiểu nổi, Lại còn đòi mua xương. Chắc có lẽ gia cảnh không được tốt, đồ họ mặt chắc cũng là được người khác cho thôi” Trương Tề gật gật đầu cho suy đoán của mình là đúng.

“Xương còn mấy cân. Các người mua bao nhiêu ta tính giá rẻ cho”

Trương Tề vừa lấy xương phía dưới sạp để lên bàn, sau đó nhìn đám người Từ Tình nói.

“Cho Chúng ta 5 cân (2 kí rưỡi), chặt nhỏ dùng chúng ta luôn nha Đại Thúc. Còn nữa lấy cho ta miếng thịt này” Từ Tình vừa nói vừa đưa tay chỉ miếng thịt to chừng năm cân đang treo phía trên. Liếc mắt thấy mấy khối mỡ trắng phao được để một bên góc bàn Từ Tình vội nói. “Lấy thêm hai cân mỡ nữa”

Trương Tề bất ngờ, tay đang chuẩn bị chặt xương ngưng lại liếc nhìn đám người Từ Tình một cái sau đó trưng ra nụ cười nghề nghiệp lập tức vâng dạ làm ngay. Ý nghĩ trong đầu lúc này cũng bị đá văng không quan tâm tới.

“Thịt 30 văn tiền một cân ở đây là 5 cân, mỡ là 15 văn một cân. Xương này ta không tính tiền, coi như tặng kèm các người. Vậy tổng cộng là...”

Trương Tề còn đang nhắm nhẩm tính thì Từ Tình đã đáp:

“Tổng cộng 180 văn tiền!”

Trương Tề bất ngờ mở to mắt. Trước mặt chỉ là một tiểu cô nương đứng ngan vác áo hắn, thế mà lại biết tính toán rồi. Nhắm nhăm lại số tiền vừa có đúng bốc. Trương Tề mắt tròn to nhìn kỹ Từ Tình dò xét.

“Tiểu cô nương, người thật tài giỏi”

Trương Tề sau khi gói thịt xong đưa cho Cổ Tam mặt cười cười nói.

Từ Tình lấy trong túi nhỏ ra đếm đúng 180 văn tiền sau đó đưa cho Trương Tề.

Trong túi nhỏ của Từ Tình có 500 văn tiền, Lúc này 3 vạn lượng được chia ra làm ba phần để trong ba cái tay nẩy củ. Từ Tình còn lấy 3 lượng bạc nhờ Cung lão bán đổi ra tiền lẻ sau đó chia cho mấy người Cổ Tam. Từ Tình sợ một người cất tiền lẻ có cái gì thì mất hết, nếu chia ra mỗi người cất một ít thì xui xẻo bị trộm cướp cũng còn lại một phần. Lúc Từ Tình nói ra suy nghĩ của mình Cổ Tam cũng đồng ý. Ở vùng này tuy chưa thấy xảy ra mấy vụ trộm cướp nhưng làm sao biết là mình xui xẻo rồi sao. Bởi vậy hiện tại trên người bốn người bọn họ ai cũng có mấy ngàn lượng bạc, và mấy trăm văn tiền.

Cổ Tam nhận thịt từ tay Trương Tề sau đó nắm tay Từ Tình dẫn nàng đi mua gạo. Từ Tình nói, Hôm nay có thịt người một nhà nhất định sẽ ăn rất nhiều cơm, nên phải mua gạo thêm. Dĩ nhiên, mua gạo xong sau đó phải đi mua nồi nấu cơm và nồi nấu đồ ăn. Từ Tình nói thịt rất nhiều, nồi ở nhà quá nhỏ không thể đựng hết nên phải mua.

Sau khi đi vòng vòng mua một vài món đồ cần thiết, trên tay của Cổ Tam, Từ Dục, Từ Diệc đã lỉnh kỉnh đồ. Cổ Tam một tay cầm thịt và gạo một tay ôm Từ Tình bước nhanh về nhà, Từ Dục và Từ Diệc tay mỗi gần chết nhưng ai cũng cười tươi hơn hờ.

.....

Tô thị hôm nay ở nhà, nàng vừa mần cỏ vườn rau vừa ngóng mắt nhìn phía cửa. Tô thị lo lắng không biết tranh có bán được hay không, lại thấy trời

muốn xé chiều mà chưa thấy chồng và các con về nên trong lòng càng gấp gáp.

Từ Nương sau khi nhốt mình trong phòng thì cũng không có đi ra phụ Tô thị mần cò. Tô thị nói nàng không khỏe thì ở trong nhà nghỉ ngơi, đừng có làm ráng sức bệnh thì khổ. Có lẽ vì mấy lời nói quan tâm của Tô thị và được nằm trong phòng nghỉ ngơi nên mấy suy nghĩ tiêu cực hồi sáng cũng dần nhạt lại. Nằm ngủ một lúc lâu không biết đến giờ nào rồi Từ Nương ngồi dậy, xoa nhẹ cái eo sao đó chậm rãi đi ra ngoài.

“Nương, cha vẫn chưa về?”

Thấy chỉ có một mình Tô thị ngoài vườn, Từ Nương ngạc nhiên hỏi.

Tô thị cười gượng trả lời: “Còn chưa có về, haizz...zz tranh có lẽ không bán được rồi, chắc cha nguoi buồn lắm”

Từ Nương im lặng, trong lòng có chút khó chịu. Tam phòng hiện tại ra nông nỗi này cũng là vì tiểu muội thôi. Tâm ma trong lòng Từ Nương lại trôi dạt. Nàng biết không nên đổ lỗi cho tiểu muội nhưng thật sự trong lòng không có được thoải mái.

“Nương...” Tiểu Ngủ từ trong nhà dụi dụi mắt bước ra, bé vừa ngủ dậy không thấy ai ở nhà nên mới đi ra đây tìm. Nhìn một vòng chỉ thấy Tô thị và Từ Nương thì bước tới kéo tay Từ Nương gọi

“Nhị tỷ. Cha chưa về hả?”

“Ừ” Từ Nương lạnh tanh nói.

Như cảm nhận được sự không vui của nhị tỷ, tiểu Ngủ nhanh buồn tay Nhị tỷ ra bước tới gần Tô thị. Bé còn nhỏ nên rất nhạy cảm, chỉ cần ai vui ai không vui bé sẽ rất dễ dàng nhận ra. Bởi vậy hiện tại thấy Nhị tỷ không vui thì tránh ra xa một chút, để không thôi Nhị tỷ giận lấy sang bé thì không tốt đâu.

Chợt từ trong nhà vang lên tiếng gọi thật lớn của Từ Diệc:

“Nương! Chúng ta về rồi..”

Tô thị đang làm nghe thấy thì đứng dậy, tay chân nhanh nhẹn lưu loát bước vào nhà, còn không quên một tay dắt tay tiểu Ngủ, một tay nắm tay Từ Nương.

“Chàng đã về!”

Nhìn thấy chồng và các con trên mặt ai cũng lộ vẻ mệt mỏi lòng Tô thị như bị nhéo một cái. Tranh... có lẽ không bán được rồi, đó là ý nghĩ hiện tại của Tô thị.

Đừng có hỏi tại sao Tô thị lại nghĩ như vậy. Tuy Tô thị biết một vài chữ. Nhưng nàng không hiểu về tranh vẽ. Theo Tô thị, một bức tranh đẹp thì đẹp nhưng so ra còn không bằng cái trứng gà. Trứng gà thì có thể ăn, còn tranh chỉ có thể nhìn. Cũng không có no bụng. Bởi vì vậy nên Tô thị trong lòng luôn lo lắng tranh đem đi sẽ khó bán.

Hiện tại nhìn thấy chồng và con mặt ai cũng đều mệt mỏi không chịu được, Tô thị cho là mình nghĩ đúng. Định xoay người kêu Từ Nương mang nước tới cho mọi người rửa mặt thì nghe tiếng con trai nhỏ kích động nói lớn.

“A... Thịt! nương ở chỗ này có thịt”

Tiểu Ngủ vừa bước vào nhà, bé đi đến cạnh cha định làm nũng thì nhìn thấy rất nhiều đồ để đầy trên bàn. Liếc mắt bé nhận ra trong đồng đồ đó có một bao thịt lớn tiểu Ngủ kích động kêu lên.

Cố Tam thấy phản ứng của vợ và con thì vừa vui vừa sốt, Cố Tam bốn bước thành hai không để tâm có các con ở đây mà nhanh bước tới ôm chặt lấy vợ miệng thì thảo.

“Tô Ngọc, chúng ta có tiền rồi, có rất nhiều tiền, chúng ta không sợ đói nữa, không sợ nữa, Tô Ngọc, thời gian qua khổ cho nàng rồi...”

Tô thị vốn định an ủi chồng nhưng khi nghe con trai nhỏ nói có thịt thì bất ngờ, còn chưa biết là cái gì thì bị chồng ôm lấy, bên tai nghe mấy lời nói đầy chân tình của chồng Tô thị trái tim run rẩy. Đợi khi nghe được tranh đã bán được, còn mua thịt về Tô thị trong lòng vui vẻ. Nhìn thấy thịt rất nhiều trên bàn còn có nôi, chén và gạo thì chớp mắt nói.

“Bán được bao nhiêu bạc?” Là một câu hỏi, sau đó nói “Nhưng các người mua thịt như thế này có phải nhiều quá hay không, mua vừa đủ các con ăn được rồi, mua nhiều như vậy... Tiền... Chúng ta, còn cần tiền để sửa nhà.” Tô thị có chút lo lắng nói.

“Nương, nương yên tâm, chúng ta bán được rất nhiều bạc. Đừng nói hôm nay ăn thịt, mỗi ngày chúng ta cũng sẽ ăn thịt, cha đã hứa với tiểu muội rồi đấy” Từ Diệc không đợi cha nói đã rất nhanh vui vẻ nói với Tô thị.

Từ Nương này giờ vẫn đứng im lặng, nhìn trên bàn để đầy đồ đạc trong đó có thịt món mà nàng đã rất lâu rồi không được ăn qua. Từ Nương có chút ngơ ngác. Bên tai tiếng Từ Diệc vang vang “mỗi ngày đều được ăn thịt” Từ Nương lòng phức tạp.

Cố Tam buồn Tô thị ra, đỡ nàng ngồi xuống ghế, nhìn nương tử thật sâu một cái mới cười nói:

“Nương tử, nàng đoán xem, hai bức tranh đó ta bán được bao nhiêu bạc?”

Nhìn hành động thân mật của chồng dù ở trước mặt các con Tô thị xấu hổ mặt đỏ bừng, xong nàng biết chồng hiện tại rất vui nên mới không cố kỵ như vậy. Nghe câu hỏi của chồng thì có chút ngẩn ngơ, nhìn mấy món đồ mới mua về trên bàn Tô thị do dự đáp:

“50 lượng?”

Đây là con số nhiều nhất mà Tô thị nghĩ. Ngược mắt nhìn đôi mắt sáng quắc của chồng nhìn mình thì nương ngừng cúi đầu, tay nhẹ nhéo hông Cố Tam một cái cảnh cáo hân.

Cố Tam bị nhéo đau cũng không dám trêu chọc nương tử nữa, cười nhìn vợ một cái rồi thò tay lôi ra một bao vải củ để trước mặt Tô thị. Từ Dục và Từ Diệc cũng đem hai bao vải củ đựng đầy bạc để trước mặt Tô thị.

Tô thị sửng sốt. Hai tay có chút run rẩy chậm chậm mở mấy bọc vải ra.

Tô thị muốn chết đứng... không... là chết ngồi. Tô thị mắt tròn to nhìn chằm chằm vào mấy trăm thỏi bạc to trên bàn. Thật lâu... Thật lâu cũng không có động đậy.

Bỗng dung Tô thị đứng bật dậy. Một hai ba bước đi thẳng về phòng, nhắm chặt mắt, leo thẳng lên giường nằm xuống, nằm im ru. Cố Tam, Từ Tình, Từ Diệc cũng nhanh theo vào. Thấy Tô thị cứ như vậy leo lên giường rồi nằm xuống thì khó hiểu. Cố Tam trên mặt đầy vạch đen. Các con có lẽ không biết nhưng hẳn thì biết đấy. Nắm tay che miệng ho khan hai tiếng sau đó quay ra nói với Từ Tình và Từ Diệc:

“Hai con đi ra ngoài đi, cha cùng mẹ nói chuyện một lát”

Từ Tình và Từ Diệc không hiểu, nhưng cũng bước ra ngoài. Từ Tình còn muốn nghe lén nhưng Từ Diệc đã một tay lôi nàng đi.

Từ Tình không hiểu nổi. Đợi đến khi Từ Tình biết được từ miệng Cố Tam chuyện gì thì muốn cười vỡ bụng. Nàng còn không biết nương của nàng lại có lúc đáng yêu như vậy.

Thì ra lúc nhìn thấy bạc nhiều Tô thị nghĩ rằng nàng đang mơ, bởi vậy chạy nhanh về phòng nằm ngủ cho mau tỉnh dậy. Đây là tật xấu của Tô thị, khi nào có chuyện gì bất ngờ quá mức với mình Tô thị sẽ tưởng rằng là mơ. Lần đầu mà Cố Tam biết Tô thị có tật xấu này là lúc Tô thị mang thai Từ Dục. Nàng cũng từng như vậy.

Hiện tại Từ Tình và Từ Diệc ra phòng lại chứng kiến Từ Nương gương mặt thật tức cười. Từ Nương gương mặt vận vẹo đứng cạnh bàn nhìn mấy trăm thỏi bạc. Không biết đang cười hay đang khóc nữa.

“Nhị tỷ, tỷ không sao chứ?”

Từ Tình nhìn không được nữa rồi nên mở miệng nói.

Từ Nương hoàn hồn, gương mặt vui mừng nhìn Từ Tình “tiểu muội, muội nói đây là số bạc bán tranh có được? đây là bạc của chúng ta”

Từ Tình cười gật đầu, kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống, nâng tay rót ly nước uống một hơi mới nói:

“Nhị tỷ, chúng ta bán hai bức tranh được 3 vạn lượng bạc. Chúng ta có bạc rồi, mai mốt nhà chúng ta sẽ qua rất tốt. Nhị tỷ sẽ không vất vả đi làm ruộng nữa. Mai mốt Nhị tỷ sẽ ở nhà học thiếu thừa hay làm bất cứ thứ gì tỷ muốn. Còn nữa... mỗi ngày sẽ có thịt ăn” Từ Tình vẫn không quên mỗi ngày ăn được thịt.

Từ Dục đứng bên cạnh mắt lóe sáng, nhìn Từ Tình do dự muốn nói lại thôi. Từ Diệc thì cái miệng này giờ vẫn cười không khép lại được, chỉ tội tiểu Ngủ, bé bị ca ca tỷ tỷ bỏ quên. Bé đứng này giờ rất lâu rồi mà không ai cho bé ngồi. Tiểu Ngủ uất uất ngồi bệt xuống đất, mắt đáng thương phủ đầy hơi nước. Bé cũng muốn ăn thịt nhưng không ai nói cho bé ăn, bé uất ức nha.

Từ Tình thấy Từ Nương nét mặt bình thường lại thì thờ phào. Năng lực thích ứng của mấy người này tệ quá. Liếc mắt nhìn xuống thấy tiểu Ngủ ngồi trên đất, mắt long lanh đáng thương nhìn mình Từ Tình cười cười, không kìm được cúi xuống xoa đầu bé.

“Sao tiểu đệ ngồi đây, mau đến tỷ bé đệ lên ghế”

“Đệ cũng muốn ăn thịt! được không?” Tiểu Ngủ đáng thương không đầu không đuôi nói.

“À!” Từ Tình không hiểu nhưng rất nhanh đáp “Được chứ, chúng ta đều được ăn thịt, không phải cha mua về rất nhiều thịt sao? sẽ để cho tiểu Ngủ ăn đủ.

Tiểu Ngủ rất nhanh vui vẻ trở lại, bắt đầu cười nói không ngừng. Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương cũng góp vui. Có bạc trong nhà, tâm trạng ai cũng thoải mái. Nói chuyện cũng lớn tiếng vài phần.

“Tình Nhi!”

Đang cười nói vui về chột nghe tiếng gọi kích động của Tô thị phía sau, Từ Tinh xoay người lại thì ra là Tô thị.

Tô thị sau khi phục hồi tinh thần, nghe chồng nói tranh bán được tới ba vạn lượng bạc thì tiếp tục thất thần. Đến khi tỉnh táo lần nữa thì chạy nhanh đi tìm con gái nhỏ của mình. Tô thị kích động ôm chặt con gái nhỏ.

“Tinh Nhi. Con gái của nương thật giỏi, đã có thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Con gái nhỏ của nương hiện tại là người có tiền a, xem ra tương lai nương phải dựa vào con rồi” Tô thị vừa nói xong chột thấy không ổn, liếc mắt nhìn chồng một cái lo lắng. Nàng là đang sợ lời nói vô tình của mình làm chồng không vui.

Cổ Tam thấy vợ nhìn mình thì cười với nàng. Thật ra lời vợ vừa nói làm hắn có chút không thoải mái. Nếu là lúc trước nghe những lời như thế này từ vợ Cổ Tam nhất định sẽ nổi nóng. Nhưng hiện tại không giống vậy. Trải qua nhiều ngày cơ cực tâm lý của Cổ Tam cũng thay đổi một chút. Sĩ diện thì được gì cơ chứ, chỉ cần vợ và các con có cuộc sống tốt là tốt rồi, dù người khác nói hăm núp vậy vợ con hắn cũng sẽ không để bụng. Cổ Tam cười với Tô thị một cái sau đó nhìn Từ Tinh nói đùa:

“Tinh Nhi a, con cũng không thể chỉ nuôi một mình nương của con, còn phải nuôi cha và ca ca tỷ tỷ đệ đệ của con nữa đó. Tương lai cả nhà điều nhờ vào Tinh Nhi rồi a”

Cổ Tam khó có dịp nói đùa, hôm nay cũng mở miệng đùa một câu. Tuy là nói đùa nhưng đại ý cũng là như vậy. 3 vạn lượng bạc này không phải do hắn kiếm được. Bởi vậy nói cả nhà này tương lai nhờ vào Từ Tinh là không có giả.

Từ Tinh bị Tô thị ôm chặt trong ngực muốn bị nghẹt thở, mặt nhỏ đỏ ao. Vừa chui ra khỏi lòng ngực của Tô thị thì nghe Cổ Tam giọng nói tuy đùa nhưng đầy thâm ý và đầy đôi mắt nhìn về nàng. Từ Tinh nhìn thấy vậy mặt nhanh lạnh xuống. Nàng không muốn như vậy, nếu cứ tiến triển theo hiện tại thì tương lai nàng ở trong cái nhà này sẽ trở thành người bị lợi dụng. Từ Tinh nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra.

“Cha, Nương. Con không muốn như vậy, con không muốn mình là người nuôi cả nhà, con... không muốn...” Mặt Từ Tinh tức khắc đen lại, giọng nói non nớt nhưng lạnh lùng.

Cả nhà chấn động. Cổ Tam gương mặt đang cười chột tắt. Mày nhử chặt. Gương mặt khó coi nhìn Từ Tinh, giọng nói có chút không tự nhiên.

“Tinh Nhi, con nói vậy là có ý gì?”

Tô thị bất ngờ có chút không dám tin nhìn chằm chằm Từ Tinh, trong mắt đầy lo lắng. Con gái nhỏ của nàng mới nói cái gì?

“Cha, nương, chúng ta là người một nhà đừng có nói ai nuôi ai. Tinh Nhi còn sống đến hôm nay, còn được ở bên cha mẹ là điều nhờ cả nhà không ghét bỏ con. Không có chê Tinh Nhi phiền phức, không chê Tinh Nhi vô dụng. Cũng không bởi vì Tinh Nhi thường bị bệnh uống thuốc tốn tiền mà bán con. Vì Tinh Nhi, cha và mẹ còn chống lại ông nội để phái bị ông nội đuổi ra khỏi nhà...”

Từ Tinh nói tới đây thì xúc động nước mắt trên mi cũng từ từ lăn xuống. Tựa vào lòng Tô thị bắt đầu nói tiếp:

“Cha, Nương, đại ca, nhị tỷ, tam ca, ngũ đệ, trong lòng Tinh Nhi cả nhà điều là người mà Tinh Nhi yêu quý nhất. Đừng nói bạc là do Tinh Nhi kiếm được, nếu không phải có mọi người thì Tinh Nhi cũng không còn sống tới hôm nay.”

Từ Tinh nói xong thì im lặng rút vào lòng Tô thị âm thầm lắng nghe phản ứng của mọi người.

Từ Tinh ở hiện đại đã từng thấy qua, có người lúc nghèo thì cả gia đình quây quần yêu thương nhau, nhưng khi giàu có rồi thì mỗi một người điều sinh ra tật xấu. Chưa kể đến trong một gia đình một người làm có tiền thường được anh chị em và cha mẹ yêu thương. Người làm ra tiền đó cũng lấy tiền của mình cho cả nhà dùng. Có lẽ theo thói quen, thời gian qua đi cả nhà dần phụ thuộc vào đồng tiền kiếm được của người kia, vì vậy khi người kiếm được tiền kia trở thành tâm điểm của cả nhà. Có nhiều khi bực trong lòng căm ghét một vài câu với cả nhà nhưng cả nhà không ai phản bác lại, họ chỉ im lặng cúi đầu nhưng trong lòng của cả nhà bắt đầu có sự ngăn cách. Thời gian trôi qua, sự ngăn cách càng ngày càng lớn, đến khi người kiếm được tiền kia phát hiện ra thì đã khó có thể cứu vãn lại rồi. Từ Tinh chính là sợ hãi điều đó nên bây giờ mới nói nhiều như vậy.

Cả nhà im lặng thật lâu, không ai nói với ai câu nào. Trong lòng bọn họ hiện tại là cảm động, là vui sướng. Bọn họ không nghĩ thế nhưng Con gái/ tiểu muội/ lại yêu thương gia đình mình nhiều như vậy. Từ Nương còn cảm thấy xấu hổ vì đã từng nghĩ không tốt về tiểu muội. Trong nội tâm cô bé 8 tuổi bắt đầu từ hôm nay đã thay đổi hoàn toàn. Có lẽ quá khứ Từ Nương là một cô bé hay tính toán hơn thua, hay kì thị và mặc cảm, nhưng bắt đầu từ hôm nay trong lòng cô bé đã nghiêng về một hướng mới.

Cũng không riêng Từ Nương, cả nhà hiện tại điều vì câu nói thân tình của Từ Tinh đã làm thay đổi hoàn toàn tính cách bọn họ. Cả nhà cứ im lặng chìm trong cảm xúc của mình. Cũng không biết qua bao lâu, bụng Từ Tinh bều bính “ƠC... ƠC...” một tiếng

“Nương, con đói!” Từ Tinh xoa bụng xấu hổ vì cái bụng không biết thời thế của mình.

“Ài... Xem ta hồ đồ chưa, để ta đi hâm nóng đồ ăn lại cho cha con các người ăn. Đi từ sáng tới giờ chắc các người đói lắm” Tô thị đứng nhanh dậy cười cười nói.

“Nương. Nương, đừng có hâm, chúng con có ăn bánh gạo nên không có đói nhiều, chúng ta nấu thịt ăn đi nương.” Từ Tinh nghe nói hâm đồ ăn thì gấp gáp. Nàng muốn ăn thịt bây giờ. Mấy cái khác nàng nuốt không vô nổi rồi.

Tô thị nhìn mấy đĩa con mắt phát sáng nhìn bọc thịt trên bàn thì cười mồm “Xem các người, lúc này ai còn than với nương là đói bây giờ lại nói không đói rồi? Ta xem các người là muốn ăn thịt đi” Tô thị tuy là mẫn nhưng cũng cười cầm bao thịt lên chuẩn bị đem vào nấu.

“Thịt nhiều như vậy? các người muốn ăn món gì?” Tô thị nhìn một bao thịt lớn hơn chục cân thì xúc động. Tay run run vờ trấn định hỏi.

“Ta thì món gì cũng được, nàng hỏi các con xem” Cố Tam nói.

Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương cười nhìn Từ Tinh. Từ Diệc hỏi:

“Tiểu muội, muội muốn ăn món gì?”

“Muội a, hiện tại món nào cũng được chỉ cần là thịt thì muội đều muốn ăn” Từ Tinh cười híp mắt đáp lời Từ Diệc sau đó quay sang hỏi tiểu Ngủ.

“Tiểu Ngủ, đệ muốn ăn món gì?”

Tiểu Ngủ gãi gãi đầu khó xử, sau đó bắc trước Từ Tinh nói “Chỉ cần là thịt đệ đều muốn ăn”

Nhìn các con hòa thuận Tô thị trong lòng vui vẻ “Vậy nương sẽ đem thịt chỉ làm ba phần. một phần kho tàu, một phần nấu canh, một phần băm nhuyễn tó sẽ làm sủi cảo, có được không?”

“Dạ được!”

Năm đứa trẻ cùng đồng thanh hô to.

“Ồ... nhưng sao có nhiều xương vậy?”

Tô thị lúc này mới phát hiện phía dưới bao thịt là xương nên thắc mắc hỏi. Bởi vì xương heo ở đây ịch có ai mua lắm. bởi vì xương không ăn được, lại nặng cân. Mua xương tốn tiền còn không ăn được bao nhiêu nên người nông dân ở đây thông thường muốn ăn thịt heo đều đi mua thịt thôi. Xương heo rất ịch ai chịu bỏ tiền ra mua.

Thấy Tô thị nhíu mày Từ Tinh vội nói. “Nương, xương này chúng ta đem ninh (hầm) đi. Có thể dùng nước làm sủi cảo và nấu canh. Ăn rất ngon, trong sách viết xương heo có rất nhiều can-xi tốt cho thân thể. Sau này chúng ta phải thường mua về ninh cho cả nhà ăn. Như vậy cả nhà đều sẽ có thân thể tốt.”

Tô thị và Cố Tam còn không có biết mấy khúc xương cứng ngắt này lại có thể giúp thân thể tốt. Nhưng con gái nói tốt tức nhiên bọn họ điều tin tưởng. Tô thị gạt đầu rồi mang mấy khúc xương xem ra muốn quý hơn thịt cần thận đi vào nhà bếp chuẩn bị nấu.

“Khoan đã... Số bạc này hiện tại chúng ta cất ở đâu đây? Nhiều bạc như vậy ta thật không biết phải làm sao..” Cố Tam do dự ngăn bước Tô thị chỉ đồng bạc nằm chệch trên bàn.

Tô thị bước chân dừng lại, nàng cũng có chút lúng túng. Bạc nhiều như vậy nàng thật sự có mơ cũng chưa có mơ qua. Nhìn ngôi nhà củ bị dột của mình thì lo lắng. Số bạc này phải cất chỗ nào đây?

Từ Tinh cũng khó khăn gãi đầu. Đây là việc khó à nha. Nếu không cất kỹ để bị người ta phát hiện ra thì lúc đó có phòng cách mấy cũng chỉ sợ trộm ghé nhà làm khách thường xuyên thôi. Bởi vậy người ta hay nói, người nghèo giấc ngủ rất ngon, người giàu thì luôn sợ trộm. Suy nghĩ một lát Từ Tinh nảy ra một ý kiến.

“Cha, chúng ta đào đất lên làm một cái hầm nhỏ rồi chôn bạc xuống dưới. Bạc để ở đó sẽ không bị người ta phát hiện, cất chỗ đó rất an toàn”

Từ Dục mắt sáng lên gật đầu nói “Cha cách này rất tốt đó”

Cố Tam và Tô thị cười gật đầu.

“Vậy hiện tại chàng và Dục nhi đi đào trước cái hầm nhỏ cất tạm đi, sau này chúng ta cất nhà mới rồi thì sẽ đào hầm mới đàng hoàng hơn. Ta mang các con đi nấu cơm” Tô thị cười nhìn Cố Tam nói.

Cố Tam đáp ứng, rất nhanh cùng Từ Dục đem bạc trên bàn che lại, sau đó lấy cuốc đi về phía gầm giường của mình chuẩn bị đào hầm cất bạc.

(Hôm nay “Thịt” nhiều lắm đó nàng Dạ Tích Nguyệt, nàng có nghĩ tới “Thịt” kia nữa không? □.

Hôm nay up truyện hơi trễ, tại ta ngủ quên các nàng à. Hôm rai ta mắc ngủ hoài hà. Không làm ăn gì được.”)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Kế hoạch của Tử Tình

Buổi chiều trên bàn cơm. Tô thị nhìn một bàn cơm điều là thịt, xúc động tới nước mắt cũng chảy ra. Cố Tam nhìn thấy vợ khóc vội đổ dành.

“Nuong tử, những ngày qua nàng đã vất vả rồi. Ta thật có lỗi với nàng và các con. Ta...” “Cố Tam vốn định an ủi Tô thị nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại xúc động một tiếng an ủi cũng không nói thành câu. Lời muốn nói cũng bị nghẹn lại.

Tử Tình nhìn thấy cha và nuong cứ mắt đi mây lại thì nóng ruột. Nàng rất muốn ăn có được hay không. Cha mẹ à, hai người có chịu để cho chúng ta ăn hay không đây.

Tử Dục ngồi xoi com vào chén cho cả nhà, ngược mắt nhìn cha và nuong một cái sau đó im lặng xoi com. Tử Nuong cũng rất xúc động nhưng nhìn đôi mắt đen láy bất mãn nhìn chằm chằm thịt của tiểu đệ và tiểu muội thì lại muốn cười.

Tử Nuong bây giờ trong lòng đã được gột rửa, trong tâm chỉ còn tình thân không còn sự kỳ thị ghạn ghét nữa. Thấy cha và nuong còn chưa có mở miệng nói ăn com thì Tử Nuong đã làm một chuyện mà trước giờ nàng không bao giờ làm. Đó chính là mở miệng đòi ăn.

“Cha, Nuong, chúng ta ăn thôi. Đệ đệ và muội muội nước miếng chảy hết xuống bàn rồi”

Tử Nuong nói xong thì mặt cũng hồng hồng, cảm giác lạ lạ và mới mẻ. Nàng từ trước tới nay trước mặt cha mẹ luôn là đứa trẻ vâng lời, sẽ không nói chuyện cái giọng này. Bởi vậy hiện tại nàng nói xong thì trong lòng có chút ngượng ngùng.

Tử Tình nghe Tử Nuong nói mình chảy nước miếng thì vội ngậm miệng lại, lấy tay lau lau cằm cúi gầm mặt xấu hổ, thầm nghĩ mình càng sống càng thụt lùi rồi.

Cố Tam và Tô thị ngượng mặt nhìn các con. Cố Tam nắm tay che miệng ho khan hai tiếng sau đó nói “Ăn com, chúng ta ăn com thôi”

Tô thị tay cầm đũa vững vàng đem một miếng thịt thơm ngon để vào bát com của Cố Tam. Sao đó đổ mặt gấp thịt cho các con. Tử Tình nhìn thấy trong lòng thầm ngưỡng mộ. Tình cảm của hai vị cha mẹ thật tốt. Tương lai nếu nàng cũng được gả cho một người chồng tốt như vậy thì còn gì bằng.

(Tác giả: người là nhân vật chính, ta sẽ thật tốt tìm giúp người một người chồng tốt, chờ ta, ta vẫn đang cố tìm đây.)

“Này... hiện tại tuy chúng ta có bạc nhưng cũng không thể cứ ăn mà không làm. Còn nữa, nhà chúng ta vốn nghèo khó hiện tại có nhiều bạc sẽ làm người khác nghi ngờ, không khéo lại mang họa vào thân. ta thấy trước tiên không thể mang bạc ra ngoài quá nhiều”

Cô Tam lo lắng, hần sợ người khác thấy một nhà hần tự dung có bạc sẽ bị người khác nghi ngờ. Lỡ người nào có tâm điều tra ra chuyện gì thì sẽ không tốt.

Tô thị cũng gật đầu, nàng cũng vừa nghĩ tới chuyện này. Cố Tam và Tô thị hai người không hẹn mà cùng nhìn Tử Tình, bất giác cả nhà hiện tại vô thức đem chuyện khó giải quyết điều bàn với Tử Tình.

Tử Tình vừa ngậm một miếng thịt vừa nhướn mày. Chuyện này nàng đã nghĩ tới từ hôm qua. Nếu nhà nàng tự dung có nhiều bạc sẽ làm cho người khác dị nghị nghi ngờ. Bởi vậy khi bán tranh cho Cung lão bản nàng đã từng nhờ ông nói có mua tranh của nàng, nhưng đều là tranh bình thường không phải tranh tranh do nàng vẽ.

Tử Tình nói:

“Cha, ngày mai con sẽ chỉ cha cách vẽ tranh đơn giản. Cha cứ vẽ vài bức tranh sau đó đem đến cho Cung lão bản. Nếu có ai hỏi chúng ta ở đâu có bạc thì chúng ta sẽ nói là do chúng ta bán tranh có được. Nếu họ không tin thì nhờ Cung lão bản ra mặt. Chuyện này cũng không khó giải quyết.”

Cố Tam trầm tư “Như vậy có được không? Cha trước giờ chưa từng vẽ tranh.”

“Cha, cha chỉ cần vẽ đại khái, để cho người khác nhìn hình thức thôi, còn con ở đây mà, con sẽ chỉnh sửa lại một chút. Đến lúc đó còn sợ người khác không tin mình sao?”

Cố Tam mắt sáng lên gật đầu nói “Đúng vậy, sao cha không nghĩ ra nhỉ”

Chuyện tiền bạc được giải quyết vậy bây giờ chính là chuyện tương lai của cả nhà bọn họ. Tử Tình nuốt xong ngậm com ngược mắt nhìn người một nhà chằm rằm nói:

“Cha, nuong, đại ca, nhị tỷ, tam ca. Con có chuyện muốn nói”

Cả nhà đưa mắt nhìn Tử Tình. Cố Tam dụ giọng nói:

“Chuyện gì? Con mau nói cha nghe xem”

Tử Tình để đũa xuống, bưng chén nước chín lên uốn một ngậm rồi từ từ nói:

“Cha, Nương. Hiện tại chúng ta đã có bạc rồi, con nghĩ muốn qua năm sẽ để đại ca và tam ca đi học. Còn có nhị tỷ cũng đi học chăm tuyền nữa, không phải Nhị tỷ rất thích chăm tuyền đó sau?” Từ Tình vừa nói vừa nhìn Từ Nương nháy mắt.

Từ Nương nghe nói tới mình thì mặt gât đầu. Muội muội đã nói cho nàng đi học thì nàng sẽ đi, sẽ không cần khách sáo nói qua nói lại. Bởi vì muội muội đã nói người một nhà thì cần phải thật lòng đối đãi nhau. Không được giống người ngoài mà u ơ khách sáo, nghĩ cái này nói cái khác. Nghĩ vậy nên Từ Nương rất nhanh nói nàng muốn đi học thiêu thừa.

Từ Dục và Từ Diệc cũng đồng dạng gât đầu đồng ý. Bọn hắn rất rất muốn được đi học.

Cố Tam và Tô thị dĩ nhiên đồng ý hai tay. Cố Tam nói:

“Vây... sắp tới cha cũng sẽ lên trấn tìm xem có chỗ nào cần tiền sinh không, cha cũng muốn đi dạy học”

Dạy học là điều mà Cố Tam mong muốn, lúc trước đại ca không cho hắn đi dạy hắn đã rất khổ sở, hiện tại gia đình tốt hơn, hắn nghĩ có thể nhờ Cung lão bản giới thiệu một chỗ dạy nào đó, chắc có thể tìm được việc làm.

Từ Tình im lặng không nói. Nàng ngược mắt nhìn chăm chăm Cố Tam, suy tư một chút mới do dự hỏi:

“Cha, cha chỉ muốn làm một tiên sinh dạy học thôi sao? Chẳng lẽ cha không muốn làm cái gì cao hơn như vậy, ví dụ như là... “Làm Quan”?”

Cả nhà nội tâm chấn động, tay cầm đũa ngưng lại giữa không trung đều nhìn chăm chăm Từ Tình, không biết con gái/ tiểu muội nói như vậy là có ý gì.

Cố Tam hần giọng kích động hỏi:

“Tình Nhi, con nói vậy là có ý gì?”

Phải biết không phải chỉ có Cử Nhân mới được làm quan, Tú tài cũng có thể làm quan. Nhưng... muốn làm được như vậy thì nhất định phải có người quen biết lót lót mở đường mới có thể. Nhưng dù như vậy chức quan đó cũng nhỏ chứ không có lớn. Mà chỉ như vậy cũng có rất nhiều muốn có được một hàm chức kia.

Cố Tam đang nghĩ có phải hay không con gái nhỏ muốn mua chức quan cho hắn. Cố Tam do dự, nếu chuyện này nhờ Cung lão bản thì rất có thể thành công cũng không chừng. Mắt Cố Tam sáng lên, nhưng chỉ một phút đã trở lại bình thường. Nhìn Từ Tình, cố Tam dịu giọng.

“Tình Nhi, tuy làm quan ai cũng muốn, cha cũng muốn, nhưng... Cha đã lâu lắm không có đụng sách vở, cũng không nghĩ vì một chức quan mà hao tốn nhiều tiền của. Đời này của cha đối với quan trường là vô duyên rồi. Con cũng đừng vì một chức vị mà tốn kém, không khéo lại đem họa đến cho chúng ta.”

Từ Tình nhìn chăm chăm Cố Tam, cũng không để tâm Cố Tam trong đầu nghĩ gì. Từ Tình thật cẩn thận chậm rãi hỏi lại.

“Cha, chỉ cần cha nói cho con biết cha có muốn được làm quan hay không thôi, Tình Nhi tự có cách của mình sẽ giúp được cha.”

Nhìn sự cố chấp của con gái, Cố Tam cười khổ nhưng thật tình trả lời.

“Muốn. Cha muốn làm quan, nhưng mà...” Cố Tam còn chưa nói xong thì Từ Tình cười vui vẻ nói.

“Vây cha không cần đi trấn dạy học đâu, Cha, sắp tới người chỉ cần ở nhà với nương và chuyên tâm đọc sách là được, đợi đến kỳ thi huyện sắp tới cha cố gắng dành được tám thẻ bài Cử Nhân. Sau đó chúng ta sẽ chờ kỳ thi trên kinh thành ba năm một lần kia. Con nghĩ cha sẽ làm được”

Từ Tình chỉ nói ngắn gọn nhưng Cố Tam đã hiểu ý nàng. Con gái nhỏ đây là muốn nuôi hắn cho hắn đọc sách. Hắn sẽ giống đại ca mỗi ngày đọc sách chờ lên kinh ứng thí. Nếu là như vậy... nếu là như vậy... Cố Tam nghĩ có khi hắn có thể làm được.

(Giải Thích một chút:

Thi Hương(thi tại địa phương): gồm có 4 kỳ thi, vượt qua ba kỳ gọi là Tú Tài (hay Sinh đồ), thi qua 4 kỳ là Cử Nhân.

Thi Hội (Thi 3 năm một lần – cấp trung ương): cũng có 4 kỳ, thi đỗ thì thành Tiến sĩ, người đứng đầu là Hội Nguyên.

Thi Đình (ngay sau khi thi Hội - được vua tổ chức): lấy ba giáp

+ Đệ nhất giáp: Trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa

+ Đệ nhị giáp: hoàng giáp

+ Đệ tam giáp: đồng tiến sĩ)

Từ nhỏ Cố Tam đã có được thiên phú đọc sách. Tuy bình thường luôn vui đầu với đất cúi lưng với trời nhưng trong tâm của hắn vẫn còn rất kiêu ngạo. Hắn tin tưởng năng lực của hắn có thể vượt qua kỳ thi huyện, . Còn thi Hội thì... Hắn cũng có 7 phần nắm chắc. Vị trí đầu bản hắn không dám mơ nhưng mà nằm trong 100 vị trí đứng đầu hắn nghĩ mình có thể. Nghĩ đến đây Cố Tam hai mắt phát sáng nhìn Từ Tình gât đầu nói:

“Cha nghĩ... có thể thử một chút!”

Thấy phản ứng của Cố Tam Từ Tình chỉ cười cười, sao đó tặng cho Cố Tam thêm một liều thuốc tinh thần nữa.

“Cha, khoai lang của chúng ta vẫn chưa có ai biết đâu. Nếu tương lai có ngày kia con nghĩ có thể nhờ hào quang của cha để mọi người đều biết được ở Đại Tề còn có một loại thực phẩm chống đói, lại tương đối dễ trồng mà thu hoạch cực cao a”

Ý của Từ Tình là muốn nếu ngày kia Cố Tam hẳn được làm quan thì sẽ đem chuyện nhà nàng có khoai lang báo với triều đình. Như vậy sẽ giống như dẹt hoa trên gấm. Cố Tam vừa được phong hàm lại lập được đại công. Chỉ cần điều đó đường làm quan của Cố Tam càng thêm sáng lạn rồi.

Cố Tam nghe Từ Tình nói thì hiểu rõ. Hẳn nghĩ những điều bất ngờ của hắn điều đến hết vào ngày hôm nay rồi. Bất kể là bọn họ đang ngồi ăn Cố Tam choàng tay kéo Từ Tình vào lòng ôm chặt con gái nhỏ luôn miệng khen nàng.

“Con gái, Ta không nghĩ đến con gái của ta có một trái tim thất khứu a, lúc đầu cha còn thắc mắc không biết tại sao con lại không muốn để người khác biết mình có khoai lang, thì ra con đã có tính toán từ trước rồi. Xem người làm phụ thân như ta thật là tu tám kiếp mới có được một gia đình như thế này a”

Từ Tình bị Cố Tam ôm, vừa ôm vừa gãi gãi làm nàng nhột cười ha ha. Tiểu ngu cũng càn nanh nhào luôn vào lòng Cố Tam nhõng nhẽo nói bé cũng muốn có trái tim thất khứu.

Người một nhà thấy một màn này thì cười đến cực kỳ vui vẻ, nhìn khuôn mặt bánh bao của Tiểu Ngu nhần lên ai cũng muốn đưa tay nheo một cái.

“Vây chừng nào chúng ta xây nhà đây? ta muốn sớm một chút xây nhà cho xong.” Tô thị thấy mọi người bàn chuyện trọng đại xong thì hỏi. Trên mặt điều là vui mừng.

Cố Tam chần chờ. Lúc đầu định chặt cây trên rừng chở về che chắn lại cho vững chắc là được rồi, hiện tại trong tay có bạc rồi, cũng không thể làm đơn sơ quá. Cố Tam nghĩ vậy nên nói ý định của mình, hắn muốn hỏi ý một nhà xem sẽ xây nhà kiểu nào.

Sao một buổi thảo luận cuối cùng là theo ý Từ Tình và Từ Dục. Nhà xây nhỏ vừa phải, hai gian nhà và năm phòng nhỏ. Gian lớn một phòng của phía trước sẽ làm đại sảnh dùng để đãi khách ghé chơi. phía sau là phòng ngủ của Tô thị và Cố Tam. Tiếp theo phía sau sẽ là mấy phòng nhỏ của bọn người Từ tình. ai cũng sẽ có một phòng riêng.

Gian còn lại sẽ là phòng để nấu ăn và năm phòng ngủ nhỏ dùng làm phòng cho khách từ xa ghé chơi sẽ ngủ lại. một phòng nhỏ sau cùng là phòng kho.

Sàn nhà của Phòng lớn sẽ xây tường lót gạch. Gian nhà bếp thì vẫn để nền đất, và tường bằng đất. Từ Tình nói làm như vậy người ta sẽ che được mắt người ta. Chứ nếu hiện tại xuất ra một số bạc lớn xây nhà sẽ dễ làm người khác chú ý.

Kiểu nhà đã chọn xong Từ Tình bắt đầu đòi làm hàng rào cao bằng tường. Nàng muốn xây tường đất vòng hết cả khu đất hiện tại của mình. Sau đó sẽ làm cửa khóa lại đường vào khu đất trồng hoa màu che lại toàn bộ khung cảnh bên trong. Từ Tình muốn sắp tới sẽ trồng khoai lang xuống ruộng, nếu không che chắn lại người khác sẽ biết nhà nàng đang trồng cây khoai lang. Đến lúc đó bí mật khó giữ rồi.

Từ Tình nói làm tường bằng đất không tốn nhiều tiền chỉ tốn tiền thuê nhân công thôi. Người ta nhìn vào cũng chỉ nói mình thích chơi trội. Chứ không ai để ý đến trong đất mình sẽ trồng gì.

Cũng may ở đây cũng không ích người làm hàng rào chắn hết toàn bộ phần đất của mình, bởi vì làm như vậy có thể chống trộm vật hoa mào vào mấy mùa thu hoạch. Tuy nhiên rất ích người làm, chỉ có vài hộ trong nhà không có đàn ông hoạt những người sợ sợ phiền phức không muốn người khác phá rối mình.

Cố Tam lúc đầu có chút phân vân do dự, bởi vì nhà của hắn hiện tại chỉ có 2 mẫu đất. Hắn định thư thả vài tháng sẽ mua thêm vài mẫu nữa. Từ Tình biết ý định mua đất của Cố Tam thì phản đối quyết liệt. Nàng nói tương lai cả nhà điều là người đọc sách. mua thêm đất cũng được nhưng ai sẽ làm đây. không lẽ để nàng và Tô thị xuống ruộng bởi vậy ý định mua thêm đất của Cố Tam bị ngâm nước nóng.

Nghe được Cố Tam đồng ý làm hàng rào bao vây khu đất thì vui vẻ. Thấy Cố Tam còn đang không vui thì hỏi hắn có chuyện gì. Cố Tam nói hắn thật ra vẫn muốn mua thêm đất, ở nông thôn, muốn không sợ đói thì nhất định phải có thật nhiều đất ruộng tốt. Cố Tam là bị ảnh hưởng tập tính của người ở đây đây.

Từ Tình nghe xong thì trầm ngâm, suy nghĩ một lát rồi nói. “Đất có thể mua thêm nhưng sẽ không làm mà cho người ta thuê, cuối mùa sẽ lấy tiền hoặc là thực phẩm xem như tiền thuê cũng được”.

Ở nông thôn, có nhiều hộ nhà thì đông người nhưng không có đất ruộng. Vì muốn có cái ăn họ sẽ tìm mấy hộ giàu có nhiều đất xin thuê đất để trồng lúa. Sau mùa vụ sẽ trả tiền cho chủ đất.”

Cố Tam lúc này mới gật đầu vui vẻ. Bắt đầu bàn tính chuyện sẽ thuê ai xây nhà, cần mua cái gì cần làm cái gì. Bữa cơm gia đình cứ như vậy kéo dài đến tối. Tô thị lúc này mới chợt nhớ một bữa ăn này lại kéo dài gần ba canh giờ (6 tiếng) Tô thị cười nhìn mấy con hỏi

”Có cần đi làm sùi cào nữa không? đã tối rồi a?”.

Từ Tình và tiểu Ngủ lúc này bụng nhỏ tròn vo vẫn cứ nhảy nhót đòi làm. Tô thị bắt đầu đi nói với Cố Tam đi nhào bột làm bánh với nàng. Đương nhiên Cố Tam đồng ý ngay còn mang theo Từ Tình và Tiểu Ngủ vào bếp. Thế là một trận hỗn độn trong bếp lại xảy ra.

.....

Đêm tối. Chờ cả nhà ngủ hết, Tô thị chui vào trong lòng Cố Tam, vùi mặt vào cổ hắn có chút lo lắng nói.

“Tướng công, chàng có thấy con gái Tình nhi dạo này thay đổi rất nhiều không? Cứ như trở thành một người khác vậy?”

Cố Tam im lặng, tay vuốt vuốt lưng vợ trầm ngâm “Đúng là con bé thay đổi rất nhiều, nhưng không phải như vậy rất tốt sao? Nàng xem, Tình nhi hiện tại rất hiểu chuyện, lại còn rất thông minh nữa”

Tô thị gật đầu im lặng một lúc như nhớ tới cái gì vội nói “Nhưng... Tam Sinh, con gái nói mơ thấy tiên ông dạy nàng học, chàng nói xem chuyện này... Có khi nào...” Tô thị nói tới đây thì bị Cố Tam ngăn lại, giọng hắn có chút không vui.

“Tô Ngọc, nàng đừng nghĩ vẩn vơ nữa. Cổ nhân nói, là phúc thì không lo, là họa thì tránh không khỏi. Con gái mơ thấy tiên có nghĩa nàng được tiên nhân giúp đỡ, dù sao này có xảy ra chuyện gì thì đó cũng là số mệnh đã định. Chúng ta có lo lắng cũng sẽ không làm được gì. Tô Ngọc, nàng đừng nghĩ nhiều quá, mấy cái này không phải chúng ta có thể làm được”

Cố Tam chặn đứng lời của vợ. Không phải hắn chưa nghĩ đến chuyện này nhưng mà hắn không muốn vợ và con gái sẽ lo lắng. Chuyện này cứ để thuận theo ý trời đi. Hắn thật sự không dám nghĩ đến.

Hai người bọn họ là nghĩ Từ Tình được gặp tiên, có nghĩa nàng không phải người bình thường. Phải biết rằng trên đời người bình thường thì sẽ không có cơ hội nhìn thấy tiên. Trừ khi... trừ khi người đó chết rồi, hoặc là không phải là người. Cũng có khi người đó cũng là tiên. Tô thị sợ con gái mình là như vậy nên mới lo lắng

Cố Tam thấy nương tử vẫn còn lo lắng thì thở dài. Bàn tay to lớn vuốt lưng của vợ, ngón tay dần dần trượt dài xuống phía dưới. Cố Tam ái muội phà hơi thở nóng hổi vào gáy nương tử nói nhỏ.

“Nương tử, hay là chúng ta sinh thêm đệ đệ cho các con đi, nàng xem, tiểu Ngủ đã lớn như vậy rồi”

Cố Tam nói xong bàn tay cũng không yên bắt đầu di động loạn trên người Tô thị. Tô thị mặt đỏ bừng bàn tay yếu ớt ngăn cản bàn tay đang náo loạn của chồng. Nhưng sức nàng yếu hơn lại không dám phản ứng quá lớn làm các con thức giấc. Cuối cùng cũng buông tay hòa theo tướng công. Căn phòng nhỏ phúc chốc vang lên vài âm thanh kim nén đầy ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tam phòng bị tính kế

Hôm sau, theo thói quen mới canh ba Tô thị đã rời khỏi giường. Cố Tam nghe tiếng động cũng mở mắt.

“Hôm nay không có đi làm sao nàng không ngủ thêm một lát” Cố Tam nhìn Tô thị nhú mày nói.

Tô thị một tay giữ tóc một tay cầm cây trầm gỗ cài vào trà lờ, “Ta dậy gói cho xong mấy cái sủi cảo hôm qua còn chưa gói hết. Để chàng sáng mang theo đi lên trấn để ăn khi đói”

Cố Tam nghe vậy cũng ngồi dậy sau đó lấy giày mang vào “Ta làm phụ nàng”

Tô thị nghe chồng nói phụ nàng làm thì cười cười. Bước tới trước mặt Cố Tam vờ giận dỗi nói “Chàng còn muốn phụ? hôm qua chàng còn quậy chưa đủ sao còn muốn phá ta.”

Tô thị là nói Cố Tam hôm qua cùng các con làm phụ nàng. Phụ tới nỗi bột bay đầy trời để nàng phải dọn dẹp cả buổi. Bánh cũng chưa có làm xong đấy.

Cố Tam xấu hổ gãi đầu, hắn hôm qua vui quá nên hơi... giờ nghe vợ nhắc cũng thấy ngượng ngùng. Cố Tam mở rộng tay ôm eo Tô thị vùi mặt vào bụng nàng nói. “Haizz...zz đó là con gái nhỏ và con trai nhỏ phá phách, không phải ta làm a” Cố Tam lưu manh đổ hết lỗi cho Từ Tình và tiểu Ngủ, hắn mới không muốn nhận hắn hôm qua chơi cùng các con đến nỗi gói bánh cũng bị vỡ lòn nhân đâu.

Tô thị phì cười xô Cố Tam ra “Chàng thật là... còn đổ lỗi cho con” Tô thị miệng nói như trách nhưng trên mặt cười rất hạnh phúc.

Cố Tam “Aiiii...” một tiếng ảo não. Đứng dậy đi theo vợ vào bếp.

... ..

Buổi sáng khi Từ Tinh thức dậy cũng là lúc ông mặt trời lên cao bảy sào. Nàng là bị đói nên mới dậy đây. Dụi mắt Từ Tinh bước ra ngoài. Ở nhà trước Từ Nương ngồi khâu cái áo bị bung chỉ của tiểu Ngự.

“Tỷ cha và nương đâu?” Từ tinh sau khi rửa mặt xong rót một chén nước đầy uống hết rồi hỏi.

“Cha đã lên trấn mua đồ. Còn nương ở sau vườn làm cỏ. Chắc muối đói rồi, để tỷ đi hâm sùi cáo lại cho muối” Từ Nương vừa nói đứng lên định đi hâm đồ ăn.

“Tỷ không cần, muối tự làm được rồi”

Từ Tinh nhanh tay kéo Từ Nương ngồi xuống. Tự mình đi làm. Còn chưa chờ Từ Tinh vào bếp thì nghe có tiếng gọi ngoài cửa vọng vào. Từ Nương và Từ Tinh đi ra.

“Nhị nha đầu, có cha người ở nhà không?” Cổ Nhị Sinh một bên mặt dính đầy bùn nhìn Từ Nương lớn tiếng hỏi.

Không hiểu nổi sáng nay ông già (ý nói Cổ lão gia tử) bị cái gì. Tự dung kiêu hãnh đi tìm lão tam biểu hán ngày kia về nhà có chuyện. Cổ Nhị Sinh tuy bình thường một bộ dạng vô tâm vô phách nhưng cũng không đến nỗi hết thuốc chữa. Tuy cái đệ đệ này qua mặt bọn hán nhưng mà hán cũng không có để bụng ghét bỏ. Dù vậy nhưng nghe ông già nói gọi bọn họ về thì trong lòng có chút không thoải mái. Thăm nghĩ có phải ông già muốn cho thêm của cải cho lão đệ hay không.

Cổ Nhị Sinh là người như vậy, nếu không dính dáng đến lợi ích thì hán vẫn là một người thật thà trọng tình nghĩa. Nhưng liên quan đến lợi ích thì trở mặt ngay.

Từ Tinh nhìn gương mặt hề của Cổ Nhị Sinh thì muốn cười, nhưng ngại mặt mũi vị nhị bá này nên ráng dằn lại tới muốn nội thương. Thấy Từ Nương còn không biết trả lời thế nào thì nàng nhanh miệng trả lời thay.

“Nhị bá ghé chơi. Nhị Bá có muốn vào nhà ngồi một lát không. Cha con đã đi làm cho người ta rồi chắc trưa mới về. Không biết Nhị bá đến là có chuyện gì?”

Cổ Nhị Sinh lúc này mới nhìn thấy Từ Tinh, trên mặt vốn đang khó coi mặc cũng đen thêm một chút. Trong miệng phát ra tiếng “hừ” cũng không trả lời Từ Tinh. Hán mới lười cùng đùa vô tích sự nói chuyện. Cổ Nhị Sinh mắt điều là xem thường không thèm liếc Từ Tinh một cái.

Từ Nương nhìn Cổ Nhị Sinh một cái, thấy Nhị Bá mặt dính bùn thật khó coi định chào hỏi một tiếng rồi đi múc nước cho hán rửa mặt. Miệng chưa kịp nói đã nghe Nhị bá “Hừ” xem thường tiểu muội thì rất không vui. Phải biết tiểu muội là bảo bối của cả nhà. Nhị bá lại xem thường tiểu muội. Từ Nương gương mặt không tốt nói.

“Nhị bá tới tìm cha sao? Thật không may, cha con hôm nay đi làm rồi. Nhị bá có chuyện gì có thể nói lại. chờ cha về con sẽ báo lại với cha.”

Từ Nương dùng giọng nói lạnh lạnh không thiện cảm đấy, ai biểu Cổ Nhị Sinh xem thường tiểu muội của nàng làm chi.

Cổ Nhị Sinh nhũm mày không vui, hán đắc tội với tam phòng lúc nào nha. Tại sao Nhị nha đầu hôm nay lại nói chuyện với hán bằng cái giọng điệu này. Cổ Nhị Sinh cũng không vì vậy mà tức giận ngược lại cười hi hi nói.

“Nhị nha đầu, múc cho bá thau nước để bá rửa mặt nào. Ôi đường qua nhà cháu sao mà khó đi thật. Ta chỉ sảy chân một cái, thành ra bộ dạng này. Ôiiii”

Từ Nương dù không vui nhưng cũng biết lễ, định xoay người đi múc nước cho Cổ Nhị Sinh. Chân chưa kịp nhấc đã bị Từ Tinh níu tay giữ lại. Từ Tinh nháy mắt với Từ Nương một cái rồi đối với Cổ Nhị Sinh nói:

“Nhị bá thật ngại quá. Cha và đại ca đều không có nhà, giếng nước khá sâu nha. Con và nhị tỷ bình thường đều kéo không nổi. Nhị bá, hay là con dẫn đường cho Nhị bá ra giếng. Nhị bá mạnh như vậy kéo một gáo nước cũng rất dễ dàng a.”

Cổ Nhị Sinh chau mày nhìn Từ Tinh một cái thăm mắng. Tiểu nha đầu, người đừng ở đó ra về. Còn định bắt ta kéo nước cho người. Đùng hòng. Ta còn không có rãnh đến như vậy đâu. Cổ Nhị Sinh hất mặt nhìn Từ Tinh mắng.

“Tiểu nha đầu người. Hừ, có đạo đãi khách nào để khách đến nhà kéo nước nấu cơm cho người đây. Thật là không biết chuyện”

Từ Tinh mặt vẫn cười cười, hai mắt phát sáng nhìn Cổ Nhị Sinh ngậy thơ nói “Nhị bá nói gì a. Tinh Nhi đâu kêu bá đi nấu cơm đâu nha. Tại sao nói vậy? Còn nữa, Nhị bá là người thân chứ đâu phải khách, vậy thì cần gì đạo đãi khách mà bá nói”

Cổ Nhị Sinh tức giận mắng một tiếng “Trà treo” rồi quay sang Từ ?Nương nói:

“Nhị nha đầu, chừng nào cha người về thì nhắn lại hán. Ông nội các người bảo hán ngày kia về nhà, còn dặn mang theo cả nhà cùng về. Nhớ đấy, cha người về thì nói ngay với hán”

Cổ Nhị Sinh nói xong cũng không thèm dờn Từ Tinh một cái xoay lưng đi về. Từ Tinh chớp mắt nhìn, trong lòng khó hiểu. Cái ông nội vô nhân tính kia muốn làm cái gì đây.

Cố Tam hôm nay đi trấn. Vốn định thuê một chiếc xe bò kéo đồ nhưng lại sợ gây chú ý mọi người. Bởi vậy sáng sớm hấn lại nhà Triệu bà nội mượn đồ một cái xe kéo tay. Ở đây người ta hầu như nhà ai cũng sẽ có một cái xe như vậy. Xe này là dùng để kéo lúa về sân khi mùa thu hoạch.

Đạo một vòng trấn mua hết những vật dụng cần thiết trong nhà. Nhìn miếng giấy ghi đồ cần mua trên tay. Cố Tam nói:

“Đồ đã mua đủ, hiện tại đi mua vài cân thịt và một ít rau củ nữa là chúng ta về được rồi”

Từ Dục nhìn đồ chất đầy xe trong lòng cũng thoải mái. Gật đầu với Cố Tam rồi đi vòng lại sạp thịt của họ Trương mua 5 cân thịt. đây là lời hứa của bọn họ với tiểu muội, không thể không thực hiện.

... ..

Buổi chiều trên bàn cơm Từ Nương nói với Cố Tam chuyện Cố Lão gia từ kêu bọn họ về nhà lớn có việc. Cố Tam nghe xong cũng không nói gì cùng Tô thị trao đổi ánh mắt. Chờ đến tối khi bọn Từ Tĩnh đều ngủ hết Tô thị mới nhỏ giọng hỏi Cố Tam:

“Tam lang, chàng nói cha bây giờ kêu chúng ta về để làm gì? Có khi nào ông biết chúng ta đang có tiền nên muốn kéo chúng ta về với ông không?”

Cố Tam trầm tư : “Ta lại không nghĩ vậy, ngày hôm trước đại ca đã từng nói cha cho gọi chúng ta rảnh thì về nhà. Hôm đó chúng ta cũng chưa có tiền. Lại thêm, bạc này ngoại trừ Cung lão bản và các con biết thì cũng không có ai biết chúng ta đang có tiền. Ta Tin Cung lão bản sẽ không đem chuyện này nói với người ngoài nên cha chắc chắn sẽ không biết”.

Tô thị nắm góc áo Cố Tam khó hều “Nếu vậy cha muốn làm gì a? chẳng lẽ ông còn muốn chúng ta bán con gái của mình sao?” nói tới đây giọng Tô thị lạnh vài phần.

“Cái này ta thật sự không biết, nhưng nàng yên tâm. ta nói không bán con gái tức là sẽ không bán. Chúng ta hiện tại ra riêng, cha sẽ không ép buộc được chúng ta.”

Tô thị gật đầu. Nếu bọn họ không đồng ý Cố lão có thể làm gì được chứ. Nghĩ như vậy lòng Tô thị cũng bớt lo lắng, trở mình một cái rồi cũng nhanh đi vào giấc ngủ.

Cố Tam vẫn nằm im, đôi mắt vẫn cứ mở to mơ hồ. hấn hiện tại nội tâm có chút sáo trộn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tam bá

Hai ngày sau.

Hôm nay Cố Tam đi về nhà chính Cố gia, hấn mang theo Từ Diệc, Từ Nương và Tô thị. Từ Dục tiểu Ngủ và Từ Tĩnh sẽ ở lại chường nhà. Cố Tam dù biết Cố Lão gia từ gọi cả nhà bọn họ về đây, nhưng mà nhà bọn hấn hiện tại không như trước, không thể để nhà trống không ai trông coi.

Xế trưa Từ Tĩnh lười biếng tựa vào xích đu do Cố Tam vừa làm hôm qua. Mắt hí hí nhìn Từ Dục ngồi tựa cửa đọc sách. Tiểu ngủ thì ngồi bệt trên đất cạnh xích đu của Từ Tĩnh, trên tay bé là chén khoai lang chiên giòn. Ngón tay nhỏ nhỏ bóc miếng khoai bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm. Mắt to tròn đảo đảo nhìn Từ Tĩnh và Từ Dục.

“Tỷ tỷ, tỷ muốn ngủ sao không vào nhà ngủ mà ngồi đây ngủ gật vậy?” Tiểu Ngủ mắt tròn nhìn Từ Tĩnh khó hều.

Từ Dục nghe tiếng cũng ngẩng đầu nhìn Từ Tĩnh một cái, trên môi nở nụ cười. “Tiểu muội, vào nhà mà ngủ, bên ngoài gió lớn dễ sinh bệnh”

Từ Tĩnh mở mắt nhìn Từ Dục cười cười. nàng không có ngủ nha, với lại ngồi ở đây gió thổi hiu hiu thật dễ chịu.

“Đại ca, ca nói xem nếu hiện tại ông nội biết chúng ta có nhều bạc sẽ phản ứng thế nào?” Từ Tĩnh dòi đề tài.

“Sẽ thế nào?” Từ Dục nheo mắt “ chắc chắn ông nội sẽ tìm cách để chúng ta dọn trở về nhà”

Từ Tĩnh cười “Nhưng chúng ta sẽ không chịu về thì sao?”

Từ Dục trầm tư “Ta nghĩ ông nội sẽ tìm mọi cách bắt chúng ta phải về”

“Nha” Từ Tĩnh nha một tiếng “Đại ca, ông nội gọi cha về vào lúc này nhưng thật ra có điểm đáng ngờ” suy nghĩ một lát Từ Tĩnh nói tiếp “Theo tính cách của ông nội hiện tại ghét chúng ta còn không hết, làm sao có thể quan tâm lo lắng cho chúng ta đây?. Nếu nói ông nội thay đổi tính tình thật nhất định

không tin. Ca, huynh có cảm thấy trong này có điểm kỳ lạ?”

Từ Dục gật gù đầu “Ca cũng thấy có điểm kỳ lạ.”

“Nếu nói hiện tại ông nội cần nhất đó chính là cần bạc, ông nội dùng mọi cách để bán muối chỉ vì cần bạc cho đại bá. Hiện tại chúng ta ra riêng. Ông nội muốn có bạc nhưng không muốn bán gia sản thì chỉ có hai cách” Từ Tinh nói đến đây thì im lặng nhìn Từ Dục.

Từ Dục tò mò nhìn Từ Tinh hỏi “Hai cách gì? Muội nói ca nghe thử”

“Đó là kết thông gia với hộ giàu, hoặc là.... Sẽ làm chuyện xấu”

“Kết thông gia? Làm chuyện xấu? ý của muội là có thể ông nội sẽ để Đại Điều ca, Đại Ngự ca hoặc là Nhị Hoa tỷ kết hôn?” Từ Dục do dự. “Nhưng làm chuyện xấu là gì?”

Từ Tinh bình thản nói ra sáu chữ “Lén bắt cóc. Đem đi bán!”

Từ Dục thầm giật mình, nhìn kỹ Từ Tinh thật lâu sau đó lâm vào trầm tư.

“Ý của muội có thể ông nội sẽ len đem muội đi bán sao? Nhưng làm như vậy rất tàn nhẫn, muội nói làm sao ông nội có thể làm như vậy?”

“Ca, nếu ông nội không tàn nhẫn thì sẽ không đòi đem bán muội, ca có biết Hàn ma ma đó làm nghề gì không?” Từ Tinh thấy Từ Dục không tin lời mình nói thì nhún mày hỏi lại.

Từ Dục khó hiểu “Hàn ma ma không phải là người môi giới sao? Ca nghe ông nội từng nói qua, Hàn ma ma rất tốt, sẽ nhận nuôi mấy người không nơi nương tựa sao đó sẽ dạy họ quy củ, rồi xin cho họ vào mấy hộ nhà giàu làm nha hoàn. Nhưng có gì sao?”

Cười khẩy một cái, Từ Tinh mặt lạnh băng “Hàn ma ma đúng như lời ca nói, nhưng mà ông nội nói còn thiếu đấy, rằng Hàn ma ma còn là một người môi giới bán người cho mấy kỹ viện ở mấy huyện thành lớn nữa a. Ông nội vốn muốn bán muội là kẻ sinh tử đấy, sau đó sẽ nói muội bệnh chết rồi. Ca, ông nội cũng không phải mới làm chuyện này lần đầu đâu. Ca, ca tốt nhất nên nhìn kỹ người khác một chút, đừng có lấy cách nhìn bằng mắt và bằng tai. Sau này ca ra làm quan, ca sẽ biết những người đó họ sẽ không để biểu hiện trên mặt đâu. Nếu có cũng là vì họ cố tình muốn làm cho ca xem đấy”

(kẻ sinh tử: là bán luôn không chuộc lại. người mua cũng có quyền lấy mạng người bị bán bất cứ lúc nào mà không bị pháp luật trừng trị. Cũng vì vậy thường giá bán một người bằng kẻ sinh tử sẽ trên 200 lượng bạc.

Kẻ cầm cố: là giống như chúng ta xuất khẩu lao động ấy. sẽ có thời hạn nhất định, người bị bán chỉ cần làm tới lúc đó thì sẽ có quyền trở về tự làm chủ cuộc sống của mình. Thường thì kẻ ước này giá chỉ khoản hau ba chục lượng bạc thôi.

Ở thời này nếu như bán kẻ sinh tử thì phải được sự đồng ý của người bị bán. Nếu người bị bán không muốn mà vẫn bị ép bán thì người mua và người ép bán sẽ bị luật pháp trừng trị. Tuy vậy vẫn có không ít bọn buôn người không để ý đến. Bọn hắn dùng tiền bạc mua chuộc quan viên sau đó lên lúc buôn bán những người khờ khạo không quyền thế.)

Từ Dục có chút mờ mịt, đôi mày nhíu chặt nhìn Từ Tinh, muốn nghe nàng nói rõ ràng một chút.

Từ Tinh nhìn gương mặt của ca ca thì trầm mặt. Cũng tốt, ca ca tương lai sẽ là người gánh vác gia đình, tốt nhất từ hôm nay chậm rãi khai thông cho ca ấy. Sẵn tiện cùng ca ấy làm việc mà nàng định làm. Từ Tinh quay đầu nhìn sang tiểu Ngủ mắt to trong suốt nhìn mình thì khẽ cười.

“Tiểu Ngủ, đệ tránh đi một chút, tỷ có chuyện quan trọng muốn nói với đại ca. Đệ còn nhỏ không thể nghe”

Tiểu Ngủ chu môi chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi vào phòng. Tiểu Ngủ ảm ức “Tỷ tỷ cũng chỉ hơn đệ một tuổi, ở đâu mà chuyện người lớn còn nhỏ không được nghe.”

Từ Tinh cười vờ không nghe tiểu Ngủ vừa nói gì. Chờ đệ đi xa Từ Tinh mới quay sang nhìn Từ Dục.

“Ca, muội chỉ nói cho ca chuyện này, muội cũng không biết nương có biết hay không nhưng ca, ca nhất định không thể nói chuyện này với người khác. Ca, ca có thể hứa với muội được không?”

Từ Dục ngồi nghiêm túc lại gật mạnh đầu

Từ Tinh cũng không có nói ngay mà im lặng nhìn Từ Dục.

“Ca chắc ca còn không biết tên cha chúng ta không phải Cố Tam Sinh” thấy Từ Dục mở to mắt không tin thì chậm chạp nói tiếp “Tên của cha chúng ta là Cố Tứ Sinh, Cố Tam Sinh là ca ca của cha. Tam bá của chúng ta...” “Chậm một chút Từ Tinh nói tiếp

“Khi tam bá mười mấy tuổi đã bị ông nội đem đi bán cho một vị giàu có thương nhân để làm nam sủng. Ông nội dù biết sở thích kỳ lạ của vị thương nhân đó nhưng vẫn cứ nhẫn tâm bán Tam bá, Bán được rất nhiều bạc đấy. Đất hiện tại của Cố gia điều là mua từ tiền có được do bán Tam bá đấy. Ca, điều này trừ ông nội, bà nội, đại bá, nhị bá và cha ra sẽ không có ai biết được đâu. Muội là vô tình nghe được ông nội và cha lúc cãi nhau vì chuyện bán muối mới biết được đó. Ca, ca nói người máu lạnh như vậy sẽ dễ dàng để chúng ta sống yên trong khi chúng ta là kho bạc sao? Hiện tại ông nội còn chưa biết chúng ta có tiền vậy ca nghĩ ông nội sẽ làm gì? Trừ khi đại bá không làm quan, chứ nếu đại bá muốn làm quan thì ông nội nhất định sẽ tìm mọi cách để có

được tiền. Cũng không ngại sẽ cho người âm thầm bắt cóc cháu mình đem đi bán đâu”

Từ Tình nói một hơi thì có chút khác nước, với tay lấy chén nước nhỏ bên cạnh uốn một ngụm sau đó quan sát Từ Dục. Từ Dục sao khi nghe Từ Tình nói thì chết lặng. Hắn thật không dám tin. Hắn trước đây luôn ngẩn ngơ với mọi người trong thôn. Hắn nghĩ nhà hắn có tiền, trong nhà điều là người có học, luôn cảm thấy hơn người vì điều đó nhưng hiện tại lại nói cho hắn biết, những gì hắn có được đó đều là do vị Tam bá của hắn, người chịu sự nhục nhã để đổi lại những thứ hiện tại này. Trong lòng hiện tại không biết là tư vị gì. Ngược mắt nhìn tiểu muội. Nàng vẫn ngồi đó, bình thản đón nhận ánh mắt của hắn. Cổ Từ Dục gục đầu.

“Muội muội nói cho ca nghe chuyện này là có ý gì?” tiểu muội sẽ không tự dưng nói chuyện bí mật này với hắn, chẳng lẽ muội muội có ý định làm gì?

“Ca, muội nói cho ca biết một là để ca hiểu và phòng ông nội, hai là muội muốn ca và muội âm thầm cho người tìm Tam bá chúng ta. Đại ca, ca không biết chuyện này là hồ đen trong lòng cha đâu. Nếu có thể, muội muốn tìm Tam bá về nhà chúng ta. Chúng ta sẽ phụng dưỡng người”

(Tác giả: bật mí với mấy bạn, vị Tam bá này là một người rất đặc biệt. khi ông xuất hiện các bạn nhất định sẽ bất ngờ. Nhưng tính tình vị Tam bá này cũng không ổn lắm. hi hi bật mí nhều đó thôi”

Từ Dục im lặng chìm vào suy nghĩ, trên mặt biểu tình cũng thay đổi lên xuống. Cuối cùng biểu tình trên mặt cũng trở lại bình thường ngược mắt nhìn Từ Tình mở miệng hỏi:

“Nhưng Tam bá chẳng phải đã bị bán hơn hai chục năm rồi sau? Chúng ta cũng không biết ông nội bán cho ai, nếu muốn tìm cũng là chuyện không dễ dàng gì”

Từ Tình cũng gật đầu, trong lòng không nói là bất đắc dĩ. Nàng thật rất muốn tìm được vị tam bá này nhưng mà không biết làm sao mở miệng nói với cha. Từ Tình biết trong lòng Cổ Tam có bóng ma nên mới nghĩ tìm cách tháo gỡ. Nhưng nếu hiện tại nàng hỏi chuyện này, nếu may mắn tìm được Tam bá thì không sao, nhưng nếu không tìm được thì có phải hay không trong lòng cha sẽ đau khổ không chịu nổi.

Từ Tình mấy ngày qua quan sát người một nhà rất cẩn thận. Bởi thế nên nàng phát hiện người cha này của mình trước mặt vợ con thì luôn vui vẻ bộ dạng không sao cả. Nhưng khi ở một mình sẽ lên lấy ra một túi vải cũ, sau đó trên mặt sẽ hiện lên đau khổ không tả thành lời. Từ Tình nhìn lén từ xa vẫn có thể cảm nhận được nỗi đau của người cha này. Mà Từ Tình biết được, cái túi vải kia là của Tam bá. Từ Tình nghĩ, có lẽ cha đang tự trách.

Lúc trước khi còn ở chung với Cổ Lão gia Từ Cổ Tam luôn bị Cổ lão nhìn không vừa mắt, luôn bị làm khó dễ. Nhưng có lẽ như vậy Cổ Tam sẽ thấy dễ chịu hơn. Hiện tại hắn là người có tiền, nên trong lòng sẽ bắt đầu đem mình ra so sánh với người cha bị bán khi xưa, có lẽ vì vậy trong lòng mới sinh ra tự trách. Cảm thấy thối thẹn. Từ Tình thầm nghĩ, nếu tình trạng này kéo dài có khi cha của nàng sẽ bị chứng trầm cảm mất.

“Tiểu muội...”

Từ Dục thấy muội muội ngơ ngẩn nên gọi khẽ.

“Đại ca, chúng ta có thể hỏi khéo đại bá và nhị bá một chút, muội nghĩ có thể nghe được thông tin hữu ích” Từ Tình mắt mở to lóe sáng nói.

Từ Dục không hiểu “Hỏi đại bá nhị bá thế nào? Tiểu muội chẳng lẽ muội muốn nói cho hai bá ấy biết chúng ta biết chuyện này rồi sao?”

Từ Tình cười cười “Đại ca, chúng ta chỉ hỏi Đại bá ngày trước người lần đầu đọc sách là ở đâu. Lúc hỏi chúng ta vờ nịnh nọt khen tặng bá ấy một chút. Đại bá là một người tai mềm đấy, nhất định sẽ vô tình nói ra điều chúng ta muốn biết. Chỉ cần biết chỗ trước kia đại bá ở chỗ nào, chúng ta sẽ tìm người đến vùng đó hỏi thăm. Cái tên phú thương kia dám dùng một số tiền lớn như vậy mua nam sùng thì nhất định sẽ rất giàu có. Huống chi ông có sở thích biến thái như vậy. chúng ta còn không sợ không tìm được ông ta sao?”

Từ Dục tay đánh lên đùi cái chát, mặt sáng trưng. “Chuyện dễ như vậy sao ta không nghĩ ra được chứ” Chợt thấy hành động vừa rồi của mình có phần giống mấy hán tử lỗ mãng Từ Dục đỏ mặt ho khan hai tiếng. Chợt nhớ ra chuyện gì Từ Dục lạnh mặt nhìn Từ Tình, giọng nói đầy chất vấn.

“Tiểu muội, muội mở miệng là “Nam Sùng” ngầm miệng là “Biến Thái” muội đó, học mấy thứ này ở đâu hả?”

Từ Tình hết hồn lau mồ hôi, đứng ha, nàng chỉ là một tiểu cô nương 6 tuổi, nói mấy cái này có vẻ không tốt lắm. Từ Tình cuối đầu che giấu ánh mắt chuyển loạn cười gượng nói:

“Đại ca, cái này muội đọc được trong một cuốn sách Cẩm nang toàn thư của Tiên ông đó, trong đó có ghi hết mấy chuyện này”

Từ Dục không nghĩ tới tiểu muội lại biết được mấy chuyện dơ bẩn này từ trong sách của tiên ông, nhưng tiên ông cũng có mấy thứ sách này sao. Từ Dục giọng nói có phần nghiêm khắc.

“Tiểu muội, muội là con gái, hết sách để đọc sao lại đọc mấy loại sách dơ bẩn này, cha và nương mà biết được muội nhất định sẽ bị mắng. Từ nay về sau không cho phép muội đọc mấy thứ sách này nữa. Còn nữa, không được mở miệng nói mấy từ thô tục bẩn thỉu đó” Từ Dục phát huy bản tính đại ca, răn dạy Từ Tình.

Từ Tình cúi đầu, miệng lí nhí không nghe rõ là đang nói gì, từ trên nhìn xuống có cảm giác nàng đang hối lỗi đang sợ hãi. Từ Dục thấy vậy thì mềm lòng “Ta sẽ không nói với cha và nương, muội đừng sợ, chỉ cần sao này không được đọc mấy thứ sách dơ bẩn đó là được rồi”

Từ Tình không chịu đựng được nữa, cái gì mà sách dơ bẩn a. ở hiện đại mấy cái này có nằm trong sách giáo khoa có được hay không. Hầu như bắt cứ

sinh viên nào cũng đã từng đọc qua, có cần phải làm quá lên hay không vậy. Từ Tinh cường chế ngược mắt lên nhìn Từ Dục nổi giận nói:

“Đại ca, ca nói không đúng”

Từ Dục nhú mày, tiểu muội còn muốn làm gì nữa a. “Ca không đứng chỗ nào, muội mau nói xem”

“Ca, ca có nghe qua câu “Về đường cho hươu chạy hơn là để hươu chạy loạn chưa?” Từ Tinh hùng hổ nói.

Từ Dục chau mày lắc đầu “Ta chưa nghe”

“Ca, câu này có nghĩa là, thay vì để con hươu chạy bậy chúng ta sẽ dọn đường sẵn cho nó. Như vậy khi nó chạy chúng ta có thể biết được con hươu sẽ chạy đường nào”

Từ Dục suy nghĩ, sau một lúc vẫn khó hiểu nhìn tiểu muội. “Có ý gì?”

“Là muội nói, muội nhờ đọc được mấy quyển sách đó, nên muội mới biết cái nào tốt cái nào xấu. Cũng nhờ vào đó muội sẽ không vì cái gì cũng không biết mà đi nhầm đường. Sách ghi rõ chỉ rõ cho chúng ta biết cái nào tốt cái nào xấu để chúng ta biết được mà né tránh. Ca muội cảm thấy nó không có dơ bẩn” Từ Tinh cố chấp nói.

Từ Dục im lặng thật lâu, trong đầu còn vang lên lời nói của tiểu muội. Đúng vậy, nếu xem để biết cái tốt và cái xấu để sau này tránh khỏi thì đâu phải là xấu. Xem ra tiểu muội nói không sai. Đúng là sách của tiên ông mà, dạy người rất đầy đủ. Gật đầu Từ Dục dịu giọng.

“Được rồi, muội nói không sai. Nhưng mà mai mốt cũng đừng tùy tiện nói mấy câu như vậy trước mặt người khác. Muội là con gái, nếu để người ta nghe được sẽ không tốt lắm”

Từ Tinh trong lòng hung hăng hằm hừ ngoài mặt thì nhượng bộ. “Muội biết, Đại ca.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Muốn gã Từ Nương

Buổi Chiều, Từ Tinh và Từ Dục loay hoay trong bếp nấu bữa tối thì Cổ Tam, Tô thị, Từ Nương, Từ Diệc trở về. Từ Tinh chạy ra mừng nhưng vừa nhìn thấy mấy người họ thì bước chân sững lại. Từ Tinh nhìn thấy trên mặt Cổ Tam âm u, Tô thị thì tức giận, Từ Nương thì mặt tái nhợt. Cũng chỉ có Từ Diệc là gương mặt dễ coi một chút. Từ Tinh bước nhanh kéo ghế cho Cổ Tam và Tô thị ngồi, rót mấy ly trà ấm cho bọn họ.

“Cha, Nương, Nhị tỷ, Tam ca” Từ Tinh nhẹ gọi

Từ Dục ở phía nhà bếp vừa chắc xong nước cơm cũng đi ra, thấy bọn người Cổ Tam gương mặt không đúng thì lo lắng, chợt nhớ đến lời nói buổi trưa của tiểu muội thì có chút bận tâm.

“Cha, Có chuyện gì vậy?” Từ Dục hỏi.

Cổ Tam mày nhú lại, gương mặt lạnh tanh âm trầm, cũng không có trả lời Từ Dục. hấn hiện tại rất tức giận.

Hôm nay buổi sáng hấn cùng vợ và con về nhà chính Cổ Gia, Cha của hấn thân mật đứng đón ngay từ cửa chính. Vui mừng đón bọn hấn vào nhà. Ông nói rất nhớ một nhà bọn hấn, rồi quan tâm dạo này nhà bọn hấn sống thế nào. Hấn đương nhiên sẽ không có nói cho ông biết hấn hiện tại có rất nhiều tiền rồi. Chỉ nói làm công được vài lượng bạc dự tính sẽ sửa chữa lại nhà để ở. Cha hấn Cổ lão gia từ lúc đó làm gì? Ông mang bạc trong hòm đựng bạc của mình cho hấn 10 lượng bạc. Ông nói cho hấn để bọn hấn xây nhà lớn hơn một chút.

Cổ Tam trong lòng đương nhiên là không tin Cổ lão có ý tốt rồi, nhưng trong tâm hấn vẫn có chút chờ mong. Có ai không muốn mình là đứa con được cha mẹ thương đâu chứ. Nhưng Cổ Tam không chút do dự, cự tuyệt nhận bạc của Cổ lão gia từ. Cổ lão gia từ lúc đó mặc âm trầm rất khủng bố, nhưng chỉ một chốc đã trở lại bình thường. Cổ lão gia từ nói đã lâu rồi không cùng ăn cơm nên nói với Cổ Tam hôm nay ở lại đây ăn cơm với ông.

Cổ Tam không thể cự tuyệt nên đành cùng vợ con ở lại. Cổ Lão gia từ kêu bọn người Cổ Tam vào phòng nơi chiếc giường có lò sưởi của ông. Sau đó bắt đầu nói chuyện. Từ chuyện Cổ Tam còn nhỏ rất ngoan tới chuyện Cổ Tam học giỏi thế nào. Rồi tới chuyện Cổ Tam cưới Tô thị, rồi sinh cháu cho ông. Từng đứa cháu ông ra đời thế nào, rồi tới Tinh Nhi bệnh ra sao.

Nói một rồi tới giờ dùng cơm. Cổ lão để bọn người Cổ Tam ngồi cùng mâm với mình. Trên bàn ăn có thịt kho tàu thơm phức. Cổ Lão nói là có ý chuẩn bị cho Cổ Tam bọn hấn ăn. Cổ lão nói bọn hấn ra riêng chắc ăn uống thiếu thốn lắm. Còn sai con dâu thứ hai mang đồ ăn để vào chén chừa riêng cho ba đứa cháu Từ Tinh.

Phải nói hôm nay Cổ Lão đã diễn một vai “phụ từ” rất giống, diễn giống tới nỗi Cổ Tam cũng nghĩ là thật rồi. Còn ôm Cổ lão khóc hu hu. Lúc đó Cổ

Tam nghĩ hẳn cần bàn lại với vợ con nên chu cấp cho cha hẳn một ích bạc trong ba vạn lượng kia. Cũng may, Cố Tam còn mình mẫn mà không có khai ra hẳn hiện tại đang có tiền chứ nếu không chắc chắn một nhà Cố Tam không còn sống nổi rồi.

Cố Lão thấy Cố Tam đã buông lòng phòng bị với mình, ông lúc này mới vờ quan tâm hỏi Từ Nương năm nay bao nhiêu tuổi rồi. Cố Tam thành thật trả lời rằng nàng sắp 9 tuổi rồi. Cố lão gia Từ vuốt râu gật đầu. Ông nói “Nàng cũng đã lớn rồi a, cũng nên tìm chỗ thích hợp rồi”

Cố Tam không nghĩ nhiều nói, “Từ Nương còn nhỏ, chuyện kia để từ từ mới tính”

Ở thời này, có thể định hôn sự từ khi được 7 tuổi. Từ Nương năm nay cũng 9 tuổi, có thể định được hôn sự rồi.

Ở đây sau khi định hôn sự thì nhà trai có trách nhiệm gửi tiền chu cấp để nuôi vợ hôn thê của mình, chờ nàng đủ 17 tuổi sẽ rước về đình. Nhưng nếu đã định hôn sự và tới khi thành thân mà tân nương không chịu về làm vợ người đã nuôi mình thì sẽ bị trừng trị bằng luật lệ của triều đình. Hoặc là phải bồi thường số bạc gấp 10 lần mới có thể xóa bỏ hôn ước.

Còn nếu nhà trai nữa chẳng muốn hủy hôn thì tiền chu cấp sẽ không được lấy lại. Còn phải tốn tiền mua một phần đại lễ tặng nhà gái. Nhưng nếu cô nương kia khi lớn lên phẩm hạnh không đáng hoàn. hay là tư thông cùng người khác nhẹ thì bồi lại tiền, nếu không có tiền bồi thì sẽ bị ngấm lòng heo.

Hoặc là chủ rể có sự cố bỏ mình thì cô nương vẫn sẽ phải về nhà chồng làm dâu trong 5 năm sau đó mới được ly khai nhà chồng tạo lại cuộc sống mới. Còn nếu ngược lại là cô nương thì nhà cô nương sẽ phải hoàn trả lại năm phần chi phí chu cấp cho nhà tân lang.

Đây cũng là một trong những luật lệ ở Đại Tề. Cố Lão gia Từ nói như vậy là bởi vì ông quan tâm Cố Tam. Ông nghĩ nếu Từ Nương hiện tại định hôn sự, gia đình tân lang sẽ cấp tiền nuôi cô dâu nhỏ. Cố Tam cũng có thể nhờ vào mấy đồng tiền chu cấp đó bình ổn lại cuộc sống.

Cố Tam nghe tới đây thì cảm thấy không đúng. Hẳn từ trước tới nay không thích như vậy, con hẳn hẳn có thể tự nuôi được, không cần người khác đến nuôi nấng. Làm như vậy con hẳn sau này về nhà chồng sẽ bị xem thường. Huống chi nhà hẳn hiện có rất nhiều tiền, hẳn muốn cho con gái lớn sống cuộc sống sung túc dễ chịu vài năm. Sau này sẽ từ từ tìm một người tốt để chăm sóc con gái hẳn.

Cũng bởi vì suy nghĩ như vậy Cố Tam mới nói với Cố Lão hẳn không có ý định cho con gái định hôn sớm.

Cố lão mặt phúc chốc cứng lại. Cố Đại Sinh đứng bên cạnh thấy vậy gấp gáp nói:

“Tam đệ đệ nên nghĩ lại a. Tam đệ, ta có quen một hộ thương nhân trên trấn. ông ta muốn tìm một đứa con dâu cho con trai ông ta. Ông ta rất giàu đó, nói sẽ chu cấp 10 lượng bạc một tháng cho tân nương. Tam đệ nếu đệ đồng ý hôn sự này, Chúng ta sẽ kêu bên nhà trai cấp 2 năm trong một lần, lúc đó đệ có tiền, vừa có thể xây nhà lớn, còn có thể cho các con đệ đi học. Tam đệ cũng có thể nhờ vào mối thông gia này nhờ bên họ tìm cho đệ một chỗ để dạy học. Không phải đệ thích làm tiên sinh sao? Mai này đệ làm tiên sinh, con trai thì được đi học, con gái thì được làm dâu nhà giàu. Tam đệ chuyện tốt như vậy khó đến lần hai a.

Người ta bên thông gia là nhìn vào Cố gia chúng đều là người đọc sách nên mới chọn chúng ta đó. Chứ có rất nhiều người muốn vào mà không được đâu. Sau này Nhị nha đầu qua bên kia cũng không có bị khi dễ. Ai bêu nàng có một đại bá làm quan, một người cha làm tiên sinh, còn huynh đệ đều là người đọc sách đâu. Tam đệ đệ nên đồng ý đi. Chuyện này ngàn tốt trăm tốt không có xấu.”

... ..

Nghĩ đến đây Cố Tam cười khổ sở. Hẳn có người cha thật tốt, có vị đại ca thật tốt. Nếu mấy ngày nay hẳn không đi lên trấn không có nghe được mấy thông tin kia, và nếu hẳn không có bạc do bán được hai bức tranh của con gái. Có hay không hẳn hiện tại đã nghe lời đại ca và cha hẳn, đem hôn sự con gái lớn định đoạt rồi.

Đại ca hẳn nói tên thương nhân kia nói là tìm vợ cho con trai của hẳn nhưng mà Cố Tam đã nghe được tin ở trên trấn là không phải vậy. Cũng là thương nhân, cũng là họ Lương. Nhưng không phải tìm vợ cho con mà là tìm vợ cho ông ta. Lương Nhị lão gia kia năm nay đã ngũ tuần rồi a. Cố Tam sợ hãi, nếu như hẳn không biết mấy cái này. Nếu hiện tại nhà hẳn vẫn không có tiền như mấy ngày trước. Hẳn nghĩ lần này hẳn đã đồng ý hôn sự này rồi. Con gái của hẳn cũng vì vậy mà trở thành vợ của một lão già sắp bước chân vào quan tài.

Nghĩ như vậy, Cố Tam tức giận đập bàn. Từ Tình đứng một bên giật mình run run mấy cái. Tiểu Ngủ mặt cũng méo mó muốn khóc. Bé thấy cha đang tức giận bé sợ.

Tô thị nhìn hai đứa con nhỏ sợ hãi đứng một bên thì đau lòng. Nàng ngồi xuống ôm hai con vào ngực, sau đó cũng đưa tay kéo con gái lớn Từ Nương vào ôm chung. Nhưng thân hình Tô thị nhỏ nhắn, ôm ba đứa con vào lòng cũng không hết. nhìn giống như một con gà mẹ ấp con của mình.

Cố Tam biết mình trong lúc sơ ý làm các con sợ, thờ dài một cái dãn xuống cảm xúc tức giận mới chậm chậm nói những chuyện xảy ra ở Cố gia và những gì ông nghe được về Lương Nhị lão gia tìm vợ ở trên trấn.

Từ Dục hôm kia cũng có đi chung với Cố Tam nên cũng biết chuyện Lương Nhị lão gia tìm vợ. nghe nói Cố Lão gia muốn đem nhị muội của mình gả cho Lương nhị lão gia thì tức giận hai bàn tay nắm chặt. hẳn nhìn Cố Tam do dự một lúc rồi hỏi:

“Cha vậy cha làm thế nào từ chối ông nội? ông nội có làm khó dễ gì chúng ta hay không?”

Cố Tam trầm mặc. Hẳn lúc đó không có vạch trần Cố Lão, hẳn chỉ nói hẳn không muốn định hôn sự của con gái quá sớm thôi. Cố Lão lúc đó cũng không nói gì chỉ kêu hẳn từ từ suy nghĩ lại. cho hẳn thời hạn ba ngày. Nếu hẳn thay đổi ý định thì đến tìm ông.

“Cha vậy chuyện này cha muốn làm thế nào? Ông nội nhất định không để yên chúng ta đâu. Con nghỉ vài ngày nữa chắc chắn ông sẽ tìm cha tiếp” Từ Dục nói.

Tô thị cũng gật đầu, lúc đó nàng cũng ngồi bên cạnh Cố Tam nên nhìn rất rõ nét mặt Cố lão gia tử. Trên mặt ông lúc đó hiện ra vẻ mặt không thể không nghe lời rồi. Tô thị nhìn Cố Tam lo lắng.

Cố Tam vò đầu một lúc rồi nói:

“Hay là ta ngày mai nói thẳng với cha nói rằng chúng ta đã biết tác cả, rằng Lương nhị lão gia không phải cưới vợ cho con hấn mà là cưới vợ cho ông. Ta nghĩ lúc đó cha sẽ không thể mặt người khác nói gì mà bắt ta làm chuyện này.”

Từ Tinh nghe Cố Tam nói thì nhú mày. Nàng cảm thấy không ổn “Cha, con thấy như thế này không được. Nghe cha nói, bên Lương nhị lão gia sẽ cấp tiền chu cấp 10 lượng vàng mỗi tháng. Có nghĩa ông nội đã gấp mặt và trao đổi với bên kia. Con thấy...” Từ Tinh ngập ngừng “Cha ngày mai người lên trấn chắc chắn sẽ không còn nghe được tin Lương Nhị lão gia tìm vợ mà là sẽ nghe được tin con trai Lương nhị lão gia tìm vợ đó”

Cố Tam giật mình, Tô thị không xác định hỏi:

“Tinh Nhi, ý con nói là Lương Nhị lão gia tìm vợ cho con hấn thật à?” Nếu là như vậy có phải hay không bọn họ đang hiểu lầm Cố Lão. Cố Tam trầm mặt nhìn Từ Tinh, hấn muốn nghe nàng nói tiếp.

“Mẹ, là thật nhưng cũng không thật” Từ Tinh thấy cả nhà nhìn chăm chăm mình trong mắt điều là không hiểu thì cười cười rồi nghiêm túc nói.

“Lương nhị lão gia tung tin ra ngoài là tìm vợ cho con ông ta là thật, nhưng đây là để cho chúng ta nghe đây. Họ là muốn chúng ta nghĩ rằng Lương nhị lão gia muốn tìm con dâu chứ không phải tìm vợ đây. Đến lúc đó chúng ta hãy làm cứ nghĩ ông ta tìm dâu cho con ông ta, rồi thì sẽ đồng ý mỗi hôn sự này. Nhưng đến rước dâu, chú rể không là Lương tiểu thiếu gia mà là Lương nhị lão gia.

Và lúc đó chúng ta không đồng ý, quyết định hủy hôn thì ông ta sẽ đi báo quan, ông ta nói ngay từ đầu ông ta đã muốn tìm vợ cho mình.

Ông nội và đại bá lúc đó cũng sẽ nói ngay từ đầu đã nói cho chúng ta biết.

Cuối cùng dù thắng hay thua chúng ta cũng không thể cứu vãn lại được. Bởi vì nếu thắng, chúng ta cũng sẽ phải trả số bạc mà Lương Lão đã chu cấp cho chúng ta. Nếu con không nhảm thì nhất định bạc đổ vào trong túi đại bá không có ích. Mà ông nội biết chúng ta là không có tiền, không có tiền sẽ không thể bồi thường tiền và mang tỷ tỷ về được. Đó là chúng ta thua rồi. Còn chúng ta cãi không thắng kiện dĩ nhiên lúc này tỷ tỷ đã.....” Từ Tinh không nói tiếp nhưng hầu như ai cũng biết đã... là cái gì.

Cố Tam nghe Từ Tinh nói thì trầm mặt, Trong lòng nổi sóng to. Từ Dục, Từ Diệc cũng nắm chắc bàn tay. Không thể tin nổi cả nhà hấn bị Cố Lão gia từ tính kế. mà kế đó lại bất nhân tình như vậy.

Từ Nương từ khi nghe Từ Tinh nói thì thân thể run lên, trong đầu tưởng tượng tới tình cảnh đó, Từ Nương thấy sợ hãi vô cùng. Nép vào lòng Tô thị Từ Nương thân thể run rẩy không ngừng.

Từ Tinh nhìn biểu hiện của Từ Nương thì cười khỏ, mình chỉ mới nói nhiều đó thôi thì nàng(Từ Nương) đã run như vậy rồi, nếu mình nói thêm mấy chuyện mình suy đoán nữa không biết vị tỷ tỷ này có chịu nổi hay không.

Từ Tinh đứng lên rồi vòng ôm của Tô thị bước tới bên bàn rót một tách trà, cho vào một thìa đường nhỏ lắc lắc cho đường tan rồi bưng tới cho Từ Nương

“Tỷ, tỷ uống chút nước đi cho ấm bụng. Tỷ đừng sợ, có chúng ta ở đây tỷ nhất định sẽ không bị dính mấy chuyện dở bản như vậy. Chúng ta sẽ bảo vệ tỷ. Tỷ quên chúng ta có bạc à, Lương nhị lão gia đó thì có là gì chứ”

Nghe được tiểu muội an ủi mình, Từ Nương tâm bình yên đôi chút. Tiếp nhận chén nước uống một ngụm, trà vừa vào cổ thấy có vị ngọt ngọt thanh thanh, nước ấm áp cũng làm Từ Nương bình tĩnh lại. Trong lòng cảm động.

Tô thị nghe Từ Tinh phân tích xong thì lạnh xương sống, nhưng nghĩ nghĩ thấy có chỗ không đúng.

“Nhưng biết đâu Lương lão gia là tìm vợ cho con ông ta là thật rồi sao. Bởi vì hiện tại Từ Nương chỉ mới chính tuổi. Cho dù định hôn cũng phải đợi ít nhất 6-7 năm nữa. Lương lão năm nay cũng đã ngũ tuần. đợi 6-7 năm, cũng không biết lúc đó ông ta xui xẻo xuống mồ rồi kia”

Cả nhà lại tiếp tục nhìn Từ Tinh. Từ Tinh xoa trán có chút bất đắc dĩ, liếc nhìn Từ Nương một cái cười khỏ nói.

“Cha, mẹ, người nghĩ một nhà bình thường con gái có phẩm hạnh tốt có ai nguyện ý định hôn cho con gái mình sớm không?”

Cố Tam và Tô thị suy nghĩ một lát rồi lắc đầu. Nếu nhà bình thường con gái ngoan ngoãn sẽ không ai muốn định hôn cho con gái mình sớm. Bởi vì nói định hôn sẽ được nhà tân lang cấp tiền nuôi nhưng tính đi tính lại bên nhà cô nương luôn chịu thiệt. Nếu không mai tân nương chết thì bồi tiền, tân nương có cái gì không tốt cũng bị bồi tiền. Muốn hủy hôn thì bồi gấp 10 lần. lỡ tân lang chết thì phải là dâu góa 5 năm. Cho dù may mắn hai người cưới nhau thì tân nương cũng sẽ bị nhà tân lang xem thường, bởi vì họ xuất tiền nuôi tân nương nên sẽ bắt tân nương làm việc gấp đôi gấp ba để bù lại. Dù nói thế nào cũng đều trăm cái không tốt. Bởi vậy sẽ không có ai muốn cho con gái mình định hôn sớm. Trừ khi mấy nhà nghèo quá, đông con cái không nuôi nổi mới

cho con gái định hôn.

Tô thị lắc đầu ngơ ngẩn nói “Dù ta có cơ cực cách mấy cũng không muốn cho con gái ta định hôn sớm. Làm như vậy chịu thiệt là con của ta”

Từ Tình cười gật đầu “Đúng vậy, cha xem cha và nương điều không muốn để con gái đi chịu khổ vậy ai sẽ nguyện ý đây. Cũng có nhà nguyện ý rất nhiều nhưng bọn họ không thuộc đẳng cấp Lương nhị lão gia muốn. Huôn chỉ con ông ta tương lai nhất định phải cưới vợ môn đăng hộ đối. Lương nhị lão gia sẽ không ngốc mà để con ông cưới vợ nhà nghèo đâu.”

Cố Tam và Tô thị búng tỉnh. Đúng vậy, vậy chỉ có một đó là bọn họ muốn cùng nhau gạt bọn hán gã con gái cho lão già. Tô thị tứ giận.

“Lương nhị lão gia đó cũng quá lắm, ông ta liệu có sống tới khi Từ Nương đủ tuổi gả hay không còn muốn cưới, ông ta muốn con gái ta làm Nữ Góa sao”

“A.. chưa chắc nha” Từ Tình cười cười trả lời Tô thị.

“Hà” mọi người khó hiểu.

“Cha, Nương, người nói Lương lão gia sẽ bình bình thân thân chờ tỷ tỷ lớn lên sao? Con nói cho mọi người biết, nếu cha mà đồng ý hôn sự này thì nhất định chưa đầy một tháng tỷ tỷ sẽ bị rước về nhà Lương Nhị Lão gia ngay nha” Từ Tình vốn định nói “chưa đầy một tháng tỷ tỷ sẽ được rước về Lương gia làm Lương lão thái thái rồi” nhưng lại sợ hù dọa Từ Nương nên mới đổi lời.

Nhìn mọi người gương mặt “Làm sao có thể” Từ Tình cười hi hi nói:

“Lương nhị lão gia già rồi, ông ta tính toán nhiều như vậy chính là muốn rước tỷ tỷ về nhà ngay đó. Ông sẽ nói với bên ngoài là nuôi vợ ngay từ bé đấy. Chứ nếu không đợi khi tỷ tỷ lớn, khi đó chúng ta cũng có tiền rồi, có khi ca ca còn làm một chức quan nữa. Lúc đó nếu kiện ra hoặc chúng ta hủy hôn thì không phải ông ta “kiếm củi nhiều năm đốt một giờ” à?”

Cố Tam nghe xong hai bàn tay nắm chặt, Từ Tình ngồi cạnh cũng nghe khớp xương kêu răng rắc. Cố Tam nói:

“Vậy ta bây giờ sẽ nhanh nói với cha ta không gả con gái” Cố Tam nóng nảy.

Tô thị lo lắng “Cha sẽ không dễ gì cho chúng ta yên thân”

“Vây, vậy... Cha hiện tại cần tiền, chúng ta đưa tiền cho cha để ông bỏ ý nghĩ bắt chúng ta gả con gái.”

“Không được!...”

Từ Tình phản đối “Cha, nếu chúng ta hiện tại đưa bạc cho ông nội sẽ làm ông nghi ngờ, để ông biết chúng ta có tiền thì sau này chúng ta cũng đừng mong sống yên ổn.” Từ Tình nhìn cả nhà mới chậm chạp nói “Cha con đã có cách cách đừng lo”

“Cách gì?”

Cả nhà mắt sáng trưng nhìn Từ Tình. Từ Tình học Cố Tam nắm tay che miệng vờ ho khan nói.

“Chúng ta không thể để ông nội bỏ ý định thì để Lương nhị lão gia từ bỏ là được”

“Nhưng bằng cách nào?” Cố Tam hỏi.

“Không phải ông ta muốn cưới tỷ tỷ vì tỷ tỷ đẹp sao, chúng ta làm cho tỷ tỷ xấu xí một chút, vậy là được” Từ Tình thần nhiên nói.

“Tình Nhi, con nói cái gì vậy?” Tô thị nhìn Từ Tình không vui nói. Nghe xem con gái nhỏ nói cái gì, nàng muốn làm tỷ mình xấu đi. Thật là...

Thấy phản ứng của Tô thị Từ Tình cười cười mắt lóe sáng nói với Tô thị.

“Nương, chúng ta chỉ hóa trang cho tỷ tỷ xấu thôi không phải là làm cho tỷ tỷ xấu luôn. Chúng ta làm cho Lương nhị lão gia thấy thôi. Ông lão già kia thấy tỷ xấu đương nhiên không muốn tiếp tục mối hôn sự này rồi, sau đó chúng ta tẩy trang cho tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ trở lại xinh đẹp ngay.”

Tô thị nghe vậy thì yên tâm, vội gật gật đầu nhưng lại có chút do dự. “Làm như vậy sao này danh tiếng của tỷ con tron thôn và trong trấn sẽ không tốt, lỡ mọi người để ý chuyện này, tỷ tỷ của con sẽ bị thiệt thòi”

Từ Tình cười không sao cả nói “Nương, chúng ta hiện tại không quyền không thế, Dù không có dịp này con cũng sẽ tìm cơ hội khác để bên ngoài biết được chúng con xấu xí. Chúng ta hiện tại mới ở riêng, không có ai chống lưng. Lỡ để người khác thấy chúng con đẹp mà có ý xấu thì thật không tốt. Huôn chi... “ Từ Tình kéo dài giọng “Huôn chi sau này chúng ta cũng không phải ở đây. Theo kế hoạch tương lai cả nhà chúng ta đều ở kinh thành kia. Nói chung khi nào cả nhà chúng ta có đủ sức lực bảo hộ cả nhà thì có thể trở lại diện mạo xinh đẹp thôi. Cha, nương, tỷ, mọi người thấy sao?”

Cố Tam, Tô thị, Từ Nương, Từ Diệc, trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, Con gái (tiểu muội) nói rất đúng.

Tiểu Ngủ không biết gì cũng bắt trước trầm tư rồi gật đầu.

Cả nhà nhanh chóng quyết định làm theo ý của Từ Tình. Cũng không ai hỏi tại sao Từ Tình biết nhiều như vậy, vì trong lòng mỗi người đều biết Từ Tình là đứa trẻ cơ trí thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Từ Tình bị bắt cóc

Mấy ngày nay ở Tây Từ thôn đều nhao nhao lên chuyện con gái của Cổ Tam gia bị phỏng nước sôi hủy đi nửa khuôn mặt. Nghe lời sớm đồn tai nhau Nhị nha đầu Cổ Tam gia gương mặt hiện tại rất giống quỷ dọa người. Nghe nói rằng Triệu đại con dâu là người quen thân với nhà Cổ Tam gia đến thăm nha đầu kia, sau khi xem xong gương mặt bị phỏng của nhị nha đầu thì sợ hãi hét lên một tiếng rồi xiu tại chỗ. Bao nhiêu là lời đồn cứ truyền tai nhau vang xa. Mọi người thăm nói nhị nha đầu Cổ Tam gia lần này xong rồi. Cô nương mà lớn lên có gương mặt dọa người thì ai dám rước về nhà đâu.

Ở Cổ Tam gia.

Từ Tình ngồi trên xích đu lắng tai nghe Từ Diệc sôi nổi kể lại lời đồn có bao nhiêu đáng sợ có bao nhiêu ghê tởm. Nghe xong thì nàng cười hi hi. Nàng không ngờ ở nơi này không có công nghệ thông tin mà cũng có thể truyền bá nhanh như vậy. Chỉ mới ba ngày thôi vậy mà hầu như người trong thôn ai ai cũng biết. Cứ cái đà này còn sợ Lương nhị lão gia không nghe thấy sao. Dù ông ta không nghe được cũng phải nghe được. Nàng đã tốn một lượng để mua lời nói của mấy tên sai vặt ở Lương gia đấy. chính là để bọn người đó nói vài lời trước mặt Lương Nhị lão gia kia.

Đưa mắt nhìn nhân vật chính trong lời đồn kia Cổ Từ Nương. Từ Tình nổi lên tâm tư trêu đùa:

“Ai nha! tỷ tỷ làm sao bây giờ a, hiện tại ai cũng đồn ầm lên tỷ xấu dọa người rồi. Chật... chặt... mai này ai dám rước tỷ đây. Haizzzz” Từ Tình chặt chặt làm ra vẻ đáng thương đáng thương.

Từ Nương đang ngồi may quần áo nghe tiểu muội chọc mình thì phì cười, nàng nhướn mắt trả lời.

“A, vậy thì rắc rối to rồi. Xem ra sau này phải nhờ tiểu muội chăm sóc tỷ tỷ rồi. Chật... xem ra sau này tỷ không sợ mỗi ngày không có thịt ăn rồi” Từ Nương cười vui vẻ.

Nàng lúc đầu thấy gương mặt do tiểu muội hóa trang cho mình cũng muốn bị dọa cho sợ hãi. Nhưng nghĩ lại vì tránh phiền phức, nàng chịu tiếng xấu chút thì có sau đâu. Cũng không ảnh hưởng tới danh tiếng thực nữ gì. Từ Nương rất vui về tiếp nhận chuyện giả xấu xí này.

Từ Tình gãi gãi mũi nhỏ, nàng biết cái chuyện đòi ăn thịt mỗi ngày này của mình hơi quá một chút, nhưng không cần cả nhà lúc nào cũng triều ghẹo nàng đâu. Nói ra ngày ngày ăn thịt cũng đâu phải một mình nàng ăn a, Tiểu Ngủ cũng ăn nữa mà, còn ăn rất nhiều nữa.

Từ ngày trong nhà có tiền, Cổ Tam y lời hứa ngày nào trên bàn ăn cũng đều có thịt. Nếu nói từ khi có tiền trong nhà nàng cái gì thay đổi nhiều nhất đó chính là bàn ăn. Ngày nào cũng có những món ăn ngon, có xương hầm, có món canh cá. Nói chung bữa ăn hiện tại của bọn họ đã cải thiện rất nhiều. Nhưng cũng chỉ cải thiện bữa ăn thôi chứ mấy thứ khác vẫn cứ bình thường như trước. Quần áo vẫn là mặc vải thô. Chỉ có Từ Dục và Từ Diệc đang được may hai bộ áo mới. Nhưng cũng chỉ là vải bông bình thường không quý giá. Hai bộ quần áo này là may để chờ qua năm cho bọn họ mặc khi đi đọc sách.

Cổ Tam nói, ba vạn tuy rằng rất nhiều nhưng cũng không thể ngồi không ăn mà không làm. mấy ngày nay trừ trong nhà có chuyện cần làm, nếu không Cổ Tam điều ra ngoài cùng mấy thanh niên trong thôn kéo nhau lên rừng chặt cây về chuẩn bị một chút để làm nhà.

.....

Hôm nay là ngày cuối trả lời Cổ lão gia từ. y theo kế hoạch Cổ Tam đến tìm Cổ lão gia từ nói hẳn nghĩ muốn gả Từ Nương nhưng hiện tại mặt của nàng đang bị thương tạm thời không cho Lương gia gặp mặt nàng. Chỉ cần chờ vài năm sau mặt nàng sẽ lành lúc đó Lương lão rước dâu cho con trai cũng không vấn đề gì.

Cổ Lão gia từ sau khi nghe xong thì trầm ngâm. Lúc đầu ông nghe tin Nhị nha đầu bị thương hủy khuôn mặt thì suy đoán chắc lão tam con ông cố ý tung tin đồn nhảm. Nhưng hiện tại thấy lão tam con hẳn gấp gấp muốn tìm cách gả nha đầu kia ra ngoài thì ông có chút bận tâm. Nếu nhị nha đầu bị hủy khuôn mặt thật thì hôn sự này sẽ không thể tiến hành.

Bởi vì Lương nhị lão gia kia là muốn rước dâu ngay khi định hôn sự. Nếu để ông ta thấy người mình cưới dung nhan xấu xí thì nhất định sẽ náo loạn. đến lúc đó mọi chuyện đổ vỡ người khác nhất định biết được chuyện không tốt mà ông làm. Lúc đó dù có tiền cũng khó có thể che được.... Cổ Lão trầm mặt.

“Nhị nha đầu của ngươi hiện tại nàng thế nào? Ta nghe lời xóm nói nàng dung nhan đã bị hủy?”

Cổ lão gia từ mắt nhìn chằm chằm Cổ Tam dò xét.

Cố Tam vờ lo lắng “Cha, không... không có. Nhị nha đầu chỉ phỏng nhẹ, không có bị hủy cái gì cả”

Cố Lão thấy phản ứng của Cố Tam thì càng cảm thấy suy đoán của mình là đúng. Ông phát tay nói.

“Có hay không chỉ cần ngày mai ngươi mang nàng đến cho ta nhìn một chút. Người ta Lương gia, muốn cưới là cưới người lành lặn xinh đẹp. Nếu nàng ta bị hủy dung mạo thì hôn sự này bên kia sẽ không muốn tiếp tục đâu. Ngươi ngày mai mang nàng đến đây”

Cố Lão giả tử nói xong thì xua tay đuổi Cố Tam về, ông một mình tựa lưng vào ghế. Trong đầu lại bắt đầu tính toán cách khác.

.....

“Cha, ông nội nói thế nào?”

Sau khi Cố Tam từ nhà chính Cố Gia trở về, cả nhà ngồi quây quanh bên hắc lo lắng.

Cố Tam nhấp một ngụm nước trà cho nhuận cổ rồi thanh thanh nói “Ta y theo cách của Tĩnh Nhi. Ta cố gắng làm ra vẻ lo lắng và muốn nhanh chóng gả Nương Nhi ra ngoài. Cha có vẻ thật tin Nương Nhi đã bị hủy dung. Y theo suy đoán của chúng ta. Cha kêu ta ngày mai mang con bé qua cho ông nhìn thử.”

Tô thị mừng rỡ.

“Vậy hiện tại chúng ta sẽ để Nương Nhi ở trong phòng, không mang nàng đi gặp cha. Cha lúc đó nóng ruột nhất định sẽ sai người đến xem con gái có thật sự bị hủy dung hay không. Nương nhi hiện tại chỉ cần ở trong phòng tôi là được. Sau đó chúng ta chỉ cần chờ Lương Nhị lão gia rút lui mọi chuyện liền ổn thỏa.”

Tô thị nói một lèo kế hoạch mà Từ Tĩnh đã nói qua với mọi người. Kế hoạch có vẻ khá lộn xộn nhưng có thể tránh phiền toái sau này. Giả trang một lần rất đáng.

Từ Tĩnh ngồi im trầm tư. Hiện tại các nàng đã ra riêng mà còn bị Cố lão ép buộc này nọ. Nàng thấy không thoải mái. Lẽ ra các nàng hiện tại có thể không để ý tới Cố Lão, có thể không nghe lời ông. Nhưng nếu làm vậy một nhà bọn họ sẽ bị người khác nói không tốt. Huống chi lão già hồ li kia còn không biết còn dùng tới cách gì để đổ nước bẩn lên bọn họ đâu. Không khéo còn có thể bị mang trên người tiếng bất hiếu. Bởi vậy chỉ có thể vờ ngoan ngoãn rồi tìm cách phá ý đồ của Cố lão.

“Đúng vậy hiện tại xem ra Nương nhi phải chịu thiệt thòi rồi” Cố Tam thờ phào nói.

Từ Nương thấy cả nhà vì nàng mà lao tâm khổ tứ thì cảm động. Trong lòng thầm quyết định sau này dù ra sau nàng cũng sẽ cố gắng bảo vệ người một nhà của mình.

“Vậy hiện tại Tĩnh Nhi con giúp tỷ con hóa trang đi. Trong mấy ngày này nhất định không để chuyện gì sơ sót.” Cố Tam nói.

Từ Tĩnh gật đầu, nàng cũng đang muốn làm như vậy.

Năm ngày sau.

Đúng như những gì Từ Tĩnh đoán, Lương nhị lão gia sau khi biết được tin Từ Nương bị hủy dung thì lập tức lui quân. Cố Lão tìm mọi cách cũng không thể cứu vãn. Cuối cùng cả nhà Từ Tĩnh cũng xem như nhẹ nhàn thở ra. Nhưng cả nhà Từ Tĩnh còn chưa kịp vui vẻ lâu thì sóng gió ập tới.

Lần này là Từ Tĩnh bị bắt cóc.

Hôm đó Cố Tam cùng Từ Dục lên rừng chặt cây cùng với mấy trai tráng trong thôn. Tô thị cùng mấy đứa nhỏ kéo nhau ra vườn làm cỏ. Từ Tĩnh lúc đó khác nước nên trở vào nhà rót nước uống. Chỉ là nàng vừa bước vào nhà chưa kịp làm gì thì cảm thấy thiên địa loạn chuyển một cái rồi hoàn toàn mất đi ý thức.

.....

Mơ màng tỉnh lại, xung quan đều tối đen. Từ Tĩnh cố lấy lại bình tĩnh nhìn khung cảnh trước mắt. Một căn phòng cù dỉnh đầy ván nhện, cả căn phòng chỉ có duy nhất một cái bàn có ba chân. Hai tay bị trói chặt, miệng cũng bị nhét khăn làm nàng không thở được. Từ Tĩnh biết mình đang bị người ta bắt cóc.

Nằm trên đất Từ Tĩnh cười khò. Biết rõ Cố lão giả tử không dễ dàng gì để nhà nàng sống yên mà. Nàng mấy hôm nay cũng rất đề phòng. Không bao giờ một mình ra ngoài. Thế mà phòng cách mấy cũng bị người ta bắt. “Aiiiii” Từ Tĩnh thở dài. Ai mà biết mấy tị này gan to như vậy chứ, nàng ở trong nhà mà cũng vào bắt được. Quả là liều mạng mà.

Từ Tĩnh lăn lộn, hai tay bị trói thật khó chịu, miệng lại bị nhét vải. Cái lưỡi bị miếng vải đè lại vừa đau vừa rát. Nàng muốn biết hiện tại nàng đang ở đâu. Chợt nghe có tiếng bước chân về phía mình Từ Tĩnh nhắm mắt vờ chưa tỉnh.

Cửa được mở ra, hai người đàn ông bước vào. Đây là Mã Tam và Đầu Trọc. Hai tên này là bọn buôn người, bọn hắc sẽ thu mua các cô nương sau đó sẽ dạy dỗ thành hoàn rồi đem về các vùng huyện lớn để bán lại.

Mã Tam là một người đàn ông trung niên béo phệ, mỗi bước chân đều như dẫm đạp mọi thây. Hắn bước vào liếc mắt thấy Từ Tình còn chưa có tỉnh lại thì quay sang Đầu trọc lớn tiếng mắng:

“Con mẹ nó, cứ tưởng tìm được một mối tốt, ai ngờ lại xui xẻo như vậy. Cái lão già từ đó, ông ta muốn hại chúng ta đây mà”

Đầu trọc tên cũng như người, đầu hắn trọc lóc lán bóng như mấy chú tiểu trên chùa. người hắn trái ngược với mã tam. không béo ú mà là ốm tong teo. Đầu trọc nghe Mã Tam rống thì sợ hãi run run.

5 ngày trước, bọn hắn đang vòng vòng ở cuối trấn Tô Dương thì có một lão già tới tìm bọn hắn. Lão già đó nói sẽ bán cho hắn một tiểu cô nương xinh xắn chỉ với 150 lượng bạc. Đối với bọn hắn mà nói mua một tiểu cô nương mà có 150 lượng là quá hời, đương nhiên bọn hắn đồng ý ngay. Nhưng lạ là lão già đó nói bọn hắn phải tự đến nơi hẹn lên đem vị tiểu cô nương đó đi. Bởi vì chuyện ông làm không muốn cho người khác biết.

Mã Tam và Đầu trọc nhận lời ngay. Bởi vì thông thường có nhiều nhà vì sợ tổn hại thanh danh nên thường hay lên lúc bán con không để cho người khác biết. Nhưng bọn Mã Tam thật không ngờ. Hắn vừa mua tiểu cô nương này về thì quan phủ dùng dưng dán cáo thị tìm người. Mà người bọn họ tìm đương nhiên là vị tiểu cô nương bọn hắn vừa mới mua này.

Mã Tam biết lần này bọn họ bị cái lão già kia chơi trên đầu rồi. Nhưng hiện tại cũng không thể làm gì. Quan phủ mà biết bọn hắn đang giữ cô bé này thì nhất định bọn hắn sẽ bị tổng vào ngục ngay. Phải biết luật lệ triều đình không cho phép buôn người và nhất là bắt cóc.

Đâm lao thì phải theo lao, Mã Tam nhìn đầu trọc nói.

“Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng chuyển con nhóc này đi qua trấn khác sau đó bán đi. nếu không chúng ta sẽ gặp họa đấy”

“Đại ca, Nhưng hiện tại quan binh xét dữ quá, chúng ta liệu có rời khỏi đây được không? còn nữa chẳng lẽ chúng ta để yên cho cái lão già kia sao?” Dù còn đang sợ hãi Đầu trọc vẫn rất âm ỉ.

“Sợ cái con mẹ nó. Cho con nhóc này thêm một liều thuốc nữa, bỏ nàng vào thùng gánh phân mang đi. Tao không tin bọn chó quan phủ có thể phát hiện ra được” Mã Tam lời nói thô tục

Đầu Trọc run rẩy gật đầu, hắn cảm thấy làm như vậy rất nguy hiểm nhưng thấy Mã Tam đang nổi nóng nên không dám nhiều lời.

Từ Tình cứ nghĩ nàng nằm im như vậy thì yên ổn rồi, không nghĩ thế nhưng Mã tam lại dùng khăn tẩm thuốc mê chụp nàng lần nữa. Trước khi ý thức sắp mất đi Từ Tình tự nghĩ mình ngu ngốc. Cái bọn này làm như vậy không phải là vì muốn có tiền sao. Nàng có thể cùng họ bàn bạc lại a. như thế nào ngốc vậy chứ.

Nhưng không chờ Từ Tình đàm phán với hai tên kia, một lần nữa tỉnh lại nàng đã ở cách xa Tô Dương trấn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Từ Tình bị bắt cóc 2

Hiện tại Từ Tình ngồi trên một chiếc xe ngựa xóc nảy, trước mặt có 4 cô gái Từ Tình suy đoán, mấy cô nương này chắc là cũng giống mình bị người ta bán đi. Từ Tình chớp mắt. Cũng may lần này không bị trói không có bị nhét khăn chặn miệng nên Từ Tình có thể nói chuyện được. Nàng vừa muốn nói chuyện thì thấy cổ họng khô khốc, đau rất không chịu được. Từ Tình ho thật lớn mấy cái.

“muội muội, người không sao chứ?”

Một tiểu cô nương chừng 9 tuổi có vẻ chính chắn ngồi đối diện Từ Tình đỡ lấy nàng quan tâm hỏi.

“N...ừ...nước....” Từ Tình gian nan nói.

Tiểu cô nương kia nghe Từ Tình nói nước thì nhanh chóng lấy bình nước được treo lủng lẳng trên vách xe ngựa xuống cẩn thận đưa vào miệng Từ Tình cho nàng uống.

Dòng nước mát lạnh chảy vào cổ họng, cảm giác khó chịu cũng bớt đi vài phần. Từ Tình hướng ánh mắt cảm kích nhìn vị cô nương vừa giúp mình kia.

“Tỷ tỷ, cảm ơn người” Giọng nói có chút ồn ồn.

Cô nương kia hạ mắt, trên gương mặt thoáng chốc có khổ sở, nàng cười gượng nói:

“Ta cũng không làm gì, muội không cần cảm ơn ta. Chúng ta hiện tại đều bị người ta bán ra ngoài. Sau này cũng chỉ có chúng ta cùng nhau chống chọi lại

số phận thôi. Giúp đỡ nhau đó là chuyện cần làm, muối không cần để ý.”

Từ Tình nhủ vậy, xem ra nàng đã bị hai tên kia bán cho người khác rồi. Liếc mắt nhìn mấy cô nương trên xe, mấy tiểu cô nương này cũng chỉ khoản bảy tám tuổi. Người có vẻ lớn và chắc chắn nhất là vị cô nương vừa giúp nàng uống nước kia.

Cổ ngồi ngay ngắn lại, lưng tựa vào thành xe Từ Tình nhìn mấy cô nương gương mặt đầy sợ hãi kia nhẹ giọng nói:

“Chào các tỷ, ta là Từ Tình, các tỷ xưng hô thế nào?” Lẽ ra là xưng muội nhưng vì bọn họ đều là người xa lạ nên Từ Tình mới xưng ta.

Cô nương vừa giúp Từ Tình kia cười buồn nói “Ta là Hạ Thiên”

“Ta là Tiểu Ngọc”

“Ta là Nhị Nha”

“Ta là Chu Tứ”

Mấy cô nương khác cũng lần lượt giới thiệu.

Lúc này Từ Tình mới có dịp quan sát mấy tiểu cô nương này. Người lớn tuổi nhất là Hạ Thiên, cô gái này có vẻ dịu dàng hiền dịu. gia cảnh Hạ Thiên cũng khá đáng thương. Cha vừa mất thì nương cũng tái giá, rồi thì lần lượt sinh ra 3 tiểu đệ. Vì nhà nghèo nên Cha dự định đem nàng bán đi. Mẹ nàng không cần suy nghĩ đã đồng ý.

Hạ Thiên cũng có chút nhan sắc nhưng có lẽ vì nàng hằng ngày hay làm việc nặng nên tay chân có chút thô ráp, da cũng sạm màu hơn những người khác.

Tiểu cô nương tên Tiểu Ngọc thì có vẻ lạc quan, khi nói chuyện cũng rất hay cười. Nàng cũng không có nói tại sao mình bị bán.

Nhị nha năm nay cũng được 7 tuổi, nàng bận một bộ bố y, có nhiều chỗ bị rách được vá lại. Nhị Nha là một cô nương rụt rè, nàng bị bán vì muốn có tiền cho cha xem bệnh và cho các đệ muội có cuộc sống tốt hơn. Từ Tình nghĩ hoàn cảnh của Nhị Nha giống với hoàn cảnh của nàng lúc trước. Nhìn vào mắt Nhị Nha, thấy nàng có sợ hãi, có lo lắng, nhưng không thấy sự oán hận như mấy cô nương khác. Từ Tình nghĩ nếu nàng có thể nhất định sẽ giúp tiểu cô nương này.

Người Cuối cũng là Chu Tứ, cô nương này trong mắt tràn đầy sự không cam lòng và thù hận. Chưa chờ mọi người hỏi về gia cảnh nàng ta nàng đã mở miệng oán hận.

“Cha và nương ta chỉ biết thương tỷ tỷ và tiểu đệ của ta, bọn họ cả nhà muốn sung sướng nên bán ta. Hừ.. còn nói sau này tìm cách chuộc ta về. Đem bán ta bằng khế ước sinh tử rồi chuộc về làm chi, hừ, bọn họ là lòng dạ già dối. Còn nhét bạc cho ta cầm theo. Hừ... ta bị bán đi rồi, bạc đó rõ ràng là bạc của ta bọn họ lại làm như nhân từ bố thí vài đồng. Ta không cần. Cha và nương và tỷ tỷ đệ đệ điều là người xấu” Chu Tứ xỏ một hơi, Từ Tình vốn muốn mở miệng an ủi lời nói cũng mắc nghẹn lại.

Cả xe vì lời nói của Chu Tứ cũng lâm vào yên lặng. Một lúc sau Tiểu Ngọc mới như sức nhớ giọng nói oan oan hỏi:

“Từ Tình, còn người tại sao bị bán vậy? là ai bán người, cha hay nương?”

Từ Tình gục đầu vờ đáng thương “Không phải cha hay nương bán ta, mà là ông nội bán ta. Ông nội muốn bán ta, Cha và Nương không đồng ý nên bị ông nội đuổi ra khỏi nhà. Chúng ta ở ngôi nhà thật nhỏ ngoài ruộng. Cha và mẹ ta điều đi ra ngoài làm mướn. Ông nội thừa lúc không ai ở nhà lên bắc ta đem đi bán. Còn sợ ta khóc làm lộ chuyện, ông nội còn lấy khăn thấm thuốc cho ta hôn mê. Ta không biết ta bị bắt đi mấy ngày nữa” Từ Tình cố ý nói ra cho mọi người nghe. nói xong thì gục đầu vờ lau nước mắt.

Hạ Thiên vỗ vỗ vai Từ Tình an ủi.

“Cũng là người tốt số hơn ta, không có bị cha mẹ bán.” Chu Tứ âm dương quái khí nói.

Từ Tình cười trừ cũng không đáp lại.

Cứ như vậy cả bọn ngồi trên xe liên tục hai ngày trời, Từ Tình quan sát trên xe có hai đại hán vạm vỡ ngồi đánh xe bên ngoài. ngoài ra không có ai khác. Nhiều lần nàng muốn tìm cách trốn thoát nhưng không được cuối cùng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Khi đến giờ ăn mỗi người sẽ được phát 2 cái bánh bao thịt và một chén canh. Tiểu Ngọc nói “là bọn họ sợ không cho chúng ta ăn đầy đủ chúng ta sẽ ốm yếu nhìn không đẹp mắt sẽ bán ích tiền nên mới cho ăn bánh bao thịt đấy”

Từ Tình nghe xong mắt lóe lóe liếc nhìn Tiểu Ngọc một cái sao đó vờ không có gì tiếp tục ăn.

Chều hôm đó, xe ngựa dừng lại “Bọn Từ Tình được đưa vào một Đại Trạch Viện tên Thạch Gia, nơi đó có hàng rào thật cao nằm ở trong hẻm nhỏ của một huyện thành. Từ Tình đoán đây chắc là nhà chứa. Nơi này sẽ dùng để chứa những cô nương được thu mua ở các nơi về sao đó sẽ dạy dỗ những quý củ cần thiết.

Vừa vào tới nơi, năm người Từ Tình bị nhốt vào một căn phòng nhỏ. trước mặt là một vị tự xưng là Thạch ma ma. Người này sẽ là người dạy quy củ

cho bọn họ.

Ngày đầu tiên bọn người Từ Tinh đều bị nhốt lại, đến ngày thứ hai mới được cho ra ngoài. Nhưng không biết làm sao ngày thứ hai không có thấy Tiểu Ngọc. Nàng từ khi cửa mở thì bị một đại hán hung hãn dẫn đi, đến giờ cũng chưa thấy quay trở lại. Đứng trước sảnh lớn, Từ Tinh quết mắt. Nàng nhìn thấy có rất nhiều cô nương, khoảng 30 người, đủ mọi lứa tuổi. Hạ Thiên, Nhị Nha, Chu Tứ cùng Từ Tinh đứng cùng một chỗ.

Hạ Thiên nhìn một vòng lo lắng hỏi nhỏ Từ Tinh. “Tiểu Ngọc nàng sao bây giờ còn chưa được đưa về? liệu nàng có bị sao không?”

Từ Tinh trầm mặt, nàng làm sao biết được, nhưng mà nàng cảm thấy vị cô nương tên Tiểu Ngọc này rất khả nghi. Thấy trong mắt Hạ Thiên thật sự lo lắng thì an ủi.

“Chắc nàng ấy không có gì đâu. Có khi nàng ta tốt số, vừa đến đã có người muốn mua nàng, nên được bán ngay rồi không cần phải học quy củ như chúng ta”

Hạ Thiên nghe thấy Từ Tinh nói có lý nên cũng không để bụng nữa, chỉ là trong lòng có chút buồn buồn. Các nàng đã ở cùng nhau mấy ngày rồi, ở chỗ xa lạ này, lần đầu tiên cùng nhau trải qua những ngày sợ hãi nên trong lòng ích nhiều cảm thấy có chút tình cảm. Nhưng hiện tại mất đi một người. Hạ Thiên trong lòng có chút không nỡ.

Nhị Nha không nói gì, nàng sợ hãi núp vào chính giữa chỗ Từ Tinh.

Chu Tứ hôm nay tính khí cũng trở nên dịu nhẹ hơn, không còn mở miệng là nói lời khó nghe nữa.

“Tập hợp!”

Một tiếng “Keng” vang lên, phía sau giọng nói hữu lực vang vọng của Thạch ma ma phá vỡ suy nghĩ của Từ Tinh. Ngược mắt Từ Tinh nhìn thấy mấy tiểu cô nương kia rất nhanh chóng di chuyển đứng xấp thành hàng dài. Từ Tinh biết thời thế cũng kéo Hạ Thiên Nhị Nha và Chu Tứ vào phía cuối hàng đứng vào.

Thạch ma ma liếc mắt, thấy bọn Từ Tinh biết nghe lời thì gật đầu. Trong lòng thầm nói đám cô nương mua về đợt này không tệ, rất hữu dụng. Lại liếc nhìn phía bên kia có mấy người vẫn còn sợ hãi đứng một chỗ chưa vào hàng thì hừ lạnh.

Thạch ma ma lớn tiếng hô:

“Các ngươi ai là người lần đầu đến đây mau bước ra khỏi hàng, đến trước mặt ta”

Từ Tinh nghe thế ngoan ngoãn kéo ba người đi chung với mình ra khỏi hàng nhanh đi đến trước mặt Thạch ma ma. Bên góc bên kia có mấy cô nương vẫn chưa xếp vào hàng cũng từ từ đi lại. Thạch ma ma thấy đã đến đủ thì mở miệng lạnh giọng nói:

“Các ngươi lần đầu đến đây nên chưa hiểu quy củ, ta sẽ từ từ dạy các ngươi.

Trước hết, mỗi buổi sáng đầu giờ mao(5h-7h) các ngươi phải thức dậy nhanh chóng thay quần áo, ăn sáng rồi đến đây tập hợp. Khi nghe được tiếng keng thì phải xếp hàng lại và điểm danh. nên nhớ, đến trễ thì sẽ bị phạt quét dọn các phòng trong mười ngày. nên nếu ai muốn làm việc thì cứ việc đến trễ. Các ngươi nghe rõ chưa? ” Thạch ma ma trừng mắt nhìn đám người Từ Tinh.

Mấy cô nương cùng nhau lí nhí nói “nghe rõ”.

“Được rồi các ngươi trở vào hàng đi. các ngươi đến sau nên sau khi học xong thì đi tìm Ngọc ma ma nhờ bà dạy những thứ các ngươi chưa được học. Bây giờ cùng mấy người bọn họ học với ta”

Hàn ma ma bắt đầu nói thêm vài điều cơ bản cho đám người Từ Tinh biết thì cho các nàng vào hàng. Bắt đầu dạy. “Hôm nay ta sẽ dạy cho các ngươi biết về cách nắm giữ tâm tư của khách quý.

Trước tiên, các ngươi cần phải luôn nở nụ cười. Dù người khách đó các ngươi không thích cũng phải cười. Các ngươi nên biết, những người khách đó là người mang cơm đến cho các ngươi ăn. Nên... Nhất định không được ăn nói khó nghe.

Khi khách không hài lòng các ngươi, họ muốn đổi người khác các ngươi vẫn phải cười vui vẻ với họ, sau đó lui ra ngoài. Đừng có nín kéo..... ..”

(Cho xin.... mấy cái này viết mất thời gian lắm, mấy bạn đọc chắc cũng chán nên mình bỏ qua)

Thạch ma ma dạy khoảng 3 canh giờ thì cho mọi người lui xuống ăn uống, nghỉ ngơi nửa canh giờ sau sẽ tiếp tục học. Bởi vì buổi sáng mỗi người chỉ ăn có một cái bánh bao nên hiện tại ai cũng đói cồn cào.

Bước vào nhà ăn, Bọn Từ Tinh mỗi người được một phần cơm, có cá có canh. Chu Tứ vừa ăn cơm vừa than thở.

“Thạch ma ma này nói nhiều thật, ta nghe mà đầu đầy sao luôn. Ba người các ngươi nghe hiểu không?”

Từ Tinh cười cười không trả lời, nàng tập trung ăn rất nhanh, không hề nổi trong lòng có cảm giác chướng lạnh. Một muỗng cơm một muỗng đồ ăn rất

nhanh khai com của Từ Tình gần thấy đầy.

Nhị Nha nghe Chu Tứ than thở cũng gật đầu nói nàng cũng sợ quá nên không có nghe được Thạch ma ma nói những gì.

Hạ thiên thì khác, nhìn mặt nàng âm u, nàng chỉ cúi đầu ăn không có trả lời Chu Tứ. Từ Tình nghĩ, có lẽ Hạ Thiên nghe Thạch ma ma dạy cách đãi khách nên biết được các nàng tương lai sẽ bị bán chỗ nào nên mới có biểu hiện như vậy.

Đang mãi cắm đầu ăn thì phía sau Từ Tình có một âm thanh bén nhọn đầy chế giễu.

“A, lần này lại có một đám ăn mày tới nha, nhìn xem ngồi cắm đầu ăn thế kia, chắc là một lũ quý chết thêm rồi” Giọng nói mười phần là chế nhạo.

Từ Tình cứng đờ quay đầu, “Nha”, thì ra là nói mấy người ngồi ở phía sau nàng, thờ phào một cái. Cứ tưởng rắc rối tìm đến rồi chứ.

Từ Tình ngoái đầu nhìn nhìn, xem ra mấy người này chắc là nhà nghèo lắm, ích được ăn thịt nên khi nhìn đồ ăn có cá có thịt thì cắm đầu ăn như hổ đói. (Từ Tình cũng không chịu nhớ lại, người nào đó lần đầu ăn thịt từ khi đến đây thì bộ dáng thế nào. Còn ở đó cười người ta Ooiiii :))

Còn người vừa nói lời khó nghe kia là một tiểu cô nương khoảng tám chín tuổi. Làn da trắng như tuyết mùa đông, mắt đen mi dày, cái mũi dọc dừa, cái môi đỏ thắm như được tô vẽ. Quả là một tiểu mỹ nhân nghiên nước nghiên thành.

Vị tiểu cô nương kia đứng chống nạnh, vẻ mặt cao ngạo không xem ai ra gì, hất mặt đầy xem thường mấy tiểu cô nương kia.

Từ Tình im lặng, nàng thấy mấy cô bé kia run rẩy, có người run tới nổi tay cầm đũa không được. Từ Tình thờ dãi. Phản ứng như vậy thật là chọc người ức hiếp a.

Quả nhiên, tiểu mỹ nhân đưa bàn tay trắng trẻo non mềm ra bụng cái khai đưng đồ ăn lên cao chế nhạo nói

“Woa ... người không biết cầm đũa nha, để ta giúp người” Nói rồi nàng lật ngược khai com lại, thức ăn bên trong cứ như vậy rơi xuống đổ vào người của mấy cô nương đang run rẩy kia.

Mấy tiểu cô nương kia vốn nhút nhát, bị khi dễ như vậy cũng không dám phản kháng, một đám cùng nhau run rẩy khóc lớn. Nhìn qua quả thật rất đáng thương.

Bên này Hạ Thiên muốn đứng lên đi qua bên vực người thì bị Từ Tình kéo lại. Nàng lắc đầu với Hạ Thiên. Đùa à, hiện tại các nàng lạ nước lạ cái, thân mình còn lo chưa xong làm sao có thể đi giúp người khác đây. Không khéo lại kéo họng súng chĩa vào phía mình thì khổ. Nàng cũng không phải là loại người nhân từ ngu ngốc a.

Nhị Nha bên này cũng run cầm cập. Đầu cũng không dám ngẩng lên.

Chu Tứ nhìn thấy cô nương kia như vậy trong lòng khó chịu, không vừa mắt hừ hừ nói:

“Hừ nàng ta là ai vậy? ý đẹp một chút thì huênh hoang. ma củ hiếp ma mới”

Từ Tình hết hồn tức giận nhìn Chu Tứ cảnh cáo. Nàng cảm giác được cái tiểu mỹ nhân kia đã nghe thấy và đang hướng mắt về phía các nàng. Từ Tình mặt đen loạn chuyển.

Trong đầu chợt lóe Từ Tình vội vàng rặng ra vào giọt nước mắt vờ khổ sở nói.

“Chu Tứ, người cũng đừng nói vậy, nàng là tỷ tỷ của ta. Ông nội bán ta cũng vì ta không được việc chứ không phải vì tỷ tỷ đẹp hơn ta nên ông nội giữ tỷ ấy lại đâu” Từ Tình nói tới đây thì vội nắm chặt tay Chu Tứ vờ khóc thảm thiết “Chu Tứ, chúng ta thật khổ, đều là người bị người thân bỏ rơi a”

Từ Tình nói xong thì nghiêng người vào người Chu Tứ. Bên ngoài nhìn qua cứ nghĩ nàng thương tâm muốn chết, muốn dựa vào người khác khóc lóc. Nhưng thật ra Từ Tình đang nói nhỏ với Chu Tứ “Nghe ta, nhanh nhắm mắt lại, đừng có nói thêm gì hết”

Từ Tình đang giả vờ là các nàng đang nói chuyện của mình, lời nói vừa rồi của Chu Tứ là vì bất mãn dùm mình nên mới mắng ra.

Chu Tứ vốn không vừa mắt vị tiểu mỹ nhân kia ăn hiếp người, lại thấy nàng kia đẹp hơn mình thì trong lòng ghen tỵ. Vốn muốn mở miệng đâm chọc vài câu nhưng thấy nàng ta mắt lộ hung quang nhìn qua bên này thì sợ hãi. Chưa kịp phản ứng thì thấy Từ Tình nói cái gì tùm lum rồi dựa vào mình ra hiệu. Chu Tứ dù hơi ngốc nhưng cũng biết được cái gì vội vã làm theo.

Nhị Nha thấy tiểu mỹ nhân đi qua bên này thì sợ hãi run rẩy. Hạ Thiên cũng có chút sợ nhưng trấn tĩnh hơn Nhị Nha nhiều.

Ngọc Hương Hoa, tên của tiểu mỹ nhân.

Ngọc Hương Hoa nàng ở nơi này rất có địa vị, bởi vì nàng rất xinh đẹp nên mấy ma ma ở đây rất chịu chuộc nàng. Ngọc Hương Hoa cũng vì thế nên rất kiêu căng và hống hách. Trong mắt nàng, tất cả mọi người ở đây gộp lại không bằng một mình nàng, bởi thế nên nàng thường xuyên khi dễ người khác. Các ma ma ở đây dù biết cũng chỉ nhắm mắt cho qua.

Hôm nay tâm trạng không vui, lại thấy có người mới đến nên muốn làm khó dễ các nàng. Không nghĩ thế nhưng có người mắng xéo mình. Ngọc Hương

Hoa tức giận. Cái con quỷ nhỏ này dám mắng nàng, nàng hùng hổ đi qua muốn đánh người thì thấy một tiểu cô nương khóc lóc kể lể. Thì ra bọn họ không phải là đang nói mình, Ngọc Hương Hoa chợt hiểu.

Nhưng dù sao họ cũng chuyển rồi a, cứ như vậy bỏ đi thì thật không phải là cách của nàng. Ngọc Hương Hoa hất mặt đi về phía mấy người Từ Tinh cao ngạo nói:

“Các ngươi là người mới tới, không hề quy củ à? Còn nữa, ban ngày ban mặt mà ôm ôm ấp ấp, nhìn đi, còn ra hệ thống gì nữa”

Từ Tinh xém bị sặc nước miếng của chính mình. Tiểu mỹ nhân a, ngươi rất khoa trương đó, biết không? biết không?

Từ Tinh vò đáng thương ngẩn đầu lên nhìn Ngọc Hương Hoa, sao đó mắt tròn to đầy ngạc nhiên, miệng há to không chút hình tượng.

“OA...OA..OA...tỷ tỷ này thật xinh đẹp, giống như tiên trên trời nha, Tỷ tỷ xinh đẹp, tên của ta là Từ Tinh, tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ tên là gì? oa... tỷ đẹp quá hà nha”

Ngọc Hương Hoa vốn định tìm người gây sự nhưng thấy tiểu cô nương mở to mắt nhìn mình, trong mắt đầy ngưỡng mộ và yêu thích, còn luôn miệng hô tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ tỷ xinh đẹp thì tâm tình vui vẻ, cũng không còn nhớ mình là đang định tìm người gây sự.

“Ta tên Ngọc Hương Hoa, sau này ngươi cứ gọi ta là Hoa tỷ là được” Ngọc Hương Hoa khó có dịp ôn nhu nói.

Từ Tinh mắt vẫn còn mở to, miệng vẫn không quên râm rì, “OA... tên cũng đẹp, người cũng đẹp, đẹp quá a” dù là nói nhỏ nhưng mọi người đều nghe thấy đấy.

Ngọc Hương Hoa đắc ý, kiêu ngạo đứng một hồi mới xoay người đi.

Từ Tinh thờ phào một cái tròng mắt liếc Chu Tứ “Chu Tứ tỷ, ngươi lần sao cẩn thận một chút.”

Chu Tứ vốn muốn phản bác lại nhưng không biết nói cái gì, cuối cùng không quan tâm cúi đầu tiếp tục ăn.

Từ Tinh “Hừ” một tiếng cũng không nói nữa. cúi đầu tranh thủ ăn tiếp thức ăn trong khay của mình. Thật là Chu Tứ này, đi chung với nàng chắc có ngày bị họa lây a.

“Này các ngươi thật may mắn, Hương Hoa nàng ta bình thường không để gì nói chuyện dễ nghe với người khác đâu.”

Một cô nương khoảng 9 tuổi bận một bộ tứ y, đáng người mảnh khảnh đi lại gần nhóm người Từ Tinh mở miệng làm quen.

Từ Tinh “Nha” một tiếng, rồi cười cười với tiểu cô nương kia.

Chu Tứ không biết ngẩn đầu hỏi “nàng ta là ai? sao nàng ta hống hách quá vậy?”

Cô nương kia nhìn Chu Tứ, trong mắt nếu nhìn kỹ có thể thấy được tia khinh thường. Nhưng trên mặt nàng ta lại cười rất dịu dàng.

“Nàng ta a, ta nghe mấy ma ma nói nàng ta là người được Tầm Xuân Lâu ở kinh thành thu mua đó. Nhưng tuổi nàng ta còn nhỏ nên Tầm xuân Lâu để nàng ta ở đây cho các ma ma nuôi dưỡng. Mỗi tháng nàng ta sẽ được nhận 15 lượng bạc nữa đó. Các ma ma ở đây cũng nhường nàng ta vài phần. Mà các ngươi biết không, nàng ta nha, còn chưa bắt đầu đã có rất nhiều quan to quý nhân ở Kinh Thành đặc cộc trước rồi đó. Ta nghe nói, tương lai nàng ta sẽ sống trong nhung lụa, còn có kẻ hầu người hạ nữa”

Vị cô nương mặc tứ y kia thao thao bất tuyệt kể, sau đó mắt vô tình lướt qua đám người Từ Tinh một cái.

“Ồ”

Chu Tứ nghe nói thì ồ lên, trong mắt nàng ta đầy hâm mộ.

Từ y cô nương kia thấy hâm mộ trong mắt mọi người thì cười nói:

“Các ngươi nha, cũng không cần hâm mộ nàng, các ngươi cũng rất xinh đẹp, ta thấy tương lai các ngươi cũng không thua kém nàng ta đâu”.

Chu Tứ mắt sáng trưng hỏi “Thật không? ta cũng sẽ được giống như nàng ta sao?”

Vị tứ y cô nương trong mắt đầy xem thường nhưng rất giỏi che giấu gật đầu “ừ” một tiếng.

“Nhưng mà... ngươi là ai? sao ngươi biết nhiều vậy?” Chu Tứ nhìn tứ y cô nương thắc mắc hỏi.

“Ta tên Mộng Tuyền cũng giống các ngươi, ta cũng bán mình vào đây” tứ y cô nương kia cười trả lời.

Từ Tinh đưa mắt liếc nhìn cô nương tên Mộng Tuyền một cái rồi cúi đầu vét mấy hột com cuối cùng trong khay đồ ăn. Nàng cảm giác Mộng Tuyền này không giống các nàng.

Chương 18: Chạy trốn

Thời gian trôi qua, mới đó cũng đã 10 ngày. Từ Tình mấy ngày này luôn âm thầm quan sát xung quanh. Nàng muốn hiểu rõ tình huống nơi này để tìm cơ hội trốn thoát.

Hôm nay, buổi sáng khi đi vào phòng bếp mang đồ ăn lên cho mấy ma ma. Từ Tình lén lén trộm được một cây giữ lửa. Từ Tình đây là vật cần thiết trong kế hoạch chạy trốn của mình.

Ở đây, Từ Tình được phân ngủ cũng phòng với Nhị Nha, Hạ Thiên, Chu Tứ, và cô nương nói chuyện với các nàng khi ở nhà ăn, đó là Mộng Tuyền, cùng với một nhóm người mới vào ngày hôm đó.

Đến đây đã được mười ngày, mấy vị cô nương đi cùng Từ Tình có nhiều thay đổi rất rõ ràng. Nhất là Chu Tứ, nàng ta từ cái ngày ăn cơm đầu tiên ở đây đã thay đổi. Luôn kè kè theo bên cạnh Mộng Tuyền, hai người chơi chung dường như rất thân. Nhị Nha nhờ Từ Tình nhắc nhở thì tính cách cũng trở nên mạnh mẽ hơn, không còn hồ hồ như cây sậy nữa. Hạ Thiên thì không còn hay hồ hồ chút là muốn giúp người này bệnh người kia nữa. Hiện tại bạn thân của Từ Tình chỉ có Hạ Thiên, Nhị Nha thôi.

Hôm nay lên kế hoạch chạy trốn Từ Tình cũng định sẽ dẫn theo hai người này. Nàng biết rõ dẫn theo càng nhiều thì càng khó trốn nhưng bởi vì những ngày qua bọn họ ở chung. Từ Tình dù có chút lạnh nhạt nhưng trong lòng cũng xem hai người họ là bạn. Nàng không thể bỏ hai người này lại mà trốn một mình được. Bởi vì bọn họ hàng ngày chơi chung với nhau, nếu nàng mà trốn mất bọn họ sẽ bị vạ lây.

Buổi tối, Từ Tình nằm trên chăn vờ đau bụng, nàng đẩy đẩy Hạ Thiên và Nhị Nha nằm bên cạnh than nhỏ.

“Thiên tỷ, Nha tỷ. Ta đau bụng quá, hai người đỡ ta đi xí được không?”

Hạ Thiên đang ngủ ngon giấc, nghe tiếng gọi của Từ Tình thì giật mình, lồm cồm ngồi dậy nhìn Từ Tình lo lắng “Từ Tình muội, ngươi sao rồi?” Hạ Thiên nhẹ nhàng đỡ Từ Tình ngồi lên, trong mắt toát ra lo lắng.

Nhị Nha cũng ngồi dậy, xoa xoa mắt mờ mẫn nhìn Từ Tình. Sau đó cũng nhanh nhẹn giúp Từ Tình ngồi vững.

“Muội ăn phải đồ bẩn hay sao mà đau bụng quá à, hai tỷ đỡ muội đi nhà xí có được không?” Từ Tình nhú mày đầy khổ sở.

“Này làm sao lại bị như vậy, Để ta đi nói cho Thạch ma ma một tiếng mời đại phu cho muội” Hạ Thiên lo lắng.

Từ Tình kéo tay áo Hạ Thiên ngăn không cho nàng đi gọi người, đùa à hiện tại gọi người đến có khác gì kế hoạch của nàng bị hủy nha. “Thiên tỷ, không cần mời đại phu. Muội đau bụng đi xí, đi xong sẽ ổn ngay. Đừng có phiền Thạch ma ma.”

Nhị Nha thấy Từ Tình ôm bụng vội nói. “Thiên tỷ, ta trước tiên mang Từ Tình đi xí cái đã. Muội ấy đang khó chịu kia”

Từ Tình được Hạ Thiên và Nhị Nha dìu ra khỏi phòng, mới đi mấy bước đã thấy có một ma ma thân hình mập mạp đi lại lớn tiếng hỏi:

“Này, mấy người các ngươi đứng lại, tối rồi các ngươi còn muốn đi đâu?”

Hạ Thiên bước chân dừng lại, trên mặt lộ tươi cười hướng về phía ma ma canh cửa kia nói

“Ngọc ma ma, Từ Tình nàng bị đau bụng, nên chúng ta dìu nàng đi xí”

Người được kêu là Ngọc ma ma bước tới gần, lên xuống đánh giá bọn họ vài lần, thấy Từ Tình không chút sức phải dựa vào Hạ Thiên cùng Nhị Nha thì gật đầu phẩy tay nói “Đi đi, đi nhanh về nhanh”

Ở chỗ này buổi tối sẽ có các ma ma trông chừng, muốn đi đâu và ban đêm cũng phải xin phép. nếu ai đó chạy loạn vào ban đêm thì sẽ bị phạt bằng roi.

Từ Tình được Hạ Thiên và Nhị Nha dìu tới nhà xí. Nhị Nha buồn Từ Tình ra, đi lại mở cửa phòng. Hạ Thiên nhanh chóng đỡ Từ Tình vào trong. Từ Tình tiếng nói phá lệ to, trong giọng nói lại không giấu được vẻ mệt mỏi.

“Thiên tỷ, Nha tỷ, ta mệt quá ngồi không nổi, hai người ở lại vịn ta được không?”

Hạ Thiên và Nhị Nha không nghĩ nhiều gật đầu ngay. Thật ra đây là Từ Tình muốn thử hai người bọn họ. Dù mấy ngày nay nàng quan sát phát hiện hai người này rất tốt nhưng nàng vẫn muốn thử một chút. Phải biết khi đi xí thường rất hôi, sẽ không ai nguyện ý ở cùng người trong đó. Nếu Hạ Thiên và Nhị Nha không nghĩ ngại mà ở lại với nàng chứng tỏ trong lòng bọn họ xem nàng là tỷ muội tốt. Như vậy nàng sẽ không ngại phiền mà dẫn theo bọn họ trốn đi.

Ngồi trong hẻm xi hời hám, Từ Tinh gương mặt trịnh trọng kê xát vào lỗ tai Hạ Thiên và Nhị Nha nói nhỏ “Thiên tỷ, Nha tỷ hiện tại hai tỷ không cần nói chuyện, chỉ cần gặt đầu hay lắc đầu thôi, nhớ nha bên ngoài có người”

Hạ Thiên và Nhị Nha nghi ngờ nhìn nàng chằm chằm, sau đó hai người gặt mạnh đầu với Từ Tinh.

“Ta hỏi hai tỷ, hai tỷ có muốn tương lai làm kỹ nữ hay không?”

Hạ Thiên muốn mở miệng nói chuyện chợt nhớ lời Từ Tinh mới nói nên chau mày vẽ mặt rất không thích lắc mạnh đầu. Từ Tinh nhìn Nhị Nha, Nhị Nha cũng lắc mạnh đầu.

Nhị Nha lúc đầu không có biết kỹ nữ là như thế nào, đến khi ở chung với Từ Tinh và Hạ Thiên nghe hai người này nói nàng mới biết. Bởi vậy trong lòng Nhị Nha rất không muốn làm cái nghề này. Nhị Nha qua mấy ngày này đã trưởng thành không ích.

Biết được đáp án của hai người Từ Tinh nhẹ cười nói tiếp

“Được, vậy ta hỏi hai tỷ, hai tỷ có muốn trốn khỏi đây không? chỉ cần gặt đầu hay lắc đầu, không cần mở miệng hỏi gì cả”

Hạ Thiên và Nhị Nha không dám tin mở to mắt. Hạ Thiên rất nhanh đã gặt mạnh đầu, nàng đã nhiều lần có ý muốn trốn đi. Nhưng nàng không biết làm sao trốn đi được. Hiện tại nghe Từ Tinh hỏi Hạ Thiên rất nhanh gặt đầu tỏ vẻ nàng muốn. Nhị Nha chớp mắt vài cái cũng gặt gặt đầu.

“Được rồi, nếu hai tỷ muốn trốn ba chúng ta sẽ cùng trốn. mọi người đã chuẩn bị tác cả rồi chỉ cần đến lúc đó chúng ta nhân lúc hỗn loạn trốn đi là được.” Từ Tinh kê tai hai người Hạ Thiên và Nhị Nha nói ra kế hoạch của mình. Cuối cùng còn không quên nhắc nhở.

“Ta nói hai tỷ hai tỷ không được để Chu Tứ tỷ và Mộng Tuyên tỷ biết kế hoạch của chúng ta. chắc hai tỷ không biết nhưng Mộng Tuyên tỷ là người của mấy vị ma ma ở đây đây. Nàng trà trộn vào nhóm chúng ta là vì lên canh chừng chúng ta đấy”

“Trời à, thật không thể tin”

Hạ Thiên và Nhị Nha nghe vậy giật mình buộc miệng nói.

Từ Tinh vội “Xuyt” một tiếng với hai người.

Cứ như vậy ba người y theo kế hoạch nhanh chóng trở về phòng. Vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Kế hoạch của Từ Tinh là sẽ vờ bị tiêu chảy, sau đó sẽ để Nhị Nha và Hạ Thiên điều nàng đi nhà xí, sẽ đi nhiều lần trong một đêm, làm như vậy Ngọc ma ma canh cửa cũng sẽ mệt mỏi không đề phòng các nàng nữa. Gần sáng khoản canh ba, lúc đó là giờ mệt mỏi, Hàn ma ma nhất định sẽ không đi theo xem chừng nữa. Từ Tinh sẽ cùng Hạ Thiên, Nhị Nha đi xí sau đó lên vòng qua mấy phòng kho dùng cây mồi lửa châm lửa đốt mấy phòng kho đó. Sau đó bọn họ sẽ leo qua bức tường phía Đông tòa viện này. Từ Tinh quan sát thấy ở đó có một thân cây to nằm cạnh bức tường. Leo lên cây, trèo qua tường sau đó thả dây tuột xuống.

Kế hoạch đầu vào đây, Từ Tinh cứ nằm một lát sẽ gọi Hạ Thiên, và Nhị Nha đỡ nàng đi xí. Mỗi lần đi còn không quên mang theo một ít đồ giấu dưới góc cây. Trong ngực Từ Tinh có một ít lương khô do hôm rày nàng lên lên giấu được ở phòng bếp.

Canh hai vừa đến, Từ Tinh ngồi dậy quan sát một vòng. Hạ Thiên, Nhị Nha cũng lồm cồm ngồi dậy theo.

“Tỷ, lại phiên hai tỷ mang ta đi xí” Từ Tinh mệt mỏi nói.

Hạ Thiên và Nhị Nha biết hiện tại cơ hội đã tới, nhưng được Từ Tinh nhắc nhở qua, hai nàng cũng vờ mệt mỏi đỡ Từ Tinh đi.

Vừa ra khỏi phòng, thấy Ngọc ma ma không còn sức lực dựa nằm trên cửa ngõ o o... đó là bởi vì mỗi lần bọn Từ Tinh đi xí bà đều đứng ở góc cửa nhìn bọn người Từ Tinh và vừa xem chừng mấy phòng đang đóng kính cửa kia, sợ bọn họ có người chạy trốn. Hành hạ đến hơn nửa đêm bà mệt quá nên gục xuống ghế ngủ ngon lành.

Từ Tinh mang theo hai người họ lần lách qua mấy cửa vẹo của mấy viện nhỏ, cuối cùng tới phòng kho. Từ Tinh chậm rãi lấy cây giữ lửa đốt vào bốn góc phòng của ba phòng kho. Lửa vừa cháy cũng không gây chú ý của mọi người, Từ Tinh vội kéo hai người kia đi nhanh qua khu viện phía đông.

“Hạ Thiên tỷ, Nhị Nha tỷ, hai người nên nhớ, phải cẩn thận không nên gây tiếng động lớn, biết không. Giờ chúng ta leo lên cây này, sau đó sẽ cột dây này trên cây rồi theo dây thả xuống đất.”

Từ Tinh không dài dòng nói luôn, Hạ Thiên và Nhị Nha vừa mừng vừa sợ, tay chân run run nhưng rất cẩn thận bắt đầu nhanh nhẹn trèo lên cây.

Từ Tinh leo trước, lên chỗ cao vừa tới bức tường thì cột chắc sợi dây được làm từ quần áo cũ se lại vào thân cây, Từ Tinh giật giật, thấy sợi dây rất chắc chắn thì gặt đầu hài lòng. Từ Tinh nhanh nhẹn trèo qua bức tường. Hạ Thiên và Nhị Nha cũng rất nhanh trèo lên tới. Từ Tinh cầm sợi dây làm mẫu tuột xuống bên ngoài bức tường.

Nhị Nha và Hạ Thiên tay run run nhưng điều là người từ nhỏ làm được việc nặng nên chỉ cần Từ Tinh chỉ sơ qua là có thể học được và làm theo.

Rất nhanh ba người dễ dàng thoát khỏi bức tường. Hạ Thiên mừng rỡ không tin được, nàng đã có thể thoát khỏi cái lồng giam đó có thể thoát khỏi rồi. Nhị Nha cũng mừng muốn chết, nếu không phải được Tử Tinh nhắc nhở có khi nàng hồ to ăn mừng rồi.

Tử Tinh nhìn vào thấy bên trong có khói nhẹ chậm rãi bay lên, nàng biết không thể chậm trễ nên kéo tay Nhị Nha và Hạ Thiên cầm đầu chạy một mạch về hướng cổng thành. Trước tiên cần phải cách xa nơi này càng xa càng tốt. Nếu không dễ bị bắt lại bọn họ nhất định sẽ xong đời.

Chạy được một khúc khá xa, cả ba người đều mệt không thở nổi. Tử Tinh biết hiện tại không thể chạy nổi nữa, với lại các nàng đều là nữ nhi, ban đêm ban hôm mà chạy nhong nhong ngoài đường cũng rất nguy hiểm. Tử Tinh thở hổn hển nói.

“Thiên tỷ.. chúng ta..phù phù(thở hổn hển) trước tiên cần tìm chỗ tránh thân, sau đó sẽ hóa trang một chút, cứ chạy như vậy không được tốt lắm. bọn họ phát hiện chúng ta chạy trốn nhất định sẽ tìm theo con đường trở về của chúng ta. Như vậy rất nguy hiểm.

Hạ Thiên và Nhị Nha gật mạnh đầu, bọn họ hiện tại điều nghe theo ý kiến của Tử Tinh. Nàng nói cái gì chính là cái đó.

Tử Tinh nhìn hai người bọn họ gật đầu thì kéo tay hai người họ đi về phía cửa thành, nàng hỏm rầy dò la biết được ở gần chỗ này có một ngôi nhà bỏ hoang. nghe nói ở đó có ma quỷ quấy phá nên không ai dám ở. Ngôi nhà này trong miệng mọi người rất đáng sợ, nhưng Tử Tinh không sợ. hiện tại trốn thoát mới là quan trọng, ma với quỷ không quá đáng sợ đâu.

Đúng như những gì nghe được, Tử Tinh cùng Hạ Thiên và Nhị Nha đi chừng một khắc nữa đã thấy có một ngôi nhà củ kỷ dột nát. Từ bên ngoài nhìn vào là có thể biết ngôi nhà này bị bỏ hoang. Tử Tinh nắm tay kéo Hạ Thiên và Nhị Nha đi vào.

Trong nhà hoang, bên trong trống rỗng, không có một vật trang trí nào. Bụi bân phủ đầy nhà, nhện căng tơ làm lưới khắp nơi. Tử Tinh, Hạ Thiên và Nhị Nha vừa bước vào đã ho khụ khụ mấy cái. Bọn họ kéo qua một bên ngồi xuống nghỉ mệt.

“Thật mệt muốn chết, ta từ trước tới nay còn chưa có chạy thực mạng thế này. Thật là mệt chết ta.” Nhị Nha thở hổn hển vừa cười nói.

“Chỉ cần có thể thoát được, mệt hơn thế này ta cũng chịu” Hạ Thiên cũng cười nói.

Tử Tinh từ chối cho ý kiến, nàng không biết có thể thoát khỏi hay không, dù sao nàng cũng chưa cảm giác được mình an toàn.

“Hai tỷ, trước tiên chúng ta cần hóa trang lại một chút” Tử Tinh vừa mở bao vải đựng quần áo vừa nói.

Hạ Thiên và Nhị Nha gật đầu nói “được”

Đây là một phần trong kế hoạch chạy trốn của các nàng. Hóa trang thành một người khác.

Ba bao tay này được mở ra. Tử Tinh biểu Nhị Nha cởi áo nữ thay vào một bộ nam trang. Quần áo nam này là các nàng lén trộm trong kho phòng vào hai ngày trước. Tử Tinh đã lén sửa lại cho khác một chút để hôm nay dùng.

Hạ Thiên và Tử Tinh cũng nhanh thay đổi một bộ trang phục khác. Sau đó Tử Tinh đốt một cây nến nhỏ cho có chút ánh sáng rồi kéo Nhị Nha đến trước mặt lấy miếng than đen vẽ vẽ trên mặt nàng, chỉ một chốc, khuôn mặt nhị nha đã hoàn toàn khác hẳn. từ một gương mặt trắng trắng đã trở thành gương mặt đen, cái mũi, cái miệng, con mắt. đã được Tử Tinh kỹ lưỡng vẽ hóa trang một phen.

Sau đó là Hạ Thiên cũng thay đổi hoàn toàn. Tử Tinh cũng tự vẽ cho mình một chút lên khuôn mặt. 1 canh giờ trước là ba cô nương yếu đuối. 1 canh giờ sau đã trở thành thiếu niên mạnh mẽ.

Hóa trang xong xuôi, Tử Tinh kiều Hạ Thiên và Nhị Nha chớp mắt một chút chờ trời sáng các nàng sẽ rời khỏi đây. Bọn họ đã vất vả cả đêm rồi.

Hạ Thiên và Nhị Nha cũng không nói nhiều nữa, các nàng cả đêm đã không ngủ, lại chạy cầm đầu như vậy hiện tại điều mệt rã rời rồi. Hạ Thiên cũng muốn chớp mắt một chút nhưng lại lo lắng nói.

“Không được, hay là hai muội ngủ đi, ta sẽ thức canh chừng. Lỡ có người đến ta sẽ gọi hai muội dậy”

Tử Tinh đẩy đẩy Hạ Thiên “Thiên tỷ, chúng ta chia nhau ra canh, muội canh trước cho hai tỷ ngủ nửa canh giờ sau tỷ sẽ canh lại cho ta. Hiện tại ta còn chịu được để ta canh trước cho”

Hạ Thiên thật sự mệt gần chết rồi, cũng không quanh co nữa, gật đầu với Tử Tinh rồi kiều Nhị Nha ngủ cùng. Nhị Nha cũng nhanh chóng gật đầu rồi chìm vào giấc ngủ.

Chờ nghe được tiếng thở đều đều của hai người. Tử Tinh cẩn thận lấy trong ngực ra một miếng vải. bên trong có hai miếng giấy trắng tinh. giấy này là giấy của cái tiểu mỹ nhân tên Ngọc Hương Hoa kia. Nàng ta học viết chữ nên trong phòng nàng có rất nhiều giấy trắng này. Tử Tinh là trộm từ trong đó ra đây. Chợt Tử Tinh cười cười, nàng vì muốn chạy trốn mà trở thành một tiểu trộm chuyên nghiệp rồi.

Trải miếng vải xuống nền nhà, Tử Tinh cẩn thận trải miếng giấy lên trên. Lấy cút than đen lúc này chậm rãi vẽ lên trên giấy. Từng tiếng sột sột đều đều vang lên, một lúc sau một bức tranh sơn thủy đã hoàn thành. Nhìn rất đẹp nhưng không được hoàn mỹ lắm, nếu so với hai bức tranh trước kia thì không bằng được 1 phần. Nhưng Tử Tinh nghĩ có thể đem bán được vài chục lượng.

Tử Tinh là nghĩ sẽ bán bức tranh này sao đó lấy tiền thuê xe ngựa trở về nhà. Chứ nếu đường xa như vậy các nàng nếu không có xe ngựa thì nhất định sẽ

bị bọn buôn người bắt được thôi. Với lại đi xe ngựa sẽ rất nhanh về nhà. Nàng nhớ cha và nương, ca ca, tỷ tỷ, và tiểu đệ của mình lắm rồi. Nàng mất tích chắc cả nhà lo lắng lắm, không biết nương sẽ khóc thành cái dạng gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chạy trốn 2

Lại nói, sau khi bọn Từ Tình bỏ trốn, khoản 1 khắc sau, một gia đình đi tuần tra trong trạch phát hiện có cháy. Chuông Báo động vang lên Các ma ma giáo dưỡng biết có cháy thì chạy nhanh khóa ngoài tất cả các phòng đang có mấy cô nương. Cả viện trừ vài người canh chừng cửa và mấy ma ma giáo dưỡng canh chừng các cô nương ra, còn lại đều nhón nháo chữa cháy.

Bởi vì là ban đêm, lại có gió lớn nên lửa lan rất nhanh. Các cô nương bị nhốt trong phòng nhón nháo sợ hãi. Cuối cùng có vài cô nương sợ chết nên đập phá cửa hồng thoát ra ngoài. Một người làm trước cả bọn làm theo. Cứ như thế các phòng đang nhốt mấy cô nương đều bị phá cửa.

Các cô nương vừa thoát ra ngoài thấy trong viện hỗn loạn thì hô nhau chạy trốn. Cứ như vậy một đám cô nương nhân lúc mọi người chữa cháy thì chạy nhanh ra cửa chính trốn ra ngoài.

Bình thường đại trạch viện người canh giữ rất nghiêm ngặt hôm nay bởi vì kéo hết đi chữa cháy mà trở nên lỏng lẻo. Các cô nương rất nhanh phá được cửa chính chạy trốn ra ngoài hơn phân nửa.

Chưa bao giờ đại trạch viện lại loạn như vậy, bởi vì gấp nhất là chữa cháy nên mấy gia đình đều tập trung chữa không có đi bắt người được, vì vậy mấy cô nương may mắn trốn thoát được rất nhiều. Đại trạch viện lần này phải nói đã bị thua lỗ một khoản không ít.

Lại nói ở Cổ Tam gia.

Hôm đó Tô thị thấy con gái vào nhà một buổi còn không trở ra thì lo lắng, Tô thị sai Từ Diệc vào nhà xem có chuyện gì không mà Tình Nhi vào lâu chưa ra. Từ Diệc vừa đi vừa cười nói “Chắc tiểu muội lại lười biếng trốn việc rồi.”

Nhưng khi Từ Diệc vào nhà, tìm trong tìm ngoài không thấy. Hắn lo lắng chạy khắp nơi tìm kiếm cuối cùng tìm thấy chiếc hài của Từ Tình rơi ngoài cửa. Từ Diệc sợ hãi hô lớn. Tô thị, Từ Nương và Tiểu Ngủ nghe tiếng hô lớn đầy sợ hãi của Từ Diệc thì hết hồn. Tô thị trong lòng “Bực” một cái vội vàng quăng cước chạy nhanh vào nhà.

Cổ Tam lúc đó cùng Từ Dục đang kéo xe chất đầy cây gỗ tốt vừa trở về. Nghe tin Từ Tình mất tích thì thần thờ. Tô thị khóc đến thiên hôn địa ám. Từ Dục mặt tái mét, hắn nhớ tiểu muội có nói qua với hắn “ông nội sẽ làm chuyện xấu”. Thì lo sợ té ngồi trên đất.

Cổ Tam nghe Từ Dục nói cũng quá đổi sợ hãi, hai tay nắm chặt tới nổi gân xanh. Cổ Tam bất chấp đó là cha hắn. Cứ như vậy hùng hổ nhanh chóng chạy về nhà chính Cổ gia chất vấn Cổ lão gia tử. Nhưng cuối cùng không có kết quả còn bị Cổ lão cho Cổ Đại Sinh và Cổ Nhị Sinh đánh một trận bị thương khắp người. Cũng may lúc đó có Triệu Cảnh đi ngang qua thấy thế vào ngăn cản rồi mang Cổ Tam đưa về, nếu không mạn nhớ Cổ Tam chắc cũng không còn.

“Chúng ta báo quan phủ đi” Tô thị nói.

Cổ Tam ho lớn mấy cái cổ vương người ngồi dậy nói muốn đi tìm Từ Tình. Triệu Cảnh sau khi đưa Cổ Tam về, biết được con gái của bọn họ bị người ta bắt cóc thì cũng lo lắng. Phải biết ở thôn này con nít rất nhiều. Nếu như có bọn buôn người ở đây thì rất nguy hiểm. Triệu Cảnh cũng nói nên báo quan, nhưng mà muốn quan giúp dân thì phải có bạc. Cổ Tam không nghĩ ngợi lấy ra 20 lượng bạc đút lót cho quan.

.

Xoay qua xoay lại Từ Tình mất tích đã hơn mười ngày. Cổ Tam sau khi được đại phu chữa trị vết thương cũng không còn nghiêm trọng nữa. mỗi ngày đều cùng Tô thị và Từ Dục đi ra ngoài khắp các nơi lặn lội tìm kiếm tin tức Từ Tình.

Sau nhiều ngày lao lực quá độ, đại đau khổ khủng hoảng tinh thần Tô thị ngã xuống khi phát hiện cô gái mình kéo lại không phải là Tình nhi của nàng.

Cổ Tam vừa lo cho con, vừa lo cho vợ, cuối cùng người cũng gầy một vòng thấy rõ. Cổ Tam Gia hiện tại mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt. Những người quen biết trong thôn cũng thông cảm cho hoàn cảnh bọn họ nên bỏ hết mọi chuyện cùng nhau đi tìm Từ Tình.

Thấy Tô thị vẫn còn khóc nức nở trên giường. Cổ Tam thì ôm đầu ngồi trên đất. Râu của Cổ Tam cũng dài thêm mấy phân. Từ Dục cố gắng trấn an.

“Cha, nương. hai người cũng đừng quá lo lắng, nếu để muội muội thấy hai người như vậy nàng nhất định sẽ đau lòng. Nương, nương quên rồi sao? tiểu muội còn có Tiên ông phù hộ nàng sao, còn nữa, tiểu muội rất thông minh, nàng nhất định không có chuyện gì, nhất định sẽ quay trở lại” Từ Dục nhấn mạnh câu “Nhất định” bởi vì hắn cũng đang cố gắng trấn an bản thân.

Cố Tam đang ôm đầu cũng ngoi đầu lên, trong mắt lóe lên hi vọng.

Tô thị, Từ Nương tiếng khóc cũng tạm ngưng.

“Nhưng Tinh Nhi chỉ mới có 6 tuổi, nàng chưa từng rời xa chúng ta. nàng...” “Tô thị giọng run run.

“Nương tử, Dục nhi nói đúng, nàng phải tin tưởng con gái chúng ta, Tinh Nhi nhất định sẽ trở về.” Cố Tam bình tĩnh trấn an Tô thị.

Tuy là nói vậy nhưng trong lòng ai cũng đều lo lắng rồi bởi. Cố Tam mỗi ngày đều chạy ngược xuôi trên trấn hi vọng có thể tìm thấy Từ Tinh. Từ Dục và Từ Diệc cũng cùng nhau thay phiên chạy khắp nơi tìm kiếm.

Trong khi Cố Tam gia đang sống to gió lớn thì ở Cố gia nhà chính mọi người đang đóng cửa ăn mừng. Cố Lão mấy ngày trước đã liên lạc được với vị tiên sinh trên trấn. Sao khi nộp 200 lượng vàng phí giám sinh thì hôm nay đã có công văn của quan trên xuống, phong cho Cố Đại Sinh làm quan tri huyện ở huyện Thanh Hà cách Tô Dương trấn 3 ngày lộ trình.

Cố lão trong lòng vẻ, thâm cảm thấy quyết định của mình rất sáng suốt. Hi sinh một đứa con cũng cố toàn gia. đến lúc này Cố lão vẫn luôn cho rằng ông làm rất đúng.

Cố lão gia tử quyết định sáng mai tung tin ra ngoài sẽ bán toàn bộ đất đai dưới tên Cố gia. sẽ nói là muốn bán đất lấy tiền thuê người đi tìm cháu gái.

Tây Từ Thôn mấy ngày nay có hai tin làm người ta bàn tán. Một là đứa con gái nhỏ của Cố Tam gia bị bắt cóc, hai là con trưởng Cố gia Cố Đại Sinh được nhậm chức làm quan. Mọi người hiện tại tụ họp với nhau bắt đầu suy đoán.

Cháu gái vừa mất tích thì đại bá được làm quan, lại nhớ đến vụ Cố Tam bị Cố lão gia tử đánh thì cảm thấy chuyện này có quá nhiều nghi vấn. Nhưng không ai dám nói gì nhiều, bởi hiện tại Cố gia không còn là hộ nông dân nữa, người ta đã đổi thành quan tịch rồi. bàn tán không tốt có khi họa vào thân. Ai biểu bọn họ dân không đấu lại quan cơ chứ.

Hôm nay, Cố gia một nhà cùng nhau đi Thanh Hà huyện nhậm chức. Cố Tam dù không muốn cũng phải vác mặt đến đưa tiễn. Trước khi đi, Cố lão gia tử đã mời bà con lối xóm lại ăn một bữa cơm chúc mừng. Cố lão còn không quên diễn vai phụ tử từ hiếu với Cố Tam trước mặt mọi người. cũng mở miệng nhờ mọi người chiếu cố đứa con út của ông.

Cố Tam từ đầu đến cuối không nói gì, hần hiện tại rất muốn hét to với Cố lão, hỏi rằng đã bán con gái của hần đến đâu rồi. Nhưng Cố Tam biết, hần hiện tại không thể. Cố lão đã cắn chặt miệng không nói. hần trên vai lại bị chữ hiếu đè nặng. giờ phút này, Cố Tam cảm thấy quá vô lực rồi.

... ..

Trở về Thanh Thành Huyện

Sau khi chợp mắt được một lúc bên ngoài trời bắt đầu sáng. Bởi vì gương mặt đang hóa trang nên ba người không thể rửa mặt (á ở dơ quá). Chờ bên ngoài sáng rõ, Từ Tinh dẫn theo Hạ Thiên và Nhị Nha ưỡn ngực đi ra ngoài.

Trên đường phố đông đúc, ba tiểu thiếu niên nhanh nhẹn len qua dòng người. Hạ Thiên kéo tay áo rộng thùng thình của Từ Tinh nói nhỏ

“Từ Tinh muội, hiện tại chúng ta đi đâu vậy?”

Từ Tinh cười cười trả lời “Đi kiếm tiền mướn xe ngựa”

Hạ Thiên và Nhị Nha nhìn nhau trong mắt hai người đầy khó hiểu.

Từ Tinh dẫn Hạ Thiên và Nhị Nha đến trước cửa của một tú lều có tên Văn Lai Tú. Sau đó nhát chân mạnh mẽ bước vào. Hạ Thiên và Nhị Nha thấy là đến tú lều lớn thì lo lắng. Hạ Thiên do dự kéo tay áo Từ Tinh nói nhỏ.

“Từ Tinh muội, sao lại vào đây? chúng ta không có tiền”

Từ Tinh nở nụ cười trấn an Hạ Thiên và Nhị Nha một cái mới nói.

“Hai tỷ hiện tại nên tin tưởng muội, muội đã có cách của mình. Nhanh vào thôi, đứng chỗ này dễ bị chú ý”

Hạ Thiên và Nhị Nha dù lo lắng nhưng cũng bước theo chân Từ Tinh.

Bước vào sảnh của tú lều, một tiểu nhị khoảng 13 tuổi nhanh nhẹ chạy ra đón ba người bọn họ. Tiểu nhị liếc mắt thấy dáng vẻ rụt rè của Hạ Thiên và Nhị Nha, lại thấy trang phục của bọn họ có vẻ củ kỳ và bẩn bẩn thì chau mày. Ý định đón tiếp cũng bị đuổi ra sau đầu. Tên tiểu nhị mắt chứa khinh thường nhìn ba người Từ Tinh lạnh giọng nói.

“Các ngươi đi đâu đây? ở chỗ này không cho ăn mày vào.”

Hạ Thiên và Nhị Nha vốn đang lo sợ, hiện tại nghe tiểu nhị nói vậy thì co người lại rút vào nhau. Biểu hiện đó càng làm cho tiểu nhị cho là hần đoán đúng. Tiểu nhị định lớn tiếng đuổi người thì nghe một giọng nói non nớt đầy tức giận.

“Sao hả? Đây là cách chào đón khách của các người? Là sợ ta không có tiền trả các người sao? Khinh người quá đáng. Mau gọi ông chủ của người ra đây, ta muốn hỏi xem hắn làm ăn như thế nào lại muốn đuổi chúng ta.”

Tiểu nhị thoáng một cái rung mình, đưa mắt nhìn vị tiểu công tử trước mặt. Dù trên người là bộ trang phục củ kỷ, nhưng khí thế trên thân thể nhỏ bé kia thật sự quá kinh người. Tiểu nhị phút chốc cả người căng thẳng thăm nghĩ không ổn. Cũng không quản suy đoán ban đầu của mình là gì, hắn cúi đầu thật thấp cười hề hề nịnh bợ.

“A, tiểu công tử, đùa, nói đùa thôi, ha ha.. Tiểu công tử mời vào, mời vào” Thái độ của tiểu nhị xoay 180 độ.

Từ Tinh “Hừ” một cái, chân đá mạnh vào cái ghế nhỏ gần đấy hung hăng nói:

“Lần này ta bỏ qua, lần sau nếu còn dám đối với ta vô lễ ta đánh gãy cái chân chó của người”

Giọng nói của Từ Tinh có mùi phần hung bạo có mùi phần đe dọa. Tên tiểu nhị kia sợ hãi cúi đầu run run nói “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!”

“Còn không mau tìm một gian phòng sạch sẽ cho ta, còn đứng ở đó làm gì” Thấy tiểu nhị run rẩy đứng đó Từ Tinh hét lớn.

“Dạ dạ, tiểu công tử mời mời, xin đi theo ta”

Tên tiểu nhị sợ hãi đi trước dẫn đường. Bó Nư (tên của tiểu nhị) thăm nói. Hôm nay sao quả tạ chiếu hắn a.

Từ Tinh, Hạ Thiên và Nhị Nha đi theo phía sau tiểu nhị lên cầu thang. Tiểu nhị dẫn ba người họ vào một gian phòng sạch sẽ có cửa. Đây là những gian phòng dành cho khách quý. Từ Tinh bước vào, rất ung dung đi lại ghế ngồi xuống. trên mặt khẽ nhủ tò vò không hài lòng chỗ này.

Bó Nư thấy biểu tình của Từ Tinh thì lòng lộp bộp, hắn rất nhanh cười lấy lòng nịnh nọt nói “Vị tiểu công tử này, nhìn ngài thật quý khí, tuổi nhỏ đã có thể có quý khí bức nhân a. Tiểu công tử, không biết ngài muốn dùng gì để tiểu nhân mang lên cho ngài?”

Từ Tinh “hừ hừ” một tiếng ghét bỏ nói “Ồ đây món gì ngon thì mang hết lên đây. Còn nữa, một lát lúc ta về gói cho ta 50 cái bánh bao lớn.” Từ Tinh nói xong không để tiểu nhị nói gì thêm thì dơ tay cầm bình trà trên bàn quăng về hướng hắn mắng ta

“Còn không mau đi mang món ăn lên, người đứng gù gù đây làm gì?”

Bó Nư run rẩy, nhanh tay đón được bình trà bay về phía mình, sau đó cẩn thận để lại trên bàn cho Từ Tinh rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Ai nói cho hắn biết hôm nay hắn bị làm sao a. Bị một đứa bé dọa cho muốn tè ra quần rồi. Bó Nư gãi đầu, hắn làm ở đây đã lâu rồi tại sao chưa từng thấy qua vị tiểu công tử này. Cầm đầu suy nghĩ cuối cùng Bó Nư lắc đầu quyết định không nghĩ nữa. Cái tiểu tử tông này quá hung dữ rồi, hắn không dám động vào.

Trở lại trong phòng, sau khi tiểu nhị rời đi Hạ Thiên và Nhị Nha vội vàng kéo Từ Tinh lại, này giờ bọn họ bị Từ Tinh dọa cho hoảng sợ rồi, ở chung với nhau hơn mười ngày chưa lần nào thấy Từ Tinh phát hỏa như vậy. Hạ Thiên dè dặt nói:

“Từ Tinh muội, muội... muội... muội muốn làm gì?”

Từ Tinh thờ dãi, nhìn Hạ Thiên và Nhị Nha dè dặt với mình thì cảm thấy không quen. Được rồi, nàng vừa này là rất hung dữ đó. Nhưng mà hiện tại trong người các nàng không có tiền. Nếu không làm như vậy các nàng đừng nói ngồi ăn, ngay cả muốn bước vào đây đã là chuyện khó rồi.

“Hạ Thiên tỷ, tỷ có nghe qua câu “Tiên chế phát nhân” chưa? có nghĩa là “Hành động trước để áp chế địch dành quyền chủ động đó”. Nếu lúc này muội không làm dữ như vậy, đừng nói chúng ta có thể vào đây, có khi còn bị họ kêu quan binh bắt chúng ta nữa đó”

Hạ Thiên chớp mắt “Nhưng muội dẫn chúng ta vào đây làm gì? còn gọi món ăn nữa. Trong người chúng ta không có tiền. Từ Tinh, muội” Hạ Thiên chưa nói xong đã bị Từ Tinh cắt ngang.

“Hạ Thiên tỷ, Nhị Nha tỷ. Muội đã nói muội có cách, hai tỷ chỉ cần tin muội là được. Không được nghi ngờ hay do dự làm gì, hai tỷ còn không hiểu muội sao?”

Hạ Thiên và Nhị Nha nhìn nhau, trong mắt Hạ Thiên có chút xấu hổ cúi đầu nói “Tỷ đã biết, mọi chuyện điều nghe theo muội”

Nhị Nha mắt mở to nhìn qua lại Hạ Thiên và Từ Tinh sau đó gât gât đầu vô tư nói “Ta không có ý kiến, điều nghe theo muội Từ Tinh.”

Từ Tinh hài lòng, đứng dậy phui phui vạt áo nhìn Hạ Thiên và Nhị Nha nói :

“Được, nếu hai tỷ tin tưởng ta thì mọi chuyện để ta lo liệu, bây giờ hai tỷ ngồi ở đây. Ta đi ra ngoài một lát. Chút nữa ta sẽ trở lại. Nhớ rõ đừng đi lung tung, đồ ăn mang lên hai tỷ cứ ăn trước đừng chờ ta. Tin tưởng ta, ta sẽ không bỏ lại hai tỷ.”

Hạ Thiên còn muốn hỏi Từ Tinh muốn đi đâu, miệng khẽ mở nhưng cuối cùng không hỏi. Hỏi có nghĩa là không tin, nàng hiện tại nguyện ý tin tưởng nàng (Từ Tinh)

Từ Tinh đứng lên chào Hạ Thiên và Nhị Nha một tiếng sao đó mở cửa đi ra ngoài.

Từ Tinh bước xuống khỏi cầu thang, thấy Bồ Ngự đang loay hoay làm việc. Từ Tinh cũng không nhìn hẳn bước thẳng ra ngoài. Nhưng nàng lại không biết được, từng hành động và lời nói vừa rồi của mình đều bị một nhóm người nhìn thấy hết từ đầu tới cuối.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gặp gỡ

Phòng khách đặc biệt ở Văn Lai Từ.

Bên trong là hai vị công tử trẻ tuổi đang ngồi thưởng trà. Bởi vì phòng này ở lầu hai. Bên trên lại lắp một hàng kính lưu ly, nên dù là ngồi bên trong nhưng vẫn có thể nhìn thấy hết mọi việc xảy ra bên dưới đại sảnh.

Một vị dáng vẻ thanh tú xinh đẹp công tử, đôi mắt hoa đào, sóng mũi cao cao, đôi môi mỏng đỏ ao như được tô son. Trên người một bộ bạch y. Tóc buông tùy ý, vẻ mặt cợt nhả bất cần đời.

Đây là Mộc Khách Niên. Tam công tử của Mộc Phủ nổi tiếng ở huyện thành này.

Mộc Khách Niên nửa ngồi nửa nằm tùy ý dựa vào ghế dựa, mắt đầy hứng thú nhìn xuống đại sảnh. Miệng toé toét cười hề hề kéo vị công tử bên cạnh nói:

“Này Phát Thế, ngươi xem vị tiểu cô nương kia thật thú vị, còn biết cái gì Tiên chế phát nhân nữa. ha ha ha , ta xem nàng ta không đơn giản chút nào a.”

Vị công tử tên Phát Thế, trang phục là một bộ trường y màu xanh, trên vạt áo có thêu hình một khóm trúc xanh thanh nhã. Eo mang khối ngọc bội hình rồng, nhìn kỹ có thể thấy xung quanh ngọc bội đang tỏa ra một luồng kim quang nhàn nhạt.

Phát Thế ngồi một bên, mắt neho nhẹ môi khẽ nhếch. Tay cầm ly trà chậm rãi đưa lên môi thưởng thức.

Chính là gương mặt không một chút biểu cảm nào, như lơ đãn không để vào mắt mọi thấy, lại như tác cả đều nhìn thấu hết. Mắt đen sâu thẳm như một đầm không đáy, mày khẽ nhủ, Cả người toát ra một cỗ khí thế không nói nên lời. Ánh mắt như có như không đang nhìn về phía bóng dáng của ai đó.

Mộc Khách Niên thấy bạn hữu của mình không có phản ứng gì thì trẻ môi, mở miệng hô một tiếng.

Trong phòng phút chốc xuất hiện thêm một người áo đen. Đây là Mộc Phong, ám vệ của Mộc Khách Niên.

“Chủ tử, Phát công tử” Mộc Phong cung kính chấp tay hành lễ.

Mộc Khách Niên khoát tay ý bảo hẳn đứng lên “Ngươi đi theo vị cô nương kia, xem xem nàng đi đâu và làm gì. Đi nhanh đi đừng để mất dấu nàng”

Mộc Phong cung kính hô “tuân lệnh” rồi nhảy một cái. Bóng dáng hẳn phúc chốc biến mất không tung tích.

Mộc Phong vừa rồi ở trong bóng tối cũng đã nhìn thấy hết những chuyện vừa xảy ra. Hẳn bình thường có vẻ trầm lặng ích để ý chuyện gì, nhưng hôm nay đúng là hẳn có chút hứng thú với vị tiểu cô nương kia.

.....

Từ Tinh đi ra khỏi lầu hai thì ưỡng ngực bước trên đường. Còn không quên ghé vào vài quầy hàng bên đường ngắm nhìn. Đi một đoạn đường Từ Tinh nhìn thấy có một cửa hàng bán tranh chữ. Từ Tinh không nghĩ ngợi nhất chân bước vào.

“Chào khách quan, xin hỏi ngài muốn mua gì?” Tiểu hỏa kế Phúc An theo quán tính mở miệng chào khách. Sau khi nâng mắt thấy vị khách này lại là một đứa bé bần thiếu thì nhủ mảy.

“Này ngươi đến đây mua tranh sao?” Tiểu hỏa kế có chút khinh thường hỏi.

Từ Tinh không quan tâm tới tiểu hỏa kế Phúc An, mắt liếc một vòng đánh giá.

Cửa tiệm rộng rãi, thoáng mát. Bên trong cũng treo rất nhiều bức tranh đáng giá. Nhưng, nhìn vào cửa tiệm, Từ Tinh có cảm giác không thoải mái. Tiệm này nồng nặc mùi vị kinh doanh, không giống như cửa tiệm tranh thư của Cung lão bản. Cửa người ta nhìn vào có thể biết đó là người yêu thích tranh. Nhưng tiệm ở đây nhìn vào là biết kinh doanh chủ yếu là kiếm tiền rồi. Từ Tinh có ý muốn rút lui nhưng nhớ đến tình cảnh hiện tại của mình nên đành thờ dãi bất đắc dĩ.

“Này, ông chủ của người có ở đây không? Ta muốn gặp ông ấy.” Từ Tình hất mặt nhìn Phúc An lạnh nhạt hỏi.

Phúc An quan sát Từ Tình lên xuống vài cái. Trong lòng hần phân vân. Nhìn bề ngoài vị tiểu khách quan này có vẻ là nhà nghèo, không có tiền. Nhưng cảm giác khách quan này mang lại rất áp lực. Nếu bình thường hẳn có thể nhất chân đá người đuổi đi rồi, nhưng nhìn vị tiểu khách quan này hẳn thật sự không dám.

“Tiểu công tử người là ai? người tìm ông chủ ta có chuyện gì?” Tiểu hỏa kể Phúc An giọng nói có vài phần nịnh nọt, vài phần dò xét.

Từ Tình khẽ “hừ” một cái:

“Bảo người đi mời ông chủ của người thì người cứ đi đi. Hối nhiều như vậy làm gì. Nói với ông ta, ta có một cuộc giao dịch quan trọng nếu ông ta không ra sẽ hối hận” Từ Tình khoanh tay nhàn nhã ngồi vào ghế một bên nói.

Phúc An gãi đầu, hẳn không biết có nên đi mời ông chủ không. Nếu không có chuyện gì quan trọng mà mời ông chủ ra ông sẽ tức giận mất hẳn. Nhưng nếu hẳn không mời lỡ đây là cuộc giao dịch quan trọng gì đó của ông chủ, hẳn lại vô tình làm hỏng ông chủ nhất định sẽ đuổi việc hẳn.

Suy nghĩ thiệt hơn một lúc Phúc an quyết định vào gọi ông chủ. Bị chửi bị đánh dấu sao cũng đỡ hơn bị đuổi việc.

“Vậy tiểu công tử ngài ngồi đây chờ ta một lát, ta sẽ vào mời ông chủ của ta ra ngay” Phúc An khom người nói với Từ Tình một câu rồi nhanh nhẹn đi vào trong.

Từ Tình ngoài mặt thì bình tĩnh vô ba, nhưng trong lòng thì hồi hộp muốn chết. Nhìn thấy tiểu nhị đi mời lão bản nơi này ra thì thở phào một cái. Trong lòng có chút bất an, không biết năng có thể thuận lợi bán được bức tranh hay không.

Khoảng một chun trà, từ bên trong truyền ra tiếng bước chân và tiếng nói chuyện. Từ Tình nhìn lại thấy đi phía trước là tên tiểu hỏa kể lúc nãy. Phía sau là một người đàn ông tuổi khoản 50, trên mặt có hai chòm râu mép, mặt bộ trang phục bằng gấm màu vàng đi tướng ục ịch.

Từ Tình trợn mắt, trong lòng có chút không thoải mái. Người ta nói tâm sinh tại tướng. Lão mập này tướng tá thật không thể không nói nhìn quá gian tham rồi. Từ Tình nhú mày.

“Là Người muốn tìm ta làm giao dịch?” mập lão bản liếc mắt không để ý hỏi.

“Đúng vậy” Từ Tình nhàn nhạt đáp lời.

Mập lão bản cũng không dòm đến Từ Tình thêm cái nào, ông quay người nhìn tên hỏa kể Phúc An nâng chân lên đá vào bụng hẳn một cái mắng to.

“Người chán sống rồi, chỉ là một tên tiểu quý mà cũng dám làm phiền tới ta. Xem ra công việc của người đạo này rất rảnh rồi nhỉ?”

Từ Tình vẫn im lặng, không để ý một màn trước mắt. nhẹ nâng tay rót một chun trà, chậm rãi đưa lên môi khẽ hít một hơi, động tác thập phần nhàn nhạt, thập phần quen thuộc. Người một chút ly trà, Từ Tình mày chau lại không hài lòng. Chén trà trên tay cũng nhanh buồn xuống bàn, vẻ mặt ghét bỏ.

Hành động của Từ Tình mập mập lão bản đều thu hết vào mắt. Ông khẽ nhú mày sau đó nhanh chóng bước tới bên cạnh Từ Tình nở nụ cười hề hề.

“Tiểu công tử, không biết người đại giá quang lâm, thất lễ thất lễ. Không biết tiểu công tử đến bên tiệm là muốn làm giao dịch gì a”

Mập mập lão bản là người làm ăn. Lúc đầu nhìn Từ Tình thấy trên người nàng chỉ là một bộ trang phục cũ rách nên ông xem thường. Lúc này lên quan sát thấy thái độ không lạnh không nhạt của nàng. Cách phẩm trà rất tự nhiên như thường ngày vẫn hay làm. Cái này không phải người bình thường có thể làm được. mập mập lão bản trong lòng có suy tính.

Từ Tình cười như không cười nhìn mập mập lão bản một cái sau đó cười nói.

“Không giấu gì người, Ta đến đây là để thương lượng với người một chút”

Mập mập lão bản khước mắt lóe lóe khom người hỏi “Không biết tiểu công tử muốn thương lượng điều gì?”

“Aiiii... ta...” Từ Tình vờ chán nản thờ dãi “Không giấu gì người ta cùng hạ nhân lên trốn ra ngoài chơi, chẳng may ta ham chơi nên bị lạt với đám hạ nhân. Aiii... trên người ta lại không có bạc, hiện tại muốn về nhưng khổ nỗi trong người ta không có bạc để thuê xe”

Từ Tình nói tới đây thì thấy mập mập lão bản nhú mày. Từ Tình thâm kiêu không tốt, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì nụ cười lúc có lúc không nói tiếp.

“Trong người ta bây giờ chỉ có một bức tranh thôi. Ta thấy cửa tiệm của ông sáng sủa sang trọng, ta muốn cầm lại bức tranh ở đây, khi ta về nhà nhất định sẽ cho hạ nhân đến chuộc về. Đến lúc đó nhất định không quên một phần tạ lễ cho người. Không biết lão bản ông thấy thế nào?”

Mập mập lão bản mày nhú sâu, mắt nhìn chăm chăm Từ Tình lên xuống mấy lần. Tên tiểu tử này quý khí trên người quả thật không thể xem thường, xem ra gia cảnh của hẳn không phải là bình thường. Nếu... nếu hiện tại ông ra tay giúp đỡ hẳn biết đầu sao này phụ mẫu hẳn sẽ cảm tạ mình. Đến lúc đó không phải mình vô duyên vô cớ có một khoản lớn rồi sao? Mập mập lão bản tham lam nghĩ.

“Không biết bức tranh mà tiểu công tử nói hiện đang ở đâu? Có thể cho ta nhìn một chút không?” Mập mập lão bản cân nhắc nói.

“Nha!” Từ Tinh nha một cái từ tổn thọ vào ngực áo lòi ra bức tranh mà nàng đã vẽ tối qua.

“Đây, người xem đi sao đó định giá.”

Mập mạp lão bản tò mò nhìn bức tranh vừa được trải ra, hai mắt mở to ngạc nhiên. Bức tranh này quá kỳ quái, mực vẽ rất lạ. Hình ảnh trên tranh nhìn qua quả thật rất đẹp. Mập mạp lão bản nhìn Từ Tinh tò mò hỏi.

“Tiểu công tử, không biết bức tranh này được vẽ thế nào vậy? ai là người vẽ ra bức tranh này? Ta nhìn có cảm giác nó rất khác lạ”

Từ Tinh giả vờ tán dương, mắt sáng trưng nhìn mập mạp lão bản đầy khen ngợi.

“Ồ mắt người rất tốt đó, tranh này không phải tranh thường đâu. Cha ta là mua được của một vị quý nhân để tặng ta nhân ngày sinh thần đấy. Ta bởi vì muốn cho bằng hữu xem bức tranh này mới len mang theo nó trốn ra ngoài đây. Ta là thấy tiệm người sáng sủa đẹp để nên mới đi vào đây. Cho người biết bức tranh này là có một không hai, không phải ai cũng có tư cách để xem đâu” Từ Tinh nhìn bức tranh hất ngực tự hào nói.

Mập mạp lão bản lúc đầu nhìn bức tranh có chút không xác định. Lại nghe Từ Tinh miệng ngọt ngào vừa tung vừa hứng nên nhanh chóng bỏ qua ý nghĩ do dự. Nghe nói bức tranh này có một không hai thì trong mắt lóe lên tham lam.

“Vị tiểu công tử này... nhưng mà... ở đây chỗ của ta có quy định không được thể chấp đồ. thật là ngại quá. Nếu không... tiểu công tử ngài bán bức tranh này cho ta đi. Tiểu công tử an tâm, người bán cho ta xong, sau này ta sẽ treo tranh lên bán lại, người lúc đó chỉ cần mang tiền đến mua về là xong. Tiểu công tử người thấy sao?” Mập mạp lão bản dụ dỗ nói.

Từ Tinh do dự một lát sao đó lo lắng nói “Không được! đây là tranh cha ta tặng ta, nếu ta đem bán nó cha ta nhất định sẽ đánh ta. Ta không thể bán được”

“Tiểu công tử, ngài đem tranh bán cho ta, ta sẽ giữ lại không bán cho người khác. Chỉ bán cho ngài thôi. Ngài chừng nào về nhà thì sai hạ nhân lại đây mua về. Ngài cũng không làm mất bức tranh, ta lại không phá bỏ quy củ. vẹn cả đôi chuyện rồi” Mập mạp lão bản tiếp tục dụ dỗ nói.

Từ Tinh do dự một lúc lâu sau đó không tình nguyện gật đầu. Mập mạp lão bản thấy vậy khẽ cười ha ha trong lòng. Hừ chi là một đứa nhóc, còn lo ta không gạt được người.

“Vậy tiểu công tử, trước tiên chúng ta làm biên lai giao dịch đi” Cung lão bản gấp gấp nói. Chỉ cần làm xong giấy giao dịch thì bức tranh này sẽ thuộc về ông, lúc đó ông sẽ tha hồ chêm giá ha ha ha.

Từ Tinh gật đầu sau đó mặt trầm trầm nói “Nhưng trước tiên ta muốn biết ông ra giá bao nhiêu mua bức tranh quý này của ta?”

Cung lão bản nháy mắt trở nên nghiêm chỉnh, ông định nhìn kỹ bức tranh một lần nữa để ra giá. Từ Tinh không đợi ông nhìn nàng rất nhanh nói.

“Mà thôi, ta hiện tại cũng không cần nhiều tiền. nếu bán đúng theo giá bức tranh này chỉ sợ ông không đủ tiền trả cho ta. Thôi hiện tại ta ra giá 100 lượng bạc. ta bán cho ông giá này, sao này ta chỉ cần cầm 100 lượng bạc lại mua lại là được rồi, không cần xin thêm tiền của cha ta. Lão bản, ông thấy thế nào?”

Cung lão bản trong đầu xoay chuyển, rất nhanh đã gật đầu đồng ý.

Hai người nhanh chóng làm xong giấy giao dịch, trước khi đi Từ Tinh còn luôn miệng dặn đi dặn lại ông không được bán bức tranh của nàng. Dặn ông không được treo tranh của nàng ra ngoài. Nếu làm như vậy sẽ bị nhiều người nhìn thấy sao đó sẽ dành nhau mua mất tranh này.

Mập mạp lão bản gật đầu liên tục. ngoài mặt thì nói nhất định sẽ giữ lại bức tranh. Trong lòng thì đang tính toán làm cách nào để bán bức tranh này ở mức giá cao nhất.

Từ Tinh trước khi đi còn không quên nhét một thỏi bạc cho tên tiểu hòa kê. Xem như cho hần tiền an ủi đi, dù sao hần bị đánh cũng là vì nàng một phần.

Bước nhanh ra ngoài, Từ Tinh đi dạo ở mấy chỗ đông người. Sau đó ghé vào tiệm quần áo mua 6 bộ nam trang, rồi mới từ từ trở về Từ lâu.

.....

Trong phòng đặc biệt, Mộc Phong đang khom lưng kể lại những hành động vừa rồi mà Từ Tinh đã làm. Còn không quên kể rất cặn kẽ nàng làm cách nào áp đảo tên lão bản mập mạp kia. Làm cho ông ta bị nàng gạt mà còn tưởng đã gạt được nàng.

Mộc Phong là ảnh vệ, hằng ngày đi theo Mộc Khách Niên, nhìn thấy nhiều nên tâm cũng khá sâu. Những hành động và lời nói của Từ Tinh ở thư quán kia hần đều nhìn thấy hết. Cũng biết là nàng dùng kế đảo loạn mà bán được bức tranh. Trong lòng đối với nàng có một chút khen ngợi. Chỉ một tiểu cô nương lại có thể có tâm tư nắn nọt như vậy quả là hiếm thấy.

Mộc khách Niên hứng thú lắng nghe, trên tay cây quạt khép lại nhịp nhịp nhẹ nhàng. Nghe Mộc Phong kể xong Khách Niên nhú mày suy nghĩ. Hần nhìn qua Phát Thế đầy đầy nói.

“Này, người nghĩ sao về bức tranh của nàng? Theo ta được biết Ngô lão bản là một con cáo già, nếu bức tranh đó không có gì đặc biệt thì ông ta cũng

không ngu ngốc để bị lừa mà còn không biết đầu. Nhưng mà... ta thật hứng thú với bức tranh đó a.”

Phát Thế nhủ mảy, hẳn cũng có chút tò mò với bức tranh kia. Vẫy tay khẽ nói với trần nhà “Võ Tịch, người đến thư quán đó mua bức tranh ấy về cho ta. Nếu lão ta không bán thì cướp!” (Omo..BÁ ĐẠO)

Trên trần nhà không tiếng động vang lên một tiếng “Dạ, chủ tử” lại một cơn gió nhỏ khẽ lướt qua, ngoài cửa sổ không ai thấy được một bóng người bay nhanh như gió.

Một Khách Niên thấy Phát Thế cứ như vậy sai người đi mua bức tranh kia thì mặt nhăn đùng hét lớn “Này, người lại phông tay trên cửa ta? Cái tên này người lại dám phông tay trên cửa ta!”

Phát Thế mắt cũng không liếc một cái, khẽ nâng chung trà lên nhấp một ngụm. Khóe miệng như có như không khẽ nhếch.

...

Từ Tinh bước chân vào Từ lâu, liếc mắt nhìn một vòng, lúc này người bên trong sảnh rất đông và náo nhiệt. Từ Tinh biết, ở dưới sảnh là dành cho người bình dân, còn phía trên kia là dành cho khách quý, Từ Tinh lúc sáng mang Hạ Thiên và Nhị Nha vào đây một phần là muốn tìm chỗ cho các nàng tránh thân, một phần là để khi nàng bán xong tranh sẽ trở lại.

Từ Tinh phát hiện sao khi nàng rời khỏi thư quán phía sau nàng có hai người đi theo. Bởi vì một đứa bé trên người có 100 lượng vàng thì dù ai trong lòng cũng sẽ có vài suy nghĩ. Huống chi lại là cái lão mập mạp tham tiền kia. Nàng nếu vào đây ăn sẽ làm ông ta chú ý vài phần, ích nhiều sẽ không làm gì lỗ mẫn.

Từ Tinh vừa bước vào tiểu nhị tên Bồ Ngư nhìn thấy vội chạy nhanh lại cười hề hề chào hỏi.

“Tiểu công tử ngài đã trở lại, bánh bao ngài dặn ta đã làm xong, không biết tiểu công tử có muốn lấy ngay không?”

Bồ Ngư là đang nhắc khéo Từ Tinh đấy, ý hỏi nàng chừng nào sẽ rời khỏi. Chừng nào sẽ thanh toán tiền.

Ban sáng Bồ Ngư còn đang u mê thì mời ba vị tiểu công tử này vào phòng khách quý. Đồ ăn mang lên cũng là tốt nhất. Nhưng Từ Tinh rời khỏi. Bồ Ngư bụng đồ ăn lên phòng, nhìn thấy biểu hiện lo sợ của hai người còn lại kia thì trong lòng lộp bộp. Chứ không phải ba người này muốn ăn cơm “bá vương” chứ?

(Com bá vương: Ăn vịt, ăn rồi chuẩn không trả tiền)

Hiện tại thấy vị tiểu công tử hung dữ này trở lại, trên tay còn cầm bao lớn bao nhỏ, Bồ Ngư lấy hết can đảm tới bắt chuyện, hòng nhắc nhở bọn hắn mau trả tiền.

Từ Tinh nhìn nét mặt của tiểu nhị làm sao không biết hắn đang nghĩ gì chứ, chẳng qua hiện tại nàng cũng không cần “Tiên cơ phát nhân” nữa nhưng cũng không thể làm giảm khí thế của mình.

Từ Tinh liếc Bồ Ngư một cái, mặt lạnh nhắc chân bước về phía cầu thang chuẩn bị lên phòng của mình. Bồ Ngư thân thể phút chốc run rẩy, cái cảm giác lạnh lạnh ban sáng lại tới. Bồ Ngư lo sợ nhưng vẫn cố cắn chặt răng bước theo Từ Tinh.

Nghe thấy tiếng bước chân của Bồ Ngư vẫn theo sát phía sau, Từ Tinh nhủ mảy đứng lại.

“Người bây giờ xuống bếp mang một ích món ăn ngon lên phòng cho ta. Rồi mang biên lai cho ta, ta thanh toán một lượt. Nhớ, là người mang vào cho ta” Từ Tinh giọng có chút không thoải mái.

Bồ Ngư bị khí thế của Từ Tinh làm đỏ mặt. Nhưng nghe nói nàng sẽ tính tiền thì thở phào nhẹ nhõm. Hẳn sợ bọn người này ăn vịt, nếu vậy tiền lương của hắn tháng này bị khấu trừ nha.

Từ Tinh bước lên phòng, nhìn thấy xung quanh phòng không có ai, cửa vẫn còn đóng chặt thì cười nhẹ. Tay khẽ đẩy cửa bước nhanh vào phòng.

“Nha!!!” Từ Tinh bước chân chợt dừng lại, mắt mở to ngạc nhiên, bên trong phòng Hạ Thiên và Nhị Nha không nhìn thấy. Chỉ thấy có hai người nam tử chừng 15-16 tuổi đang nhìn chăm chăm về phía nàng. Nam tử áo trắng trong mắt điều là cười. Còn nháy mắt với nàng nữa chứ. Nhìn cái bộ dạng xinh đẹp đầy lười biếng kia Từ Tinh ngờ ngẩn.

Trong không khí phút chốc chợt có một luồng khí lạnh, Từ Tinh khẽ rung mình. Mãn mãn môi nhìn qua bên trái. Trước mắt bỗng sáng lên. Một nam tử mặc trường bào màu xanh. Mày nhũn chặt. Đôi mắt thâm trầm nhìn Từ Tinh. Mà quan trọng nhất là, cái kia... Người thiếu niên này quả là mỹ, nét đẹp không giống người lúc nãy đẹp nhìn yêu mị yếu điệu mà là vẻ đẹp tuấn tú, anh khí. Cái kia đôi mắt thật sự rất cuốn hút nhân. Từ Tinh xoa xoa môi, nàng sợ trong lúc sơ ý nàng sẽ nhều nước miếng mất.

Nam tử áo xanh mặt âm trầm, chân mày nhũn chặt liếc nhìn Từ Tinh. Từ Tinh “Oa” một tiếng, hai đại mỹ nam tử ở đâu lọt vào đây nha.

Chợt có một tiếng “Khụ.. Khụ..” vang lên, Từ Tinh hoàn hồn. Liếc mắt quan sát thấy bày trí trong phòng có chút khác biệt, Từ Tinh chau mày xoay người ra ngoài. Nhìn kỹ lại cửa phòng. Nha thì ra mình đi nhầm phòng.

Khụ Khụ hai tiếng, Từ Tình chỉnh trang lại quần áo, sau đó hai bước trở lại phòng, hơi khom người thì lễ hồi lỗi nói.

“Hai vị đại ca, thật xin lỗi, tiểu đệ đi nhầm phòng. Mong hai vị thông cảm vui lòng bỏ qua cho tiểu đệ”

Từ Tình miệng nói nhưng mắt lại nhìn chăm chăm hai vị nữ nam kia, cái miệng nước miếng cũng sắp chảy ra rồi.

Đúng vậy, Từ Tình là đi nhầm vào phòng của Mộc Khách Niên và Phát Thế đấy.

Mộc Khách Niên dường như biết ý đồ của Từ Tình, hần miệng càng mở to cười kha.. kha... không chút hình tượng. Phát Thế thì nghiêm mặt nhìn chăm chăm Từ Tình, thấy nàng một cô nương nhưng lại đứng thản nhiên nhìn hai người bọn họ thì có chút không hiểu nổi. Phải biết bình thường các cô nương nhìn bọn hần ích nhiều trên gương mặt sẽ tỏ vẻ e thẹn và ngại ngùng trong mắt đều là có ý muốn sở hữu. Nhưng cái tiểu nha đầu này nhìn bọn hần, trong mắt lại là thờ ơ thờ ơ. Thật không hiểu nổi nàng sống trong hoàn cảnh nào mới tạo nên tính cách khác biệt như vậy.

Nhìn đôi mắt to tròn trong suốt kia nhìn bọn hần chăm chăm không chút che giấu, ánh mắt kia... ôi nàng cái tiểu nha đầu này, nàng thật là không biết ngượng à.

Phát Thế hần hiện tại rồi rầm, dù biết nàng nhìn chăm chăm rất không lễ phép, cần phải chán ghét mới đúng, nhưng hần lại không có cảm giác chán ghét. Ngược lại hần có cảm giác tim đập nhanh hơn và mặt có chút nóng nóng.

Phát Thế áp chế phản ứng không bình thường của mình. Nghiêm mặt giả ho hai tiếng nhìn Từ Tình lạnh nhạt nói.

“Đã biết đi nhầm còn không trở ra, ngươi còn đứng đó làm gì?”

Từ Tình khoe môi giật giật. Oa, giọng nói nghe rất êm tai. Từ Tình cười híp mắt hô lên.

“Ai nha... ta đã biết, vậy ta trở ra đây.” Từ Tình lúc này là một bộ dạng ta là người mặt dày không biết thẹn thù đâu. Lúc bước ra ngoài còn không quên đảo mắt qua lại hai tiểu nữ nam từ ở trong phòng. Khoe miệng nhếch cao. Thật sự một bộ vô lại không chịu nổi.

Trở về phòng mình, Từ Tình vì tránh nhầm lẫn nữa nên gõ nhẹ cửa nói khẽ. “Ta đã về!”

Rất nhanh cửa phòng được mở ra, Hạ Thiên và Nhị Nha gương mặt vừa mừng vừa lo đứng ở cửa. Nhìn thấy đúng là Từ Tình Hạ Thiên mừng rơi nước mắt.

“Từ Tình muội muội, ngươi đã trở về”

“Ừ, ta về rồi” Từ Tình cười ngọt ngào nói sau đó bước vào phòng. Nhị Nha đi phía sau đóng cửa lại.

“Muội muội, đây là cái gì?”

Hạ Thiên nhìn thấy hai bao vải to Từ Tình mang về ở trên bàn tò mò hỏi.

“Quần áo và bạc a” Từ Tình vui vẻ đáp.

Hạ Thiên và Nhị Nha mắt sáng trưng đầy hi vọng nhìn Từ Tình. Nhị Nha do dự hỏi.

“Từ Tình, ngươi làm sao có bạc đâu?”

Từ Tình nhìn Hạ Thiên và Nhị Nha một cái chậm rãi nói.

“Trong người ta có món đồ quý, ta luôn giấu ở trong người nên không ai biết được. Tiền này là do ta bán món đồ đó có được đấy”

Hạ Thiên và Nhị Nha nhìn vào bao bạc trên bàn. Trong mắt có ngại ngùng. Hạ Thiên nói:

“Từ Tình muội, là ta mất nợ muội”

Từ Tình cười không sao cả nói:

“Ai, tỷ xem tỷ nói gì kia, chúng ta mấy ngày qua ở cùng nhau, tỷ và Nhị Nha tỷ giúp ta không ích. Được rồi đừng trung cái mặt đó ra nữa, nói cho hai tỷ một tin. Một lát muội sẽ nhờ tiểu nhị đi thuê dùm chúng ta một xe ngựa sau đó chúng ta sẽ trở về nhà.”

Từ Tình vui vẻ nói. Nàng nếu không phải sợ bị bọn buôn người bắt lại thì thật là muốn ngay bây giờ nhanh chóng đi tìm xe ngựa mà trở về a. Nàng từ hôm bị bắt cóc tới nay đã mười mấy ngày rồi. Nàng thật sự rất nhớ người nhà của nàng nha.

“Về nhà?”

Nghe hai chữ này Nhị Nha thì vui mừng còn Hạ Thiên thì ừ rừ. Nàng bị cha dượng và mẹ bán đi, nếu hiện tại nàng trở về có phải hay không bọn họ lúc túng tiền sẽ đem nàng đi bán tiếp. Hạ Thiên trong lòng có chút sợ hãi. Trên mặt cũng không có cười nổi.

Từ Tinh thu hết biểu hiện của Hạ Thiên vào mắt, năng đoán được Hạ Thiên đang nghĩ gì. Nhưng nàng không muốn vướng vào rất rối a. Chuyện ai nấy lo, nhà ai nấy ở. Nàng có lòng tốt giúp hai người họ chạy trốn, giúp hai người họ được về nhà đó là giới hạn rồi. Nàng không thể đồng tình bừa bãi.

“Hạ Thiên tỷ, trong người ta có vài chục lượng bạc. khi nào chúng ta rời khỏi đây xong ta sẽ chia cho tỷ và Nhị Nha tỷ mỗi người vài lượng bạc. Hai người khi trở về có thể dùng bạc này làm vốn.”

Hạ Thiên và Nhị Nha nhìn nhau. Hạ Thiên do dự nói.

“Từ Tinh, muội đã giúp chúng ta trốn thoát, còn cho chúng ta ăn mặc. Ta làm sao có thể không biết mặt mũi mà cảm tiền của muội nữa chứ”

Nhị Nha cũng gật đầu. Nàng cũng nghĩ giống Hạ Thiên tỷ. Không thể không hiểu chuyện mà cảm tiền như vậy.

“Aiiii” Từ Tinh thở dài. “Hai tỷ đã quên lời ta nói rồi sao, ta nói hai tỷ có thể cảm tiền thì hai tỷ cứ cảm, đừng khách sáo nhiều như vậy” Từ Tinh vội tìm chuyện khác đánh lạc hướng.

“À Hạ Thiên tỷ, Nhị Nha tỷ, hai người biết vừa rồi ta nhìn thấy gì không?” Từ Tinh mắt to sáng trưng phấn khởi nói.

“Thấy gì?” Hạ Thiên và Nhị Nha cũng bị Từ Tinh làm cho tò mò.

“Ha..ha..ha ... vừa rồi ta nhìn thấy hai vị mỹ nhân a. Xinh như hoa nha, đẹp như ngọc ấy. Ôi hiện tại nhớ lại muội còn muốn nhều nước miếng a”

Từ Tinh một bộ dạng công tử ăn chơi nói. Hạ Thiên và Nhị Nha nhìn nhau khẽ cười. Các nàng biết Từ Tinh muội có sở thích ngắm người đẹp, dù là trai hay gái đều muốn ngắm nhìn.

Ở một chỗ nào đó, hai người nào đó đang nói chuyện chợt im lặng, hai mắt nhìn nhau sau đó cùng im lặng đồng lõa tai nghe lén.

Từ Tinh bên này huyền thuyên.

“Hai tỷ biết không, thì ra hai người kia nha, là mối tình long vương đó, là cái loại đoạn áo chỉ phích mà Thạch ma ma nói với chúng ta đó. Thật là... OA muội từng tuổi này mới được nhìn thấy một cặp “công-thụ” xinh đẹp như vậy.

Chật chặt... tỷ biết không, cái “Thụ” kia nha, một thân bạch y, mắt hạnh mày ngài, da trắng môi hồng, liếc mắt một cái, ôi... ôi.. ôi thật là thu hút không biết bao nhiêu anh “Công” nha.”

Bên phòng cách vách nào đó không khí chợt giảm nhanh, người nào đó mặt bạch y mặt méo mó nhìn người đối diện. “Tại sao ta lại là “thụ”? Ta không phải thụ, ta là “Công” là Công “

Từ Tinh vẫn kích động nói không ngừng.

“Mà nhất là kia, cái chàng “Công” kia, mặt lạnh mắt sâu, ôi trời ơi nhìn rất anh tuấn nha, rất tuấn tú đàn ông đó. Giọng nói trầm trầm rất dễ nghe, dù là đang mắng người cũng dễ nghe như vậy. Nhìn ánh mắt chàng “công” nhìn chàng “thụ” trong mắt kia có bao nhiêu là dịu dàng, bao nhiêu là tình cảm a.”

Trong phòng ai đó cách vách, bình trà cái ly trên bàn bỗng dựng vỡ nát. Không khí trong phòng phút chốc đóng băng.

Trên nóc nhà có mấy người nào đó áo đen đang ngồi bỗng dựng rùng mình. Một người áo đen còn mạnh mẽ quý gối hướng về căn phòng nào đó vẫn đang nổi tiếp nhau âm thanh kinh người mà lay.. lay... “Tiểu tổ tông của ta, làm hơn hạ khẩu lưu nhân a”

Người bận bạch y khỏe miệng run rẩy, nhìn chằm chằm vào mắt ai đó ngồi đối diện, sau đó đánh mạnh một cái rùng mình. Trong lòng uất ức “Dịu dàng ở chỗ nào, tình cảm ở chỗ nào a”

Hạ Thiên và Nhị Nha nghe Từ Tinh năm năm mười mười kể chuyện thì mặt đầy vạch đen.

Các nàng là cô nương, mấy thứ này vốn không biết được. Nhưng mười ngày qua ở Đại trạch viện đám người Ngọc ma ma, Thạch ma ma dạy cho các nàng mấy chuyện trác tán kỳ cục này nên lời Từ Tinh vừa nói hai người đều nghe và hiểu hết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bát quái

“Từ Tinh muội, muội xem muội đang nói cái gì kia”

Hạ thiên buồn cười nhìn Từ Tinh, không hiểu nổi muội ấy còn nhỏ như vậy lại có hứng thú với mấy chuyện này. Mà rõ ràng mấy chuyện kia rõ ràng là dơ

bản không chịu được vậy mà qua lời nói của muội ấy lại nghe không có một tia tạp bản nào.

Từ Tinh nghe Hạ Thiên mắng bồng che miệng, nàng a, tại sao lại quên mất ở thời này cô nương là phải dịu dàng đoan trang. Từ Tinh thầm thấy may mắn, nếu hiện tại mà có ca ca Từ Dục ở đây chắc chắn cái lỗ tai của nàng sẽ bị giáo huấn “đủ” rồi.

Từ Tinh xoa môi cười hề hề làm ra vẻ vô tội. Mắt to lay động chớp chớp cười vờ ngạc nhiên nói:

“A, hai tỷ vẫn chưa dùng bữa sao?”

Hạ Thiên và Nhị Nha cười cười cũng không để tâm chất vấn chuyện vừa rồi. Nhị Nha ngồi xuống đối diện Từ Tinh nói.

“Ta và Thiên tỷ đợi ngươi về ăn”

“Ồ” Từ Tinh ồ một cái không vui nói:

“Ta kiêu đồ ăn là để hai tỷ ăn, hiện tại đồ ăn đã nguội hết rồi. Để muội đi kêu tiểu nhị hâm nóng lại.”

Hạ Thiên vội ngăn cản “Không cần đâu, nguội chúng ta cũng ăn được mà, không cần phiền phức”

“Cốc..Cốc...Cốc”

Cùng lúc đó bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Từ Tinh lạnh giọng.

“Vào đi”

Bố Ngự trên tay là một mâm đồ ăn, cung kính bước vào. Bố Ngự sững sờ nhìn một bàn đồ ăn còn nguyên. Trong lòng khó hiểu, ba vị công tử này gọi đồ ăn nhưng không chịu động đũa, là làm sao a. Nhìn một bàn đồ ăn Bố Ngự khó xử. Trên bàn chất đầy món ăn rồi, hẳn để mâm đồ ăn này ở đâu nha.

“Ngươi mang mấy phần thức ăn này đi hâm nóng sau đó gói lại cho ta mang về. Còn phần thức ăn này” Từ Tinh hất mặt phía mâm đồ ăn Bố Ngự đang bưng nói “Dọn lên cho ta ăn, nhanh một chút”

Bố Ngự như được đặc xá cười hề hề gọi thêm người mang đồ ăn ra ngoài.

“Tiểu công tử, đây là biên lai tiền thức ăn hôm nay công tử đã gọi” Bố Ngự lấy trong ngực một tờ giấy chia ra cho Từ Tinh.

Đón nhận miếng giấy, Từ Tinh liếc qua phần giá cả. Chật..chật... 12 món ăn, 50 cái bánh bao lớn, và một mâm đồ ăn nhỏ tổng cộng 24 lượng bạc. Hèn chi chi có người giàu mới dám vào tiêu lâu. Xem xem, một bữa ăn ở đây bằng chi phí sinh hoạt một năm của một đại gia đình. Từ Tinh vô tư lấy bạc trong túi ra đếm đếm đủ 24 lượng bạc đưa cho tiểu nhị, sau đó lấy thêm 2 lượng bạc 500 văn tiền nhét vào tay hắn nói.

“Cho người một lượng, mấy người trong bếp một lượng, còn 500 văn thì cho tên kia”

Từ Tinh vừa nói vừa chỉ tay vào một tiểu nhị đứng bưng thức ăn ngoài cửa. “Nên nhớ, chia đều cho ta, nếu người có ý nghĩ nuốt trọn coi chừng ta đánh gãy cái chân chó của người.

Bố Ngự tay cầm bạc kích động run run, hẳn không nghĩ hôm nay hắn may mắn như vậy, được khen thưởng tiền tới một lượng bạc. Bố Ngự cũng không phải người tham lam, hẳn không có ý nghĩ sẽ nuốt tiền một mình, nên lời đe dọa của Từ Tinh không làm hắn sợ hãi.

Từ Tinh quan sát thái độ của Bố Ngự thì khẽ gật đầu. Nàng không phải tự nhiên phí tiền như vậy, chẳng qua nàng muốn đảm bảo một chút.

Từ Tinh thưởng tiền cho nhà bếp và kêu Bố Ngự đem đi là vì muốn thử hắn, nếu hắn cầm trên tay tiền của người khác mà mặt không nháy, không tỏ ra tham lam thì có nghĩ con người hắn không phải xấu. Vậy chuyện nàng định nhờ hắn nàng sẽ an tâm hơn.

Phải biết hiện tại các nàng là ba cô gái. Từ đây về tới trấn Tô Dương nhanh nhất cũng hơn hai ngày đường. Nàng cần phải tìm một người đáng tin để đưa các nàng về. Mà ở đây nàng không quen biết ai cả, nên thật lòng không biết người nào tốt người nào xấu mà thuê họ. Lỡ xui xẻo thuê trúng một tên hám của thì mạng các nàng chắc cũng xong luôn.

Hiện tại nàng thử Bố Ngự, nếu hắn không tham lam chứng tỏ con người của hắn không xấu. Hắn lại là tiểu nhị ở đây, đương nhiên quen biết nhiều hơn các nàng. Có thể nhờ Bố Ngự thuê giúp nàng một chiếc xe ngựa và người đánh xe ngựa đáng tin. Như vậy nàng xuất mấy lượng bạc thì có nhầm nhò gì.

Nhưng Hạ Thiên và Nhị Nha dường như không biết dụng tâm của Từ Tinh nên khi thấy Từ Tinh mất không chớp một cái thưởng đi hơn hai lượng bạc thì xót của. Mắt nhìn Từ Tinh có chút trách cứ.

Từ Tinh vờ không nhìn thấy hai đôi mắt đang nhìn mình, móc trong túi ra thêm 3 lượng bạc nói với Bố Ngự.

“Người hiện tại có thể tìm thuê dùm ta một chiếc xe ngựa không? Chúng ta muốn đi dạo ở mấy trấn lân cận nhưng lại không tìm được người đáng tin tưởng. Nếu người tìm được người đáng tin thì thuê cho ta. Khi ta dạo trở về nếu hài lòng nhất định thưởng cho người gấp ba lần hiện tại.”

Bố Ngự mắt sáng trưng nhìn Từ Tinh “Công tử, người muốn thuê xe ngựa đi dạo sao? Đại ca của ta là phu xe, ở nhà ta có một chiếc. Nếu công tử

không chê có thể thuê đại ca của ta không?”

Bố Ngự vui mừng đến nỗi quên xưng tiểu nhân.

Từ Tĩnh nhú mày, đánh giá Bố Ngự mấy lượt sao đó mới chậm rãi gật đầu.

“Được rồi, người đi kiêu đại ca của người chuẩn bị đi, một canh giờ sau chúng ta sẽ đi đấy. nói với hắn lẹ lên, ta không thích đợi lâu”

“Dạ dạ, bây giờ tiểu nhân sẽ đi ngay, cảm ơn công tử, cảm ơn công tử” Bố Ngự gấp gấp chạy nhanh, trong lòng vui vẻ. Đại tẩu vừa sinh xong, hiện tại không thể ra ngoài làm kiếm tiền. Đại ca thì lâu lâu mới có khách thuê xe một lần, hiện tại vị khách này ra tay rất hào phóng. Bọn họ có thể bớt lo phí sinh hoạt trong vài tháng này rồi.

Chờ Bố Ngự ra ngoài, Hạ Thiên nhíu Từ Tĩnh lại không vui nói.

“Tĩnh muội, muội không cần ra tay hào phóng như vậy, chúng ta rất nghèo. Một lượng bạc có thể cho cả nhà ăn no trong vài tháng đó. Muội sao có thể vung tay xài tùy ý như vậy?”

Từ Tĩnh thờ dài, nàng cũng lười giải thích với hai người này. Nhanh ngồi xuống bàn ăn Từ Tĩnh cười nói:

“Hạ Thiên tỷ, muội làm mọi chuyện đều có tính toán, tỷ không cần để ý nhiều như vậy. Được rồi, Hạ Thiên tỷ, Nhị Nha tỷ, hai tỷ không đói sao? Mau ăn a. Muội đói muốn chết rồi”

Hạ Thiên nhú mày muốn nói gì đó, đưa mắt nhìn thấy Từ Tĩnh đã cầm đũa ăn thì thờ dài, cũng nhanh ngồi xuống cạnh Nhị Nha cầm đũa lên ăn.

Bên dưới khách sảnh hiện tại đang giờ cao điểm. Mấy tiểu nhị bận rộn ngược xuôi phục vụ khách. Từ Tĩnh cười khê. Bố Ngự là người phục vụ của các nàng nên hiện tại giờ cao điểm hắn không bị mắng khi đi ra ngoài làm việc cho nàng. Chứ nếu chỗ các nàng không phải trên phòng này mà là ở dưới kia thì muốn người làm việc cho mình còn phải chờ tới lúc quán hết khách a.

Gắp một miếng giò hầm củ sắn đưa lên miệng cắn một ngụm. Thịt mềm mềm, vị ngọt của nước súp vị thanh thanh của sắn hòa vào. Cảm thấy đây đúng là mỹ vị trần gian mà. Buồn đũa Từ Tĩnh không thực nữ cầm luôn khoanh giò heo cắn nhai nhồm nhoàm. Đầu không quên gật gật tán thưởng “Cái giò heo này thật mềm, thật ngon. Hạ Thiên Tỷ, Nhị Nha tỷ, hai tỷ ăn thử xem”

Hạ Thiên và Nhị Nha cũng gắp đũa gắp một miếng ăn thử. Hai người cùng gật đầu khen ngon. Thật ra với Hạ Thiên và Nhị Nha chỉ cần là đồ có thể ăn đối với bọn họ đều ngon. Phải biết, con nhà nghèo bình thường được ăn no đã là hạnh phúc rồi. Chứ đừng nói chỉ thịt bày trước mắt, dù nó mặn nhạt ra sao đối với hai người họ đều là mỹ vị khó có được rồi.

(đọc đoạn này thật sự ta thêm nhiều nước miếng)

Lúc này dưới sảnh đường phía dưới, người người nhộn nhịp, trong đó có một bàn nằm phía dưới gần phòng của Từ Tĩnh. trên bàn bốn vị đại hán đang ngồi phẩm trà ăn bánh bao.

Vị đại hán có bộ râu rậm rạp nói với ba người còn lại.

“Này người nghe gì chưa, cái nhà của lão Thạch đại trạch viện đó, Cái nhà (....)” Chỗ này vị đại hán đó nói rất nhỏ “đêm qua bị cháy mấy cái nhà kho. Ta nghe nói mấy người lão ta mua về chờ bán kia đều nhân lúc cháy mà trốn đi hơn phân nửa”

“Thật? Ta nghe nói ở đó canh phòng nghiêm ngặt như ở hoàng cung kia, làm sao mấy cô nương kia trốn đi được. Tăng Bân, người gạt chúng ta chứ?”

Một vị hán tử khác có vẻ lớn tuổi hơn mấy người còn lại xì mũi nói.

“Ai... Người không tin thì thôi, hiện tại ta nghe nói lão Thạch đã đi báo quan. Nói mấy nha hoàn hắn mua bỏ trốn. Người không thấy sáng giờ quanh bình đi lùn khắp nơi sao?” Vị hán tử tên Tăng Bân nóng nảy.

“Nhưng mà lạ thật, tại sao nhà kho của Thạch gia lại bị cháy. Mùa này cũng không có khô hanh, làm sao lại cháy kia” Một vị áo xám khó hiểu hỏi.

Tăng Bân há hê đáp “Còn không phải bọn họ ăn ở thất nhân nên ông trời trách phạt xuống sau. Hừ ta thật tiếc hôm qua tại sao không cho lửa cháy luôn cả đại trạch viện của lão ta.”

“Này nhưng sao ta cứ thấy người có thành kiến với Thạch gia thế? Chứ không phải người làm việc gì xấu bị Thạch gia bắt được nên... Nha” Vị hán tử đầu đội một cái nón vải nhìn Tăng Bân nói đùa.

Tăng Bân bực bội đập bàn “Nha cái con khỉ. Cái Thạch gia kia người biết bọn họ làm cái gì không mà dùng giọng đó nói với ta”

“Làm gì” ba người còn lại tò mò.

“Chứ không phải ở đó là thu mua người bán mình sau đó dạy quy củ rồi bán cho hộ giàu làm nha hoàn sao?” Vị hán tử đội nón vải khó hiểu.

Tăng Bân hừ lạnh một cái nói “Người đừng nhìn bên ngoài mà nói vậy. Ta nói cho các người biết. Thạch gia kia a, chuyên đi các nơi dụ dỗ thu mua mấy

cô nương xinh đẹp sau đó đem về dạy dỗ mây mưa này nọ rồi bán các nàng cho mấy ma ma nơi phong trần. Hừ, bọn hán mua người trái phép. Còn ép mấy cô nương không chịu bán mình lần tay vào giấy ước nữa. nếu cô nương nào không chịu bọn họ sẽ đánh nát các nàng rồi tự lần tay các nàng lên. Các người không thấy Thạch gia kia ngày đêm điều có canh gác dày đặc sao.”

“Thật sự?” Ba người còn lại ngạc nhiên mắt tròn to. Phải biết việc làm như vậy là trái pháp luật ở Đại Tề này. Nếu để quan phủ biết được nhất định sẽ bắt lăng trì xử tử.

“Ta gạt các người làm gì, nói thật cho các người biết, ta lúc trước từng làm gã sai vặt trong đó. Nhưng ta tay chân vững về không được trọng dụng nên bị đuổi ra. Tuy ta ở trong đó có mấy ngày nhưng ta có quen một tiểu cô nương trong đấy, là cô nương đó lên nói cho ta biết đấy” Tăng Bản xoắn xoắn tay áo cẩn thận nói. Nếu nhìn kỹ có thể nhìn thấy trong mắt hắn có một chút gì đó sáo trộn. Hắn là đang nhớ đến tiểu cô nương đáng thương kia.

“A Ta biết rồi, người đây là bị Thạch gia đuổi nên sinh hận trong lòng mới đi bêu xấu người ta chứ gì. Phải không?”

Vị hán tử nón vải cười cười chế nhạo nói.

Tăng Bản thấy mấy người kia không tin mình thì tức giận. Tay đập thật mạnh xuống bàn một cái mắng to.

“Các người không tin ta thì thôi. Ta không nói với lũ không biết nhìn người như các người” nói xong cũng không đợi mọi người phản ứng, Tăng Bản hậm hực đứng dậy đi ra ngoài.

Ba người còn lại mặt khó hiểu nhìn nhau. Hán tử nón vải nhìn hai người còn lại hỏi:

“Tăng Bản hắn bị làm sao vậy?”

“Có thể những gì hắn nói là thật, ta cũng thấy Thạch gia này có nhiều hành động rất kỳ lạ” Hán tử lớn tuổi trầm ngâm nói.

“Nha!” hai người còn lại có vẻ rối rắm nha lên một tiếng.

Vị hán tử áo xám thấy không khí ngột ngạt vội nói.

“Nhưng ta thấy chuyện này không liên quan tới chúng ta, nếu Thạch gia là như vậy chúng ta tốt nhất đừng dính líu tới. không khéo họa vào thân”

Hai người còn lại gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ta muốn nhanh về

Mấy câu nói phía dưới sánh lọt hết vào tai của đám người Từ Tình. Nghe được đêm qua có rất nhiều người trốn thoát được Từ Tình cười khò. Không biết nên vui mừng hay là buồn dùm họ nữa. Phải biết nếu không may bị bắt lại thì những cô nương kia nhất định bị hành hạ chà đạp tới sống không bằng chết. Phải biết bọn buôn người kia hận nhất là đám người bỏ trốn. Bọn hắn sẽ không tiếc bỏ đi mấy trăm lượng bạc mà hành hạ các cô nương sống dở chết dở đâu.

Từ Tình đoán đám người chạy trốn kia sẽ bị bắt lại được rất nhiều người. Bởi vì mấy cô nương ở đấy đều là con nhà nghèo, Từ nhỏ không tiếp xúc được nhiều với bên ngoài. Lần này chạy trốn không chỗ nương thân, trên người lại không có tiền. Chưa kể xui xẻo bị người khác lừa gạt còn không biết sẽ thành ra thế nào nữa. Còn không thì sẽ vất vưởng đầu đường cuối cùng sẽ bị bọn buôn người bắt lại được.

Nghĩ đến đó, Từ Tình tự dung có cảm giác mình gây họa, trong lòng có chút phiền muộn.

Hạ Thiên và Nhị Nha lại khác, hai người bọn họ mặt cười tươi rói nhìn Từ Tình. Trong mắt là đầy kính phục.

Hạ Thiên vui vẻ nói : “Từ Tình muội, muội xem, nhờ muội nên có rất nhiều người thoát khỏi nơi bản thiếu đó. Xem ra lần này muội đã làm được đại việc thiện rồi”

Nhị Nha cũng nói: “Thật tốt quá, mấy tỷ muội kia đều được trốn thoát rồi, mấy tỷ ấy sẽ được về với gia đình giống chúng ta a”

Thấy hai người đang vui vẻ Từ Tình cũng không muốn làm hai người khó xử. Từ Tình thở dài:

“Tốt hay không còn chưa có biết được, muội chỉ hi vọng bọn họ dù như thế nào cũng đừng hận muội là được rồi”

“Từ Tình muội, muội nói cái gì đâu?” Nhị nha khó hiểu.

Từ Tinh cười gượng nói “Không, không có gì. Hai tỷ ăn lệ lên đi”

Bên Phòng cách vách, Hạo Uy nhủ thầm. Tiểu cô nương bên kia là trốn ra từ nơi đó?

Lúc này dưới sảnh lại vang lên tiếng hô lớn “ Bạch Chi, người đã về rồi sao. Lại đây, mau lại đây ngồi với chúng ta”

Thì ra ba vị hán tử lúc này gặp người quen nên gọi qua nói chuyện.

Dưới đại sảnh, một vị hán tử vận một bộ trường sam, gương mặt tươi cười hướng về phía bàn của ba vị hán tử chào hỏi.

“Đu Lang, Thúc Thụy, Lăng huynh, các huynh thật sớm”

“Aiii... sớm cái gì, đã trưa rồi kia. Bạch Chi, người về hồi nào? ta nghe nói người đi cũng gần một tháng rồi nha” vị hán tử lớn tuổi vỗ vai vị hán tử họ Bạch cảm thán.

“Ta mới về vào tối hôm qua. Nói ra ta lẽ ra về sớm hơn 10 ngày kia, nhưng khi đi ngang qua Tô Dương trấn có vài chuyện thú vị nên mới nán lại mấy hôm” vị hán tử họ Bạch vừa rót ly trà vừa nói.

Từ Tinh trên này nghe tới Tô Dương trấn thì có chút hồi hộp, tay cầm đũa run lên.

Vị hán tử đội nón vải hứng thú: “Có chuyện gì thú vị mà níu chân người cả mười ngày vậy, mau kể cho chúng ta nghe”

“Aiii,” Vị họ Bạch Ai một tiếng nói “ lúc ta đi ngang qua trấn Tô Dương có dừng chân nghỉ trọ một hôm, ai ngờ trưa hôm sau cả trấn Tô Dương ầm lên, nghe đồn có một hộ nông dân ở thôn lân cận trấn bị mất đứa con gái. Nói cũng lạ, hộ kia là nông dân nhưng xem ra rất có tiền hay sao ấy. Ta thấy họ báo quan lùn sục khắp nơi. Người nông dân kia độ tuổi chừng ba mươi hơn thôi. Ta thấy hắn lo lắng cho con gái tới nỗi không quan tâm bản thân. Trên người thì có thương tích lại chạy khắp nơi mong tìm được con gái. Còn vị nương tử kia, tìm con gái không được uất ức quá đôi ngất xỉu ngay tại trên đường lớn.

Nói thật, ta nhìn thấy cảm động quá chừng, bốn đứa con còn lại cũng chạy ngược chạy xuôi tìm kiếm muối muối. Haizzz..zz mà nói cũng lạ, nhà họ vừa mất con gái thì đại ca nhà bọn hắn được nhận công hàm phong quan. Người biết không, quan huyện nhậm chức ở Thanh Hà trấn chính là đại bá của tiểu cô nương bị mất tích kia.”

Vị hán tử họ Bạch hào hứng, cảm thán kể, kể một hồi dài chợt thấy khô cổ hòng vội vàng bưng ly nước lên uống một hơi.

Ba người ngồi nghe Bạch Chi kể chuyện thì trầm ngâm. Hán Tử áo xám suy tư nói :

“Người không thấy chuyện này rất kì quái sao? trong nhà một đứa con gái vừa mất tích. Đại bá lại được phong quan. Huống chi người nói khi đứa bé mất tích bọn họ còn đi báo quan nhờ quan tìm kiếm nữa. Hộ nông dân thì làm gì có tiền, mà muốn quan phủ động tay nhất định phải có bạc. Người không thấy có gì kì lạ à? theo ta thấy, xem chừng hộ nông dân kia lên bán con gái cho người khác sau đó lấy tiền mua chức quan cho đại ca. Rồi vờ mất con gái cho người khác thương xót. Aiii ta nói người nhà Bạch Chi, người là người làm ăn sao lại không biết nhìn người như vậy chứ” hán tử áo xám nhìn Bạch Chi chật chịt đầy tiếc nuối.

Hai hán tử ngồi chung này giờ cũng gật đầu đồng ý với suy luận của hán tử áo xám.

Bạch Chi nhìn thấy ba người như vậy vội nóng nảy.

“Không phải như vậy, các người là không biết, cái kia.. cái người bị mất con gái kia cùng đại ca hẳn đều đã phân gia, còn nữa, ba hôm trước vị quan huyện mới nhậm chức kia đã mang theo cả nhà đi Thanh Hà trấn nhậm chức rồi. Còn cái huynh đệ bị mất con kia không có đi. Bọn hắn mỗi ngày đều chạy ngược xuôi trên trấn để tìm con gái. Các người không nhìn thấy bọn họ có bao nhiêu đau khổ đâu, vị nương tử kia chỉ trong mấy ngày mà tiêu tụy thấy rõ. nàng ta bị bệnh vẫn cố lê thân đi tìm con. Các người không nhìn thấy thì chớ có hắt nước bẩn cho người ta như vậy”

Bạch Chi nóng vội giải thích. Mấy ngày nay hắn nán lại trấn Tô Dương nên ngày nào cũng đều nhìn thấy vị huynh đệ kia. Bạch Chi hẳn thường đi nhiều nơi, thấy nhiều người. Cũng thấy nhiều người thương con cháu. Nhưng cái sự yêu thương bất chấp tất cả kia của mấy người bọn họ chính là sự chân thành đó. Đó là điều mà hắn luôn ước ao có được. Bởi vậy hắn lẽ ra trở về rất sớm nhưng hắn lại không gấp về. Hắn muốn ở lại chờ đợi chung với bọn họ. Bạch Chi nghĩ tới mấy người kia lại lâm vào thất thần.

“Này Bạch Chi... Bạch Chi”

“Hả?” Bạch Chi hồi hồn ngẩn đầu trả lời.

“Người làm gì mà ngẩn ngơ thế kia, chúng ta cũng chỉ nói cho vui thôi người đừng để trong lòng” Vị hán tử lớn tuổi vỗ vỗ vai Bạch Chi cười nói.

Bạch Chi “ừ” một tiếng, cũng không nghĩ đến chuyện ở trấn Tô Dương nữa. Bạch Chi cười cười như rót mắt nhìn ba hán tử ngồi đối diện hỏi:

“Sao? ta rời đi một tháng ở đây có tin gì mới không kể cho ta nghe”

Một bàn bốn người phía dưới sảnh bắt đầu huyền thoại bà tám.

... ..

Ở trên này, Từ Tình từ lúc hán tử họ Bạch kia nói tới Tô Dương trấn thì chăm chú lắng nghe. Đến khi nghe nói hộ nông dân mất con gái, đại bá làm quan. Cha bị thương, nương bị ngắt, huynh đệ tỷ muội chạy khắp nơi tìm kiếm thì nước mắt không kiềm được tuôn ra. Nàng biết, vị hán tử kia nhất định là đang nói nhà nàng. Cha và nương của nàng.

“Cha! nương!” Từ Tình gọi khẽ.

Hạ Thiên đang ăn ngược mắt nhìn thấy Từ Tình nước mắt lã chã rơi đầy mặt thì hốt hoảng la lên:

“Tình muội muội, ngươi bị làm sao vậy? Tình muội muội, Từ Tình muội muội”. Giọng Hạ Thiên rất lớn làm kinh động gian phòng đối diện.

Nhị Nha cũng hết hồn, nàng không biết tại sao Từ Tình muội lại khóc như thế kia. “Từ Tình muội, ngươi không sao chứ? sao ngươi lại khóc vậy?” Nhị Nha vừa bất ngờ vừa lo lắng hỏi nhỏ.

Từ Tình vội lau nước mắt, nhanh chóng muốn đứng lên nhìn Hạ Thiên và Nhị Nha cười cười nói. “Nhị Nha tỷ, Hạ Thiên tỷ, chúng ta nhanh chóng thay quần áo đi, muội muốn nhanh một chút trở về”

Hạ Thiên và Nhị Nha không hiểu làm sao. Hạ Thiên trầm tư sao đó nhìn Từ Tình không xác định hỏi:

“Từ Tình muội, muội nói hộ nông dân mất con mà bọn người họ nói là... là gia đình của muội? có phải hay không?”

Nhị Nha nghe Hạ Thiên nói thì tròn to mắt không thể tin nhìn Từ Tình.

Từ Tình do dự một lát mới chậm chậm gật đầu.

Nhị Nha và Hạ Thiên thần thờ, hai người dù đã nghe qua Từ Tình nói nàng bị người ta bắt đem bán chứ không phải là cha mẹ đem nàng đi bán. Nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên là sự thật. Hạ Thiên mất hãm mộ nhìn Từ Tình.

“Thì ra muội đúng là bị người ta bắt cóc. Muội thật may mắn, có cha mẹ huynh đệ yêu thương”

Từ Tình cười cười không trả lời Hạ Thiên, nàng hiện tại rất gấp, rất muốn nhanh một chút trở lại. Từ Tình mắt mở to còn đọng nước lấp lánh nói.

“Hạ Thiên tỷ, Nhị Nha tỷ, chúng ta nhanh một chút trở về nhà”

Nhị Nha cười vui về gật đầu, Hạ Thiên thì trên mặt có chút hãm mộ có chút tủi thân. Từ Tình nhìn thấy thu hết vào mắt. Nhưng hiện tại nàng không thể giúp được nàng ta.

Phòng cách vách:

“Thì ra Thạch phủ buồn người là có thật, Hạo, ngươi chẳng lẽ không nghĩ sẽ làm gì họ sao?”

Mộc Khách Niên lười biếng lắc lắc cây quạt nhìn Hạo Uy cười như không cười.

Hạo Uy mặt vẫn âm trầm lạnh nhạt, trên tay cầm nhẹ chun trà đưa lên môi nhấp một ngụm thản nhiên nói:

“Ồ đây là Thanh Thành huyện, ngươi nghĩ ta và ngươi ai có trách nhiệm phải làm việc này?”

Mộc Khách Niên “Ồ” một tiếng lớn rõ. mặt úp vào bàn giả chết.

Hạo Uy mặt khẽ lộ ra nụ cười, trong mắt thì lóe ra sát khí. Bọn người này. Nhất định cho bọn chúng biết thế nào là thê thảm khi dám chống lại triều đình. Mà nhất là... dám.... Hừ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Có Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trở về

Từ Tình, Hạ Thiên và Nhị Nha ở trong phòng cùng thay đổi xong quần áo. Đồ đạc điều được gói kỹ lưỡng đầu vào đầy. Cửa phòng lúc này lại vang lên tiếng gọi của Bồ Ngự.

“Công Tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong, ngài bất cứ lúc nào cũng có thể đi” Bồ Ngự đứng ngoài cửa khom lưng cung kính nói.

Từ Tinh vui vẻ nhảy mắt với Hạ Thiên và Nhị Nha ba người rất nhanh bước ra ngoài.

Bố Ngư có lẽ bất ngờ vì ba người nhanh như vậy đi ra ngoài nên đánh run một cái, mặt càng cúi gằm xuống dưới. Từ Tinh thấy vậy cười khê. Hôm nay nàng diễn vai ăn chơi tiểu công tử có vẻ quá thành công rồi.

“Xe ngựa ở đâu mau dẫn đường cho chúng ta” Từ Tinh giọng phá lệ có chút vui vẻ. Bố Ngư nghe được ngược lại đánh cái rùng mình. ^_ ^

“Ba vị công tử, xin mời đi theo tiểu nhân.” Bố Ngư cung kính.

Rất nhanh ba người đã đứng trước chiếc xe ngựa. Nhìn qua chiếc xe Từ Tinh gật đầu hài lòng. Xe ngựa không tệ. Thành xe, bánh xe, gỗ xe đều thuộc loại thượng đẳng. Nghĩ cũng đúng. Xe ngựa cho thuê mà tệ quá thì ai sẽ thuê đây.

“Công tử, đây là đại ca của tiểu nhân, tên là Bố Vũ, là người sẽ đánh xe cho công tử” Bố Ngư dẫn một hán tử đến trước mặt Từ Tinh khom người giới thiệu.

Từ Tinh gật đầu với Bố Ngư, sau đó chậm rãi lên xuống đánh giá vị hán tử tên Bố Vũ này. Mặt chữ điền, mắt to mày rậm, nhìn qua có năm phần giống Bố Ngư. Từ Tinh gật đầu, nhìn cũng không tệ, có vẻ là một người thành thật. Hi vọng đoạn đường sắp tới không có vấn đề gì.

“Tiểu nhân là Bố Vũ, xin thỉnh an công tử” Bố Vũ đứng đối diện Từ Tinh khê khom người cung kính hành lễ.

Bố Vũ vì thường tiếp xúc với các quý nhân, nên đối với Từ Tinh thể hiện sự cung kính nhưng không có sợ hãi. Bố Vũ và Bố Ngư đối với Từ Tinh điều là thể hiện sự cung kính. Nhưng không biết vô tình hay cố ý đối với Hạ Thiên và Nhị Nha lại có chút không được cung kính lắm. Cũng phải thôi, nhìn hai người kia mặt lúc nào cũng tỏ ra sợ hãi. Nói cũng không dám nói. Người có mặt điều nhìn ra được hai người họ không phải dạng công tử cao quý gì.

“Được rồi, nếu chuẩn bị xong rồi thì nhanh khởi hành, đừng làm mất thời gian của ta.” Từ Tinh vẫy vẫy tay lạnh nhạt nói.

“Vâng, mời ba vị công tử lên xe” Bố Vũ bắt ghế cho đám người Từ Tinh lên. Sau đó cũng leo lên ngồi phía trước chuẩn bị đánh xe. Bố Ngư và tiểu nhị nhỏ tuổi lúc này mới đem mấy bao đồ ăn được gói kỹ để lên phía ngoài xe ngựa. Bố Ngư khom người với Từ Tinh trên xe ngựa cung kính nói.

“Ba vị công tử lên đường bình an”

Trong xe ngựa Từ Tinh khê “Ừ” một tiếng.

Chiếc xe ngựa bắt đầu lọc cọc lăn bánh, rất nhanh đám người Từ Tinh đã ra khỏi cửa thành. Xe Ngựa thẳng hướng Trấn Tô Dương mà chạy. Từ Tinh ngồi trong xe, tâm trạng vừa vui mừng vừa lo lắng. Không biết có an toàn về tới nhà hay không.

Trong phòng đặc biệt.

“Nha, mấy tiểu nha đầu đã đi rồi, hết kịch hay để xem”

Mộc Khách Niên gãi gãi mũi xua không khí u ám nói. Thật là cái tên này, keo kiệt quá, bị tiểu cô nương nói xấu vài câu đã tức giận rồi, còn không có rộng rãi như hân. Bị nói là “Thụ” người ta vẫn không có tức giận đây này.

Phát Thế mặt âm trầm tức giận, cái tiểu nha đầu kia mắt nào nhìn thấy hân... nhìn thấy hân... thật là, nhất định tìm cơ hội dạy dỗ tiểu nha đầu kia mới được.

Phát Thế phẩy tay áo đứng lên, giọng lạnh lùng nói với Mộc Khách Niên:

“Ngươi trở về đi, mọi chuyện y theo kế hoạch, nhớ, làm việc cẩn thận một chút. Lão Cáo già kia không để bị nắm thóp đâu. Sau này có việc cứ tìm Võ Tịch. Để tránh nguy hiểm tạm thời đừng tìm ta. Nhớ phải thật cẩn thận đó”

Phát Thế nói xong liếc nhìn Mộc Khách Niên một cái, trong đôi mắt vốn luôn lạnh lùng chợt lóe qua một tia lo lắng. Sau đó phẩy tay áo rời đi.

Mộc Khách Niên lười biếng tựa trên bàn, trên mặt vẫn là một nụ cười đầy cợt nhả, Nhưng sâu trong mắt lại là một mảnh âm trầm không hợp với bề ngoài.

Sau khi Phát Thế rời khỏi thì Mộc Khách Niên thờ dài oai oán”

“Haizz...zzz nhìn tên kia lạnh như vậy, con mắt nào của nha đầu kia nói hân ta ôn nhu a.” Rồi liếc mắt lên nói với trần nhà “ Ngươi nói xem, hân ta ôn nhu chỗ nào a. Thật là làm ta đau lòng muốn chết”

Trên trần nhà Mộc Phong đang ngồi gặm bánh màn thầu xém bị mất nghẹn. Mặt lạnh Mộc Phong phức phức thật khó coi. Một vị áo đen ngồi đối diện vội vàng đưa nước cho hân, đôi mắt trấn an. Không có gì, không có gì.

Phát Thế sau khi rời khỏi từ lâu. Đi đến một đoạn vắng không người. Tay khê vẫy nói với mấy ngọn cây gần đấy:

“Võ Ô, ngươi từ nay không cần theo ta. Nhiệm vụ của ngươi bây giờ là đi theo và bảo vệ tiểu cô nương kia. Đến khi nào ta cho người gọi ngươi trở lại. Nên nhớ, nếu không có chuyện cấp bách thì không được để lộ thân phận.” Giọng của Phát Thế uy nghiêm đầy mệnh lệnh. Hân không biết hiện tại trong

lòng là cái cảm giác gì, chỉ là hấn không muốn mất dấu tiểu nha đầu kia.

“Dạ, Chủ Tử”

Cái cây vẫn yên tĩnh không chút động đậy nào. Nhưng nếu mắt tinh tường nhìn kỹ nhất định sẽ thấy một thiếu niên vận áo xanh từ trong cây bay thẳng ra ngoài.

... ..

Xe ngựa lộc cộc chạy không biết qua bao lâu, Từ Tinh ngồi dựa vào thành xe nhắm mắt ngủ tạm. Hạ Thiên và Nhị Nha trong lòng rất vui vẻ nên ngược lại không ngủ được. Hai người ngồi đây mắt nhìn mắt trong mắt điều là vui mừng. Bọn họ như vậy là có thể thoát rồi a.

Chợt xe ngựa đang chạy bỗng dừng thẳng gấp. Con ngựa “Hí..” một tiếng lớn. Từ Tinh cũng bị kinh động theo quán tính ngã qua một bên.

“Ngoài kia có chuyện gì?”

Từ Tinh giọng nói không vui kèm một chút tức giận hết lớn.

Ngoài xe, Bồ Vũ lo lắng gấp gấp trả lời Từ Tinh.

“Công Tử, có bốn tên đại hán chặn xe ngựa của chúng ta”

Hạ Thiên và Nhị Nha sợ hãi, hai người định nhanh chóng kéo màn lên xem thì bị Từ Tinh mắt lạnh ngăn lại. Giọng nàng trầm trầm truyền ra ngoài.

“Ngươi hỏi bọn hấn xem bọn hấn muốn làm gì? nên nhớ, mọi chuyện còn có ta chống lưng cho ngươi, không cần phải sợ”

Bồ Vũ mồ hôi rơi lộp bộp vài cái sau đó cố gắng trấn tĩnh lại.

“Các vị đại ca, không biết có chuyện gì mà ngăn xe của chúng ta?” Bồ Vũ nhìn bốn hán tử trên tay cầm gậy mộc cố gắng điều chỉnh giọng bình thường lớn tiếng hỏi.

Ở trước xe ngựa, bốn vị hán tử mày rậm mắt hí hùng hùng hồ hồ xì mũi nói với Bồ Vũ:

“Trên xe các ngươi là ai? ta muốn lục soát”

Bồ Vũ tức giận, mấy tên này là ai đây, tại sao bọn chúng to gan giữa ban ngày ban mặt mà chặn đường xét xe đây. Bồ Vũ hấn giọng nói.

“Các ngươi là ai? có quyền gì mà muốn xét xe chúng ta?”

Từ Tinh ngồi trong xe ngựa xoa trán. Bồ Vũ ơi là Bồ Vũ, ngươi nói câu đó chẳng khác nào làm cho bọn họ càng muốn hung hăng mà xét xe của ngươi a. Phải biết một câu nói nhưng lại có hai câu khiêu khích a.

Đúng như Từ Tinh nghĩ, ngoài xe bốn vị hán tử sau khi nghe Bồ Vũ chất vấn thì nổi giận hương xe ngựa đi tới. Một vị hán tử to con nhất hung hăng nói.

“Muốn biết chúng ta là ai vậy thì đến hỏi Diêm Vương đi. Ta chính là muốn lục soát xe của ngươi đây. Nếu không muốn chết thì mau gọi người trong xe ra. nếu không đừng trách ta không nương tay.”

Bốn hán tử này là hạ nhân của Thạch phủ đây. Từ sáng sớm họ hấn bị bắt đến đây, canh chừng tắc cả người nào đi qua. Họ đang tìm người bỏ trốn hồi khuya hôm qua đây. Đứng hỏi tại sao bọn họ dám to gan chặn xe xét người như vậy. Bởi vì theo luật lệ, nha hoàn đã bán mình khế sinh tử nếu bỏ trốn sẽ bị luật lệ triều đình trừng phạt. Nặng còn có thể bị đóng dấu lên mặt nữa. bởi vậy chuyện nha hoàn thạch phủ bỏ trốn bọn họ đã báo quan. Thạch phủ còn rút lót một túi tiền cho quan tri huyện. Bởi vậy, quan bình dù biết Thạch phủ to gan chặn đường người khác nhưng vẫn nhắm mắt mở một mắt xem như không biết.

Nhưng bọn người này cũng biết lựa người mà ức hiếp. họ chỉ chặn đường thương nhân, và người dân thôi. Còn mấy quý nhân này họ thì chính là nhắm mắt cho qua đó.

Từ Tinh từ trong xe mặt lạnh đi ra. Chính là đứng từ trên xe đảo mắt nhìn bốn hán tử thô lỗ kia. mày nhú chặt. Liếc mắt nhìn Bồ Vũ rất không hài lòng. chân khề nhất đạp vào lưng Bồ Vũ một cái khá mạnh mẽ lớn.

“Ta thuê ngươi để làm gì, có bốn tên hán tử thôi lại không giải quyết được? Chẳng lẽ để ta gọi ảnh vệ của ta ra à. Ngươi là đồ vô dụng!” Sau đó Từ Tinh mặt âm trầm như muốn giết người liếc mắt nhìn đám hán tử kia, trong mắt đều lóe lên tia cuộn nộ cùng khát máu.

“Các ngươi là ai? dám chặn xe của gia. Nói! chủ nhân các ngươi là ai lại to gan như vậy, ban ngày ban mặt lại dám ở đây ngan nhiên hoành hành ngan ngược.” Từ Tinh mặt âm u dọa người “Sao hà, các ngươi là không muốn sống?”

Không khí xung quanh thoáng chốc ngưng đọng. Từ tinh một thân nhỏ bé đứng đó lại toát ra một cỗ khủng bố kinh người. Nó giống như mạng các ngươi nhất định sẽ không còn nếu dám chống lại ta.

Võ Ô ngồi trên cái cây gần đấy khẽ rung mình. Chính là vừa rồi rầm vừa tò mò. Vị tiểu cô nương này là ai? tại sao khí thế trên người nàng ta lại có thể mạnh mẽ như vậy. Nó giống như lúc chủ nhân nổi giận, bầu không khí sẽ bị ngưng đọng như thế này. Võ Ô run rẩy lau mồ hôi trên trán. Ồ... Ồ... hán muốn trở về, hán không muốn trái tim nhỏ bé của mình bị dọa nạt như vậy.

Bốn vị hán tử đứng phía dưới trong lòng thâm kiều không tốt. Bốn hán chính là nhìn thấy chiếc xe ngựa này bình thường nên mới dám ngăn lại. Như thế nào bên trong xe lại có một ôn thần đây? vị hán tử to con run run chấp tay hướng Tử Tinh cung kính nói.

“Công tử tha mạng. Chúng tiểu nhân là hạ nhân của Thạch gia. Đêm qua mấy kho phòng Thạch gia bị phóng hỏa. Nha hoàn mà Thạch gia mua về nhân lúc hỗn loạn nên chạy trốn hết. Thạch gia ra lệnh chúng tiểu nhân ở đây ngăn đón người qua lại xem có nhìn thấy bọn người bỏ trốn kia không. Công tử, chúng tiểu nhân chỉ là hạ nhân, dù không muốn làm như vậy cũng phải làm, nếu không Thạch gia nhất định sẽ đánh chết chúng ta a. Công Tử xin người đại nhân đại lượng bỏ qua cho chúng ta lần này a”

Tử Tinh trong lòng thầm khen vị hán tử kia. Đứng ở đây chặn đường xét người thì nhất định không phải loại hạ nhân tầm thường. Thử hỏi, nếu không khéo chặn trúng xe của quý nhân bọn họ chính là có mười cái mạng cũng không đủ bồi. Nhưng chỉ cần có miệng lưỡi khéo léo thế này. bị đánh một trận thì khó tránh khỏi nhưng nhất định không ảnh hưởng tới tính mạng.

Tử Tinh đứng thẳng người trên xe ngựa, hai tay chấp ra sau. Gió khẽ thổi nhẹ bay bay tà áo bằng gấm màu xanh ngọc bích. Trong không khí cũng tản bót một phần nào ngọt ngào. Mắt nhìn mấy vị hán tử kia có chút do dự xem xử thế nào. Trầm ngâm một lúc lâu, Tử Tinh chán nản vẫy tay với đám người kia.

“Được rồi, các người lui đi. Lần này ta bỏ qua cho các người. Nhưng nếu có lần sau...” Tử Tinh nói tới đây thì mắt liếc đám người đó nở nụ cười lạnh lẽo. “Ta sẽ cho các người sống thật tốt đấy”

Bốn hán tử run rẩy, bọn họ chính là chọc trúng tiểu ma vương nha. bốn người nhanh quỳ xuống vệ đường.

“Tiểu nhân không dám, chúng tiểu nhân không dám”

Tử Tinh hài lòng gật đầu, sau đó chậm chạp kéo màn bước vào trong xe. Hạ Thiên và Nhị Nha chính là dùng ánh mắt sùng bái nhìn nàng. Tử Tinh vỗ ngực thở phào một cái. “Phù...nguy hiểm quá”

“Bố Vũ, đánh xe!”

Giọng Tử Tinh lười biếng truyền ra ngoài. Bố Vũ lúc này mới hoàn hồn vội vàng hô “Dạ” một tiếng rồi nhanh chóng đánh xe chạy đi. Trong lòng lại không quên đối với Tử Tinh càng thêm kính sợ.

“Tử Tinh muội...” Hạ Thiên xem quên lời dặn của Tử Tinh. chữ muội chưa kịp phát ra thành tiếng thì vội che miệng lại. Nhìn Tử Tinh trong mắt nàng có ngưng ngưng.

“Tử Tinh, người thật giỏi. Ta và Thiên... Thiên ca này giờ lo sợ muốn chết kia”

Nhị Nha làm bộ vỗ vỗ ngực hướng Tử Tinh cười nói. Hạ Thiên cũng gật gật đầu.

Tử Tinh cười cười. Chờ xe chạy một khúc thật xa Tử Tinh mới nhỏ giọng hỏi Bố Vũ.

“Bố Vũ, lúc này là bắt đầu đi, người không sao chứ?”

Bố Vũ nghe Tử Tinh hỏi thăm mình thì cảm động. Giọng nói sáng sủa vọng vào.

“Công tử, Cảm ơn người đã quan tâm, tiểu nhân không sao.”

“Tốt” Tử Tinh cười nói.

Xe ngựa càng chạy càng cách xa Thanh Thành huyện, trời bắt đầu chiều, xe cũng vừa tới trấn An Di. Trấn này không lớn bằng trấn Tô Dương nhưng cũng khá nhộn nhịp. Xe vừa vào cửa trấn Tử Tinh nhìn trời cũng chiều vội nói với Bố Vũ.

“Này cũng chiều rồi, người tìm một quán trọ an toàn một chút. Chúng ta qua đêm ở đây đi, trời tối đi nguy hiểm lắm”

“Dạ, công tử. Người yên tâm, ở An Di trấn này tiểu nhân biết mấy phòng trọ rất an toàn.”

Bố Ngự ngồi bên ngoài đánh xe tự tin nói.

Tử Tinh hài lòng gật đầu.

“Tốt”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Có Tử Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trở về 2

Xe ngựa chạy vài vòng, rẽ qua vài cửa quẹo cuối cùng ngừng lại trước cửa một khách điểm. Bồ Vũ nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa bắt ghế cho mấy người Từ Tinh đi xuống.

Từ Tinh bước xuống xe, đưa mắt nhìn bản hiệu, tên “An Cư Điểm”. Quan sát một vòng, bên ngoài nhìn có vẻ sáng sủa và sạch sẽ. Từ Tinh khẽ gật đầu liếc mắt ra hiệu cho Hạ Thiên và Nhị Nha đi vào. Bồ Vũ vội vàng mang đồ trong xe ra cầm theo phía sau Từ Tinh. Xe ngựa thì giao cho một người hạ nhân của khách điểm dắt đi cho ăn cỏ và đem về chuồng.

Tiểu nhị trong khách điểm thấy có khách ghé thì vui vẻ chạy ra cười lấy lòng đón bọn người Từ Tinh vào.

“Khách quan, khách quan, ngài đi đường vất vả rồi. Không biết khách quan là muốn ở trọ hay nghỉ trọ?”

“Ta muốn nghỉ trọ một đêm, cho ta hai phòng, một lớn một nhỏ” Từ Tinh đậm đậm nói.

“Dạ, Dạ, vậy mời khách quan theo tiểu nhân.”

Tiểu Nhị nhanh nhẹn dẫn nhóm người Từ Tinh lên mấy cầu thang nhỏ, sao đó đến một phòng có chữ “Đại” vội nói.

“Khách quan, đây là phòng lớn, xin hỏi khách quan có cần dùng thêm gì không ạ?”

“Một chút mang nước ấm lên, chúng ta muốn tắm. Còn nữa, mang cái này xuống bếp hâm nóng giúp chúng ta”

Từ Tinh lấy hộp đựng thức ăn ban sáng của tửu lâu đưa cho tiểu nhị, sau đó thưởng cho hắn một thỏi bạc nhỏ.

Tiểu nhị có bạc vào tay nên rất vui vẻ càng tỏ ra nhiệt tình.

“Bồ Vũ, người đi theo hắn về phòng đi, sai bọn họ mang lên nước ấm đi tắm một chút cho thoải mái. muốn ăn cái gì thì gọi bọn họ mang lên. Yên tâm, bạc là ta trả, người đừng sợ.” Từ Tinh dặn dò Bồ Vũ sau đó xoay người bước vào phòng.

Bồ Vũ gật đầu vâng dạ, trong lòng lại cảm động không nói nên lời. Nên biết rằng bình thường hắn đánh xe cho người khác thì không được người ta thuê phòng cho ngủ mà là đi đến gian nhà trống ngủ. Từ Tinh thế nhưng lại bỏ tiền thuê phòng cho hắn, còn sai người mang nước nóng cho hắn tắm. Bồ ngư cảm thấy trong lòng chính là cảm động thấu tim gan.

(Ở đây mỗi khách điểm sẽ có một gian nhà gọi là nhà trống, mấy hạ nhân hay phu xe đều sẽ ngủ ở đây, bởi vì thân phận của họ thấp, lại không muốn tốn tiền trả tiền nghỉ trọ nên sẽ ra đó ngủ nghỉ, thường ngủ ở đây chỉ tốn 3 văn tiền một đêm thôi, nhưng chỗ ngủ cũng không được thoải mái, bởi vì ở đây có rất nhiều người cùng ngủ nên rất phức tạp.)

Một đêm thoải mái nghỉ ngơi, sáng hôm sau canh tư vừa điểm, Bọn người Từ Tinh đã thức dậy chân bị tiếp tục lên đường.

Xe ngựa buổi sáng thì chạy, buổi tối thì ngừng lại nghỉ ngơi. Cứ như vậy qua ba ngày cuối cùng cũng nhìn thấy được cổng trấn Tô Dương. Từ Tinh nội tâm kích động vội từ trong xe kéo mình lên bờ ra ngoài nhìn.

“Cha, nương, Đại ca, nhị tỷ, tam ca, tiểu ngũ. Ta đã trở về, ta đã trở về” Từ Tinh kích động nói nhỏ khòe mắt phủ đầy hơi sương.

Bồ Vũ nhìn phản ứng của Từ Tinh thì cười cười. Thấy Từ Tinh có ý muốn ra ngoài ngồi thì lo lắng mở miệng nhắc nhở.

“Công Tử, người nên vào trong cho an toàn, bên ngoài không có vách xe sẽ nguy hiểm”

Từ Tinh gật đầu đề lại xúc động trong lòng. Nàng chui trở vào xe nói vọng ra ngoài với Bồ Vũ.

“Bồ Vũ, người hỏi thăm đường đi đến Cung Cận Thư quán đi”

Bồ Vũ rất nhanh đáp lời Từ Tinh sao đó cho xe chạy vào cửa trấn.

Từ Tinh với tay lấy mấy tay nải đựng quần áo mở ra. Cầm trên tay 55 lượng bạc còn lại, liếc mắt nhìn Hạ Thiên và Nhị Nha.

“Hạ Thiên tỷ, Nhị Nha tỷ, ta trong người chỉ còn lại bao nhiêu đây bạc, ta cho hai tỷ mỗi người 20 lượng, còn 15 lượng ta sẽ giữ lại trả tiền thuê xe. Hai tỷ thấy sao?”

Hạ Thiên nhìn Nhị Nha do dự một lúc rồi nói với Từ Tinh:

“Từ Tinh muội, muội giữ lại bạc đi, đây là bạc của muội chúng ta làm sao có thể cầm a”

Nhị Nha cũng nói. “Từ Tình, ta cũng không lấy đâu, người giữ lại dùng đi”

Từ Tình cười cười lắc đầu nói “Ta cho hai tỷ thì hai tỷ cứ cầm lấy không cần khách sáo. Cứ cầm đi sau này về nhà có thể dùng”

Nhị Nha do dự cự tuyệt một lúc sau đó cũng cầm lấy. Hạ Thiên thì lại không chịu, nàng do dự sao đó mặt buồn bã nói.

“Ta thật không biết làm sao, ta không muốn về nhà. ta sợ ông ta sẽ mang ta đem bán lần nữa. Từ Tình muội, Nhị Nha muội, ta thật sự rất sợ”

Hạ Thiên nói tới đây thì ôm mặt khóc rất thương tâm. Nhị Nha nhìn Từ Tình trong mắt lo lắng.

Từ Tình nhìn Hạ Thiên nhíu mày. Nàng có thể thông cảm cho Hạ Thiên nhưng kiểu nàng giúp đỡ nàng ta hiện tại nàng giúp bằng cách nào a. Không lẽ đem nàng ta về nhà mình ở? không được. Các nàng quen nhau cũng chưa được một tháng, tuy hiểu biết một chút về tính cách của nhau nhưng mà có nhiều thứ không dễ nhận biết trong một sớm một chiều được.

Huống chi nếu đem Hạ Thiên về nhà đó chính là sau này ăn chung ở chung. Nhà nàng lại đang có nhiều chuyện không thể cho người bên ngoài biết được. Còn nữa. Hạ Thiên năm nay mới 9 tuổi, ở nhà nàng cha nàng, hai vị ca ca của nàng, bọn họ đều là nam nhân. Không phải bà con thân thích lại ở chung một nhà, không khéo sẽ tổn thương hòa khí gia đình nàng. Không thể được. Chuyện này nàng không muốn nhúng tay. Nghĩ như vậy Từ Tình vội không biết gì an ủi Hạ Thiên.

“Hạ Thiên tỷ, người đừng khóc nữa. lần này người trở về, trong nhà người đã có tiền, trong tay tỷ cũng có mấy chục lượng. Ta tin nếu tỷ cố gắng nhất định sau này sẽ trôi qua thật tốt.”

Hạ Thiên vẫn cúi đầu thương tâm. thật làm cho Từ Tình không biết làm sao. Từ Tình ngược mắt nhìn Nhị Nha. Hai người nhìn nhau một lát chợt Nhị Nha mắt sáng trưng nhìn Hạ Thiên nói:

“Thiên tỷ, nếu không tỷ đến nhà ta ở a. Tỷ sẽ không sợ bị bán đi nữa. nương ta thấy ta mang tỷ về có khi thật vui về nữa. Hạ Thiên tỷ, tỷ thấy thế nào?”

Hạ Thiên bất ngờ ngẩn đầu, trong mắt còn chứa đầy nước. nhìn vào thật là làm người ta không đành lòng a.

“Như vậy... như vậy được không? cha nương muội sẽ không phản đối chứ?” Hạ Thiên giọng run run hỏi.

“Sẽ không. Thiên tỷ, cha và nương ta rất tốt bụng. nhất định sẽ vui vẻ giữ tỷ lại mà. yên tâm đi. ta đảm bảo với tỷ” Nhị Nha vỗ ngực cam đoan.

Hạ Thiên vội vã lau nước mắt nắm lấy tay Nhị Nha thật chặt vừa cười vừa khóc nói.

“Vậy.. vậy.. vậy ta sẽ về sống ở nhà muội. Nhị Nha, cảm ơn muội, cảm ơn muội Nhị Nha”

Nhị Nha khoát khoát tay cười hề hề, trong lòng cô bé đang rất vui vẻ. mấy ngày nay ở chung với nhau Nhị Nha đối với Hạ Thiên và Từ Tình chính là xem như người thân đấy. nãy giờ nàng vẫn có chút buồn buồn vì sắp tới phải chia tay nhau, hiện tại Hạ Thiên đồng ý cùng về nhà với nàng nên nàng rất vui. Nhị Nha nắm lấy tay Từ Tình cười buồn nói.

“Từ Tình, người sắp về nhà rồi, không biết chừng nào ta mới gặp lại người. ta thật không đành lòng a”

Từ Tình cười hề hề vỗ vỗ tay Nhị Nha nói.

“Người nói cái gì đâu, được về với gia đình là may mắn rồi còn ở đó không đành lòng”

Nhị Nha chu mỏ liếc Từ Tình “Người chính là đồ nhẫn tâm”

Từ Tình. Nhị Nha, Hạ Thiên cùng cười lên.

Lúc này bên ngoài xe Bồ Vũ đang dừng xe hỏi một vị đại hán đang đi đường:

“Vị Đại ca này, cho ta hỏi một chút Cung Cận Thư nằm ở đâu vậy, có thể chỉ đường dùm ta không?”

“Người đi thẳng lại đằng kia, tới cửa thì quẹo phải, đi thêm một đoạn nữa thì quẹo trái. Sau đó đi qua ba bốn nhà sẽ nhìn thấy”

“Đại ca cảm ơn người” Bồ Vũ vội cười cảm ơn.

“Không có gì, không có gì”

Chờ xe chạy được một khúc tới cửa quẹo Từ Tình nói vọng ra ngoài.

“Bồ Vũ, người cho xe ngừng lại vào đây ta có chuyện muốn nói”

Thật ra hai ngày nay Bồ Vũ đã biết thân phận của bọn người Từ Tình. Chính là hấn đối với Từ Tình vẫn là một bộ dạng cung kính có hơn. Bồ Vũ nghĩ, Từ Tình dù không phải công tử, thiên kiêu quý tộc nhưng chắc chắn không phải người bình thường như bọn hấn.

Bố Vũ “Giá” một tiếng cho xe dừng lại, cẩn thận kéo màn chờ Tử Tinh sai bảo.

Cầm 15 lượng bạc trong tay, Tử Tinh đưa cho Bố vũ 12 lượng tự mình giữ lại 3 lượng.

“Bố Vũ đại ca, mấy ngày nay cảm ơn người, đây là tiền công ta trả cho người. còn một lượng bạc là thưởng cho đệ đệ người. Bố đại ca, phiền người sau khi ta xuống xe thì đưa hai vị tỷ tỷ của ta an toàn về nhà dùm ta.”

Hạ Thiên nhà ở Trâu Thôn, còn Nhị Nha thì ở Hạt gia thôn. Hai thôn này cách trấn Tô Dương khoảng 2 canh giờ xe ngựa. Hiện tại Tử Tinh xuống xe tại Tô Dương trấn. Để xe ngựa lại cho Hạ Thiên và Nhị Nha ngồi xe về nhà. Tử Tinh lúc đầu định để Bố Vũ đưa nàng về tới nhà luôn. Nhưng thấy trời đã về chiều, nếu đưa nàng về nhà thì bọn người Hạ Thiên và Nhị Nha sẽ phải ở lại đây một đêm. mà nàng lại không thể lạnh lùng mà cho bọn họ ngủ nhà trọ. Theo phép tắc thì sẽ mời họ về nhà mình nghỉ ngơi. Nhưng mà Tử Tinh không muốn vậy. Thôi thì tới trấn Tô Dương nàng xuống xe sao đó nhờ Cung lão bán cho người đưa nàng về nhà. Dù gì nàng và Cung lão bán chính là quen biết có thêm. không ngại làm phiền ông ấy.

Bố Vũ nghe Tử Tinh nói thì gật đầu cung kính nói “ Công Tử, người yên tâm, ta nhất định sẽ đưa hai người bọn họ an toàn về nhà.”

“Được rồi người nhanh đánh xe đi” Tử Tinh hài lòng nói.

Bố Vũ cẩn thận cất tiền vào trong túi sau đó buông mình xuống trở ra ngoài đánh xe, sờ 12 lượng bạc trong túi, Bố Vũ nội tâm nhộn nhạo. chỉ một chuyến này hắn đã kiếm được hơn 10 lượng bạc . Nương tử biết được chắc chắn nàng sẽ rất vui.

Xe ngựa chạy chậm chậm, nhẹ lướt qua vài người đang đi bên đường. Bỗng Tử Tinh hô lớn “Bố Vũ, mau dừng xe!”

Chính là tiếng hô khá lớn, người đang đi đường cũng giật mình dừng lại ngoái đầu nhìn. Bố Vũ cũng giật mình kéo cương ngựa. Con ngựa bị thắng gấp nên “Hĩ...” dài một tiếng lớn. Người đi đường giật mình vội nhảy vào xác vách lề đường.

Tử Tinh kéo mình xe vội vàng bước ra ngoài. Nàng nhìn thấy phía bên đường có một người đàn ông mắt mở to ngạc nhiên, trong mắt lóe lên hi vọng nhìn chăm chăm vào xe ngựa của nàng. Nhìn người đàn ông râu ria tua tủa, cả người tiêu tụy. Tử Tinh sống mũi cay cay. Đúng vậy người đàn ông đó là Cố Tam, cha của Tử Tinh.

“Cha” Tử Tinh nghẹn ngào gọi lớn.

Cố Tam hoàn hồn. Hắn đang từ Cung Cận thư đi ra. mấy ngày nay hắn cùng Cung lão bán cho người tìm kiếm khắp nơi hi vọng nghe được tin tức của con gái. nhưng đã gần 20 ngày, con gái của hắn một chút tin tức cũng không có. Hắn tuyệt vọng đang không biết làm sao đối mặt với vợ mình. nhớ đến gương mặt tiêu tụy thân thể yếu ớt của nương tử, Cố Tam trong lòng đau đớn không nói nên lời.

Đang thần thờ bước trên đường thì chợt nghe một âm thanh quen thuộc hô lớn. đấy là tiếng của con gái hắn, Cố Tam cố mở to mắt nhìn về phía chiếc xe vừa vang lên âm thanh kia. Là con gái nhỏ của hắn sau? là Tinh Nhi con gái nhỏ của hắn đã trở về có phải không?

Nhìn màn xe ngựa động đây, một bàn tay nhỏ nhấc thò ra. sau đó là bóng dáng nhỏ xíu trong trang phục nam hài hiện ra trước mắt. Dù là có một chút thay đổi nhưng Cố Tam vẫn nhận ra, Đây là Tinh Nhi, Tinh Nhi con gái nhỏ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Tử Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Về nhà

Cố Tam kích động run rẩy, là hắn không phải nằm mơ phải không? khắp bàn tay một cái. đau đớn truyền đến. Đúng vậy, không phải mơ. Con gái nhỏ của hắn đã trở về.

Cố Tam bốn bước thành hai chạy nhanh lại phía xe ngựa. Dạng đôi tay gầy guộc nhưng mạnh mẽ về phía Tử Tinh, Ôm nàng vào lòng. Cố Tam kích động giọng nói run rẩy.

“Tinh Nhi, Tinh Nhi, con gái của cha, cha cuối cùng cũng tìm được con rồi. Con gái của cha” Cố Tam giọng nói nghẹn ngào.

Tử Tinh giờ bàn tay nhỏ nhỏ ôm chặt cổ Cố Tam vui đầu vào đấy. Nghe mùi hương quen thuộc của người cha kiếp này của mình. Tử Tinh cũng xúc động. Thì ra trong lúc lơ đãng nàng đã đem người thân kiếp này đặt vào lòng mình rồi. Tử Tinh giọng nói non nớt vang lên.

“Cha, Tinh Nhi nhớ người muốn chết, tối ngủ cũng nhớ, lúc ăn cũng nhớ ngày nào cũng nhớ cả nhà muốn chết luôn a”

Cố Tam nghe Tử Tinh nói chết chết thì lo sợ cản lời nàng.

“Tinh Nhi ngoan, đừng nói chết hay không chết, Tinh Nhi của cha chính là người có phúc nhất định không thể có chuyện gì”

Hai cha con Từ Tình cứ như vậy đứng giữa đường ôm nhau, Chính là Cố Tam bế Từ Tình. Mấy người đi ngang qua lại cũng dừng chân. Chợt có người hô lớn.

“Kia... đó không phải Cố Tam gia sao? hần là mất con hiện tại đã tìm được? Nhưng mà ta nghe nói Cố Tam gia là mất con gái mà, hiện tại sao lại thành con trai vậy?”

“Ai da.. Chính là tiểu cô nương kia mặt đỏ của nam hài đi. Cũng lạ, mất tích gần cả tháng trời hiện lại lại trở về. cái kia... còn ngồi xe ngựa trở về nữa”

Một vị Thôn phụ nãy giờ chứng kiến từ đầu tới cuối nên tò mò nói.

Một vị lão bá bước gần đến Từ Tình nhìn nàng có chút tò mò nhưng không mất phần uy nghiêm hỏi :

“Tiểu cô nương, mấy ngày qua ngươi ở đâu? Cả nhà ngươi tìm ngươi khắp nơi đấy?”

Từ Tình liếc mắt. Thấy người hỏi mình là một lão giả thì cung kính cúi đầu thi lễ một cái mới nhỏ giọng nói.

“Gia gia, ta là bị người ta bắt cóc rồi đem bán cho một hộ chuyên buôn người ở huyện thanh thành. Ta nhân lúc nơi đó có hỏa hoạn nên nhanh chân chạy trốn đấy. Nhờ trời phù hộ, dọc đường ta gặp một vị phu nhân tốt bụng giúp đỡ, còn cho ta bạc để thuê xe trở về” Từ Tình giọng nói có vài phần run rẩy giống như đang sợ hãi.

“Ồ! quả nhiên...” Mọi người xung quanh lúc này ồ lên hiểu rõ. Không ích người chỉ trở về phía Từ Tình nói nhỏ “Nha đầu này xem ra mệnh hảo, tốt số thật”

Lúc này trên xe ngựa Hạ Thiên và Nhị Nha cũng đi xuống, hướng về phía Cố Tam khẽ thi lễ một cái.

“Cố Thúc Thúc”

Cố Tam có chút bất ngờ gật đầu với Hạ Thiên và Nhị Nha trả lễ một cái mới nhìn Từ Tình hỏi:

“Tình Nhi, đây là?”

Từ Tình cười cười kéo góc áo Cố Tam có chút làm nũng nói:

“Cha, đây là Hạ Thiên tỷ và Nhị Nha tỷ, hai tỷ ấy là cùng con trốn thoát khỏi bọn buôn người kia đấy”

Cố Tam mày hơi nhíu nhẹ, sau đó hướng Hạ Thiên và Nhị Nha mặt cảm kích nói.

“Cảm ơn hai cháu trong trời gian qua đã chiếu cố Tình Nhi của ta. Hai cháu nếu không ngại, có thể đến nhà chúng ta ăn bữa cơm được không?”

Từ Tình liếc mắt nhìn Hạ Thiên và Nhị Nha, thấy Hạ Thiên trong mắt có chút vui mừng còn Nhị Nha thì có khó xử. Nhị Nha nhìn Từ Tình một cái trong mắt có ngại ngùng sau đó hướng Cố Tam nói.

“Cố Thúc Thúc, Nha Nhi hiện tại muốn về nhà trước với cha mẹ, nên...nên.....” Nhị Nha nói tới đây thì ngập ngừng. Cố Tam hiểu rõ gật đầu cười nói.

“Đúng vậy, ta sao lại quên chứ. Vậy hiện tại các con nhanh trở về đi, hôm nào có dịp lại ghé nhà thúc cũng không muộn”

“Vậy... vậy hiện tại chúng con xin cáo từ” Nhị Nha cố gắng làm ra vẻ để không thất lễ trước mọi người.

Cố Tam mỉm cười gật đầu với Nhị Nha và Hạ Thiên.

“Vậy hai cháu mau lên đường đi”

Cố Tam liếc nhìn Bô Vũ một cái, vốn muốn hỏi thăm vài câu nhưng thấy con gái nhỏ liếc mắt ra hiệu với mình nên cũng thờ ơ không để ý.

Từ Tình nhìn trời thấy không còn sớm vội nói.

“Cũng đã trễ, Nhị Nha tỷ, Hạ Thiên tỷ, hai tỷ lên đường cẩn thận”

Nhị Nha và Hạ Thiên luyến tiếc nắm tay Từ Tình một cái, nhưng có lẽ chỗ đông người các nàng ngược lại không nói gì, sao đó chậm rãi lên xe ngựa.

Từ Tình nhìn Bô Vũ, Bô Vũ vội vàng cúi đầu chào Từ Tình một cái sao đó rất nhanh đánh xe rồi đi.

Xe ngựa lại lọc cọc lăn bánh, rất nhanh đã khuất ở một cửa quẹo. Lúc này Cố Tam mới xoay người hướng phía mấy người đang đứng xem xung quanh khom người có lễ nói.

“Đa tạ bà con hương thân mấy ngày qua đã giúp đỡ cho Cố Tam ta tìm con gái. Hôm nay con gái ta đã trở lại. Ngày mai nhà chúng ta sẽ có một bữa cơm gia đình, kính mong các hương thân phụ lão đến ăn bữa cơm đoàn viên với nhà chúng ta”

Một vị Đại Bá có râu mặt chính trực hướng Cổ Tam cười sang sảng nói:

“Cổ Tam huynh đệ, người nói gì đâu không. Chúng ta cũng không giúp được gì, con gái người may mắn trở lại đó chính là nhờ phúc của các người. Những ngày qua người tìm kiếm con gái cũng tốn không ít bạc rồi. Lòng cảm ơn của người chúng ta là để trong lòng, còn bữa cơm thì không cần đâu.”

“Chính là.... Cổ Tam ta cảm ơn các vị” Cổ Tam một lần nữa cúi thấp đầu hướng ba bên bốn phía gật gật. Từ Tình được Cổ Tam bế trong ngực cũng bị lộn đầu theo. Một vị đại thẩm nhìn thấy mặt Từ Tình tái mét vội cười lớn căn Cổ Tam lại.

“Aiiii... người xem người kia, đang bế nha đầu kia mà loay hoay như vậy, ta thấy thật đau lòng cho nàng”

Cổ Tam lúc này mới vội vàng ngẩng đầu đứng thẳng người lên, mắt lo lắng nhìn con gái nhỏ. Thấy Từ Tình lấy tay xoa trán thì hối hận. Hắn đang làm cái gì a.

“Hiện tại đã trễ, Ta muốn tranh thủ mang con gái về cho nương nàng nhìn thấy, ta trở về trước. Các vị, Cổ Tam ta một lần nữa đa tạ”

“Được rồi mau mau mang nàng về nhà đi, cả nhà của người mấy ngày qua đã vất vả đủ rồi. nhanh mang nàng về đi” Mọi người ta một tiếng người một tiếng nhao nhao lên bảo Cổ Tam mau mang Từ Tình về.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Về nhà 2

Từ lúc Cổ Tam nhìn thấy Từ Tình thì vẫn ôm nàng trên tay, cứ như buông nàng xuống nàng lại sẽ biến mất không nhìn thấy vậy.

Cổ Tam bế Từ Tình đi phẳng phẳng trên ruộng. Lúc này đã hết mùa thu hoạch nên ruộng đồng sẽ bị bỏ hoang. Đào mắt một vòng, thấy không có người Cổ Tam bộ dạng trở nên nghiêm túc giọng nói trầm trầm hỏi Từ Tình.

“Tình Nhi, con nói thật với cha, con biết ai là người bắt con không?”

Từ Tình im lặng một lúc sắp xếp lại tình trạng hôm đó, sau đó mới chậm rãi kể với Cổ Tam. Cổ Tam nghe xong thì trầm ngâm.

“Vậy theo lời của con có thể hai tên kia mua con từ tay ông nội con?”

Từ Tình vội lắc đầu. “Cha, con không biết, chỉ là hai tên kia chỉ nói “lão già từ kia” thôi. Nhưng mà cha, con nghe nói đại bá đã nhậm chức tri huyện huyện Thanh Hà?”

Cổ Tam mặt âm trầm gật đầu. Lúc đầu hắn nghĩ có thể hắn đã hiểu lầm Cổ lão gia tử. Nhưng mấy ngày trước đại ca nhận được công hàm. Cổ Tam chắc chắn Từ Tình mất tích có liên quan Cổ Lão gia tử. Nhưng hắn biết, luận về mưu mô hắn không thể chống được Cổ lão gia tử nên hắn chỉ biết tự hận bản thân mình. Cũng may Tình Nhi con gái nhỏ đã trở lại, nếu không hắn thật sự không biết phải đối mặt với vợ con hắn như thế nào.

Thấy tâm trạng Cổ Tam đang tuyệt vọng, Từ Tình vội vàng ôm cổ hắn tìm cách đổi chủ đề nũng nịu nói:

“Cha, Tình Nhi mấy ngày nay nhớ cha muốn chết. Cha, người biết không? con ở Thanh Thành huyện nghe tin cha và nương người bị thương người bị bệnh thì rất lo lắng đó. Cha, Tình Nhi về nhà rồi sẽ mua thịt và xương đem ninh thật ngon cho cha và nương tắm bổ”

Cổ Tam vừa cảm động vừa bực mình. Con gái nhỏ nói đi nói lại vẫn không quên ăn thịt nha. Lại nghĩ đến mấy ngày nay con gái không ở nhà, sẽ không được ăn thịt thì tự trách.

“Cha, mấy ngày nay con ở chỗ kia ăn thịt rất nhiều, bởi vì họ sợ chúng con ăn không ngon sẽ bị xấu nên cho ăn thật nhiều thịt. Nhưng mà.. hừ đồ ăn họ nấu không ngon bằng của cha và nương nấu”

Cổ Tam thấy con gái nhỏ làm nũng thì phì cười, trong lòng vui vẻ cực kỳ, tay ôm Từ Tình cũng chặt thêm một chút. Chợt nhớ đến điều gì Cổ Tam hỏi.

“Tình Nhi, con nói dọc đường gặp một vị phu nhân tốt bụng, chuyện này là sao?”

Từ Tình cười hi hi áp mặt nhỏ nhấn vào một bên mặt của Cổ Tam nói:

“Cha, Tình Nhi nào có gặp ai đâu, chỉ là bán một bức tranh vẽ vội vàng thôi. Chỉ vì sợ mọi người nghi ngờ nên mới bịa chuyện a”

Cổ Tam cũng cười, tay gãi gãi vào lưng Từ Tình mắng yêu:

“Con chính là quý linh tinh, cái gì cũng nói được”

Từ Tinh bị Cố Tam gãi gãi nhột nhột nên ha ha một tiếng cười to. Tiếng cười Từ Tinh vang lên làm nổi lo lắng mấy ngày nay của Cố Tam tiêu tán. Một đường thẳng bước rất nhanh đã nhìn thấy ngôi nhà nhỏ xú ở phía xa.

“Cha, chúng ta chưa sửa nhà?” Từ Tinh thất vọng hỏi. Phải biết nha, theo dự tính là nhà của nàng bắt đầu xây khoản mười mấy ngày trước nha. Bây giờ nhìn xem, một đồng cây gỗ chất đầy sân. Chính là ngôi nhà vẫn cứ sập xệ đó. Aiii.... Từ Tinh thở dài.

Cố Tam nghe Từ Tinh hỏi, thấy phản ứng của nàng thì cười bất đắc dĩ:

“Tinh Nhi, con mất tích, Chúng ta lo lắng còn không kịp lấy đâu ra tâm trạng đi xây nhà mới. Ta và nương con đã tính, nếu vài ngày nữa con chưa trở lại chúng ta sẽ lấy hết số vàng của con ra treo giải thưởng cho ai mang con trở về đây.”

Cố Tam nói xong làm như bị chìm trong cảm giác tuyệt vọng mấy ngày nay nên mặt sụp xuống yếu xìu. Từ Tinh nghe thấy thì cảm động. Cái môi nhỏ nhắn đỏ ao khê in lên một bên má Cố Tam vang ra một tiếng “Chụt..” khá to, Từ Tinh cảm động nói.

“Cha, Tinh Nhi sẽ không có chuyện gì, dù như thế nào cũng sẽ không có chuyện gì. Cha, mai mốt lỡ con có bị giống như vậy người và nương nhất định không cần quá lo lắng. Phải chú ý tới sức khỏe không được để giống hôm nay, Tinh Nhi sẽ đau lòng.”

Cố Tam bị cái hôn bất ngờ của con gái nhỏ thì chết trân bước chân cũng dừng lại, đây là lần đầu tiên con gái thân với hắn. Cố Tam trong lòng vui như điên chột nghe con gái nhỏ nói mai mốt nàng có bị như vậy thì tức giận. Mặt Cố Tam đánh lại:

“Tinh Nhi không cho nói bậy bạ. Cha nhất định không để chuyện này xảy ra lần nữa. Nhất định không.”

Từ Tinh bị Cố Tam làm cho sợ vội nhỏ giọng đáp.

“Vâng”

Cố Tam thở dài, nhấc chân bước tiếp. Mắt thấy đã đến nhà vội lớn tiếng gọi.

“Dục Nhi! Diệc Nhi!”

Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương hôm nay không có chạy ra ngoài kiếm Từ Tinh. Bởi vì hôm nay Cố Tam và Cung lão bán đi cho nên ba người họ đều ở nhà. Từ Dục đang bụng bát thuốc mặt lo lắng đỡ Tô thị uốn, còn Từ Nương và Từ Diệc đang chuẩn bị nấu cơm.

Tô thị từ ngày Từ Tinh mất tích thì đau buồn quá đỗi, mấy ngày nay lại có triệu chứng rối loạn, hay ngồi ngẩn ngơ một mình. Nàng chính là không chấp nhận được chuyện con gái bị người ta bắt đi nên mới như vậy đây.

Hôm nay cũng như mấy ngày trước, Tô thị nghe được Cố Tam về thì vội vàng chạy ra ngoài quên cả mang giày. Chỉ là khác mọi hôm, thay vì một trận khóc lóc ỉnh trời thì hôm nay im lặng hoàn toàn.

Tô thị vừa chạy ra ngoài, trong tâm là nghĩ đến hôm nay chắc vẫn không tìm được con gái rồi. Nhưng đợi đến khi thấy Cố Tam trên tay là một cô bé nhỏ nhắn trong bộ trang phục nam hài. Tô thị là ai? nàng nhìn một cái là nhận ra ngay đứa bé kia là Tinh Nhi của bà. Tô thị nghĩ rằng nàng đang mơ. Nhưng chính là không muốn tỉnh lại đây. Bởi vì trong mơ bà sẽ nhìn thấy con gái nhỏ của mình. Tô thị vội vàng chạy đến từ trên tay Cố Tam dành lấy Từ Tinh ôm bé vào lòng. Nước mắt Tô thị phút chốc rơi là cả trên mặt Từ Tinh.

“Con gái nhỏ của nương, con đã trở về rồi. Nương đang mơ phải không? nhưng nếu là mơ nương điều không muốn tỉnh dậy. Tinh Nhi, Tinh Nhi của nương”

Tô thị ôm Từ Tinh thật chặt, hai mắt dù cay xè vẫn không dám nhắm lại. Cố gắng nhìn thân thể nhỏ nhắn trước mặt mình. Tô thị sợ rằng mình nhắm mắt, khi mở ra thì con gái nhỏ sẽ không thấy nữa.

Bị ôm vào vòng ngực mềm mại ấm áp. Từ Tinh nhắm mắt hít sâu một hơi. nàng đang tận hưởng cái cảm giác được nương yêu thương này. Khóe mắt cũng chậm chậm đọng đầy một dòng nước ấm. Từ Tinh giọng nói có chút nghẹn khẽ gọi.

“Nương, Tinh Nhi đã về, Tinh Nhi đã trở về với nương rồi, không phải là mơ đâu. Nương, nương đừng khóc nữa. Tinh Nhi sẽ đau lòng”

Tô thị vội vàng lau nước mắt, kéo Từ Tinh ra, hai tay nâng mặt nàng lên nhìn. Một lúc lâu mới không dám tin hỏi lại.

“Nương thật không có mơ? thật sự không mơ?”

Cố Tam nhẹ nhàng tay lên lau nước mắt. Bước tới bên cạnh Tô thị đang tay ôm nàng và Từ Tinh vào lòng.

“Tô Ngọc, nàng không có mơ, Tinh Nhi đã trở lại. Nàng mau bình tĩnh lại đừng làm con gái nhỏ lo lắng”

Tô thị lúc này mới cố gắng trấn tĩnh lại. đưa mắt nhìn Từ Tinh một lần nữa mới tin thật sự mình không có nằm mơ. liếc nhìn một vòng, thấy Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và tiểu Ngủ đều đứng xung quanh, mặt to đầy vui mừng và kích động. Tô thị vội lau khô nước mắt nói.

“Xem... nướng hồ đồ rồi, Tinh Nhi. Chúng ta vào nhà, mau kể nướng nghe chuyện gì đã xảy ra.”

Tô thị phúc chốc tỉnh táo lại. Còn đâu bộ dạng ngơ ngác như vừa rồi.

Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương, Từ Sở nhìn thấy Từ Tinh thì kích động, muốn chạy tới ôm tiếu muội một cái. Nhưng khổ nỗi Tô thị ôm nàng như bảo bối, bọn họ bốn người chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau thờ dài.

Sau một hồi người nhà chuyển tay nhau ôm ôm vuốt vuốt. Từ Tinh cuối cùng cũng được tự do ngồi cạnh Tiểu Ngủ nói chuyện.

Từ Tinh ngồi một chỗ chậm rãi kể lại những chuyện xảy ra từ lúc nàng bị bắt tới lúc nàng làm thế nào thoát được, rồi như thế nào về được đây. Từ Tinh kể rất cặn kẽ. Kể luôn cả nẩy cái kể nhỏ của nàng dùng khí thế ép người kia.

Từ Tinh nói nhiều đến khô cổ họng không phải bởi vì muốn được cả nhà khen ngợi. Mà bởi vì nàng hi vọng có thể để mọi người từ chỗ nàng rút ra vài thứ kinh nghiệm để sau này lỡ có chuyện gì còn có thể đem ra vận dụng.

Cố Tam, Tô Thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương nghe xong điều âm thầm suy nghĩ. Vừa cảm thán con gái thật thông minh, vừa ghi nhớ những chiêu trò của nàng ở trong đầu.

Mọi người đang trong khung cảnh đầm ấm thật lâu mới có lại này thì cái bụng không biết thời thế của nàng reo to. Từ Tinh xấu hổ nhào vào lòng Tô thị giấu mặt trong đây. Nàng muốn hét lớn nha. Tại sao tới đây thì cái bụng của nàng cũng biết nói rồi hả.

Tô thị đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là đau lòng, kế tiếp chính là cười vui vẻ. Tô thị sai Từ Dục nấu nước. Rồi bảo Từ Nương đem Từ Tinh đi tắm. Nàng và Cố Tam thì chuẩn bị nấu đồ ăn. Dĩ nhiên, trên bàn ăn không thiếu món “thịt” theo yêu cầu của Từ Tinh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Có Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cuộc sống điện viên

Người ta nói, sống trên đời vui vẻ nhất hạnh phúc nhất đó là có người thật tâm yêu thương mình. Chỉ cần có người thật tâm yêu thương mình thì cuộc đời dù trải qua khó khăn hay vất vả cũng sẽ luôn thấy vui vẻ luôn thấy hạnh phúc.

Cuối tháng 11, thời điểm cuối năm.

Mùa đông năm nay lạnh hơn mọi năm, tuy vậy bên ngoài lại không có tuyết rơi giống như mấy năm trước.

Từ Tinh trở mình một cái, cánh tay nộn nộn quơ quào tìm cái gối mềm của mình. Chộp được cái gối hình củ cải. Từ Tinh khước môi nhếch lên hài lòng sao đó vui đầu tiếp tục ngủ.

Từ Tinh hiện tại đang ở trong phòng nhỏ của mình. Từ sau khi nàng trốn khỏi bọn buôn người trở về tới nay cũng hơn hai tháng. Trong hai tháng này nhà mới của các nàng đã xây xong. Nhà xây y theo dự tính lúc đầu của Từ Tinh. Xung quanh cũng được làm một vòng hàng rào bằng tường đất cao gần mười mét.

Ở nông thôn nơi này, người ta xây hàng rào cao lắm cũng chỉ khoảng 5 mét thôi. Từ Tinh lúc đầu ý định là sẽ xây khoảng 4 đến 5 mét. Bởi vì nàng sợ xây cao quá ngược lại sẽ dễ người ta để ý. Nhưng sau vụ Từ Tinh bị bắt cóc. Cả nhà đã tính toán lại. Từ Tinh nói nhân lúc có chuyện này chúng ta cố ý xây tường cao tận 10m luôn, sẽ tung tin ra ngoài nói với mọi người rằng chúng ta chính là sợ có người lên vào nhà bắt cóc người nên mới xây tường rào cao.

Có thể là lý do chính đáng. Khi nhà Từ Tinh đưa ra ý định xây tường rào cao 10m thì trong thôn chỉ cười nói nhà các nàng là chim sợ cành cong, sau đó chỉ lắc đầu cười thông cảm. Cũng không ai bàn tán lời gì khó nghe. Từ Tinh cũng bởi vì vậy nên rất vui mừng.

Từ khi Từ Tinh về tới nay, mỗi ngày của nàng trôi qua rất vui vẻ. Ăn rồi ngủ, còn được cha mẹ huynh đệ hết lòng yêu thương chiều chuộng. Nhớ vào một tháng trước, khi con lạnh đầu mùa kéo đến, Từ Tinh ngồi than nhỏ nói. “Mùa đông tới nước sông sẽ bị đóng băng, sông đóng băng thì cá cũng sẽ không có bắt được, vậy là suốt mùa đông này mình không có cá để ăn rồi”

Cố Tam và Từ Dục tình cờ nghe được tiếng than của nàng thì phì cười. Sao đó Cố Tam mấy ngày sau điều đi ra ngoài suốt. Thì ra bọn họ lên trấn đặt mua một cái vại lớn cỡ hai mét vuông, rồi về cho đất vào làm thành một cái hồ nhân tạo để trong nhà. Cố Tam thì đi ra sông tìm mấy người bắt cá mua hết số cá còn lại của họ vừa bắt lên, sau đó đem về bỏ vào trong vại nuôi. Cố Tam nói làm như vậy cá sẽ không chết, mùa đông tới nếu con gái nhỏ muốn ăn cá có thể bắt lên nấu ăn bất cứ lúc nào.

Chính là được chiều chuộng, được yêu thương như vậy nên Từ Tinh cảm thấy thật ra xuyên qua cũng không có tệ lắm.

Nằm trong chăn ấm áp, Từ Tinh hít thở điều điều, trên khước môi lúc nào cũng có một tia cười nhẹ. Từ Tinh có sở thích ngủ nướng đây, nàng thích ngủ tới sáng bết mặt trời lên cao. Tô thị thấy nàng ngủ cũng không nói gì. Hiện tại nhà các nàng không như lúc trước, công việc hằng ngày cũng không có gì

nhieu. Lại thêm mùa đông ở nông thôn người dân nếu không có gì cần thiết sẽ không chịu đi ra khỏi nhà. Mọi người thường sẽ tránh ở trong nhà ngồi gần cái bếp lò sưởi. Từ những hộ nhà quá nghèo thì sẽ chờ mấy ngày trời bớt lạnh thì đi lên núi chặt củi về hong khô đem xuống trấn bán. Từ Tình là thừa cơ hội mùa đông mà làm kén trong tổ của mình.

Từ Tình lần qua một cái, tay vô tình đụng vào một thứ ấm ấm mềm mềm. Từ Tình nhủ mày, mắt vẫn nhắm chặt nhưng miệng lại trề xuống cười một tiếng. Bàn tay nhỏ của Từ Tình nắm nắm gãi gãi cái vật ấm ấm mềm mềm bên cạnh. Đây là tiểu Ngủ đấy

“Ai nha, ở đâu có một con mèo hoa chui vào phòng ta nha” Từ Tình cười vui vẻ nắm lỗ tai người nằm bên cạnh nói vào.

Từ hôm dọn vào nhà mới ở tới nay, bọn người Từ Tình ai cũng có một phòng ở riêng. Từ ngày được ngủ riêng, Từ Tình tự mình sắp xếp lại phòng của mình. Cái giường ngủ cũng được nâng lót lên một lớp đệm mềm mại. Tiểu Ngủ chính là thích chui vào trên giường Từ Tình ngủ ké đấy. Bé rất thích nằm trên cái giường ấm ấm mềm mềm này.

Từ Tình đạp đạp cái chân rớt xuống, sau đó lấy cái chân nộn nộn của mình đè lên bụng tiểu ngủ.

Tiểu Ngủ nằm bên cạnh cười hi hi, bé lăn người một cái sao đó ôm cái chân đang đè bụng bé lại.

“Tỷ tỷ...” Tiểu Ngủ mắt to đen láy đảo đảo cười hề hề với Từ Tình. Từ ngày có nhà mới, bé cũng bị phân phòng ngủ riêng, phòng của bé cạnh phòng của cha với nương và cạnh phòng tứ tỷ. Mỗi tối bé thường lén lén ôm gối chạy qua phòng tứ tỷ ngủ ké đấy, ai biết giường của tứ tỷ vừa ấm vừa mềm làm chi.

“Nha, đệ hôm nay lại chạy qua phòng của tỷ ha, xem xem tỷ phải phạt đệ thế nào.”

Từ Tình cười hi hi ngồi dậy, hai tay quấu lại với nhau chuẩn bị nắm lấy tiểu Ngủ chọt lét. Nhưng cái mặt tròn tròn hồng hào phấn nộn của Từ Tình chẳng những không làm tiểu Ngủ sợ mà còn làm bé cười ha ha không ngừng. Bé lộn một vòng đã có thể tránh khỏi, sau đó cười ha ha tuột xuống đất chạy nhanh ra khỏi phòng.

Từ Tình ngồi trên giường vừa cười vừa tức giận, tại sao cô lớn hơn tiểu Ngủ một tuổi mà lại không thể đấu tay đôi lại đệ ấy đây. Từ Tình uất ức. Được rồi, nàng phải cố gắng luyện cơ thể cho thật mạnh khỏe mới được. Sau đó... hừ hừ... nàng sẽ làm cho tiểu ngủ vừa cười vừa nằng ni nàng tha cho. Nhất định phải luyện tập mới được.

Từ Tình vừa chiến đấu tư tưởng xong thì nghe bên ngoài có tiếng cười của cả nhà. Từ Tình lồm cồm leo xuống giường, mang đôi dơi vào chân để giữ ấm rồi đi ra ngoài rửa mặt.

Ngoài phòng lớn, Cô Tam và Từ Dục ngồi đọc sách, Từ Diệc tập viết chữ, Còn Tô thị và Từ Nương thì may quần áo.

Tiểu Ngủ thì ngồi trên giường cạnh Tô thị, bé đang ngồi chơi mấy món đồ chơi được làm từ gỗ còn dư lại khi xây nhà. Một không gian tràn đầy ấm cúng của một gia đình.

Tiểu Ngủ vừa xếp đồ chơi, liếc mắt nhìn thấy Từ Tình phía trong nhà đang đi ra, tiểu Ngủ vội để mấy món đồ chơi xuống nhào vào lòng Tô thị trốn. Bé sợ tiểu tỷ tỷ đánh lên bé.

Từ Tình nhìn thấy vội chảnh miệng cười, mắt liếc tiểu ngủ đe dọa.

“Ai con sâu lười đã thức dậy a.”

Từ Diệc đang viết chữ vội ngóc đầu lên nhìn Từ Tình trêu ghẹo một tiếng. Từ Dục cũng dời mắt khỏi trang sách nhìn Từ Tình cười.

“Tiểu muội có muốn ăn sáng chưa? sáng nay chúng ta ăn bánh bao, bánh hiện đang ở trong nồi trên bếp. Muội muốn ăn thì nói tỷ mang lên cho muội ăn?” Từ Nương hỏi.

Có Tam, Tô thị, Từ Dục, Từ Nương đều có thói quen dậy sớm. Dù là hiện tại mùa đông, trong nhà không có việc gì làm bọn họ vẫn cứ trời chưa sáng đã thức dậy. Bởi vì dậy sớm nên mọi người trong nhà đều ăn cơm trước. Còn Tiểu Ngủ và Từ Tình thì ngủ tới sáng trung mới dậy thì ăn cơm sau.

“Muội chưa có đói, chờ một lát hãy ăn” Từ Tình cười ngọt ngào nói.

“Tình Nhi, con mau lại thử cái áo này xem” Tô thị cầm trên tay cái áo choàng may từ vải bố giữ giữ gọi Từ Tình.

Thời này không có máy may nên hầu hết đồ mặc đều được may từ kim tay. Từ Tình nhìn thấy chiếc áo choàng trên tay Tô thị thì vui vẻ. Chân nhỏ dậm dậm trên gạch chạy tới trước mặt Tô thị thử áo.

Áo dù bằng loại vải rẻ tiền nhưng Tô thị rất khéo tay nên áo mặc vào người nhìn qua rất đẹp. Tô thị gạt đầu hài lòng nói.

“Rất vừa người, Tình Nhi nhà ta mặc áo này vào trông rất đẹp mắt.”

Từ ngày nhà có tiền, bữa ăn gia đình đã được cải thiện. bởi vì vậy, người trong nhà hiện nay trên mặt ai cũng hồng hào vì được bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng. Từ Tình và tiểu ngủ chính là mập thêm một vòng.

Nói ra, Cổ Tam dù là nông dân nhưng lại có mã bề ngoài rất dễ nhìn. Tô thị cũng là một mỹ nhân nên bọn người Từ Tình không có ai là xấu xí.

Từ Dục, Từ Diệc đều là một thiếu niên lang tuấn tú, Từ Nương thì xinh đẹp dịu dàng, Tiểu Ngủ và Từ Tình thì chính là một cút bọt nộn nộn biết đi. Đạo này trong thôn hễ người nào gặp bọn họ đều tấm tắc khen ngợi đấy.

Từ Tình mặc áo mới thì mặt mày hớn hờ xoay một vòng tròn quanh mọi người trong nhà khoe khoan. Cổ Tam nhìn con gái nhỏ lăn tăn thì cười miệng không khép được. Tô thị thấy con gái vui vẻ, liếc mắt nhìn mấy đứa con còn lại trong lòng khẽ động vội nhìn Cổ Tam nói.

“Tam lang, hay là chúng ta lên trấn mua thêm một ít vải về nhân mùa đông rảnh rồi ta may thêm một ít quần áo cho cả nhà. Chàng thấy thế nào?”

Cổ Tam cũng không suy nghĩ liền gật đầu ngay, hần nói “Nàng muốn thì cứ mua thôi, hiện tại cha không có ở đây, chúng ta bây giờ cũng có một ít tiền. Cũng không cần sống quá gò bó mình.”

Cổ Tam đạo này đã có thể tự mình vẽ tranh bán được rồi. Cổ Tam rất có thiên phú trong lĩnh vực này, Từ Tình chỉ sơ qua một lần Cổ Tam đã có thể tự mình vẽ được một bức tranh. Sau khi đem tranh nhờ Cung lão bản treo lên bán dùm. Thật bất ngờ, tranh vừa treo lên chưa đầy 3 ngày đã có người đến trả giá 20 lượng bạc để mua.

Có lẽ vì thấy mình có thể kiếm được tiền nên tâm trạng Cổ Tam rất tốt, cách vài hôm sẽ vẽ một bức tranh sau đó bán cho Cung lão bản. Mỗi bức tranh bán đi thu được 5 lượng bạc. Cũng có bức vẽ không được đẹp nên bị cung lão bản thẳng thừng trả lại. Nhưng dù sao thì Cổ Tam hiện tại đã có thể tự mình kiếm được tiền. Hiện tại ở nhà Cổ Tam, mọi chi phí sinh hoạt đều là tiền từ Cổ Tam bán tranh đấy.

... ..

Mùa đông chính là lạnh như vậy, năm nay mùa đông tuyết rơi muộn nhưng lại lạnh kinh khủng. Mấy ngày trước tuyết đầu mùa rơi xuống, tuyết bay là tà rơi trên đất, từng bông tuyết trắng xóa phủ trên mặt đường.

Từ Tình ở kiếp trước chưa từng nhìn thấy tuyết rơi lần nào, bởi vậy khi thấy tuyết rơi thì vui vẻ cùng tiểu Ngủ chạy ra ngoài nghịch tuyết. Vừa hay bị Tô thị và Cổ Tam nhìn thấy. Cổ Tam mặt âm trầm không nói tiếng nào đi ra ngoài xách Từ Tình như một con gà con đem vào nhà. Sau đó Tô thị nấu một nồi nước nóng hôi hổi bắt nàng ngâm người. Từ Tình muốn khóc mà khóc không ra tiếng. Bị Cổ Tam và Tô thị mắng muốn không ngóc đầu nổi. Còn bị Từ Diệc cốc đầu, bị Từ Nương nhai nhai bên lỗ tai.

Cả nhà là sợ Từ Tình bị bệnh đấy, phải biết thể chất Từ Tình rất yếu, chỉ cần không cẩn thận một chút nhất định sẽ bị bệnh. Dù đã lâu rồi nàng chưa bệnh nhưng cũng vì vậy càng làm Cổ Tam và Tô thị nghiêm khắc với nàng hơn.

Cũng từ hôm đó, ngày nào Từ Tình cũng bị Tô thị và Cổ Tam đặt nàng ở dưới mắt cả nhà mà giám thị. Từ Tình nhìn thấy tuyết bên ngoài mà nàng lại không thể bước ra ngoài chạm vào được thì uất ức. Từ Tình oa một tiếng khóc lớn, nàng lấy hết sức bình sinh ra mà khóc đấy. Nàng rất khó chịu, cả nhà xem nàng là gì vậy, nàng không phải thủy tinh đâu, không có dễ vỡ như vậy đâu. Đây chính là xem thường nàng, xem thường trắng trợn.

Từ Tình ngồi dậm dậm chân trên đất, ngửa mặt khóc to.

Cả nhà thấy Từ Tình như vậy thì hết hồn, Tô thị vội ôm Từ Tình vào lòng dỗ dành. Cổ Tam thì không biết làm sao đi qua đi lại vò đầu bứt tóc. Từ Tình dù khóc cũng quan sát người một nhà đấy, thấy cả nhà lo lắng tới loạn thành một đoàn thì tâm tình mới tốt một chút. Từ Tình gạt gạt nước mắt dùng giọng nói còn nạt nghen nói nàng muốn ra ngoài chơi tuyết một chút. Cổ Tam và Tô thị lúc này lại nhất quyết không đồng ý. Cuối cùng nhờ Từ Diệc nhanh trí ra ngoài hốt một thau tuyết to vào nhà cho Từ Tình ngồi trên giường ấm chơi mới làm cho Từ Tình nín khóc.

Đừng nói tại sao Từ Tình càng sống càng thụt lùi, nàng bây giờ nghĩ lại hôm đó hơi quá trớn cũng thấy ngượng ngùng, có nhiều lúc phát hiện mình càng ngày càng giống một đứa con nít. Nhưng thật sự thì Từ Tình rất thích tuyết, ở hiện đại nàng sống 27 năm còn chưa được nhìn thấy cảnh tuyết rơi tự nhiên như vậy. Hiện tại tuyết rơi trước mắt lại không thể chạm vào. Một người cô chấp như Từ Tình làm sao có thể chịu ngồi yên đây.

“Tiểu muội, làm gì ngồi ngẩn ngơ thế kia?” Từ Nương đang định ra gọi cả nhà vào ăn cơm thì thấy Từ Tình ngồi nhìn tuyết bên ngoài đến ngẩn ngơ thì bước lại gần đấy đấy Từ Tình hỏi.

Từ Tình đáng thương mắt đỏ nước nhìn Từ Nương nói:

“Muội muốn chơi tuyết!”

“Aiii... muội lại nữa rồi, hiện tại đã gần tối, nương sẽ không để muội chơi đâu. Mau đi rửa tay rồi vào ăn cơm.” Từ Nương xoa trán bắt đất dĩ nói.

“Biết rồi, tỳ.”

Trên bàn cơm Từ Nương cười nhìn Từ Tình một cái rồi nói với Tô thị:

“Nương, tiểu muội lại đòi nghịch tuyết đấy”

Cả nhà nghe được thì cười. Cổ Tam nhìn Từ Tình vờ than thở.

“Aiii... không biết chừng nào con gái nhỏ của chúng ta mới chịu lớn lên đây”

Tô thị bật cười. Từ Dục liếc mắt nhìn Từ Tình một cái, suy nghĩ một chút bỗng dưng nói:

“Tiểu muội, nếu muội thích tuyết như vậy sao không vẽ một bức tranh về tuyết đi, ca nghe tiên sinh nói về tuyết rất khó đấy, muội có thể vẽ được không?”

Cố Tam nghe được mắt sáng lên nhìn Từ Tình nói :

“Phải đó Tình Nhi, hay là con vẽ một bức tranh về tuyết đi”

Chống lại ánh mắt sáng trưng của cả nhà, Từ Tình mím môi cúi đầu giả ngốc.

Lúc này ngoài cổng chợt có tiếng kiêu lớn vọng vào nhà. Nghe tiếng kiêu có vẻ rất vội vã. Cả nhà nhìn nhau một cái, Từ Dục vội buông đĩa đi ra mở cổng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cuộc sống điện viên 2

Một hồi sau, Từ Dục từ bên ngoài chạy vào, trên mặt là thần sắc lo lắng. Thì ra trong thôn có một người tên Lôi Đà, vì trong nhà có người bệnh, nhà lại không có tiền. Bởi vậy người tên là Lôi Đà không quan tâm tuyết đang rơi cứ như vậy trùm áo to vào đi lên rừng chặt củi mang lên trấn bán để có tiền xem bệnh cho người thân. Nhưng Lôi Đà đi từ sáng sớm hôm qua tới hiện tại vẫn chưa thấy về. Người trong nhà sốt ruột vội đi tìm Lý Chính nhờ giúp đỡ. Lý Chính vì vậy mới phát động nam nhân trong thôn cùng nhau lên rừng tìm người.

Cố Tam nghe Từ Dục nói thì nhanh buồn chén cơm vội vàng tuột xuống khỏi bàn ăn chuẩn bị cùng mọi người đi tìm người.

Tô thị cũng vội chạy theo lấy áo to và áo ấm cho Cố Tam mặc vào. Từ Dục thì vào nhà kho lấy một cây đuốc và một cái đèn treo đem ra đồ đầy dầu vào sau đó lấy cây mõi lửa bỏ vào túi cho Cố Tam.

“Chàng đi cẩn thận, đường trơn trượt rất nguy hiểm, chàng nhớ đừng để bị tách ra với mọi người.” Tô thị lo lắng dặn dò Cố Tam.

Cố Tam gật đầu cười, lên nắm tay Tô thị trấn an nàng. Cố Tam thấy đã chuẩn bị xong thì vội đi ra ngoài. Lúc này bỗng nghe tiếng gọi lại của Từ Tình.

“Cha, cha mang theo cái này”

Cố Tam nhận lấy túi vải từ tay Từ Tình có chút khó hiểu “Đây là cái gì?”

“Cha, đây là một ich đồ dùng để trị thương và mấy cái túi ấm. Cha, cha mang theo, lỡ cái thúi thúi kia có gì không may có thể có mà dùng ngay, tránh lúc đó mọi người rồi rấm” Từ Tình ngắn gọn giải thích cho Cố Tam hiểu.

Cố Tam hài lòng gật đầu, con gái nhỏ rất chu đáo. Cố Tam nhìn Từ Dục dặn dò.

“Dục Nhi, ở nhà buổi tối nếu cha chưa về kịp thì cứ đóng cửa đi ngủ. Khi nào cha về sẽ gọi.”

Từ Dục vội “Dạ” một tiếng.

Cố Tam rất nhanh đã bước ra ngoài đi đến nhà Lý Chính tập hợp để đi tìm người.

Bởi vì chuyện này người một nhà cũng không có tâm trạng ăn cơm. Tô thị lo lắng đi ra đi vào. Từ Dục thì cố gắng trấn định ngồi dưới đèn đọc sách. Từ Diệc thì ngồi ôm Từ Tình trên giường sưởi. Từ Nương thì ngồi một bên may quần áo. Ngay cả tiểu Ngủ còn nhỏ mà cũng trở nên ngoan hơn. ôm đồng gỗ đồ chơi ngồi chơi một mình.

Sáng Mùa đông, tính theo giờ ở hiện đại bây giờ đã là 8 giờ sáng. Nhưng bên ngoài trời vẫn còn âm u, ông mặt trời cũng lười thức dậy. Từ Tình giật mình mở mắt, ngồi dậy nhìn một vòng. Đây là phòng của mình, Tiểu Ngủ đang nằm ngủ bên cạnh. Từ Tình có chút ngơ ngẩn. Hôm qua nàng ngồi trên giường sưởi ở phòng lớn chờ Cố Tam trở về. Nhưng đợi lâu vẫn không thấy, cuối cùng ngủ thiếp đi. Có lẽ Tô Thị và Từ Dục bế nàng về phòng mình.

Từ Tình rất nhanh trèo xuống giường, cũng không thèm đi rửa mặt mà một mạch chạy ra nhà lớn. Vừa ra tới đã nhìn thấy Tô thị đang khoát áo to muốn ra ngoài. Từ Tình vội vàng hỏi:

“Nương, nương đi đâu? cha vẫn chưa về?”

Tô thị che dấu lo lắng trên mặt vội cười trả lời Từ Tình.

“Cha con vẫn chưa về, nương định đi ra ngoài tìm hiểu xem như thế nào rồi”

“Nương con đi với nương!” Từ Tình định chạy đi tìm áo khoát mang vào đi với Tô thị thì bị Tô thị cản lại.

“Không được, bên ngoài rất lạnh, một mình nương đi được rồi, con không được đi theo”

“Nương hay là để con đi với nương, con đã lớn, không sợ lạnh” Từ Dục vội nói.

“Nương đi một mình được rồi, con ở lại xem chừng các đệ muội” Tô thị không đồng ý.

Từ Nương từ trong bếp đi ra vội nói.

“Nương, hay là để đại ca đi cùng với nương đi, đệ đệ và muội muội ở nhà con sẽ trông chừng. Bên ngoài hiện tại hơi nguy hiểm, nương đi một mình chúng con không an tâm” Từ Nương giọng nói có vài phần lo lắng.

Từ Tình gật đầu, thầm khen Từ Nương bây giờ rất hiểu chuyện. Suy nghĩ cũng thấu đáo hơn lúc trước rất nhiều. Biết được cái gì nên cái gì không. Từ Tình thầm nghĩ tương lai cả nhà của nàng điều là nhân tài a.

Tô thị trầm ngâm một chút có vẻ khó xử. Cùng lúc này ngoài cửa có tiếng gọi. loáng thoáng có thể nghe được tiếng của Cố Tam. Tô thị mừng rỡ vội vàng chạy ra mở cửa.

Từ Tình cũng vội vàng chạy theo ra ngoài nhìn. Từ Dục rất nhanh nắm áo lôi Từ Tình lại giọng răn dạy:

“Muội ngoan ở trong này đi, muội đã quên lời dặn của cha với nương hả? lúc tuyết còn rơi muội một bước cũng không được đi ra khỏi nhà. Biết không?”

Từ Tình biểu môi hừ hừ hai tiếng rồi ngoan ngoãn đứng ở trong nhà chờ Cố Tam và Tô thị vào.

Bên ngoài, Cố Tam và Tô thị đập tuyết đi vào. Cố Tam từ đầu tới chân đều vurun tuyết. Tô thị sai Từ Nương đi pha nước nóng cho Cố Tam ngâm mình.

Từ khi Cố Tam ra ngoài Tô thị đã nấu một nồi nước to và một nồi cháo nóng để chờ Cố Tam về có để dùng ngay.

Cố Tam bước vào nhà, sứt mặt có chút tái nhợt vì lạnh. Liếc mắt nhìn thấy bốn đứa con đang lo lắng nhìn mình thì trong lòng ấm áp. Cố Tam cười trấn an các con một cái sau đó mới đi vào nhà tắm để ngâm mình.

Chờ Cố Tam đi ra thì bàn ăn đã được dọn ra. Trong nồi cháo nóng bay khói nghi ngút. Tiểu Ngủ cũng đã thức dậy, cả nhà ngồi quây quanh bên bàn cơm, ai cũng không nói gì.

Đội Cố Tam ăn hơn hai chén cháo Tô Thị mới chậm rãi hỏi

“Đã tìm được người rồi? như thế nào?”

Cố Tam húp thêm một ngụm cháo sau đó mới trả lời Tô thị.

“Người đã tìm về, bị thương cũng không nặng” Cố Tam thờ dãi “Chân có lẽ bị gãy. Chúng ta tìm được hấn ở dưới dốc đồi của bìa rừng, Hấn bị trượt chân rớt xuống dưới. Cả người phơi đầy tuyết. Cũng may chúng ta có mang theo đồ trị thương và túi ấm, nên khi tìm được hấn thì kịp thời cứu trị. Lưu đại phu nói, nếu để trễ hơn một giờ, Lôi Đà hấn chắc chắn không qua nổi”

Cố Tam vừa kể vừa nhớ lại. Lúc đó mọi người đi cùng nhau, lẽ ra là đi qua rồi không nhìn thấy Lôi Đà. Nhưng lúc đó hấn vô tình dẫm lên một cái cuốc bị tuyết che mắt hơn phân nửa. Cố Tam thấy vậy nên hô lên. Mấy người đi phía trước dừng lại. Lý Du con của Lý Chính vội đi lại nhìn, sao đó cho người tìm kỹ càng xung quanh. Kết quả thấy được Lôi Đà nằm bên dưới dốc, cả người bị tuyết phủ đầy.

Lúc mọi người khiêng Lôi Đà lên, thấy hấn còn thở nhưng rất yếu, cả người lạnh băng, một bên chân còn bị thương nữa. Máu chảy ra sau đó bị đông lại thành đá đọng lại trên vết thương. Thật sự cảnh tượng đó làm cho người ta phải rùng mình. Mọi người nhìn thấy lúc đó cũng không biết làm gì. Có một vị đại ca đã xé áo của mình để băng bó chân cho Lôi Đà. Cố Tam thấy vậy vội ngăn lại đưa túi đồ của mình ra. lúc đó mọi người ngat nhiên nói “không nghĩ thế nhưng Cố Tam huynh đệ lại chu đáo như vậy”. Mọi người trầm trồ khen hấn là người có lòng.

Nghĩ đến đây Cố Tam vội nhìn con gái nhỏ của mình. Hấn nghĩ con gái nhỏ này chính là phúc tinh của hấn, là phúc tinh của cả nhà. Cố Tam mỉm cười.

Nhà của Cố Tam sau vụ việc này có mang tới cho Lôi Đà 3 lượng bạc, Cố Tam nói đây là tiền hấn bán tranh có được. Cả nhà Lôi Đà rất cảm kích. Mẹ của Lôi Đà còn quý xuống dập đầu với Cố Tam. Cố Tam lúc ấy đỏ mặt nhanh chóng né tránh.

Chuyện này cũng chỉ là một tấm đệm nhỏ cho một chuỗi việc lớn sau này.

... ..

Mùa Đông chậm chạp trôi qua, năm mới đã bắt đầu. Năm nay Từ Dục và Từ Diệc đều đến trường đi học. Cố Tam hằng ngày cũng vui đầu đọc sách. Nếu có chỗ nào không thông sẽ tìm Lạc lão tiên sinh để hỏi bài.

Lạc lão tiên sinh ở trấn Bình An cách trấn Tô Dương một ngày đường xe ngựa. Lạc Lão tiên sinh khi xưa là một vị tiên sinh dạy học ở Nhất Tâm học đường. Đây là học đường nổi tiếng ở kinh thành. Cũng là người quen với Cung lão bản. Từ Tinh là nhờ Cung lão bản giới thiệu cho một người đây.

Mùa Xuân đến, tuyết cũng bắt đầu tan. Người dân bắt đầu chuẩn bị xới đất để làm mùa vụ đầu trong năm.

Nhà Từ Tinh lúc này cũng bắt đầu bận rộn. Khoai lang hồi năm ngoái Từ Tinh đào được cũng bắt đầu chuẩn bị đem đi trồng. Từ Tinh kiếp trước rất thích trồng một vài loại cây và rau củ nên chuyện trồng khoai này không làm khó được nàng.

Từ Tinh cắt khoai ra từng miếng nhỏ hình cỡ 50 gam, sau đó ươm khoai trong một tuần khoai đã bắt đầu đâm chồi. Hôm đó vào ngày đầu gieo mạ, các trường học điều cho học sinh nghỉ 10 ngày để phụ gia đình. đây là luật lệ ở đây. Mỗi khi tới mùa vụ học sinh sẽ được cho nghỉ vài ngày.

Hôm đó, Từ Dục, Từ Diệc điều cỡi áo học sinh thay qua quần áo vải bố cùng nhau ra đồng trồng khoai. Khoai đã nảy mầm nên không còn quá lo lắng. Chỉ cần để khoai vào đất sau đó bón phân tưới nước, cẩn thận chăm sóc là được.

Từ Tinh ngồi ôm cây dù tự chế cùng tiểu thất ngồi một bên nhìn Tô thị Cố Tam Từ Dục Từ Diệc lom khom ngoài đồng trồng khoai.

Từ Nương cũng không có ra ruộng làm việc. Nàng ở trong nhà nấu cơm và dọn dẹp nhà cửa.

Nhìn bốn người khom lưng ngoài ruộng. Từ Tinh tự dung muốn ghi lại khoảnh khắc này. Từ Tinh xoay người mất to nhìn tiểu ngu.

“Tiểu Ngủ, đệ vào nhà mang bàn vẽ và giấy mực ra đây, tỷ muốn vẽ tranh”

Tiểu Ngủ mắt sáng trung nhanh nhẹn chạy vào nhà mang bàn vẽ tranh của Từ Tinh ra.

Một buổi trưa trôi qua, Từ Tinh đã vẽ được hai bức tranh.

Một bức Cố Tam đang lau mồ hôi cho Tô thị, Từ Dục và Từ Diệc cầm lưng làm một bên. Còn một bức Từ Diệc lười biếng bị Từ Dục nắm lỗ tai. Cố Tam và Tô thị nhìn hai người phì cười.

Chính là sau khi cả nhà xem xong hai bức tranh thì cười nghiêng ngả. Tô thị vừa buồn cười vừa xấu hổ. liếc mắt nhìn Cố Tam mất đi mảy lại. “Chàng xem, trước mặt con không chịu đứng đắn, để con nhìn thấy còn vẽ thành tranh như vậy. Thật là mất mặt a”. Cố Tam liếc mắt nhìn lại. “Nương tử ta không có ý, tại con gái chúng ta là đứa trẻ thích náo loạn.”

Còn Từ Diệc xem xong bức tranh thì đỏ mặt nhảy cẫng lên:

“Tiểu muội, ca có rất nhiều khoản khác đẹp sao muội không vẽ lại về lúc này, lỡ có ai nhìn thấy ca làm sao dác mặt nhìn người a...”

Thật sự mà nói tranh của Từ Tinh vẽ nhìn rất giống, mấy bức tranh này cô dùng than đen để vẽ đấy. Nhìn như thật vậy, từ ánh mắt tới đôi môi. Chỉ cần nhìn vào là có thể nhận ra người. Bởi vậy Từ Diệc mới nhảy đồng lên như vậy.

Cũng từ hai bức tranh này, Từ Tinh bắt đầu có sở thích vẽ những hình ảnh đáng ghi nhớ lại. vẽ lại từng khoảnh khắc vui vẻ của cả nhà. Phòng của Từ Tinh lúc này chính là nơi lưu trữ tranh của cả nhà nàng.

Năm ngày sau.

Hôm nay số mầm khoai cuối cùng cũng được gieo trồng hết xuống đất. Lúc này trường của Từ Dục và Từ Diệc điều chưa có mở cửa trở lại. Cố Tam thấy trên ruộng tuyết đã tan gần hết nên nói muốn lên rừng chặt củi mang về.

Từ Tinh nghe nói lên rừng thì đòi đi theo. Cố Tam nghiêm mặt nói “Không được, trên rừng hiện tại không khí rất ẩm ướt. Tinh Nhi thân thể rất yếu không cho đi”

Từ Tinh trề môi mất động nước rung rung nhìn cả nhà. Từ Dục nhìn gương mặt đáng thương của tiểu muội thì phì cười. Ngồi xỏm xuống dụ dỗ nàng một hồi.

Cuối cùng một nhà Cố Tam, Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc cùng nhau kéo xe kéo đi lên rừng. Cố Tam trước khi đi còn không quên dặn dò Từ Nương ở nhà trông chừng Từ Tinh cẩn thận. Từ Tinh nghe được bủn rủn. Không cần xem nàng như một đứa con nít được không, thật là.

Từ Tinh ngồi xỏm trên mặt đất, cầm miếng gỗ nhỏ đào đào. Từ Nương ngồi trên vạc gần đó may quần áo, lâu lâu lại liếc mắt nhìn tiểu muội đang giận lẫy, Từ Nương thâm cười trong lòng. Tiểu muội dường như càng ngày càng nhõng nhẽo thì phải. Đôi lúc giận lẫy nữa, thật làm người ta đau đầu.

“Tiểu Tinh tỷ!... tiểu tỷ tỷ!...”

Tiểu Ngủ từ ngoài vườn lịch bạch chạy vào, mặt đỏ hồng kích động. Mắt đen tròn lấp lánh nhìn Từ Tinh.

Từ Tinh ngược đầu nhìn tiểu Ngủ, nhìn thấy bé tím tím thứ gì đó trong vạc áo. Mắt lấp lánh nhìn mình. Từ Tinh trong lòng khẽ động.

“Tiểu Ngủ, đệ đang tím cái gì vậy?” Từ Tinh hỏi.

“Tiểu tỷ, gà mái đã đẻ trứng rồi. được 4 quả. Tiểu tỷ, chúng ta làm bánh bông lan ăn nha”

Tiểu Ngủ mắt đen lóe sáng chớp chớp nhìn Từ Tình. Mấy hôm trước Tô thị lên trấn, vô tình thấy có một người phụ nữ bán mười mấy con gà, có trống có mái. Mà quan trọng là gà này đang thời kỳ đẻ trứng nữa. Tô thị hỏi thăm mới biết nhà kia đang cần gấp tiền nên mới mang mấy con gà này đem bán. Tô thị vội vàng mua hết số gà này, sau đó âm thầm cho người phụ nữ kia thêm một ích bạc.

Lúc trở về, Từ Tình nhìn thấy gà, nghe nói gà vẫn đang đẻ trứng thì mừng rỡ. Từ Tình nói.

“Đợi ngày mai gà đẻ trứng Tình Nhi sẽ làm món bánh bông lan cho cả nhà ăn.”

Tô thị phì cười, nàng nói gà đang đẻ trứng nhưng bị bắt đem bán nên gà hoảng sợ, phải đợi vài hôm nữa gà quen rồi mới chịu đẻ trứng lại. Còn tiểu Ngủ nghe nói bánh bông lan thì thích thú. Mỗi ngày vào sáng sớm đều thức dậy cho gà ăn và thăm xem gà đã đẻ trứng chưa. Ai biết lâu lâu Từ Tình sẽ làm vài món ăn mới lạ nhưng ăn rất ngon. Bởi vậy cứ khi nào Từ Tình nói làm món gì mới thì tiểu Ngủ sẽ nhanh chóng giơ tay tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cuộc sống điện viên

Ở hiện đại, món bánh ngọt cầu kỳ mà Từ Tình biết làm đầu tiên đó là bánh bông lan. Hôm đó khó có dịp nàng đi vào nhà bạn chơi. Khi đến nơi thì mẹ nhỏ bạn vẫn còn đang loay hoay trong bếp. Các bạn của Từ Tình thấy vậy vội vào làm phụ. Bản tính Từ Tình vốn lười nhưng không thể ngồi không. Bởi vậy nàng cũng chậm chạp vào làm.

Trong phòng bếp hôm đó, nào là lột rau, dầm cua, cắt thịt, gọt củ... quá trời nhiều việc để làm, Từ Tình ngao ngán mặt bí xị. Mấy đứa bạn thân vốn biết tính lười của Từ Tình nên cười hề hề chọc tức. Mẹ nhỏ bạn thấy nàng như vậy cũng cười. Bà vội kêu nàng lên chỗ ngồi sạch sẽ phía trên bộ ngtra ngồi, sau đó lấy trứng vịt đập ra rồi cho đường vô. Sau đó để cho Từ Tình nhàn nhạ ngồi một chỗ cầm cây đánh trứng. Từ Tình cũng vì vậy nên mới biết công thức làm bánh bông lan. Còn nhớ rõ lúc nàng về nhà cũng nổi hứng lên làm thử. Thật không ngờ thế nhưng thật sự làm ra được cái bánh bông lan. Tuy là nó không được “Bông” cho lắm. Nhưng với Từ Tình mà nói như vậy đã là thành công lắm rồi.

Nhớ lúc mẹ nàng ăn bánh nàng làm thì nói. “Bỏ vào miệng thì nghe mùi bánh bông lan, nhưng khi nhai thì giống như đang nhai bánh khoai mì nướng”. (ý nói nó cứng á).

Nhìn mấy cái trứng tròn tròn hồng hồng trong vại áo của tiểu Ngủ. Từ Tình mắt sáng trưng. Được rồi, hôm nay nàng sẽ tiếp tục trở tài làm bánh bông lan cho cả nhà ăn. Nàng tin chắc cả nhà sẽ thích. Dù là nàng làm như “Bánh khoai mì nướng” thì mọi người vẫn sẽ khen ngon. Ai biết người ở đây không biết món bánh này làm gì.

Từ Tình khó có dịp vào bếp, Từ Nương cũng vội đi theo sao làm phụ nàng.

Từ Tình trước tiên đập bốn cái trứng gà ra một cái nồi to, rồi cho vào mười muỗng canh đường. Sau đó lấy một nắm đũa bắt đầu đánh trứng. Nhưng Từ Tình xem chuyện này quá đơn giản rồi, nàng hiện tại chỉ là một cô bé. đánh mới vài chục cái đã mỏi tay muốn chết. Tiểu Ngủ thấy vậy vội vàng đánh phụ, tiểu Ngủ cũng đánh mấy chục cái thì không đánh nổi nữa rồi. Lúc này Từ Nương mới ra tay. Từ Nương đánh rất lâu sau đó mới chuyển lại cho Từ Tình. ba người cứ như vậy truyền tay nhau đánh nồi trứng gà gần một canh giờ mới xong.

Từ Tình thấy trứng đã nổi điều, vội lấy bột mì bỏ vào bốn muỗng canh vung. Sau đó đánh thêm một lúc nữa cho bột và trứng đều lại với nhau. Lúc này ngửi vào nồi đã nghe được mùi thơm của bánh, chẳng qua nó còn hơi tanh.

Thấy trứng và bột đã đều nhau, Từ Tình sai tiểu Ngủ vào phòng mình lấy một miếng giấy. Từ Tình tìm một cái nồi sạch khác, lấy mỡ thoa đều bên trong rồi lót giấy vào. Sau khi xong xuôi, Từ Tình lấy phần trứng đã đánh xong đổ vào trong nồi kia rồi lấy nắp vun đậy kín.

Phần chuẩn bị đã xong, hiện tại tới phần nướng bánh. Từ Nương nhắc nồi nước nóng được nấu sẵn trên bếp xuống, gấp than từ bên trong bếp ra ngoài. rồi để nồi bánh lên. Rồi gấp than đang để bên ngoài bỏ lên nắp vun nồi bánh. Như vậy xem như đã xong, chờ một canh giờ sau bánh sẽ chín ngay.

Nhìn nồi bánh trên bếp, Từ Nương do dự.

Tiểu Ngủ thấy nồi bánh trên bếp thì mắt sáng trưng ngồi gần đấy canh chừng. Từ Tình thấy vậy cười nói:

“Tiểu Ngủ, bánh phải đợi gần một canh giờ nữa mới chín, để không cần ngồi trông như vậy đâu a”

Tiểu Ngủ mặt có chút thất vọng nhưng rất nhanh hớn hờ trở lại, bé lon ton chạy lại nắm tay Từ Tình lắc lắc đòi Từ Tình chơi xếp gỗ cùng bé. Từ Tình vui vẻ gạt đầu chuẩn bị cùng tiểu Ngủ ra ngoài.

Từ Nương thấy Từ Tình cứ để nồi bánh như vậy thì lo lắng hỏi.

“Như vậy... có thể thành bánh bông lan thật hả?”

“Tất nhiên!”

Từ Tình cười hề hề tự tin nói. Thầm nghĩ, dù thật sự không thành bánh bông lan thì nàng vẫn cứ nói nó là bánh bông lan đấy, có ai biết đâu nào. Không phải vẫn sẽ ăn ngon sao. Từ Tình mặt không đổi sắc nghĩ như vậy.

(Ta càng viết về nàng Từ Tình càng bị rùng mình với tính cách nàng ấy. ^^)

Từ Nương nghe Từ Tình nói vậy thì cũng yên tâm một chút. Nhìn trời cũng trưa, Từ Nương vội đi nấu cơm chờ bọn người Cổ Tam trở về.

Từ Nương hỏi Từ Tình “Tiểu muội, trưa nay muốn ăn thêm món gì không?”

Sáng sớm Tô thị đã nấu sẵn đồ ăn, hiện tại chỉ cần nấu cơm rồi hâm đồ ăn là có thể ăn cơm được rồi. Từ Nương hỏi Từ Tình như vậy là bởi vì bình thường nàng hay tự dung thêm ăn thêm vài món ăn.

Từ Tình thấy Từ Nương định nấu cơm thì buông tiểu Ngủ ra đi vo gạo phụ. Nghe Từ Nương hỏi thì nói nàng không muốn ăn thêm

.....

Chờ tới trưa, Cổ Tam trở về. Từ Tình vội chạy ra mở cửa.

“Tiểu muội, muội xem chúng ta đem gì về cho muội nè”

Từ Diệc vừa gặp Từ Tình thì xòe tay ra, trên tay Từ Diệc là hai con chó con mập tròn lù lù. Từ Tình nhìn thấy thì mừng rỡ, nhếch miệng cười to rồi ôm hai con chó con vào lòng. Từ Tình tò mò hỏi ở đâu có được vậy. Phải biết nàng đến đây đã lâu cũng đi vài chỗ nhưng chưa thấy ai nuôi một con chó hay một con mèo. Lúc đó Từ Tình hỏi Cổ Tam. Nàng còn tưởng rằng ở nơi này không có mấy con đó nữa chứ.

Lúc đó Cổ Tam nói “Nhà người ta cơm còn ăn không đủ no thì làm sao nuôi được con gì, huấn hồ nuôi bọn chúng đâu có lợi ích gì. Nếu có tiền còn không bằng mua hạ nhân về hầu hạ còn có ý nghĩa hơn.”

Từ Tình nhìn hai con chó con đang ngậm ngậm ngón tay nhỏ của nàng tò mò hỏi:

“Ca, chó con ở đâu ra vậy?”

Từ Diệc cười hề hề giấu đầu trả lời.

Thì ra hôm nay mọi người vào rừng, tình cờ nhìn thấy một người thợ săn đi săn được một con chó rừng. Sau đó còn bắt được con của con chó rừng đó. Là hai con chó con. Cổ Tam nhìn thấy hai con chó con dễ thương thì nhớ tới con gái nhỏ của mình. Nàng thường hay than vãn ở đây không có chó để nuôi. Cổ Tam chặn người thợ săn lại, ngó ý muốn mua hai con chó nhỏ. Người thợ săn tất nhiên vui vẻ đồng ý bán rồi. Hắn nói hắn còn đang lo không biết làm gì với hai con chó con này đây.

Từ Tình nhận được chó thì vui vẻ ôm chặt không buông. Tô thị nhìn thấy thì nhún mày.

“Tình Nhi, trước tiên mang chúng đi tắm đi. hiện tại chúng rất bẩn, con không thể ôm như vậy”

Từ Diệc vội xưng phong: “Nương để con giúp tiểu muội tắm hai con chó con này”

Lúc này Tô thị mới hài lòng cùng Cổ Tam đẩy xe củi to vào sân. Từ Dục đi phía sau nháy mắt cười với Từ Tình. “Muội nha, có chó con rồi không quan tâm tới cha và nương. Đáng bị đánh đòn”

Từ Tình vội trề môi. “Ai bảo không cho muội đi chung, muội giận rồi” Từ Tình nói xong thì ngoe ngậy phui mông đi vào nhà. Cổ Tam và Tô thị nhìn nhau lắc đầu cười khổ.

“Con gái nhỏ a... haiizzzz...”

Chờ mọi người đi tắm, Từ Tình vội vào bếp lấy bánh bông lan ra. Bánh đã chín nãy giờ nhưng Từ Tình không có lấy xuống. Hiện tại cả nhà đã về đi nhiên cần phải mang ra khoe rồi.

Tình lấy nồi nhắc nhắc nồi bánh xuống. Sau đó úp nồi lại. Bánh trong nồi cứ thuận theo độ trơn của mỡ được bôi sẵn mà tuột ra. Từ Tình gỡ bỏ lớp giấy trên mặt bánh ra sau đó mang ra ngoài.

Cả nhà lúc này đã tắm xong. Cổ Tam ngồi trên bàn uống nước nhìn thấy cái bánh trên tay Từ Tình thì ngạc nhiên, đợi đến biết được đây là bánh bông lan thì tò mò.

Chờ cả nhà dùng cơm xong, Từ Tình cắt bánh ra chia cho mỗi người một miếng. Nhưng lạ là bánh lần này rất “Bông” không có giống bánh khoai mì nướng như lúc trước nàng hay làm. Từ Tình cảm thán. Từ khi xuyên qua, tay nghề của nàng đã vượt lên mấy bậc a.

Tô thị tò mò, nhìn cái bánh vàng vàng mềm mềm trên tay. một mùi thơm nhẹ nhàn lan tỏa. kiếm không được Tô thị đưa miếng bánh lên miệng cắn một ngụm.

Bánh vào miệng, ngọt ngọt thơm thơm, quả là rất ngon. Tô thị mỉm cười khen ngợi.

“Bánh này ăn rất ngon, ta từ trước tới nay chưa ăn được loại bánh nào ngon như vậy.”

Cố Tam nghe Tô thị khen ngon cũng vội ăn một ngụm. Mềm mềm, nhai vào miệng lại có một vị béo nhẹ, ngọt lại thơm. Cố Tam cũng gật đầu khen ngon. Cố Tam nói bánh này nếu đem ra chợ bán sẽ được tiền đấy. Từ Tình nghe nói thì cười, nàng không có ý định đem bánh đi bán. Các nàng hiện tại có quá nhiều chuyện khác người rồi. Nàng không muốn cây lớn đón gió đâu.

Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và Tiểu Ngủ lúc này cũng cầm đầu ăn bánh. Tiểu Ngủ là ăn ngón nghiêng tới bánh dính đầy mặt, còn muốn bị nghẹn. Từ Nương cười cười nói bé ăn từ từ bánh còn rất nhiều.

Hai con chó con cũng vinh hạnh được Từ Tình cho ăn một ít vụn bánh. tụi nó kêu ư ử mấy tiếng rồi chổng mông bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thi hương

Xuân qua Hạ đến Hạ đi.

Chớp mắt một cái, Từ Tình đến đây cũng được một năm. Thời gian qua cả nhà Từ Tình trôi qua rất nhàn nhã thoải mái. Người trong nhà cũng có nhiều thay đổi.

Cố Tam hiện tại từng bước đi cử chỉ đều toát ra một hương vị văn nhân. Cố Tam đã bỏ đi cái lớp bề ngoài của một nông dân và đã trở thành một người có tướng mạo có khí khái. Tô thị cũng không còn giống một thôn phụ quần là áo bố.

Từ Dục và Từ Diệc cũng trở nên chững chạc hơn, có tướng tá của người đọc sách, và nhất là càng ngày càng tuấn tú. Từ Nương thì càng ngày càng diễm đam xinh đẹp. Tài thiêu thừa của nàng cũng vượt lên một bậc cao mới. Hiện tại Tô Dương trấn các tiệm vải lớn đều tranh nhau mua những mẫu thiêu của nàng.

Cũng phải thôi, Từ Nương vốn rất thích thiêu thừa, lại thêm rất có năng khiếu. Tú nương dạy qua một lần là nàng có thể học được ngay. Huống chi những mẫu thiêu của Từ Nương đều lấy từ tranh vẽ của Từ Tình. Những hình ảnh độc đáo mới lạ không giống với ai. Những bức thiêu của Từ Nương hiện tại bán giá cao nhất cũng được vài chục lượng bạc.

Trong Tây Từ thôn giờ đây, nếu hỏi nhà nào trôi qua khá nhất không cần suy nghĩ, người trong thôn sẽ trả lời ngay là Cố Tam gia. Cố Tam gia từ khi trôi qua tốt cũng thường giúp đỡ người khác. Ai có khó khăn bệnh hoạn hay cần tiền gì đó đều đến nhờ Cố Tam gia giúp đỡ. Cố Tam gia có khi trong nhà chỉ còn vài trăm văn tiền vẫn đưa hết cho người ta mượn. Bởi nói Tây từ thôn giờ đây Cố Tam gia có tiếng tăm rất tốt.

Lại nói mùa thu đến, ở địa phương bắt đầu dán thông cáo cuộc thi Hương. Ngày 25 tháng 8 sẽ bắt đầu thi. thi trong bốn ngày.

Ngày thứ nhất sẽ thi về Kinh nghĩa, thư nghĩa. (giải thích ý nghĩa trong Tứ Thư, Ngũ Kinh). Ngày thứ hai thi chiếu, chế, biểu. Ngày thứ ba thi thơ phú. Ngày thứ tư thi văn sách. Chỉ cần vượt qua bốn kỳ thi sẽ là Cử Nhân.

Khi thông cáo vừa dán lên, không ít người vui mừng. Mấy thư sinh lúc này ngày nào cũng ôm sách cùng ăn cùng ngủ.

Hôm nay từ sáng sớm, Từ Tình thức dậy đã nhìn thấy Cố Tam hai mắt đỏ hoe. Từ Tình hỏi ra mới biết Cố Tam đêm qua thâu đêm đọc sách. Từ Tình thở dài lắc đầu. Thi cử thời nào cũng là một áp lực. Đếm đếm trên tay, còn gần 10 ngày nữa mới bắt đầu thi, mới hôm nay mà Cố Tam đã có hình dạng này rồi, mười ngày nữa, liệu Cố Tam có còn đủ sức để chống đỡ không?.

“Cha, cha có muốn nghe con kể một câu truyện không?” Từ Tình mắt đen mờ to lấp lánh nhìn Cố Tam hỏi.

Cố Tam buồn sách, ngẩn đầu nhìn Từ Tình. Cố Tam thở dài một cái có chút bất đắc dĩ nói:

“Được! Tình Nhi muốn kể cho cha nghe chuyện gì?”

Từ Tình nhanh gọn bỏ vào lòng Cố Tam, lười biếng không xương dựa ngực hẳn.

“Câu chuyện này có tên là “tiều phu đón củi ” Từ Tình đáp.

“Tiều phu đốn củi?” Cổ Tam tò mò lập lại một tiếng.

Từ Tinh cười ngọt ngào, nằm trong lòng Cổ Tam, giọng nói non nớt nhẹ nhàng điều điều bắt đầu kể.

“Ngày xưa thật xưa, Trong ngôi làng nọ có hai cha con nhà nghèo chung sống với nhau. Một hôm người cha bị bệnh qua đời, nhưng nhà lại nghèo không có tiền chôn cất cho cha. Người con rất đau lòng.

Lúc này trong làng có một phú ông tốt bụng vô tình đi ngang qua. Ông nhìn thấy hoàn cảnh của chàng trai thật đáng thương thì sinh lòng thương tiếc. Phú ông về nhà sai hạ nhân đem đến cho chàng trai hai lượng bạc để chàng trai có tiền chôn cất cha.

Chàng trai lúc này rất cảm động, sau khi dùng tiền của phú ông chôn cất cha xong thì vội chạy tới trước nhà phú ông quỳ xuống dập đầu. Chàng nói:

“Đa tạ ngài đã cho tôi tiền chôn cất cha, nay cha tôi đã được yên nghỉ. Tôi muốn đến đây làm việc để trả ơn ngài.”

Phú ông thấy chàng trai là người biết hiếu lễ phải thì gật đầu, sau đó đưa cho chàng trai một cái rìu và nói.

“Mùa đông sắp tới rồi, người hãy lên rừng đốn củi mang về để chúng ta dùng trong mùa đông này.”

Chàng trai vui vẻ nhận lấy.

Sáng hôm sau, Trời mới vừa sáng chàng trai đã vác rìu lên rừng đốn củi. Làm quần quật cả ngày, đến tối chàng trai đã mang về cho phú ông 15 bó củi. Phú ông hài lòng gật đầu khen ngợi.

“Người rất mạnh mẽ, làm rất tốt. ta thưởng cho người 2 văn tiền”

Chàng trai vội vàng từ chối không chịu nhận, trong lòng lại càng thêm cảm kích phú ông. Thế là hôm sau trời còn chưa sáng chàng trai đã vội vàng vác rìu lên rừng đốn củi. Nhưng lạ là hôm nay chẳng những không chặt được nhiều hơn lại còn ít hơn hôm qua hai bó củi.

Khi chàng trai mang củi về cho phú ông, phú ông vẫn gật đầu khen ngợi. Cũng như hôm qua phú ông móc ra thêm hai đồng cho chàng trai. Chàng trai cũng vội từ chối không chịu nhận.

Ngày hôm sau, chàng trai quyết định thức dậy thật sớm, vác trên vai cái rìu đi một mạch lên rừng. Đến chiều, cư nhiên chỉ được 10 bó củi.

Chàng trai trong lòng khó chịu. Sau khi đem củi về cho phú ông xong thì không nghỉ ngơi, vác rìu đi lên rừng thức nguyên đêm để chặt củi. Làm nguyên đêm từ tối tới sáng, rồi từ sáng tới tối mới đem củi về cho phú ông.

Phú ông nhìn vẻ tiều tụy của chàng trai rồi nhìn 12 bó củi trước mặt. Phú ông nhủ mảy.

Chàng trai cứ nghĩ phú ông đang không vui vì hắn đem củi về quá ít vội vàng quỳ xuống vừa khóc vừa giải thích.

Phú ông nghe chàng trai nói xong thì im lặng thật lâu, sau đó chậm rãi hỏi:

“Lần củi cùng người mảy rìu là khi nào?”

Lúc này chàng trai mới sực tỉnh, bởi vì lo vội vã làm việc mà mấy ngày nay không có mài rìu.”

Từ Tinh kể tới đây thì im lặng quan sát vẻ mặt của Cổ Tam. Thấy Cổ Tam đang trầm tư suy nghĩ. Từ Tinh cũng không nói gì chỉ ngồi im một bên chờ Cổ Tam thông suốt.

Qua một lúc lâu, Cổ Tam động đập tay. Cổ Tam kéo Từ Tinh từ trong lòng ra nhìn nàng thật chăm chú.

Từ Tinh bị nhìn chăm chăm như vậy thì mặt tự nhiên. Nhếch môi kéo kéo ngón tay Cổ Tam ngậm ngậm.

Cổ Tam bị hành động trẻ con của con gái nhỏ thì phì cười, đem Từ Tinh vào ngực ôm chặt. Cổ Tam cảm động nói.

“Tinh Nhi kể chuyện này cho cha là có ý khuyên cha không nên quá hấp tấp phải không?”

Từ Tinh cười, xoay người một cái đối mặt với Cổ Tam chậm chạp nói:

“Cha, đôi lúc không phải cứ cố gắng hết sức là có thể làm được, mà còn phải tùy theo thời thế nữa. Cha, chúng ta hiện tại sống rất tốt. Dù cha sau này không làm quan chúng ta một nhà trôi qua cũng rất thoải mái. Cha, người không cần vì chuyện này mà tạo áp lực cho mình. Cha... cha cứ thuận theo tự nhiên là được, còn nữa, cha, chuyện học không phải cứ đọc nhớ là được, cha phải hiểu ý nghĩa và lấy nó làm ví dụ thực tế, làm như vậy mới không uổng công là người đọc sách. Cha, học là để áp dụng vào cuộc sống sau này chứ không phải học để được công danh.”

Từ Tinh gương mặt trẻ con lại nói ra lời nói vô cùng có triết lý. Cổ Tam nghe xong thì thần thờ. Ngồi im lặng suy ngẫm lại từng lời nói của con gái nhỏ. Đúng vậy, học là để áp dụng vào cuộc sống sau này chứ không phải học để đổi lấy công danh. Cổ Tam trong lòng phút chốc sáng tỏ. Chợt nhớ đến suy nghĩ hôm qua của mình thì cười khở.

Hắn hôm qua khi nghe nói chuẩn bị thi hương thì cảm thấy rất lo sợ. Hắn sợ nếu mình thi không được thì nương tử và các con sẽ thất vọng. Bởi vì nghĩ như vậy nên hắn mới cầm đầu đọc sách. Hắn hi vọng đọc thêm nhiều một chút hắn sẽ có thêm một chút cơ hội.

Hiện tại nghe con gái nói, Cổ Tam cảm thấy hắn mấy ngày qua quả là u mê chưa tìm được lối. Còn không bằng con gái nhỏ của hắn. Cổ Tam trong lòng không biết là tư vị gì. Ôm chặt Từ Tình vào lòng. Hai người cứ như vậy ngồi một lúc thật lâu.

Cổ Tam và Từ Tình còn không biết lời nói của hai người này giờ Tô thị, Từ Dục Từ Diệc, Từ Nương, Tiểu Ngủ đứng bên trong đều nghe hết vào tai. Từ Dục và Từ Diệc cũng đồng thời ngẩn người. Cảm thấy lời nói của tiểu muội quả nhiên là hay, làm cho bọn họ như sự tỉnh sau nhiều ngày u mê.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cổ Tam đi thi, Từ Tình bị bệnh

Ngày 25 tháng 8 năm 1022.

Hôm nay trên cả nước Đại Tề, ở mỗi địa phương đều sẽ mở cuộc thi hương, đối tượng là tất cả nam nhân có đi học hoặc tự học đều được. Phí thi là 30 văn tiền một học sinh.

Trần Tô Dương hôm nay rất náo nhiệt. Trước cửa Thư Trung nơi tổ chức cuộc thi Hương lúc này đứng nghịt người. Có già có trẻ có nam có nữ.

Từ Tình trong bộ áo gấm thêu hoa mai màu xanh ngọc được Cổ Tam bế trên tay. Cổ Tam hôm nay vận bộ trường y màu trắng xám, gương mặt đậm đậm, không vui không buồn. Có lẽ là một gương mặt kiên định và đôi mắt luôn lóe sáng.

Từ buổi sáng hôm đó, sau khi nói chuyện với Từ Tình. Cổ Tam dường như đã thông suốt, không còn đọc sách liều mạng nữa, bình tâm trôi qua như lúc trước. Mỗi ngày ăn uống rồi ra thăm ruộng, sau đó về ngồi đọc sách. Chiều chiều thì đi dạo trong thôn hoặc ghé nhà Lý Chính hoặc Triệu Cảnh uống trà ngắm một chút tinh một chút nguyệt.

Người trong thôn thấy Cổ Tam sắp thi rồi mà trên mặt vẫn luôn giữ được bình tâm thì tò mò. Không ít người hỏi Cổ Tam tại sao có thể bình tâm ung dung như vậy. Cổ Tam chỉ cười cười mà không trả lời.

Trở lại cửa Thư Trung. Cổ Tam đứng thẳng như từng ở đó. Bên cạnh là Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc. Còn có Từ Nương và Tiểu Ngủ. Trên tay Cổ Tam là Từ Tình, Từ Tình được Cổ Tam bế thì ôm chặt cổ Cổ Tam áp mặt mình vào mặt Cổ Tam, đôi mắt luôn tỏa sáng nhìn mọi người.

“Ồ, đây là Cổ Tam huynh đệ phải không?” Một người trong trang phục thư sinh bước tới trước mặt Cổ Tam chấp tay làm quen.

Cổ Tam vội để Từ Tình xuống đất chấp tay hoàn lễ.

“Là ta, vị đại ca này, chúng ta đã gặp qua ở đâu rồi sao?”

“Aiiii, ở trấn này có ai không biết người đầu Cổ Tam đệ. Người một năm trước vì tìm con gái mà lục tung cả trấn này. Muốn mọi người không biết người cũng khó đó” Vị thư sinh đứng tuổi nửa đùa nửa thật đảo mắt nhìn cả nhà Từ Tình một vòng cười nói.

Cổ Tam nhíu mày, trong lòng cảm thấy vị trước mắt nói chuyện có chút lỗ mẩn. Cổ Tam cười xã giao nói:

“Làm mọi người chê cười rồi, không biết đại ca xưng hô thế nào?”

“Ta họ Hào, tên một chữ Hoa” vị thư sinh đứng tuổi, mặt có chút đỏ nói.

Từ Tình đứng dưới đất một tay nắm vạt áo Cổ Tam, một tay che miệng nín cười. Từ Diệc lúc nghe vị thư sinh kia giới thiệu tên thì vội xoay người vai run nhẹ. Từ Tình chắc chắn tam ca đang cười tên của người ta.

Cổ Tam, Tô Thị, Từ Dục thì mặt vẫn giữ nguyên không có chút nào là cười nhạo. Tiểu Ngủ cũng mở to mắt nhìn, bé không hiểu tên đó có gì mắc cười mà tam tỷ lại cười. Lại liếc nhìn nhị tỷ đang nắm tay bé.

..

Hào Hoa đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người nghe tên mình mà không cười nhạo, phút chốc trong mắt hắn đối với Cổ Tam chính là cảm kích vô ngần, sóng sau dập sóng trước. Giống như tìm được tri âm tri kỷ, Hào Hoa lúc này mặt đầy vẻ theo Cổ Tam xưng huynh gọi đệ.

Cổ Tam có chút bức mình nhưng cũng không tỏ thái độ. Tô thị gương mặt vẫn dịu dàng như nước đứng cạnh Cổ Tam.

Lúc này cánh cửa Thư Trung “két...” một tiếng mở ra. Có bốn tên hạ nhân đang khiêng bàn ghế ngoài cửa. Sau đó để ghế ngồi và giấy mực lên bàn. Một

chốc sau có một lão tiên sinh chậm chạp đi ra ngồi vào bàn. Tên hạ nhân đứng phía sau vội bước lên đứng trước ngạch cửa hô lớn:

“Bây giờ các học sinh mau xếp hàng chuẩn bị ghi danh vào phòng thi.”

Cố Tam vội buông tay Tử Tinh ra, nhìn Tô thị cười một cái mới nói:

“Ta vào đây, nàng dẫn các con trở về đi, khi nào thi xong ta sẽ về”

Tô thị gật đầu một cái, định nắm tay Tử Tinh thì Tử Tinh vội kéo tay Cố Tam lại. Cố Tam nhìn con gái nhỏ mắt lóe sáng nhìn mình thì cười cười, khom người xuống bế Tử Tinh lên nhỏ giọng hỏi:

“Tinh Nhi muốn nói gì với cha?”

Tử Tinh ôm cổ Cố Tam, cái miệng nhỏ nhắn in lên mặt Cố Tam một cái sau đó nói:

“Cha! Tặng cho cha món quà tinh thần. Chúc cha thi được thật tốt”

Cố Tam được con gái nhỏ thân lên mặt thì vui vẻ, môi cũng in lên trán con gái nhỏ một cái cười nói. “Quý linh tinh”

Tô thị nhìn chồng và con không để ý ngoài đường mà thân qua thân lại thì cười bất đắc dĩ, tướng công và con gái nhỏ dường như càng ngày càng thân thiết. Tô thị bước lại trước mặt Cố Tam đỡ lấy Tử Tinh ôm vào lòng nói:

“Được rồi, chàng mau vào đi”

Tử Dục, Tử Diệc, Tử Nương và tiểu Ngủ cũng bước tới cúi đầu trước Cố Tam nói “Cha, chúc cha thi được kết quả tốt”

Cố Tam cười gật đầu, sau đó xoay người xếp hàng chuẩn bị vào ghi danh. Mọi người xung quanh nhìn gia đình Tử Tinh chỉ trỏ. Không ích đòi mắt hâm mộ bắn về phía này. Hào Hoa thì miệng nói không ngớt, hâm mộ chạy theo Cố Tam vào xếp hàng.

Đứng bên ngoài nhìn thấy Cố Tam đã ghi danh xong và đi vào phòng thi thì Tô thị mới dẫn đám người Tử Tinh đi về.

Lúc đi thi có Cố Tam bế, lúc về Tử Tinh chỉ có thể lạch bạch đi theo phía sau Tô thị. Ai biểu nàng hiện tại đã lớn. Nàng lại sợ Tô thị ẵm nàng sẽ mệt làm chi. Tử Tinh bĩu môi, xem ra sau này cần dụ dỗ cha mua một chiếc xe ngựa rồi. Nàng thật sự không muốn đi bộ chút nào.

Từ trước tới nay Tử Tinh đi lên trần nếu không phải được Cố Tam bế đi thì cũng ngồi trên xe kéo tay do Tử Dục và Tô thị đẩy, nàng chưa từng vận vào sức của hai chân nhiều như vậy. Hôm nay bởi vì đưa Cố Tam đi thi nên mọi người không có dùng xe. Tử Tinh mới bị tình trạng đi bộ thể này.

Đi một đoạn đường dài còn chừng một khắc nữa có thể về tới nhà. Lúc này chân Tử Tinh mỏi như không đi nổi nữa. Mặt cũng bắt đầu đỏ hồng lên. Tử Tinh ngồi bệt xuống đường không chịu đi tiếp.

Tô thị nhìn thấy con gái nhỏ mệt thì đau lòng, khom người xuống bế nàng lên. Tử Tinh dãi dụa. Nàng biết Tô thị cũng mệt nên không muốn cho Tô thị bế nàng. Tử Dục cũng đòi công Tử Tinh điều bị Tử Tinh từ chối. Tử Tinh vừa mệt vừa khó chịu thể là tính trẻ con nổi lên.

Tử Tinh càng lúc trong người càng khó chịu, quơ quơ tay vài cái sau đó gục vào ngực Tô thị. Cảm giác cả cơ thể có cái gì đó rất khó chịu, như một cái gì đó kéo linh hồn nàng rời khỏi cơ thể. đầu cũng mất đi trọng tâm như không còn chịu ảnh hưởng của sức hút từ trái đất. Tử Tinh hoảng hồn thờ dốt nói:

“Nương... Tinh Nhi... khó chịu... khó chịu quá!”

Tô thị đã phát hiện Tử Tinh khác thường, đưa tay sờ trán Tử Tinh một cái. kết quả Tô thị vội vàng rút nhanh tay lại hoảng hốt. Trán Tử Tinh như lạnh băng lại như nóng hổi. Tô thị không biết xảy ra chuyện gì.

Tử Dục, Tử Diệc, Tử Nương lúc này cũng thấy có gì không đúng. Không phải như lúc trước tiểu muội làm nũng mà sắc mặt tiểu muội bây giờ có gì đó rất lạ. Tử Dục cũng đưa tay sờ trán Tử Tinh kết quả giật thót mình. Tử Dục nhìn Tô thị đang lo lắng tới run rẩy thì trấn an Tô thị. Tử Dục quay sang nói với Tử Diệc.

“Tam đệ, đệ chạy nhanh đi mời lưu đại phu, tiểu muội bị ngất rồi.”

Nhìn Tử Diệc lo lắng đứng bật dậy chạy đi Tử Dục vội dặn dò Tử Nương:

“Muội trông chừng tiểu đệ và mang đệ ấy về, ca và nương phải chăm sóc tiểu muội.”

Tử Nương nhanh gật gật đầu, trong mắt điều là lo lắng. Tử Nương nhìn Tử Tinh nói thầm. “Tiểu muội, muội ráng lên, đừng có... đừng có chuyện gì nha, tiểu muội.”

Tử Dục thấy Tô thị còn đang thất thần rơi nước mắt thì hô lớn:

“Nương, nương bình tĩnh, chúng ta phải mang tiểu muội về nhà. Nương!... Nương!...”

Tô thị hoàn hồn. Nàng đứng bật dậy ôm Tử Tinh vào lòng, chân bước loạn xạ chạy về nhà. Tử Dục thở dài lo lắng. Nương chỉ cần chuyện gì liên quan tới tiểu muội là sẽ không bình tĩnh được.

Không biết qua bao lâu, Tử Tinh như bị trôi dạt giữa dòng nước, mà nàng cảm giác mình lại giống như nước cả người hòa tan ra, lẫn tẩn lẫn tẩn. Tử Tinh đau đớn như mảy. Bỗng dưng một cảm giác nóng như bị thiêu đốt kéo đến, nóng rát da rát thịt. Tử Tinh vô thức gọi to... “Mẹ! Mẹ! con khó chịu, Mẹ! Mẹ ở đâu? mẹ đâu rồi?”

Trong đầu chợt hiện lên hình dáng mẹ nàng kiếp trước, mẹ nhìn nàng cười dịu dàng, vuốt tóc của nàng, xoa mặt của nàng, mẹ khom người thổi thổi vào người của nàng. Chỗ nóng rất phút chốc không còn đau nữa. Tử Tinh mở mắt, trước mặt là gương mặt của mẹ, mẹ đang nhìn nàng cười dịu dàng. Tử Tinh vội đưa tay nắm giữ tay mẹ thật chặt “Mẹ.. mẹ, con nhớ mẹ lắm, mẹ! mẹ!”

Tử Tinh thấy mẹ cười với nàng, vuốt tóc nàng nói:

“Con gái, mẹ cũng nhớ con, nhưng bây giờ mẹ và con không thể gặp nhau được. Có lẽ tương lai cũng sẽ không. Biết được con hiện tại sống rất tốt mẹ đã yên tâm. Con gái, sau này phải cố sống cho thật vui thật hạnh phúc. Biết không? Con gái, mẹ tặng con vật này, có lẽ nó sẽ giúp được con rất nhiều. Tương lai nếu có duyên, ngàn năm sau mẹ con ta sẽ gặp lại. Con mau trở lại nơi thuộc về con đi. Họ đều là người tốt. Họ sẽ chăm sóc con và thương yêu con. Con gái, nên nhớ mẹ rất yêu con”

Tử Tinh ngẩn ngơ nhìn mẹ hôn lên trán mình, nước mắt mẹ rơi vào lòng bàn tay mình. Sau đó mẹ mỉm cười rồi biết mất. Tử Tinh đau đớn gọi lại. Nàng muốn ngồi dậy kéo mẹ lại nhưng cả người tê dại không thể nhúc nhích được. Tử Tinh khổ gọi to.

Hình dáng mẹ nhanh chóng biến mất, thêm vào đó là một cơn hơi sương phủ đến. Nó chậm rãi lan tỏa đến chỗ Tử Tinh. lạnh quá, cả người lạnh quá. Cảm giác mỗi hơi thở ra đều sẽ trở thành đá lạnh. Như nằm trong hầm băng ngàn năm. vừa cứng vừa lạnh.

Tử Tinh cảm thấy cả cơ thể mình như chết lặng. Nhắm mắt lại, có lẽ mình sẽ chết Tử Tinh nghĩ. Chợt nhớ đến lời dặn của mẹ. “Con phải sống tốt” Tử Tinh vội mở mắt ra. Đúng vậy, mẹ mong muốn mình được sống, mình không thể chết. Nhưng ở đây lạnh quá, lạnh như vậy làm sao có thể sống đây? Tử Tinh nghĩ, cần phải thoát khỏi đây, đúng vậy, cần phải rời khỏi đây. Ý niệm muốn rời khỏi ngày càng mãnh liệt, Tử Tinh cố gắng động cơ thể. Cuối cùng nàng cũng có thể nhúc nhích. Tử Tinh ý nghĩ càng thêm mãnh liệt, nàng muốn rời khỏi đây, nàng muốn tới một nơi ấm áp.

Chợt trước mắt Tử Tinh lóe sáng. Cả người như được thoát khỏi không gian lạnh băng kia.

Lần nữa mở mắt Tử Tinh nhìn thấy trước mặt mình là một ngôi nhà nhỏ xây theo kiểu hiện đại. Phía trước có một dòng sông chảy quanh vẫn đang bốc khói nghi ngút, bên trên mọc rất nhiều hoa cỏ. Tử Tinh giật mình.

Bước chân chậm chậm đi một vòng, Tử Tinh không biết mình đang ở đâu nữa. Chỉ cảm thấy không khí ở đây thật dễ chịu. Tử Tinh còn muốn đi dạo một vòng, chợt nghe tiếng khóc rất thương tâm. Tiếng khóc này rất quen thuộc, là ai đang khóc?

Tử Tinh đảo mắt nhìn khắp nơi, tìm mãi cũng không tìm thấy. Tử Tinh chợt nhớ. đây là tiếng khóc của Tô thị, là nương của thân thể bé gái 6 tuổi. Tử Tinh lúc này mới vội vàng nhìn xuống cơ thể mình. là hình dáng của một bé gái. Đây không phải thân thể mình Tử Tinh khẽ nói.

Bên tai tiếng khóc càng ngày càng lớn, có tiếng kêu của rất nhiều người. Có lẽ mấy huynh đệ tỷ muội của thân thể này. Chợt nhớ lời mẹ nói, “những người kia là người tốt, họ sẽ yêu thương chăm sóc con.” Tử Tinh trong lòng vừa động, nghĩ đến nàng muốn gặp cha mẹ kiếp này.

Vừa có ý nghĩ đó, bỗng trước mắt Tử Tinh lại lóe sáng lên.

Một lần nữa mở mắt, mông lung cảm nhận được Cố Tam ngồi bên giường ôm mình, Tô thị thì ngồi một bên nắm chặt tay mình khóc lớn, tiếng khóc rất thương tâm, rất khổ sở.

Tử Dục, Tử Diệc, Tử Nương và Tiểu Ngủ cũng lấy tay không ngừng lau nước mắt. Tử Tinh nhẹ động động tay, môi khẽ mở cảm động gọi nhỏ.

“Nương...”

Tô thị ngẩn đầu, nhìn thấy Tử Tinh đã tỉnh thì không dám tin. Chờ thấy nàng thật sự đã tỉnh lại thì vui mừng vừa cười vừa khóc. Cố Tam cũng không khác hơn Tô thị là bao, tay ôm Tử Tinh không kiềm được run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Tử Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Cố Tam đi thi, Tử Tinh bị bệnh 2

Vài ngày chậm rãi trôi qua, cuối cùng Tử Tinh cũng hạ sốt bắt đầu ổn định lại. Cố Tam lúc này mới thở phào. Mấy ngày nay, cũng vì lo lắng bệnh tình của Tử Tinh nên Cố Tam đã bỏ dở kì thi Hương của mình. Điều đó đồng nghĩa với việc Cố Tam không thể trở thành một cử nhân. Cũng có nghĩa sang năm Cố Tam sẽ không thể lên kinh ứng thí.

Cuộc thi Hội 3 năm mới tổ chức một lần. Lần cuối cùng là một năm trước, có nghĩa sang năm sẽ mở kì thi tiếp theo. Nhưng lần này Cố Tam không lấy được bằng Cử Nhân đồng nghĩa với việc Cố Tam phải đợi thêm bốn năm nữa mới có thể tham dự cuộc thi Hội.

(Giải thích: Thi hội là ba năm tổ chức một lần. Sau khi thi hội sẽ tới thi Đình. Thi đình là do vua tổ chức ngay sau khi thi hội kết thúc. Ta mấy hôm nay điều để là thi Đình. Bởi ta thấy đình hay hội đều giống nhau là 3 năm mới tổ chức một lần.)

Từ Tĩnh biết được Cố Tam bỏ thi nữa chừng vì mình thi cảm động. Nhưng cũng không thấy tiếc lắm. Bởi vì thật sự cho dù Cố Tam có thi đậu cử nhân năm nay nàng cũng không muốn sang năm Cố Tam lên kinh.

Bởi vì theo thông tin Từ Tĩnh cho người tìm hiểu thì biết được, ở kinh thành hiện tại rất loạn. Hoàng đế đã lớn tuổi, ngôi vị kia hiện tại có rất nhiều người dòm ngó. Trong triều hiện tại đang chia bè chia phái. Trong đó phái lớn nhất và có thế lực nhất hiện nay là phái của Trúc Kỳ Vương.

Trúc Kỳ Vương là đệ đệ của hoàng đế do Hiếu thái hậu sở sinh. Ngày xưa ông từng là thái tử. Theo thông tin điều tra được Trúc Kỳ Vương lẽ ra là người ngồi lên ngôi vị. Nhưng bởi vì bản tính của ông rất hẹp hòi, lại là người không biết thương yêu dân chúng. Tiên hoàng biết rõ điều đó nên trước lúc băng hà đã âm thầm để lại một đạo thánh chỉ. (ở đây ta không hiểu dùng thánh chỉ hay “chiếu thư” nữa, thôi ta làm theo ý mình đó là thánh chỉ nha). Đó là sau khi ông băng hà, người kế vị sẽ là nhị hoàng tử Trúc Nhiên con của Ngọc phi. Còn thái tử sẽ được phong Vương và Vương vị này là cha truyền con nối.

Bởi vì chuyện này mấy chục năm trước không biết chết bao nhiêu người. Tiên hoàng băng hà, Trúc Kỳ Vương lẽ ra là người thừa kế ngôi vị, nhưng cuối cùng thánh chỉ vừa ra, một người luôn không nổi bật nhị hoàng tử cứ như vậy danh chính ngôn thuận lên ngôi. Còn vị thái tử thì chỉ có thể trở thành Vương gia. Trúc Kỳ Vương lúc đó không chấp nhận được chuyện này, muốn cùng bè phái của mình tạo phản. Nhưng tiên hoàng đã để lại cho tân hoàng đế một đám trung thần có quyền thế ủng hộ người. Cuối cùng Trúc Kỳ Vương chỉ có thể phản hận quỷ gối xưng thần.

Mấy chục năm qua, Trúc Kỳ Vương vẫn luôn âm thầm nuôi dưỡng thế lực mong có ngày giành lại ngôi vị. Hiện tại, hoàng đế tuổi đã già, bên gối lại chỉ có duy nhất hai vị hoàng tử. Đây chính là cơ hội tốt nhất để ông ra tay.

..

Nếu đúng theo Từ Tĩnh suy đoán, kì thi Hội, thi Đình sang năm sẽ là một cái động chết người cho những vị trúng tuyển ở các vị trí đầu bản. Bởi vì Trúc Kỳ Vương đang âm thầm thu phục các quan thần. Nếu người nào không khuất phục ông thì sẽ có kết cục rất thảm. Ví dụ như nửa tháng trước, phủ của một vị binh bộ (Người quản lý mọi thứ liên quan tới binh sự) mới nhậm chức tự xưng bốc cháy. Người trong phủ trong một đêm chết hết không còn một ai. Hoặc là một vị Công bộ (phụ trách xây dựng đường xá, cung đình) đang trên đường thi hành nhiệm vụ bị ngộ độc chết bất đắc kỳ tử, hoặc là... Mà nàng thì không muốn cả nhà lâm vào nguy hiểm.

Lúc nghe được tin đó Từ Tĩnh đã từng nghĩ hay là bọn họ không cần nhập thân vào nơi ăn thịt người đó. Nhưng ý nghĩ đó bị nàng bỏ ngay. Bởi vì thời đại này, Nếu không có quyền lực thì sẽ rất dễ làm mồi cho người khác. Giống như nhà các nàng hiện tại. Dù có bạc cũng không dám tiêu xài, bởi vì nếu lỡ để lộ ra ngoài sẽ rất dễ dẫn họa vào thân. Nên dù biết ở nơi đó vốn là chốn ăn thịt người Từ Tĩnh vẫn muốn bước vào. Bởi vì nàng tin tưởng vị hoàng đế bây giờ, cũng tin tưởng vị hoàng đế kế vị sau này. Tin tưởng họ là một minh quân.

Theo suy đoán của Từ Tĩnh, không lâu nữa kinh thành sẽ trở thành một hồi loạn máu me mưa bão. Bởi vậy hiện tại các nàng chỉ cần im lặng làm rùa rút đầu trốn vào trong cái mai của mình. Chờ khi nào mưa tạnh gió ngừng, trời quang đăng sẽ thò đầu ra và bắt đầu một bước mới.

Cố Tam không có biết nhiều như Từ Tĩnh, nhưng hẳn lại không cảm thấy tiếc nuối hay khó chịu. Hắn nghĩ, chỉ cần con gái nhỏ khỏe mạnh bình yên sống trên đời này. Hắn cho dù cả đời không làm quan Cố Tam cũng không hối tiếc.

Trở lại 3 ngày trước.

Hôm đó Cố Tam đi thi về, vừa vào nhà đã thấy sắc mặt tái nhợt của nương tử. Cố Tam lo lắng hỏi, đến khi nghe được con gái nhỏ bị bệnh thì lo lắng muốn chết. Đợi nhìn thấy sắc mặt đỏ ửng của con gái sợ hãi.

Cố Tam đêm đó thức cả đêm canh con gái nhỏ, nghe nàng trong mơ nói chuyện thật nhiều, nói rất nhiều điều kỳ lạ. Cả người nóng muốn phỏng tay. Thấy con gái khó chịu khóc trong giấc ngủ thì đau lòng không biết phải làm sao. Cố Tam trong đời hắn không bao giờ dám nghĩ đến con gái sẽ có chuyện gì. Cố Tam sợ hãi ôm con gái suốt một đêm.

Cuối cùng con gái cũng hạ sốt, cả nhà chưa kịp mừng thì thân thể con gái lạnh băng. Lúc này chuyện kỳ lạ xảy đến.

Cả người con gái nhỏ từ từ hình thành một lớp băng mỏng. Cố Tam, Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và tiểu Ngủ lúc đó không thể tin vào mắt mình. Nhìn con gái sắc mặt tái nhợt nằm trong lớp băng thì sợ hãi quá đỗi. Cố Tam đã nghĩ hay là hắn dùng búa đập lớp băng này ra, hoặc dùng lửa thiêu cho lớp băng này tan chảy để đem con gái ra. Cuối cùng hắn lại không dám làm gì cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn con gái nhỏ bị băng phủ kín cả người.

Lúc đó Cố Tam bắt chặt băng lạnh, nâng con gái lên ôm chặt vào lòng, hi vọng làm như vậy có thể sưởi ấm cho con gái thêm một chút. Băng vẫn phát ra từng lần khối lạnh lẽo. Cố Tam vẫn cắn chặt răng ôm lấy. Hắn chính là sợ hãi không dám buông con gái ra.

Thời gian chậm chạp trôi qua, cả người Cố Tam bị lạnh tới tê liệt. Cuối cùng băng cũng bắt đầu tan đi, cả người Từ Tĩnh dần dần hiện ra. Rồi thân thể lạnh băng cũng dần ấm áp trở lại. Một lúc lâu Từ Tĩnh bắt đầu động đậy rồi tỉnh lại.

Bởi vì chuyện kỳ lạ đó, Cố Tam đã dặn dò cả nhà dù chết cũng tuyệt đối không được lộ chuyện này ra ngoài. Dĩ nhiên, cả nhà giờ hai tay đồng ý. Phải

biết chuyện kỳ lạ này để lộ ra ngoài, Tình Nhi nhất định sẽ gặp rất rối, hoặc là bị người ta bắt đem đi. Nhưng bọn hắn làm sao có thể để tiểu muội của mình bị người ta đem đi cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Làm nũng

Thấm thoát kỳ thi Hương trôi qua cũng hơn một tháng.

Kỳ thi hương qua đi, Tô Dương trấn chào đón thêm hai vị tú tài mới. Đó là Hào Hoa người đã xưng huynh gọi đệ với Cổ Tam, và một vị họ Mạc. Lần này vẫn không có một vị cử nhân nào.

Sau cái ngày Cổ Tam bỏ thi, cả thôn nhốn nháo. Có người cảm thấy tiếc nuối, có người cảm thấy vui vẻ. Đương nhiên, những người thấy vui vẻ là những người đang ghen tỵ với Cổ Tam gia. Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến tâm trạng của cả nhà Từ Tình. Các nàng vẫn sinh hoạt như lúc trước, mỗi ngày đều vui vẻ trôi qua.

Từ Tình sau nhiều ngày dưỡng bệnh, cuối cùng đã khỏe khoắn trở lại, tuột xuống đất đi lại đùa giỡn như trước. Chính là nghe Cổ Tam nói lúc nàng bị bệnh có một khoảng thời gian cả người đóng băng thì hết hồn. Nhưng cũng không thấy ngạc nhiên lắm, bởi vì chuyện chết đi sống lại mà nàng còn chấp nhận được thì cái chuyện đóng băng này cũng không là gì.

Không phải khoa học đã nói rồi sao? Trong không khí có nước, nước gặp lạnh sẽ ngưng tụ lại. Nếu lạnh quá thì sẽ bị đóng băng. Có lẽ lúc nàng trong mơ thấy mình nằm trong băng lạnh là lúc cơ thể nàng đang bị đóng băng bên ngoài đi.

Nhưng điều này lại làm nàng có thêm một cách nhìn mới dành cho cả nhà. Nàng không nghĩ thế nhưng mọi người không kỳ thị hay sợ hãi nàng. Chuyện này nói lên điều gì? Nó nói lên rằng gia đình này chính là chỗ dựa tinh thần tốt nhất của nàng ở cái thời này.

Từ Tình đã nhiều lần suy nghĩ đến chuyện trong lúc nàng hôn mê kia. Từ Tình cảm giác nó không phải giấc mơ. Từ Tình chắc chắn đã nhìn thấy mẹ của mình. Nhưng mà, suy nghĩ nhiều lần, tìm hiểu nhiều lần cuối cùng không có kết quả. Ngược lại càng làm đầu óc hỗn loạn. Bởi vậy Từ Tình quyết định không nghĩ nữa. Chuyện gì đến sẽ đến.

....

Hiện tại đã tháng mười, trời cũng bắt đầu chuyển lạnh. Tô thị hôm nay cũng đã lấy áo bông ta cho cả nhà mặc vào. Từ Tình thời gian qua ăn uống đầy đủ nên cả người tròn nộn nộn. Mặc vào áo bông dày chính là cả người như một trái banh tròn. Từ Tình nhìn mình trong gương thì mặt méo xẹo như mướp đắng. Không biết chừng nào mình mới có thể cao thêm một chút a. Nhìn xem, vừa lùn vừa mập, thật không khác gì một củ khoai mỡ.

Từ Tình chán nản ngồi xồm trên đất chơi cùng Tiểu Tròn và Đại Tròn. Nàng lấy ngón tay nhỏ búp măng của mình chọc chọc vào tiểu Tròn, Tiểu Tròn đang ngủ cựa quậy một cái sau đó lăn một vòng rồi ngủ tiếp. Từ Tình thấy vậy nên lấy một nhánh cỏ khêu khêu vào mũi của Tiểu Tròn. Tiểu Tròn bị phá giấc ngủ thì uất tức kêu ư..ư.. hai tiếng, lắc lắc cái đầu khịt khịt mũi mở mắt đáng thương nhìn Từ Tình. Từ Tình thấy vậy cười ha ha một tiếng. Tiểu Tròn giận dỗi lấy chân trước che cái mũi và con mắt lại không thèm nhìn Từ Tình nữa. Sau đó chống hông lên giấu mặt xuống đất ngủ rồi.

Từ Tình thấy Tiểu Tròn không đếm xỉa tới mình thì buồn bực, quay lại chọc phá Đại Tròn. Đại Tròn đang ngủ ngon bị chọc thì “Gừ.. Gừ..” hai tiếng mở to mắt hung dữ, nhìn thấy người chọc mình là Từ Tình thì xụ mắt xuống, mặt làm nũng dụi dụi đầu vào tay Từ Tình sau đó gối đầu lên bàn tay nhỏ của Từ Tình ngủ tiếp.

Từ Tình nhìn hai con cún lười biếng ham ngủ này thì tức giận. Hiện tại trong nhà không ai chơi với nàng. Tô thị thì bận rộn chuyện nhà rồi ra ngoài vườn chăm sóc rau. Từ Nương thì tối ngày ôm khung thêu thêu thùa miết. Từ Dục và Từ Diệc đi học chiều mới về. Tiểu Ngủ cũng bắt đầu tập đọc sách viết chữ. Cổ Tam thì đi công chuyện chưa về. Cả nhà chỉ còn mỗi Từ Tình và hai con cún. Vậy mà tụi nó lại ngủ tới ngày không chịu chơi với nàng. Càng nghĩ càng tức thân, Từ Tình giận dỗi leo lên giường sưởi nằm một mình.

(Tiểu Tròn và Đại Tròn là hai con cún con mà hồi đầu năm Cổ Tam mang về từ trên rừng cho Từ Tình)

Cổ Tam từ bên ngoài đi vào nhìn thấy con gái nhỏ lăn lộn trên giường thì cười cười, bước tới cạnh nàng dang tay ôm con gái nhỏ vào lòng. Thân thể nhỏ nhắn mềm mại, lại có mùi thơm của trẻ con. Cổ Tam thích cái cảm giác này. Ôm con gái nhỏ chính là thấy rất an bình. Cổ Tam âm giọng hỏi:

“Chuyện gì làm Tình Nhi của cha giận dỗi vậy? mau nói cho cha nghe đi”

Không hỏi thì thôi, hỏi tới nước mắt của Từ Tình như trân châu từng giọt từng giọt lăn xuống. Nước mắt ầm ầm rót trên tay Cổ Tam làm Cổ Tam hoảng hồn.

“Tình Nhi, có chuyện gì? Tại sao con khóc?”

Từ Tình giận dữ dồn gục mặt vào ngực Cố Tam không thêm nói. Nàng chính là không có chuyện gì làm nên giờ thối trẻ con ra đó. Ai biết lâu rồi cả nhà chưa từng tụ họp ngồi nói chuyện cười giỡn với nhau làm chi. Nàng nhân cơ hội này chỉnh đốn lại một chút, sẵn tiện phát tiết một chút.

Cố Tam thấy Từ Tình như vậy thì càng lo lắng, hẳn không biết chuyện gì làm con gái bảo bối của hắn khóc như thế này. Phải biết trong cái nhà này, con gái nhỏ chính là bảo vật của hắn, của cả nhà. Nhưng hiện tại nàng lại đang khóc. Cố Tam nóng vội, tiếng cũng lớn hơn vài phần làm Tô thị đang đi vào nhà cũng nghe được. Tiểu Tròn và Đại Tròn cũng giật mình mở mắt.

“Tình Nhi, có chuyện gì mau nói cho cha!”

“Cha, có phải cả nhà không cần Tình Nhi nữa phải không?” Từ Tình uất ức nói nhỏ.

Cố Tam bần thần. “Tình Nhi, con nói những cái gì vậy? tại sao nói cả nhà không cần con? Ai đã nói cái gì với con rồi?” Cố Tam ngạc nhiên hỏi.

“Hức.. Hức... Cha và nương suốt ngày làm việc, nhị tỷ cũng làm việc, đại ca, tam ca, tiểu ngũ cũng đọc sách. Đại Tròn, Tiểu Tròn cũng không thêm chơi với Tình Nhi. Cả nhà không ai chơi với Tình Nhi”

Từ Tình vừa khóc vừa kể. Giọng nói kia chính là uất ức mười phần, tủi thân mười phần.

Cố Tam nghe Từ Tình nói thì không biết làm sao. Vừa buồn cười lại vừa đau lòng. Nghĩ nghĩ lại dường như đúng là lâu rồi cả nhà chưa cùng nhau đùa giỡn. Con gái nhỏ không nói hắn cũng xem quên. Đạo trước vì bận đào khoai lang, cả nhà bận bịu làm việc. Khoai đào xong rồi thì bọn hắn lại tiếp tục trở lại đọc sách bù. Đúng là đã lâu rồi cả nhà không ngồi bên nhau phẩm trà trò chuyện.

Cố Tam vỗ vỗ lưng nhỏ của Từ Tình dỗ cho nàng nín khóc.

“Aiii... là lỗi của cha, cha không nên vì bận mà bỏ quên Tình Nhi như vậy. Ngoan không khóc nữa, cha hứa mai mốt sẽ không bỏ tình Nhi một mình như vậy.”

Cố Tam giọng nói dỗ dành ấm áp, Từ Tình nghe xong cũng ngưng rồi không khóc nữa. Trong lòng lại nghĩ. “Cha đang nghĩ nàng là con nít sau? Dở cái kiểu đó, thật là...”

Cố Tam đứng là đã quên Từ Tình cũng đã 7 tuổi. Ở cái thời này 7 tuổi đã xem như một tiểu đại nhân. Điều hiểu chuyện hết rồi, sẽ không vì thứ vật vãnh mà khóc lóc làm nũng như vậy. Trừ khi đó là con nhà giàu được cưng chiều từ nhỏ. Nhìn tiểu Ngũ xem thì biết. Bé hiện tại đã 6 tuổi, lời nói và cử chỉ đều có ra vẻ ta đây là người lớn rồi. Không có mặt dày như Từ Tình, đã bảy tuổi mà tối ngày trèo vào lòng Cố Tam làm nũng.

Nhưng Cố Tam làm như không biết điều này, với hắn, Tình nhi chính là con gái nhỏ không có lớn lên của hắn. Hắn chính là luyến tiếc cái cảm giác con gái làm nũng trong lòng của mình. Cả nhà Cố Tam có lẽ cũng nghĩ giống như hắn. Đối với việc Từ Tình làm nũng đã thành thói quen. Nếu nàng không làm nũng ngược lại cả nhà thấy thiếu thiếu cái gì, chính là có cảm giác mất mát.

Tối hôm ấy, Trong lúc ngủ Cố Tam và Tô thị nằm nói chuyện với nhau. Thật ra bọn họ rất tìm hiểu chuyện này. Nhưng vì Cố Tam còn sợ hãi nên không dám nói. Hiện tại thấy Từ Tình đã khỏe mạnh Cố Tam mới dám trao đổi cùng Tô thị.

Bọn họ đang trao đổi nhau vấn đề của bị bệnh hồi tháng trước của Từ Tình.

Hai người trao đổi rất lâu cũng không có kết quả gì. Cuối cùng Cố Tam thờ dãi.

“Chắc có lẽ con gái chúng ta được thần tiên giúp đỡ nên mới như vậy.”

Vào lúc này, cách vách phòng của Cố Tam, Từ Tình nằm bên này mảy muiu chặt. Sắc mặt tái nhợt, môi tái mét không huyết sắc. Xung quanh người Từ Tình lúc này giống như bị phủ một làn sương trắng lạnh buốt. Mồ hôi đổ ướt cả người. Từ Tình động động thân thể lẫn lộn qua lại, cuối cùng cả người nằm im bất động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Diễm báo

Hôm nay, trời đang nắng gắt bỗng chốc sấm chớp đùng đoàng, cả bầu trời đang đầy nắng phút chốc phủ đầy mây đen. Trên trời, mưa ào ào trút xuống. Mặt đất phút chốc ngập nước đầy. Các con đê ngăn chặn dòng nước cũng bị cuốn đi.

Vỡ đê! nước ào ào tràn vào. Ngoài ruộng lúa thóc chưa kịp thu hoạch đã bị dòng nước cuốn trôi đi mất. Nhà của người dân vì gió giật mưa xối cũng bị tróc nóc ngã nghiêng. Rất nhiều người bị cuốn đi trong dòng nước lũ.

Mưa bão xối xả không ngừng, kéo dài đến năm ngày năm đêm. Người chết vô số, tiếng khóc tan thương tận trời xanh.

Con bảo qua đi, người dân đói khổ lưu lạc khắp nơi. Cha mất con, vợ mất chồng. Một vùng chìm trong tiếng khóc tan thương. Đói khổ cùng cực. Từ những người nông dân chất phát bỗng chốc trở thành những tên thổ phỉ cướp giết. Khắp nơi chém giết. Máu đỏ nhuộm thành.

...

Từ Tinh hét một tiếng to choàng tỉnh dậy, Cả người mồ hôi ướt đẫm. Lấy tay che ngực, nghe tiếng tim đập “thình thịch.. thình thịch”. Từ Tinh thì thào.

“Mơ, thì ra là mơ”

Cả nhà đang ngủ nghe tiếng hét hoảng sợ của Từ Tinh thì giật mình tỉnh dậy. Cố Tam vén chăn bước nhanh xuống giường, vội đến quên mang giày tức tốc chạy nhanh qua phòng Từ Tinh. Nhìn con gái nhỏ ngồi một bên ngơ ngác gương mặt tái mét thì lo lắng.

“Tinh Nhi, Con sao vậy? Là nhìn thấy ác mộng sao?”

Tô Thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và tiểu Ngũ cũng vừa chạy qua tới.

Từ Tinh ngơ ngẩn một lúc mới hoàn toàn tỉnh táo, gật gật đầu với mọi người nói nàng mơ gặp ác mộng.

Từ Tinh nhích lại gần Cố Tam, bò vào lòng hán vui mặt trong đó. Im lặng hồi tưởng lại giấc mơ vừa rồi.

Trong giấc mơ nàng nhìn thấy thiên tai, lũ lụt. Nó rất đáng sợ, cướp đi không biết bao nhiêu tính mạng người dân. Nhưng... giấc mơ này có ý gì? Chẳng lẽ là điềm báo trước? nhưng mà... nơi đó là đâu? nhìn rất lạ. Đúng rồi, công thành. Đúng rồi, công thành kia. Công thành bị đổ ngã kia có chữ... là... “Cửu Thủy Thành”. Cửu Thủy?.. Cửu Thủy? Từ Tinh thì thào lặp lại.

Cố Tam nghe thấy con gái nhỏ ngồi trong lòng mình nói cái gì đó, Cố Tam vỗ vỗ lưng Từ Tinh hỏi nhỏ.

“Tinh Nhi, con nói cái gì?”

Từ Tinh ngóc đầu có chút do dự hỏi Cố Tam.

“Cha, ở đây có huyện thành nào tên “Cửu Thủy Thành” không?”

Cố Tam ngạc nhiên, suy nghĩ một lát mới nói “có” Cố Tam tò mò hỏi:

“Tinh Nhi, sau tự xưng con hỏi chuyện này? có chuyện gì sao?”

Nghe Cố Tam nói có, Từ Tinh trong lòng càng sinh ra rồi rấm. Nàng mơ giấc mơ kia... có ý gì? không lẽ thật sự đó chính là điềm báo sao? do dự một lúc Từ Tinh mới lắp bắp nói:

“Cha... Tinh Nhi vừa rồi nằm mơ. Mơ thấy... mơ thấy trên trời mưa xuống như trút nước. Gió thổi mạnh. đê bị vỡ, ruộng lúa đều chìm trong biển nước. Con nhìn thấy công thành đều bị giông bão thổi ngã. Chữ... chữ viết trên công thành là... là “Cửu Thủy Thành”

Cả nhà vừa nghe Từ Tinh nói xong thì chấn động. Phải biết người ở đây sợ nhất đó chính là thiên tai, hạn hán hay bão lụt đối với họ điều đáng sợ.

Cố Tam do dự, cố nói với mình rằng đó chỉ là giấc mơ bình thường của con gái thôi. Nhưng mà... Con gái của hán không giống người khác. Bọn hán không thể không suy nghĩ kỹ về vấn đề này.

“Tinh Nhi, con nghĩ gì về giấc mơ này?” Cố Tam bình tĩnh hỏi.

Từ Tinh im lặng suy nghĩ. Nàng có thể nhắm mắt và không biết gì, nhưng mà, trong giấc mơ, từng ánh mắt đau khổ đã khắc vào tâm trí mình rồi. Từ Tinh nghĩ, nếu nàng không làm gì lỡ như tới lúc chuyện đó xảy ra, Từ Tinh chắc chắn sẽ bị lương tâm cắn rứt.

“Cha, con không biết giấc mơ của con có phải là điềm báo trước không. Nhưng mà.. con nghĩ chúng ta cần chuẩn bị trước. Nếu không may xảy ra thật thì chúng ta có thể giúp đỡ được ích nhiều.”

Cố Tam suy tư một chút sau đó gật đầu. đối với hán, cứu người chính là chuyện cần thiết. Huống chi hán sau này còn muốn làm quan. Hán muốn tương lai hán là một vị quan lo cho dân chúng chứ không phải chỉ vì lợi ích.

Tô thị ngồi một bên cầm chặt tay Từ Tinh suy nghĩ một lúc mới khó hiểu hỏi.

“Tinh Nhi, nhưng con nói nước cuốn ruộng lúa, nhưng mà hiện tại sắp đông, đâu có ai trồng lúa?”

Từ Tinh nhú mày. Qua một lúc lâu rồi nói.

“Nương, con không biết nữa, nhưng con đoán có thể sẽ là năm sau. Bởi vì trong mơ con thấy lúc đó có nắng, nắng rất là nóng”

Tô thị trầm ngâm không nói gì.

Cố Tam bèn hỏi:

“Tình Nhi, vậy chúng ta hiện tại sẽ làm gì?”

Từ Tình suy nghĩ một lát lâu mới đáp lời.

“Cha, hay là chúng ta tìm người đáng tin tưởng đi khắp nơi thu mua lương thực, càng nhiều càng tốt. Và cũng mua thêm chăn mền nữa. Con nghĩ.. chúng ta tìm một người giả làm đạo sư đi đến trấn đó nói với người dân rằng nơi đó bị.... A...” Từ Tình vừa nói tới đây thì ôm đầu la lớn. Đau.. đau quá, đầu đau quá.

“Tình Nhi! Con sau vậy?...”

“Tình Nhi!”

“Tiểu muội!”

Cả nhà thấy Từ Tình ôm đầu thì trái tim muốn rút ra. Cố Tam nâng Từ Tình lên lo lắng. Tô thị thì cả người lạnh lẽo nắm tay Từ Tình trong mắt có sợ hãi.

Chờ một lát cơn đau qua đi, Từ Tình nằm im lặng trên giường. Vừa rồi là sao? khi nàng nói nàng muốn cho người nói với người dân nơi đó thì lại thấy đau đầu. Trong đầu như có gì đó ngăn cản không cho phép nàng làm điều đó. Chẳng lẽ đây là không cho phép nàng làm như vậy sao?

“Tình Nhi, con thấy sao rồi?” Tô thị lo lắng hỏi.

Nhìn cả nhà đêm hôm khuya khoắc bị nàng làm cho thức dậy, mọi người ai cũng quan tâm lo lắng cho mình. Từ Tình thấy rất ảm áp, lại cảm thấy có chút ngại ngùng. Nàng chiếm thân thể con của người ta, còn chiếm luôn tình thương đó. Nắm lại bàn tay lạnh ngắt vì lo lắng của Tô thị, nhìn đôi mắt đầy lo lắng của cha. Từ Tình cười cười bất đắc dĩ nói.

“Chắc có lẽ chuyện cho người giả danh đạo sĩ nói với người dân ở đây chuyện thiên tai này là không được rồi, có thể nói là thiên cơ không thể lộ a. Giờ xem ra cả nhà chúng ta chỉ có thể mua đồ chuẩn bị sẵn, chờ khi nào có thiên tai xảy ra thì dang tay cứu giúp thôi”

Cố Tam cũng không để ý tới chuyện này nữa, hẳn hiện tại đang lo lắng cho con gái nhỏ của mình. Cố Tam vuốt tóc Từ Tình sau đó lấy nước ấm lau người cho nàng lần nữa mới chậm chạp nói với Từ Tình:

“Được rồi, Tình Nhi ngoan, hiện tại con ngủ thêm một chút đi, sáng mai thức dậy mọi chuyện sẽ tính tiếp.”

Từ Tình mở to mắt nhìn Cố Tam, do dự một lúc sau đó cũng trở mình ngáp một cái, đúng là có chút mệt. Từ Tình cười ngọt ngào nói với mọi người.

“Vậy Tình Nhi ngủ, cha, nương, đại ca, nhị tỷ, tam ca, tiểu Ngủ. Tình Nhi chỉ là thấy ác mộng nên hơi sợ hãi một chút thôi, không có gì đâu. Mọi người mau trở về ngủ lại đi”

Cố Tam vuốt tóc Từ Tình, giọng nói trầm trầm:

“Được rồi” Sau đó quay qua nói với bọn người Từ Dục, Từ Nương.

“Các con về nghỉ đi thôi, khuya rồi. Có gì ngày mai sẽ nói”

Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và tiểu Ngủ nhìn nhau rồi nói “ạ” với Cố Tam. Từ Dục bước tới nắm tay Từ Tình dặn dò nàng ngủ ngoan rồi mới chịu trở về phòng.

Từ Tình cười ngọt ngào với mọi người một cái mới chậm chậm khép mắt lại chuẩn bị ngủ. Cố Tam và Tô thị cũng trèo lên giường của Từ Tình, mỗi người nằm một bên, chăm chú nhìn Từ Tình. Bọn họ chính là sợ Từ Tình sẽ gặp ác mộng nên mới canh chừng. Tô thị nghĩ, chắc có lẽ sắp tới nàng phải dọn phòng qua đây ngủ cùng với con gái nhỏ mới được.

Từ Tình thấy cha và nương muốn ngủ cùng mình thì khó xử. Do dự một lúc cuối cùng không nói cái gì lặn vào ngực Tô thị nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Cả nhà bàn tính

Sáng hôm sau, Từ Tình ngủ tới gần trưa mới thức dậy. Hôm nay Từ Dục và Từ Diệc xin nghỉ học một ngày.

Từ Tinh thức dậy thì ăn một chén cháo thịt băm nóng hổi. Tô thị chờ Từ Tinh ăn xong thì giúp nàng tắm rửa một chút sau đó mang nàng ra chiếc giường có lò sưởi. Cô Tam, Từ Dục, Từ Diệc và Tiểu Ngủ đang ngồi đây đọc sách. Từ Nương cũng đang ngồi đây thiêu thừa.

Từ Tinh hôm nay mặc một bộ quần áo ấm màu xanh ngọc, tóc được búi thành hai cút tròn vo trên đỉnh đầu. Gương mặt tròn tròn nộn nộn nhìn rất đáng yêu. Từ Tinh được Tô thị bế để trên đầu giường đang này thì bò phăng phăng lại chỗ Cô Tam, thuận thực leo vào lòng hấn. (trẻ con thật)

Từ Tinh cười ngọt ngào gọi “Đại ca, nhị tỷ, tam ca, tiểu ngủ, buổi sáng tốt lành,”

Từ Diệc phì cười cốc đầu Từ Tinh.

“Bây giờ đã trưa rồi, muội còn chúc buổi sáng tốt lành cái gì”

Từ Tinh nhìn sắc trời một cái rồi cười hi hi gục cổ lại, cái mặt phấn nộn nhỏ nhắn đỏ hồng lên. Từ Diệc nhìn nàng đầy sủng nịnh. Bàn tay đưa ra xoa xoa mặt Từ Tinh, Từ Dục cũng cười cười lấy tay bẹo má nàng vài cái. Cảm xúc mềm mại mịn màng, thật là dễ chịu. Từ Dục và Từ Diệc thâm nghĩ.

Từ Nương nhìn hai huynh đệ đang ức hiếp gương mặt phấn nộn của Từ Tinh thì chộp tay hai người lại cười nói:

“Đại ca, tam đệ. nếu hai người còn nheo nữa mặt tiểu muội sẽ bị đỏ lên đấy”

Từ Dục và Từ Diệc lúc này vội rút tay lại, sờ trán cười với Từ Nương. Ai nha, sao bọn họ quên còn có một đại nữ vương ở đây nữa chứ.

Cô Tam nhìn thấy các con đùa giỡn. Cũng cười ha ha....

Chờ Tô thị đi ra, cả nhà bắt đầu ngồi nghiêm túc lại bàn về vấn đề chính. Từ Tinh mở to mắt hỏi:

“Cha, cái Cừu Thủy Thành đó cách chúng ta có xa không?”

Cô Tam nói “Theo cha được biết, Từ nhà chúng ta đi đến Cừu Thủy thành sẽ mất khoảng bốn ngày lộ trình.”

Từ Tinh suy nghĩ. “Bốn ngày lộ trình vậy là không có xa lắm đâu. Trong giấc mơ con nhìn thấy, mưa giông rất lớn, con đoán nếu không khéo chỗ chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng đấy.”

Cô Tam nhíu mày, con gái nhỏ nói như vậy có nghĩa sang năm mọi người không được trồng hoa màu. Nếu không rất có thể sẽ bị thiên tai làm trôi mất.

Bỏ qua chuyện này, Cô Tam nói “Tinh Nhi, con nói chúng ta cần mua lương thực. Nhưng mà, hiện tại chúng ta làm sao đi mua? Còn mua số lượng lớn lương thực như vậy sẽ rất dễ làm cho người ta chú ý. Tinh Nhi, con có kế sách gì không?”

Từ Tinh trầm tư “Cha, cha thấy Lôi Đà thúc thế nào? Có là người tin được hay không?”

“Ý của con là muốn Lôi Đà giúp chúng ta?” Cô Tam hỏi lại.

Từ Tinh gật đầu. “Cha, hiện tại chúng ta cần tìm vài người đáng tin để giao việc, con thấy Lôi Đà thúc thật ra cũng không tệ. Con nghĩ nếu có thể thì sẽ đề thúc ấy làm việc cho chúng ta.”

Từ Tinh từ năm trước đã chú ý đến Lôi Đà. Người này ở trong thôn thật ra không thân cận với người khác lắm. Nhà hấn cũng chỉ có hấn, nương hấn, thế tử và một con trai nhỏ khoảng 10 tuổi. Tuy vậy, Lôi Đà lại là người có tình có nghĩa. Một năm trước nhà các nàng giúp hấn bạc để trị bệnh người thân, sau đó hấn mỗi tháng đều mang củi khô được chặt gọn ngay gần đến cho các nàng, dùng lấy hành động để tạ ơn. Chẳng những vậy, nhà nàng nếu có làm chuyện gì hấn cũng điều xung phong giúp đỡ.

Nếu là người khác có thể Từ Tinh cho rằng họ đang muốn thân cận với nhà các nàng để kiếm chút lợi ích. Nhưng Lôi Đà này một năm qua chẳng những không có ý gì với các nàng mà ngược lại giúp đỡ các nàng không ích. Từ Tinh cũng vì vậy mà chú ý đến hấn. Thử hỏi một người có thể không ngại tuyết rơi mà lên rừng chặt cây mong kiếm được tiền trị bệnh người thân thì người đó có thể là người không ra gì sao.

“Cũng được. Vậy cứ tìm Lôi Đà đến giúp chúng ta. Nhưng, con muốn Lôi Đà giúp chúng ta làm việc gì? dù sao hấn cũng không phải là người có thể đảm nhiệm được công việc mua bán.” Cô Tam nói:

“À...” Từ Tinh suy tư “Sắp tới nhà chúng ta sẽ rất bận, con nghĩ thúc ấy có thể giúp chúng ta làm chân chạy việc. Bởi vì chúng ta không thể ngày ngày điều chạy khắp nơi. ”

Cô Tam nghe vậy thì gật đầu, đúng vậy, bọn họ nếu đã quyết định chuẩn bị để cứu giúp người khác thì nhất định sẽ rất bận. Có thêm người chạy việc ngược lại thấy tốt hơn.

“Nhưng muội muội, muội muốn mua bao nhiêu lương thực? còn nữa, nếu mua nhiều lương thực cứu trợ như vậy, chúng ta sẽ để ở đâu? và ai sẽ đi thu mua đây? Nên biết, việc đột nhiên mua một lượng lớn lương thực sẽ làm cho người khác chú ý. không khéo chúng ta cũng mang họa vào thân.” Từ Dục hỏi vấn đề Từ Tinh này giờ vẫn không có nói đến.

Cô Tam cũng nghĩ giống như Từ Dục, nghe Từ Dục nói như vậy thì gật đầu nhìn Từ Tinh chờ nàng trả lời.

Từ Tinh trầm ngâm, nàng cũng không biết phải làm sao. chuyện thu mua lương thực thì cần phải là người có kinh nghiệm, còn phải là người đáng tin nữa. Chuyện cất giữ lương thực thì nàng thấy dễ ở nhà mình là an toàn nhất. Bởi vậy nàng mới định sẽ chọn Lôi Đà làm việc cho bọn họ.

“Cha, đại ca. Lương thực thu mua được, chúng ta sẽ tìm một điểm nào đó cất vào. Sau đó vào buổi tối sẽ cho người âm thầm chuyển hết về nhà chúng ta. Còn về việc người nào đi mua thì...” Từ Tinh dừng lại nhíu mày, lúc này mới chợt phát hiện ra, hiện tại các nàng trong tay dù có tiền cũng không có người nào đáng tin để giao việc. Từ Tinh nghĩ, xem ra mai mốt cần phải tìm vài người bồi dưỡng mới được. Từ Tinh thở dài nói tiếp “Aiii... con không biết đâu, cha, nương, đại ca, mọi người tìm người đi mua lương thực đi, con thật không biết làm sao rồi.” Từ Tinh vô trách rồi lười biếng ngã ra phía sau dựa vào lòng Cố Tam.

Thật ra Từ Tinh cũng đã tìm được vài người có thể giúp các nàng. Nhưng mà Từ Tinh không muốn nói. Nàng cần phải để cho cha, đại ca, tam ca tự suy nghĩ và tìm cách. Nàng không muốn cả nhà sau này phải phụ thuộc vào mình.

Cố Tam thấy bộ dạng con gái nhỏ không biết làm sao kia thì phì cười. Đưa tay vuốt vuốt bụng nhỏ của con gái rồi lâm vào trầm tư.

Cố Tam suy nghĩ, nếu muốn tìm người giúp đỡ yêu cầu trước tiên là người đó phải là người đáng tin, là người giỏi buôn bán, còn phải có một chút đầu óc. Trầm tư... tìm trong những người mình quen biết, Cố Tam cảm thấy không ai có thể làm được việc. Cuối cùng Cố Tam nghĩ đến Cung lão bản. Nếu chuyện này nhờ Cung lão bản thì có thể tiện lợi rất nhiều. Cung lão bản là người làm ăn, trong tay lại có người. Mà nhất là Cung lão bản là người biết nhà bọn hắn có tiền. là một người đáng tin tưởng.

Nghĩ đến đây Cố Tam vội nói suy tính của mình cho cả nhà nghe. Sau đó nhìn Từ Tinh chăm chăm. Từ Tinh vội rụt cổ lại. A, lại đánh chủ ý lên người mình.

Cố Tam là muốn để Từ Tinh vẽ một bức tranh tặng cho Cung lão bản, bởi vì muốn Cung lão bản không nghĩ ngợi mà giúp đỡ bọn hắn chỉ có một cách đó là lấy danh “Ngạo tiên sinh” ra. với Cung lão bản, chỉ cần nói Ngạo tiên sinh nhờ thì dù có bắt ông chia phần nữa gia tài ông ta cũng sẽ cười hề hề không từ chối. Ai biết ông là một người cuồng tranh làm chi. Lại nói tranh của Từ Tinh vẽ rất đặc biệt, Dù không phải là người yêu tranh thì vẫn bị cuốn hút vào.

Ngồi bàn tính với nhau mấy canh giờ, cuối cùng cả nhà đã có quyết định. Chính là sẽ nhờ Cung lão bản giúp về chuyện thu mua và vận chuyển lương thực. Để Lôi Đà giúp trong việc trông chừng lương thực và đưa tin. Cuối cùng là vấn đề quan trọng nhất. Cần phải thu mua vài cái đại trạch viện chắc chắn, để khi nếu thật sự có thiên tai xảy ra thì có chỗ trú thân cho những người dân chạy nạn.

Tính đi tính lại, cuối cùng mới phát hiện ra không đủ bạc. Cố Tam lo lắng nhìn Từ Tinh.

“Tinh Nhi, con cần phải vẽ vài bức tranh để bán, nếu không chúng ta không có đủ bạc”

“Nha!... Con đã biết” Từ Tinh đảo đảo mắt nói.

Aii, nàng còn không biết mình là cái kho tiền đó. Nhớ lúc còn ở hiện đại nàng làm việc rất cực khổ mới có đủ tiền xài nha (Nè! làm cực khổ ??? có sao?). Hiện tại ở đây, nàng chỉ cần vẽ một bức tranh, ngược lại giúp cả nhà ăn sung mặc sướng trong vài năm á. Đúng là thời thế thay đổi, giá trị con người cũng được nâng lên a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Phát hiện không gian tùy thân

Thảm thoát đã qua thêm hai tháng, thời gian này nhà của Từ Tinh đã mua được rất nhiều lương thực. Số tiền 3 vạn lượng cũng đã xài gần hết.

Buổi tối hôm qua, nhà của các nàng sẽ tiếp tục nhập thêm mấy tấn lương thực nữa. Gạo lúa hiện tại đã chất đầy nhà, tuy rằng các nàng đã âm thầm xây thêm bảy cái phòng kho nhưng vẫn không đủ chỗ chứa.

Mấy ngày qua, dù nhà nàng làm việc rất cẩn thận. Nhưng vẫn không ích người bắt đầu dòm ngó. Phải biết, việc dự trữ một lượng lớn lương thực như vậy rất khó che giấu. Huống hồ nhà của các nàng lại không có người chống lưng. Nếu để người khác biết được, các nàng nhất định sẽ gặp rắc rối to.

Nhìn đồng đầy lương thực trong nhà Từ Tinh có chút lo lắng.

Từ Tinh đã từng dự tính sẽ mua một ngôi nhà ở bên ngoài sau đó chuyển lương thực giấu vào đấy, nhưng mà nàng lại cảm thấy trong tâm không yên. Bởi vậy bao nhiêu lương thực mua được, Từ Tinh đều cho người âm thầm chuyển hết về nhà.

Từ Tinh suy nghĩ, ước gì nàng có một nơi bí mật thuộc về mình nhĩ. Suy nghĩ như vậy, tự dưng trong đầu Từ Tinh chợt lóe, như có cái gì đó kêu gọi nàng. Đó là cái gì? Từ Tinh hồi hộp, có chút không dám tin. Đảo mắt nhìn quanh một vòng, thấy không có ai Từ Tinh vội vàng nhắm nhẹ mắt trong lòng chính là hồi hộp và hi vọng.

Từ Tinh nghĩ đến cái khung cảnh xa lạ kia, nơi có ngôi nhà nhỏ hiện đại, có một dòng suối nước nóng. Chợt trước mắt lóe lên, một làn sương mù màu trắng bao lấy thân thể Từ Tinh. phút chốc, trong nhà kho hình dáng Từ Tinh biến mất không nhìn thấy.

Mở mắt, Từ Tinh bàng hoàng không dám tin. Thật sự? chuyện này quả nhiên quá thần kỳ. Từ Tinh nhìn khung cảnh quen thuộc nàng từng nhìn thấy. Nhất chân chạy một vòng dài, “mệt quá”, nhéo vào tay một cái, “đau quá” đây không phải mơ.

Nhìn trước mặt một khung cảnh thiên nhiên rộng rãi, trên mặt đất đều là hoa và cỏ. ngoại trừ hoa cỏ nhỏ nhắn nằm sát mặt đất ra thì không còn cây nào cả. Nguyên một không gian rộng lớn ngàn mét chỉ có vón vện một con suối và một căn nhà. Không khí vẫn trong lành như vậy, Từ Tinh hít thở sâu hơn chậm chạp đi dạo một vòng.

Xung quanh yên tĩnh đến kỳ lạ. Chỉ có chẳng là tiếng nước suối chảy róc rách, và một chút gió nhẹ thổi qua lá cỏ. Ở đây không thấy mặt trời. Chỉ thấy bầu trời màu xanh và từng cụm mây trắng như bông bay lơ lửng. Từ Tinh tò mò bước vào ngôi nhà kia.

Trong ngôi nhà có một cái tủ nhỏ. một cái bàn, một cái ghế, và một chiếc giường. Điều là mới tinh nguyên vẹn như chưa từng có ai xài qua. Ngoài mấy thứ vừa nảy ra, trong nhà cũng không còn thứ gì khác. Nhìn khắp căn nhà, quả thật trông trải tới cô đơn.

Từ Tinh bước ra ngoài, đến cạnh bờ suối. Nhìn từng làn khói trắng bốc lên. Từ Tinh tay chạm nhẹ vào dòng suối.

“Thật ảm áp” Từ Tinh nói.

Đây chắc là ôn tuyền rồi, trong sách đã từng nói, ngâm ôn tuyền rất tốt cho cơ thể. Từ Tinh có chút mong muốn được ngâm mình ở đây. Nhưng hiện tại nàng không dám. Nàng vẫn còn có chút không dám tin nàng thật sự có không gian tùy thân này.

Hít hít một hơi, Từ Tinh muốn trở ra ngoài. Nhẹ nhắm mắt, trong đầu nghĩ đến nhà kho. Mở mắt lần nữa, quả nhiên nàng đang đứng ở nhà kho.

Từ Tinh nghĩ, đây có lẽ là thật rồi, nàng thật sự có không gian tùy thân như trong mấy cuốn sách xưa hay nói. Từ Tinh trong lòng vui vẻ cứ nhắm mắt đi vào, mở mắt đi ra. Lặp đi lặp lại cả chục lần, cuối cùng, Từ Tinh bước tới gần mấy bao đựng gạo, một tay vịn vào bao gạo, bàn tay bôi vì kích động nên có chút run run. Mắt nhắm lại, trong lòng thầm hi vọng. Dồn ý chí vào đầu, Từ Tinh nghĩ muốn đem số gạo này vào không gian.

Quả nhiên, số gạo cả ngàn cân đã chuyển hết vào không gian của mình. Từ Tinh vội buông tay rời khỏi mấy bao gạo, mắt nhắm lại muốn đi ra ngoài. Đúng là khi ra ngoài số gạo bên trong kho đã biến mất.

Từ Tinh muốn thử lại một chút, nàng đi vào không gian vịn vào một bao gạo sau đó lác mình đi ra ngoài. Bao gạo lại theo nàng ra ngoài. Từ Tinh vui vẻ nhảy cẫng lên. Thật sự... chuyện nàng có không gian là thật sự. Từ Tinh cười rơi nước mắt. Nàng nghĩ có lẽ đây là món quà mà mẹ đã từng nói tặng cho nàng ở trong mơ kia.

Tạm gác lại ý nghĩ hỗn loạn trong đầu, Từ Tinh lúc này rất muốn làm cho xong chuyện này. Nàng chạy khắp tác cả các phòng đang đựng lương thực, đem bỏ hết vào không gian.

Mất gần một buổi trời, cuối cùng mấy trăm tấn lương thực đều bị Từ Tinh đem cất hết vào không gian. Từ Tinh đã mệt rã rời, bất chấp nàng đang ở bên trong không gian, cứ như vậy ngã ngửa nằm xuống đất.

Nhìn lên bầu trời cao trong xanh của không gian, lại nhớ bầu trời bên ngoài. Mùa đông nên không có nắng, bầu trời chỉ trong xanh thăm thẳm. Năm nay ở đây không thấy tuyết rơi. Mọi người trong thôn đã đồn nhau rằng sang năm có thể thiếu nước để tưới đồng. Hiện tại không ích người chuẩn bị chờ sang năm sẽ đào đường dẫn nước về ruộng mình. Nghĩ đến đó Từ Tinh lại cười buồn.

Đến đây cũng gần 2 năm, chung sống với người ở đây đã hai năm. Dù là sống rất thoải mái, sống rất hạnh phúc. Nhưng vẫn không làm sao quên được cuộc sống ở hiện đại. Mẹ của nàng, người thân của nàng. và... Có thể quên được sao? 27 năm làm người ở cái thời đại đó. Quên được sao?

Nhắm mắt, một giọt nước nóng hổi nhẹ theo khóe mắt chảy ra ngoài. Nhớ thì làm sao chứ? chỉ có thể lên vẽ vài bức tranh. về ngôi nhà, và về mẹ. Để những lúc nào đó sẽ có thể lấy ra nhìn xem, sau đó lại đau lòng và tiếc nhớ.

Ngày xưa, khi ở hiện đại. Dù xa nhà nhưng chỉ cần nhìn lên bầu trời ích nhiều cũng tìm được một điểm chung. Nàng hay nói, dù ở đâu bầu trời cũng đều giống nhau, trên đó các ngôi sao vẫn giống nhau. Khi nhớ nhà chỉ cần nhìn lên thì có thể xua đi bớt nỗi nhớ. Bởi vì bầu trời ở đây và bầu trời ở quê đều như nhau cả.

Hiện tại ở đây, bầu trời cũng trong xanh. Nhưng nó không giống bầu trời ở nơi của nàng. Ngôi sao cũng không giống. chỉ duy nhất có ba ngôi sao sắp thành một hàng xéo là có chút hơi giống thôi.

Thờ dài... rồi thì làm sao chứ?

Cho đến hiện tại nàng vẫn chưa rõ tại sao mình đến đây, chẳng là nàng chỉ bệnh nhẹ thôi sao? cũng không nghiêm trọng mà? ở hiện đại, cái thân thể theo nàng 27 năm kia có còn hay không? hay hiện tại nó đang nằm trong lòng đất... Nghĩ đến đó, không hiểu sau lại thấy đau lòng.

Người ta hay nói “Chết là hết”. Tại sao nàng lại bị đẩy tới đây. Nàng đến đây là có sứ mạng gì? hay là ông trời thương tình nàng ở nơi ấy thiếu thốn quá nhiều, bởi vậy mới mang nàng đến đây cho nàng tận hưởng cuộc sống được yêu thương?.

Là như vậy sao? Từ Tinh tự hỏi.

Suy nghĩ một lát, Từ Tinh ngồi dậy lấy lại tinh thần. Nàng mặt kệ tại sao nàng đến đây. Nàng chỉ cần biết nàng sẽ có sống thật vui vẻ là được. Còn hiện tại, nàng muốn nói chuyện này với cả nhà. Nàng cũng không sợ mọi người nghĩ nàng là cái gì. Bởi vì nàng tin tưởng họ, tin tưởng họ sẽ không có ý đồ xấu, tin tưởng họ sẽ chăm sóc và bảo vệ mình.

Nghĩ là làm, Từ Tinh bỏ đi tâm trạng buồn phiền lúc nãy. Cô lấy lại tinh thần, vui vẻ chạy đi báo tin này cho cả nhà biết. Nàng sẽ nói, nói lão tiên tặng cho nàng túi thần. Chắc chắn cả nhà sẽ tin mà không nghi ngờ.

Y như Từ Tinh đoán, Cổ Tam, Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và Tiểu Ngũ nghe Từ Tinh nói thì thần thờ không dám tin. Chờ Từ Tinh biểu diễn một lần trước mặt họ đem bao lương thực cầm ra cả nhà lúc này mới tin là thật sự con gái nhỏ có túi thần kỳ.

Chuyện của Từ Tinh càng ngày càng vượt qua sức tưởng tượng của cả nhà, không ích lần Cổ Tam và Tô thị lo lắng nói nhỏ với nhau. Nhưng nghĩ lại con gái đã bái lão tiên làm thầy thì mấy thứ kỳ lạ này cũng không là cái gì. Dù sao người ta cũng là thần tiên mà. Cả nhà điều không hện mà có cùng suy nghĩ.

Qua chuyện này, cả nhà lại đối với Từ Tinh càng thêm cẩn trọng chăm sóc. Gió thổi cỏ lay cũng đã nháo nhào lên. Từ Tinh vì vậy lại kêu khổ thấu trời. Phải biết cái gì vừa đủ mới hay, còn nếu làm quá lên thì sẽ bị “Lở” đấy. Từ Tinh cảm thấy cả nhà xem nàng cứ như là thủy tinh dễ vỡ vậy. Thật sự rất không còn tự do.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bán đấu giá tranh

Từ sau khi phát hiện mình có không gian tùy thân, Từ Tinh cũng không còn lo sợ chuyện bị người ta phát hiện nhà mình chứa nhiều lương thực nữa. Từ Tinh bây giờ chỉ chuyên tâm vào chuyện vẽ tranh. Nàng chính là muốn vẽ vài bức tranh làm kinh tâm động phách người ở đây đây, sẵn dịp đó nàng sẽ nâng cao tên tuổi của “Ngao tiên sinh” lên. Bởi vì sau này các nàng cần phải dùng tên tuổi này để đi cứu người, nếu không có một tên tuổi nhất định thì dễ bị người ta chú ý rồi nhắm vào làm khó dễ. Người được giúp đỡ cũng sẽ bị phiền phức theo.

Từ Tinh bởi vì nghĩ như vậy nên hiện tại nàng vẽ tranh rất chăm chút. Từ khung giấy đến màu mực, từ lựa chọn chủ đề tới đặt tên bức tranh. Mỗi một nét vẽ đều tận tâm tận lực. Dù chỉ có một lỗi nhỏ nàng cũng sẽ bỏ đi vẽ lại cái khác. Nói chung, nàng chính là dùng tất cả sở trường của mình ra để vẽ tranh đấy.

Bắt đầu từ cuối năm trước, Từ Tinh đã cùng Cung lão bản thương lượng. Nàng đề nghị ông lên kinh thành mở một hội đấu giá bán tranh của Ngao Tiên sinh.

Cung lão bản dù chưa nhìn thấy bức tranh thế nào nhưng lại nhảy cẫng lên đồng ý ngay. Dù biết một món đồ nếu đem đi bán đấu giá thì nhất định phải là món đồ tốt nhất, hoặc là đặc biệt nhất. Nhưng ông không để trong lòng chuyện này. Ông tin tưởng mắt nhìn tranh của Từ Tinh, và ông rất tin tưởng tranh vẽ của Ngao tiên sinh. Bởi vậy nghe Từ Tinh nói Ngao tiên sinh nhờ ông bán đấu giá chùm mấy bức tranh thì hơn hờ gật đầu ngay.

....

Tết đến, năm nay Từ tinh đã được 8 tuổi. Nhưng kỳ lạ là Từ Tinh không có lớn lên chút xíu nào. Ngoại hình của nàng chỉ như một cô bé con 6 tuổi. So với lúc nàng mới đến, Từ Tinh chỉ lớn hơn có một chút xíu. Điều này làm cho Từ Tinh buồn bực muốn chết, nàng hiện tại so với tiểu ngũ đã nhỏ hơn thấy rõ rồi. Bây giờ đi ra ngoài, người không biết đều nói nàng là con út của nhà nữa đấy.

Ngược lại với Từ Tinh, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và tiểu ngũ lớn lên thấy rõ. Từ Dục hiện tại đã cao gần bằng Cổ Tam, hiện tại đi ra bên ngoài các cô nương nhìn thấy hẳn chính là đồ mặt e lệ. Bà mối cũng tìm đến nhà muốn đá banh cánh công rồi.

Bước sang năm mới, Người dân bắt đầu chuẩn bị gieo mạ. Nhà Từ Tinh năm nay không có gieo trồng cái gì. Hiện tại khoai lang đã bị nàng thu hồi hết vào trong không gian cất giữ. Nàng lo sợ thiên tai ập đến chỗ của nàng cũng bị ảnh hưởng nên tốt nhất không cần gieo trồng cái gì. Bởi vậy hiện tại cả nhà trừ thời gian đọc sách của bọn người Cổ Tam, mọi người chính là điều rảnh rỗi. Nhưng thời gian này Từ Tinh rất bận rộn.

Hiện tại Từ Tinh chính là cố gắng hoàn nốt bức tranh thứ năm cuối cùng để kịp nửa tháng sau đem đi đấu giá.

....

Chờ bức tranh cuối cùng vẽ xong, Từ Tinh trải ra bàn cho cả nhà cùng xem.

Bước thứ nhất, Từ Tinh vẽ ruộng đồng lúa chín vàng, người nông dân làm ruộng trên mặt điều cười toe toét. Theo màu mực đen được pha chế qua tay của Từ Tinh, mỗi bông lúa đều vàng bầy óng ả. Tuy là màu đen nhưng vẫn có thể nhìn thấy nó là màu vàng. Gương mặt của người nông dân cũng được họa sắc xảo. Tranh này chính là mang theo lời chúc trúng mùa bội thu. Người dân com no áo ấm, đất nước giàu mạnh.

Bức Tranh Thứ hai là vẽ một cụ già thật già, xung quanh là con đàn cháu đống. Bức tranh này mang ý nghĩa sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn.

Bức thứ ba là vẽ cảnh khai hoàn về kinh của một đoàn quân sau khi đánh thắng trận. Từng đợt từng đợt binh sĩ hùng dũng oai nghiêm trở về kinh thành. Bức này có ý nghĩa Đánh đầu thắng đó. Chiến thắng huy hoàn.

Bức thứ tư là vẽ cảnh, một đôi phu thê già nua ngồi bên nhau thưởng tình ngắm nguyệt. dù tuổi đã già tình cảm vẫn mặn nồng. Bức này khỏi nói cũng biết. Đương nhiên là bạch đầu giai lão, mãi mãi có nhau rồi.

Bức cuối cùng, Từ Tinh vẽ chính là một con dê vững chắc, dù nước lũ cuốn cũng không trôi, là một cái dê mới hoàn toàn. Bức tranh này Từ Tinh không đề tên, cũng không nêu ý nghĩa của nó. Nàng chính là muốn vẽ nó để cho người có “tâm” nhìn thấy đấy. Nàng còn nhớ rõ trong giấc mơ kia. dê bị vỡ không phải vì nước lũ quá mạnh mà bởi vì dê đó đã là thứ không ra gì rồi.

Trên mỗi bức tranh đều vẽ rất sát xảo, mỗi nét bút đều như nắm giữ một linh hồn vậy. Nhìn vào bức tranh, người xem sẽ có cảm giác như nhìn cảnh thật trước mắt, rất có thần thái. Như nhìn được tâm tình của người vật được vẽ trong tranh. Vui sướng, hạnh phúc, yên lành. Đó chính là thông điệp mà bức tranh mang tới.

Từ Tinh lựa chọn mấy chủ đề này bởi vì mục tiêu là nàng muốn nhắm vào những người có chức vị ở kinh thành, cũng là muốn nhắm vào cái người đang ngồi trên ngai vị kia.

Một bức dân giàu nước mạnh, một bức chiến thắng huy hoàn. hai bức này nếu là vua một nước thì điều nhất định sẽ thích. Các quan to quý nhân nếu gặp bức tranh như vậy thì nhất định sẽ tìm mọi cách mua về. Bởi vì nếu tặng bức tranh này cho hoàn đế, nhất định sẽ khiến long nhan vui vẻ, và bọn họ cũng có thể nhờ vậy mà được nhiều điều tốt đẹp.

Nhìn 5 bức tranh đã được vẽ xong, Cố Tam, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương, Tiểu ngũ đều tròn tròn mắt. Tô thị và Từ Nương rất thích bức tranh thứ 4. Còn Cố Tam lại thích bức tranh số 1.

Nhìn cả nhà chăm chú ngắm tranh của mình vẽ, Từ Tinh cảm thấy rất tự hào. Nàng thật ra khi nhìn xem tranh mình vẽ cũng bị cuốn vào thì nói chỉ tới người khác. Chuyện này cũng không phải do nàng tài giỏi, mà có lẽ bởi vì nàng xuyên không nên tự dung mỗi nét họa giống như có thêm hồn trong đấy vậy. Cũng vì điều này nên cuộc sống của Từ Tinh ở đây mới thoải mái nhàn nhã như hiện tại, chứ nếu không, dám chắc giờ này nàng còn ngồi ngoài chợ đầu đầu tìm cách kiếm tiền rồi.

Hôm sau, Cố Tam đánh xe ngựa mang Từ Tinh, Từ Dục, Từ Diệc và Tiểu Ngũ đi đến Cung Cận Thư.

Cung lão bản sau khi nhìn thấy năm bức tranh mà Từ Tinh vẽ thì im lặng chết trân, năm bức tranh này so với hai bức lúc trước quả nhiên chính là tốt hơn gấp trăm lần. Quả nhiên, thật sự đẹp đến nỗi ông không biết dùng từ nào để diễn tả cảnh đẹp này.

Sau khi cùng Cung lão bản nói chuyện xong, đám người Từ Tinh lên xe trở về, còn Cung lão bản thì tốc tốc chuẩn bị để đi kinh thành tranh thủ mở hội đấu giá tranh.

Một tháng trước Cung lão bản đã cho người đi trước để chuẩn bị, hiện tại chỉ cần mang tranh lên rồi định ra ngày bán đấu giá là được. Ông chính là không một chút sợ hãi không bán được tranh. Dù ông không có tên tuổi ở kinh thành nhưng nhờ quen biết vài vị quý nhân nên ông cũng không sợ lúc bán đấu giá sẽ bị người ta phá rồi.

Trên xe ngựa trở về, Từ Diệc nhìn Từ Tinh cười nói:

“Tiểu muội, ca nghĩ lần này đấu giá tranh ích nhất cũng được chục vạn lượng a.”

Cố Tam và Từ Dục nhìn Từ Diệc cười cười, Từ Dục nói:

“Đệ đánh giá tranh của tiểu muội quá thấp rồi đó, theo ca. Mấy bức tranh kia đấu giá xong có thể lên tới vài trăm vạn lượng bạc ”

Từ Diệc nghe nói mấy trăm vạn thì tròn mắt há to miệng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Từ Tinh thấy nàng gương mặt cười vui vẻ thì nuốt nước miếng một cái có chút cà lăm nói.

“Mấy... mấy... mấy trăm vạn? Ông trời ơi, đại ca... ca có khoa trương quá không vậy?”

Từ Dục phì cười. Một năm qua bọn họ ra ngoài đọc sách, nhìn nhiều, nghe nhiều, cũng nghe không ít chuyện có người xuất ra vạn lượng chỉ để mua một món đồ trang trí có chút lạ, chút đẹp mắt. Đẳng này tranh của tiểu muội lại rất đặc biệt. Chỉ sợ tới lúc đó người ta tranh nhau mua tới đánh nhau sức đầu mẻ trán nữa là.

Từ Dục suy đoán tuy là có chút khoa trương, nhưng thật ra cũng không khác là mấy, nếu có thể nói là nói nó loạn hơn gấp trăm lần so với suy đoán của Từ Dục. Chính là thay vì đánh nhau sức đầu mẻ trán thì ở đây người ta về nhà góp vét đồ đạc đem đi cầm cố để lấy tiền cộng dồn đấu giá. Nếu là ở hiện đại Từ Tinh sẽ nói câu “Đập sắt bán ve chai”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: 5 bức tranh, chấn động kinh thành 1

Ngày 22 tháng 2 năm 1023.

Hôm nay ở Thiên Hạ Lâu trong kinh thành tổ chức một cuộc đấu giá tranh. Nghe đồn từ một tháng trước, trong các tửu lâu trà quán đã đồn tai nhau rằng có một vị tiên sinh già tuổi, không màn thế sự, ẩn cư chốn sơn lâm. Nghe đồn vị tiên sinh ấy có một tay vẽ tranh khiến cho toàn bộ họa sư thiên hạ phải khiếp sợ. Nghe nói tranh của ngài vẽ ra chính là làm cho người khác xem như bị lạc vào tiên cảnh nhân gian. Nghe nói... nghe nói...

Trong vòng một tháng tin đồn về vị tiên sinh này nổi lên như cồn như bão, làm cho khắp kinh thành mọi người phải xôn xao tò mò. Không ích các quan viên triều đình cũng cho người đi điều tra xem thực hư thế nào. Kết quả không điều tra được gì ngược lại tra ra được hôm nay sẽ tổ chức bán đấu giá tranh ngài ấy.

...

Sáng sớm, Thiên Hạ lâu, nơi tổ chức các cuộc đấu giá lớn nhất ở kinh thành đã đông nghìn nghịt người. Từng chiếc xe ngựa sang trọng được xếp một hàng dài trên đường phố. Trong đó có không ít xe của vương tôn công hầu, quan viên nhất phẩm.

Bọn họ chính là tò mò và có chút mong đợi vào mấy bức tranh của vị tiên sinh lánh đời kia, bởi vậy nên hôm nay mới tới đây xem thử một chút mấy bức tranh nghe nói xuất quỷ nhập thần kia.

Cung lão bản đứng trên cao lầu nhìn xuống, nhìn một đoàn xe hùng dũng bị kẹt trên đường. Cung lão bản có chút kích động không nói nên lời. Đây là lần đầu tiên ông đứng ra làm một hội đấu giá. Cũng là ước mơ mấy chục năm trời của ông.

Cung lão bản từng có ước mơ sau này tự ông sẽ đứng ra làm một buổi bán đấu giá tranh. Và người ta sẽ tranh nhau mua tranh mà ông muốn bán. Ước mơ chính là đơn giản như vậy nhưng mấy chục năm nay ông vẫn không thực hiện được. Bởi vì ông không có tranh tốt a. Huống chi đề được Thiên Hạ lâu đứng ra tổ chức buổi đấu giá thì phải chi ra 1 vạn 500 lượng bạc trả phí. Nếu không có đồ tốt mà đi bán đấu giá thì khác nào là phá sản. Bởi vậy khỏi phải nói hiện tại tâm tình của ông tốt tới mức nào.

Chỉ là Cung lão bản có chút không dám tin rằng mấy vương công hầu tước cũng đến, điều này có phải hay không đó là nhờ kẻ nhỏ của tiểu cô nương thông minh kia? Đó là tạo dựng lời đồn khiến mọi người tò mò. Và sau đó dĩ nhiên sẽ đến dự buổi bán đấu giá này rồi.

Trên đường phố, trong một hàng dài xe ngựa sang trọng, có hai người đang lách qua từng hàng xe tiến về phía cổng Thiên Hạ lâu.

Người đi phía trước là một lão hòa thượng, vận một bộ áo cà sa cũ kỹ có chút mảnh rách được vá ở trên vai. Nhưng nếu nhìn kỹ có thể nhận ra vị hòa thượng này từng bước chân từng cử chỉ đều toát ra một cỗ khí khái nhân trần tự tại. Đôi mắt già nua nhiều nếp nhăn khẽ nhắm nhẹ thâm sâu như nhìn thấu hết thế nhân. Trên tay là một chuỗi Phật châu tròn đen bóng lánh, trên môi lúc nào cũng như đang nở nụ cười. Vị lão hòa thượng từng bước từng bước chậm rãi tiến về phòng đấu giá.

Phía sau vị lão hòa thượng kia là một vị tiểu tăng khoảng chừng 20 tuổi. Trên vai là một bao tai nải nhỏ gọn. Hành động và bước chân của vị tiểu tăng này có chút gấp gáp vội vàng. Đường như muốn nhanh chóng đuổi kịp theo vị lão hòa thượng kia.

Nhìn vào hai người này thật làm cho người ta thấy lạ. Rõ ràng một người đi một người chạy, vậy mà người đi chậm rãi lại có thể đi nhanh hơn người đang hốt hể chạy theo kia.

Nhưng hiện tại cũng không có ai chú ý tới tình huống kỳ lạ này. Mọi người hiện tại đang nóng lòng muốn nhìn thấy mấy bức tranh trong đồn đãi khiến người ta không kim được hiếu kỳ kia.

Thiên Hạ lâu không hổ là nơi chuyên tổ chức những cuộc đấu giá lớn, chỉ trong vòng một giờ, toàn bộ khách đến dự hội đấu giá đã được bài trí an vị ngồi vào nơi dành cho khách nhân.

Đội các vị khách đã an vị ổn thỏa, người chủ trì Thiên Hạ Lâu cũng như những lần đấu giá khác đứng ra nói một lèo các quy tắc cần chú ý khi muốn mua một món đồ. Nào là cần phải gõ chuông sau đó mới báo giá, mỗi lần báo giá phải +100 lượng bạc trở lên, không được báo giá thấp hơn 100 lượng bạc. Nào là... (TG: Minh tóm tắt cho nhanh nha)

Sau khi người chủ trì Thiên Hạ lâu nói xong thì tới lượt cung lão bản.

Cung lão bản hai tay bởi vì kích động nên có chút run run, Ông chỉnh trang lại quần áo vốn không bị một tí nếp nhăn nào của mình lại sau đó mới chậm rãi bước lên trên đài cao.

Phía sau Cung Lão bản là năm hán tử mặt lạnh trong bộ trang phục màu đen. Mỗi bước chân nhẹ nhàng như đi trên gió, điều đó chứng minh rằng năm người này chính là một cao thủ hạng cao. Năm vị hán tử chậm chạp theo sau Cung Lão, trên tay mỗi người là một cái khay lớn, trong mỗi khay là một bức tranh dùng để bán đấu giá hôm nay.

Cung lão bản bước lên đài cao, ông xoa xoa hai tay lại với nhau sau đó mới từ từ nở nụ cười chậm rãi nói:

“Chào các vị, Trước tiên Lão hủ đa tạ các vị hôm nay đã dành thời gian đến với hội đấu giá tranh của ta. Thú thật với các vị, những bức tranh chuẩn bị sắp đấu giá này đây cũng không phải thuộc quyền sở hữu của ta, mà là ta nhận được lời ủy thác của một vị tiên sinh họ “Ngao” nhờ chủ trì đấu giá mấy bức tranh này. Có lẽ hiện tại các vị ích nhiều sẽ muốn biết lai lịch vị Ngao tiên sinh kia, nhưng là Lão hủ không thể nói cho các vị biết. Bởi vì đây chính là lời hứa mà lão hủ đã hứa với vị họa sư kia.

Nhưng hiện tại chuyện quan trọng không phải Ngao tiên sinh là người nào, quan trọng là những bức tranh của Ngao tiên sinh có khiến cho các ngài hài lòng hay không thôi. Lão hủ cũng không muốn làm mất thời gian của các vị. Thôi thì bây giờ sẽ để cho các vị nhìn thấy những bức tranh của Ngao tiên sinh, để các vị tự mình bình phẩm vậy.”

Cung lão bản đứng trên đài cao nữa úp nữa mở nói. Xong ông ra hiệu cho một hán tử đang cầm bức tranh thứ nhất bước lên. Cung lão bản cái lưng phúc chốc thẳng đứng, trên mặt điều toát ra vẻ tự hào. Tấm vải đỏ che bức tranh được mở ra, dưới đài mọi người đều tò mò nhón cổ lên nhìn.

“Đây, bức tranh thứ nhất của buổi đấu giá hôm nay. Bức tranh này có tên “Dân giàu nước mạnh” Bức này mức giá đầu tiên sẽ là 30 vạn lượng bạc. Các vị ai có hứng thú xin mời bước lên đây ngắm nhìn một chút.”

Cung lão bản mắt lóe sáng tự tin nhìn mọi người nói.

Cung lão bản vừa nói xong, khán đài bên dưới mọi người nhao nhao lên. Có không ít tiếng cười lớn đầy xem thường và nhạo báng.

“Ôi trời! ta đang ở bán đấu giá tranh hay là buổi đấu giá bảo vật vậy? Một bức tranh thôi cũng đã gọi giá 30 vạn lượng. Kia lão tiên sinh chắc lánh đời lâu quá nên không phân biệt được giá cả a? 30 vạn lượng? Đúng là thật đáng kêu” Một vị trung niên trong bộ trang phục gấm mắc tiền ngồi ở hàng ghế số 4 không kìm được cười nhạo lớn tiếng.

Lời vị trung niên kia vừa nói xong dưới đài không ít người hòa theo. Nào là chê cười Cung lão bản tham tiền đến điên rồi, nào là nói ông hòn đá lót chân mà tưởng là bảo ngọc.

Cung lão bản đứng trên đài môi giật giật mấy cái, trong mắt có tức giận nhưng rất nhanh trở lại bình thường. Ông khẽ hừ một cái không để ý đến mọi người đang cười nhạo. Cung lão bản trong mắt có ngàn tia lóe sáng, ông nói thầm “Hừ, các người điều là người không có hiểu biết. Đợi đến các người nhìn thấy bức tranh này rồi tranh nhau mua lấy ta cũng không dễ bán cho các người.”

Cung lão bản nhìn phía dưới đài một cái rồi nở nụ cười. Ông chậm rãi từ tốn nói.

“Các vị, hôm nay đến đây điều là các vị quý nhân, bức tranh này của ta ra giá 30 vạn lượng đó cũng không phải mức giá quá cao để các vị không mua nổi. Nếu các vị không mua nổi bức tranh này vậy có thể chờ một chút nhìn xem mấy bức tranh sau. Nhưng là... Những bức tranh kia lão hủ lo lắng các vị đừng cũng đừng không đến nổi a”

Cung lão bản giọng nói vốn là từ tốn nhưng lời nói lại mang theo dao nhọn. Chẳng những ông chê họ không có đủ tiền mua còn chê họ không có kiến thức. Mấy vị khách nhân bên dưới nghe lời nói của Cung lão bản thì có chút tức giận. Chẳng qua vì ở hội đấu giá thì không thể đánh nhau, đó là quy định xưa nay. Ai cũng không thể vi phạm, dù đó là hoàng đế vua của một nước. Bởi vậy mọi người mặt hầm hầm nhìn lên trên đài. Ánh mắt như muốn nuốt trọn Cung lão bản.

Cung lão bản thấy không ai có ý định bước lên xem tranh thì trong lòng có chút gấp gáp. Nhưng nhớ tới lời của tiểu cô nương nên ông chỉ im lặng đứng một bên, trên mặt vẫn luôn giữ nụ cười đậm đậm.

Lúc này, người dưới đài mặt dù trong lòng cũng có chút mất hứng, xong nhưng cũng có chút tò mò. Không biết bức tranh là như thế nào đặc biệt lại được kiều giá cao như vậy. Những vị khách nhân cũng bắt đầu từ từ rút rịch muốn lên xem thử một chút.

Một vài vị quý nhân trong trang phục cao quý từ từ bước lên, dẫn đầu không ai khác là hai vị hòa thượng lúc này.

Vị lão hòa thượng từ lúc nghe tên của bức tranh thì đã hứng thú rồi. Phải biết thông thường một người họa sư, khi vẽ xong một bức tranh thường hay kén chọn và suy nghĩ rất nhiều. Họ muốn đặt ra một cái tên nghe tao nhã đẹp để cho bức tranh của mình. Nhưng vị Ngao họa sư này thì lại khác, đặt tên cho bức tranh của mình nghe rất bình thường, phải nói lại có chút dung tục. Lão hòa thượng cũng vì điều này mới tò mò về bức tranh.

Tiểu hòa thượng đi phía sau lão hòa thượng thì không mấy hứng thú, chẳng qua sư phụ đi thì hắn đi theo, chứ nếu không hắn thật không muốn chạy tới chạy lui như vậy.

Vị lão hòa thượng chậm chạp bước tới trước mặt Cung lão bản, ông mỉm cười một nụ cười nhẹ hắng sau đó mới bước tới nhìn tranh. Các vị quý nhân phía sau cũng bắt đầu chậm rãi bước lên đài, trong đó có không ít các vị quan viên trong triều. Bọn họ là bởi vì tên của bức tranh mà làm cho tò mò.

Lão hòa thượng trên mặt vốn luôn giữ một nụ cười nhân ái, nhưng tới khi nhìn thấy bức tranh thì cái môi cứng ngắt, mắt mở to khó tin. Lão hòa thượng cứ im lặng chột trăn nhìn chăm chăm vào bức tranh. Mấy vị khách nhân đi phía sau vốn là có chút tò mò với bức tranh, hiện tại thấy phản ứng của lão hòa thượng thì tò mò gấp đôi, chân cũng bước nhanh hơn tiến lại phía bức tranh để nhìn. Ở bên dưới có không ít người vì phản ứng của lão hòa thượng mà cũng bắt đầu đứng lên hướng về phía đài cao đi đến. Trong lòng mọi người đang nghĩ không biết bức tranh kia như thế nào lại làm cho lão hòa thượng phản ứng thái quá như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: 5 bức tranh chân động kinh thành 2

Đội đến khi mọi người tận mắt nhìn thấy bức tranh được đấu giá thì hầu như ai cũng bị dọa cho sợ hãi. Trước mắt mọi người hiện tại là một đồng lúa chín vàng với những bông lúa no đầy nặng trĩu. Từng bông lúa một được vẽ tỉ mỉ đến có thể nhìn thấy được một lỗ hổng ở đầu hạt lúa. Những lá lúa mềm nhẹ đã ngả sang màu xanh xám nhẹ nhàng nghiêng theo chiều gió. Ngàn ngàn mẫu lúa chín vàng được vẽ tỷ mỉ, từng nét từng nét được khắc họa như thật trên giấy trắng. Điều đặc biệt ở đây là rõ ràng mực vẽ điều là màu đen nhưng vẫn có thể cho người ta cảm giác được sâu sắc màu vẽ trên mỗi khung cảnh trong tranh.

Càng đặc biệt hơn là những người nông dân đang vui mừng thu hoạch lúa. Ở đây bút vẽ những con người này không có giống như những họa sư thường hay vẽ. Mà là từng ngón tay, gương mặt, đôi mắt, cái mũi, tới những cái bóng được nắng chiếu điều được vẽ giống như thật đến kỳ lạ. Thậm chí mọi người còn có thể cảm nhận được tiếng gió thổi, tiếng cười nói của người trong bức tranh. Quả nhiên kỳ lạ, kỳ lạ tới mức không thể tin.

Mọi người dường như bị chấn động không nhẹ, trên mặt ai cũng đều có một thần thái không biết nói nên lời. Khung cảnh đầy may mắn, đầy niềm vui cứ như vậy cuốn hút tâm hồn của những người đã nhìn nó. Rõ ràng là đang đứng trước một bức tranh nhưng lại cứ nghĩ rằng mình đang đứng trước một cánh đồng đầy lúa chín vàng uơm.

Cả một nhóm người cứ ngẩn ngơ như vậy nhìn vào bức tranh, người nhìn ta cũng nhìn. Thật lâu cũng không nghe được tiếng nói chuyện. Ngay cả thờ cũng điều cũng đã quên đường như.

Cung lão bản trên mặt điều là tự hào và vui vẻ. Thấy chưa, ông đã nói tranh này không có đơn giản mà. Cung lão bản hiện tại rất muốn cười to, nhưng ngại mặt mũi nên cố nén lại, kết quả cái miệng giật giật, chồm râu có xu hướng dựng đứng.

Mọi người dưới đài vốn không mấy hứng thú khi nghe nói bức tranh có giá tận 30 vạn lượng nên điều ngồi tại chỗ, không ích người đã âm thầm đứng dậy ra về. Nhưng hiện tại thấy những người lên xem tranh có biểu hiện kỳ lạ thì thấy khó hiểu. Một người đứng lên, tất cả mọi người cũng cùng đứng lên, cả khán đài phía dưới mọi người điều tò mò nhanh chân bước về phía đài.

Một vị hoa hoa công tử trong bộ trường bào màu bạc trông thấy bức tranh, đầu tiên là chết trân sau đó vội vã sai hạ nhân nhanh chóng trở về gọi lão cha của hắn đến. Ai có thể không động lòng đây? bức tranh kỳ lạ như vậy nếu không nhanh chóng mua lấy rất dễ bị người khác cướp đi mất.

Một vị lão quan có lẽ cũng sắp lục tuần nhìn thấy tranh xong, sau khi hồi hồn lại vội vàng sai hạ nhân trở về mang vài món đồ đem đi cảm gáp. Mấy người khác cũng không ngoại lệ, nếu không phải cho người về gọi người thì chính là cho người về lấy thêm tiền. Hoặc là sai người mang đồ đi cảm cố tạm. Phúc chốc những hiệu cảm đồ ở kinh thành người đến tập nập làm mấy lão bản ở đây một trận hoảng sợ hủ hồn.

Trở về trên khán đài đấu giá. Mọi người sau khi hồi thần lại sau khi xem tranh thì vội vàng ra giá để mua tranh mà quên cả quy định là phải trở về chỗ ngồi gõ chuông.

Một vị lão quan vội vàng ra giá 35 vạn lượng, “Ta trả giá 35 vạn lượng để mua bức tranh này.”

Ta ra “45 vạn” Một vị thiếu niên trong trang phục gấm vân la ra giá.

“Ta ra giá 47 vạn” Một vị khác vẫn chưa trở về chỗ ngồi kịp cũng vội ra giá.

Người chủ trì Thiên Hạ lâu thấy hiện tại đang loạn một đoàn vội vàng gõ chuông nhắc nhở mọi người.

Phúc chốc trong hội đấu giá không khí lên cao không ngừng, từng người từng người cứ lớn tiếng ra giá tranh nhau mua tranh. Mức giá lúc này đã nâng lên tới mức 100 vạn lượng. Cúi cùng một vị râu ria lão già dùng giá 120 vạn lượng dành lấy mua được bức tranh này. Lúc này mọi người nhìn lại mới chợt phát hiện thì ra đây chính là thừa tướng đương triều Lỗ Mạc Lư.

Lỗ Mạc Lư hôm nay vốn đi trong cung cùng hoàn để đánh cờ, ai ngờ vừa ra khỏi cung thì bị một đám hạ nhân bao vây lấy. Lỗ Mạc Lư có chút tức giận nhưng nghe nói ở Thiên Hạ lâu hiện tại có bảo vật ngàn vàng khó cầu. Cũng có chút tò mò, Lỗ Mạc Lư bèn lên xe ngựa cùng hạ nhân tới đây. Đội nhìn thấy con trai đang kích động mặt đỏ bừng chờ mình, Lỗ Mạc Lư trong lòng có sở.

Ông nhanh chóng bước lên khán đài nhìn một chút bức tranh gì lại có thể làm mọi người náo tới mức như vậy. Nhưng ông có chút không dám tin vào mắt mình, nhìn thấy bức tranh hiện ra trước mắt ông, Lỗ Mạc Lư không cần nghĩ ngợi nhiều vội vàng vàng ủa theo mọi người hô giá. Cuối cùng bức tranh cũng vào tay mình, dù là mức giá có thể nói quá cao. Nhưng ông lại thấy hài lòng, còn có chút tự hào.

Bức tranh đã tìm được chủ, lúc này dưới đài không ích người nhao nhao lên không cam tâm. Cung lão bản lúc này miệng cười không khép được. Ông lớn tiếng trấn an mọi người, Cung lão bản nói hiện tại còn lại tới bốn bức tranh, cũng không thua kém bức tranh vừa rồi.

Cung lão bản vừa nói xong, dưới khán đài phúc chốc trở nên an tĩnh. Nhưng cũng không ích người thúc dục Cung lão bản nhanh một chút kéo vài đồ ra để mọi người nhìn một chút mấy bức tranh kia.

Cung lão bản cười hề hề, không để mọi người chờ lâu, ông nhanh chóng mang mấy bức tranh ra cho mọi người cùng xem. Buổi đấu giá lại tiếp tục sôi

trào.

Từng bức tranh như mang theo một phép màu dụ hoặc, năm bức tranh mang ra năm lần xem năm lần điều làm mọi người chấn động. Mỗi một bức tranh đều mang một cái tên rất đối bình thường rất rẻ tiền nhưng thật sự giá trị bức tranh này không thể dùng từ ngữ nào có thể diễn tả.

Hội đấu giá kết thúc, bốn bức tranh còn lại cũng đã tìm được chủ. Dĩ nhiên những người mua được bức tranh cũng đều là người có một tên tuổi không bình thường. Và Cung lão bản sau buổi đấu giá này quen được không ít quý nhân kinh thành. Có không ít người quyền thế mở miệng mời ông ghé phủ tham quan. Dĩ nhiên Cung lão bản lắc đầu từ chối hết. Ông không có gốc, mới không muốn dính tới phiền phức đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Mưa rồi

Thời gian chậm chạp trôi đi, từ ngày hội đấu giá tranh ở kinh thành kết thúc đến nay cũng đã gần một tháng. Trong thời gian này, Cổ Tam đã mang Từ Tình âm thầm đi khắp nơi tìm người môi giới để thu mua hạ nhân.

Qua nhiều ngày điều tra lựa chọn kỹ lưỡng, nhà Từ Tình đã mua được gần 30 người. Trong đó có 25 nam nhân và 5 người nữ nhân.

Những người được mua đều là bán mình khế sinh tử. Trong đó nam nhân được mua đều là người có một ích công phu. Phải nói 30 người này chính là qua sàng lọc tuyển chọn rất kỹ lưỡng của Từ Tình. Tiêu chí tuyển lựa người của Từ Tình quan trọng nhất đó là trung thành.

Sau khi mua người xong, Từ Tình âm thầm mang họ về đại trạch viện mới mua ở trấn Tô Dương, sau đó lập ra một mục quy củ của nhà các nàng. Từ Tình để Cổ Tam và Từ Dục đứng ra dạy dỗ quy củ cho họ.

Qua hơn nửa tháng, trong 30 người đầy đã được Từ Tình chọn ra 4 người khiến nàng vừa ý nhất. Trong đó theo từng người là Hộ Phong, Hộ Võ, Hộ Ngôn và Hộ Ván. Những người này lớn nhất là Hộ Phong 23 tuổi, nhỏ nhất là Hộ Ván 19 tuổi. Hộ Ngôn và Hộ Ván đều 21 tuổi.

Tên của những người này là do Từ Tình và Cổ Tam đặt ra đấy. Ở đây nếu thu mua hạ nhân thì người mua sẽ phải đặt lại tên cho hạ nhân. Từ Tình vì điều này có chút đau đầu, suy đi nghĩ lại cuối cùng nàng lấy họ Hộ làm chuẩn, còn tên sẽ do Cổ Tam và Từ Dục đặt.

Lại nói lai lịch của bốn người này cũng không phải tầm thường. Trước tiên là Hộ Phong, người này là con của một hộ thương nhân nhà giàu. Từ nhỏ đã được học với một vị tiên sinh tại gia, vị tiên sinh kia cũng là một người có văn có võ. Bởi vậy nên Hộ Phong học được không ít từ vị tiên sinh này.

Nhưng chuyện không may xảy đến, cha của Hộ Phong trong một lần đi theo đoàn mua hàng thì gặp thổ phỉ, ông dù may mắn thoát được nhưng trong người lại mang theo một thân đầy thương tích trở về. Trở về sau, cha Hộ Phong bởi vì thương tích quá nặng, lại thêm vì thua lỗ một vốn hàng lớn. Cuối cùng cũng không trụ nổi.

Nhà Hộ Phong cũng từ đó mà tuột dốc không phanh. Phúc chốc từ một hộ thương nhân giàu có trở nên bần hàn không chịu được. Nương của Hộ Phong vì vậy mà sinh bệnh nặng, Đại ca và đại tẩu bởi vì chạy tiền trị bệnh cho nương mà vô ý đắc tội nhà quyền quý, kết quả đại ca bị đánh một thân đầy vết roi. Hộ Phong đau lòng nương, đau lòng đại ca. Cuối cùng đồng ý bán thân để lấy tiền cho cả nhà vượt qua sóng gió.

Hộ Võ thì hoàn cảnh đỡ hơn một chút. Hộ Võ nhà có rất nhiều huynh đệ, lại là nhà nghèo. Hộ Võ là một người yêu thích võ thuật, bởi vậy từ nhỏ đã báỉ một vị giang hồ hiệp sĩ giả làm đệ tử. Từ đó ngày ngày đi theo vị hiệp sĩ này. Cuối cùng một ngày vị hiệp sĩ giả bệnh chết, Hộ Võ trở về gia đình. Nhưng lúc này đây nhà của hắn bởi vì hôn sự của mấy tỷ muội huynh đệ nên rất thiếu thốn bạc. Hộ Võ tự nhận thấy hắn cũng nên vì cha mẹ san sẻ gánh nặng. Bởi vì từ nhỏ hắn không ở bên phụ mẫu nên trong lòng hắn cảm thấy hắn là một đứa con bất hiếu. Vậy là hắn quyết định bán thân để lấy bạc báo hiếu phụ mẫu.

Hộ Ngôn thì hoàn cảnh đặc biệt đáng thương. Gia đình hắn có thể nói là dòng dõi thư hương. Nhưng là... hắn không phải một đứa con được người ta chào đón. Bởi vì hắn là con do một vị thiếp thất sinh ra. Phải biết thời này triều đình rất hạn chế trong việc nam nhân nạp thiếp. Huống hồ còn là để thiếp sinh con. Điều đó chẳng khác nào lấy nhục bôi đen mặt dòng họ. Bởi vậy từ khi Hộ Ngôn ra đời, cha của hắn liền đem hắn giấu đi, không để bên ngoài biết được. Đối với người bên ngoài, cha Hộ Ngôn nói hắn là nô bộc, là hạ nhân. Nương của Hộ Ngôn cũng bởi vì vậy mà thương tâm đến sinh bệnh. Và một thời gian trước, nương của Hộ Ngôn cũng đã qua đời rồi.

Trong một ngôi nhà lớn không có nương nữa, Hộ Ngôn càng không muốn ở lại. Cuối cùng hắn quyết định rời khỏi nhà, tha bán thân làm nô bộc nhà người khác còn hơn phải đối mặt với người thân lại không phải người thân.

Hoàn cảnh Hộ Ván thì lại đặc biệt thú vị, nương của hắn là một đầu bếp ở thanh lâu, cha của hắn cũng là người giữ cửa ở đấy. Mấy tháng trước, cả nhà bọn hắn vừa chuột lại khế ước bán mình. Ai ngờ bởi vì từng làm việc cho nơi phong trần khiến bọn họ không vừa mắt rất nhiều người. Kết quả mở quán ăn thì không có khách, mở tiệm buôn bán thì không có người mua. Số tiền dành dụm mấy chục năm trời cứ vì vậy mà thua lỗ hết. Cuối cùng bọn họ lại tiếp tục bán thân, nhưng khổ nỗi không người nào chịu thu mua bọn họ. Cứ như vậy bọn họ ôm cây đợi thỏ, đợi tới hôm Từ Tình nhìn thấy bọn họ sau đó mua về.

...

Sau khi điều tra hết lai lịch của những người được mua về, Cố Tam bắt đầu giao việc cho bọn họ. Trước tiên đối với Hạ Phong, Cố Tam để cho hắn nắm giữ bốn người, Sau đó lệnh hắn đi tặc cả các trấn ở gần Huyện Cửu Thủy thành tìm những đại trạch viện bỏ trống mua xuống.

Kể đến là Hộ Võ , Cố Tam giao cho hắn 20 người, để hắn đi thu mua cây gỗ chắc chắn về tu sửa lại tất cả các đại trạch viện mà Hạ Phong đã mua.

Hộ Ngôn sẽ là người đốc thúc và kiểm tra tiến độ xây dựng các đại trạch viện. Hộ Vần sẽ là người chuẩn bị các cỗ xe ngựa rắn chắc. Từ Tinh muốn dùng xe ngựa để cứu người vào những ngày có mưa bão thiên tai.

Chờ mọi chuyện sắp xếp đầu vào đầy rồi thì trời cũng đã tháng tư. Từ Tinh những ngày này trong lòng đặc biệt không thoải mái. Trong lòng giống như lửa đốt vào thân, Từ Tinh suy đoán. Có phải hay không thiên tai thật sự đã đến?

Từ Tinh từ ngày mơ thấy giấc mơ kia thì đã luôn chuẩn bị tư thế sẵn sàng để cứu người, giúp người. Dù là, dù nàng chuẩn bị đầu vào đầy cả rồi nhưng mà trong tâm vẫn có một chút cảm giác có phải hay không mình chỉ là làm “láp” (ý nói làm tào lao lùm lùm). Nhưng bởi vì dù sao cũng là mạng người nên nàng mới cố gắng chuẩn bị chu đáo hết thảy.

Nhưng là mấy ngày nay, cái cảm giác kỳ lạ kia lại xuất hiện trong đầu, dường như có cái gì đó thúc đẩy nói với nàng, sắp tới sẽ có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

... ..

Sáng ngày 5 tháng 5 năm 1023

Hôm nay ông mặt trời thức dậy rất sớm, Dù chỉ mới khoảng giữa giờ mao mà mặt trời đã lên cao quá sào. Như mọi hôm, Từ Dục, Từ Diệc canh giờ dậy sớm chuẩn bị đi đọc sách.

Cố Tam, và Tô thị cũng đã dậy, Tô thị đang ở trong bếp nấu thức ăn.

Mặt dù trong nhà hiện tại có hạ nhân, nhưng bữa cơm gia đình luôn do một tay Tô thị và Từ Nương nấu. Còn những người hạ nhân được mua về thì trừ một vài người Hộ Phong ra, tất cả người còn lại điều trụ tại một trạch viện trên trấn trên. Bởi vì Từ Tinh không muốn để người trong thôn quá chú ý đến nhà các nàng.

Từ Tinh hôm nay đặt biệt dậy sớm, nàng ngồi ngốc ngốc trên giường mềm mại của mình. Tiểu ngũ cũng vừa thức dậy thấy Từ Tinh ngồi ngẩn ngơ thì dụi mắt hỏi:

“Tiểu tỷ, sao hôm nay tỷ dậy sớm vậy?”

Từ Tinh hồi hồn, nhìn tiểu ngũ một cái rồi đưa tay nheo nheo mắt bé cười gượng nói:

“Tỷ hàng ngày bộ dậy muộn lắm sao?”

Tiểu ngũ rút cổ, bé chảnh miệng cười hề hề nói “Tiểu tỷ, tam ca nói tỷ là một con sâu lười, ngày nào cũng đợi mặt trời phơi mông mới chịu thức dậy, hôm nay mặt trời chưa kịp phơi mông tỷ đã dậy rồi, không phải sớm thì là gì?”

Từ Tinh nghe tiểu ngũ mỉa mai mình thì nhăn mặt, nàng cong hai tay lên nheo nheo hai gò má phúng phính của Tiểu ngũ đe dọa. Tiểu ngũ rất nhanh chóng tránh thoát được ma trảo của Từ Tinh cười ha ha tuột xuống đất chạy ra ngoài trốn mất.

Từ Tinh ngồi trên giường nhìn tiểu ngũ cắm đầu chạy trốn chết thì phì cười. Nàng cũng chỉnh sửa lại trang phục rồi mang dới vào tuột xuống giường đi ra ngoài.

“A.. tiểu muội, hôm nay muội dậy sớm a?” Từ Diệc vừa thấy Từ Tinh thì lớn tiếng trêu chọc. Từ Tinh nhăn mày đầu mắt nhìn Từ Diệc hừ một tiếng. Thấy Từ Dục và Từ Diệc chuẩn bị đi đọc sách Từ Tinh vội ngăn cản.

“Đại ca, tam ca, hôm nay hai ca đừng đi đọc sách”

Cố Tam vừa từ ngoài cửa đi vào nghe thấy Từ Tinh nói vội bước lại gần ôm Từ Tinh lên tò mò hỏi:

“Tinh Nhi, có chuyện gì sao?”

Từ Dục và Từ Diệc cũng đưa mắt tò mò nhìn Từ Tinh chờ nàng trả lời. Không biết hôm nay lại có chuyện gì làm cho tiểu muội dậy sớm, còn không cho bọn hắn đi đọc sách nữa. Từ Dục nhìn Từ Tinh chờ nàng nói.

“Cha, con có cảm giác... có cảm giác không được thoải mái. Có lẽ hôm nay... sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Cha, hiện tại cha cho người gọi bọn tứ Hộ về đi cha.”

(Tứ Hộ là Hộ Phong, Hộ Võ, Hộ Ngôn và Hộ Vần)

Cố Tam nhú mảy, đưa mắt nhìn con gái nhỏ một lúc rồi gật đầu nói. “Được!” sau đó quay sang nói với Từ Dục.

“Dục nhi, con trước cho người gọi bọn Từ Hộ mau trở về”

Từ Dục trong mắt có chút lo lắng nhìn Từ Tình một cái rồi gật đầu nói “Dạ” với Cố Tam

Thời gian qua, Cố Tam và Từ Dục thường hay làm vài chuyện đại sự, lại thêm bởi vì trong nhà có hạ nhân. Vì vậy, hành động và lời nói của Cố Tam và Từ Dục cũng trở nên có chút uy nghiêm hơn xưa rất nhiều. Không riêng gì Cố Tam và Từ Dục. Tô thị, Từ Nương, Từ Diệc và tiểu ngũ cũng đều có phong phạm của người quý nhân. Điều này làm cho Từ Tình rất hưởng thụ. Bởi vì nếu mọi người còn không quen thay đổi cách hành xử thì tương lai khi vào kinh thành sẽ rất dễ làm trò cười cho mọi người.

... ..

Buổi trưa, y theo những gì Từ Tình cảm nhận được. Bầu trời trên cao vốn đang nắng gắt. Không ích các nông dân đang ra đồng thăm lúa xem khi nào có thể gặt được thì bỗng dưng trên bầu trời “Ầm! Ầm!” một tiếng rồ lớn. Cùng lúc đó bên tai mọi người đều nghe một âm thanh “Ừ...Ừ...” thật lớn đổ dồn về phía mình. Gió ở bốn phương tám hướng bắt đầu thổi mạnh từng chập, gió giật từng cơn, từng nhánh cây ven bờ cũng muốn bị gió cuốn tới nằm bẹp.

Cả thôn mọi người phúc chốc nhao nhao lên, không ích người hốt hoảng gọi trời gọi đất. Đến lúc này hầu như ai cũng biết chuyện gì sắp xảy ra rồi. Âm thanh này chính là báo hiệu trời sắp đổ mưa, nhưng mà này không phải một cơn mưa bình thường, mà là một cơn mưa rất lớn.

Lúc này mọi người ai nấy đều lo lắng đứng ngồi không yên. Bởi vì năm nay mọi người gieo mạ trễ hơn mọi năm, lúa trên đồng cũng còn nhiều ngày nữa mới có thể gặt. Hiện tại nếu có mưa lớn kéo qua, những cây lúa nhất định sẽ bị ngã nghiêng trên đồng. Bông lúa cũng sẽ bị rơi hạt xuống ruộng. Thu hoạch cũng vì vậy mà ích đi rất nhiều.

Bốn người tứ Hộ vốn đang ngồi trên ghế nhỏ báo cáo công việc với Cố Tam cũng giật mình đứng dậy. Tô thị đang ngồi may quần áo với Từ Nương cũng lo lắng vội vàng kéo Từ Tình ôm chặt nằng vào lòng.

Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và tiểu ngũ cũng vội tụ họp lại một chỗ với Cố Tam và Tô thị.

Hộ Phong nhú mảy lo lắng, hần vội đứng lên chấp tay với Cố Tam nói:

“Lão gia, hay là để thuộc hạ đi ra ngoài điều tra xem có chuyện gì rồi”

Cố Tam gật đầu, cũng nhanh đứng lên nói “Ta cũng đi xem một chút.”

Nói xong, Cố Tam và Hộ Phong nhanh chóng đi ra ngoài.

Bên ngoài, bầu trời vẫn còn nắng, bên tai thì lại vang lên tiếng ầm ầm giống như có một đoàn giặc xâm lược. Càng ngày càng kéo đến gần. Âm thanh này thật sự làm cho người nghe phải khiếp sợ mà che tai lại.

Đến khi nghe thấy được âm thanh kia đến sát bên mình thì hạt mưa cũng bắt đầu dội nặng mà trút xuống đất. Cố Tam nhìn thấy thì ngây ngẩn cả người. “Là mưa nặng” Cố Tam thì thào.

Từng hạt mưa to dầm dề như đầu ngón tay cứ như vậy đập mạnh xuống đất, mỗi một hạt rơi xuống thì mặt đất bị lõm xuống một lỗ nhỏ. Bầu trời vốn đang nắng cũng bắt đầu chuyển sang đen kịt rồi.

Từ Tình cũng muốn nhìn xem một chút tình hình bên ngoài nên khi Cố Tam vừa đứng dậy đi ra ngoài thì nàng cũng vội vàng chạy theo. Tô thị dĩ nhiên không muốn để nàng đi nên đưa tay nắm áo kéo nàng lại. Từ Tình vội mắt đáng thương nhìn Từ Dục cầu cứu, Từ Dục xoa trán bất đắc dĩ bước tới ôm Từ Tình từ tay Tô thị nói:

“Nương, hay là để tiểu muội ra ngoài nhìn một lát, dù sao muội ấy cũng nên biết được tình hình cụ thể mà.”

Tô thị do dự sao đó cũng gật đầu, Tô thị xoay người lấy một cái áo choàng dày ấm áp mặc vài cho Từ Tình rồi đối với Hộ Võ, Hộ Vần, Hộ Ngôn đang lo lắng đứng ngóng ra ngoài bên cạnh cứng giọng nói:

“Ba người các người đi theo bảo vệ tiểu thư, đừng để mưa rơi trúng nàng.”

Hộ Võ, Hộ Vần, Hộ Ngôn vội chấp tay nói “Dạ, Phu nhân” rồi nhanh chóng chia ra đứng xung quanh Từ Tình cùng nàng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thiên tai lũ lụt

Từ Tĩnh trong vòng che của ba người Hộ Văn, Hộ Võ, Hộ Ngôn cùng Từ Dục đi ra ngoài. Vừa ra tới gần cửa đã thấy Cổ Tam đang đứng bên mái hiên nhìn lên trời. Phía sau Cổ Tam là Hộ Phong đang đứng che ô cản gió cho Cổ Tam.

Đang tập trung nhìn mưa, nghe có tiếng chân Cổ Tam xoay người lại. Thấy người đi ra là Từ Tĩnh, Cổ Tam vội bước tới ôm nàng vào lòng, cẩn thận nhét nàng vào áo khoát rộng của mình để nước mưa không văng trúng nàng. Từ Tĩnh bị Cổ Tam nhét vào trong áo chỉ lộ được hai con mắt nhìn ra ngoài, cảm nhận được sự che chở của Cổ Tam, Từ Tĩnh có chút không biết làm sao.

“Cha, mưa thật rồi. Theo phương hướng này thì thật đúng là từ huyện Cửu Thủy Thành kéo đến.” Từ Dục nói.

Cổ Tam không trả lời Từ Dục, mày nhíu chặt. Bởi vì ngay có bốn người Hộ Phong ở đây nên Cổ Tam cũng không nói với Từ Dục cái gì.

Từ Tĩnh nhìn mưa một lúc, trong lòng có chút lo lắng. Nhà nàng hiện tại ở tận đây mà còn bị mưa đập như thế này, vậy ở huyện Cửu Thủy kia, mọi người liệu có thể nào vượt qua được hay không? Từ Tĩnh im lặng liếc mắt nhìn mấy người Hộ Phong một cái sau đó nắm tay áo Cổ Tam giật giật nói:

“Cha, chúng ta trở vào nhà sao?”

Cổ Tam đưa mắt nhìn con gái nhỏ được quấn kỹ trong lòng mình, thấy nàng chớp chớp mắt nhìn mình thì nhẹ điểm đầu. Cổ Tam xoay người lại chuẩn bị bước vào nhà. Chợt Cổ Tam dừng lại.

“Các người trở về nghỉ đi, không cần theo chúng ta... Có lẽ sắp tới ta sẽ giao cho các người rất nhiều việc để làm, sẽ rất bận rộn. Bởi vậy bây giờ tranh thủ nghỉ ngơi một chút giữ sức.” Cổ Tam nói với bốn người Hộ Phong.

Bốn người Hộ Phong nghe Cổ Tam nói thì khó hiểu nhìn nhau, trong mắt mờ mờ, nhưng cũng rất nhanh đã bình ổn lại. Bốn người chấp tay khom lưng với Cổ Tam hô “Dạ” rồi nhanh chóng xoay người nhanh chóng rời đi.

Cổ Tam ôm Từ Tĩnh một đường thẳng vô nhà. Để Từ Tĩnh lên chiếc giường có lò sưởi. Cổ Tam cởi áo khoát rộng ra máng lên móc rồi cũng chậm rãi trèo lên giường.

Tô thị này giờ cùng Từ Diệc và Từ Nương cho người đi xung quanh kiểm tra và đóng lại các cửa sổ cũng đã quay trở lại. Cả nhà lúc này điều tị hợp lại bên chiếc bàn ngắn chân trên giường sưởi.

Tô thị rót một chun trà nóng đưa đến trước mặt cho Cổ Tam, sau đó cũng rót cho cả nhà mỗi người một chén. Cổ Tam cầm chun trà cẩn thận thổi phù phù vài cái, chờ nước trà trong chén có độ ấm vừa đủ, Cổ Tam bèn dứt ly trà đến bên miệng Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh ngồi cạnh Cổ Tam và Từ Dục, nàng đang trừng mắt với tiểu nữ thì thấy ly trà xuất hiện trước mặt mình. Từ Tĩnh không nghĩ ngợi vội há mồm một hơi uồn cạn.

Cổ Tam cầm ly trà không trở lại, Tô thị bèn rót thêm vào trong ly trà mới. Cổ Tam đưa trà lên môi nhấp một ngụm sau đó mới chậm rãi nói.

“Không nghĩ thế nhưng thật sự có mưa, mưa hạt lớn như vậy thật không bình thường chút nào. Xem ra lần mưa này quả đúng như lời Tĩnh Nhi nói rồi.”

Tô thị gật nhẹ đầu, trong mắt toát lo lắng. Vừa lo lắng đột thiên tai lần này, vừa lo lắng cho con gái nhỏ. Không nghĩ thế nhưng con gái nhỏ của bọn họ cư nhiên có thể nhìn thấy trước được tương lai, nàng thật sự không biết nên vui hay nên buồn nữa.

“Tĩnh nhi, con nói trong giấc mơ của con mưa này sẽ kéo dài tới tận năm ngày năm đêm sao?” Tô thị hỏi.

Từ Tĩnh gật đầu “Nương, đúng vậy, con nhìn thấy mưa suốt năm ngày năm đêm. Ngày thứ nhất mưa lớn ngày thứ hai là gió lớn, ngày thứ ba thì dề bị vỡ và cuốn trôi tác cả mùa màng và nhà cửa. Đến ngày thứ tư và thứ năm thì...” Từ Tĩnh nói tới đây thì ngưng lại, như đang nhớ đến hình ảnh trong giấc mơ Từ Tĩnh khẽ rùn mình.

“Nương, ngày thứ năm trong mơ con nhìn thấy đó là rất nhiều người chết do bị nước cuốn đi. Và cổng thành cũng bị lật ngã, toàn thành điều chìm trong biển nước.”

Từ Tĩnh nói tới đây mặt đã tái mét rồi, nàng vẫn còn nhớ như in hình ảnh trong giấc mơ đó. Khi ấy người chết vô số, có rất nhiều thi thể bị nước cuốn trôi về một phía của dòng sông. Cũng có không ít thi thể còn vương lại bên những tòa nhà cao và những cây cổ thụ rắn chắc. Hình ảnh đó quả nhiên thật đáng sợ. Từ Tĩnh sống đã hai mươi mấy năm rồi chưa từng nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp đó.

Cổ Tam nhìn thấy con gái nhỏ mặt tái mét thì biết nàng đang nghĩ đến chuyện không hay, Cổ Tam vội ôm Từ Tĩnh vào ngực vỗ vỗ lưng nàng nói:

“Tĩnh nhi ngoan, đừng sợ, có cha ở đây. Ngoan, đừng nghĩ đến những thứ kia nữa”

Tô thị thấy Từ Tĩnh như vậy thì đau lòng, thầm trách mình sau hồ đồ đi hỏi mấy chuyện này làm con gái sợ hãi.

Từ Tĩnh gục trong lòng Cổ Tam, Trong đầu vẫn còn chút hình ảnh làm nàng không thoải mái. Từ Tĩnh nói.

“Cha, Cửu Thủy Thành nơi đó người rất đông, chúng ta có lẽ cũng chỉ có thể giúp được một số người thôi. Con nghĩ sắp tới người tị nạn sẽ đến chỗ chúng ta rất nhiều. Cha, cha có thể thu xếp hết được không?”

Cố Tam trầm ngâm “Cha nghĩ dù không thể làm tốt tất cả, nhưng ích nhất cũng có thể làm được ổn thỏa.”

Từ Tinh gật đầu, nàng cũng có chút lực bất tòng tâm rồi. Những chuyện đại sự cứu người này nàng chỉ có thể nghĩ cách, còn thực hiện thế nào cũng chỉ có Cố Tam làm được thôi.

“Cha, vậy cha định làm như thế nào? Đại trạch viện của chúng ta cũng không thể chứa hết những người dân tị nạn đó. Cha, nếu vậy có thể nào sẽ loạn không?”

Cố Tam xoa đầu Từ Tinh, cười đậm đậm nói “Tinh Nhi à, cha đã cùng đại ca con tính hết rồi, Trước tiên chúng ta sẽ cứu người già, người bị thương và trẻ con trước. Cho họ trụ lại đại trạch viện. Còn những người thanh niên có sức khỏe thì để họ giúp chúng ta làm việc, sau đó chúng ta sẽ phát lương thực cho họ” Cố Tam nói tới đây thì dừng lại, liếc mắt nhìn Từ Dục một cái mới nói tiếp.

“Đại ca con nói, khi có lũ, nếu là người có tiền thì nhất định họ sẽ chạy trước tiên. Còn những người nghèo khó họ sẽ không có phương tiện để chạy nên sẽ bị vây lại xung quanh các trấn gần đây. Chúng ta lúc ấy cũng có thể dễ dàng giúp được người cần giúp.”

“Nha!” Từ Tinh nha một tiếng quay mặt lại nhìn Từ Dục, không nghĩ thế nhưng tên tiểu tử này lại biết nghĩ đến cách này a. Xem chừng tương lai vị đại ca này cũng không đơn giản rồi.

Từ Dục bị Từ Tinh nhìn có chút không tự nhiên. Từ Dục đưa tay cốc đầu Từ Tinh một cái mắng.

“Muội nhìn ca như vậy làm gì, ca cũng chỉ dựa theo cách làm của muội mà học hỏi thôi, sao há? xem thường ca của muội sao?”

Từ Tinh biau môi ôm đầu, ai nói nàng xem thường đầu nha, nàng là đang tán thưởng đó có được không?

“Ca, muội chưa có nói cái gì a, ca lại cốc đầu muội. Muội chính là bị ca cốc đầu riết mới trở nên ngốc đấy”

Không khí trong nhà vốn đang u ám chỉ vì một câu nói đùa của Từ Tinh mà trở nên vui vẻ, Cố Tam một tay xoa xoa trán Từ Tinh chỗ vừa bị Từ Dục cốc, một tay thì vỗ vỗ lưng nàng.

Từ Diệc đang uốn nước nghe Từ Tinh nói cũng xém sặc, vương cổ lên cao nuốt hết nước xuống rồi la lớn.

“Tiểu muội a, muội mà ngốc?. Xi... nếu muội mà ngốc thì ai mới không ngốc đây a”

Tô thị thấy Từ Tinh gương mặt hồng hào vui vẻ trở lại thì thở phào một hơi, nàng còn lo lắng con gái sẽ bị ám ảnh bởi giấc mơ kia. Còn Từ Tinh thì dù đang cười nhưng vẫn chú ý nét mặt của cả nhà. Trong lòng nàng thật ra không biết là tư vị gì nữa. Người nhà hiện nay đối với nàng giống như là cảm trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan vậy. Thật không biết nên cười hay là nên khóc nữa.

“Đúng rồi, lương thực hiện tại còn trong túi thần kỳ của con con nên mang ra đi. Để vài ngày nữa cha cho người chở đi về các đại trạch viện.” Cố Tam bỗng dưng nhớ đến lương thực vẫn còn trong túi thần kỳ của Từ Tinh vội nhìn Từ Tinh nói.

Từ Tinh chống tay suy nghĩ, “Cha, không cần phải lu bu vận chuyển làm gì, cứ để con theo mọi người đến mấy đại trạch viện, sau đó con đem lương thực ra là được rồi. Khỏi phải mất công mọi người đi tới lui vận chuyển, còn làm cho người khác chú ý nữa.

“KHÔNG ĐƯỢC!”

Cả nhà bỗng dưng hồ lớn. Tô Thị mặt trắng lại không đồng ý. “Tinh nhi, hiện tại bên ngoài mưa gió rất nguy hiểm, thân thể của con yếu ớt, đi tới đi lui dễ làm gì. Chuyện vận chuyển thì cứ để bọn hạ nhân làm, con đừng có chạy lung tung.”

Cố Tam cũng nói “Tinh Nhi, nương con nói đúng, chuyện vận chuyển cứ để cha lo là được, con tốt nhất nên ở trong nhà đi, đừng đi ra ngoài, hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm”

Từ Tinh nhăn mặt, được rồi, không cho thì thôi chứ, làm gì cả nhà cùng nhau hội đồng như vậy a. Còn tưởng nàng làm sai chuyện gì rồi chứ. Thiết tình...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Dân tị nạn

Cửu thủy thành.

Mưa từ hôm qua đến hôm nay vẫn chưa tạnh, còn có xu hướng mưa càng lớn thêm. Mấy con đường ở Cửu Thủy Thành cũng đã bị nước mưa làm ngập lụt hết, Người đi đường điều phải lội nước mà đi. Người dân ở Cửu Thủy Thành hiện tại đang than trời trách đất. Hầu như tất cả lúa thóc ngoài ruộng đều bị nước mưa làm ngập lụt cây. Những hộ buôn bán cũng vội đóng chặt cửa trốn trong nhà.

Bên ngoài gió giật từng cơn, rất nhiều cây cối đã tróc gốc hoạt gãy ngã. Sáng hôm nay lại có thêm vài ngôi nhà yếu ớt bị gió làm sập hoàn toàn. Người dân ở Cửu Thủy Thành bắt đầu thấy hoan mang lo sợ. Không ích người đã bắt đầu chuẩn bị chạy nạn.

Trong Cửu Thủy thành hiện tại phải nói là không khí sợ hãi bao trùm, trên bàn thờ tổ tiên lúc nào cũng có khói hương bay nghi ngút. Các nhà hầu hết mọi người điều tụ một chỗ dưới bàn thờ khấn vái cầu xin. Nhưng dù cầu xin thế nào thì bên ngoài mưa vẫn cứ rơi mạnh. Mưa kéo dài tới nửa đêm vẫn chưa chịu ngừng.

Buổi tối cùng lúc đó con đê vốn mới được sửa vào mấy năm trước bỗng chốc bị bể. Phút chốc, từng cơn nước hung hăng giống như một con mã xa lớn tràn vào trong thành. Nước vừa mạnh lại nhiều, nước tràn tới đâu thì những đồ vật chỗ đó điều bị cuốn theo dòng nước tới đó. Mạnh mẽ và hung tàn không thể nào chống đỡ được.

Đê vỡ, đó là chuyện kinh khủng không thể ngờ được của người dân nơi đây. Bởi vì lũ đến bất ngờ, người dân không kịp tránh thoát. Vì vậy nên những ngôi nhà ở gần các dòng sông điều bị nước cuốn không còn gì, những người xấu số chưa kịp chạy đi cũng điều bị cuốn vào dòng nước.

Người dân trong thành vừa nghe tin đê đã bị vỡ liền hoảng thần, mọi người không hẹn mà điều cùng nhau gom đồ đạc và tài sản nhanh chân chạy trốn.

Cửu Thủy Thành có tên Cửu Thủy Thành như vậy là bởi vì ở đây có tới chín con sông. Nếu là vỡ đê thì nước ở chín con sông kia tràn vào thành. Nếu không nhanh chân chạy trốn thì nhất định sẽ nhấn chìm trong dòng nước đó. Huống chi Tường thành được xây bằng gạch. Lại không có nhiều lối thoát nước. Nếu như bị nước tràn vào, nhất định cả thành sẽ bị ngập lụt.

Cửu Thủy Thành hiện tại nhốn nháo cả lên. Có nhiều người quyền quý bởi vì chạy trốn mà để xe ngựa của mình đọng chết không ích người. Nhưng mà lúc này cũng không có ai đứng ra bênh vực người bị nạn đó. Bởi vì mọi người điều lo chạy lũ. Có chăng phản ứng của họ đó là tránh né những chiếc xe ngựa kia.

Toàn bộ người dân điều chạy về phía cửa Thành phía nam. Bởi vì mấy cửa thành khác đã bị nước cuốn ngập hết, còn lại cũng không thể chạy được bởi vì đó là lối chết. Cổng thành giờ phút này chen chúc cả ngàn người, người chen ta lấn, cũng chỉ vì muốn tranh thủ trốn ra khỏi thành.

Trên trời thì mưa vẫn cứ nặng hạt đổ xuống, dưới chân thì nước ngập lē thē. Lại thêm giông gió thổi hù.. hù không ngừng. Trong thành nước cuộn cuộn chảy, nước đập vào tường thành kêu “Ầm Ầm.”. Rất nhiều người từ trong hỗn độn xô đẩy đó mà ngã xuống, rồi lại bị người phía sau dẫm đạp lên. Cứ như vậy hỗn loạn, cứ như vậy chết không biết bao nhiêu người.

Người thân thất lạc lẫn nhau, cả một vùng trời tiếng khóc tang thương hoảng sợ vang vọng.

....

Từ Trần Tô Dương, dưới cơn mưa giông nhỏ, lâu lâu lại có vài tiếng gầm thét từ phía xa. Mười mấy chiếc xe ngựa mạnh mẽ hùng dũng đội mưa mà chạy, hướng đến của mười mấy chiếc xe này là Cửu Thủy Thành.

Chạy suốt một ngày một đêm, cuối cùng cũng lờ mờ nhìn thấy được cổng thành. Lúc này có không ích chiếc xe ngựa chạy ngược hướng về phía này. Xe ngựa kia chạy ngang còn không quên hô to nhắc nhở.

“Các người nên quay đầu lại đi, Thành phía trước đã bị ngập lụt toàn bộ rồi”

Hộ Võ và Hộ Ván ngồi trong xe ngựa nghe thấy thì nhìn nhau, hai người trong lòng điều là có chút không thể tin nổi.

...

Ba ngày trước, Lão gia (Cổ Tam) gọi bọn họ về, ai nghĩ thế nhưng lại chỉ kiêu bọn họ đi nghỉ ngơi. Bốn người lúc ấy có chút tò mò nhưng cũng không hỏi nhiều. Không nghĩ đến thế nhưng lão gia sau khi cho bọn họ nghỉ ngơi một ngày thì gọi đến, rồi lệnh cho bọn họ đội mưa chạy đến nơi này cứu người. Bốn người trong lòng nghi vấn trùng trùng nhưng lại không dám hỏi. Ai ngờ khi xe ngựa càng đến gần Cửu Thủy Thành thì nhìn thấy người chạy nạn khắp nơi. Bốn người điều tự hỏi có phải hay không Lão gia đã biết trước được chuyện này.

Hộ Võ và Hộ Ván ngồi trong xe ngựa thò đầu nhìn ra ngoài, cảm thấy xe ngựa càng đến gần Cửu Thủy Thành thì mưa càng lớn, gió càng mạnh. Hộ Võ nhất chân một cái vọt ra ngoài xe ngựa neho mắt nhìn. Nếu cái đà này bọn họ cứ xông thẳng vào trong thành không may có thể bị gió thổi ngã xe ngựa mất. Hộ Võ lo lắng trao đổi với Hộ Phong và Hộ Ngôn ở xe ngựa phía sau.

Hộ Phong sau khi suy tính thì trầm giọng nói.

“Võ, Ván, hai người mang theo vài người chạy đến cổng thành, sau đó nói với người dân chúng ta ở đây cứu viện. Để bọn họ nhanh chóng di chuyển đến chỗ này. Còn vài người chúng ta sẽ ở lại dọn các cây dọc bên đường để các người tiện di chuyển.”

Hộ Võ và Hộ Ván đồng thời gật đầu. Hộ Phong giơ tay ra hiệu, một đoàn xe ngựa nhận được lệnh nên nhanh chóng dừng lại. Hộ Phong sai người tháo cổ xe ra lấy hai con ngựa giao cho Hộ Võ và Hộ Ván.

“Hai người nhớ cẩn thận!” Hộ Phong nhíu mày lời nói chứa lo lắng.

“Phong đại ca, người yên tâm. Chúng ta sẽ cẩn thận, sẽ an toàn dẫn mọi người tới.” Hộ Võ mặt cương nghị nói.

Hộ Phong gật đầu, vẫy tay với mấy xe ngựa phía sau. Phút chốc có gần hai mươi người bước tới. Hộ Phong chọn vài người có công phu vững vàng rồi để họ đi theo Hộ Võ và Hộ Vấn. Những người còn lại Hộ Phong để ba người ở lại chừng ngựa. Còn tất cả thì cùng nhau đi dọn đường.

.....

Cách cửa Thành Cừ Thủy khoảng 1 dặm, có rất nhiều dân chạy nạn đang nâng đỡ nhau đạp mưa mà chạy đến. Hiện tại, những nhà quyền quý đều đã lên xe ngựa đi hết, chỉ còn lại những người dân nghèo khổ rách áo ôm. Toàn bộ tổng cộng có hơn ngàn người cứ nối đuôi nhau đi.

Giông thổi rất mạnh, mưa như trút nước. Người dân vất vả lắm mới có thể bước đi từng bước một. Dọc đường đi không ích người vì bị gió thổi mà ngã nghiêng ngã ngựa.

Khi Hộ Võ và Hộ Vấn vừa đi đến thì thấy cảnh như vậy, Hộ Võ nhíu mày nói với Hộ Vấn:

“Vấn, người bây giờ đi tiếp, ta ở lại nói với bọn họ rồi sẽ đuổi theo người”

Hộ Vấn gật đầu hiểu rõ, chân thúc vào ngựa một đường chạy thẳng hướng của thành.

Hộ Võ kéo cương ngựa để ngựa dừng lại, lấy tay vuốt mặt một cái cho tản bớt nước mưa. Hộ Võ xoay ngựa đứng chắn ngang đường cản không cho người đi qua.

Những người dân chạy nạn đang gấp rút chạy đi tìm nơi an toàn trú ẩn, ai ngờ giữa chừng lại bị chặn lại. Mọi người vừa ước vừa lạnh, không ích người tức giận chất vấn Hộ Võ.

Hộ Võ bỏ ngoài tai mấy lời chất vấn kia, hần lạnh giọng nói lớn.

“Các người hiện tại định đi đâu? Có trú trú thân chưa? Nếu là chưa thì hãy đi theo chúng ta, Lão gia chúng ta để chúng ta tới đây giúp các người”

Người dân nghe Hộ Võ nói thì nửa tỉnh nửa mê, không ích người khảy mũi tức giận.

“Này huynh đệ, chúng ta hiện tại rất thê thảm rồi, người còn có thời gian đùa giỡn? Người tốt nhất nhanh tránh đường để chúng ta đi. Nếu không dừng trách chúng ta làm liều. Chúng ta hiện tại đã không còn gì để sợ nữa rồi.” Một vị lão hán mặt đầy nếp nhăn, trong lời nói có chút than trách, có chút đe dọa.

Hộ Võ nghe vậy nhưng cũng không tức giận, hần biết nếu hiện tại đòi là hần hần cũng sẽ không tin. Nhưng mà đây là sự thật, là lão gia để bọn hần đi cứu giúp người. Hộ Võ cố điều chỉnh giọng cho chân thành rồi lớn tiếng nói.

“Các vị, trước tiên hãy nghe ta nói một chút. Lão gia chúng ta có rất nhiều đại trạch viện trống ở mấy trấn gần đây. Lão gia biết nơi này bị lũ lụt nên mới để chúng ta tới đây mang các vị đi đến đó tránh nạn vài ngày.

Các vị yên tâm, lão gia chúng ta là người tốt, không có ý định xấu gì với các vị. Nếu các vị không tin thì có thể đi thẳng đến phía trước, cách đây năm dặm (gần 3km) là xe ngựa của chúng ta. Là lão gia lệnh chúng ta mang xe ngựa đến chờ các vị. Nếu vị nào nguyên ý tin tưởng và muốn được giúp đỡ thì đi theo chúng ta đến đó. Chúng ta sẽ mang các vị đi đến mấy đại trạch viện của lão gia để cho các vị trú thân. Còn nữa, ở đó lão gia chúng ta đã mời sẵn vài vị đại phu và chuẩn bị một ích lương thực giúp các vị chống đói qua ngày chờ đến khi người triều đình xuống cứu tế.”

Hộ Võ vừa nói xong thì không ích người mừng rỡ không dám tin. Một người phụ nữ đang cố chống đỡ diu một nam nhân bị thương, bên cạnh bà là ba đứa trẻ, đứa lớn nhất khoảng 13 tuổi, đứa nhỏ nhất chỉ khoảng 2 tuổi được đứa bé lớn khác ẵm trên tay. Giọng bà có chút run run hỏi.

“Này, ... Có... có ... lời ngài nói có thật hay không?”

Hộ Võ nhìn một chút người phụ nữ sau đó gật mạnh đầu, trong mắt kia toàn bộ là chính trực không có một chút nào lừa dối.

Nhìn thấy cái gật đầu khẳng định của Hộ Võ, không ích người tức tưởi thổn thức. Mọi người nhao nhao lên, ta một lời người một lời. Chính là bọn họ trong lòng điều kích động. Phải biết, với tình trạng hiện tại của bọn họ, may mắn nhất có thể đó là tìm được chỗ trú thân, tìm được chỗ tránh mưa tránh gió. Nhưng một đoàn cả ngàn người như hiện tại, muốn tìm được nơi như vậy quả là chuyện không thể nào. Nhưng hiện tại lại có người chịu giúp đỡ bọn họ, chẳng những cho ở, còn lại cho ăn và có cả đại phu. Trong lòng của cả ngàn người nơi này là cảm kích và không dám tin.

Nhưng dù hiện tại nửa tin nửa không, nhưng là... bọn họ chính là muốn tin tưởng. Bởi vì hiện tại bọn họ đã không còn lựa chọn rồi. Sau vụ thiên tai này, bọn họ hầu như bị mất sạch, không còn gì nữa rồi. mùa màng của bọn họ hiện tại còn không biết bị cuốn ở nơi nào trong dòng nước kia. Nếu như thật sự như vậy, bọn họ thật là muốn đốt nhan khẩu đầu với vị lão gia kia. Cả đám cả ngàn người điều trừng mắt đầy hi vọng nhìn Hộ Võ.

Hộ Võ thấy mọi người đã chịu tin lời mình thì cười nhẹ, vẫy tay gọi người. Phía sau nhanh chóng có ba người bước tới. Hộ Võ ra lệnh để bọn họ giúp đỡ đám người này dẫn họ đi đến chỗ Hộ Phong.

“Ba người hiện tại giúp bá tánh đi đến chỗ Phong đại ca đi, những người còn lại đi theo ta vào thành xem còn người nào ở đó không.”

Ba người được gọi kia nhanh chóng hô “Dạ” rồi bước tới làm tư thế mời nói chuyện với đám người dân tị nạn.

“Này vị huynh đệ, người còn định đi đâu a?” Một vị hán tử thấy Hộ Phong không đi cùng bọn họ thì lo lắng lớn tiếng hỏi.

Hộ Phong nâng tay gạt nước mưa trên mặt trầm giọng nói:

“Lão gia để chúng ta đến đây cứu người, các vị trước đi theo mấy người huynh đệ của ta. Ta còn phải vào trong thành nhìn xem còn người nào ở đó không, chúng ta cần phải cứu hết mọi người, đây là lệnh của lão gia, chúng ta không thể không nghe.”

“Vậy nha!... Vị lão gia này đúng là tâm địa Bồ Tát. Vậy huynh đệ, người nhớ cẩn thận, trong thành đúng là còn kẹt lại rất nhiều người. Nhưng ở đó hiện tại cũng rất nguy hiểm. Huynh đệ, người ngàn lần phải cẩn thận.” Một vị lão hán vừa cảm kích vừa nói.

Những người dân chạy nạn ánh mắt tràn đầy cảm động hướng Hộ Võ cảm ơn, cũng vội cùng Hộ Võ nhắc nhở hán tử cẩn thận.

Hộ Võ gật đầu vẫy tay với bọn họ, sau đó thúc ngựa chạy đi. Trong lòng Hộ Võ giờ phút này không biết dùng từ nào để diễn tả. Hắn sống hơn hai chục năm, đây là lần đầu tiên làm hắn thấy tự hào như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cứu người

Hộ Võ một đường thẳng đến cổng thành Cửu Thủy, lúc này cổng thành đã muốn lung lay sắp sửa bị đổ vỡ. Trước cổng không ịch người gào khóc mà không chịu chạy đi. Hộ Võ khó hiểu cho ngựa chạy đến gần Hộ Ván.

“Ván, có chuyện gì vậy?”

Hộ Ván gương mặt thật khó xem, hán tử cắn răng nói.

“Những người dân này có người thân bị kẹt lại bên trong thành, nên bọn họ không chịu chạy đi vì muốn chờ người thân trở ra”

Hộ Võ trầm mặt, nhất chân đạp mạnh vào yên ngựa, Hộ Võ lộn người một cái đã ngồi trên bức tường lung lay kia rồi. Nheo mắt nhìn vào trong thành. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy đã làm hán tử hết hồn. Bên trong, mặt dù nước không dâng cao tận nóc nhà, nhưng lại chảy xiết dữ dội, từng đợt sóng đánh mạnh vào tường thành. Ở bên trong gió cuốn rất mạnh, có thể nhìn thấy được vòng gió xoáy đang di chuyển khắp thành. Mái nhà dù chắc chắn cách mấy cũng không thoát khỏi số phận bị thổi bay. Cây cối, nhà cửa... Từng cái một bị dòng nước cuốn và gió thổi đẩy về một hướng, ở đó có thể loáng thoáng nhìn thấy thi thể con người.

Quan sát một vòng, Hộ Võ trầm mặt lộn người nhảy xuống đất. Cảnh tượng ở trong thành quả là thê lương, quả là khủng khiếp.

“Bên trong hiện tại ta xem rất nguy hiểm. Kinh công của ta có giới hạn, xem ra không thể đi vào cứu người rồi.”

Hộ Ván cũng gật đầu, hán tử này đã nhìn qua, bên trong thành quả nhiên không thể đi vào. Hắn vẫn không quên lời nói của lão gia. Cố gắng hết sức có thể để cứu người, nhưng không thể để mình gặp nguy hiểm.

Hộ Ván chậm rãi bước tới phía trước khuyên giải mọi người, còn không quên nhắc nhở họ nhanh chóng rời chỗ này, bởi vì một lát nữa, tường thành sụp xuống, lúc đó dù có muốn chạy cũng không kịp.

Người dân sau một lúc thật dài bị thuyết phục, cuối cùng cũng đã khổ sở chấp nhận sự thật, rằng người thân của mình đã không thoát ra được rồi. Từng tiếng khóc nức nghẹn phức tạp vang lên. Từng người một khổ sở đau đớn gọi tên người thân của mình. Nước mắt trên mặt bọn họ hòa vào nước mưa thì nhau chảy xuống. Cũng không phân biệt được nước mưa rơi nhiều hay nước mắt rơi nhiều nữa.

Hộ Võ, Hộ Ván, và những người đi theo nhìn thấy như vậy tâm trạng cũng không tốt chút nào. Hộ Võ là người sáng khoái lại có tình cảm. Nhìn thấy tình cảnh trước mặt cũng không kìm nén được lòng mình. Nước mưa rơi trên mặt hắn đã đổi thành vị mặn rồi.

Hộ Ván thì đặc biệt trầm lặng hơn. Hắn hồi tưởng lại chuyện của mình.

Ngày trước khi còn là người ở thanh lâu, hắn đã chứng kiến không ịch người vì danh lợi mà không ngại làm điều bẩn thỉu. Trong đó cũng có giết người. Hắn đã từng nhìn thấy rất nhiều thi thể người chết. Nhưng chẳng qua hắn thấy nó quá đời thường. Những người chết đó đối với hắn chẳng khác gì một con vật nào đó chết. Không ảnh hưởng tới cảm xúc của hắn.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy người người kêu khóc gọi tên nhau. Nhưng lại làm cho hắn cảm thấy chết chóc có người thật tâm khóc vì hắn không? Có chút không nén được lòng. Đúng vậy, hắn đang nghĩ đến giá trị của đời người đây. Người sống có giá trị nhất đó là lúc mình chết đi có thật nhiều người khóc vì mình, đau khổ vì mình. Hộ Ván ngẩn người, nếu sau này hắn

“Ván! Ván! ...” Hộ Võ thấy Hộ Ván đứng đờ đẫn ra thì đẩy đẩy hắn. Trong hoàn cảnh gì rồi mà hắn (Hộ Ván) còn ngẩn người kia chứ. Hộ Võ nói

thăm.

“Hử?”

Hộ Vấn bị Hộ Võ đột ngột đẩy thì hoảng hồn, trả lời với Hộ Vấn một tiếng sau đó nắm chặt tay, mờ mịt tự hỏi, hôm nay mình làm sao vậy kia, Nghĩ linh tính quá rồi.

“Chúng ta nhanh chóng mang mọi người rời đi, cửa thành sắp đổ rồi.” Hộ Vấn gạt nước mưa trên mặt lớn tiếng nói.

Hộ Vấn bừng tỉnh vội gạt đầu, Hấn bước lên phía trước trấn an mọi người đồng thời giúp đỡ bọn họ nhanh chóng di tản đi.

.....

So với giấc mơ của Từ Tĩnh, mưa lần này kéo dài hơn, tới tận mười ngày mới hoàn toàn ngừng hẳn. Lúc này những thôn trấn ở Cửu Thủy Thành đã hoàn toàn bị phá hủy, Ruộng lúa của mọi người đều bị nước cuốn trôi hoàn toàn. Mấy trấn và thôn nhỏ lân cận Thành cũng bị ảnh hưởng dù không bị ngập quá đáng nhưng mùa màng cũng đều bị cuốn trôi hết.

Lúc này chỉ cần bước ra ngoài, mọi người đều sẽ nhìn thấy khung cảnh tiêu điều sau khi mưa lũ đi qua. Trên mặt đất, rải rác ngổn ngang tạp vật, khắp nơi mùi hôi thối kinh hoàng. Mọi người chờ bão lũ tan đi thì cùng nhau đi tìm thi thể những người đã bị nước lũ cuốn trôi. Trên mặt người dân không còn nhìn thấy được nụ cười thường ngày, thay vào đó là sự tang thương mất mát, đau khổ và khiếp sợ.

.....

Kinh Thành trong Hoàng Cung.

Hoàng đế ngồi trên ngai vàng mặt âm trầm nhìn tấu chương của các thần tử dân tấu.

“Các ngươi mau nói, chuyện gì đã xảy ra?” Hoàng đế cau mày nheo mắt hỏi.

Các vị quan trong triều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng một vị lão quan đứng đầu hàng khom lưng bước ra nói.

“Bẩm hoàng thượng, theo tin báo câu tối ngày hôm qua mà thần nhận được. Ở Cửu Thủy thành mấy ngày qua đã bị mưa lũ thiên tai. Đê lợi cũng đã bị vỡ. Toàn bộ Cửu Thủy Thành hiện tại đã ngập lụt hoàn toàn, nhà cửa của dân đều bị nước lũ cuốn trôi. Hoa màu... hoa màu cũng... toàn bộ cũng bị mất sạch. Hoàn Thượng... xin hoàn thượng minh xét.”

Lúc này cả triều im lặng đến lạnh ngắt. Các vị quan đứng chờ dân tấu cũng thẫn thờ mồ hôi lạnh. Thiên tai lần này thật sự quá kinh khủng rồi. Cả thành đều bị ngập hoàn toàn. Ông trời ơi, cả một thành lớn như vậy đều bị ngập, lần này nếu triều đình không cẩn thận dân xếp nhất định sẽ làm lòng dân bạo loạn.

Hoàng đế nheo mắt, gương mặt trở nên âm u.

“Lục ái khanh, vậy hiện tại dân chúng trong thành như thế nào rồi? thành đã bị ngập hết, vậy con dân của trẫm bây giờ như thế nào? Người thiệt mạng khoảng bao nhiêu? có nhiều hay không?”

Vị quan viên họ Lục kia lau mồ hôi run rẩy nói:

“Bẩm hoàng thượng, ở Cửu Thủy Thành hiện tại chưa điều tra được có bao nhiêu người chết. Nhưng dân chúng trong thành đều di cư ra khỏi thành hết, có lẽ đang ở tạm chỗ nào đó của mấy trấn lân cận”

Hoàng đế nghe như vậy thì tức giận, ông làm sao không biết từ “ở tạm” kia là như thế nào chứ. Còn không phải ở nơi đầu đường xó chợ sao. Hoàng đế vỗ bàn cả giận nói:

“Quan tri huyện ở đó đâu? Hấn ta hiện tại đang làm cái gì?”

Quan viên họ Lục run mình một cái sợ hãi nói:

“Hoàn thượng, Ngô tri huyện cũng đã rời thành và đang trên đường hồi kinh để bẩm báo việc này với hoàng thượng”

Hoàng đế nghe nói như vậy thì tức tới phì cười. Ông cầm nghiên mực trước mặt ném mạnh xuống dưới gạch mắng

“Ai gọi hấn về kinh? Hiện tại dân chúng đang lưu lạc đầu đường xó chợ, hấn không ở đó sắp xếp trấn an dân chúng, hấn chạy về đây làm gì? Chớ không phải hấn sợ ở đó sẽ bị dân chúng đòi hấn phân phát lương thực đi. Đúng là một lũ phế vật!”

Vị quan họ Lục sợ hãi quỳ mạnh xuống gạch cúi đầu run rẩy, Ngô tri huyện là bà con xa với hấn. Hiện nay để xảy ra chuyện này, xem ra hấn cũng bị họa lây rồi. Nhưng mà hấn bây giờ lại không thể liên lạc được với hấn (Ngô tri huyện) a.

“Hoàng thượng, thần có chuyện muốn bẩm tấu” Cùng lúc này, đương triều tể tướng Lỗ Mạc Lư chậm rãi bước lên phía trước khom lưng nói.

“Chuẩn tầu!”

Hoàng đế thờ sâu lấy lại bình tĩnh nói. Dù miệng thì nói nhưng trong đầu hoàng đế đang tính toán tìm cách để xử lý vấn đề thiên tai này.

Lỗ thừa tướng thẳng thắn lưng vuốt râu suy tư một cái mới khom lưng xuống chấp tay nói:

“Bẩm hoàng thượng, thần lúc sáng vừa nhận được tin của các học trò từ các trấn lân cận của Cửu Thủy Thành” Lỗ thừa tướng nói tới đây thì cổ tình ngưng lại không nói tiếp.

Hoàng Đế mắt lo lắng, râu rí nhìn Lỗ thừa tướng một cái, giọng nói có chút mệt mỏi.

“Lỗ khanh gia, có tin tức gì còn không mau nói!”

Lỗ Thừa tướng gương mặt đã nhiều nếp nhăn, tóc cũng muốn bạc gần hết. Ông chậm rãi thở dài một hơi, sau đó chậm rãi nói.

“Hoàng thượng, tin tức thần nhận được đó là, mấy ngày qua, ở các trấn lân cận Cửu Thủy thành có một vị được xưng là “Ngao tiên sinh”. Người này dường như biết được thiên tai nguy hiểm, nên ngay từ ngày thứ ba của thiên tai thì đã cho người của hắn đến Cửu Thủy thành cứu hết dân bị nạn mạng về các đại trạch viện của hắn.” Thừa tướng nói tới đây, giọng nói tựa hồ đã có chút kích động.

“Hoàng Thượng, thần còn được tin là cái kia, vị Ngao tiên sinh. Hắn ta còn không ngại lương thực hiện tại đang khanh hiếm, mà mở kho lương thực của nhà hắn. Dùng nấu cháo và phát cho dân tị nạn ăn mỗi ngày. Chẳng những vậy, Ngao tiên sinh kia còn mời luôn gần 30 vị đại phu ở khắp nơi về các đại trạch viện của hắn để chuẩn bệnh cho những người dân bị nạn. Tiền mua thuốc men của dân chúng cũng được vị Ngao tiên sinh ra tay giúp đỡ. Hoàng thượng, hiện tại toàn bộ dân chạy nạn của Cửu Thủy Thành dù không thể nói ăn no mặc ấm nhưng cũng không tới nỗi sống trong cảnh màn trời chiếu đất.” Lỗ thừa tướng giọng nói chậm rãi hữu lực vang vọng cả đại điện. Hoàng đế nghe xong có chút ngán ngời.

Không nói hoàng đế bất ngờ thế nào, tất cả quan viên đang đứng ở đại điện đều có chút không thể tin bắt đầu chụm tai nhau nói nhỏ.

Hoàng đế sau một lúc lâu hồi tưởng lại lời nói của Lỗ thừa tướng thì không thể tin, mắt trừng lớn hùng hổ hỏi lại.

“Lỗ ái khanh, lời của khanh nói là sự thật?”

Lỗ Thừa tướng môi giật giật mấy cái mới trả lời “Bẩm hoàng

thượng, hoàn toàn điều là sự thật.”

Hoàng đế quá bất ngờ. Gần 30 năm ông cai trị đất nước này, chưa từng có tình trạng như vậy xảy ra. Mọi người, trong đó còn có cả triều thần của ông. Chỉ cần có thiên tai hạ hán lũ lụt gì đến điều sẽ vờ bệnh hoặc sẽ tránh thật xa. Muốn bọn họ góp vài trăm lượng bạc để cứu tế đã là khó khăn rồi. Không ngờ hiện tại lại có người không tham phú quý. Chẳng những giúp con dân của ông có chỗ trú thân lại còn lo cái ăn cái bệnh của dân chúng. Hoàng đế trong lòng phút chốc có một dự tính lớn.

Hoàng đế hần giọng che giấu cảm xúc của mình. Ông trầm lặng một lúc mới khoát tay chậm rãi nói:

“Lỗ ái khanh, ta có việc giao cho khanh. ...khanh nhanh điều tra cho thăm xem cái người cứu tế dân chúng đó hán tên họ là gì và ở đâu. Nhớ rõ, điều tra kỹ càng từng chuyện một cho thăm. Còn nữa... điều tra xem hắn làm sao có nhiều như vậy lương thực để cứu tế.”

“Thần tuân chỉ.” Lỗ Thừa tướng khom người nhận chỉ.

Hoàn đế gật đầu sau đó mở miệng nói:

“Hiện tại dân chúng Cửu Thủy Thành xem như cũng tạm yên ổn, nhưng chúng ta không thể vì vậy mà trễ nãi việc cứu tế. Trước hết cần phân mở kho lương để cứu người. Trong các khanh, ai có thể tiếp nhận nhiệm vụ này?”

Các quan thần ta nhìn người, người nhìn ta. Qua một lúc lâu, cuối cùng có một quan viên trẻ tuổi đứng ra lãnh chỉ.

Hoàng đế nhìn vị quan kia hài lòng gật đầu. sau đó nhất bút chậm rãi viết chiếu chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Tử Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ngộ

Sau cái ngày thiên tai ập xuống, hiện tại ở Cửu Thủy thành nước cũng đã rút hết. Triều đình cũng đã cho một đoàn người xuống xem xét và chuẩn bị xây lại đê đập mới. Và triều đình cũng đã mở ra 4 kho lương thực và 2 kho mằm giống để phân phát cho tất cả những dân chúng ở những nơi bị thiên tai ảnh

hưởng.

Đến hiện tại, cái tên Ngao tiên sinh dường như không còn xa lạ với người dân ở nước Đại Tề này nữa. Từ chuyện cho người đội mưa đi cứu dân chạy nạn, tới chuyện phân phát lương thực cứu trợ thiên tai lần này. Không ích các thơ từ ca ngợi viết ra chỉ để tôn vinh tấm lòng rộng rãi bát á của ông. Ngao tiên sinh trong lòng những người dân chạy nạn giờ đây chính là một vị bồ tát sống.

Hôm nay, đại trạch viện dùng để cho những người dân tị nạn ở cũng bắt đầu yên tĩnh trở lại. Người dân tị nạn ở đó cũng đã dập đầu với nhà chính đại trạch viện rồi cùng nhau khăn gói trở lại Cửu Thủy thành. Dù trong lòng mỗi người đều có nhiều đau khổ, nhưng mọi người ích nhiều cũng được an ủi. Triều đình không có bỏ bọn họ, vừa tiếp tế lương thực cho bọn họ, còn phân phát mầm lúa cho bọn họ. Dù rất nhiều nhà sau vụ thiên tai đã mất đi người thân, nhưng mà xem như vẫn có thể đứng lên được.

Hai tháng sau.

Hôm ấy ở một quán trà nhỏ ở Trấn Tô Dương, có hai vị hòa thượng đang ngồi ăn bánh bao chay. Hai vị hòa thượng này không ai khác ngoài hai vị hòa thượng đã từng đi xem hội đấu giá tranh ở kinh thành hồi đầu năm của Cung lão bản.

Vị tiểu hòa thượng vừa ăn bánh bao vừa tò mò nhìn vị lão hòa thượng:

“ Sư phụ, Đệ tử vẫn không hiểu, người nói vị tiên sinh kia là người có lòng tham mà, nhưng tại sao hiện tại vị tiên sinh kia lại có thể xuất nhiều bạc như vậy để cứu giúp người dân vậy?”

Vị lão hòa thượng mặt thâm sâu không đáp lại lời tiểu hòa thượng kia. Ông chậm rãi cầm bánh bao lên ăn, rồi hớp một ngụm nước uống.

“ Sư phụ, người từng nói với con, vị Ngao tiên sinh kia từng bút vẽ không giống người thường, còn nói trong từng nét vẽ đều chứa đựng dụng ý không giống như người ta nói ông không màn thế sự. Sư phụ người nói ông ta là người tham vinh cầu lợi, là người không đáng để người đời tôn kính mà, tại sao hiện tại người muốn đi tìm y?” vị tiểu hòa thượng kia lại hỏi tiếp.

Lão hòa thượng nghe tới đây cuối cùng cũng ngược đầu nhìn lên nhìn tiểu hòa thượng.

“ Ngô Minh, con đã quên lời dạy của ta rồi sao? Con nếu cái gì cũng hỏi vậy bao giờ con mới có thể tự mình ngộ ra đây?”

Vị tiểu hòa thượng Ngô Minh cái miệng há to ra đơ một lúc. Cuối cùng không hỏi thêm gì cả. Hắn ngậm miệng lại nuốt khan một cái gian nan thốt ra một câu:

“ Đệ tử đã hiểu, sư phụ”

Ngô Minh tuy miệng hô hiểu nhưng trên mặt để lộ hết tâm tình của hắn. Lão hòa thượng liếc mắt nhìn thấy thì thở dài. Mắt nhìn vào không trung vô định.

“ Ngô Minh à, có nhiều lúc sự việc không đơn giản như những gì ta nhìn thấy. Sư phụ cũng vậy, cũng chỉ là người phạm mất thịt, đôi lúc cũng phạm phải sai lầm. Giống như lần này...” Vị lão hòa thượng nói tới đây thì ngừng lại, nhấp nhẹ một ngụm trà mới chậm rãi nói tiếp.

“ Năm bức tranh kia... Quả thật lúc đầu nhìn thấy, ta đã biết đây không phải tranh do một người bình thường có thể vẽ được. Những bức tranh đó vẽ giống như thật. Ta còn có thể cảm nhận được linh khí dao động trong bức tranh.

Tuy vậy... Mục đích của người vẽ năm bức tranh này chính là muốn kiếm tiền. Bởi vì muốn kiếm tiền nên khi vẽ, từng nét, từng nét vẽ đều chăm chút tỷ mỉ đến không một chỗ sai sót.

Cũng bởi vì thế nên trong những bức tranh kia phản phát ra một chút kim nén không thoải mái. Và còn vương dính bụi trần gian.

Nếu thật sự người vẽ tranh là một người ẩn cư, là một người cao nhân không màn thế sự. Thì nét vẽ tranh, sẽ không để ý chăm chút gò bó từng nét một như vậy. Mà sẽ vung bút tự nhiên. Dù là từng nét vẽ đó có thể sẽ không sắc xảo.. Nhưng mà... bức tranh như vậy mới sẽ trở nên thông thoáng.”

Lão hòa thượng dừng lại, đôi mắt nhắm lại như muốn nhớ kỹ những đường nét vẽ trên tranh. Ông thở nhẹ thở ra mới bình đạm nói tiếp:

“ Lúc đầu, ta nhìn năm bức tranh kia, ta đúng là có chút thất vọng. Bởi vì để có được một tay vẽ tranh thần kỳ như vậy thì nhất định phải là một vị cao nhân. Nhưng mà ở đây, người cao nhân này lại là một người ham mê vật chất. Vì lẽ đó ta mới không muốn gặp ông ta. Nhưng mà...” Lão hòa thượng thở dài.

“ Ta đã nhìn sai rồi.” Lão hòa thượng bình đạm chấp nhận mình sai. Ông nói:

“ Vị họ Ngao kia chẳng những không phải là người ham mê vật chất mà còn là người có tấm lòng rộng rãi, có một tấm lòng chứa cả thiên hạ.

Qua chuyện cứu tế vừa rồi, ta chắc chắn một điều, vị tiên sinh kia đã biết trước được thiên tai sắp đến nên mới chuẩn bị chu đáo như vậy. Ngô Minh, con không cảm thấy lạ sao? Thiên tai lần này rõ ràng rất nghiêm trọng, nhưng mà so với những lần trước, lần này ngược lại không tổn thất nhân mạng quá nhiều. Bầu không khí lẽ ra là âm u và lạnh lẽo, oán hận và thù ghét, hiện tại lại có thể trở nên nhu hòa như bây giờ. Người dân chẳng những không oán than thù hận, ngược lại trong lòng họ tâm thiện đang từ từ dần chỗi dậy mầm trong lòng bọn họ. Ngô Minh à, việc làm của Ngao tiên sinh lần này dù không biết có mục đích nào không, nhưng nhìn theo không khí ở đây, có lẽ vị Ngao tiên sinh này đã nhận được hơn trăm năm nhân hòa của người tu hành rồi.”

Vị lão hòa thượng giọng nhẹ nhàng điều điều nói. Ngộ Minh nghe xong thì trở mắt. Hắn muốn mở miệng hỏi vài câu, nhưng nhớ lời nói của sư phụ nên không có mở miệng nói gì. Ngộ Minh khó có khi ngồi trầm tĩnh một mình để suy nghĩ. Nhưng là lần này hắn lại ngồi trầm tĩnh ở đó, mảy mui nhẹ suy nghĩ về những gì sư phụ vừa nói.

Lão hòa thượng nhìn đệ tử của mình, khóe mắt khẽ nhăn, trong mắt có tia hài lòng.

....

Lại nói trở về với nhà của Từ Tĩnh.

Trong hai tháng qua, nhà của nàng đã rất vất vả chạy tới chạy lui giúp đỡ những người dân chạy nạn. Thật sự phải nói là vất vả vô cùng. Lại còn thêm phải đối mặt với những người đến để điều tra nhà của các nàng.

Bởi vì nhiều người, bí mật càng khó giữ. Huống chi cứ cách vài ngày thì từ nhà bọn họ lại xuất ra cả trăm xe lương thực. Dù có cẩn thận cách mấy, nhưng vẫn có người điều tra được đầu mối cứu người lần này là ở chỗ của các nàng. Vì vậy, chuyện các nhà các nàng có liên quan tới việc cứu người lần này không thể giấu giếm. Cũng vì vậy nên có rất nhiều người âm thầm cho người điều tra nhà các nàng. Cuối cùng, bọn họ đưa ra suy đoán rằng nhà các nàng và vị Ngạo tiên sinh có quan hệ mật thiết.

Nhà Từ Tĩnh vì vậy đã hoang mang một thời gian dài. Lúc đó Từ Tĩnh đã rất sợ hãi, nàng thật không tìm ra cách gì để che giấu chuyện này. Cuối cùng, Cố Tam thuận nước đẩy thuyền. Hắn bịa chuyện nói với mọi người, nhà hắn từng “mời” Ngạo tiên sinh một bát cơm khi ông ấy bị đói khát xui ở trên rừng. Cũng vì vậy mà Ngạo tiên sinh mới quen biết với nhà hắn. Vụ thiên tai lần này cũng do ông ra tiền cho bọn hắn đi cứu giúp người. Cố Tam còn nói thêm, vì chữ tín, cả nhà hắn đã hứa với Ngạo tiên sinh giữ bí mật không có công khai danh tính và nơi ở của Ngạo tiên sinh. Còn nói rất hùng hồn, dù có lấy dao kề cổ bọn họ cũng tuyệt không nói ra. Ngạo tiên sinh là một người tốt, một vị bô tát sống. Nhà hắn đã hứa với người thì nhất định không nuốt lời.

Khi tin tức mà Cố Tam cố ý tung ra xong, quả nhiên người đến nhà bọn hắn càng ngày càng nhiều, có cả nhân sĩ giang hồ, người của triều đình, hộ giàu, người nghèo. Ai cũng muốn được một lần nhìn thấy vị Ngạo tiên sinh kia. Còn có không ít lời đe dọa, hăm he, rồi đến xu nịnh. Nhưng nhà của các nàng vẫn cứ cắn chặt răng không nói. Người đến tìm hiểu tin tức không tìm được đáp án mong muốn nhưng cuối cùng cũng không có làm gì quá phận. Bởi vì sợ làm phật ý tới vị Ngạo tiên sinh kia. Cuối cùng nhà của Từ Tĩnh vì hưởng “kê” hào danh của vị tiên sinh họ Ngạo nên người người gặp các nàng chính là dùng đôi mắt căm kích và kính trọng có hơn.

Chuyện này qua đi, xem như một cái kết an toàn cho cái vụ lùm xùm này rồi. Qua vụ cứu tế lần này, nhà của Từ Tĩnh đã chọn được gần 200 người trong đám người dân chạy nạn kia mua về làm hạ nhân.

Trong đó có gần 100 người điều là kỹ nữ của mấy kỹ viện ở Cửu Thủy thành. Bởi vì mưa bão loạn lạc. Mấy vị chủ tử của mấy kỹ nữ kia chọn cách bỏ của chạy lấy người. Họ chính là trèo lên xe ngựa chạy mất bỏ lại cả đám kỹ nữ không quan tâm. Từ Tĩnh là xem trọng mấy người kỹ nữ này. Nàng nhớ đã từng đọc trong một cuốn sách nói: “Rõ nhất chuyện giang hồ thì không ai qua được cái bang, rõ nhất chuyện triều đình thì không ai qua được kỹ viện.”

Từ Tĩnh là muốn lập một kỹ viện ở kinh thành nên mới quyết định mua bọn họ đấy.

Cố Tam sau khi biết được ý định của Từ Tĩnh thì mắng nàng một trận, hai cha con vì vậy mà giận lấy mấy ngày. Cuối cùng Từ Tĩnh buồn tức tới sinh bệnh mới làm Cố Tam buông tay không truy cứu nữa. Từ Tĩnh hôm đó gục vào lòng Cố Tam thì thào nói:

“Cha, con mua bọn họ cũng là vì giúp bọn họ thôi. Cha xem, các nàng hiện tại ra ngoài thì làm sao có thể sống nổi đây, đã là người nơi phong trần rồi, bọn họ dù muốn làm việc đáng hoàn cũng không ai chịu mua họ. Nếu chúng ta bỏ mặt không lo, bọn họ nhất định sẽ không qua nổi. Thay vì để các tỷ ấy vất vưởng ở các kỹ viện dơ bẩn, tại sao chúng ta không tạo lên một mái nhà ấm áp dành cho các nàng. Còn có, Hộ Vãn đại nương (Nương của Hộ Vãn) cũng từng làm việc ở kỹ viện, chúng ta để đại nương quản lý giúp chúng ta là được rồi. Cũng không cần chúng ta nhúng tay vào làm gì. Chúng ta chỉ cần ra bạc và dạy họ một số quy củ là được rồi. Cha, cha xem con làm vậy đâu có sai đâu a”

Cố Tam lúc ấy mặt âm trầm suy nghĩ, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý rồi.

Sau hôm đó Từ Tĩnh đã cho người gọi Hộ Vãn đại nương đến. Cùng bà trao đổi một phen thiệt hơn. Cuối cùng Hộ Vãn đại nương trong lòng căm kích vạn phần đáp đầu hứa với Từ Tĩnh, bà sẽ không làm cho nàng thất vọng.

Từ Tĩnh sau đó cũng viết ra một bản quy củ của chính nàng, và viết thêm vài thứ kinh nghiệm mà nàng học hỏi được ở hiện đại rồi giao cho Hộ Vãn đại nương. Trong đó chính là cách quản lý hạ nhân, tới cách nắm bắt tâm khách hàng. Có rất nhiều thứ mới mẻ mà người ở đây không biết tới.

Lại nói Hộ Vãn đại nương sau khi nhìn thấy những bản ghi chép của Từ Tĩnh thì tròn mắt kích động, xem mấy tờ giấy giống như trân bảo mà cất giữ. Chỉ thiếu điều đem lên bàn thờ đốt nhang thờ phụng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Mộng giới!

Người xưa nói “Phù nhân chi sở hành hữu đạo tắc cát. Vô đạo tắc hung. Cát giả bách phúc sở quy, hung giả. Bách họa sở công, phi kỳ thần thánh tự nhiên sở chung”

Có nghĩa là “Người mà làm điều đạo đức thì tốt, làm điều vô đạo thì xấu. Nếu tốt thì trăm chuyện may mắn sẽ đến với mình, nếu xấu thì trăm chuyện xấu cùng điều dồn dập đổ vào. Không cần nhờ thần thánh mà mọi việc cũng tự nhiên xảy đến.

Câu nói này có vẻ rất đúng.

Từ sau lần cứu người qua chuyện thiên tai vừa rồi, Từ Tinh đã có thêm một kinh hi rất lớn. Và cũng từ đây, nàng đã biết được một chuyện mà bấy lâu nay nàng vẫn chưa tìm được giải đáp.

Hôm đó, Từ Tinh tự dưng có ý muốn ngâm ôn tuyền. Thế là nàng ôm đồ của mình chạy vào không gian. Sau khi ngâm mình xong, Từ Tinh vốn định đi ra ngoài. Chợt lúc đó nàng thấy trong ngôi nhà nhỏ có một luồng sáng lấp lánh kỳ lạ. Từ Tinh tò mò bước tới.

Vừa bước tới cửa, Từ Tinh tròn mắt ngạc nhiên.

Ngôi nhà vốn trông không lạnh lẽo, hiện tại lại bất ngờ xuất hiện một cái gương đứng đồ bằng gỗ cỡ một ôm tay nằm chiếm chệ trên bàn. Từ Tinh giật mình, đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm.

Từ khi phát hiện mình có không gian riêng, Từ Tinh đã mất một thời gian dài để đi tham quan hết mọi nơi ở trong này. Nhưng trong không gian này ngoại trừ dòng nước ôn tuyền có vẻ đặc biệt ra, những thứ khác cũng chỉ bình thường không có gì quý giá. Không giống như những cuốn sách xưa viết là trong không gian sẽ có kỳ trân dị thảo gì.

Hiện tại, cư nhiên xuất hiện một đồ vật vốn chưa từng thấy, Từ Tinh có chút không biết làm sao.

Đưa mắt quan sát một vòng, Không gian vẫn yên tĩnh như trước, chỉ có thật nhỏ tiếng nước chảy và tiếng gió thổi qua trên cây cỏ, ngoại trừ không còn gì khác. Từ Tinh tò mò, trong không gian không có người, vậy cái gương đồ này từ đâu tới. Trăm ngàn khó hiểu, cuối cùng Từ Tinh bỏ qua không muốn nghĩ đến nữa. Nàng xuyên qua, nàng có không gian. chuyện kỳ lạ như vậy cũng xảy ra với nàng thì chuyện trong không gian tự dưng có thêm một cái gương đồ cũng không có gì kỳ lạ lắm.

An ủi mình như vậy, Từ Tinh nhất chân chậm rãi bước đến bên bàn. Trong ngực tim đập thình thình. Bàn tay nhỏ nhắn đưa ra, cẩn thận mở gương.

Một cuốn sách nhỏ xíu, giấy đã ngả thành màu vàng, một túi vải nhỏ củ kỹ cỡ một nắm tay. Hết rồi...

Gương được mở ra, bên trong chỉ có hai món đồ. Là một quyển sách củ nhỏ với những nét chữ chi chít dính liền với nhau, và một cái túi vải nhỏ củ kỹ. Từ Tinh tò mò cầm cuốn sách mở ra xem.

“Tổ Lưu Tôn” đây là tên quyển sách. Từ Tinh lật qua trang.

“Tôn nữ, khi cháu cầm được trên tay quyển sách này có nghĩa Mộng Giới đã chấp nhận cháu. Hiện tại Tổ sẽ nói cho cháu biết chuyện gì đã xảy ra, và Tổ sẽ dạy cho cháu cách sử dụng Mộng Giới này.

Trước tiên, Tổ muốn cho cháu biết Tộc chúng ta là bán thần. Nơi ở của chúng ta là thời Hư Không Đạo.. Bởi vì vạn năm sẽ bị một lần thiên kiếp. Và lần thiên kiếp này chính là Hủy Đạo. Hủy Đạo cũng giống như tên của nó, Hư Không Đạo của chúng ta bị hủy trong một ngàn năm.

Bởi vì lần thiên kiếp này quá lớn, nên Tổ đã đưa các cháu đến các thời không khác nhau để trú ẩn. Chờ ngàn năm qua đi, các cháu tự động sẽ được trở về nơi đã đến.

Trước khi các cháu rời đi, Tổ đã chia nhỏ Mộng giới ra, và niệm đoàng vào linh thức của các cháu. Nhưng Mộng Giới chỉ đi theo Tôn Nữ còn Tôn Tử thì không.

Mỗi một Tôn Nữ của Tổ điều sẽ có một phần đất của Mộng giới, nhưng Mộng Giới sẽ chỉ ở lại với Tôn Nữ nào có trái tim tinh khiết nhất. Còn Tôn nữ không có trái tim tinh khiết thì chỉ có thể sử dụng Mộng giới trong một thời gian nhất định, sau đó mộng giới sẽ tự biến mất, và các cháu sẽ không còn được Mộng giới phò giúp, cuộc sống cũng sẽ trở nên tăm tối.

Tôn nữ, Tổ sẽ không nói quá nhiều với cháu để tránh thần thức của cháu tỉnh dậy trước ngàn năm. Nếu là như vậy ngày ngày cháu sẽ bị Hòa Băng hành hạ. Nên hiện tại Tổ chỉ có thể dạy cháu sử dụng Mộng giới.

Tôn Nữ cháu đã cầm quyển sách này có nghĩa sau này Mộng giới sẽ ở lại với cháu. Vì vậy ta sẽ chỉ dạy cho cháu cách sử dụng.

Khi trong Mộng giới, cháu có thể dùng thần thức để nhìn thấy Tộc nhân của chúng ta nếu họ ở cùng thời không với cháu. Nhưng cháu ngàn lần không nên làm chuyện này. Bởi vì như vậy Thần thức của các cháu sẽ tỉnh dậy. Ta cũng vì muốn tốt cho cháu nên sẽ không dạy cháu cách này.

Tiếp đó, cháu ở Mộng Giới có thể làm bất kỳ điều gì cháu muốn, chỉ cần cháu dùng linh thức của mình nghĩ đến muốn làm, các vị Thần Tổ sẽ làm giúp cháu. Nhưng đó chỉ là ở trong Mộng Giới.

Khi vào Mộng Giới, cháu có thể ngâm nước suối Lưu Chuyển. Nước suối này sẽ giúp cháu giữ được đạo tu của cháu khi ở Hư Không Đạo, còn có thể giúp cháu có cơ thể khỏe mạnh. Tò đã rất bột Đẳng vào nước suối, khi ngâm có thể giúp thần thức của các cháu ngủ sâu hơn, cơ thể của các cháu vì vậy sẽ không chịu sự đau đớn do thần thức phản kháng.

Ở phần đất dưới chiếc giường nhỏ trong Mộng Giới, đào sâu ba thước, có thể giúp cho cây cối lớn nhanh, còn có thể dùng làm thuốc cứu người. phần đất đó sẽ làm người dung mạo bị hủy có thể lấy lại được dung mạo vốn có.

Và cuối cùng, trong túi “Đạo”, Tò đã để lại trong đó ba cây Ưc Nhân. Cháu mang ba cây này trồng vào phần đất cạnh suối Lưu Chuyển. Chờ ba chúng nó sống lại, lá của chúng nó có thể giúp người mới chết được sống lại.

Tôn Nữ, Tò ở đây, ngàn năm đợi các cháu trở về.”

Đọc hết quyển sách, Từ Tình không biết từ lúc nào đã ngồi bệt trên đất, lưng tựa vào chân bàn, gương mặt ngẩn ngơ, nước mắt không hiểu sao vô thức chảy xuống. Từng hạt từng hạt tròn nhỏ như trân châu, phát ra tia sáng kỳ ảo. Trái tim như bị cái gì đó ngăn lại, nghẹn ngào, đau đớn. Từ Tình ôm chặt cuốn sách vào ngực, nước mắt lăn dài.

Một cảm xúc quen thuộc ủa đến, vừa ấm áp, vừa đau khổ. Trong tâm thức lơ mờ hiện lên một hình bóng gì đó, không thể nắm bắt, cứ chập chờn chập chờn. Từ Tình nghẹn ngào vô thức gọi ai đó.... Tò!... Tò.... Tò...

Cả người phút chốc nóng lên, nóng vàng vệt. Từ Tình cuộn người lại, dù thân thể bị nóng đốt khó chịu, nhưng trong tâm thức vẫn luôn cố gắng tìm kiếm một hình bóng nào đó. Trái tim bị chặn lại đau tới khó thở. Trong không gian giờ đây, dòng nước bỗng nhiên ngừng chảy, gió ngừng thổi, cây cỏ cũng bị đứng im nghiêng theo chiều gió. Cả không gian hiện tại đang bất động, chỉ duy nhất là không khí nhẹ nhàng lơ xoay quanh Từ Tình. Giống như đồ dành lướt qua mái tóc.

Từ Tình cuộn tròn nằm trên đất, mắt nhắm chặt, hai tay vẫn không buông quyển sách. Nước mắt lăn dài rơi xuống dính vào trang sách, từng tia sáng phực lên khi hạt nước mắt chạm vào. Rất nhanh chóng nước mắt đã không nhìn thấy, giống như có ai đó đã lau nước mắt cho nàng. Từ Tình trong quyển sách giống như phát ra một tiếng thở dài đau lòng thật khê.

Từ Tình cứ ôm quyển sách như vậy cuộn tròn trên đất rồi dần dần mất đi ý thức.

Chờ Từ Tình nằm im bất động xong, trong không gian, có một lực lượng mạnh mẽ nhưng dịu nhẹ từ từ đi đến, nhẹ nhàng nâng lên thân hình nhỏ nhắn, sau đó chậm rãi mang đi. Suối Lưu Chuyển phực chốc chảy trở lại, ấm áp đón lấy thân thể nhỏ bé chìm vào. Thật sâu dịu dàng lướt qua má, yêu thương đẩy đi những tạp chất trên người nàng.

Ấm áp, yêu thương. Từ sự chân thành dịu dàng. Một tiếng nói thật nhỏ bên tai. Tôn Nữ, Tò ở đây, ngàn năm đợi cháu trở về.”

....

Không khí dịu dàng nhẹ nhàng, gió nhẹ nhàng thổi quanh dòng suối, trên bờ, quyển sách nhỏ củ kỷ nằm một bên. Cái túi vải củ nằm một bên. Cây cỏ đung đưa theo gió như đang nói nhỏ với nhau. Một khung cảnh yên bình dịu nhẹ.

Bên trong dòng nước ấm, thân thể nhỏ nhắn tròn tròn nằm bên trong, mái tóc đen mềm mại xui theo dòng nước chảy, da trắng mịn hồng hào, cái môi hồng nộn nộn. Mi đen cong vút, đôi mắt khép chặt,. Từ Tình nằm trong dòng suối ngủ thật ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đã hiểu rồi

Ba ngày trôi qua. Đôi mắt vốn nhắm chặt bỗng động đây, hàng mi cong run rẩy, đôi mắt tròn long lanh chậm chậm mở to. Phút chốc, một tia sáng bảy sắc xẹt qua rất nhanh trong đôi mắt ấy.

Từ Tình trở người, chậm chậm ngoi lên từ trong dòng ôn tuyền ấm áp. chớp nhẹ mắt có chút ngẩn ngơ. Mình đang ở đâu đây? Từ Tình tự hỏi.

Trong trí nhớ rất nhanh hiện lên mấy dòng chữ nhỏ chi chít và một cuốn sách củ. Từ Tình nhú mày.

Đưa mắt tìm kiếm trong dòng nước, chợt phát hiện, mình thế nhưng không có mặt đồ. Từ Tình khó hiểu đưa mắt nhìn quanh, đôi mắt đảo đến một góc cây kỳ lạ nhỏ xíu. Bên cạnh cây kỳ lạ là quần áo của mình đã được gấp lại ngay ngắn. Lại phát hiện phía trên quần áo là cuốn sách nhỏ củ kỷ và một túi vải nhỏ, Từ Tình thờ phào. Cũng không có ngạc nhiên khi thấy quần áo và cái cây kỳ lạ kia. Đường như sâu trong lòng Từ Tình đã hiểu được vì sao như vậy.

Từ Tình rất nhanh đã lượm người bơi vào bờ, nhanh chóng trèo lên rồi mặc vào quần áo.

.....

Bên ngoài không gian.

Ba ngày qua, cả nhà Cố Tam nhốn nháo hỗn loạn vì sự mất tích của Tử Tinh. Cố Tam điều động hết toàn bộ mọi người để đi tìm kiếm con gái nhỏ.

Chính là bữa chiều ba ngày trước, theo thường lệ, đến giờ cơm mà chưa thấy Tử Tinh ra. Cố Tam bèn cho người đi vào phòng con gái nhỏ tìm nằng. Thế nhưng lại không tìm thấy. Cố Tam cũng chỉ nghĩ chắc con gái nhỏ mê chơi chạy đi đây rồi. Thế là để hạ nhân đi tìm nằng. Nhưng là, dù lục tung tác cả mọi nơi, hình bóng Tử Tinh vẫn không nhìn thấy. Cố Tam lúc này hốt hoảng, vừa vội lại vừa lo.

Từ sau trận thiên tai, bởi vì có nhiều người đến điều tra dòm ngó nhà bọn họ, nên Cố Tam đã luôn cho người canh giữ cẩn thận của nẻo. Tử Tinh bình thường dù muốn đi ra ngoài cũng phải xin phép Cố Tam. Nhưng hiện tại Tử Tinh vô cớ không tìm thấy, hạ nhân canh cổng điều nói không thấy nằng đi ra. Như vậy... là sao đây?

Trong khi ba ngày ba đêm cả nhà Cố Tam người người hốt hoảng tập trung tìm kiếm Tử Tinh, thì chiều tối ngày hôm đó, Tử Tinh từ trong phòng nhỏ của mình bình thân chân ngắn dặm đất đi ra. Người thấy Tử Tinh đầu tiên là Hộ Chi, một trong hai người Tử Tinh chọn để làm việc ở nhà nằng. Trước tiên Hộ Chi còn tưởng mình hoa mắt, sau đó là tưởng mình thấy ma. Cuối cùng bị ánh mắt khó hiểu đầy bức mình của Tử Tinh làm trấn tĩnh. Hộ Chi mừng quá la to:

“Đã tìm thấy Tử tiểu thư, lão gia, phu nhân, đã tìm thấy tử tiểu thư!” Hộ Chi kích động hô lớn, hô xong thì phải ho khan mấy cái vì đau cổ họng.

Chỉ tội Tử Tinh, ngờ ngác đứng một bên không kịp phòng bị nên lỡ tai muốn nổ luôn rồi. Tử Tinh nhú mày, khó chịu xoa xoa lỗ tai nhìn gương mặt kích động của Hộ Chi. Không phải nằng vắng mặt vài canh giờ thôi sau, làm gì mọi người phản ứng ghê vậy?

Tử Tinh còn chưa cảm thán xong thì nghe được tiếng bước chân nện ầm ầm trên gạch. Còn đang ngờ ngác thì đã bị một bóng dáng to lớn che lấy nằng, đôi bàn tay thô kệch có chút run rẩy lật qua lật lại người nằng. Sau đó một vòng tay ấm áp ôm trọn lấy thân thể nhỏ xíu nức ních. Lại thêm một hồi, một người một người chạy đến. Phút chốc, một vòng tròn đầy người ôm chặt lấy mình.

Tử Tinh khó khăn chui đầu ra khỏi một vòng thịt người ngờ ngác hỏi:

“Cha, nương? đã xảy ra chuyện gì?”

Ôm thân hình bé nhỏ mềm mại trong lòng, nghe được mùi hương quen thuộc của con gái nhỏ. Tâm trạng Cố Tam dần ổn định lại. Cố Tam có chút tức giận lớn tiếng hỏi:

“Tinh Nhi, con mấy ngày nay đi đâu? có biết cả nhà lo cho con lắm hay không? không có chuyện gì tại sao tự dưng lại biến mất. Con làm cha lo muốn chết có biết hay không?”

Tô thị mắt cũng đỏ hoe, kéo Tử Tinh từ trong lòng ra nhìn từ trên xuống dưới vài lần, phát hiện con gái nhỏ vẫn bình thường mới tạ ơn trời nói:

“Ông trời phù hộ, Tinh Nhi con gái con bình yên trở về, ngày mai con sẽ nấu mâm cơm chay cúng ông a”

Tử Dục, Tử Diệc, tiểu ngũ và Tử Nương cũng thờ phào mừng rỡ.

Tử Tinh thấy phản ứng của cả nhà thì trung lên khuôn mặt vô tội. Không lẽ nằng ở trong không gian tới tận mấy ngày? Chuyện này có chút ngoài sức tưởng tượng của nằng nha. Nằng như vậy cư nhiên lại nằm trong suốt ba ngày. Tử Tinh nghiêng đầu né tránh đôi mắt dò xét vì lo lắng của Cố Tam nhỏ giọng ngập ngừng nói:

“Cha, Tinh Nhi ham chơi nên ngủ quên... chứ Tinh Nhi đâu có đi đâu đâu.”

Cố Tam vốn vui mừng vì tìm được con gái nhỏ, tại vì quá lo lắng nên mới lớn tiếng hỏi nằng, hiện tại nghe con gái nhỏ nói thế thì trong mắt lóe lóe, nhìn con gái nhỏ từ trên xuống dưới một lần, phát hiện con gái hiện tại dường như có sự thay đổi, nhưng mà thay đổi chỗ nào thì hẳn không biết.

Tô thị này giờ cũng đã phát hiện điều đó, nhưng bởi vì vậy nên nằng mới không truy cứu chuyện biến mất ba ngày ba đêm của Tử Tinh. Tô thị trong lòng suy đoán, có lẽ con gái nhỏ mấy ngày qua đã đi tới nơi mà các nằng vốn không thể tới được. Dĩ nhiên, Tô thị không biết Tử Tinh có không gian, nhưng là thường thường có lúc không nhìn thấy Tử Tinh, nhưng cuối cùng nằng luôn xuất hiện nơi mà mọi người đã tìm kiếm qua nên thành ra trong lòng mọi người điều biết Tử Tinh bé con của họ có bí mật không nói cho cả nhà biết. Mọi người trong nhà lúc đầu điều là vừa kinh vừa sợ, nhưng dần dần dường như cũng quen dần với nhiều việc kỳ lạ mà Tử Tinh mang tới, nên cũng không ai để ở trong lòng.

Tử Dục, Tử Diệc, Tử Nương và Tiểu ngũ không hẹn mà có cùng suy đoán giống như Tô thị. Cứ như vậy, trong sự ngạc nhiên khó hiểu của hạ nhân. Chuyện Tử Tinh oanh liệt không nhìn thấy kết luận là nằng chui xuống gầm giường chơi trốn tìm với tiểu ngũ rồi ngủ quên luôn.

Lời giải thích có vẻ không hợp lý nhưng cũng không có ai dị nghị. Hạ nhân của Cố Tam gia điều là người trung thành và hiểu chuyện. Nếu chủ tử không muốn nói thì họ cũng không muốn hỏi. Vô tình trở thành mọi người trong Cố Tam gia hạ nhân điều đoán Tử tiểu thư mấy ngày không thấy là bởi vì có cao nhân khinh công tốt mang nằng trốn đi chơi. Ai biết Tử Tinh bình thường luôn náo loạn muốn đi ra ngoài chơi làm gì, hiện tại bị hạ nhân đoán bậy là phải. Dĩ nhiên cao nhân mà bọn họ đoán chính là người kia ... Ngao tiên sinh rồi.

... ..

Từ Tinh sau chuyện này đã hiểu được một chút nguyên nhân vì sao mình có thể xuyên không, cũng biết được tại sao mình có không gian. Cũng giải thích được tại sao trong giấc mơ nàng gặp được mẹ của mình. Xem ra, mẹ ở hiện đại là người cùng Tộc với cô. Chí ít, nàng có thể giải thích được vài chuyện lý kỳ mà mình trải quá là được rồi.

Lại nói trong quyển sách nhỏ kia nói nàng là người của Bán thần tộc, đúng là chuyện quá sức tưởng tượng rồi. Nhưng là, trong sách nói rõ không muốn nàng tìm hiểu về vấn đề này, muốn nàng cứ im lặng sống trong thân phận con người cho đến hết thiên kiếp của Tộc các nàng. Điều đó có nghĩa nàng vẫn sẽ bình thường sống cuộc sống của mình ở đây, và cái không gian kia sẽ là món quà cho thân phận của nàng đi.

Chỉ là hiện tại nhớ lại, nàng có cảm giác dường như những gì liên quan đến Tộc điều đối với nàng điều có chút... Nghĩ nghĩ, có lẽ nàng ở cái thời không kia chắc cũng là người được yêu thương a. Lại nói cái gì bằng cái gì hóa?... có phải là nó liên quan đến lúc trước khi nàng bị bệnh sao đó bị đóng băng không? lúc đó quả thật cả cơ thể giống như ở trong hầm băng, lại giống như ở trong lò hỏa vậy. Giờ nghĩ lại cảm thấy, có phải cái đó gọi là Hỏa Băng mà Thần Tổ nhắc tới không? Vậy lúc đó chẳng lẽ thần thức của nàng đang muốn thức tỉnh?

Trở về chuyện nhà nàng, Từ Dục sau cái ngày Từ Tinh trở ra từ không gian thì đã âm thầm cho nàng biết một tin tức liên quan đến vị tam bá mà các nàng đã luôn tìm kiếm trong thời gian qua.

Theo tin điều tra được, Người mua Tam bá bọn họ đã chết, chết trong trận hỏa hoạn mười mấy năm trước. Theo thông tin mà những người may mắn thoát chết kể lại, Trận hỏa hoạn đó cháy vào ban đêm. Ngay lúc cửa nhà khóa kín, toàn bộ một tòa nhà rộng lớn điều bị cháy sạch sẽ. Tất cả gia chủ điều bị chết trong đó. Chỉ có 8 người là may mắn thoát chết. Nhưng đó điều là nữ, chỉ có 1 người duy nhất là nam nhân. Người nam nhân kia hiện giờ đang bán than củi ở trong trấn đó. Còn bảy cô nương kia sau trận hỏa hoạn đã dùng bạc ôm được trong lúc chạy trốn, mua chuộc quan phủ. Sau đó bảy cô nương kia cũng được quan phủ cấp lại hộ tịch lương dân, thoát khỏi thân phận nô tịch.

Sau trận hỏa hoạn đó, quan phủ đã tra xét thân phận của những người đã chết cháy. Và cũng đã xác nhận được trong số người chết đó có Tam bá của Từ Tinh. Tuy là thân hình bị lửa cháy đến biến dạng, nhưng mấy vị cô nương kia điều có thể nhận dạng được người đó là Sinh Sinh, nam nữ của Lão gia.

Từ Tinh nghe được tin tức thì âm trầm, trong lòng cảm giác chuyện này không phải như vậy, nhưng mà nàng lại không biết phải làm sao để điều tra sự thật. Cuối cùng Từ Tinh cũng bỏ qua chuyện này. Nếu đúng như dự cảm của nàng, có thể vụ cháy này có liên quan đến 8 người kia. Và trong bảy vị cô nương đó có một người là tam bá của nàng.

Từ Tinh cũng không rõ vì sao nàng lại có cảm giác như vậy, chính là khi vừa nghe Từ Dục nói xong thì từ trong suy nghĩ đã nổi lên nghi ngờ rồi. Cũng vì vậy Từ Tinh đã không cho người đi điều tra nữa, nếu thật sự 8 người kia là người âm mưu chuyện này thì có nghĩ bọn họ đã chuẩn bị sẵn một đường lui sáng sủa rồi. Và tam bá của nàng hiện tại cũng có thể có cuộc sống yên ổn. Còn nếu không phải như vậy thì tam bá của nàng hiện tại đã chết. Mà chết rồi thì tìm nữa làm gì.

Từ Tinh sau khi suy nghĩ đã thương lượng cùng Từ Dục, nàng biết Cố Tam trong một năm qua cũng đã âm thầm cho người tìm kiếm tung tích của Tam bá. Hiện tại các nàng tra được thì Cố Tam cũng rất nhanh sẽ tra được. Lúc đầu nàng định cho người tạo dựng tin giả rằng Tam bá đã có tiền chuộc thân và đi nơi khác sống rất yên ổn. nhưng mà cuối cùng nàng lại không làm. Đau nhiều hơn đau ngắn. Nếu gạt Cố Tam lần này thì Cố Tam cũng sẽ vì chuyện này mà cho người thâm dò tin tức với ý muốn giúp đỡ tiền bạc với Tam bá. Nàng có thể gạt một lần nhưng lỡ sau này Cố Tam biết được sự thật nhất định sẽ một hồi phong bão. Bởi vậy thà để Cố Tam biết được Tam bá chết rồi, có lẽ Cố Tam sẽ đau lòng một thời gian nhưng ích lắm sẽ không bị tổn thương tinh thần.

Mãi đến sau này, Từ Tinh mới thấy may mắn vì mình không có đưa ra quyết định sai lầm. Nếu như hôm nay nàng làm ngược lại có lẽ sau này nàng gặp rất nhiều rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Ổn định lại cuộc sống

Đợi đến Cố Tam biết được tin Tam ca của hắn đã chết thì đúng là khổ sở, hắn nhốt mình trong phòng nhiều ngày không buồn ăn không uống. Cố Tam là đang tự trách và hối hận. Trong chuyện này tuy nói là cha hắn làm, nhưng là.. nếu không phải bởi vì bọn hắn cha hắn cũng sẽ không đem tam ca hắn đi bán như vậy.

Cố Tam bắt đầu nhớ lại ngày đó tam ca muốn bỏ trốn để không bị cha bán, tam ca nhờ hắn và nhị ca giúp đỡ. Nhưng là... hắn lại không giúp được gì. Cuối cùng còn bị cha phát hiện, trước khi tam ca bị bán, còn bị cha khiển trách rất nhiều. Cố Tam nghĩ đến đó nên càng bị vây trong trạng thái tự trách, hối hận và kiềm nén. Cũng may Từ Tinh thấu đáo, ngày nào cũng ngồi bên ngoài cửa kể chuyện xưa này nọ cho Cố Tam nghe. Dĩ nhiên những câu truyện nàng kể điều có chung một ý nghĩa sâu sắc nào đó, Cố Tam lúc đầu không muốn nghe, hắn cảm thấy không thể tha thứ cho bản thân của mình. Nhưng là, Từ Tinh ngày nào cũng ngồi bên ngoài cửa. Cố Tam cũng dần dần tiếp thu câu truyện của Từ Tinh. Bởi vậy, tâm cũng dần thông suốt. Ngày qua ngày, Cố Tam dần dần cũng đã trở lại bình thường. Đương nhiên công của Từ Tinh là lớn nhất.

Tô thị vì vậy đối với Từ Tinh lại yêu thương càng thêm nhiều hơn nữa, theo suy nghĩ của Tô thị, Tinh nhi con gái nhỏ chính là trái tim của cả nhà. Nếu

không phải nhờ nàng, có khi hiện tại cả nhà đã không thể trụ nổi. Nương nhi hiện tại còn phải làm thuê của một lão già.

Qua chuyện này, Cổ Tam đã đối mặt với người nhà. Hẳn kẻ hết với cả nhà mọi chuyện liên quan tới tam ca của hắn. Tô thị có lẽ đã biết nên không mấy ngạc nhiên, nàng chỉ nghe rồi thờ dài một hơi. Ngược lại, Từ Diệc, Từ Nương, tiểu ngũ điều bất ngờ tới ngơ ngác.

Sau khi nói cho cả nhà biết chuyện của Tam ca hắn, Cổ Tam đã đi đến thị trấn kia, tìm quan tri huyện ở đó, dùng tiền chuộc lại văn khế tự do cho Tam ca của mình, rồi cầm hộ tịch đi đến nơi chôn cất của những người chết trong trận hỏa hoạn đó, cho người làm lễ cúng rồi mang hài cốt trở về chôn trên mảnh đất của mình. Hộ tịch vị Tam bá cũng được nhập vào hộ tịch của Cổ Tam Gia.

....

Trở về, nhà Từ Tinh giờ đây đã có không ít hạ nhân. Trong đó trừ 127 người bí mật đi kinh thành mở ký viện kia, còn lại trong tay Từ Tinh là 99 người không tính bốn người Hộ Ván, Hộ Phong, Hộ Võ và Hộ Ngõn.

Từ Tinh đã chọn trong đám người mới mua ra 2 người chân thật đáng tin. Một người tên là Hộ Vi, một người là Hộ Chi. Hai người này sẽ ở trong nhà của nàng, phụ trách dọn dẹp nhà cửa và giặt giũ.

Tuy Tô thị nói nàng muốn tự mình làm, nhưng Từ Tinh lại không chịu. Nhà của các nàng lúc trước ngại nhiều người để ý sẽ gây ra sóng gió nên luôn rụt đầu không dám làm gì. Hiện tại nhà nàng núp dưới danh hào Ngao tiên sinh, các nàng cũng không sợ bị người ta nhắm tới. Huống chi nhà của nàng hiện tại có rất nhiều hạ nhân, công việc cũng nhiều, ngoài chuyện giặt giũ cơm áo, còn thêm mần cỏ quét dọn. Cả một sân vườn. Từ Tinh lại là người lười biếng, nếu có thể nàng thật là không muốn động tay làm việc. Nếu không cho người phụ làm, một mình Tô thị làm đúng là quá vất vả.

Từ Tinh lúc đó mề nheo mề nheo, cuối cùng Tô thị mới chịu đồng ý để Hộ Chi và Hộ Vi làm việc trong nhà.

Lại nói, một tháng trước, Từ Tinh cũng đã cho người xây thêm một cái đại viện bằng tường đất thật lớn ở phía sau nhà của nàng. Từ Tinh muốn để cho mấy người được mua về sẽ ở đây cho tiện quản giáo. Còn mấy đại trạch viện ở mấy trấn kia, Từ Tinh chọn vài cái cho thuê, chỉ chứa lại mỗi trấn một cái rồi bỏ trống. Nàng dán bản trước cửa nói đây là trạch viện bỏ trống, những người không có nơi ở điều có thể vào ở tạm. Nhưng là, mọi người đều phải tuân theo quy củ của nhà nàng đề ra.

Cũng vì mấy chuyện này mà danh tiếng của Cổ Tam ở trong lòng mọi người đã nâng thêm một bậc mới. Người ta còn đồn nhau rằng, Cổ Tam gia bây giờ không như xưa, nhà người ta hạ nhân có tới vài chục người đấy.

Cổ Tam cũng sợ cây to đón gió nên đã cho người âm thầm tung tin nói rằng những hạ nhân ở nhà hắn đều là người của Ngao tiên sinh thu mua. Mà nhà hắn chỉ là người quản giáo bọn họ.

....

Sau mấy vụ lộn xộn này trong tay Từ Tinh số tiền còn lại cũng hơn 30 vạn lượng bạc. Nhắm nhăm tính cũng đủ tiền trả cho hạ nhân trong mấy chục năm tới a. Nghĩ vậy Từ Tinh cũng không nóng ruột tương lai không có tiền trả lương cho hạ nhân. Nên biết ở kinh thành mở ký viện đó là một nơi hốt bạc, nàng mới không lo lắng về tiền bạc. Huống chi tranh của Cổ Tam về càng ngày càng có giá, cứ mỗi tháng bán hai ba bức tranh cũng có thể trả lương được gần phân nửa hạ nhân rồi.

Mấy ngày trước Từ Tinh để Hộ Võ đi tìm mấy người bạn gian hồ của Sư phụ hắn mời về vài người. Từ Tinh muốn để đám hạ nhân của mình học một ít công phu. Nàng nghĩ cho họ học chút bản lĩnh coi như là bổ sung năng lực cho bọn họ. Đám người này tương lai là người bảo vệ các nàng, nên cần phải cho họ có năng lực mới có thể bảo vệ các nàng được.

Cổ Tam sau khi nghe Từ Tinh nói muốn mời người về dạy võ cũng đã đồng ý. Từ Diệc thì lại vui mừng nhảy cẫng lên. Hẳn chính là người thích võ. Từ Dục tuy không thích lắm nhưng cũng muốn học một chút ích phong thân.

Hộ Võ không phụ sự kỳ vọng của Từ Tinh, chỉ trong vài ngày hắn đã mang về cho Từ Tinh ba người có võ công không tệ. Trong đó một người tên là Phúc Thụy, một người tên là Hà Phương, một người tên là Đỗ Vĩnh. Ba người này tuổi cũng trên dưới năm mươi.

Nhìn ba vị sư phụ dơ tay nhất chân không một tiếng động, Từ Tinh nghĩ chắc chắn ba người này cũng là một thân công phu đây. Sau khi trao đổi vài thứ với ba người sư phụ kia, Cổ Tam sắp xếp ba người ở ba phòng lớn của đại viện ở sau nhà.

Phúc Thụy, Hà Phương, Đỗ Vĩnh ba người cũng bởi vì trọng tên tuổi của vị Ngao tiên sinh nên mới đồng ý tới dạy võ cho đám hạ nhân của Từ Tinh. Nhưng khi thấy sự bình dị gần gũi của mọi người đối với nhau. Ba người Phúc Thụy, Hà Phương, Đỗ Vĩnh trong lòng đều có suy nghĩ.

Sau nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, cuộc sống của cả nhà Từ Tinh bị đảo lộn không ít. Trong đó không nói đến chuyện Cổ Tam gia từ cho người trở về đòi đón một nhà Cổ Tam sang Thanh Hà trấn ở, còn cho nhà Từ Tinh không ít bạc. Dĩ nhiên những lần đó không thiếu kèn trống khoa trương cho người người đều biết.

Nhưng chuyện đó cũng được Cổ Tam khéo léo giải quyết ổn thỏa. Cổ Tam giờ đây không còn như xưa nữa, có thể bởi vì thường cùng Từ Tinh trò chuyện, nên cách nhìn vấn đề và cách làm việc của Cổ Tam đã tiến bộ rất nhiều, còn tốt hơn cả Từ Tinh. Hiện tại có rất nhiều chuyện Từ Tinh phải nhờ Cổ Tam giúp nàng dần xếp.

Lại nói, bởi vì sau vụ thiên tai, danh tiếng một nhà Cổ Tam cũng được hưởng ké Ngao Tiên Sinh mà vang xa. Bình thường có không ít người đến nhà các nàng làm khách. Cũng có nhiều người hoàng cảnh khó khăn đến xin giúp đỡ, Cổ Tam cũng không có nghĩ gì mà chia tay ra giúp. Nhưng cũng không

ích trường hợp nghĩ muốn lợi dụng lòng tốt của Cố Tam mà kiếm chút chút đỉnh. Lúc đầu nhà Từ Tinh còn khéo léo từ chối, sau lại, người đến càng đông. Cố Tam lạnh mặt ra lệnh trục khách, nếu ai còn làm cản đây đưa ăn vạ thì cho người lấy dây trói lại mang đến quan phủ. Cũng may, Cố Tam xử lý mạnh mẽ, dứt khoát. Bởi vậy hiện tại trong nhà cũng coi như được yên tĩnh.

Mà nói đi cũng phải nói lại, nhà Từ Tinh sau vụ thiên tai có rất nhiều rắc rối quẩn lầy, song, lại có không ít chuyện có lợi. Dĩ nhiên phải nói đến mấy quan viên địa phương quan tri huyện ở đây rồi. Ngày trước nhà Từ Tinh muốn làm gì liên quan đến quan phủ điều là ba châu bảy trực, còn tốn không ít tiền nữa. Nhưng sau vụ cứu tế này, từ các quan lớn đến quan nhỏ điều thấp hơn Cố Tam một cái đầu. Nhà Từ Tinh có việc gì cần đến quan phủ thì chỉ cần cho người trình báo một tiếng, tức khắc đích thân quan phủ đi đến nhà nàng giải quyết. Không phải là loại nịnh bợ này nọ, mà đó là sự loại kính trọng. Dù là quan tốt hay xấu gì thì đối với Cố Tam điều có sự kính trọng có hơn. Việc này cũng coi như được an ủi đi.

.....

Nhà Từ Tinh giờ đây, tuy rằng có tiếng, có tiền. Nhưng căn nhà vẫn như lúc trước, đơn sơ và đạm bạc. Các hạ nhân trong nhà cũng giản dị làm việc như người nông dân. Cũng vì điều này, nên người trong thôn đối với Cố Tam vẫn luôn gần gũi thân thiện, không có nghi kỵ và xa cách.

Hiện tại, trong nhà trừ Hộ Vi và Hộ Chi giúp dọn dẹp giặt giũ, bên ngoài thì có Hộ Ván, Hộ Ngôn, Hộ Phong, Hộ Võ lo chu toàn, còn thêm một chân chạy việc cực kỳ trung thành Lôi Đà và mấy người hạ nhân thay nhau canh công ra thì không có ai hầu hạ hết. Vốn dĩ Từ Tinh định mở vại của hàng buôn bán gì đó, nhưng cuối cùng thấy rất phiền phức. Nàng lại không có kinh nghiệm trong chuyện này nên thôi.

Những người được mua về kia mỗi ngày chỉ cần chăm chỉ học võ, và học chữ. Từ Tinh đe dọa nói, người đi theo nhà nàng nhất định phải là người được việc. Nếu sau thời gian huấn luyện mà không ra gì nàng sẽ đuổi đi. Toàn bộ hạ nhân nghe Từ Tinh nói vậy thì càng cố gắng ra sức luyện tập. Bọn họ hiện tại điều không muốn mình bị đuổi đi. Được theo những người chủ tốt bụng đó là phúc của bọn họ, bọn họ mới sẽ không để mình bị đuổi đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Tử tình hoảng sợ

Thời gian thoáng trôi qua, hiện tại cũng đã đầu tháng chín. Vì năm nay có thiên tai xảy ra nên việc thi hương tạm gác lại đến gần cuối năm mới tổ chức. Lại nói, Từ Dục và Từ Diệc sau đợt thiên tai vừa rồi cũng không còn đến trường đọc sách nữa mà ở nhà cùng học với Cố Tam. Bởi vì hiện tại nếu so với các tiền sinh trấn trên thì Cố Tam có thể nói là vượt qua mặt họ rất nhiều rồi. Ở nhà Từ Tinh lại có rất nhiều sách. Bởi vậy Cố Tam mới để Từ Dục và Từ Diệc ở nhà đọc sách với mình.

Cũng vì Từ Dục và Từ Diệc không có đi trấn học bài nữa mà Từ Tinh mừng như điên luôn. Nàng nói nàng thích cái cảm giác cả nhà ngồi với nhau quây quần bên chiếc giường sưởi. Có lẽ Cố Tam biết như vậy nên mới để Từ Dục và Từ Diệc ở nhà đọc sách với hấn.

Trở về, trong khi tất cả mọi người đang bận tối mắt thì ở nhà Từ Tinh lại rảnh rỗi đến không rảnh hơn. Cố Tam vì muốn bù đắp thời gian qua vì bận việc nên không có thời gian nhiều cho con gái bởi vậy bây giờ hầu như cả ngày điều đem Từ Tinh theo bên cạnh. Chỉ thiếu điều lấy dây cột nàng mang vào thất lung.

Lại nói từ khi trong nhà có tiền, món ăn trong nhà được cải thiện rất nhiều, không cá thì thịt. Tuy nhiên, Từ Tinh lại thường hay thèm ăn này nọ. Mà trong đó nàng lại thích ăn nhất là trứng chim trên rừng. Cái trứng chim cỡ ngón chân nhỏ của nàng, khi luộc hay nướng lên thì ăn rất ngon, nó không bị ngán giống như trứng gà hay trứng vịt. Cũng vì vậy, cả nhà mỗi khi có ai lên rừng hay lên núi điều nhất định sẽ mang về một ít trứng chim cho Từ Tinh ăn. Đám nam hạ nhân khi lên rừng tập võ với mấy vị sư phụ cũng thường hay mang về một ít trứng chim hay quả đại nào đó, dụ dỗ làm Từ Tinh cười hí hóp.

Hôm nay, Từ Dục và Từ Diệc hiếm có một ngày không đọc sách vào buổi sáng. Từ Dục nói hấn muốn lên rừng một chuyến, sẵn tiện tìm một ít quả đại và trứng chim về cho tiểu muội của mình.

Từ Tinh đang ngồi một mình ăn bữa sáng thì nghe Từ Dục nói đi lên rừng, nàng vội vàng phần khởi bỏ bát com xuống bàn rồi bỏ thật nhanh qua ôm chặt chân Từ Dục đòi đi theo. Từ Tinh mắt tròn xoe đáng thương đây hi vọng nhìn chăm chăm Từ Dục nói:

“Ca, muội cũng muốn đi, muội cũng muốn đi. Ca, cho muội đi nữa!”

Từ Dục nhìn tiểu muội ôm ghì chân mình thì xoa trán. Do dự một lát cuối cùng đầu hàng trước ánh mắt ủy khuất của tiểu muội.

“Tam đệ, đệ đi xin cha một tiếng, chúng ta sẽ mang tiểu muội đi cùng.” Từ Dục quay qua nói với Từ Diệc.

Từ Diệc đang mặc áo choàng, nghe Từ Dục nói thì quay người lại, nhìn thấy tiểu muội như một con khỉ con khur khur ôm chân của đại ca thì phì cười đầy sùng nịnh. Từ Diệc bước tới ngồi xôm xuống bên cạnh Từ Tinh, nhéo nhéo má nàng một cái mới nghe lời Từ Dục đi vào phòng sách tìm Cố Tam.

Từ Tinh thấy Từ Dục đồng ý cho nàng đi theo thì vui vẻ, bỏ chân Từ Dục ra đứng lên cười tít mắt, còn không quên kéo áo để Từ Dục khom xuống, nàng in cái môi nộn nộn lên mặt Từ Dục một cái đầy cảm kích.

Từ Dục bị tiểu muội thân lên má, vừa vui vẻ vừa bắt đầu đi, lấy tay xoa xoa cái mặt chỗ bị Từ Tinh hôn. Sau đó cốc đầu Từ Tinh một cái mới lấy khăn tay ra lau sạch. Từ Tinh thấy Từ Dục chà chà lau lau chỗ bị nàng hôn thì xấu hổ, nàng quên nàng vừa rồi là đang ăn, trên môi còn dính mỡ bóng loáng. Từ Tinh trề môi ngoảnh mặt qua một bên che giấu nét mặt không được tự nhiên của mình.

Từ Dục thấy Từ Tinh đỏ mặt ngượng ngùng thì nhếch miệng cười, hất lấy tay xoay mặt Từ Tinh qua, cẩn thận dùng khăn tay tơ lụa của mình nhẹ nhàng lau miệng cho nàng, còn không quên nheo nheo mắt nàng mấy cái. Tiểu muội quả nhiên không làm cho người ta tức giận được.

.....

Một canh giờ sau, Từ Dục, Từ Tinh và Từ Diệc đã ở ngoài bia rừng, đi theo còn có Đại Tròn, Tiểu Tròn và Hộ Võ. Cố Tam để Hộ Võ đi theo trông chừng Từ Tinh.

“Ca, trứng chim ở đâu vậy?”

Từ Tinh đang được Từ Dục nắm tay dẫn đi thì kéo tay Từ Dục lắc lắc hỏi. Từ Dục đảo mắt nhìn trên mấy ngọn cây một hồi mới nói:

Đi vào bên trong một chút mới có, ở đây người qua lại nhiều, chim sẽ không làm tổ ở đây.

Từ Tinh gật gật đầu, nàng trước giờ chưa từng đi tìm trứng chim nên mới không biết, nàng chỉ biết chim làm tổ trên đọt cây thôi. Nhưng Từ Dục có lần nói với nàng, cũng có khi chim sẽ làm tổ ở dưới đất nữa. Bởi vậy vấn đề chim chóc này Từ Tinh không rành lắm.

Từ Diệc thấy tiểu muội mắt đảo đảo tìm kiếm tổ chim nhìn rất đáng yêu, Từ Diệc đưa tay ra nheo nheo mắt Từ Tinh một cái. Từ Dục cũng cung chiêu nheo nheo bên mặt còn lại của Từ Tinh.

Thời gian gần đây, Từ Tinh thường xuyên vào không gian ngâm mình trong suối ôn tuyền. Bởi vậy nên cả người Từ Tinh toát ra một cỗ linh khí. Đặc biệt là làn da của nàng, mềm mại mịn màng như da em bé. Tay chạm vào một cái thì không muốn buông ra. Từ Tinh một ngày không dưới nhiều lần bị chọc ghẹo. Nếu không bị niết mặt thì bị xoa bụng, không xoa bụng cũng sẽ bị vuốt cái lưng. Chính là trấn trợn bị ăn đậu hủ như vậy.

Từ Tinh hiện tại lại tiếp tục bị Từ Dục và Từ Diệc niết niết mặt, tuy là không đau nhưng thật không thoải mái chút nào. Từ Tinh nhăn mặt, nàng không chịu đựng được mặt của mình bị hai người ca ca này chà đạp như vậy, Từ Tinh trong mắt hội tụ đầy hơi nước chuẩn bị khóc to để cảnh cáo hai người này.

Từ Dục và Từ Diệc liếc nhau, hai người tinh mắt phát hiện ra Từ Tinh sắp sửa khóc. Rất nhanh Từ Dục và Từ Diệc đã lấy móng vuốt của mình ra khỏi gương mặt Từ Tinh. Từ Diệc lau mồ hôi cười khan nói “Aii... để ta chạy nhanh đi hái quả đại không thôi bị chim rừng ăn hết”.

Từ Diệc nói xong thì giống như là bay đi rồi vậy, bóng dáng rất nhanh khuất hẳn không thấy nữa. Còn Từ Dục thì vờ không có chuyện gì xoay mặt nhìn hướng khác giả bộ tìm tổ chim.

Hộ Võ đi phía sau nhìn thấy hết, hắt nén cười. Đại thiếu gia hàng ngày luôn nghiêm túc và chính chắn một bộ, nhưng khi ở trước mặt tứ tiểu thư thì luôn lộ ra một bộ mặt không biết làm sao kia. Thật sự làm hắn có chút tiêu ý.

Từ Tinh thấy Từ Dục và Từ Diệc lơ mình thì có chút tức giận, hai người này lại cố ý lơ nàng, Từ Tinh miệng lẩm bẩm.

“Gâu Gâu!.. Gâu Gâu!...”

Đang trước, Đại Tròn và Tiểu Tròn đang náo động chạy nhảy đùa giỡn. Cũng nói thêm, lúc trước bởi vì có nhiều chuyện xảy ra nên Tô thị đã nhốt Đại Tròn và Tiểu Tròn vào khu đất sau vườn. Mới hồi cuối tháng trước Tô thị mới thả bọn chúng ra. Đại Tròn và Tiểu Tròn chỉ mới ngắn ngủn một năm đã lớn lên rất nhiều, nhìn hai con cún nhỏ ngày nào chỉ bằng nắm tay hôm nay lại to lớn như một con chó beagle.

Kiếp trước nhà cạnh phòng trọ của Từ Tinh có nhà đó nuôi một con chó beagle. Lần đầu tiên Từ Tinh thấy một con chó bự như vậy. Lúc đó Từ Tinh bị khủng hoảng mấy ngày. Cuối cùng nàng khắc phục chuyện đó bằng cách vẽ con chó kia. Cũng vì vậy mà đối với chuyện đại tròn và tiểu tròn to lớn hơn bình thường Từ Tinh cũng không quá ngạc nhiên. Có khi mấy lúc buồn không có ai chơi Từ Tinh còn mang Đại tròn ra làm ngựa để cưỡi nữa. Tiểu tròn thì rất thích chơi trò này, nó cũng Từ Tinh chạy còi còi khắp vườn. Lúc đó Từ Tinh ôm cổ tiểu tròn cười ha ha. Tô thị mấy lúc như vậy sẽ lắc đầu bắt đầu đi, chưa thấy ai đem chó ra mà cười như cười ngựa thế này, đúng là chuyện như vậy chỉ có con gái nhỏ của nàng mới dám làm như vậy thôi.

Từ Tinh nhìn đại tròn và tiểu tròn chạy nhảy rượt theo mấy con rắn mối sủa gâu gâu, tâm trạng tự dung tốt lên rất nhiều. Nàng há miệng cười to không chút thực nữ.

Đi sâu vào bên trong của khu rừng, Từ Tinh ngược mắt nhìn thấy có rất nhiều tổ chim. Cứ tưởng ở trong đó sẽ có trứng ai ngờ Từ Dục nói, trong đó không có trứng, mấy ổ chim đó là do con người làm. Họ cố tình lót ổ sẵn hi vọng chim sẽ bay vào đó làm tổ rồi để trứng. và như vậy, người dân chỉ cần leo lên lấy xuống là được. Mà hiện tại mấy ổ này chưa có con chim nào bay vô làm tổ hết, bởi vậy mới không có trứng chim. Từ Tinh nghe Từ Dục nói thì cái hiểu cái không gật đầu. Tô mò đi theo Từ Dục, mắt láo lia tìm kiếm.

Từ Tinh đang tung tăng bước chân đạp lá xào xạc thì chợt đứng im một chỗ, gương mặt vốn hồng hào hơn hờ bỗng chốc tái mét. Nước mắt đảo quanh hốc mắt. Từ Tinh “A” một tiếng sợ hãi.

Từ Dục nghe thấy âm thanh khác thường của Từ Tinh thì quay người lại nhìn nàng. Hộ Võ cũng lo lắng bước nhanh lại.

“OA... muội đạp lên con sâu rồi, con sâu tu thành tinh rồi, con sâu bự quá ...OA... con sâu nái OA... OA...”

Từ Tinh hoảng hồn oa một tiếng khóc lên, tiếng khóc thật sự rất thảm thiết. Âm thanh kèm theo sợ hãi run rẩy, cả người nàng run lên cầm cập, gương mặt hiện tại trắng bạch cứ giống như người chết rồi vậy.

Trở lại một phút trước. Từ Tinh đang vui vẻ bước theo Từ Dục thì cảm giác đâm trúng cái gì mềm mềm, cúi đầu nhìn xuống, Trời à nàng thấy một con sâu nái to muốn bằng cùm tay của nàng đang ngúc ngoắc dưới chân mình. Từ Tinh mạng Mộc, vốn ghét nhất mấy con vật mềm mềm lờng lỉnh, loại sâu lại càng chán ghét hơn. Bình thường thấy sâu nhỏ xíu đã làm nàng hoảng sợ rồi, hiện tại lại là một con sâu nái tổ chẳng, còn bị nàng đạp lên nữa chứ, hỏi nàng làm sao không kinh hoàng đảm vía đây.

Từ Tinh phúc chốc không còn nghĩ được chuyện gì chỉ biết há to miệng oa oa khóc, mồ hôi tuôn ra ướt cả mái tóc mai đang phủ trên trán nàng.

Từ Dục và Hộ Võ lúc này cũng hoảng hồn không kém Từ Tinh. Từ Dục rất nhanh ôm Từ Tinh lên vỗ vỗ lưng nàng dỗ dành trấn an. Hộ Võ thì nhanh chóng tháo xuống đôi hài của Từ Tinh, sau đó lấy túi nước sạch bên hông ra đổ vào chân Từ Tinh, rửa sạch từng ngón chân nhỏ của nàng.

Từ Tinh vẫn còn sợ, cứ run run ở trong lòng Từ Dục. Hiện tại trong đầu chỉ đầy hình ảnh con sâu vừa to vừa mềm màu xanh lá, có hai cái râu giống như cái sừng ở trên đầu ngúc ngoắc qua ngút ngoắc lại. Hình ảnh đó làm nàng rung mình mấy bận, thật quá đáng sợ.

Từ Diệc vốn đang hái quả dại gần đấy nghe tiếng khóc thét mang theo sợ hãi của Từ Tinh thì hết hồn, quăng luôn mấy trái dại vừa hái mà chạy nhanh về. Đợi thấy Từ Tinh được Từ Dục ôm chặt trong lòng thì càng bất an.

“Đại ca, có chuyện gì vậy?” Từ Diệc lo lắng hỏi.

“Tiểu muội đạp trúng sâu”

Từ Dục giọng nói có chút tự trách, là hắn không tốt, không xem kỹ đường đi cho muội muội. Biết rõ tiểu muội rất sợ sâu vậy mà hắn lại sơ ý như thế này. Từ Dục trầm mặt.

Từ Diệc nghe nói Từ Tinh khóc vì đạp phải sâu thì thở phào. Cũng may, còn tưởng bị cái gì. Làm hắn sợ muốn chết rồi. Từ Diệc ôm lấy Từ Tinh từ trong lòng Từ Dục vỗ lưng trấn an nàng. Cũng vì chuyện này, mấy người bọn họ nhanh chóng trở về không đi tiếp nữa, mà Từ Tinh thì vẫn được Từ Diệc ôm đi. Nàng vẫn còn thúc thích chưa chịu ngừng khóc. Từ Dục thì vẫn trầm mặt ở bên cạnh.

Cổ Tam, Tô Thị đang ngồi trên giường sưởi nói chuyện thì thấy Từ Tinh còn được Từ Diệc bế trở về, lại thấy mặt con gái nhỏ còn đọng đầy nước thì hoảng hồn. Đợi biết được Từ Tinh vì đâm phải con sâu nái lớn bị kinh hách thì mới thở phào, vừa đau lòng con gái nhỏ lại vừa buồn cười. Con gái nhỏ bọn hắn thông minh hoạt bát thể nhưng lá gan nhỏ xíu thôi. Ngay cả con sâu cũng bị làm cho kinh sợ tới không đi nổi. Cổ Tam nhìn con gái nhỏ vẫn còn run run thì đang tay ra ôm nàng vào lòng, vỗ vỗ cái lưng tròn mềm mại của nàng an ủi.

Sau chuyện này Từ Tinh phát hiện, nàng dường như mỗi lần đi chơi đều bị sao quạ tạ chiếu hay sao ấy. Cứ hễ đi chơi thì không có chuyện gì tốt cả. Không chuyện này cũng có chuyện kia. Đúng là....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Cổ Tam đậu Cử Nhân

Mùa đông lại đến, năm nay lại là một năm không có tuyết rơi, nhưng dù không có tuyết, ngoài trời vẫn đặc biệt lạnh lẽo.

Thời điểm cuối năm, nông dân không phải lo mùa vụ nên hầu như mọi người trong Tây Từ thôn đều rảnh rỗi. Cũng là lúc này, Tô Dương trấn đã bắt đầu dán thông cáo mở hội thi hương. Năm nay không có bởi vì thiên tai mà người tham gia thi cử ít đi, mà ngược lại, người đăng kí dự thi đông muốn gấp rưỡi năm rồi.

Lại nói, nhà Từ Tinh năm nay không chỉ một mình Cổ Tam đi thi, mà còn có Từ Dục cũng sẽ đăng ký dự thi. Cổ Tam nói, để cho Từ Dục đi thi cũng không phải vì muốn hắn thi đậu cái gì, chỉ là muốn Từ Dục có thể được rèn luyện để có thêm kinh nghiệm và rút ra bài học thực tế của phòng thi.

Cả nhà sau khi nghe Cổ Tam nói thì gật đầu tán thành, Từ Dục cũng có chút háo hức mong đợi. Hắn có chút chờ mong cuộc thi này.

Ngày 18 tháng 11 năm 1023, Cả nước Đại Tề mở cuộc thi hương. Ở Kinh thành ngày này cũng đang tổ chức thi Hội.

Hôm ấy trời còn chưa sáng, cả nhà đã thức dậy. Tô thị tự tay vào bếp gói bánh chẻo cho Cổ Tam mang theo ăn. Từ Tinh cũng bỏ thói quen ngủ nướng của mình mà phá lệ dậy rất sớm. Từ Tinh ngồi trên vạc dài trong bếp phụ Tô thị nắn bánh chẻo. Từ Nương thì phụ băm thịt nhồi nhân. Từ Diệc thì xách nước mang vào bếp, ngay cả Tiểu Ngũ nhỏ bé cũng phụ một tay là chụm lửa.

Cố Tam và Từ Dục hiện tại đang ngồi ngoài giường có lò sưởi đọc sách. Quan sát nét mặt, Từ Dục có vẻ khấn trương, nhưng Cố Tam thì rất bình thản. Cố Tam ngồi ngay ngắn, lưng thẳng như tùng, ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào trang sách. Từ Dục nhiều lần ngược đầu quan sát về mặt Cố Tam, dần dần Từ Dục cũng thu lại cảm xúc và có chút phong thái giống Cố Tam. Bình thản ngồi đọc sách.

Ông mặt trời vừa hé ra ánh sáng đầu tiên trong ngày, Cố Tam và Từ Dục cũng bắt đầu lên xe ngựa để đi thi. Cũng không biết có phải vì ảnh hưởng năm ngoái Từ Tình đổ bệnh ngay những ngày thi hay không, chỉ biết năm nay Cố Tam đặc biệt không cho phép ai đưa hấn đi thi hết. Bởi vậy, hiện tại cũng chỉ có hai người Cố Tam và Từ Dục trên xe ngựa và Lôi Đà ngồi đánh xe thôi. Tô thị và đám người Từ Tình chỉ có thể đứng ngoài cổng nhìn theo chiếc xe ngựa từ từ chạy xa rồi biến mất trong tầm mắt.

...

Ở đây, cứ mỗi lần đến ngày thi hương thì tiếp đó ba bốn ngày trời không khí đặc biệt mang theo một cái gì đó đè nén. Hầu như mỗi người đều đang hồi hộp chờ đợi kết quả cuộc thi. Không chỉ những nhà có người thân đi thi mang theo chờ đợi mà gần như toàn bộ thôn trấn mọi người đều chờ đợi. Bởi vì thường theo phong tục ở đây, nhà nào có người thi đậu thì nhất định phải nấu một bữa cơm mời mọi người ăn mừng. Tại vì từng có một câu nói: “Quan chính là cha mẹ của dân, cha mẹ thì phải lo cho con cái của mình, mà chuyện ăn uống lại xếp đầu trong vấn đề đó. Người thi đậu, có nghĩa tương lai người sẽ làm quan. Muốn biết người có là vị quan tốt hay không, thì phải xem bữa cơm người nấu thế nào.” Chuyện này tuy có chút không lô-gic, nhưng người nơi đây lại xem nó như là một cái gì đó quan trọng và không thể không làm theo.

Cũng vì bữa cơm có cá có thịt đó. Đối với những hộ nghèo ở đây lại như một thứ xa vời. Còn nhớ Từ Tình lúc mới đến, còn không phải là xuyên suốt chỉ toàn ăn cơm rau thôi sao, dù là cơm rau thôi đó, nhưng là chỉ được ăn lưng dạ. Vì vậy, nàng đương nhiên hiểu được cái không khí hồi hộp chờ đợi này là như thế nào. Và bọn họ, những người nghèo khó cả năm trời mới được ăn thịt một lần cũng nhờ phúc của chuyện này mà con cái họ được ăn một lần thịt ngon. Cũng có lẽ bởi vì vậy nên những ngày này không ít người thấp nhàn cầu khẩn cho người mình quen biết sẽ thi đậu. Cầu khẩn nhiều như vậy chẳng qua cũng chỉ vì bữa ăn no của các con.

.....

Sáu ngày hồi hộp và chờ đợi, cuối cùng cũng có kết quả của cuộc thi. Và dĩ nhiên, tên Cố Tam rất dễ dàng nằm trong danh sách người duy nhất giành được chức vị Cử Nhân trong cuộc thi lần này. Nhưng mà, chuyện Cố Tam thi đậu cử nhân đối với cả nhà cũng không có gì bất ngờ, bởi vì hầu như cả nhà đều có phần nắm chắc và tin tưởng vào thực lực của Cố Tam. Chuyện đáng nói ở đây là Từ Dục cư nhiên lại đậu vào danh hiệu Tú Tài. Chuyện này làm cả Tây Từ thôn oanh động.

Người ta, không ít người đọc sách cả chục năm, đi thi cả chục lần còn không đậu. Từ Dục nhưng mà mới đọc sách hai ba năm lại có thể mơ mơ mà đậu được Tú Tài. Chuyện này có thể nói là bất ngờ ngoài dự đoán của mọi người. Cũng vì điều bất ngờ này, cả nhà Từ Tình đã rất vui vẻ. Cố Tam cũng vì điều này nên đặc biệt nói sẽ nấu một bữa cơm thật lớn để mời mọi người đến chia vui cùng nhà hấn. Cố Tam lúc này vui mừng tới nỗi quên luôn chuyện hấn cũng là người duy nhất đỗ cử nhân trong đợt thi lần này.

Trần Tô Dương khi biết được Từ Dục như vậy mà cũng thi đỗ Tú Tài thì ngẹn lời. Dù sao cũng không ai ngờ tới một thiếu niên chỉ mới đọc sách hai năm lại có thể thi đậu tú tài. Nhưng mà sự thật là sự thật, Từ Dục quả thật đã có tên trong bản đồ. Mọi người giờ phút này chỉ có lắc đầu cảm thán, Cố Tam gia người ta là được sao phúc tinh chiếu xuống đây.

Ngày 30 tháng 11. Nhà Từ Tình đặc biệt đem về 25 con heo lớn. Tô thị buổi chiều hôm đó đã đi hết tất cả các nhà trong thôn nhờ mọi người đến phụ giúp nấu bữa cơm ăn mừng. Đây cũng là tục lệ, nếu muốn mời nhà nào đến ăn cơm mừng thì đậu, thì trong nhà sẽ có người đi đến nhà những người thân quen nhờ họ đến phụ giúp đỡ nấu phụ cơm.

Nghe thấy 25 con heo đúng là có vẻ khoa trương, nhưng Cố Tam không phải vì cố tình làm lớn để ăn mừng mà là muốn nhân cơ hội này nấu bữa cơm ngon để tiếp đãi những người đã từng giúp hấn lúc hấn nghèo khó, cũng vì hấn muốn tự dặn với mình, tương lai nhất định phải làm một vị quan tốt.

Cố Tam từng nói, hấn có thể cảm tiền đến cho người, nhưng nếu làm vậy người nhận tiền sẽ có cảm giác mình không được tôn trọng, ngược lại có khi làm thế sẽ tập thành thói quen hàng xóm đối tốt với nhà hấn chỉ vì lợi ích của bản thân. Và hấn cũng sẽ dần đánh mất đi những người bạn tốt. Cũng bởi vì điều này mà dù trong nhà Cố Tam từ lâu đã không còn thiếu thốn cũng không bao giờ cảm bạc cho những người đã giúp mình. Cả nhà chỉ im lặng giúp trong bóng tối mà không để người khác biết. Từ Tình sau khi nghe Cố Tam nói thì gật gù, quả nhiên cha nàng không phải một người nông dân đơn giản, cha chính là người có lối suy nghĩ sâu xa thấu đáo a.

Trở lại, cả thôn nghe nói Cố Tam làm tới 25 con heo về nấu cơm ăn mừng thì đều quá mừng rỡ. Thông thường, nhà người ta ăn mừng nhiều lắm cũng chỉ khoảng 5 con là cùng. Đó là đối với những nhà giàu có khá giả, còn người nghèo khó thì chỉ có thể mần gà nuôi ở nhà để ăn mừng thôi. Dù vậy, đối với người nghèo quanh năm không có ăn qua thịt, dù cho mỗi nhà chỉ được chia có một miếng thịt nhỏ xíu thì đã là vui mừng lắm rồi. Bây giờ Cố Tam gia người ta mần tận 25 con heo, cũng không có ai nói Cố Tam gia khoa trương. Bọn họ chỉ biết, nếu mần tới 25 con, vậy chia ra cho cả thôn cùng ăn thì có nghĩa là mỗi nhà có thể ăn tới hai ba miếng thịt. Nhưng đến khi Cố Tam cho người mang thịt đem cho mọi người mới kích động. Cố Tam chia mỗi nhà trong thôn đều hai ba cân thịt.

Ngày 2 tháng 12.

Hôm nay nhà Từ Tình đặc biệt náo nhiệt, Những ngôi nhà trong thôn hầu như đều khóa kín cửa nẻo vì phải đến nhà Cố Tam phụ mần heo và ăn cơm mừng.

Từ Tình mới sáng sớm đã bị Tô thị cho người gọi dậy, Tô thị nói hôm nay nhà có khách, không để nàng ngủ nướng bị người ta biết được sẽ cười thủng ruột.

Từ Tinh dù không mấy tình nguyện nhưng vẫn lồm cồm bò dậy. Để Hộ Vi mang nước cho nàng lau mình rồi mặc vào bộ trang phục vài bông dày màu hồng phấn. Tóc cũng được búi thành hai cục tròn vo ở đỉnh đầu. Giương mặt vốn tròn nộn nộn vì vậy nhìn càng thêm hoạt bát đáng yêu.

Từ Nương hôm nay ăn bận cũng phá lệ cực xinh đẹp, nàng bận một bộ Từ Y bằng gấm, độ dày vừa đủ, tà áo mềm mại thướt tha theo từng bước chân. Đặc biệt ở eo thon còn gài theo một cái túi hương hình hoa mẫu đơn do chính tay nàng thêu càng làm tôn thêm nét đẹp dịu dàng. Nhìn qua quả nhiên là một thiếu nữ động lòng người.

Dù Từ Tinh và Từ Nương mặc đồ mới xinh đẹp, nhưng vẫn phải nhận mệnh vào bếp làm phụ Tô thị và mọi người. Cổ Tam và Tô thị nói:

“Dù hiện tại chúng ta có hạ nhân, nhưng mà chúng ta vẫn là nông dân, quy định tổ tiên truyền lại nhất định phải tuân theo. Những việc này là phải đích thân chúng ta cùng bà con cùng làm. Đó chính là sự đoàn kết mà tổ tiên đã nói.”

Từ Tinh khi nghe Tô thị và Cổ Tam nói thì gật gù. Nàng cảm thấy tuy có chút vất vả nhưng đúng là những dịp thể này cùng nhau làm thì mới có ý nghĩa và vui vẻ. Nàng vẫn không quên ngày trước khi còn ở hiện đại. Lúc đó còn nhỏ, khi ấy mỗi khi có đám giỗ hay đám cưới gì thì chủ nhà sẽ đích thân đi mời bà con lối xóm thân bằng quyến thuộc. Sau đó cách ngày đám khoảng 1 ngày thì sẽ có bà con lối kéo lại nhà có đám phụ giúp. Nữ thì cùng nhau gói bánh tét và bánh ịch và chuẩn bị đồ để nấu đám, còn nam thì sẽ đi mấy hộ gia đình có bàn ghế chén tô nôi chào mừng về.

Lúc đó, rất nhiều rất nhiều người loay hoay cùng nhau làm việc, cũng là những lúc như vậy mọi người sẽ phát huy sức bà tám của mình. Dem chuyện trên trời dưới đất đều nói ra, người nói người hưởng ứng. Không khí đó thật sự rất hòa thuận, rất bình dị.

Nhưng là... dạo khi nàng lớn lên, con người bắt đầu rộn rã hấp tấp lo kẻ sinh nhai, những lúc tụ họp như vậy ít dần rồi hầu như biến mất. Người ta lúc đó tổ chức đám tiệc đều vào nhà hàng, hoặc là mướn nhà hàng đem lại. Người đến dự đám vội vã ăn vội vã uống, sau đó vội vã ra về. Rồi nào là nhạc sống đùng đùng, nhạc DJ, nhạc remix được mở lên om sòm cả một khu xóm, kinh động mấy ngày. Chưa kể ngay cả đám ma cần phải yên tĩnh cũng bị làm cho nháo động lên. Có người nói, đám ma có nhạc sống là bình thường có gì đâu. Nhưng là Từ Tinh lúc đó rất dị ứng. Thử hỏi, người chết cần cái gì? Cần được yên tĩnh à. Nếu có mở cũng sẽ là kinh phạt hoặc là kinh thánh theo từng tôn giáo, như vậy linh hồn người chết mới được nhẹ nhàng và an tĩnh lại. Đàng này cứ nhạc kèn đùng đùng lên. Trai gái cười giòn ản mặt hở hang đứng nhảy nhót ca hát. Còn chưa nói có người rượu bia quá độ đến nỗi ngày đám ma mà lại hát bài “Vui mừng ngày cưới” nữa. Từ Tinh rất chán ghét chuyện đó. Nàng từng nói với mẹ nàng. Nếu sau này nàng chết mà ai dám mướn nhạc sống vào đám ma của nàng coi chừng nàng tức quá sẽ về bề cổ hết cái tội đó á. Mẹ nàng nhưng là cười gật đầu, mẹ rất đồng ý với ý kiến Từ Tinh. Mẹ nói mẹ cũng rất ghét.

Trở về trong phòng bếp.

Từ Nương dắt tay Từ Tinh bước vào. Tô thị đang ngồi ướp thịt trên vạc nhỏ. Xung quanh là một đám thôn phụ khoảng hơn chục người. Có người nhặt rau, có người chặt thịt, người thì nhồi bột, người thì nhóm lửa. Nhà bếp vốn đã chật hẹp giờ đây lại càng cảm thấy chật hẹp hơn.

Đám thôn phụ nhìn thấy Từ Nương và Từ Tinh bước vào thì ngưng tay lại đánh giá hai người các nàng rồi xuýt xoa khen ngợi.

Từ Nương kéo Từ Tinh bước tới phía trước vén nhẹ váy chào hỏi theo kiểu tiểu bối hành lễ trưởng bối. Các thôn phụ thấy vậy thắm gật đầu trong bụng. Lại càng cảm thấy cách làm người của nhà Cổ Tam gia quả nhiên không có chỗ nào để chê trách. Một đám thôn phụ cũng ngưng tay lại người ngồi thì đứng, người đứng thì phui phui tay vào áo, rồi khom lưng trả lại lễ chào hỏi của hai người Từ Tinh.

Có không ít con dâu thấy Từ Nương và Từ Tinh muốn làm việc thì vội ngăn cản. Họ nói nào là để hai cô nương nghỉ ngơi đi, bọn họ làm được rồi. Hai cô nương bây giờ là cành vàng lá ngọc, là kim chi ngọc điệp làm sao có thể để vào bếp đây.

Tô thị nghe mọi người nói trong lòng rất là thích ý, nhưng ngoài mặt ngược lại tỏ vẻ nghiêm túc, Tô thị nói cái gì mà cô nương kim chi ngọc điệp chứ, các nàng cũng chỉ là một thôn cô thôi, ở đâu mà ra nhiều chuyện như vậy. Còn nói mọi người đừng có khen hai nha đầu kia, không khéo hai nàng lại phồng đuôi đấy.

Tô thị lời nói nghe rất chân thành, rất từ tốn. Đám con dâu nghe xong thì gật gù cũng không nói nữa, nhưng là mọi người đối với Tô thị lại càng thêm thân cận. Cổ Tam gia người ta à, dù có tiền có của nhưng vẫn rất bình dị gần gũi à. Không có hống hách với những người nông dân chất phác bọn họ đấy.

Từ Nương thấy mọi người đã dôi dè tài đi rồi thì cười thân thiện, quen thuộc bước về phía mọi người bắt đầu hỏi thăm người này vài câu, hỏi về người kia vài câu. Dĩ nhiên lời nói vẫn rất dịu nhẹ và lễ phép. Chờ chào hỏi xong xuôi Từ Nương cũng đã sẵn tay áo bắt đầu làm việc.

Từ Tinh thì có chút ngỡ ngàng, có chút không biết làm sau. Thật ra ở giữa chốn đông người nàng không có sợ, nàng chỉ sợ ở chốn đông người mà ai cũng biết nàng mà nàng không biết ai kia mới là đáng sợ. Càng tệ hơn là không được trưng ra bộ mặt lạnh lùng theo thói quen của mình nữa chứ. Hiện tại nếu có ai đứng gần Từ Tinh nhất định sẽ phát hiện gương mặt đang cười ngọt ngào kia khóe miệng đang giật giật mắt tự nhiên.

Từ Tinh cố kìm nén nét mặt của mình để nó không khó coi rồi cũng bước tới chào hỏi mọi người một chút. Sau khi chào xong thì nhanh nhẹn chạy lại gần Tô thị ôm một rô tòi qua một bên ngồi bóc vỏ.

Thật ra tình huống này Từ Tinh đã sớm nghĩ đến, chẳng qua nàng không biết khắc phục làm sao. Ngày trước, khi còn ở nhà chính Cổ gia, Từ Tinh là một con ma bệnh. Tiếp xúc với người lạ nhiều nhất chính là mấy vị đại phu. Sau lại ra ở riêng, vì nhiều chuyện rắc rối lại thêm thân thể yếu ớt Cổ Tam và Tô thị chừng nàng như chừng kho báu vậy, hở một chút là chơi trò giam lỏng, Từ Tinh dù có muốn tiếp xúc với mọi người cũng quá khó à. Huống chi nhà nàng lại xây tường rào cao 10 mét. Ở trong nhà muốn nhìn ra đường cũng phải bắt thang cao 10 mét mới nhìn thấy được. Bởi vậy, đối mặt với một đám thôn phụ này, hầu như ai cũng biết nàng, chỉ có nàng là không biết ai à.

Sự xuất hiện của Từ Tinh và Từ Nương lại là chủ đề cho đám thôn phụ này bàn tán, nói nhỏ có, nói lớn có, trò chuyện có. Quả nhiên người ta nói, ba nữ

nhân cộng một con vịt sẽ thành cái chợ, mà ở đây là một đám thôn phụ này phải nói là một cái chợ lớn mới thành lập đấy.

Khi mọi người đang nhao nhao cười nói thì một thôn phụ có gương mặt chữ điền bốn góc giọng sang sảng nói với Tô thị.

“Tô Ngọc muội tử, hai khuê nữ nhà muội quả thật như hoa như ngọc nha. Thật là xinh đẹp nhất trong các cô nương ở xung quanh thôn trấn chúng ta a, lại còn rất hiểu chuyện biết làm việc giúp đỡ muội nữa, ta thật sự ghen tỵ với muội!” Thôn phụ mặt chữ điền nói xong thì cười hớ hớ. Nhìn qua có vẻ hơi sỗ sàng nhưng chính là lời nói chất phác mang đậm tính thôn cô.

Tô thị ngược đầu nhìn hai đứa con gái rồi cười với vị thôn phụ kia. “Tổ tỷ, tỷ nói khoa trương rồi. Nào có như thế, hai nha đầu này cũng như mấy cô nương khác thôi, để các tỷ chê cười rồi!”

Tô thị cười nhẹ nhàng đáp lại, tuy là lời nói khiêm tốn cực kỳ nhưng trong mắt Tô thị không giấu được tia vui vẻ. Ai lại không vui khi con cái của mình được mọi người khen cơ chứ.

Triệu con dâu là người có giao tình tốt với nhà Từ Tinh, nghe Tô thị nói vậy thì cười nói:

“Tô Ngọc, muội cũng không cần khiêm tốn làm gì, ta thấy Tổ tỷ nói thật không sai” Triệu con dâu nói tới đây thì có chút do dự ngập ngừng “Nhưng mà... thật ra cũng là nhà người có phúc, nha đầu nhà người có phúc. Lúc trước con bé bị phỏng... ta còn lo lắng tương lai nàng sẽ.... Cũng may trời phạt phù hộ cho các người.”

Triệu con dâu lời nói có cảm thán và chứa đầy thân thiện. không có một chút nào cười chê. Trong giọng nói còn ản ản một chút lo lắng đã qua rồi.

Phòng bếp phút chốc mọi người trầm mặt im lặng, không ít đôi mắt càng liếc về phía Từ Nương. Có vài đôi mắt không càng quấy nhìn chăm chăm mặt nàng như soi mói xem có vết sẹo nào ẩn dấu trong lớp son phấn không. Từ Nương vẫn điềm đạm giữ vững nụ cười trên môi, cũng không vì mọi người soi mói mà tỏ ra tia khó chịu nào.

Mà cũng phải nói, nếu là lúc trước Từ Nương mà gặp tình huống này nhất định nâng mắt lên phát ra tính tình rồi đấy, nhưng có lẽ thời gian qua sinh hoạt trong một gia đình ấm áp đầy tình thương này đã làm bản tính xấu của Từ Nương đã thay đổi và biến mất hoàn toàn.

Mọi người lúc này cũng biết mình có chút quá đáng, lại thấy Triệu con dâu mặt có chút tái nhợt ngại ngùng. Tô thị cười cười giải vây.

“Aiii... nói nào ngay lúc đó muội cũng rất lo lắng, cũng may lúc ấy gặp được quý nhân, cho một ít được quý nên dung mạo nàng mới trở lại như trước. Cũng là lúc đó nhờ Triệu tỷ ỷ an ủi và giúp đỡ ta, nếu không có lẽ lúc đó con gái nhà ta qua không nổi rồi.”

Lời nói Tô thị mang hai tầng ý nghĩa, thứ nhất là nói sẻo trên mặt Từ Nương lành là bởi vì có cao nhân cho thuốc, mà cao nhân đó không cần nói mọi người cũng biết là ai rồi. Thứ hai là nói lúc nàng gặp khó khăn Triệu con dâu là người đang tay giúp đỡ nhà nàng, bởi vậy lời nói Tô thị còn mang theo tia cảm kích.

Từ Tinh ngồi một bên lệt vò tới một bên quan sát biểu hiện mọi người. Nàng đang cố gắng nhớ kỹ những gương mặt không thiện ý. Qua lần này nàng sẽ thu hồi chuyện giúp đỡ bọn họ.

Từ Tinh biết, nhà nàng có danh tiếng tốt lan xa cũng không phải ai cũng sẽ nghĩ tốt các nàng, ngược lại có người ganh tỵ với các nàng nữa. Cũng có không ít người cười chê nói nhà nàng phát lên được còn không phải bởi vì núp váy làm chó trung thành cho người khác sao còn ở đó khoe mẽ. Tuy vậy, trước những lời đàm tiếu đó, nhà Từ Tinh vẫn giữ một bộ dạng không để tâm. Miệng là của bọn họ, các nàng cũng không thể bảo họ câm. Thôi thì giữ vững trăm mặt, ai nói gì mặc kệ, chỉ cần cả nhà no đủ vui vẻ là được.

Triệu con dâu nghe Tô thị nói thì gương ánh mắt cảm kích về phía Tô thị, nàng thật ra không nghĩ tới lời nói của mình lại làm Từ Nương lâm vào tình huống bị người soi mói. Nàng sợ Tô thị sẽ tức giận. Không ngờ Tô thị không giận ngược lại còn nhắc nhở chuyện nàng giúp một nhà nàng ta trong thời gian khó khăn kia. Triệu con dâu trong lòng có chút cảm động thầm nghĩ “Đúng là người của Cổ Tam gia đều là người tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tử tình không vui

Thấm thoát đã hết một năm, năm nay Từ Tinh lại thêm một tuổi mới. Nhưng mà điều năm trước làm Từ Tinh không vui thì năm nay lại tiếp tục. Ngắm thân hình mình trong gương, Từ Tinh nhăn mặt khó chịu. Nàng năm nay cũng chín tuổi rồi, tại sao nàng cũng chỉ như một đứa trẻ bảy tuổi đấy, chiều cao của nàng tại sao không kéo ra thêm chút nào hết vậy? Nhưng là bề ngang đặc biệt phát triển nhanh.

Nhìn trong gương, một đứa bé nhỏ nhắn tròn vo. Hai mắt to đen láy chớp chớp, mi dày và cong, cái môi hồng mím mím, cái mũi nhỏ xinh xắn, tóc phá lệ dài và đen huyền mềm mượt như một dòng nước suối chảy. Thật sự là đáng yêu mười phần, dễ thương mười phần. Nhưng mà Từ Tinh lại cực không chút vui vẻ với bề ngoài lolita này.

Ngược lại với vẻ bức mình của Từ Tĩnh, cả nhà đối với ngoại hình của Từ Tĩnh hiện tại có thể nói cực kỳ yêu thích. Cả nhà cứ hễ cứ rồi thì đều tìm Từ Tĩnh rồi ôm ôm nằng. Từ Tĩnh lúc đó chỉ có thể trung ra bộ mặt ăn khổ qua đắng thôi, có phần khản đều vô dụng hết.

Cả nhà mấy ngày nay cũng phát hiện tâm trạng Từ Tĩnh không tốt, cũng biết Từ Tĩnh là vì thân thể không cao lên mà không vui. Cố Tam có chút bất đắc dĩ với con gái nhỏ. Bởi vậy nếu không có chuyện gì thì thường hay mang Từ Tĩnh đi ra ngoài cho nằng giải tỏa.

Hôm nay cũng vậy, Cố Tam mang Từ Tĩnh ra ngoài để nằng tìm mua sách về đọc. Lúc đi ngang qua túp lều Dương Mễ tự dưng Từ Tĩnh nổi hứng đòi vào ăn. Cố Tam không có nghĩ ngợi liền gật đầu mang nằng vào rồi.

Từ Tĩnh và Cố Tam được tiểu nhị nhiệt tình tiếp đón dẫn vào trong. Từ Tĩnh còn muốn lên ngồi trên phòng nhỏ ở lầu một cho yên tĩnh nhưng Cố Tam nói không cần. Ở trên đó đồ ăn mặc tiền hơn ngồi dưới đại sảnh. Từ Tĩnh nghe vậy chỉ có thể lắc đầu thờ dài, nếu nằng không biết rõ ở nhà có rất nhiều bạc thì còn cho rằng Cố Tam vẫn nghèo còn đâu. Cũng Cố Tam một mực muốn ngồi dưới đại sảnh nên vì vậy mà Từ Tĩnh đã nghe được không ít chuyện bát nháo trên trời dưới đất.

Bản tính nhiều chuyện nổi lên, Từ Tĩnh nhóng lỗ tai lên nghe mọi người bát nháo. Nghe tới nghe lui cuối cùng nghe được đến chuyện ở huyện Thanh Thành, nơi mà Từ Tĩnh từng bị người ta bán.

Thì ra ở Thanh Thành kia, trùng hợp là cách thời gian đại trạch viện Thạch gia bị cháy khoảng nửa tháng, có nghĩa là cách ngày nằng chạy trốn nửa tháng thì nghe nói tiếp tục Mộc phủ cũng bị một trận hỏa hoạn rất lớn bao trùm. Nghe đồn vị tam thiếu gia Mộc phủ bị mắc kẹt lại trong đó bị phỏng khá nặng còn bị hủy luôn cả khuôn mặt. Cũng vì vậy hơn một năm nay Mộc tam thiếu gia kia luôn nằm trên giường bệnh.

Nhưng may mắn là mấy tháng trước có một lão cao tăng tinh thông y thuật đi ngang qua vô tình biết được nên đã dùng chân cứu trị. Bệnh tật kéo dài gần hai năm của vị Tam công tử Mộc phủ kia hiện tại được vị cao tăng kia điều trị đã hoàn toàn bình phục, chỉ là gương mặt đã bị hủy hoàn toàn.

Nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là vị Tam công tử kia là huynh đệ kết nghĩa của nhị hoàng tử Hạo Uy. Nghe đồn nhị hoàng tử bởi vì tìm người trị bệnh cho Tam công tử Mộc phủ mà xuất rất nhiều nhân lực và tiền bạc. Vị cao tăng kia sau khi trị hết bệnh cho Tam công tử Mộc phủ thì được nhị hoàng tử cung cần (cung kính, cần trọng) mời vào cung. Cũng bởi vì lão cao tăng kia được mời vào hoàng cung nên rất nhiều thầy thuốc đại phu khắp nơi đây hâm mộ. Hoàng cung đó nha, được ở trong đó chính là phúc đức mấy đời đó. Nghe nói chỉ cần lượm một hòn đá lót đường trong cung thôi đem ra ngoài đã có thể bán được giá vạn lượng rồi.

Từ Tĩnh nghe tới đó xong thì nhăn mặt liếc mắt xem thường, cái gì mà một hòn đá có giá vạn lượng chứ, khoa trương quá đáng. Nếu nói vậy triều đình cứ hễ mỗi lần có chuyện gì cần bạc chi cần “đào” đá lót đường rồi đem ra ngoài bán là được rồi hay sao? Quả nhiên là lời đồn mà.

Cố Tam nhìn biểu cảm của Từ Tĩnh thì cười bất đắc dĩ, con gái nhỏ dạo này rất dễ bùng phát tính tình a.

Một lúc sau, tiểu nhị đã mang ra một mâm đồ ăn. Trong đó có món giò hầm măng mà Từ Tĩnh thích nhất, còn thêm món vịt nướng bóng bảy thơm lừng.

Cố Tam rửa sạch tay hần và Từ Tĩnh rồi sau đó cầm con vịt lên xé ra thành miếng nhỏ, cầm một cái đũa to đưa qua cho Từ Tĩnh. Từ Tĩnh mắt to vui vẻ nhận lấy, đưa cái đũa lên mũi ngửi một cái mới cho vào miệng cắn xé. Từ Tĩnh từng nghe nói, khi bắt đầu ăn món gì liên quan đến nướng thì nhất định phải đưa lên mũi ngửi trước hãy ăn. Vì ăn như vậy mùi vị càng ngon hơn.

Sau khi ăn xong Cố Tam mang Từ Tĩnh đi dạo mấy cái thư quán để cho nằng tìm sách đọc. Từ Tĩnh có sở thích đọc sách. Thường thì đọc mấy sách du ký, ký sự, hoặc là mấy sách của người xưa chép lại. Bình thường nằng sẽ mua rất nhiều, sau đó sẽ mang vào không gian, giăng một cái võng thật to rồi nằm du đưa đọc sách.

Cố Tam mang Từ Tĩnh đi mua sách xong thì mang nằng trở về. Hai người cũng không có để tâm mấy đến lời đồn mà mình vô tình nghe được.

Lại nói, Cố Tam trong thời gian qua nhận được không ít lời mời hỏi hần muốn làm quan hay không, nếu muốn thì họ sẽ tiến cử chức quan cho hần. Dĩ nhiên là Cố Tam không muốn rồi. Hần vẫn muốn được lên kinh ứng thí hơn. Bởi vì bọn hần muốn góp một chút công sức của mình cho triều đình. Nếu làm quan địa phương thì hần sẽ không thể phát huy hết những thứ hần đã học được. Cũng vì điều này nên Cố Tam khách sáo từ chối hết cả những lời mời của mọi người.

Sau khi được Cố Tam mang đi chơi trở về, Từ Tĩnh tâm trạng rất tốt, về đến nhà thì ôm chiến lợi phẩm mua được ở thư quán chạy vào không gian. Dạo này cứ hễ rảnh rồi là Từ Tĩnh sẽ đi vào không gian. Buổi tối cũng có khi sẽ ngủ lại trong không gian nữa.

Vào không gian, việc trước tiên Từ Tĩnh làm là đi dọc trên mấy mẫu đất đang được nằng trồng khoai lang nhòm ngó một chút. Từ khi biết được ở không gian có thể dùng linh thức mà làm việc thì Từ Tĩnh đã đem khoai vào đây trồng luôn. Bởi vì tiện lợi, không cần vất vả chăm sóc, lại không cần tốn sức giấu giếm mọi người. Nhìn những dây khoai lang xanh mơn mơn trên đất, Từ Tĩnh ngồi xuống vuốt ve, một lát có thể hái ra một ích đợt lang cho nướng luộc ăn rồi, Từ Tĩnh tự nhủ.

Nhớ lại, khi tháng đầu tiên mới đến đây, từ lạ lẫm bờ ngõ tới lo lắng sợ hãi, lúc đó ăn chén cơm cũng không được đầy đâu. Rồi đến khi phát hiện được mấy củ khoai lang mà mừng tới chảy nước mắt. Ôi... Đã ba năm rồi, nằng ở đây cũng gần ba năm rồi. Dù hiện tại sống rất tốt nhưng vẫn không quên được sự nhớ nhà ở hiện đại. Vẫn không quên được cái cảm giác sợ hãi lúc mới đầu. Cảm giác như nó vừa mới xảy ra hôm qua vậy.

Đứng lên, Từ Tĩnh đi dạo qua một khu đất trồng toàn là hoa, có rất nhiều hoa được mọc lan trên một vùng rộng rãi, đây là những loài hoa mà Từ Tĩnh thu thập được bên ngoài rồi mang về đây trồng. Ở thời này người ta không có tục lệ tặng hoa giống như ở hiện đại, nên hoa nơi này hầu như chỉ có mấy nhà giàu mới có trồng chút ít để ngắm mà thôi. Mà hoa trong không gian này có không ít cây là được Từ Tĩnh “chôm” từ mấy hộ nhà giàu đó.

Từ tình tuy không phải là người yêu hoa, nhưng cũng thích chúng. Hoa sẽ làm cho tâm hồn người ta thoải mái hơn, giúp yêu đời hơn. Nếu nói những cây xanh to lớn sẽ làm cho người ta thư giãn an tĩnh thì hoa chính là làm cho người ta thêm yêu đời. Từ Tình trồng hoa này chính là muốn cho mình khi nhìn thấy nó sẽ trở nên yêu đời hơn, sẽ không buồn vì nhớ nhà ở hiện đại nữa đây.

Đi xung quanh một vòng, Từ Tình lại đi đến bên bờ suối ôn tuyền thăm ba cây Ước Nhân. Hiện tại ba cây này đã sống và xanh tươi tốt. Cây ước nhân có hình dạng không cố định, có thể hôm nay lá to như lá bạc hà thì ngày mai lá dài như lá mía, hoặc là ngày kia thành lá xoài chẳng hạn. Cứ thích thay đổi liên tục. Lúc đầu Từ Tình chưa biết còn bị giật mình vài hôm, cuối cùng sau khi biết được thì chỉ lắc đầu vì độ kỳ lạ của cây Ước Nhân này.

Hôm nay ba cây ước nhân có hình dáng giống như cây ôi, lá tròn tròn nhỏ nhỏ. Thân cây cao khoảng 40cm, cành lá nhỏ nhắn đặc trưng của một cây non. Từ Tình đưa tay vuốt vuốt lên thân cây và lá cây, vỗ về như chơi đùa cùng một đứa trẻ. Cây ước nhân dường như cũng có linh tính, cứ mỗi lần được Từ Tình vuốt thì nó nhẹ nhàng ngã vào tay Từ Tình như một con cún con đang làm nũng. Cũng có lẽ bởi vì vậy nên Từ Tình mới đặc biệt thích cùng mấy cây con này chơi đùa.

.....

Xoay qua lộn lại, hiện tại đã là tháng năm. Thời gian này nhà Từ Tình vẫn y vậy không có gì thay đổi. Hôm đó, sau khi ăn cơm chiều xong, Cố Tam mang Từ Tình đi dạo trong thôn cho nàng thư giãn và tiêu thực. Sau khi dạo về trời cũng bắt đầu chạng vạng. Cố Tam để Tô thị mang Từ Tình đi lau mình cho sạch mồ hôi rồi thay qua bộ quần áo lót để cho nàng đi ngủ.

Màn đêm buông xuống, khi mà cả nhà Cố Tam đã vào mộng đẹp thì lúc này đây Từ Tình đang bị một làn sương mù vây lấy. Từ Tình khó chịu lặn lội trên giường rộng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Đêm khuya đi cứu người

Trong căn viện của một y quán nằm phía bắc trong trấn Tô Dương, một vị đại phu già nhìn hai nam tử vận trang phục dạ hành màu đen như hung thần nhìn mình run rẩy nói.

“Hai vị, vị công tử này đã ra đi rồi, ta không thể cứu trị được!”

“Ngươi câm miệng! Chủ tử chúng ta rất mạnh mẽ, làm sao người có thể chết được, ngươi còn không mau băng bó kê thuốc. Có tin ta giết chết ngươi không?”

Một trong hai người áo đen kia gầm một tiếng bước lên nắm cổ áo vị đại phu già nhấc lên cao rồi hô lớn đe dọa. Vị đại phu già sợ hãi chân cũng muốn nhũn ra rồi, giọng nói đứt quãng.

“Hai vị, lão phu nói thật. Vị công tử này đã không còn thở nữa, mạch tượng cũng đã ngừng đập. Dù hai vị có giết chết ta ta cũng không thể làm cho người chết rồi mà sống lại được a. Hai vị, xin hãy chấp nhận sự thật.”

Hai người áo đen một bước lớn tiến đến trước giường nơi vị công tử kia đang nằm, không muốn tin hết lớn.

“Không thể nào! Không thể nào! ...”

Hai người này, một người là Võ Si, một người là Võ Ô. Bọn họ chính là ám vệ của Hạo Uy nhị hoàng tử nước Đại Tề. Và vị công tử nằm trên giường đã không còn thở nữa kia chính là Hạo Uy nhị hoàng tử.

Một tháng trước, sau khi mời được vị Ngộ Giới cao tăng giải độc cho đại hoàng tử xong thì bắt đầu kế hoạch âm thầm đến thành Bắc Vận nơi mà vị vương gia Trúc Kỳ Vương cai quản để thu thập chứng cứ việc đầu độc đại hoàng tử và mưu đồ tạo phản của vị vương gia này. Vốn dĩ đã tìm và lấy được bằng chứng, nhưng lại làm kinh động đến Trúc Kỳ Vương. Kết quả Trúc Kỳ Vương đã triệu tập toàn bộ thủ hạ của mình truy sát đám người bọn họ. Và chủ tử bọn họ Hạo Uy nhị hoàng tử đã cho người mang chứng cứ chạy trước về kinh thành để giao cho đại hoàng tử và hoàng thượng, còn bản thân thì ở lại đánh lạc hướng đám người kia. Nhưng là chủ tử sau khi đánh lạc hướng bọn họ thì lại bị bao vây không thể tránh thoát. Cuối cùng lại hỗn chiến một trận, tuy bọn người kia đều bị bọn họ giết hết, nhưng chủ tử lại bị trúng ám toán của bọn họ.

Võ Si và Võ Ô trong lòng tự trách. Là tại bọn họ không bảo vệ tốt chủ tử. Võ Ô và Võ Si hai người đứng chết trân nhìn thân thể của Hạo Uy mà vẫn không muốn tin rằng hiện tại chủ tử đã không còn.

“Ô, ta mới sẽ không tin chủ nhân cứ như vậy ra đi. Ô ngươi ở đây trông chừng chủ nhân, ta sẽ đi tìm đại phu khác đến.”

Võ Si rất nhanh lấy lại bình tĩnh đứng thẳng lưng trầm giọng nói với Võ Ô. Võ Si nói xong đôi mắt lạnh băng liếc nhìn lão đại phu một cái rồi nhanh chóng rời đi.

... ..

Từ Tình đang ngủ bỗng ngồi bật dậy. Mồ hôi đổ đầy người. Một cảm giác khó chịu vây lấy. Nàng lại nằm mơ. Lại mơ thấy một giấc mơ đầy chân thật như hồi mơ thấy thiên tai kia.

Rõ ràng rành mạch. Nhưng mà... tại sao trong ngực như có gì đó thôi thúc nói rằng nàng phải nhanh đi cứu người đó. Có phải hay không. ... Từ Tình tuốt nhanh xuống giường, nàng mặc kệ có xảy ra chuyện gì hay không, trước hết cần phải xác minh xem có thật là có người chết giống như trong giấc mơ của mình hay không đã.

Hai khắc sau.

Trời đêm tối mịt, dù trăng Tô Dương ban ngày người người nhộn nhịp rộn rã, nhưng hiện tại lại vắng vẻ tới cô đơn. Từng cơn gió thổi qua trên mặt đường, gió quét lá cây chạy dài trên đường kêu xào xạc, đầu phố trong màn đêm yên tĩnh lại vang lên tiếng bánh xe đang ma sát trên đường mòn nghe lộp... lộp

“Cha, tới góc cua đường trước thì rẽ trái.”

Đúng vậy, chiếc xe ngựa đó là của nhà Từ Tình đây. Sau khi nàng tỉnh dậy khỏi giấc mơ kia thì đã chạy nhanh đi tìm Cố Tam và Tô thị, nói sơ lược cho cả nhà nghe về giấc mơ mà mình nhìn thấy. Từ Tình nói nàng muốn đi cứu vị công tử kia.

Cố Tam lúc đầu không đồng ý, ông nói giấc mơ kia tạm thời còn chưa biết thế nào, hướng chỉ trời tối Từ Tình đi như vậy rất không tốt. Cố Tam nói để một mình ông đi được rồi. Nhưng Từ Tình vẫn muốn nằng nặc đi theo. Đùa sao, nàng đi theo mới có thể cứu cái người kia, nếu nàng không đi theo thì chắc chắn hần ta sẽ vào quan tài rồi. Cuối cùng Từ Tình phải dùng đến cái danh hiệu Tiên ông trong mơ kia, cuối cùng Cố Tam mới không tình nguyện để cho nàng đi theo.

Thật ra Cố Tam là đang sợ hãi, nghe Từ Tình kể trong mơ nàng thấy rất nhiều người áo đen vây đuổi giết cái vị công tử gì kia. Tuy là con gái nhỏ nói vị công tử kia hiện tại đã thoát khỏi cảnh bị đuổi giết. Nhưng là ai mà biết lỡ lúc bọn họ đi tới thì nhóm người kia còn quanh quẩn ở đó thì sao. Nếu là như vậy thì không thể thiếu màn chém giết rồi. Và nếu thật sự như thế thì Tình nhi con gái nhỏ của ông sẽ bị nguy hiểm. Bởi vậy nên Cố Tam mới ngăn cản không cho Từ Tình đi.

Lại nói, hiện tại đám người Từ Tình đi có tổng cộng hơn hai chục người. Trong đó có Hộ Phong, Hộ Võ, và Hộ Ngôn. ba người bọn họ hiện đang cưỡi ngựa bên ngoài. Còn trong xe ngựa rộng lớn chỉ có một mình Cố Tam và Từ Tình ngồi thôi. Và hiện tại, Từ Tình đang chỉ đường cho Cố Tam tới chỗ y quán mà nàng thấy trong mơ kia.

Nói đi cũng phải nói lại, trong giấc mơ Từ Tình lần này lại nhìn thấy rõ ràng đường đi đến chỗ của người kia đây. Chứ là lần trước nàng không có nhìn thấy đường đi đâu.

Võ Si đang đập gió cầu may chạy đi tìm đại phu thì nhìn thấy xa xa trong màn đêm có một nhóm người đang đi ngược hướng với mình. Võ Si dừng chân âm thầm đánh giá đám người này. Hần sợ đám người này là người gây rắc rối cho chủ tử của hần nên mới dừng chân dò xét. Kết quả Võ Si nhìn thấy những người đó hầu như ai cũng là người có công phu, nhưng là so với hần và Võ Ô thì còn kém xa lắm. Đám người này sẽ không gây uy hiếp tới bọn hần Võ Si nghĩ. Chợt một cơn gió thổi qua. Võ Si bước chân chợt sững lại, từ trong xe ngựa to lớn được bao bọc trong một đám hộ vệ kia bay ra từng đợt từng đợt mùi dược liệu, Võ Si trong lòng khẽ động không kịp suy nghĩ cẩn thận đã nhảy xuống chắn đường.

“Là ai?”

Hộ Phong, Hộ Võ, Hộ Ngôn rất nhanh đã rút kiếm ra chia về phía Võ Si. hai mươi người hạ nhân cũng nhanh nhẹn rút kiếm ra đứng cảnh giác xung quanh xe ngựa.

Cố Tam ngồi trong xe nghe động tĩnh thì lo lắng, rất nhanh Cố Tam đã lôi Từ Tình vẫn còn ngỡ ngàng ngồi một bên kia vào lòng. Cố Tam dùng thân thể của mình che kín Từ Tình sau đó mới vén nhẹ một góc màn cửa xe ngựa nhìn ra ngoài.

“Người là ai?”

Hộ Phong bình tĩnh, đôi mắt đề phòng nhìn Võ Si gằng giọng hỏi.

“Các người là ai?”

Võ Si không đáp lời Hộ Phong mà hỏi ngược lại, tuy vậy hần cũng thu sát khí trên người mình lại mức thấp nhất.

“Chúng ta là đại phu ở trong trấn này.”

Từ Tình từ trong lòng Cố Tam cố gắng ngó đầu ra nhìn Võ Si nói. Giọng nói người này nàng biết, rất là quen thuộc đi. Trong mơ người này chính là một trong hai người đi theo bên cạnh cái người kia. Từ Tình nhớ rõ giọng của người này bởi vì giọng hần rất giống giọng anh Lâm, người anh họ ở hiện đại của cô. Trong mơ Từ Tình đã cảm nhận được như vậy.

Đám hạ nhân trong đó có Hộ Phong và Hộ Võ đều trố mắt ngạc nhiên nhìn về phía Từ Tình. Mọi người nói thầm, Tứ tiểu thư đang nói cái gì? Bọn họ từ khi nào lại trở thành đại phu rồi? Tuy trong lòng ai cũng khó hiểu, nhưng mọi người vẫn vờ như không có chuyện gì mà im lặng chờ phản ứng của cái người áo đen nữa đường nhảy ra này.

Võ Sĩ nghe được câu trả lời của Từ Tinh thì trong lòng phút chốc nhẹ đi rất nhiều, cũng không để ý việc người trả lời mình là một tiểu cô nương, ánh mắt hần sáng trung trầm nghĩ thật may mắn. Hắn vẫn còn đang lo không biết làm sao đi tìm đại phu đây. Lúc này hắn đã xông vào viện của một hộ thương nhân chỉ vì muốn hỏi xem trong trấn này vị đại phu nào giỏi nhất. Khổ nỗi tên kia sợ quá không trả lời hắn mà còn ngắt xiú nữa. Hiện tại cứ nhiên người ta tự tìm đến, đây có phải là ông trời muốn giúp đỡ bọn hắn không? Võ Sĩ nhúng chân một cái, phút chốc đã ngồi trên xe ngựa rồi, và thanh kiếm còn dính máu trên tay đã kề vào gáy của Cố Tam, sau đó nhìn đám người Hộ Phong đang chia kiếm về phía mình lạnh giọng nói:

“Hiện tại ta cho các ngươi hai lựa chọn, một là cái đầu này dôi đi, hai là đi theo ta cứu người. Các ngươi chọn đi?”

Cố Tam đánh run một cái, hắn từ trước giờ chưa hề bị trải qua tình huống như vậy bao giờ. Nhưng là rất nhanh hắn trấn tĩnh lại. Đưa mắt nhìn đám người Hộ Phong đang đổ mắt nhìn tên đang kề cổ mình giọng nói bình thản nói.

“Các ngươi bình tĩnh, không cần khẩn trương” Sau đó Cố Tam quay sang nói với Võ Sĩ.

“Vị tiểu huynh đệ này, có thể cho ta biết người ngươi muốn cứu là ai không?”

Thật ra Cố Tam cũng không có nhanh trấn định như vậy, đó là nhờ Từ Tinh ở trong lòng ông ra hiệu cho ông biết cái người áo đen trước mặt là hộ vệ của vị công tử kia. Từ Tinh nói hắn sẽ không làm hại mọi người. Cũng vì vậy Cố Tam mới có thể bình tĩnh đối mặt với thanh kiếm đang kề vào cổ mình.

Đám người Hộ Phong thấy Cố Tam trấn tĩnh thì cũng bình ổn lại, tuy vậy bọn hắn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Võ Sĩ. Còn Võ Sĩ thì có chút ngạc nhiên. Vị đại phu này gan cũng to lắm, nhìn dáng vẻ bình tĩnh không sợ hãi kia, Võ Sĩ tự nhủ trong lòng. Người này tướng mạo đường hoàng, lời nói cử chỉ bình thản. Bên người lại có rất nhiều hộ vệ đi theo. Nói vậy chắc chắn không phải là đại phu tầm thường rồi.

Nghĩ như vậy, Võ Sĩ đối với Cố Tam mang theo đầy hi vọng, Chủ Từ có phải hay không có thể cứu trị?

Đi theo chỉ dẫn của Võ Sĩ, chưa đầy một khắc sau Cố Tam và Từ Tinh đã được đưa đến một biệt viện y quán cũ. Võ Sĩ nâng tay lên tra kiếm vào vỏ. Hiện tại đã đến chỗ, hắn cũng không sợ vị đại phu này chạy đi. Theo này giờ quan sát, Võ Sĩ cảm nhận được bọn họ là người lương thiện. Vị đại phu này nhất định sẽ không mặc kệ người khác chết trước mặt mình.

Hộ Phong nhanh chóng chạy lại đứng cạnh Cố Tam, kiếm trong tay vẫn luôn giơ cao phòng bị để có thể bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra.

Cố Tam vẫn còn ôm Từ Tinh trong lòng, Hộ Phong giúp đỡ Cố Tam bước xuống khỏi xe ngựa. Võ Sĩ dẫn đầu đám người đi vào trong.

Theo chân Võ Sĩ, rất nhanh bọn người Từ Tinh đã đứng trước cửa một căn phòng. Từ Tinh quan sát, đúng là căn phòng này. Thật sự rất giống. Tới trên cửa bị nhiễm một vết máu đỏ cũng điều giống. Xem ra cái người nàng nhìn thấy được trong mơ này thân phận rất đặc biệt. Một là người này cùng tộc của nàng, hai là người này có thân phận có thể làm thay đổi đất nước. Nếu không phải như vậy thì không lý nào nàng lại nhìn thấy hắn trong giấc mơ rõ ràng như vậy.

Nhưng là Từ Tinh đoán còn thiếu đây. Thật ra nàng mơ thấy người này không chỉ là người cùng tộc, không chỉ là người có thân phận đặc biệt. Mà còn bởi vì người này chính là người có sự liên kết chặt chẽ với nàng. Chỉ là Từ Tinh sẽ không bao giờ biết được đâu.

Trong phòng, Võ Ô đang đứng một bên nhìn lão đại phu đang run rẩy lau được cầm máu lên vết thương cho Hạo Uy thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân. Võ Ô nhanh chóng rút kiếm ra khỏi vỏ chạy nhanh đến cửa nhìn ra ngoài. Đợi nhìn thấy người đến là Võ Sĩ thì thở phào một cái rồi nhanh chóng mở cửa ra.

Võ Sĩ liếc nhìn bên trong phòng một cái mới đưa mắt nhìn Võ Ô hỏi.

“Ô, chủ tử thế nào?”

“Đang được đại phu lau được cầm máu” Võ Ô miệng thì trả lời Võ Sĩ nhưng mắt lại nhìn đám người Từ Tinh dò xét. Chờ thấy trên tay Hộ Phong cầm một hộp gỗ giống thùng đựng thuốc của mấy vị đại phu thì hi vọng hỏi “Sì, người đã mời được đại phu về rồi?”

Võ Sĩ nhìn qua đám người Từ Tinh một cái mới gật đầu với Võ Ô nói:

“Ừ, Vị này là Cố đại phu”

Xong, Võ Sĩ nhanh chóng làm tư thế mời với Cố Tam. Võ Ô cũng biết điều đứng qua một bên, đôi mắt vẫn luôn nhìn theo Cố Tam tìm tòi dò xét. Hắn tại sao cảm thấy người này nhìn có chút quen mắt kia chứ.

(Tác Giả: Các bạn chắc vẫn chưa quên Võ Ô huynh đệ chứ? đúng rồi, huynh ấy là người lúc đầu được anh nam chính giao nhiệm vụ đi theo bảo vệ Từ Tinh của chúng ta đây.)

Cố Tam điềm tĩnh gật đầu với hai người Võ Ô và Võ Sĩ một cái rồi nói với đám người Hộ Phong bảo bọn hắn đứng chờ bên ngoài, sau đó nhanh chân bước vào phòng. Võ Ô và Võ Sĩ cũng nhanh chóng theo phía sau.

Trong phòng, vị lão đại phu vừa thờ dài vừa lắc đầu lau thuốc cho người mà đối ông đây là cái xác chết. Ông làm nghề y mấy chục năm nay, tuy không thể nói là đại phu giỏi nhất nhì nhưng cũng thuộc dạng cao tay. Cũng chứng kiến rất nhiều người có người thân mắc bệnh đến cầu ông giúp đỡ. Nhưng là, ông chưa thấy người nào mang người đã chết đến bắt ông trị cả. Lão đại phu thờ dài bắt đất đi.

“Cổ đại phu, đây là chủ tử của ta, xin ngài mau cứu chữa cho người.”

Võ Si bước vào, thô lỗ nắm cổ áo lão đại phu quăng qua một bên rồi làm tư thế cung kính mời với Cổ Tam. Thật ra Võ Si cũng không biết tại sao hần lại tin tưởng vị đại phu được mời về nửa đường này nữa. Chỉ là hần cảm giác được chủ tử hần sẽ không chết, mà người này có thể cứu được chủ tử của hần.

Cổ Tam lưỡng lự, hần nhìn con gái nhỏ đang ở trong lòng mình đang nháy mắt ra hiệu thì thở dài bắc đắc dĩ buông nàng xuống.

Từ Tinh được Cổ Tam thả xuống đất rồi thì bàn tay nhỏ kéo lấy tay lớn Cổ Tam bước một bước hai đi về phía cái giường.

Trên giường đang nằm là một thiếu niên độ 17-18 tuổi, Gương mặt trắng bệch, cái mũi có chút tím tái. Dù là vậy vẫn không thể che giấu được nét đẹp và khí chất của chàng thiếu niên kia. Quả là một mỹ nam khiến nhiều người phạm tội. Từ Tinh chau mày mắng chửi trong lòng, “Tên khốn kiếp nào không có mắt lại đi đã thương một người đẹp như vậy, thật là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.”

Đang này, Võ Ô sau khi nhìn thấy Cổ Tam buông cái cục tròn tròn trong lòng xuống thì trở mắt. Phải, hần đã nhận ra rồi. Cái kia... vị tiểu cô nương này chính là người mà hai năm trước chủ tử để hần đi theo bảo hộ đây mà. Đã hai năm rồi đấy, hần vẫn không có quên được cái vị tiểu cô nương kia đâu. Nàng là người thông minh, lại rất phúc hắc. Hần lúc đó đã từng nghĩ đây chính là nữ chủ nhân tương lai của mình. Tiếc là hần chỉ đi theo nàng được hơn nửa tháng thì Trúc Kỳ Vương có hành động nên hần mới bị chủ nhân gọi về. Bởi vậy lúc đó hần đã rất luyến tiếc rời khỏi cái tiểu cô nương này.

Nhưng là... ai hiện tại nói cho hần biết, một gia đình nông dân làm sao lại trở thành đại phu rồi? Không được, dù vị tiểu cô nương này có ấn tượng tốt với hần hần cũng không thể mạng tánh mạng chủ tử ra đánh cuộc được. Nghĩ như vậy, Võ Ô rất nhanh rút kiếm ra lộn vòng một cái kiếm đã đặc lên cổ của Cổ Tam giọng nói chứa đầy sát khí:

“Cổ Tam Gia, ngươi nói cho ta biết các ngươi đến đây có ý đồ gì? Các ngươi vốn không phải đại phu. Các ngươi chỉ là một hộ nông dân. Nói! Ai sai các ngươi đến đây?”

Cả phòng phút chốc yên tĩnh chỉ có sát khí vờn quanh. Từ Tinh mở to mắt nhìn thanh kiếm trên cổ Cổ Tam, còn Võ Si thì dò người ra. Vị lão đại phu thì mờ mịt nhìn một phòng người. Lão đại phu vốn là đứng một bên sợ hãi bỗng nhiên nhớ đến Võ Ô gọi vị đại phu mới đến là Cổ Tam gia. Cái tên này nhưng là ở khắp trấn Tô Dương và các trấn lân cận không có ai dám dùng đấy. Đó không phải là tên của người có quan hệ mật thiết với Ngao tiên sinh sao? Người đã ra tay cứu dân chúng trong đợt thiên tai vừa rồi sao. Lão đại phu như tìm được đường sống trong chỗ chết. Ông rất nhanh phản ứng lại đấy.

“Cổ Tam gia? ngài chính là Cổ Tam gia mà mọi người hay nói? là Cổ Tam gia có quan hệ thân mật với Ngao tiên Sinh?”

Võ Ô và Võ Si vốn đang đề cao cảnh giác, chợt nghe vị đại phu này nói thì bất ngờ, Ngao tiên sinh bọn hần biết đấy. Thời gian trước không phải người này đã dùng bạc của mình mà xây nhà còn phân phát lương thực cho dân chúng sao. Nhưng không phải nói vị Ngao tiên sinh này hành tung bất định, thấy đâu không thấy đuôi sao? Hiện tại vị Cổ Tam gia này là làm sao?

Cũng đừng ngạc nhiên vì Võ Ô và Võ Si không biết gì về chuyện này, bởi vì thời gian qua bọn họ đều bị cuốn vào chuyện của vị Trúc Kỳ Vương nên mới không có đi điều tra về vị Ngao tiên sinh, nên là có rất nhiều chuyện bọn họ vẫn không biết đến..

Cổ Tam và Từ Tinh không trả lời vị đại phu kia, hai người cứ bình thản nhìn Võ Ô và Võ Si một cái. Từ Tinh mở miệng đậm đậm nói:

“Chúng ta tuy không phải đại phu nhưng ta có cách cứu chủ tử của các ngươi. Nếu không tin thì chúng ta sẽ rời khỏi đây. Còn nữa, là các ngươi bắt chúng ta về đây chứ không phải chúng ta cố tình đến đây. Cho nên đừng hỏi chúng ta đến đây là có ý đồ gì. Với lại...” Từ Tinh cố tình kéo dài giọng sau đó mới nói tiếp.

“Chủ tử của các ngươi hiện tại không phải đã không thể cứu được rồi sao? Nhìn xem, hần ta ngay cả mạch cũng ngừng đập rồi. Ta nói cho các ngươi biết, hiện tại ngoài chúng ta ra sẽ không ai có thể cứu được hần đâu.”

Giọng nói Từ Tinh bình tĩnh, lạnh nhạt đầy khí thế, tuy là giọng của trẻ con nhưng là không hiểu sao Võ Ô và Võ Si nghe xong lại có chút tin tưởng lời nói của nàng.

Từ Tinh híp mắt đứng một bên nắm tay Cổ Tam, thấy Võ Ô vẫn chưa chịu thu kiếm lại thì cười lạnh nói:

“Nếu ngươi còn không lấy thanh kiếm bản thiếu của ngươi xuống thì đừng trách chúng ta trở mặt với ngươi.”

Võ Ô thoáng cái rùng mình, kiếm trên tay cũng nhanh chóng thu lại, Võ Ô có chút ngập ngừng hỏi.

“Các ngươi thật sự có thể cứu được chủ tử của ta?”

Cổ Tam này giờ vẫn đứng im như từng lúc này mới động đây mới nói:

“Vị tiểu huynh đệ này, nếu ngươi tin tưởng thì hãy để chúng ta thử một chút. Nếu các ngươi vẫn không tin thì hiện tại chúng ta sẽ rời khỏi”

“Tính mạng chủ tử của ta các ngươi nghĩ là gì mà nói muốn thử thì thử? Lỡ ngày có mệnh hệ gì cho dù chém đầu cả nhà các ngươi vẫn không đủ để đền mạng cho chủ tử của ta”

Võ Sĩ hùng hổ nói với đám người Cổ Tam. Sau khi nghe được Cổ Tam vị đại phu mà hần tin tưởng mời về lại không phải là đại phu thì trong lòng vừa thất vọng lại tự trách, nếu hần mời về người không phải đại phu mà lại giao tính mạng của chủ tử cho người ta như vậy có phải hay không chủ tử sẽ ... Không nghĩ thế nhưng lại nghe Cổ Tam nói để cho hần (Cổ Tam) trị “thử” thì bỗng nhiên tức giận. Không để ý đến cái gì. Võ Sĩ hùng hổ tiếng lên mắng thẳng vào mặt Cổ Tam.

Võ Ô nghe Võ Sĩ nói vậy thì thoáng đánh cái rùng mình. Võ Sĩ không biết chứ hần biết rất rõ. Thời gian đi theo bảo hộ cho vị tiểu cô nương này dù chỉ hơn nửa tháng nhưng hần hiểu được sự che chở của tiểu cô nương này đối với người thân của mình. Cũng biết được sự lợi hại của tiểu cô nương này. Võ Ô hần dù không muốn nhưng thật sự phải nói, hần và Võ Ô dù có hợp lại cũng không thắng được quý khách của người trước mặt, huống chi chủ tử đối với vị tiểu cô nương này không giống như người khác. Bây giờ Võ Ô hần nhưng còn đòi chém đầu cả nhà người ta. Võ Ô rất nhanh đáp Võ Sĩ một cái vội cười hề hề nói với Cổ Tam. Nhưng là gương mặt quanh năm lạnh băng hiện tại cười nụ cười xu nịnh thật sự làm người khác nhìn xong muốn nổi da gà.

Từ Tinh vốn muốn trở mặt với hai tên áo đen hung dữ này, nhưng thấy Võ Ô biết thời thế cười hi hi lấy lòng còn nói tin tưởng vào bọn họ thì cũng không làm khó dễ. Nhìn vị lão đại phu đang kéo cha mình qua một bên nói tình hình của người nằm trên giường kia thì gật đầu khen ngợi. Theo cảm nhận của Từ Tinh, vị lão đại phu này tuy nhất chết nhưng cũng thuộc dạng người nghĩa khí. Từ khi biết cha nàng là vị Cổ Tam gia thì đối với cha nàng cung kính có hơn. Còn không sợ ánh mắt uy hiếp của Võ Ô và Võ Sĩ mà kêu cha nàng cẩn thận hoặc là thôi đừng có trị, lão đại phu nói người kia đã chết rồi, không còn thở nữa. Sẽ không thể cứu sống được đâu.

Cổ Tam nghe lão đại phu nói thì cũng có chút chần chờ. Người đã chết thì làm sao cứu sống được đây. Cổ Tam ánh mắt bất an dò hỏi nhìn Từ Tinh, thấy con gái nhỏ gật đầu đầy tự tin với mình thì cũng an tâm đôi chút. Dù có chút không dám tin nhưng Cổ Tam vẫn không quên con gái nhỏ của mình vốn không phải là một đứa trẻ bình thường. Có thể nói nàng chính là ngọc nữ bên quan âm cũng không có sai. Cổ Tam quay lại trấn an lão đại phu, còn nói hần có phương thuốc đặc biệt do Ngạo tiên sinh đưa cho, Ngạo tiên sinh nói có thể cứu người được thì chắc có lẽ sẽ không sai.

Lão đại phu đại phu nghe Cổ Tam nói xong thì trở mặt, sau đó gật đầu đầy tin tưởng. Ai ông có thể không tin nhưng vị Ngạo tiên sinh kia thì không thể không tin. Hiện tại danh tiếng của vị Ngạo tiên sinh không phải khoe chứ có thể nói sánh ngang với bồ tát sống rồi.

Từ sau khi qua đợt thiên tai, không ít người cảm thấy khó hiểu vì sao vị Ngạo tiên sinh lại có thể dễ dàng tiếp cận cứu giúp người dân như vậy. Nhiều người tò mò vị Ngạo tiên sinh kia từ đâu có nhiều nhà bỏ trống như vậy, từ đâu có nhiều lương thực như vậy. Kết quả mấy người có chút quyền thế bắt đầu đi điều tra. Thế mới biết ra mấy căn hộ, mấy đại trạch viện dưới danh Ngạo tiên sinh đều chỉ là vừa mua được trong mấy tháng trước. Lại bắt đầu tưởng đến có một khoảng thời gian có một vị thương nhân giấu mặt đi khắp nơi thu mua lương thực. Sau đó thật trùng hợp là có thiên tai. Lương thực không biết từ đâu bắt đầu tuôn ra phân phát cho dân chúng. Đại trạch viện vốn dĩ không ai trụ lại để cho người tị nạn vào ở. Nếu nói đó là trùng hợp thì thay gì nói vị Ngạo tiên sinh kia đã sớm biết trước được sẽ có thiên tai nên mới chuẩn bị sắp đặt đầy đủ hết thảy như vậy đi. Mọi người lại càng tin tưởng như vậy. Cũng vì như vậy nên hầu như mọi người không cần đồn thổi hay bàn tán mà hầu hết mọi người đã cho rằng vị Ngạo tiên sinh này là người đã đắc đạo, có thể nhìn thấu được ý trời.

Bởi vậy hiện tại Cổ Tam nói hần có thể cứu được cái người đã chết này thì lão đại phu gật đầu tin tưởng ngay. Không chỉ lão đại phu, Võ Ô và Võ Sĩ khi nghe Cổ Tam nói là phương thuốc của vị Ngạo tiên sinh thì mắt sáng lên đầy hi vọng. Võ Sĩ còn cảm thấy mình lúc này đã nói chuyện mạo phạm với Cổ Tam thì cảm thấy bất an, lo lắng nhìn Cổ Tam một cái, thấy ông cũng không để bụng chuyện này thì thầm thở phào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Đêm khuya đi cứu người 2

Màn đêm vẫn âm u đến sợ hãi, mà trong phòng kín lại có thi thể người chết nữa chứ, dù cố gắng trấn tĩnh như thế nào Từ Tinh vẫn không ngăn được phải đánh cái rùng mình.

Đúng vậy, hiện tại Từ Tinh đang một thân một mình ở trong phòng của Hạo Uy đấy. Lúc này, sau khi vừa đe dọa vừa dụ dỗ cuối cùng Võ Sĩ và Võ Ô cũng đồng ý rồi để cho Từ Tinh một mình ở trong phòng cứu người. Cổ Tam dù không biết Từ Tinh làm cách nào cứu người nhưng lại rất tin tưởng vào năng lực của nàng nên cũng im lặng để nàng ở lại một mình còn bản thân thì đi ra ngoài canh cửa.

Sau một hồi chiến đấu tâm lý, cuối cùng Từ Tinh cũng dần bình tĩnh lại. Nàng nhanh chóng chỉnh cho ngọn đèn nhỏ xuống sau đó mới đi lại góc tối lách mình đi vào không gian.

Một khắc trôi qua, Từ Tinh từ không gian đi ra, trên tay nàng là hai lá cây Úc nhân. Từ Tinh tiếng tới dòm Hạo Uy một cái. Bởi vì là buổi tối, đèn lại bị nàng chỉnh nhỏ nên trong phòng có chút âm u.

Xăng tay áo, Từ Tinh bắt đầu chuẩn bị cứu người.

Trước tiên Từ Tinh lấy một lá cây Úc nhân, rồi cầm khăn tay của mình bao lại vò nát. Sau đó nàng nhúng khăn tay vào thau nước ấm đã được chuẩn bị lúc này. Tay nhỏ ở trong nước khấy đều rồi mới cẩn thận nhúng ướt khăn mềm lau qua những vết thương trên người Hạo Uy.

Chờ lau xong xuôi, cả người Từ Tinh cũng đổ một tầng mồ hôi mỏng. Nàng lại tiếp tục lấy lá cây còn lại bỏ vào chén giã nhuyễn, rồi lại vắt lấy nước đút cho Hạo Uy uống.

Từng giọt nước nhỏ màu xanh ngọc trong vắt như có linh tính, vừa nhỏ vào miệng Hạo Uy thì đã lóe sáng rồi chảy xuống cổ họng hắn. Từ Tinh nhìn thấy như vậy cũng có chút ngẩn ngơ.

Một khắc trôi qua.

Cả thân thể Hạo Uy từ lạnh lẽo đã từ từ ấm lên, gương mặt trong đêm vốn đang trắng bệch bỗng nhiên hồng hào trở lại. Mà thần kỳ nhất là các vết thương chông chất trên người cũng bắt đầu từ từ khép lại, rất nhanh. Nhanh đến nỗi Từ Tinh mất thường cũng có thể nhìn thấy được.

Lại một khắc nữa, Từ Tinh dò mạch tượng của Hạo Uy, thật tốt, mạch đã bắt đầu đập trở lại, dù là mạch đập rất yếu nhưng cũng xem như thành công một nửa rồi. Từ Tinh vui vẻ thở ra một hơi. Nàng dù tin tưởng lá cây ức nhân nhưng là vẫn có chút bất an đây. Hiện tại mạch đã đập lại, vậy chỉ còn chờ cho hắn thở lại là xem như cứu được mệnh của hắn rồi.

Vươn vai một cái, Từ Tinh đứng dậy đi một vòng trong phòng, rồi lại cửa sổ nhìn bên ngoài. Hiện tại chắc là canh ba. Lộn qua lộn lại cả đêm, hiện tại Từ Tinh mệt muốn chết. Nhưng khổ nỗi bây giờ không thể để người khác vào đây được. Từ Tinh thở dài một hơi cuối cùng đầu hàng. Nàng bước lại cái bàn lồi hai cái ghế lại bên cạnh giường, một cái để ngồi, một cái để gác chân. Sau đó tựa đầu vào thành giường ngủ thiếp đi.

Tiếng gà gáy báo sáng vang vọng cả một khu, lúc này người dân ở trấn Tô Dương đã bắt đầu thức dậy lục tục chuẩn bị dọn hàng để bán vào sáng sớm. Hiện tại bên ngoài trời cũng bắt đầu sáng dần. Võ Si và Võ Ô càng lúc càng lo lắng đi qua đi lại không ngừng. Không ít lần hai người họ muốn chạy vào phòng nhìn xem thế nào, khổ nỗi Cổ Tam và đám người Hộ Phong đứng chắn trước cửa không cho bọn họ vào. Bởi vì trước khi đuổi đám người này ra ngoài Từ Tinh đã nói. “Đây là cách cứu trị mà Ngao tiên sinh đã chỉ dạy cho nàng, ông còn nói rõ là lúc cứu người nhất định không có mặt người lạ, nếu không thì người được cứu sẽ không thể tỉnh lại nữa.” Từ Tinh lúc ấy nói rất hùng hồn. Lúc mới đầu Võ Si và Võ Ô rất tin tưởng, còn lớn tiếng nói bọn hắn sẽ không nhìn lén, sẽ không chạy vào. Nhưng là thời gian qua càng lâu vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì, Võ Si và Võ Ô có chút không bình tĩnh.

....

Trong mê mông vô tận của đêm tối, Hạo Uy cảm giác thân thể đang lơ lửng trôi nổi giữa không gian. Cả cơ thể không còn nghe theo sự điều khiển của mình. Một cảm giác lạnh lẽo bao trùm lấy, Hạo Uy mờ mịt. Hắn đang ở chỗ nào đây?

Chợt trong đầu lúc này hiện lên hình ảnh lúc cuối cùng của hắn. Một mũi tên có độc bắn xuyên vào ngực hắn, nhưng hắn vẫn cố gắng trấn trụ rồi giết hết đám người kia. Sau đó.... sau đó?

Hạo Uy cảm thấy mơ hồ rồi, hắn hiện tại không còn nhớ rõ được chuyện gì. Chỉ cảm thấy một trận đen tối đánh úp lại, những ký ức của hắn khi nhỏ đến hiện tại lại bắt đầu từ từ hiện ra, vừa phục lên xong thì cũng nhanh biến mất. Nó giống như tờ giấy đã bị đốt đi rồi vậy. Và hắn dù có cố gắng nhớ lại cũng đều không thể được. Chỉ biết rõ là mình đã quên mất rất nhiều chuyện.

Xung quanh vừa tối lại vừa lạnh, hắn vẫn đang cố gắng chống chọi níu kéo lại những ký ức của mình. Đầu đau đớn, cảm thấy ức chế khó kìm nén. Rồi giữa bao trùm mê mông, trong đầu như có ngàn con sâu nhỏ đang nhút nhút bò, như cắn nuốt hết toàn bộ những thứ tồn tại cuối cùng trong đầu hắn vậy. Hạo Uy bỗng chốc sinh ra một nỗi sợ hãi, thật sự sợ hãi. Hắn không còn biết mình là ai, không còn nhớ được truyện gì, trong ký ức là một mảnh trống trải. Nhưng trong ngực hắn lại có một nỗi khó nói nên lời. Nó nói cho hắn biết hắn còn rất nhiều việc cần phải làm, nói với hắn hắn không thể buồn xuôi.

Trong mớ hỗn độn của tâm trí, chợt có một thứ ánh sáng màu xanh bao lấy thân thể hắn. Một cảm giác dễ chịu kéo đến, ấm áp và thư thái. Rồi hắn từ từ bắt đầu nhớ lại được tên của mình. Hạo Uy! Hắn bắt đầu nhớ được thân thể của hắn.

Hắn, là nhị hoàng tử của nước Đại Tề. Trên hắn là đại ca đại hoàng tử, tương lai sẽ là tân hoàng đế. Dù vậy, phụ hoàng vẫn không có lập đại ca làm thái tử như những nước khác mà chỉ để đại ca làm một đại hoàng tử ngang hàng với hắn.

Phụ hoàng của hắn ngày trước chỉ là một vị hoàng tử bình thường, nhưng là được tiên hoàng nhường cho ngôi vị. Mà ngôi vị đó lẽ ra phải là của thái tử Trúc Kỳ. Có lẽ vì vậy mà phụ hoàng luôn mang cảm giác mình đã đoạt mất vương vị của đệ đệ mình, nên phụ hoàng từ khi lên ngôi luôn đối với vương thúc Trúc Kỳ Vương là luôn chiếu cố nhường nhịn. Dù thật sự biết vương thúc luôn âm thầm tạo dựng thế lực để tạo phản nhưng người vẫn nhắm mắt cho qua. Bởi vì phụ hoàng đối với vương thúc luôn bao che nên vô tình tạo nên một mối đe dọa lớn không cùng.

Hắn còn nhớ rõ, khi đó hắn mới 10 tuổi. Phụ hoàng tổ chức yến hội, hắn nhàm chán nên trốn ra ngoài chơi. Vô tình hắn nhìn thấy và nghe được, vị vương thúc luôn mỉm cười hiền từ với hắn và hoàng huynh lại âm thầm cấu kết với tổng quản hầu hạ trong thư phòng của phụ hoàng. Vương thúc bảo vị tổng quản kia mỗi ngày rắc một chút thuốc vào nước trà của phụ hoàng để người uống. Còn nói nhất định phải tìm cách đem trà này cho hắn và hoàng huynh uống cùng nữa.

Sau khi chứng kiến sự việc hắn còn không dám tin vị hoàng thúc của mình là người như vậy, nên hắn đã cho người âm thầm quan sát nhất cử nhất động của tên tổng quản kia.

Và rồi, hắn mang ly trà mà theo ám vệ nói bên trong đã bị cho vào thứ gì đó mang đi cho thái y nhìn xem. Kết quả... Thái y nói đây là một loại độc dược mẫn tính. Nó không lấy đi tính mạng của người uống mà chỉ làm cho thân thể người đó từ từ tổn thương, rồi sinh ra một mối không muốn động thân thể. Cuối cùng là chết đi giống như bị bệnh không qua khỏi vậy. Hắn lúc đó chạy đi báo với phụ hoàng. Người nghe xong chỉ im lặng, rồi lệnh không cho hắn nói với người khác. Lúc đó hắn nghĩ phụ hoàng chắc chắn sẽ điều tra và làm rõ. Không ngờ phụ hoàng lại lôi tên thái giám tổng quản ra chém đầu rồi sau đó im lặng cho qua.

Sau chuyện đó hần bắt đầu tạo thế lực cho mình, hần muốn mình có đủ sức mạnh để có thể bảo hộ phụ hoàng và hoàng huynh. Nhưng là hần không ngờ, chuyện này vương thúc biết được, sau đó ông ta mua chuộc hạ nhân bên cạnh hoàng huynh, nói bên tai hoàng huynh rằng hần đang dòm ngó ngôi vị kia, nói hần đang tạo thế lực riêng để sau này đoạt vị.

Những chuyện vương thúc làm hần lại một chút cũng không biết. Kết quả... một ngày kia hoàng huynh tìm đến hần, nói với hần rằng nếu hần muốn hoàng vị hoàng huynh sẽ nhường lại cho hần. Hoàng huynh nói “Huynh đệ chúng ta là đồng bào (anh em cùng cha cùng mẹ), ca không muốn chúng ta vì ngôi vị mà chém giết lẫn nhau. Nếu đệ muốn cái ngôi vị kia huynh sẽ nhường lại cho đệ, sẽ không tranh dành”

Hần lúc đó chết trân, sau đó là không dám tin, rồi thậm cảm thấy may mắn. Cũng may rằng hần và hoàng huynh thân cận nhau, lại không ai nghĩ sẽ tranh giành ngôi vị nên mới thẳng thắn nói với nhau như vậy. Nếu như hoàng huynh giống như những người khác nghĩ đến ngôi vị kia, hần thật sự không dám tưởng đến kết quả của bọn hần như thế nào. Lúc đó hần mới biết vị vương thúc kia xảo trá thế nào, mưu mô âm độc ra sao. Ông chính là muốn tạo gút mắt và tạo nên sự nghi kỵ giữa huynh đệ bọn họ, sau đó thì ngồi một bên ngư ông đắc lợi.

Hoàng huynh sau khi nghe hần nói chuyện hoàng thúc âm mưu hãm hại bọn họ thì thất thần không muốn tin, hần phải xuất ra rất nhiều bằng chứng, rồi vụ tra độc hoàng huynh mới tin hần. Cũng bắt đầu từ đó hai huynh đệ bọn họ cùng nhau tạo dựng thế lực của mình.

Hần ở bên ngoài lấy tên là Phát Thế công tử, bắt đầu âm thầm gây dựng nên thế lực bên ngoài. Âm các, là nơi thu thập tình báo lớn nhất nước Đại Tề. Từ chuyện hoàng cung tới chuyện giang hồ, không chuyện gì không biết.

Âm thầm qua bốn năm, hần trong bóng tối đã rất nhiều lần phá bỏ các kế hoạch của lão hồ ly kia. Cũng vì vậy đã khiến cho lão hồ ly kia nghi kỵ. Lão cho người âm thầm giám sát hần. Từ đó, hần thường xuyên bị thích khách tấn công nhiều hơn. Đến nỗi những người bằng hữu của hần cũng bị lão hồ ly kia dòm ngó đến, cuối cùng còn hại người bằng hữu của hần trở thành một phế nhân.

Hần lúc đó tự trách rất nhiều. Nhưng lại nghĩ sau vụ này lão ta sẽ im lặng một thời gian, nhưng là không ngờ lão ta lại tiếp tục ra tay với hoàng huynh của hần.

Hoàng huynh của hần trúng độc, thái y đều nói sẽ không thể qua nổi ba năm. Lúc này phụ hoàng sức khỏe cũng bắt đầu tuột dốc. Cả hoàng cung chỉ còn mỗi hần là may mắn không bị gì. Nhưng lại cách vài ngày sẽ có một đợt thích khách, hần có lúc đã nghĩ mình chắc sẽ không trụ nổi.

Qua gần hai năm tính kế, cuối cùng hần cũng thành công tống cổ lão già kia trở lại đất phong, lại may mắn tìm được một vị cao nhân giúp hoàng huynh hần giải độc. Sức khỏe của phụ hoàng cũng dần bình phục. Lần này, phụ hoàng cuối cùng cũng đồng ý để hần thu thập chứng cứ trị tội lão hồ ly kia.

Đội hoàng huynh khỏi bệnh hoàn toàn, hần cùng với ám vệ của mình âm thầm đi điều tra mọi chuyện liên quan đến vương thúc, thu thập hết chứng cứ liên quan đến việc hoàng huynh bị hạ độc và việc lên lúc đầu tóm binh quyền của ông. Cuối cùng bằng chứng đã lấy được. Nhưng là...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Người là sắc lang

Hạo Uy chợt bừng tỉnh, hần đã nhớ ra hần là ai, hần thật sự đã nhớ được hần là ai. Khó chịu lúc này cũng đã tiêu tán hết, hiện tại hần cảm thấy rất ổn, chỉ là có chút tức ngực thôi. Chợt Hạo Uy ngẩn ngơ, dường như hần không cảm nhận được hơi thở của mình, hần... vậy mà không còn thở nữa? Chẳng lẽ hần đã chết rồi sao?.

Hạo Uy đang mâu thuẫn suy nghĩ thì bỗng dưng cảm thấy có thứ gì đó mềm mại, ấm áp đặt lên môi mình, hần cảm nhận được một hơi thở thơm mát lồng vào cổ mình, hần muốn bắt lấy, muốn giữ lấy hơi thở ấm áp dễ chịu kia. Hạo Uy hí mắt, hần chưa chết, bởi vì hiện tại hần biết mình vẫn còn thở được.

Trên môi, một mảnh ướt át ngọt ngào, rất mềm mại, rất dễ chịu. Một mùi hương tươi mát dịu nhẹ quẩn quanh chớp mũi, Hạo Uy tham lam ngậm lấy thứ mềm mại kia. Cũng không quan tâm thứ mình ngậm lấy là gì, chỉ biết thật sự không cưỡng lại được, chỉ muốn ngậm lấy, mút lấy.

Trở lại, Từ Tình sau khi ngực ngạt thở giấc thì giật mình vì thấy gương mặt vị thiếu niên kia đỏ bừng, nàng lấy tay dò mạch thì thấy mạch đập mạnh rất không bình thường. Từ Tình có chút không biết làm sao, ai đến nói cho nàng biết tại sao cái mỹ nam này vẫn chưa có thở lại đây?

Từ Tình bỗng dưng nghĩ đến cảnh sơ cấp cứu ở hiện đại. Không phải lúc trước nàng đã học qua rồi sao? Trong sách nói, khi cấp cứu một người đã ngưng thở thì nhất định phải hô hấp nhân tạo. Nếu một người không thể thở trong thời gian trên 10 phút thì nào sẽ không thể hoạt động được. Từ Tình nghĩ đến đó vội hết hồn. Đùng có xui xẻo vậy nha, nàng không muốn cứu một người từ diêm vương điện trở về lại là một người thực vật đâu. Từ Tình lo sợ quá đổi nên không quan tâm đến chuyện nàng bình thường rất ghê tởm nước miếng của người khác, Từ Tình hé môi cúi xuống làm hô hấp nhân tạo cho người nằm bất động trên giường.

Nhưng là... cái tên mỹ thiếu niên này, vì cái gì sau khi nàng hô hấp nhân tạo cho hần xong thì hần lại ngậm luôn cái miệng của nàng đây? hần còn mân mân miệng muốn nuốt lấy cái môi dưới của nàng nữa. Tức giận, Từ Tình lấy tay đẩy người trên giường ra.

Hạo Uy lúc này đã tỉnh táo trở lại, vừa ngậm vật mềm mại trên môi vừa hé mắt nhìn, đợi khi nhìn thấy đó là miệng nhỏ của vị tiểu cô nương thì có chút

hoảng thán, ý nghĩ trong đầu lúc này xao động. Chợt thấy tiểu cô nương muốn đẩy mình ra thì không kịp nghĩ ngợi đã vòng tay ra ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp vào người. Khi thân thể của tiểu cô nương áp chặt vào ngực, Hạo Uy thoải mái thở ra một hơi, đồng thời cảm giác trong cơ thể có thứ gì đó xao động không nói nên lời. Ôm thân thể nhỏ nhắn đầy ấm áp, hẳn cảm giác thật bình yên và dễ chịu. Thật sự làm cho hắn muốn đắm chìm trong đó, môi không tự giác dừng lại mà càng không ngừng bắt đầu chủ động mạnh mẽ tấn công, cắn mút đoạt lấy. Hương vị ngọt ngào, đôi môi mềm mại, thấy tiểu cô nương hé miệng muốn phản kháng thì hắn nhanh nhạy chen lưỡi vào miệng nhỏ của nàng, dây dưa dây dưa không ngừng.

Từ Tinh khó thở mặt đỏ bừng muốn thoát khỏi Hạo Uy, nhưng lại không cách nào tránh được. Cái lưỡi của tên này không ngừng đảo loạn trong miệng nàng, hơi thở của nam nhân quyện vào hơi thở của nàng. Từ Tinh muốn ngồi dậy. Nhưng là sức lực nhỏ bé nên chỉ có thể giãy dụa lặn lộn trong vòng tay rộng lớn của ai kia. Cái chân mập mạp tròn tròn trong lúc giãy giụa vô ý chạm vào thứ gì đó cứng cứng nóng nóng. Từ Tinh cả người phức chốc đơ ra. Hắn... hẳn... cái tên đáng chết này lại có phản ứng, có phản ứng với một tiểu cô nương như nàng. Chẳng lẽ hắn là một tên luyến đồng? Từ Tinh sợ hãi. Nàng chẳng lẽ lại cứu nhầm cái tên biến thái? Nghĩ tới đó, Từ Tinh càng thêm giãy giụa.

Hạo Uy thật ra lúc này trong lòng cũng than khổ rồi. Tiểu đệ của hắn thế nhưng lại nổi lên phản ứng. 17 năm nay, hắn dù bị rất nhiều lần dụ dỗ khiêu khích, vẫn luôn giữ thân trong sạch, vẫn không có chút phản ứng nào. Không nghĩ thế nhưng lúc này hắn lại nổi lên phản ứng với một tiểu cô nương. Mà lại là nàng nữa chứ. Đúng vậy, hắn khi hé mắt ra nhìn thấy nàng thì đã nhận ra đây là tiểu cô nương của hai năm trước. Dù đã qua hai năm, nhưng trong mơ hắn vẫn thường nhìn thấy nàng.

Ngậm cái miệng nhỏ nhắn của Từ Tinh, đột nhiên lúc này Hạo Uy chợt nhớ đến ngày nào đó, cái miệng nhỏ nhắn này nói hắn là cái gì “công” cái gì “thụ” Hạo Uy ghê đến đó bỗng nhiên muốn giáo huấn nàng một chút.

Môi nhếch lên nụ cười vui vẻ, Hạo Uy hai tay bắt đầu không an phận chạy loạn trên thân thể nhỏ nhắn ở trong lòng. Bàn tay lướt qua tới đâu thì náo loạn tới đó, áo của Từ Tinh cũng bắt đầu bung ra.

Chờ khi thân thể nhỏ mềm nộn nộn xuất hiện trước mắt, Hạo Uy chợt cảm thấy hối hận vì việc đùa giỡn của mình. Bởi vì hiện tại, một cổ máu nóng dồn thẳng về phía dưới nào đó. Thật sự bất đắc dĩ, hắn... nhưng lại thật sự vì nàng mà không kìm chế nổi. Vì một bé con tiểu cô nương lại nổi lên phản ứng không thể kiềm nén. Trên ngực rắn chắc, vật áo này giờ bị nàng giãy dụa đã bị hở ra, lồng ngực màu đồng không có vải ngăn cách chạm vào làn da trơn mịn trong lòng. Hạo Uy thân thể chợt run rẩy. Hắn... hẳn lúc này thật sự... thật sự rất...

“Sắc lang! .. Ừm... bỏ ta ra.. ừm...”

Nhân lúc Hạo Uy lơ là, Từ Tinh nhanh chóng hít thở rồi hét lên, nhưng là lại bị Hạo Uy hung hăng dùng miệng che lại. Từ Tinh còn lại chỉ có thể thoát ra vài tiếng ư ư thật nhỏ để phản kháng. Cái tay nhỏ không ngừng đánh vào lồng ngực của Hạo Uy.

Vòng tay Hạo Uy càng lúc càng siết chặt, hắn không muốn như vậy nhưng là hắn lại không cách nào dừng lại được, chỉ muốn nhiều hơn thế này, muốn nhiều hơn nữa.

Hạo Uy nâng tay, đẩy thân thể mềm trong lòng xuống phía dưới một chút. Khi vật kia chạm vào đùi nhỏ của nàng, Hạo Uy trong lòng chấn động thở ra một hơi. Chợt, một tiếng nấc thật nhỏ truyền vào tai, một thứ ấm nóng rơi vào ngực hắn. Hạo Uy chợt bừng tỉnh lại.

Tình cảnh trước mắt làm hắn không biết phải làm sao để đối diện với nàng. Hắn.. thật sự.... không thể tin nổi. Hắn... thế nhưng lại làm chuyện này với một tiểu cô nương như nàng. Hít mạnh một hơi, Hạo Uy cố trấn tĩnh mình sau đó dang tay lấy cái chăn bên cạnh trùm lấy thân thể của nàng và hắn, ôm nàng vào lòng rồi vỗ vỗ lưng nàng trấn an. Hắn... thật sự xin lỗi nàng.

“Đừng khóc, đừng khóc là ta không tốt, ta hứa sẽ không như vậy nữa, sẽ không làm tổn thương nàng, ngoan, đừng khóc nữa.” Hạo Uy giọng rất nhỏ nhẹ, rất dịu dàng nói với Từ Tinh.

Vốn đang uất ức, xấu hổ và sợ hãi, Từ Tinh chợt nghe thấy giọng nói dịu dàng của Hạo Uy. Từ Tinh mâu thuẫn. Nàng bị tên xấu xa này khi dễ, nhưng là nàng lại một chút cũng không cảm thấy ghê tởm và chán ghét, Tuy là có sợ hãi, nhưng lại có một cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ. Từ Tinh ngăn ngại, sau đó lại cảm thấy chính mình có ý nghĩ như vậy thật không tốt chút nào.

Trong lòng Từ Tinh chính là mâu thuẫn như vậy, nhưng là hiện tại được ai đó ôm trong lòng đổ đầy thương tiếc, Từ Tinh sinh ra một chút tự phụ với bản thân.

“Ngươi là sắc lang. Ta chỉ là một tiểu cô nương mà ngươi cũng xuống tay. Ngươi cái tên sắc lang biến thái!”

Giọng nói non nớt đặc trưng của một đứa bé, Từ Tinh trong ngực Hạo Uy vừa nâng tay đánh vào lồng ngực hắn vừa mắng. Nhưng là nhìn như thế nào cũng giống như một tiểu nương tử đang làm nũng với tướng công thôi. Hạo Uy nhìn vậy, chợt thấy trong lòng ngọt ngào không thể tả, cũng không nghĩ sẽ đối với nàng làm ra cái gì vượt qua giới hạn, ý nghĩ muốn giáo huấn nàng cũng bị đánh văng ra xa.

Hạo Uy vòng tay ôm Từ Tinh chặt thêm một chút. Sau đó như nhớ tới điều gì, quét mắt lên xuống nhìn Từ Tinh mấy cái mới khó hiểu nói.

“Nàng... tại sao hai năm rồi vẫn không thay đổi chút nào vậy? Thân thể này... sao không lớn lên chút nào?”

Đã hai năm rồi, dường như nàng vẫn không thay đổi. Nàng không có lớn thêm một chút nào hết, nếu... nàng lớn thêm một chút hẳn đã không vì đùa với nàng mà cởi áo của nàng rồi. Bởi vì nhìn cái thân thể nhỏ xíu sáu bảy tuổi nên hắn mới không nghĩ ngợi gì nhiều mà đùa giỡn như vậy.

Từ Tinh vốn rất chán ghét ai nói nàng không lớn nổi, hiện tại nghe tên sắc lang này nói nàng không chịu lớn lên thì muốn nổi bão. Chân giờ lên định đạp vào bụng hắn một cái thì bỗng ngưng lại, mắt mở to nhìn Hạo Uy dò xét.

“Ngươi biết ta sao?” Từ Tinh khó hiểu hỏi. Nếu không phải quen biết thì như thế nào biết nàng hai năm nay không có lớn thêm chút nào?

“Nàng thật sự không nhớ ta?” Hạo Uy có chút mất mát hỏi lại.

Từ Tinh nhướn mày nhìn Hạo Uy lên xuống mấy lượt, nhãn mày nhíu mi một hồi, cảm giác đúng là có chút quen mặt nhưng lại không có ấn tượng.

“Ta thật sự không nhớ có quen ngươi” Từ Tinh gật gật đầu nói.

Tên này là ai a? nàng không nhớ đã nhìn thấy hắn ở đâu, chẳng lẽ hắn quen với Từ Tinh cô bé kia? Từ Tinh tự hỏi lẩm bẩm trong lòng.

Hạo Uy nghe thấy nàng nhưng thật sự không có nhớ hắn thì không biết sao có chút tức giận. Là ai ngày đó nhìn hắn tới chảy nước miếng, là ai luôn mồm khen hắn đẹp trai tuấn tú. Giờ nàng nhưng lại không có nhớ hắn, uống công hắn hai năm qua vẫn luôn nhớ nàng, còn dự định khi giải quyết xong lão hồ ly kia sẽ đi tìm nàng. Vậy mà nàng lại...

Hạo Uy trầm mặt không nói, hắn nhìn Từ Tinh ánh mắt như oán phụ, lại có chút giống như nàng làm tổn thương hắn.

Thấy biểu hiện của Hạo Uy, Từ Tinh ngượng ngùng xoa mũi, nàng làm sao cảm giác giống như mình làm chuyện gì có lỗi với hắn đây? Trề môi xoay mặt đi chỗ khác không để mình đối mặt với ai kia.

“Từ lâu, Thanh Thành huyện, hai vị công tử.” Hạo Uy giọng nói thật nhẹ, mang theo một cỗ mất mát.

Từ Tinh nghe nói là Thanh Thành huyện, hai vị công tử thì mắt sáng lên nhìn Hạo Uy lên xuống mấy lần rồi cười nói.

“A, ta nhớ rồi, ngươi là cái kia công. ... A... cái kia công tử tuấn tú trong phòng ta đi nhầm a. Hèn chi nha, ta thấy ngươi có chút quen quen.”

Từ Tinh định nói “công thụ” nhưng rất nhanh đã đổi lời thành công tử. Dù vậy, Hạo Uy lại nghe ra được nàng muốn nói công... cái kia là ý gì. Hạo Uy mặt âm trầm.

“Nàng vừa rồi cùng ta... hay là cảm thấy chưa đủ nên muốn thêm nữa? Hay là nàng vẫn không tin ta là bình thường? Vậy để ta làm lại cho nàng kiểm nghiệm?”

Hạo Uy lời nói lấp lửng, nhưng Từ Tinh biết hắn đang ám chỉ điều gì. Chợt nhớ đến lúc này tên này còn khi dễ mình, áo nàng cũng chưa có mặc chỉnh tề lại đâu. Từ Tinh đỏ mặt có chút tức giận trừng mắt nhìn Hạo Uy một cái.

“Này, dù gì cũng là ta cứu ngươi một mạng đó, ngươi chẳng những không báo đáp ta còn dám khi dễ ta”. Nàng là người vừa cứu hắn đó. Hắn nhưng đối với ân nhân cứu mạng như vậy a.

Hạo Uy gương mặt rất nhanh xẹt qua tia bất ngờ, hắn không nghĩ tới nàng lại là người cứu hắn. Hạo Uy mày nhíu nhíu mấy cái sau đó mặt nở nụ cười tươi rói nhìn Từ Tinh nói.

“Này, làm sao đây? Ôn cứu mạng là rất lớn a, nhất định phải thật tốt hồi đáp. Nhưng là, ta lại là người tứ cố vô thân, trên người cũng không có cái gì quý giá, làm sao hồi đáp nàng đây a?”

Hạo Uy vốn là hỏi, nhưng cũng không để cho Từ Tinh trả lời vội vàng nói tiếp.

“Nhưng người xưa hay có câu, ơn cứu mạng lấy thân báo đáp. Vậy ta đành nghe theo người xưa lấy thân báo đáp nàng. Nàng thấy thế nào?” (TG: vô sỉ...)

Hạo Uy giọng nói nghiêm túc nhưng lời nói thì lưu manh lắm Từ Tinh tức muốn phun lửa, nàng ghiến răng hung hăng nhìn Hạo Uy gằn giọng nói.

“Ta không cần ngươi báo đáp, chỉ cần ngươi đừng có chọc phá tới ta là ta muốn thấp nhang tạ Phật rồi”

Từ Tinh bởi vì tức giận nên gương mặt nộ hiện tại đỏ hồng lên, nhìn qua thật muốn cắn một ngụm. Hạo Uy nhìn nàng cái miệng nhỏ bởi vì không vui mà phồng lên thật sự quá đáng yêu. Hắn chăm chú nhìn đến hai mắt thật lâu cũng không chớp, Hạo Uy nói thầm, Tiểu nương tử của hắn khi nổi giận thật sự rất đáng yêu. (Tg: mới đó mà đã nhận vợ rồi, hừ hừ)

Hạo Uy nhìn Từ Tinh vẫn còn ngây ngô ngồi trong lòng hắn thì mắt lóe sáng, giọng nói ủy khuất mang dáng vẻ của tiểu con dâu uất ức nói:

“Nương Tử, dù gì chúng ta cũng đã ..., nàng chẳng lẽ không nghĩ muốn chịu trách nhiệm với ta?”

Không nhắc thì thôi, vừa nghe Hạo Uy nhắc lại Từ Tinh lửa nóng trong người tiếp tục cháy lên, nàng xoay người đối mặt với Hạo Uy chống nạnh nói:

“Chịu trách nhiệm với ngươi? Hừ, ngươi đừng quên là ngươi giờ trò khi dễ ta chứ không phải ta khi dễ ngươi. Nếu bắt chịu trách nhiệm cũng là ta chứ không phải là ngươi”

Từ Tinh nói xong, mắt của Hạo Uy lóe lên ánh cười, chỉ là gương mặt kia lại tỏ ra thật sự ủy khuất, ánh mắt lóng lánh nước mắt ngại nhìn Từ Tinh, cái môi mím lại mấp máy nói thật nhỏ.

“Nhưng là lúc người ta mới tỉnh lại phát hiện nàng hôn trộm người ta, người ta kim lòng không được nên mới... nên mới...”

Giọng Hạo Uy ngập ngừng, lời nói cuối cùng thật nhỏ, nhìn qua thật sự chính là Từ Tinh đang khi dễ hắn. Từ Tinh nhìn hắn như vậy thì tức tới nói không nên lời, nàng là hồ hấp nhân tạo cho hắn đó, như thế nào đổi thành nàng hôn trộm hắn rồi. Còn cái gương mặt kia của hắn, ai đến nói cho nàng biết, đường đường là một nam nhi cao bảy thước, như thế nào lại trang(già) cái bộ mặt ủy khuất của tiểu con dâu dâu. Chẳng lẽ đây chính là di chứng để lại sau khi được cứu sống?

Từ Tinh hoài nghi nhìn chằm chằm Hạo Uy lên xuống dò xét, thẳng đến khi Hạo Uy cảm thấy mình dường như đùa hơi quá rồi mới chịu thu lại cái biểu tình tiểu con dâu kia. Nhưng là hắn lại tuyên bố một câu.

“Được rồi, nếu nàng muốn ta chịu trách nhiệm cho nàng vậy ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng vậy. Ai biểu chúng ta ... với nhau làm chi.”

Từ Tinh dậm chân muốn chửi thề, như thế nào nàng lại cứu trúng một tên vô lại như vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Cổ lão gia tử tính kế

Đầu tháng tư, những hộ nông dân ở Tây Từ thôn chuẩn bị bắt tay vào thu hoạch lúa. Năm trước không có tuyết rơi nên đầu năm người ta đã gieo mạ từ rất sớm, bởi vậy, hiện tại tuy mới đầu tháng tư nhưng hầu như lúa ngoài đồng ở Tây Từ thôn đều đã chín vàng.

Buổi trưa, Từ Tinh ngồi ngầy ngốc tránh nắng dưới gốc cây xoài trong vườn, lưng tựa vào thân cây, hai chân duỗi thẳng ngoe ngoáy. Hai tháng trước, sau khi cứu Hạo Uy xong, dưới ánh mắt tò mò ngạc nhiên của mọi người, Từ Tinh đã lấy cái danh hiệu Ngao tiên sinh ra dận dò mọi người không được tiết lộ chuyện nàng cứu người ra ngoài, nếu không thì sẽ đắc tội với ông.

Từ Tinh nhớ khi đó nàng vừa nói xong, lão đại phu còn chưa kịp gạt đầu phản ứng thì cái tên Hạo Uy kia cả lợ phát phơ bỏ sung thêm một câu. Hắn nói:

“Nếu các người thích thì cứ nói, cũng không cần sợ bị đắc tội với Ngao tiên sinh đâu. Bởi vì trong giang hồ ta có rất nhiều kẻ thù, nếu như để cho bọn chúng biết ta đã từng ở nhà các người, được các người cứu trị, chắc chắn bọn chúng sẽ tìm đến, và các người sẽ được đưa đến thế giới bên kia. Lúc đó còn sợ đắc tội hay không đắc tội làm gì nữa.”

Hạo Uy hắn nói xong thì cười thần nhiên như không có chuyện gì, hắn còn nhìn nhìn nàng nháy mắt nữa chứ. Nàng lúc đó run rẩy muốn quỳ lại hắn, hắn... quả nhiên đủ đen, đủ phúc hắc. Nàng xem ra còn kém hắn nhiều lắm.

Nghĩ nghĩ Từ Tinh lại có chút tức giận, cái tên kia sau khi hôn nàng xong thì tuyên bố hắn sẽ chịu trách nhiệm với nàng. Còn nói cái gì là lấy thân báo đáp ơn cứu mạng nữa chứ. Vậy mà vào ngày hôm sau hắn đã cùng hai tên thuộc hạ của hắn chạy đi mất, chỉ lưu lại cho nàng một cái ngọc bội hình rồng và một chữ “Đội”. Đội, đội cái con khi a. Đã hai tháng rồi mà hắn một cọng tóc cũng không thấy chớ đừng nói chi lấy thân báo đáp. Càng nghĩ đến Từ Tinh càng tức giận. Tức giận hơn là nàng thế nhưng lại cứ nghĩ đến hắn kia chứ. Nàng chắc là điên rồi a.

Còn chưa có nói, sau khi cứu cái tên kia xong, hai cây Ưc Nhân của nàng bỗng dưng bị khô héo giống như chết rồi vậy. Nàng lo lắng muốn chết, thật không biết phải làm sao. Cũng may, nàng vô tình phát hiện trong cuốn sách nhỏ hiện lên một dòng chữ mới, trong sách nói, cây Ưc Nhân sau khi bị hái lá là thì sẽ tiến vào trạng thái chết tạm thời. Trong thời gian này thân cây sẽ bị khô héo, sau đó không còn sự sống. Phải đợi một thời gian thích hợp cây mới có thể sống trở lại.

Sau khi biết được chuyện này nàng đã tự căn dặn mình, không được tùy tiện hái lá cây, cũng không được tùy tiện cứu người. Nếu không lỡ như có chuyện gì xảy ra với người thân mà hai cây Ưc Nhân lại đang trong thời gian chết thì thật là hối hận đã muộn rồi.

Cầm cái ngọc bội hình rồng trên tay, ngọc bội màu xanh chứa đầy linh khí. Từng đợt, từng đợt huỳnh quang phản chiếu xoay vòng xung quanh ngọc bội. Nàng biết, cái ánh sáng nhàn nhạt này chỉ có mình nàng có thể nhìn thấy rõ ràng. Nếu là người khác, cũng sẽ chỉ nhìn thấy đây là loại ngọc tốt thượng đẳng khó tìm. Nhưng mà thật sự ngọc bội này không chỉ đơn giản là một hòn ngọc tốt, mà nó còn chứa rất nhiều linh khí có thể giúp người mang nó tránh xa mấy thứ dơ bẩn, giúp cơ thể khỏe khoắn. Nói ngắn gọn hơn là cái ngọc bội này có thể trấn yêu trừ tà giống như trong truyền thuyết vậy.

Cũng vì Hạo Uy hắn nhưng không do dự tặng cho nàng miếng ngọc bội này, bởi vậy trong lòng nàng đối với hắn mới có cái nhìn khác. Lại nói, cái thứ cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ khi đối mặt với Hạo Uy, khi tay hắn chạm vào nàng. Cái cảm giác đó thật sự làm nàng suy nghĩ rất nhiều. Bởi vì thân phận của nàng khá đặc biệt, nên đối với mọi chuyện nàng luôn đặt mình lên vị trí đặc biệt mà suy nghĩ. Vì vậy, đối với Hạo Uy, nàng đưa ra kết luận, có lẽ, hắn với nàng có lẽ đã từng quen nhau ở kiếp nào đó. (tác giả: không có gì để nói)

Từ Tinh vẫn còn đắm mình trong suy nghĩ thì có tiếng gọi đằng xa vang tới. Đó là Hộ Vi, có lẽ nàng ta gọi mình vào nhà ăn cơm đi, Từ Tinh tình tình nhìn sắc trời mà đoán.

“Từ tiểu thư, lão gia cho gọi người.”

Hộ Vi đến trước mặt Từ Tinh, rất quy củ lễ phép khom người nói. Hộ Vi so với Hộ Chi thì chính là nghiêm cẩn hơn rất nhiều, có lẽ là do hoàn cảnh tạo nên tính cách đi.

Từ Tinh gật đầu, nàng cẩn thận cất ngọc bội vào ngực rồi đứng dậy chuẩn bị đi vào nhà.

“Cha, người tìm con có chuyện gì a, chưa tới giờ cơm đâu.”

Từ Tinh vừa vào tới cửa thì thấy Cố Tam đang từ bên trong đi ra, Từ Tinh mở miệng làm nũng nói.

Cố Tam nhìn thấy con gái nhỏ chân ngắn lon ton đi vào thì bước tới bế nàng lên. Cố Tam cười cười nói:

“Tinh nhi của cha dạo này thường hay trốn một mình ngẩn ngơ lắm nha, nói cho cha, con đang nghĩ đến chuyện gì?”

Con gái nhỏ dạo này thường hay tìm chỗ không người ngồi ngẩn ngơ, thơ thẩn, thật là làm cho hấn có chút nhìn không nổi.

Từ Tinh nghe Cố Tam hỏi thì gương mặt có chút không được tự nhiên, Từ Tinh mặt hồng hồng lên án nói:

“Cha, con có nghĩ đến chuyện gì đâu, tại cha cứ bận rồi bỏ Tinh nhi một mình nên mới ngồi buồn nha.”

Cố Tam cười cười không để ý vấn đề này nữa, ông khom lưng bế Từ Tinh lên rồi đi lại giường sưởi. Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và Tiểu Ngừ đã ngồi ngay ngắn ở đó từ trước. Nhìn thấy Từ Tinh mọi người nở nụ cười đầy sùng nịnh.

Thông thường, ở nhà nếu cha tìm nàng, mà ở trên giường lò sưởi, lại có cả nhà ở đây mà xung quanh không có hạ nhân thì đó có nghĩa là có chuyện quan trọng cần bàn bạc. Từ Tinh trong lòng khẽ động nheo mắt lại nghiêm túc bỏ bỏ lại vị trí nhỏ của mình chỗ bàn ngắn, rồi nhóng lỗ tai chuẩn bị nghe Cố Tam nói.

Thấy biểu hiện của Từ Tinh, Cố Tam và cả nhà đều buồn cười. Nhìn xem có tiểu cô nương nào lại có biểu tình nghiêm túc không giống tuổi như thế không, chỉ có mình tiểu muội, con gái nhà bọn họ.

“Cha, có chuyện gì vậy?”

Ngồi lâu mà chưa thấy Cố Tam nói chuyện, Từ Tinh có chút không chờ được mở miệng hỏi.

Cố Tam nghe Từ Tinh hỏi cũng thu lại biểu cảm trên gương mặt, đồng thời không khí trong phòng trở nên nghiêm túc không giống bình thường. Cố Tam tăng hắng mấy cái mới chậm rãi nói đến vấn đề chính. Từ Tinh nghe xong thì im lặng nghiêng ngẫm.

Thì ra, nhờ nhà Từ Tinh có quan hệ với Ngao tiên sinh, Cố lão gia từ dựa vào đó mà gom được không ít lợi lộc, cũng giúp cho Cố Đại Sinh được bổ nhiệm một chức vụ ở kinh thành, mà lần này không chỉ làm một quan viên nho nhỏ, mà là làm công bộ thị lang (cấp dưới của công bộ thượng thư, chuyên phụ trách làm đường xây đê, cung đình.. vv..)

Chưa từng qua thi hội lại có thể leo được lên tới chức công bộ thị lang, còn là làm việc ở kinh thành nữa. Quả nhiên, Cố lão gia từ tính toán rất giỏi, cũng là rất đầu tư cho việc làm quan của vị đại bá này. Cố lão chính là gừng, mà gừng thường thì càng già càng cay a.

Bởi vì dựa vào danh tiếng một nhà Cố Tam, nên Cố Lão gia từ hiện tại nhấn tin về cho Cố Tam, ra lệnh cho nhà nàng nội trong một tháng thu xếp cùng ông lên kinh thành với Cố Đại Sinh, ông sẽ nói với Lý Chính gộp lại hộ tịch Cố gia, sẽ không để Cố Tam một mình tách ra như lúc trước.

Chuyện này tuy có chút hoang đường nhưng thật ra cũng không phải chưa từng xảy ra. Cũng có nhiều trường hợp đã phân gia, nhưng nhánh được phân bởi vì không thể tự nuôi sống được bản thân nên sẽ xin được gộp lại hộ tịch. Cũng có trường hợp con cái được phân ra, sau đó làm quan thể là xin phép trưởng tộc hoặc lý chính được thỉnh lão nhân về ở với mình, dĩ nhiên, đó chính là những tấm gương hiếu được mọi người khen ngợi. Còn hiện tại, Cố lão gia từ nhưng là nói với mọi người rằng Cố Đại Sinh hiện tại được phong làm quan lớn, ở tận Kinh thành. Cố lão muốn đem con trai út của mình trở về ở chung để ông lo cho hấn đọc sách. Cố lão gia từ chính là nói với mọi người như vậy, Cố Tam hiện tại nếu cứ rần nói không muốn có nghĩa là cả nhà bọn hấn không xem trường bối trong mắt. Nếu lúc này Cố lão gia từ nói cái gì ra ngoài, có khi bọn họ còn bị mang danh là bất hiếu nữa.

Từ Tinh nghe xong có chút ngoài ý muốn, nàng trơ mắt nhìn Cố Tam hỏi:

“Cha, vậy chuyện này cha tính thế nào? Nghe lời ông nội cùng nhau lên kinh thành hay là chúng ta vẫn ở lại đây?”

Từ Tinh biết chắc Cố Tam rất không muốn sẽ nhập lại hộ tịch với Cố lão gia từ nhưng vẫn cứ hỏi. Bởi vì nhìn thấy không khí ngưng trọng trong nhà, Từ Tinh đoán chuyện này cũng không dễ giải quyết như nàng nghĩ.

Cố Tam trầm mặt, theo lẽ thông thường khi phân gia xong, cha của hấn sẽ không có quyền hô này hô nọ bắt hấn làm theo ý ông. Nhưng là hiện tại không giống trước. Hiện tại đại ca làm quan, cha đã nói rõ muốn hấn nhập gia để có thể giúp đại ca con đường công danh rộng mở, cũng như đường công danh của hấn sau này sáng sủa hơn. Bây giờ nếu hấn từ chối thẳng thừng nhất định sẽ khiến cho quan hệ của hấn và cha trở nên căng thẳng, có khi ông còn lật lại vụ trước kia nói hấn đòi phân gia ra nữa thì không tốt chút nào.

Cố tam suy nghĩ thiệt hơn cuối cùng mới bàn với cả nhà. Trước hết cứ đồng ý nhập gia với Cố lão gia từ, nhưng là nhập gia phân phòng. Có nghĩa nhà Cố Tam và Cố lão gia từ sẽ gộp lại một hộ tịch, nhưng nhà ai nấy ở, của ai nấy xài. Hiện tại Cố Đại Sinh lên kinh nhậm chức, nhà bọn hấn sẽ không đi

theo, tương lai sau này sẽ nói tiếp.

Cả nhà nghe xong tuy không vui lắm nhưng đều cũng gật đầu đồng ý. Bởi vì cả nhà ngoại trừ Từ Tình không có sợ hãi Cố lão gia tử ra thì hầu như ai đối với Cố lão gia tử cũng đều có thái độ phục tùng không thể lý giải. Cho dù bọn họ phân gia đã vài năm, nhưng là cái uy của Cố lão gia tử đối với bọn họ vẫn còn khắc sâu chưa có gỡ ra được. Nhất là đối với Tô thị, bà làm con dâu hơn mười năm. Trong mười năm đó bà luôn nhìn mặt Cố lão gia tử mà sống. Bởi vậy trong tâm vẫn luôn khâm sâu cái cảm giác sợ hãi này.

Đối với chuyện này Từ Tình có chút không biết làm sao, thật ra nàng muốn nói Cố Tam cứ thẳng thừng từ chối Cố lão gia tử đi, có gì mà phải sợ ông. Nhưng cuối cùng Từ Tình cũng không có mở miệng nói thành lời. Bởi vì nàng nhìn thấy gương mặt đầy khó xử của Cố Tam thì ngậm miệng luôn. Nói như thế nào Cố Lão gia tử cũng là cha của Cố Tam a, dù cha có hận ông ta cách mấy thì đối với lời thỉnh cầu của Cố lão, Cố Tam cũng không thể nào từ chối nổi.

Lại nói đến Cố Lão gia tử sao khi nhận được hồi âm của Cố Tam thì thật không vui, nhưng ông biết ông cũng không thể làm quá để tránh làm cho đứa con trai út này tâm lạnh. Sau này còn có rất nhiều việc ông phải nhờ hấn (Cố Tam) rất nhiều chuyện, bởi vậy hiện tại Cố lão gia tử cũng ậm ừ đồng ý để nghị của Cố Tam.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Cố đại sinh gây họa

Từ ngày nhập lại hộ tịch với Cố lão gia tử, nhà Từ Tình cũng không có phát sinh chuyện gì rắc rối. Ngoại trừ Cố Đại Sinh đối với Cố Tam có chút âm dương quái khí ra thì hầu như không có gì biến đổi.

Ngày 23 tháng 7, Cố Đại Sinh chính thức được chuyển về kinh thành nhậm chức. Cố lão gia tử cùng nhị phòng đều đi theo. Trước khi đi Cố lão gia tử vẫn không bỏ ý định muốn cả nhà Cố Tam đi cùng, tiếc là Cố Tam vẫn cứ một mực từ chối. Lại một điều là Cố lão gia tử cũng không có làm khó dễ gì nhiều. Ông chỉ ân cần căn dặn với Cố Tam nếu có chuyện gì thì gửi thư cho ông, hoặc bất cứ lúc nào muốn cũng có thể đến kinh thành tìm ông.

Nhìn thấy sự ân cần, bao dung và che chở của Cố lão gia tử, Từ Tình nghĩ thâm chẳng lẽ lão nhân gia này thay đổi tính tình rồi?

Cố Đại Sinh đi kinh thành, cuối cùng ở Tây Tử thôn Cố gia chỉ còn lại duy nhất một nhà Cố Tam. Trước nay mặc dù Cố Đại Sinh làm quan ở huyện Thanh Hà, nhưng dù sao ở Tây Tử thôn cũng còn lại một ngôi nhà đơn sơ cùng ít mẫu đất, lúc rảnh rỗi Cố Nhị Sinh và Cố lão gia tử cũng sẽ trở về. Hiện tại đi kinh thành, mấy mẫu đất còn sót lại đó bị Cố Đại Sinh đem bán hết. Cũng có lẽ vì điều này mà mấy ngày nay tâm trạng Cố Tam không được vui. Hấn có cảm giác cô đơn và mất mát. Cha và nương dù đối với hấn có chút vô tâm nhưng dù sao họ cũng là cha mẹ. Tuy rằng không ở chung nhưng trong lòng Cố Tam vẫn có được sự yên bình. Hiện tại mọi người đều đi hết hấn cảm thấy xung quanh hấn không còn ai, cảm thấy trống trải và lạnh lẽo.

Từ Tình cũng biết được Cố Tam có nỗi buồn khó nói. Nhưng nàng cũng không biết làm sao. Nàng rất thông cảm cho cha. Nói cái gì đi nữa, cha cũng là con của vị ông nội kia, dù trong lòng cha đối với lão kia có khúc mắc nhưng như thế nào thì lá rụng rồi cũng về với cội nguồn. Cha và con thì làm sao có thể thù hận lâu dài được. Huống chi cái vị ông nội kia thời gian này đối với cả nhà nàng luôn là một thái độ ân cần thương mến, Cố Tam hiện tại thấy mất mát cũng không có gì là lạ.

Trong khi Cố Tam vẫn còn chưa nguôi được khúc mắc trong lòng thì Cố Đại Sinh ở kinh thành đang vướng vào vụ rắc rối không hề nhỏ, còn ảnh hưởng đến cả nhà Từ Tình.

.....

Cố Đại Sinh đi kinh thành được hai tháng thì người của Từ Tình ở kinh thành có tin báo cấp tốc trở về. Theo tin tức đưa về, Cố Đại Sinh ở kinh thành hiện tại đang cấu kết bè phái với đám người Trúc Kỳ Vương. Mà tin tức trước giờ bọn họ thu thập được thì vị Trúc Kỳ Vương này vẫn luôn không yên phận. Nói không khéo còn có thể đại loạn một hồi.

Từ Tình nhận được tin thì sợ run, nàng tại sao lại quên mất hiện tại nhà nàng và Cố Đại Sinh có quan hệ đây, nếu Cố Đại Sinh ở kinh thành làm nên cái gì không tốt thì cả nhà nàng nhất định cũng bị vạ lây theo. Nhẹ thì xét nhà rồi lưu đầy, nặng có khi còn tru di cửu tộc nữa. Nghĩ đến đó Từ Tình bắt đầu cảm thấy hồi hận và tức giận. Lẽ ra ngày trước nàng nên tìm cách làm cho Cố Đại Sinh không thể làm quan. Bất quá thì nàng sẽ chỉ tiền nuôi cả nhà bọn họ. Còn hơn hiện tại bây giờ phải thấp thỏm thế này. Từ Tình vội vàng tìm cả nhà nói chuyện này.

Trên chiếc giường sồi, Tô thị mặt trắng bệch nắm chặt góc áo của Cố Tam, Cố Tam thì mặt âm trầm. Từ Dục này nhũn nhũn lo lắng. Từ Diệc thì mặt đỏ bừng không biết là tức giận hay vì sợ hãi nữa. Từ Nương và Tiểu Ngủ thì ngồi một bên bặm môi, dĩ nhiên bọn họ cũng không biết làm sao.

Cố Tam trầm ngâm nói:

“Bây giờ việc cần làm là phải ngăn đại ca lại, không thể để huynh ấy dính vào chuyện này. Huynh ấy chỉ mới lên chức thị lang, nếu bị dính vào vụ này, Cố gia chúng ta sẽ không thể ngóc đầu lên được. Có khi...”

Cố Tam không nói tiếp nhưng hầu như ai cũng biết có khi... của Cố Tam là cái gì rồi. Còn không phải là tru di cử tộc sao?

“Nhưng chúng ta làm sao để ngăn chặn đây cha, đại bá hiện tại đã bị cuốn vào vòng xoáy, muốn dứt ra rất khó. Huống chi chưa chắc đại bá sẽ chịu nghe lời chúng ta.” Từ Dục nhủ mảy nói.

Không khí trong phòng hiện tại quá ngột ngạt, trên mặt mỗi người đều là lo sợ và có chút không cam tâm. Dựa vào cái gì đại bá gây chuyện còn làm bọn họ phải liên lụy vào chứ. Thật sự quá bất công.

Từ Tình nhìn mọi người một lúc, thấy cả nhà căng thẳng bồn chồn tự dung nằng cảm giác mình bình tĩnh lại. Mọi chuyện cũng chưa đến nỗi nào, hiện tại vị đại bá kia còn chưa có chính thức làm cái gì, chẳng qua chỉ mới cấu kết thôi. Còn chưa có bắt tay vào làm chuyện gì sai sót. Từ Tình nghĩ vẫn còn cơ hội để cứu vãn.

Phút chốc Từ Tình mắt sáng rực, nằng đã có cách rồi.

Cố Tam đang đau đầu lo nghĩ chợt thấy gương mặt con gái nhỏ sáng bừng, trong lòng khẽ động Cố Tam hỏi:

“Tình nhi, con đã nghĩ ra được cách gì rồi phải không?”

Cố Tam vừa hỏi xong thì năm cặp mắt khác đồng loạt nhìn chăm chăm Từ Tình đầy hi vọng và chờ đợi.

Từ Tình che miệng ho khan mấy tiếng rồi nở nụ cười, gật đầu thật mạnh. Đợi sắp xếp kế hoạch trong đầu xong Từ Tình mới chậm rãi nói:

“Cha, nương. Đại bá cấu kết với đám người kia rồi, hiện tại dù có ngừng lại cũng khó mà gỡ ra được. Huống chi, cái vị kia không đơn giản chút nào, đại bá nếu làm không khéo sẽ bị họa diệt môn. Còn chưa nói đến có khi còn bị vị kia đem ra làm tấm đệm lưng cũng không chừng. Nếu vậy, tại sao chúng ta không ủng hộ đại bá. Giúp cho đại bá thuận lợi được vị kia (ý Từ Tình là người khác) trọng dụng. Như vậy ít nhiều có thể bảo hộ được đại bá một mạng mà còn...”

Từ Tình còn chưa nói xong đã bị Cố Tam tức giận cắt lời. Cố Tam mắng:

“Tình nhi, con xem con nói cái gì kia. Cái gì mà ủng hộ đại ca làm cho Trúc Vương trọng dụng. Tình nhi, con muốn chúng ta tạo phản sao?”

Cố Tam không thể tin nổi con gái nhỏ lại có ý định động trời này. Xem ra hần bình thường chiều chuộng nằng quá rồi, đến nỗi chuyện đại nghịch như vậy nằng cũng dám nói.

Từ Tình vốn đang nói hăng say tự dung bị Cố Tam mắng thì uất ức, nằng thật lâu rồi không có bị mắng đấy, hiện tại bị Cố Tam mắng không thương tiếc như vậy, còn bị Cố Tam trừng mắt nữa. Từ Tình cắn môi, mắt đọng nước nhìn Cố Tam.

Cố Tam thở dài nhẹ giọng.

“Tình nhi, con cần phải hiểu rõ. Cho dù cả nhà ta đều bị chém đầu thì cũng không thể có ý định tạo phản như vậy. Chúng ta hiện tại có thể bình bình an an mà sống đó là nhờ hồng phúc của hoàng thượng ban cho. Chúng ta là thần tử, là con dân. Đừng bao giờ có ý nghĩ mưu phản như vậy. Tình nhi con có hiểu cha nói cái gì không?”

Hít hít cái mũi Từ Tình gật đầu như trống bỏi, lại cảm thấy oan ức không nói nên lời. Ai nói nằng muốn tạo phản đâu. Nằng còn chưa có nói hết mà. Mà cha nằng có phải khoa trương quá không, cái gì mà nhờ hồng phúc hoàng đế chứ. Hừ nằng mới không có ý nghĩ như vậy đâu.

“Cha, con không có ý đó.”

Từ Tình chép miệng mất hứng nói.

Cố Tam chau mày: “Vậy chứ ý con là gì?”

“Ý của con là” Từ Tình thờ mạnh có chút tức giận với Cố Tam, nằng ngoảnh mặt qua một bên không thèm nhìn Cố Tam nữa mới tap tap nói tiếp.

“Ý của con là đại bá hiện tại ở kinh thành không có người quen, không có chỗ dựa dẫm. Hiện tại đã bị đám người kia kéo về phe rồi, có muốn cắt đứt chính là không thể nào. Thôi thì chúng ta sẽ dựa vào đó để một chân hai thuyền đi.”

Cố Tam nghe xong dường như hiểu được cái gì đó, nhưng lại không thể nắm bắt. Cố Tam gắng hỏi.

“Ý của con là?... ”

Thấy nói chuyện với con gái nhỏ mà nằng lại không thêm liếc mắt nhìn mình, Cố Tam trong lòng kêu khổ. Nhưng chuyện này không quan trọng, trước tiên cần tìm được cách giải quyết chuyện lớn trước mắt.

Từ Tình hừ hừ hai tiếng rồi cặn kẽ giải thích.

“Bây giờ chúng ta cho người ở bên tai của ông nội và đại bá thổi lửa to nhỏ. Nhất định phải cho hai người họ biết được nếu họ mà theo phe của Trúc Kỳ Vương gia thì chờ họ phía trước chính là con đường chết. Đợi ông nội và đại bá hiểu rõ tình hình rồi thì sẽ tạo cơ hội để đại bá gặp Lỗ thừa Tướng. Theo

tin tức trước nay con điều tra được, vị Lỗ thừa tướng này là tâm phúc của hoàng thượng, nhất định sẽ không cùng phe với vị kia.” Từ Tinh nói tới đây thì quay mặt nhìn Cố Tam một cái rồi nói tiếp.

“Chúng ta chỉ cần làm cho Lỗ thừa tướng tin tưởng đại bá không phải thật sự muốn cầu kết với đám người kia, là do đại bá bị người ép buộc và đe dọa nên mới giả vờ đồng ý. Sau đó nhờ Lỗ thừa tướng chỉ giáo cho đại bá một con đường đi thích hợp. Lỗ thừa tướng là một trung thần, con tin chắc người nhất định sẽ không để đại bá gặp nguy hiểm. Bởi vì trước mặt ông, đại bá chính là một trung thần hiếm thấy. Như vậy rất tốt, ngoài mặt thì đại bá cùng phe với Trúc Kỳ Vương, nhưng thật ra lại là người của hoàng thượng. Đại bá cũng không sợ bị Trúc Vương đe dọa, sau này cũng không sợ bị dính vào đám người tạo phản, không những có thể dễ dàng phôi bỏ quan hệ mà còn có thể lập được công nữa.”

Từ Tinh nói tới đây thì ngưng lại, nàng biết Cố Tam đã hiểu rõ ý của nàng.

Cố Tam nghe Từ Tinh nói xong thì hai mắt phát sáng, bàn tay nắm vào thật chặt vì kích động. Cố Tam thở mạnh mấy cái lấy lại bình tĩnh rồi hô lên ba tiếng tốt.

“Tinh nhi cách này của con rất tốt, chúng ta bây giờ cần làm ngay trước khi đại ca làm cái gì bất lợi. Để cha đi cho người làm chuyện này.”

Cố Tam nói xong thì vội vã xuống giường đi tìm Tiểu Đầu (con chim đưa thư ở nhà Từ Tinh). Chuyện này cần phải làm liền, nếu không lỡ đám người Cố Đại Sinh ở kinh thành làm cái gì quá phận thì không thể cứu vãn rồi.

Từ Dục và Từ Diệc cũng vội vã xuống giường đi theo Cố Tam, hai người bọn họ cũng muốn nhanh một chút sắp xếp người để giải quyết cho xong vụ này.

Tiểu Ngũ thấy đại ca, tam ca đi, bé ngẫm lại mình cũng đã là nam nhân rồi, cũng cần phải có trách nhiệm lo lắng bảo hộ cả nhà. Liền trèo xuống, chạy nhanh theo chân Từ Diệc và Từ Dục.

Trên chiếc giường sồi hiện tại còn lại ba người Tô thị, Từ Nương và Từ Tinh.

Từ Tinh vẫn còn đang uất ức vì bị Cố Tam tròng mắt lúc nãy, hiện tại thấy mọi người không ai quan tâm đến nàng thì cảm thấy bị tổn thương. Nhưng là nàng hiểu được chuyện gì quan trọng chuyện gì không quan trọng nên cũng không để bụng chấp nhất. Đợi đó đi, xử lý xong vụ này nàng nhất định muốn cha nhất nhất bồi thường cho mình.

Liếc mắt nhìn thấy mặt Tô thị vẫn còn trắng bệch lo lắng Từ Tinh thở dài, nàng nhích nhích mông về phía Tô thị một chút, rồi bắt đầu nhiệm vụ trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tin vui đến

Đông qua, Xuân đến.

Mới đó mà Từ Tinh đến đây đã được bốn năm, năm nay nàng đã 10 tuổi rồi. Cuộc sống ở đây của nàng rất thoải mái tự tại, trừ việc bị Cố Tam bắt học cái này cái kia ra thì mọi chuyện đều rất như ý.

Chuyện này phải nói đến từ hồi tháng 8 năm trước, Cố Tam sau khi đi vắng an vị tiên sinh già của ông xong, không biết lão tiên sinh kia chỉ điểm cái gì cho Cố Tam, chỉ biết sau khi ông trở về thì thay đổi rất nhiều. Từ cách ăn mặc đi đứng tới cách sắp xếp hạ nhân đều thay đổi.

Chẳng những vậy, Cố Tam còn thỉnh về một vị tiên sinh dạy lễ nghi và cầm kỳ thi họa. Cố Tam nói, sau này khi đến kinh thành rồi sẽ không còn giống như ở đây. Mỗi bước đi, mỗi lời nói điều cần phải cẩn trọng. Nhất là trong những buổi yến tiệc, lễ nghi nhất định không thể thiếu.

Vì lẽ đó, mỗi ngày từ sáng sớm Từ Tinh đã bị gọi dậy để học.

Bị ép buộc, Từ Tinh nghiền ngẫm, trừ học lễ nghi nàng chọn thêm một môn là thổi sáo. Ngoài ra nàng sẽ không chịu học thêm cái gì. Bắt nàng học đàn? Được nàng sẽ đàn. Nhưng mà đàn như thế nào là chuyện của nàng a. Cả nhà từ trên tới dưới từ lớn tới nhỏ đều bị tạp âm của Từ Tinh bắn ra khiến cho đầu ong ong, mắt đầy sao. Cuối cùng Cố Tam kết luận, con gái nhỏ không cần học đàn nữa. Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù thế nhưng mỗi ngày Từ Tinh bị ép học lễ nghi không cũng đủ làm cho nàng đau cả đầu. Từ Tinh oán thán, tại sao nàng lại có ý nghĩ muốn Cố Tam làm quan kia chứ. Đứng là lấy đá đập chân mình.

.....

Trở lại, hôm nay vào sáng sớm lúc Từ Tinh thức dậy, đảo mắt đã thấy ngoài cửa sổ Tiểu Đầu(chim đưa thư) nhảy nhót. Từ Tinh vội vàng tuốt xuống giường chạy một mạch đến.

Mở cửa, con chim quen thuộc bay vào phòng rồi đậu trên vai trái Tử Tinh, đầu đen nhỏ nhỏ cọ cọ vào mặt Tử Tinh làm nũng.

Tiểu Đầu là một con chim giống chim bồ câu, toàn thân màu đen tuyền rất đặc biệt. Tử Tinh mất hơn ba vạn mới mua được con chim này đây. Ở đây, loại chim đưa tin này rất hiếm, không phải không có nhiều chim mà là để huấn luyện được một con chim có linh tính thế này rất khó. Bởi vậy giá của nó không rẻ chút nào.

Lại nói con Tiểu Đầu này có công rất lớn trong vụ lùm xùm của vị đại bá hồi năm trước. Nếu không phải nhờ có nó bay nhanh đưa thư thì Tử Tinh chắc gì đã kịp trở tay.

Lấy lá thư nhỏ nằm trong ống trúc dưới chân Tiểu Đầu, Tử Tinh có chút bất an. Phải biết nếu không có tin tức đặc biệt thì đám người kia (tai mắt ở kinh thành của Tử Tinh) sẽ không dùng đến Tiểu Đầu đưa tin.

Mở thư ra, Tử Tinh đảo mắt một lượt. Cuối cùng, nâng thờ ra một hơi đầy khoái chí.

Trong thư nói, hoàng đế đã có chứng cứ tạo phản của Trúc Kỳ Vương, đồng thời đại bá một chút cũng không có dính dáng vào chuyện tạo phản này. Mà chuyện quan trọng nhất làm cho Tử Tinh cười tươi rói đó là năm nay vì có rất nhiều quan viên cầu kết với đám người Trúc Kỳ Vương nên bị bãi chức rất nhiều, hoàng đế muốn bổ sung thêm các chức quan nên ra chiếu thư năm nay vào tháng 5 sẽ mở hội thi đình.

Nàng còn sợ sẽ mất thêm một hai năm nữa đâu, hiện tại có chuyện này thì rất tốt, các nàng sẽ được nhanh chóng lên kinh thành rồi.

Cố Tam biết được năm nay sẽ tổ chức thi đình thì bất ngờ, không như Tử Tinh nghĩ Cố Tam sẽ vui vẻ, ngược lại cảm thấy ông có chút gì đó bồn chồn, không vui. Suy nghĩ mãi nhưng vẫn không tìm được nguyên nhân khiến Cố Tam như vậy. Tử Tinh gãi đầu đi tìm Tử Dục thương lượng.

Tử Dục cười cười vỗ đầu Tử Tinh.

“Tiểu muội, cha có phản ứng như vậy là bình thường mà thôi. Nếu trên vai muội gánh lấy trọng trách trọng đại như vậy liệu muội có thoải mái được hay không? Cha là đang lo lắng kỳ thi đó sẽ khó qua đây”

Tử Tinh trợn mắt, nàng đâu có nghĩ nhiều như vậy, nàng tin vào năng lực của cha mình. Dù không đậu được ở tam giáp nhưng mà để có một chức quan là chuyện quá dễ dàng. Tử Tinh không muốn nghĩ đến nhưng cho dù không thi đậu được nàng vẫn có thể nghĩ cách làm cho cha nàng làm được một chức quan. Aiii xem ra đạo này trôi qua quá tự lại làm cho nàng sinh ra tự phụ rồi.

Hiện tại là đầu tháng hai, tháng năm sẽ tổ chức thi đình. Tử Tây Tử Thôn đi đến kinh thành nhanh thì 15 ngày, chậm thì kéo dài một tháng. Tử Tinh nghĩ, có lẽ hiện tại nên bắt tay chuẩn bị là vừa.

....

Trên giường sưởi, Cố Tam nhìn Tô thị trầm ngâm nói:

“Nương tử, lần này chúng ta đi kinh thành, có lẽ sẽ định cư luôn trên đó. Nàng xem có nên mời nhạc phụ và nhạc mẫu theo chúng ta không?”

Nhạc phụ, nhạc mẫu mà Cố Tam nói là cha và nương của Tô thị. Mấy năm qua, từ khi nhà Tử Tinh có bạc đã giúp đỡ bên đó không ít. Tô thị bình thường ngoài mặt không quan tâm nhưng trong lòng vẫn luôn quan tâm đến cha nương của mình. Cố Tam là sợ sau này hấn làm quan ở kinh thành rồi Tô thị sẽ không thể về đây được, sợ nương tử buồn nhớ cha nương của nàng. Nếu đã như vậy, thôi thì mời hai lão nhân gia theo cùng, dù sao nhà hấn cũng có đủ bạc để nuôi cả nhà.

Tô thị mấy ngày nay vẫn đang phân vân về chuyện này, bà đã tìm cha và nương để hỏi ý. Nhưng cha và nương nói không muốn rời khỏi đây, dù có rời khỏi cũng phải đợi đến lúc tôn tử của mình có công danh rồi hãy tính.

Nghe Cố Tam nói, Tô thị cảm động trả lời:

“Ta đã cùng cha nói qua, nhưng cha không đồng ý rồi đi, cha nói sau này sẽ tính.”

Cố Tam gật đầu im lặng nghĩ, nếu đã như vậy sau này hấn tặng cho nhạc phụ và nhạc mẫu ít bạc để phòng thân cũng được. Có lẽ nhạc phụ và nhạc mẫu ngại người khác nói ra nói vào nên mới không muốn đi theo.

Bỏ qua việc này, Cố Tam lại nói:

“Ta nghĩ chúng ta sẽ đi cùng đội hộ tống, tuy là đông người có chút chậm chạp và phức tạp nhưng lại an toàn”

Ở nước Đại Tề này có một luật lệ rất tốt cho các sĩ tử (người đi thi thời phong kiến), đó là cứ hễ tới đợt thi đình ba năm một lần thì ở mỗi một thôn trấn sẽ có nhóm quan binh hộ tống những người sĩ tử lên kinh thành ứng thí, muốn gia nhập vào đội hộ tống này mỗi thí sinh sẽ trả phí 5 lượng bạc. Ai không có bạc thì chỉ có thể tự túc đi một mình, hoặc là người có của cải, có xe ngựa riêng thì sẽ tự ngồi xe ngựa nhà mình, không hạn chế số người theo, chỉ cần không ngồi xe ngựa của đội hộ tống là được. Nhưng dù không ngồi xe ngựa, cũng cần phải đóng 20 lượng bạc cho một nhóm người đi theo.

Cố Tam nói muốn đi cùng đội hộ tống, cả nhà không có ai phản đối. Phải biết, ở đây thông thường dù người có của cải hay không có của đều sẽ đăng ký đi chung với đội hộ tống. Bởi vì đường lên kinh thành xa xôi, đi chung với quan binh thì an toàn hơn rất nhiều, dọc đường cũng sẽ không sợ bị cướp bóc hay gặp thổ phỉ.

“Cha, cha muốn đem bao nhiêu người đi theo? Người của chúng ta cũng hơn trăm người, để họ theo hết sao?” Từ Dục ngồi một bên bình tĩnh hỏi. Phải biết, đi kinh thành lần này chính là cả nhà quyết tâm định cư trên đó, nhưng hiện tại nhà họ có rất nhiều hạ nhân. Nếu một lúc mà mang theo nhiều người như vậy đúng là có chút bất tiện.

“Ừm...” Cổ Tam trầm mặt. Hắn cũng nghĩ mang theo nhiều người như vậy thật là có chút khoa trương, nhưng hắn lại không muốn để mọi người ở lại. Bởi vì hắn có dự tính riêng.

“Chọn vài người đi theo chúng ta, những người khác thì đi sau chúng ta vài ngày. Ở lại đây chừng mười người thôi.” Cổ Tam đậm đậm nói.

“Tam lang, chẳng nói lần này chúng ta lên kinh có hay không cha sẽ bắt chúng ta về ở chung? Dù sao chúng ta cũng lần đầu lên kinh, ta sợ...” Trong mắt Tô thị mờ mịt vô định hỏi.

Cả nhà vì câu hỏi của Tô thị làm chấn động. Đứng rồi, tại sao lại quên mất chuyện này. Hiện tại vị kia đang ở kinh thành, cả nhà bọn họ bây giờ lên kinh thì có thể ở riêng như hiện tại sao? Tuy là bọn họ từ đầu đã nói sẽ không nhập gia, nhưng là bọn họ hiện tại đến kinh thành lạ nước lạ cái, vị kia nhân cơ hội này không bắt bọn họ nhập gia mới là lạ.

Cổ Tam nhìn cả nhà một cái mới cười nhẹ trấn an mọi người. Cổ Tam nói với Tô thị:

“Nàng đừng lo, ta đã có cách. Có thể lúc đầu mới đến sẽ không tránh khỏi ở chung, nhưng ta chắc chắn sẽ không làm cho chúng ta nhập gia với cha. Sẽ nhanh chóng dọn ra ngoài thôi, nàng và các con đừng lo”

Cổ Tam mất tự tin kiên định nhìn cả nhà nói. Hắn biết cả nhà không muốn ở chung với cha, nên khi cha vừa cùng đại ca lên kinh là hắn đã bắt đầu suy tính về vấn đề này rồi. Nói ra chuyện này cũng là nhờ tiên sinh chỉ điểm, hắn mới có thể thông suốt.

Cả nhà nghe Cổ Tam nói thì thở ra một hơi. Tô thị cũng nhẹ nhàng nở nụ cười nhẹ nhõm.

Từ Tĩnh liếc Cổ Tam một cái, sau đó thầm hô may quá, nàng còn sợ người cha này sẽ bị lão già ở kinh thành kia dụ dỗ, làm không biết đông tây nam bắc là đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đội hộ tống sĩ tử

Ngày 12, tháng 3, các con đường lớn nhỏ ở các thành trấn trên cả nước Đại Tề được dán đầy cáo thị. Trên cáo thị ghi rằng hoàng đế năm nay sẽ phá lệ mở cuộc thi hội cho các sĩ tử sớm hơn hai năm.

Trước cửa Thụ Trung ở trấn Tô Dương hôm nay cũng dán cáo thị ngày đi kinh thành của đoàn hộ tống. Đó là ngày 25, tháng 3.

Người dân trấn Tô Dương khi đọc cáo thị thì nhao nhao lên, những nhà có người đi kinh ứng thí thì bắt đầu tất bật chuẩn bị hành lý. Chỉ riêng nhà Từ Tĩnh, tin nhận được từ rất sớm nên hầu như cả nhà đã sắp xếp mọi chuyện đầu vào đây. Chỉ còn đi ghi danh với đoàn hộ tống là xong.

Đi theo Cổ Tam lần này dĩ nhiên là có Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương, Tiểu Ngũ và Từ Tĩnh rồi. Ngoài ra còn có Hộ Chi và Hộ Vi, ba người Hộ Phong, Hộ Ngôn và Hộ Vô. Và bốn người đánh xe Hộ Minh, Hộ Đồng, Hộ Mẫn, Hộ Niên. Theo xe còn có thêm một người mà Cổ Tam đặc biệt sắp xếp đó là vị đại phu họ Diệp.

Diệp đại phu 45 tuổi, bình thường không thích làm gì cả, bản tính rất lười nhác. Song ông lại là một đại phu giỏi. Ông không có con cái hay gia đình, chính là ngưỡng mộ danh tiếng Ngao tiên sinh nên mới đến nhà Cổ Tam xin làm đại phu tại gia. Tính đi tính lại ông ọm ở ở Cổ Tam gia cũng gần một năm rồi.

Cuối cùng, phần dẫn dắt đám người hạ nhân còn lại đi theo phía sau thì giao cho Hộ Vần. Bởi vì nương Hộ Vần ở kinh thành nên Hộ Vần sẽ trực tiếp mang đám người đó đi đến nơi đã được sắp xếp từ trước. Dĩ nhiên ba vị sư phụ dạy võ cũng đi theo cùng đội với Hộ Vần. Còn có hai con cún cưng Tiểu Tròn và Đại Tròn.

Nhóm người của Từ Tĩnh lần này đi có tổng cộng 3 chiếc xe ngựa. Đây là 3 chiếc xe ngựa được Cổ Tam cho người cẩn thận đóng hồi tháng trước, xe vừa rộng vừa chắc, có thêm độ đàn hồi giảm xóc mà Từ Tĩnh đề nghị.

Chiếc xe to nhất, tốt nhất là chở cả nhà Từ Tĩnh, những người khác thì chia nhau ngồi ở hai chiếc xe còn lại cùng đồ đạc. Ngoài ra, còn có thêm hai con ngựa theo phía sau. Đây là hai con ngựa của Hộ Phong và Hộ Ngôn mang theo để phòng có việc gì sẽ dùng đến.

Ba chiếc xe ngựa nhìn qua rất bình thường, nhưng bên trong xe ngựa thì không bình thường chút nào. Nhưng chỉ có người được ngồi trên xe ngựa mới biết, còn từ bên ngoài nhìn qua thì thật không có gì đặc biệt cả.

Trước ngày khởi hành hai ngày, Tô thị bắt đầu ở trong bếp nấu nướng. Bà nói, khi đi ra ngoài sẽ không có thời gian nấu ăn, bởi vậy nấu nhiều thêm vài món phòng hồ. Tô thị còn làm rất nhiều bánh và thức ăn ngọt. Tô thị nói “con gái nhỏ (ý nói Từ Tĩnh) thường ăn vặt, nếu không làm nhiều một chút lỡ con thèm ăn lại không có gì cho nàng ăn”.

Từ Diệc còn khoa trương hơn, hần dẫn theo một đám hạ nhân trong nhà đi lên rừng tìm trứng chim mang về. Chính là muốn để tiểu muội khi ngồi trên xe ngựa buồn miệng có thể ăn.

Thấy mọi người ai cũng bận rộn, Từ Tĩnh cũng xắn tay áo lên muốn làm làm cái gì đó. Nhưng là chạy ra chạy vào xong thì không biết làm được cái gì.

Ngày 25 tháng 3, đoàn hộ tống từ trấn Tô Dương chính thức khởi hành. Lần đi này có tổng cộng 15 chiếc xe ngựa, trong đó có ba chiếc xe ngựa của nhà Từ Tĩnh, 2 chiếc xe ngựa nhà họ Lãnh, 4 chiếc xe ngựa chở 18 thí sinh, 2 chiếc xe ngựa chở đồ dùng, những chiếc xe ngựa còn lại đều là những người muốn đi kinh thành sẵn tiện đăng ký đi theo đoàn.

Cố Tam từ khi lên xe ngựa thì trầm mặt không nói, Tô thị cũng vậy, hầu như cả nhà ai cũng có một bộ dạng không vui. Từ Tĩnh im lặng nhìn về phía ngôi nhà mình đã sinh hoạt trong bốn năm qua, cảm thấy có cái gì đó trống trải, trong lòng thật rất không nỡ. Tự dung lúc này Từ Tĩnh cảm thấy luyến tiếc ghê gớm. Liệu ở kinh thành nơi kia, nàng có thể được tự do tự tại sống vui vẻ không. Không biết tại sao, Từ Tĩnh lại cảm thấy có khi nào mình đã quyết định sai khi muốn Cố Tam lên kinh làm quan.

Tô thị xoay mặt qua một bên, giấu những giọt nước mắt không thể kiềm chế được rơi trên mặt. Lại thầm cảm thấy may mắn. Nếu hôm nay cha và nương đến đưa tiễn thì chắc chắn nàng sẽ không kiềm được mà rơi lệ rồi.

Người dẫn đầu lớn tiếng hô xuất phát, 15 chiếc xe ngựa bắt đầu lục tục nối đuôi nhau di chuyển về phía cổng trấn. Hai bên đường người dân đứng thành một hàng dài thật dài. Từ Tĩnh ngồi trong xe ngựa dòm ra thấy vậy thì hơi ngạc nhiên. Nàng nhớ năm trước đâu có hoành tráng thế này a, vì sao hiện tại lại đông người như vậy?

Từ hai bên đường, người dân nhìn thấy xe ngựa nhà Từ Tĩnh chạy qua thì ồ ạc hô lớn:

“Cố Tam gia, người sau này nhất định sẽ là một người quan tốt. Cố Tam gia, chúng tôi đội ơn người thời gian qua đã giúp đỡ chúng tôi, Cố Tam gia chúng tôi ở đây ngày ngày thắp hương cầu khẩn cho ngài. Cố Tam gia, ngài lên đường bình an. Cố Tam gia, nếu có thời gian hãy trở về thăm chúng tôi...”

Âm thanh lẫn lộn, lời nói trước sau không đồng đều, người một tiếng, ta một tiếng, hai bên đường phút chốc ào ào tiếng hô to.

Cố Tam đang ngồi ngơ ngẩn nghe thấy âm thanh hô to ở bên ngoài thì giật mình, nâng tay kéo màn xe ra. Đập vào mắt là dân chúng đứng đầy hai bên đường hô to chúc phúc, Cố Tam trong lòng xúc động không nói nên lời. Cháp tay lại hướng ba phương bốn phía nói lớn “đa tạ”. Cố Tam tinh thần trở nên trấn tĩnh hơn. Đúng vậy, tại sao hần lại do dự chứ, hần sẽ làm quan, tương lai hần có thể dùng quyền lực của mình để lo cho dân chúng. Đã như vậy, hiện tại hần cần gì phải do dự chứ.

Một đoàn người trong mấy xe ngựa phía trước nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì cũng hòng không nói nên lời. Không ít người thầm hô trong lòng “Khoa trương... khoa trương quá đáng!” Có nhiều người còn mở miệng hô to thật ngưỡng mộ Cố Tam gia.

Trong âm thanh lộn xộn đầy chúc phúc, đoàn xe ngựa lọc cọc chậm rãi lăn bánh rời khỏi cổng thành trấn Tô Dương. Những xúc cảm của cả nhà Từ Tĩnh nãy giờ bị đám người hai bên đường làm vui đi không ít. Từ Tĩnh hít mạnh một cái, đứng thẳng người lên nắm chặt nắm tay quơ quơ nói lớn thật đầy khí thế.

“Ya! ngày mai sẽ là một ngày mới, cả nhà chúng ta sẽ bắt đầu cuộc sống mới. Sẽ hoàn thành sứ mệnh làm quan tốt của cha, thương yêu dân chúng. Cả nhà chúng ta sẽ ở cạnh nhau, cùng nhau đối mặt với mọi việc. Chúng ta nhất định sẽ sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ.”

Bầu không khí trầm mặc cuối cùng còn sót lại bị hành động và lời nói của Từ Tĩnh xua đi hết, Tô thị nở nụ cười đầu tiên trong ngày. Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương thấy Từ Tĩnh cười hớn hơ cũng cười theo. Tiểu Ngủ ngồi một bên mắt sáng bừng bừng nắm chặt tay gật đầu với lời nói của Từ Tĩnh. Cố Tam cũng cười đầy yêu thương kéo Từ Tĩnh vào lòng tránh cho nàng bị xe ngựa lắc la lắc lư làm ngã. Cứ như vậy, một đoàn người bắt đầu hành trình lên kinh ứng thí.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Trên đường đến kinh thành

“Lọc cọc... lọc cọc...”

Trên xe ngựa, Từ Tĩnh được Cố Tam ôm trong lòng, mắt mở to nhìn ra bên ngoài. Đoàn đường này nàng đã từng đi qua, đây là đoạn đường đến Thanh Thành huyện đấy. Dù đã ba năm rồi mà đoạn đường này không có quá nhiều thay đổi.

Hai bên đường cây cối mọc um tùm, xa thật là xa mới có vài ngôi nhà nhỏ nằm vắt vẻo. Đường rộng khoảng 5 mét, có lẽ xe cộ qua lại nhiều nên khá bằng phẳng. Nhưng Từ Tình nhìn thấy con đường này chỉ là đất, không có viên đá sỏi nào. Như vậy nếu có mưa xuống, Từ Tình không dám tưởng sẽ lầy lội tới cỡ nào. Từ Tình nói với Cổ Tam:

“Cha, đường này nếu mưa xuống xe ngựa có chạy qua được hay không?”

Cổ Tam vuốt mấy cọng tóc bay phất phới trên trán Từ Tình qua một bên nói:

“Chỉ hơi lầy một chút, xe vẫn qua bình thường. Sao hả? con muốn làm cái gì sao?”

“Nha!” Từ Tình ngạc nhiên nha một tiếng sau đó nhăn mặt khó hiểu:

“Con thấy đường này là đất mà, đất như vậy mưa xuống sẽ không bị bong.. bong.. bong.. lên hả cha?”

Tiếng “Bong..bong..bong..” Từ Tình nhấn khá mạnh, giọng nói con nít nghe ra rất đáng yêu. Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và Tiểu Ngũ nghe xong không nén được mà phì cười. Từ Diệc ngựa tay nhéo nhéo mặt Từ Tình mấy cái.

Cổ Tam cũng cười, trong mắt đầy sùng nịnh.

“Những đoạn đường thế này đã được triều đình cho người sửa và rải đá toàn bộ, bởi vì bụi đất che lại nên con mới không nhìn thấy đá, nếu trời mưa xuống, đá ở phía dưới sẽ cản lại nên không bị bùn lầy nhiều” Cổ Tam giải thích.

Từ Tình mở to mắt nhìn nhìn, nàng còn không biết được điều này đâu. Vậy ra người ở đây đã sớm biết làm đường rồi nha. Chỉ là không được như ở hiện đại, đường được trải nhựa bóng loáng, mà ở đây là đá cuội gồ ghề. Lắc lắc đầu, Từ Tình dụi mặt vào trong ngực Cổ Tam làm nũng.

“Cha, cũng may chúng ta đi lúc bây giờ, chớ nếu trễ hai tháng nữa chắc chắn sẽ bị mắc mưa, hoặc là sẽ bị nóng chết a.. ”

Trời hiện tại mới tháng ba, ở đây tháng ba khí trời còn mát mẻ, chỉ đến tháng sáu tháng bảy trở lên thì trời mới bắt đầu oi bức. Hiện tại lên đường nhưng thật ra rất may mắn, chứ nếu trễ như mấy năm trước đi vào lúc tháng 7 tháng tám chắc chắn sẽ rất nóng, rất mệt.

Cổ Tam gật đầu “Đúng là đi vào lúc này thật tốt”

Lúc này bỗng nhiên một đoàn xe ngựa phía trước lần lượt dừng lại, Cổ Tam nhíu nhíu mày kéo màn xe nhìn ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

“Lão gia, phía trước có một cô nương ngắt xâu ở giữa đường”

Hộ Phong cười ngựa chạy đến báo cáo với Cổ Tam.

Cổ Tam nhíu mày, trên đoạn đường vắng vẻ này lại có cô nương ngắt xâu? chuyện này thật không được bình thường.

Cổ Tam nghiêm giọng:

“Hộ Phong, cẩn dặn người của ta cẩn thận, đừng ai mạnh động để dính dáng đến chuyện này. Còn ngươi, âm thầm quan sát xem chuyện gì đã xảy ra với vị cô nương kia.”

Hộ Phong chấp tay hô “dạ” một tiếng rồi cười ngựa chạy đi.

Giữa trưa, cứ như vậy đoàn xe ngựa dừng lại dọc đường. Bình thường, đám người đi kinh ứng thí đa phần là nam tử, rất ít khi có nữ nhân đi theo. Hiện tại dọc đường tự dưng xuất hiện một cô nương. Không cần nói, một đám người bắt đầu nhón nháo.

Chờ một lúc sau Hộ Phong cười ngựa chạy lại nói:

“Lão gia, theo lời kể của vị cô nương kia, nàng ta và gia đình đi thăm người thân, nhưng dọc đường gặp thổ phi. Cả nhà nàng ta đều bị thổ phi giết hại. Chỉ có một mình nàng may mắn chạy trốn rồi chạy đến nơi đây. Nhưng do mệt quá nên mới bị ngắt xâu ở giữa đường.”

Hộ Phong nói vừa xong thì Từ Tình nở nụ cười. Cái gì mà thổ phi chứ, nói dối không có bài bản gì hết. Một cô nương yếu đuối lại có thể thoát khỏi đám thổ phi thì thật không bình thường. Huống hồ cha và nương nàng đều bị giết vậy mà nàng ta còn rất bình tĩnh chạy xa như vậy, xem ra lời của vị cô nương này mười câu thì giả hết chín câu rồi.

Cổ Tam thấy Từ Tình cười khinh khinh thì nhíu mày, ông nghe Hộ Phong nói xong cũng cảm giác được vị cô nương kia không bình thường, nhưng nhìn con gái nhỏ xem ra nàng đoán được cái gì rồi. Cổ Tam hỏi:

“Tình nhi, con thấy chuyện này như thế nào?”

Nghe Cổ Tam hỏi, Từ Tình ngó ra. Cái gì mà thấy chuyện này thế nào? Cha hỏi nàng cái gì a.

“Cha, cha hỏi cái gì?” Từ Tình ngây ngô hỏi lại.

“Cha hỏi, con thấy vị cô nương kia là người thế nào, nàng ta làm vậy có mục đích gì?” Cố Tam nhấn mạnh lời hỏi lại.

“Chắc” Từ Tình chớp chớp mắt. Cha nàng tưởng nàng là cái gì mà hỏi như vậy a, nàng đâu có thần thông quảng đại đến mức biết được suy nghĩ của người khác.

“Cha, con làm sao biết đâu?”

Cố Tam thấy Từ Tình nói không biết thì nhăn mày quay đầu lại nhìn Hộ Phong hỏi:

“Vậy mấy vị quan sai dẫn đường tính thế nào? Vị cô nương kia hiện tại coi như không còn người thân nào đi. Chắc không phải mọi người định dẫn nàng ta theo chứ?”

“Đúng vậy lão gia, vị cô nương kia xin quan sai đại nhân cho phép được đi cùng một đoạn đường.”

Cố Tam trầm mặt gật đầu, “Được rồi, người hiện tại quan sát nhất cử nhất động của nàng ta. Nhớ, cẩn thận đừng để dây lấy phiền phức”

“Dạ”

Chờ Hộ Phong cưỡi ngựa đi, một phút sau xe ngựa cũng bắt đầu chậm rãi di chuyển. Lúc này Cố Tam mới lờ Từ Tình từ trong ngực mình ra cẩn thận hỏi:

“Tình nhi, con đã đoán ra được cái gì phải không? Chuyện này có ảnh hưởng gì đến chúng ta không?”

Từ Tình gãi cằm nhìn Cố Tam một hồi sau đó mới gật gật đầu nói:

“Cha, con nghĩ chắc sẽ không có gì đâu, vị cô nương kia cũng không phải nhắm vào chúng ta. Con đoán chắc có lẽ nàng ta muốn nhân cơ hội này để kén phu hoặc gì gì đấy. Nói chung chắc sẽ không gây rắc rối gì đến chúng ta.”

Cố Tam nghe xong thì gật đầu, hẳn cũng mơ hồ cảm giác thấy vậy. Mặc kệ, miễn không liên quan gì đến cả nhà hẳn là được. Dù sao cũng chỉ là một cô nương, có thể làm được gì cơ chứ.

Thật ra Từ Tình đoán gần đúng rồi, vị cô nương kia đúng là muốn kén phu đấy. Nhưng đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ lúc đi đường, cũng không có liên quan nhiều đến cả nhà Từ Tình. Chỉ là cái niệng nhỏ của Từ Tình lần này mở ra hơi xui xẻo rồi. Bởi vì vào lúc này cư nhiên lại có mưa, mà là một đám mưa lớn. Đường bị ngập và lầy lội, xe ngựa không thể nào lăn bánh nổi trong đợt mưa này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Trời mưa lớn

Ngồi trong chiếc xe ngựa rộng rãi mềm mại, hiện tại Từ Tình thật muốn cắn nát đầu lưỡi của mình. Ai biểu nàng tự dưng nhắc đến mưa làm chi a, hiện tại cư nhiên trời đổ mưa ào ào xuống. Không phải là một cơn mưa nhỏ mưa rào bình thường, mà mưa này thiệt là lớn. Hạt nào hạt nấy to như hạt đậu, rớt xuống nóc xe nghe “đùng đùng” làm người ta muốn nổi hết da gà. Nhưng cũng may mắn là chỉ có mưa thôi chứ không có giông gió, nếu không thiệt không biết phải kêu cha gọi mẹ thế nào.

Trời mưa rất lớn, đi được một đoạn thì xe không thể lăn bánh nổi nữa. Bởi vì chiếc xe dẫn đầu đoàn bị mắc kẹt vào một hố lầy, vì vậy mấy xe phía sau cũng bắt buộc dừng theo. Cũng may, theo đoàn có rất nhiều người có sức khỏe, một đám trai tráng gia đình đội mưa cùng nhau kéo xe ngựa kia ra khỏi vũng lầy.

Cố Tam ngồi trong xe lo lắng cứ một chút lại kéo màn nhìn ra bên ngoài. Tô thị thấy vậy vội nhắc nhở:

“Tam lang, chằng đừng kéo màn xe như vậy, gió lùa vào lạnh các con”

Từ Tình đang gục cổ trong lòng Tô thị nghe Tô thị nói vậy cũng gật gật đầu đồng ý. Nàng hiện tại thật sự rất rất lạnh a.

Cố Tam nghe Tô thị nói thì rút tay lại, ông đưa mắt nhìn một vòng trong xe. Bên dưới là nệm mềm mại, xung quanh thành xe cũng được che chắn bằng một lớp nệm dày. Tuy vậy, gió bên ngoài mang theo khí lạnh lùa vào.

Đúng là lạnh thật.

Cố Tam nhìn Từ Tình, thấy nàng úp mặt cuộn tròn trong lòng Tô thị bất đắc dĩ. Cố Tam nhẹ giọng:

“Tinh nhi, có lạnh lắm không?”

“Cha, thật lạnh muốn chết!”

Từ Tinh khoa trương trả lời Cố Tam

“Để cha gọi Hộ Phong lấy thêm vài cái chăn nữa, sẵn lấy thêm một cái bếp than cho con sưởi ấm”

Cố Tam đau lòng nói, xong thì cởi áo khoác ngoài trùm kín người Từ Tinh rồi kéo màn xe ló đầu ra ngoài gọi người. Từ Tinh vẫn bất động cuộn mình nằm trong lòng Tô thị, nàng thâm kêu gào “lạnh, thật sự là lạnh quá đi”

Một đoạn đường lẽ ra đi trong hai canh giờ, nhưng vì trời mưa nên kéo dài tới gần năm canh giờ mới đến trạm nghỉ chân. Hiện tại cũng đã gần giữa đêm. Một đoàn người mệt mỏi rã rời đi tìm nơi dựa lưng để ngủ. Cố Tam lúc này sai người nấu một nồi cháo nóng bỏ đầy gừng cho mọi người cùng ăn. Gừng này là Từ Tinh đào từ trong không gian ra đấy, thường thường bị nhiễm lạnh dùng gừng pha trà hay nấu cháo điều rất có ích cho việc giải hàn khí trong người.

Sáng hôm sau, khi ông mặt trời thức dậy cũng là lúc đám người Từ Tinh yên vị trên xe ngựa tiếp tục lác la lác lư đi kinh thành. Lần này trong đoàn có thêm 10 chiếc xe ngựa nữa. Đây là những xe ngựa của nhóm người ở các trấn lân cận tập trung về đây. Theo lời Cố Tam nói. Cứ mỗi lần tới điểm nghỉ chân thì sẽ có thêm một đoàn người nữa gia nhập vào. Cứ như vậy kéo dài đến kinh thành.

Từ Tinh nghe xong hỏi lại, nếu như lỡ đoàn chúng ta đến nơi nghỉ chân trước còn đám người khác thì chưa đến kịp thì sao? Cố Tam nói nếu là như vậy thì đoàn nào đến trước sẽ chờ đoàn còn lại, sau đó tiếp tục lên đường. Bởi vậy nên lúc khởi hành mới đi trước cả hai ba tháng.

Từ Tinh gật gù, thì ra là như vậy, cũng tốt, đi càng nhiều người thì càng an toàn, không sợ dọc đường gặp cường đạo. Nàng vẫn không quên Cung Lão bản từng nói với nàng, trên đường đi kinh thành có rất nhiều đạo tặc. Chỉ cần bọn chúng thấy người có bạc thì nhất định sẽ chặn đường cướp của. Nhưng may mắn bọn chúng người không đông lắm, bởi vậy, nếu là đi đông người thì sẽ không sợ bị chúng chặn đường.

Ngồi xe ngựa liên tục hai ba ngày sẽ tới trạm nghỉ chân một lần, cứ mỗi lần được nghỉ như vậy thì đoàn người sẽ gia tăng lên thêm, càng đến gần kinh thành đoàn người càng đông. Hiện tại cư nhiên đã có hơn 100 chiếc xe ngựa và năm mươi mấy người cưỡi ngựa bên ngoài.

Một đoàn xe ngựa thật dài hùng dũng hướng kinh thành mà tiến. Đi đến đâu là rước lấy ánh mắt hâm mộ đến đó. Chỉ cần nơi đoàn xe đi qua, người dân sẽ tụm tụm bày ở hai bên đường xem náo nhiệt rồi cùng hô to xi xào bàn tán. Mấy phu xe vì vậy cũng ngẩng cao đầu, mỗi ngày đều dùng lỗ mũi mà nhìn người khác. (hắt mặt lên trời á)

Từ Tinh hiện tại đang ngồi trong xe ngựa gặm đùi gà. Đây là con gà tối hôm qua Tô thị tự tay làm trong phòng bếp của Từ Lâu đấy. Tô thị thấy cả nhà mấy ngày qua bị xe ngựa xóc nảy đến độ ốm đi một vòng thì thương lắm. Bởi vậy ngay khi xe ngựa đến nơi dừng chân Tô Thị đã nhanh chóng đi mượn phòng bếp để nấu đồ ăn ngon cho mọi người.

Từ Tinh vừa gặm đùi gà vừa luôn miệng khen ngon. Bàn tay nhỏ nhỏ nắm chặt cái đùi lác lác. Cả nhà thấy con gái nhỏ ăn ngon lành thì khẩu vị cũng tốt hơn. Cố Tam mấy ngày nay vốn ăn không nhiều hiện tại cũng ăn được sáu chén. (ăn ngon nhỉ, thêm...)

Trên xe ngựa lác lư, cả nhà ngồi cùng nhau dùng bữa. Không khí trong xe thật là ấm áp vô cùng.

.....

Hôm nay, trời vừa chập tối đoàn người cũng vừa đến chỗ dừng chân. Càng gần đến kinh thành chỗ dừng chân của bọn họ càng khang trang và rộng lớn, không còn giống như mấy cái miếu rách ở các thành trấn lúc đầu.

Xe ngựa vừa vào cửa đã có một nhóm người tiến lên tiếp đón. Đám người này rất phô trương, họ ngậm miệng mở miệng đều gọi quan gia đại nhân làm cho mấy người sĩ tử khoải chí cười to không khép miệng được.

Trạm dừng chân này cũng giống như những trạm dừng chân khác, là phân biệt người có bạc với người không có bạc. Chính là người nào xuất tiền ra thì được ở phòng sang trọng rộng rãi, còn người không có bạc thì sẽ cùng nhau ở một khu viện cũ kỹ phía sau. Cả nhà Từ Tinh dĩ nhiên là ở phòng riêng rồi, tuy không phải là phòng sang trọng nhưng cũng thuộc dạng sạch sẽ. Nghe nói lần này dừng chân lại hơi lâu, có thể sẽ ở lại đây ba bốn ngày gì đó. Đại khái chính là dừng lại cho mọi người nghỉ ngơi vài ngày lấy lại sức.

Vì ở lại hơi lâu nên Cố Tam lúc này đã đặt luôn một lúc sáu phòng, trong đó hạ nhân đi theo ở bốn phòng, còn cả nhà Từ Tinh ở hai phòng còn lại. Tô thị Cố Tam và Từ Tinh ở một phòng, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và tiểu nữ ở một phòng.

Vừa vào phòng, Cố Tam lấy ngay 5 thỏi bạc nhét vào tay hai tiểu nữ rồi dặn họ mang nước ấm lên các phòng của mình để mọi người tắm rửa.

Thông thường hạ nhân sẽ không được ở phòng riêng mà sẽ cùng nhau chen lấn ngủ ở viện cũ phía sau. Nhưng cả nhà Từ Tinh không có như vậy, chẳng những hạ nhân đi theo được ở phòng sạch sẽ, có đồ ăn ngon mà còn được Cố Tam cho tắm nước nóng. Đãi ngộ của nhà Từ Tinh đối với hạ nhân làm những người trong đoàn trong lòng có suy nghĩ. Còn đám hạ nhân thì cảm động không nói nên lời, thậm chí nói với chính mình tương lai phải hầu hạ một nhà chủ nhân thật tốt.

Nước ấm được mang lên, Cố Tam rất tự nhiên kéo Từ Tinh lại rồi giúp nàng cởi áo. Có lẽ bởi vì thân hình Từ Tinh còn nhỏ nên Cố Tam quên mất

chuyện con gái nhỏ năm nay đã chín tuổi, vẫn thường hay giúp nàng thay đồ mặc quần áo. Lúc đầu Từ Tình rất phản cảm, nhưng lâu dần lại cảm thấy không đến nỗi nào. Phải nói nàng còn rất hưởng thụ sự cưng chiều của Cố Tam.

Tô thị một bên vừa sắp xếp đồ đạc vừa nhìn tướng công cùng con gái nhỏ mà lắc đầu. Bà nghĩ có khi chồng bà yên thương con gái nhỏ còn hơn cả mình kia chứ.

“Oa thật ấm!”

Từ Tình cười híp mắt ngâm mình trong thùng tắm, nước nóng ấm bao lấy toàn thân, cảm giác tất cả các lỗ chân lông trên cơ thể đều nở to ra thật là dễ chịu. Từ Tình khoái chí ngã ra phía sau dựa vào thùng tắm híp mắt hưởng thụ. Cố Tam và Tô thị một bên nhìn thấy thì phì cười, con gái nhỏ thật là...

Trong dòng nước ấm, làn da trắng nõn của Từ Tình bỗng nhiên từ từ phát ra ánh sáng, qua thêm một lúc, thứ ánh sáng đó càng rõ ràng, sáng rực mà trong suốt. Cố Tam và Tô thị thấy vậy thì nhìn nhau, hai người vội vàng đi đến cửa sổ và cửa chính cài chặt then cửa lại. Bọn họ sợ có người vô ý nhìn thấy cảnh tượng này, nếu như vậy thì thật không tốt chút nào.

Từ lâu Cố Tam và Tô thị đã hiểu rõ con gái nhỏ có rất nhiều chuyện kỳ dị vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. Nhưng là cả nhà không một ai đề cập đến, mọi người đều nghĩ, con gái nhỏ bái tiên ông làm thầy nên có chút huyền bí cũng đúng. Nhưng hiện tại nhìn con gái nhỏ trong thùng tắm phát ra tia sáng, Cố Tam và Tô thị có chút hoang mang. Tại sao con gái nhỏ càng ngày càng có nhiều chuyện thần kỳ đến như vậy?

Trời vốn đang tối, trong phòng hiện tại chỉ có hai cây đèn, con gió lùa vào ánh sáng càng mờ ảo. Nhưng hiện tại từ trong thùng tắm lại sáng rực rỡ như ban ngày, trong phòng cũng được ánh sáng này rọi rõ. Cố Tam thở mạnh mấy cái vội bước nhanh đến bể Từ Tình ra khỏi thùng tắm lấy khăn lớn bao phủ người của nàng lại. Ánh sáng trong phòng phút chốc biến mất, chỉ còn lại chút mờ ảo mơ hồ.

Từ Tình ngơ ngác mở mắt nhìn Cố Tam và Tô thị, nàng mới có ngâm một chút thôi, sao lại đem nàng ra ngoài rồi?

Từ Tình giãy giụa phản kháng, nàng còn muốn ngâm mình nữa. Cố Tam ôm chặt Từ Tình, không biết vì sao trên đôi tay mạnh mẽ lại có chút run rẩy.

Từ Tình tròn mắt, nhìn qua Tô thị thấy mặt bà trắng bệch thật khó xem. Trong lòng chợt động, Từ Tình thở sâu mấy cái rồi hỏi:

“Cha, đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Tình hỏi xong thì cực kỳ ngoan ngoãn mà nằm im trên tay Cố Tam chờ ông trả lời.

Cố Tam và Tô thị nhìn nhau, hai người do dự một chút mới nói cho Từ Tình nghe chuyện vừa rồi.

Cẩn mòi, mây nhúu chặt. Từ Tình cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với mình nữa. Vừa rồi nàng không có cảm giác được cái gì, ngoại trừ nàng nghĩ đến nước ở đây có chút giống với suối ôn tuyền trong không gian của mình, giống như có được liệu quý ở trong nước vậy.

Đang rối rắm thì có tiếng gõ cửa. Cố tam nhúu mây kéo nhẹ một góc khăn nhìn vào tay nhỏ của Từ Tình, thấy làn da nõn nộn của nàng đã trở lại bình thường Cố Tam mới thả lỏng để Tô thị đi mở cửa.

Trong khi Cố Tam, Tô thị và Từ Tình nghĩ chuyện vừa rồi không có ai thấy được thì lúc này đây trên nóc nhà chỗ phòng ở của Từ Tình, có hai bóng đen đang chột lạng nhìn nhau. Trong mắt đôi phương đều hiện lên kinh dị cùng khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đến kinh thành

Trong mật thất, Hạo Uy trầm mặc ngồi trên ghế. Bên dưới, Vô Tỷ – một trong hai ám vệ mà Hạo Uy sắp xếp đi theo bảo hộ Từ Tình cung kính nói với Hạo Uy chuyện mà nàng cùng Vô Tâm nhìn thấy. Còn không quên nhấn mạnh rằng “Thuộc hạ nhìn thấy rất rõ, ánh sáng dạ ra trong đêm tối đó chính là từ trên thân thể của Từ Tình tiêu thư phát ra...”

Ngày ấy, Hạo Uy sau khi được Từ Tình cứu sống thì gấp rút trở lại kinh thành. Trong thời gian đó, Hạo Uy đã phái hai người ám vệ âm thầm trong bóng tối bảo vệ Từ Tình. Nhưng thật không ngờ, chỉ mới mấy tháng, hai ám vệ kia đã mang đến cho Hạo Uy một tin tức quá là kì dị.

Nhắm nhẹ mắt, Hạo Uy trầm giọng nói:

“Được rồi, người hiện cứ trở về tận lực bảo hộ nàng. Mọi việc ta tự có sắp xếp.” Ngưng một chút, Hạo Uy nghiêm mặt nói thêm.

“Nhớ, tuyệt đối không được tiết lộ chuyện này ra ngoài!”

Vô Tỷ nghe xong thì mở to mắt không thể tin. Phải biết rằng sự việc này không phải đơn giản. Trên thân thể con người làm sao có thể phát ra ánh sáng

được đây. Chuyện kì dị như vậy mà chủ tử lại không động dung một chút nào, còn bình thường như trước bảo nàng phải tiếp tục bảo hộ cái tiểu cô nương kia.

Võ Tỳ suy đoán. Có lẽ chủ tử đã động tâm với vị tiểu cô nương kia rồi. Nếu không thì tại sao vẫn bình tĩnh khi biết được chuyện này như vậy. Võ Tỳ gật gật đầu tự cho là đúng, nàng cung kính chấp tay hô “ạ” với Hạo Uy một tiếng rồi quay lưng lẩn vào bóng tối.

Trong mật thất tối đen, Hạo Uy ngã lưng tựa vào ghế miện thì thảo.

“Tình Nhi, rốt cuộc nàng là ai? Nàng có quá nhiều chuyện thần bí mà ta không thể tra ra được. Ngày đó, ta đã chết rồi có phải không? Nhưng nàng đã cứu ta sống lại. Còn có... tại sao ở cạnh nàng, lòng của ta lại rung động như vậy? Tình Nhi, nàng... rốt cuộc là ai?”

.....

Ngày 5, tháng 5.

Hôm nay, cả đoàn xe ngựa đặc biệt náo nhiệt, bởi vì hiện tại bọn họ đã có thể nhìn thấy cổng kinh thành. Theo tiếng hô lớn của đội trưởng dẫn đầu thì cả đoàn bọn họ cách kinh thành chỉ khoảng 12 dặm (6km). Có nghĩa chưa đầy một canh giờ nữa thì mọi người đã có thể đến kinh thành rồi.

Trong xe ngựa, Cố Tam trên mặt đều là trấn định, không một tia nôn nóng. Ngược lại, Từ Tình thì ngồi không yên. Nàng hí hửng kéo màn che ở khung cửa sổ nhỏ bên thành xe xuống, rồi nhón chân nhìn ra ngoài. Sắp tới kinh thành, là kinh thành đó, nàng thật sự rất muốn xem xem kinh thành nơi cô đại sẽ như thế nào.

Trong khi Từ Tình còn đang hí hửng nhìn cổng kinh thành từ xa thì xe ngựa đang chạy nhanh trên đường đột ngột dừng lại, Từ Tình theo quán tính té nhào về phía trước, cái trán cộng vào thành xe nghe cái “bụp”.

Cố Tam, Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương, Tiểu Ngũ thấy vậy thì hết hồn. Cố Tam gấp gấp nhoài người qua ôm nhanh lấy Từ Tình. Trên gương mặt nhỏ nhắn trắng hồng hiện tại xuất hiện một mảnh lớn màu đỏ ở trán, đồng thời máu cũng ứa ra.

Từ Tình tay nhỏ giờ lên che chỗ đau, nước mắt lưng tròng.

“Tình nhi, con như thế nào rồi? Ngoan đừng sợ, để cha gọi Diệp đại phu đến.” Cố Tam gấp gấp lo lắng nói, xong lại hô lớn ra bên ngoài gọi Hộ Phong đi mời Diệp đại phu.

Lúc này, bên ngoài ồn ào tiếng hô lớn đầy tức giận của các sĩ tử. Bởi vì xe ngựa bất ngờ dừng gấp nên hầu như cả đoàn xe phía sau đều bị ảnh hưởng theo. Có vài chiếc xe ngựa chạy sát sát nhau ngừng không kịp nên đâm vào xe ngựa phía trước, phải nói tình huống hiện tại rất loạn.

Cố Tam mặt nghiêm túc đầy tức giận lệnh cho Hộ Văn đi xem xem đã xảy ra chuyện gì.

Đội vài phút, Hộ Văn cười ngựa chạy nhanh đến báo cáo.

“Lão gia, phía trước có một nhóm người đi đón người thân trong đoàn của chúng ta. Lúc nãy chính là ngựa của bọn họ dỏ chúng chạy lao vào mấy chiếc xe ngựa dẫn đầu nên mới bị như vậy.”

Cố Tam nghe xong, tuy tức giận nhưng cũng không truy cứu, bởi vì hiện tại Diệp đại phu đã mang theo hòm thuốc leo lên xe ngựa kiểm tra vết thương trên trán Từ Tình.

Diệp đại phu xuất hiện, gương mặt ông có chút nhăn nhó. Trên trán cũng lờ mờ hiện lên một mảnh đỏ. Có lẽ vừa rồi cũng bị va đầu vào thành xe đi.

Cố Tam thấy Diệp đại phu đến thì nhanh chóng ngồi qua một bên để Diệp đại phu kiểm tra băng bó cho Từ Tình.

“Chỉ bị thương ngoài da không có ảnh hưởng gì, bôi thuốc vài ngày sẽ khỏi, cũng không để lại sẹo. Lão gia và phu nhân đừng quá lo lắng”

Diệp đại phu sau khi kiểm tra và băng bó vết thương cho Từ Tình xong thì quay qua cung kính nói với Cố Tam và Tô thị.

Diệp đại phu dù ở Cố Tam gia chỉ khoảng một năm, nhưng mà ông biết rất rõ, rằng trong Cố Tam gia bảo vật đáng giá nhất không phải là cái gì khác ngoài vị tứ tiểu thư nhỏ nhắn này. Đây là cái vảy ngược của cả nhà Cố Tam gia, bởi vậy chỉ cần là chuyện có liên quan tới Tứ tiểu thư ông điều rất cẩn trọng.

Trong khi cả nhà đang sầu mi kiếm khổ vì cái trán nhỏ sưng vù của Từ Tình thì lúc này bên ngoài có tiếng hô lớn gọi Cố Tam, âm thanh này rất quen tai, người đó không ai khác chính là Cố Đại Sinh, Đại bá của Từ Tình.

.....

Nửa ngày sau, chỗ đứng hiện tại của cả nhà Từ Tình chính là cổng của phủ thị lang. Cố Đại Sinh đứng trước cổng lưng thẳng tắp, trên mặt mang theo chút tự đại nhìn cả nhà Từ Tình.

“Tam đệ, đây chính là phủ của ca, nếu đệ không chê mai một có thể vào đây ở tạm”

Không hiểu sao giọng của Cố Đại hiện tại nghe rất âm dương quái khí.

Lúc trước, khi được nhận phong hàm, Cố Đại đã nghĩ rằng hắn có được cũng là nhờ tiếng tốt của Tam đệ, cứ nghĩ khi đến kinh thành mà mang theo cái danh này thì sẽ được mọi người kính phục giống như khi còn ở Thanh Hà huyện. Mọi người gặp hắn đều là ba quỳ chín lại, giống như ngay cả quan tri phủ cũng phải cúi đầu trước mình.

Còn có, hắn có thể nhờ quan hệ với Tam đệ mà hưởng lây phúc của Ngao tiên sinh. Từ danh tiếng cho tới của cải. Nào ngờ đâu, ở cái kinh thành to lớn này, ngay cả Ngao Tiên Sinh cũng bị xem nhẹ đừng nói chỉ một người như Tam Sinh đệ đệ hắn. Lại nói, bây giờ cái vị Ngao tiên sinh kia cũng không còn ở nước Đại Tề. Nên đừng nói giúp ích được gì, tương lai hắn còn phải nuôi một nhà tam đệ nữa.

(Tác giả giải thích: Trước khi lên kinh thành, Cố Tam đã cho người âm thầm ở bên tai của Cố Lão tung tin rằng Ngao tiên sinh đã rời nước Đại Tề đi ngao du. Cố Tam làm như vậy vì muốn Cố Lão và Cố Đại sẽ cảm thấy hắn bây giờ không còn gì để lợi dụng. Như vậy hắn sẽ dễ dàng làm cho cả nhà hắn tiếp tục phân gia lần nữa.)

Cố Đại lúc này mới biết thì ra nhập lại hộ tịch với tam đệ đối với hắn chẳng có lợi ích gì, mà tương lai hắn còn phải cấp tiền cho tam đệ đi thi cử, còn phải cấp chỗ ở cho Cố Tam. Người chịu thiệt lần này là hắn rồi. Nhưng mà hiện tại hắn lại không thể mở miệng thẳng thừng đòi tách hộ tịch được. Bây giờ hắn đã có chức vụ trong mình, nếu hắn làm như vậy đối với con đường làm quan của hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng. Bởi vì vậy mà Cố Đại Sinh hiện tại đối với cả nhà Từ Tĩnh không cho bộ mặt đẹp. Luôn là một bộ dạng các người thiếu nợ ta.

Cố Tam thấy thái độ của Cố Đại thì cười đầy chua xót.

“Đại ca, đệ muốn đi thỉnh an cha trước đã rồi hãy đi xem phòng ở của bọn đệ.”

Cố Tam ngoài mặt vẫn bình đạm như thủy, không nóng không vội, một mực cẩn trọng. Đối với thái độ của Cố Đại Sinh, Cố Tam dù buồn nhưng vẫn giả vờ xem nhẹ. Tuy vậy, trong lòng cũng không mấy dễ chịu.

Cố Đại Sinh nghe Cố Tam nói “đi xem phòng ở của đệ” thì tức giận. Phải biết hiện tại là cả nhà bọn hắn (Cố Tam) đang ở đậu trong phủ mình. Vậy mà nhìn xem thái độ của cả nhà bọn hắn. Hừ... đúng là một đám thôn dân. Cố Đại Sinh trong lòng bực tức, lời nói ra cũng không mấy dễ nghe.

“Tam đệ, đệ gấp gấp làm gì, cha vẫn còn ở đó đâu. Đệ muốn chứng tỏ mình là đứa con hiếu thuận sao? Nếu vậy đệ cũng nên biết điều một chút. Cha đã già, mọi chuyện ăn uống đều do đại ca chu cấp. Đệ thì tốt rồi, còn có Ngao Tiên Sinh cấp tiền cho đệ, còn đại ca a, lương bổng một năm cũng chẳng nuôi nổi một nhà. Haizzz...zz hôm nay lại có thêm một nhà của đệ nữa, xem ra đại ca sau này cần cố gắng hơn rồi.”

Cố Tam gương mặt nhanh đỏ, tay chân bắt đầu lúng túng. “Đại ca, ca đã vất vả rồi.” Cố Tam ngừng lại thở dài một hơi mới buồn bã nói tiếp.

“Đại ca, lẽ ra đệ cũng không định mang theo cả nhà cùng đi. Chẳng qua... Ngao Tiên sinh hiện tại đã đi ngao du, không biết chừng nào về. Của cải và hạ nhân ngai ấy cũng đã đem theo hết. Ngao tiên sinh chỉ để cho đệ vài chục lượng bạc và vài người hạ nhân. Mấy chục lượng kia... thật sự cả nhà đệ hiện tại sống không nổi. Đệ phải đọc sách, Từ Dục, Từ Diệc, Tiểu Ngũ cũng phải đọc sách. Nên...” Cố Tam đáp ứng.

“Đại ca... một nhà của đệ sau này chỉ có thể nhờ hết vào ca... Nhưng ca yên tâm, đệ cho dù thi không qua nhưng nhất định sẽ làm việc, sẽ không để làm gánh nặng cho đại ca đâu.”

Cố Tam lời nói nhỏ nhẹ, nhưng mà làm Cố Đại Sinh tức muốn nôn máu, giống như cái bánh bao không nhân khô khốc nghẹn chết Cố Đại Sinh. Cố Đại nghĩ, Tam đệ hắn lời đó là có ý gì? Chẳng lẽ sau này hắn thật sự phải nuôi thêm một nhà của hắn? (Cố Tam).

Cố Đại thở mạnh mấy cái, gương mặt khó xem liếc trắng Cố Tam rồi cất bước đi nhanh vào, vẫn không mở miệng gọi cả nhà Từ Tĩnh vào theo.

Cố Đại làm như vậy là muốn cho Cố Tam thấy ngượng mà tự mình lui bước, không nghĩ rằng Cố Tam lại bình thản ngang nhiên đi vào phủ của hắn. Cố Đại Sinh muốn điên rồi. Hắn làm sao trước giờ lại không biết Tam đệ còn có một bộ mặt thế này kia chứ. Rốt cuộc mấy năm qua đã xảy ra chuyện gì mà làm cả nhà Tam đệ một người da mặt mỏng lại thay đổi như vậy?

Dù là bực tức, Cố Đại cũng không thể mở miệng đuổi người. Bởi vì đón cả nhà Cố Tam đến đây ở chính là chủ ý của Cố Lão gia tử. Cố Đại hiện tại dù làm quan lớn nhưng lại một chút cũng không dám cãi lời Cố Lão.

..

Trong đại sảnh, Cố Lão gia tử ngồi ở ghế chủ vị đậm đậm uống trà, bên cạnh ông là Xuân thị.

Xuân thị trang phục trên người hiện tại đều toàn là lụa, bà ngồi chéo chân trên ghế có làm ra vẻ ta là lão phu nhân. Nhìn từ xa đúng là cũng có chút giống, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy biểu hiện của bà rất cứng ngắt và buồn cười.

Phía sau Xuân thị là Nhị Hoa. Nhị Hoa năm nay cũng gần 13 tuổi, có lẽ thời gian này Cố Đại đã tốn không ít công sức về việc dạy dỗ nên hiện tại Nhị Hoa đã lột xác không còn giống một thôn cô như ngày trước. Từng cái nhất tay đến nụ cười nhẹ trên mặt, quả thật cách ngày trước một trời một vực.

Bên dưới Xuân thị là Đông thị và Hạ thị ngồi trên ghế nhỏ. Đối diện là Cố Nhị Sinh, Cố Đại Ngu (con trai Cố Nhị) và Cố Đại Điều (con của Cố Đại)

Cả nhà Từ Tĩnh theo chân Cố Đại Sinh đi vào đại sảnh thì thấy một cảnh tượng như vậy. Cố Đại sau khi bước vào đại sảnh thì khom lưng cúi đầu với Cố Lão gia tử rồi liếc mắt nhìn Cố Nhị Sinh một cái. Cố Nhị Sinh nhận được ánh mắt của Cố Đại thì rất nhanh đứng lên nhường ghế cho Cố Đại Sinh ngồi.

Cố Đại Điều và Cố Đại Ngu cũng đồng thời đứng dậy lui ra sau một cái ghế để nhường ghế lại cho Cố Nhị Sinh. Nhìn động tác quen thuộc là biết hàng ngày chuyện này xảy ra rất thường xuyên.

Cố Đại Sinh phui vạt áo bỏ mặt một nhà Từ Tĩnh đứng giữa đại sảnh còn mình thì tiến lại ghế ngồi xuống. Đằng sau rất nhanh có hạ nhân châm cho Cố Đại Sinh một chun trà.

Trong đại sảnh, Cố Tam khép nép dẫn theo Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương, Từ Tĩnh và tiểu Ngưu bước đến trước mặt Cố Lão và Xuân thị. Cố Tam ra hiệu một cái, bốn người Từ Tĩnh phía sau lục tục quỳ xuống dập đầu hành lễ. Cả một nhà bảy người khúm núm quỳ ở đó. Cố Tam mở miệng nói đầu tiên.

“Cha, nương. Con trai thỉnh an cha”

Tô thị và mấy người Từ Tĩnh cũng vội nói theo.

“Cha, nương. Con dâu thỉnh an cha”

“Ông nội, bà nội, chúng cháu thỉnh an người”

Cố Lão mặt không có cảm xúc nhìn một nhà Cố Tam quỳ bên dưới. Mắt vô tình hay cố ý liếc nhìn vào Từ Tĩnh đang khép nép quỳ bên cạnh Cố Tam. Cố Lão chậm chậm từ từ nói.

“Các người đứng lên đi, đi đường xa chắc mệt rồi, lên ghế ngồi đi”

Cố Lão vẫy vẫy tay nói, cùng lúc đó hai người hạ nhân nhanh nhẹn kéo ghế nhỏ đến. Cả nhà Từ Tĩnh vội dập đầu với Cố Lão một cái mới từ từ đứng dậy hướng Đại Phòng và Nhị Phòng hành cái lễ nhỏ nữa mới tiến về ghế ngồi.

Cố Tam cùng Từ Dục, Từ Diệc và tiểu Ngưu ngồi cạnh Cố Đại Điều. Tô thị, Từ Nương và Từ Tĩnh thì ngồi cạnh Hạ thị.

Cố Lão liếc nhìn một vòng cả nhà Từ Tĩnh một cái mới chậm rãi nói:

“Lão Tam, người lần này dự thi có nắm chắc?”

Cố Tam ngồi khép nép một bên nghe Cố Lão hỏi thì vội vàng đứng dậy trả lời:

“Thưa cha, con cũng không biết được. Từ ngày ở riêng đến nay con vẫn không có vào trường đọc sách mà chỉ mượn sách về nhà đọc. Nhưng con nghĩ chắc có thể tìm được một chức quan”

“Tam đệ, đệ đừng nghĩ thi đậu cử nhân rồi là có thể qua được thi hương. Người ta đều thỉnh tiên sinh về nhà dạy. Đệ chỉ mới đọc sách hai năm nay, đệ cũng quá tự tin rồi.”

Cố Đại Sinh khi nghe Cố Lão hỏi Cố Tam thì đã bắt đầu chuẩn bị vài câu nói móc. Lời nói đầy khinh thị.

Cố Tam cúi đầu, trên mặt mù mịt và khổ sở.

“Ca, có khi đệ có thể...” Cố Tam nói tới đây thì im lặng không nói tiếp nữa. Nhìn Cố Tam lúc này một chút sức sống đều không có.

Cố Lão gia tử nhìn tình huống như vậy thì tăng hắng hai tiếng sau đó nghiêm túc hỏi Cố Tam:

“Lão Tam, vị Ngao tiên sinh hiện tại có còn giao thiệp với các con nữa không?”

Cố Tam buồn bã trả Cố Lão.

“Thưa cha, từ cuối năm trước Ngao Tiên Sinh đã rời đi, tất cả của cải và hạ nhân tiên sinh đều dẫn theo hết, chỉ để lại vài người và mấy chục lượng bạc cho con. Cũng rất lâu rồi chúng con chưa từng gặp ngài ấy

Cố Lão nghe xong thì nhú mày, mắt nhìn vào Cố Tam xoáy sâu dò xét. Thấy trên mặt Cố Tam đầy buồn bã thì tin rằng vị kia đã rời khỏi rồi. Cố Lão hần hắng giọng mấy cái trong lòng có chút suy nghĩ.

Đảo mắt một vòng, Cố Lão gia tử mắt dừng lại trên thân hình Từ Tĩnh.

“Nha đầu kia là Tĩnh Nhi đi, hiện tại cũng hơn chín tuổi tại sao lại nhỏ bé như vậy? Ta thấy cả nhà các người nuôi nấng toàn tốn cơm thôi. Tương lai với bộ dạng đó làm sao gả được...” Cố Lão giọng lạnh ngắt, âm trầm không độ ầm nói với Cố Tam và Tô thị.

Lời Cố Lão vừa buông xuống, trên mặt cả nhà Từ Tĩnh bỗng cương cứng lại. Nhưng rất nhanh lại trở về bộ dạng e dè. Còn Cố Tam mắt cường quật khổ sở nhìn Cố Lão nói:

“Cha, Tĩnh Nhi là con gái của con, nuôi nấng là bổn phận, làm sao có thể nói nuôi nấng tốn cơm?”

Cố Lão giận quá thành cười. Tam Sinh hấn nhưng vẫn còn muốn chống lại ông. Cố Lão tự dưng nhớ đến ngày nào Cố Tam một nhà trước mặt thôn dân lén ép ông chia của phân gia, lòng lạnh vài phần. Cố Lão nói:

“Được, nàng là con người, vậy người cứ mà nuôi nàng. Nhưng mà, các người cũng đừng quên, cả nhà các người đã tách hộ với chúng ta. Dù bây giờ hộ tịch đã nhập lại, nhưng ngày đó các người nói nhập hộ nhưng phân gia. Ta nghĩ các người hẳn sẽ không quên đi.” Cố Lão ngưng lại mắt nhìn chằm chằm Cố Tam một lúc mới nói tiếp:

“Tốt lắm, bây giờ ta cho các người ở tạm trong phủ vài ngày. Trong thời gian vài ngày này tới ngày người đi thi. Nếu người thi qua rồi thì có thể ở lại trong phủ. Nhưng nếu người thi không qua thì các người cùng nhau trở về Tây Từ Thôn mà làm ruộng đi. Dù sao các người với chúng ta cũng đã phân hộ phân gia. Vài ngày nữa ta sẽ tìm người tách hộ tịch cho cả nhà các người.”

Cố Lão giận dữ nói một lèo, cũng không để tâm lời mình nói có bao nhiêu không hợp tình hợp lý. Chính là ông nghĩ rằng cả nhà Cố Tam hiện tại không còn giúp cho Cố Đại được lợi ích gì. Huống hồ, cả nhà Cố Tam còn có ba đứa tôn tử cần đến trường đọc sách. Nếu cùng hộ tịch thì nhất định phải để cho bọn chúng đến trường. Nhưng nếu đến trường thì rất tốn kém. Cố Đại bổng lộc cũng không bao nhiêu. Mà ông còn muốn tích cóp lại để giúp Cố Đại có thể dễ dàng thăng quan tiến chức. Vì vậy nên một nhà Cố Tam đối với ông không khác gì chính là gánh nặng.

Mới đầu, Cố Lão cũng không định làm khó cả nhà Cố Tam, ông nghĩ Lão Tam còn qua lại với vị tiên sinh kia, như vậy ích nhiều Lão đại sẽ hưởng kế một chút lợi lộc. Đáng tiếc, hiện tại vị tiên sinh kia đã rời đi. Mà ông đối với đứa con út này của mình cũng không có quá nhiều tình cảm. Nếu đã như vậy, ông cũng không cần để hấn làm gánh nặng cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Ở thị lang phủ

Đúng là Kinh Thành, thời tiết ở đây so với Tây Từ thôn quả nhiên tốt hơn rất nhiều. Không khí mát mẻ, không quá nóng, buổi tối cũng không quá lạnh. Ngoài trời lúc nào cũng có gió nhẹ mon man thổi qua, mát tới tận trong lòng.

Trong Tam viện của phủ thị lang, Từ Tinh buồn chán ngồi trên xích đu xem ba huynh đệ Từ Dục đọc sách. Bên cạnh là chiếc bàn nhỏ, Tô thị và Từ Nương ngồi thêu khăn.

Cả nhà Từ Tinh đến ở phủ thị lang cũng được bốn ngày. Bốn ngày này, cả nhà nàng luôn giả trang một bộ khép nép sợ sệt. Cuộc sống ở đây có quy luật rõ ràng. Buổi sáng khoảng cuối giờ mẹo (7h) cả nhà Từ Tinh sẽ cùng nhau đến đại sảnh thỉnh an Cố Lão và Xuân thị. Ngồi nghe ông thuyết giáo này nọ khoảng 1 canh giờ (2 tiếng), sau đó trở về Tam viện. Từ lúc đó tới chiều cả nhà Từ Tinh chỉ được phép ở trong viện không được ra ngoài. Ngoại trừ Cố Tam bởi vì cần đi trao đổi thi từ với các sĩ tử nên được ra ngoài còn lại thì hầu như không ai được phép rời khỏi Tam Viện nữa bước. Com ăn cũng vậy, mỗi ngày điều độ ăn hai buổi.

Chính là món ăn của bọn họ rất đạm bạc. Buổi sáng mỗi người được phân hai cái bánh bao chay. Buổi chiều mỗi người sẽ được hai bát com cùng một ít rau củ. Nói tóm lại, chính là bữa ăn toàn là đồ chay không một miếng thịt nào.

Cũng may mắn là Cố Tam mỗi ngày ra ngoài nên lén mua về một ít thức ăn này nọ, nếu không thật sự cả nhà bọn họ đã sớm đói teo rồi. Nhưng mà dù có thức ăn ngon mọi người cũng chỉ có thể lén lén mà ăn.

Đối với chuyện này Cố Tam lựa chọn trầm mặt im lặng. Bởi vì càng là như vậy bọn hấn càng có thể sớm rời khỏi nơi này.

Từ khi vào phủ thị lang, những người hạ nhân mà Cố Tam mang theo liền bị Cố Lão đem đi hết. Ví như Hộ Chi và Hộ Vi, hai người bọn họ bị Cố Lão điều đến phòng giặt giũ, Hộ Ngôn và Hộ Vô thì trở thành người canh cổng. Cũng may Hộ Phong và Diệp đại phu được Cố Tam âm thầm điều đi rồi nếu không chắc cũng không tốt hơn là bao.

Lúc đầu ý muốn của Cố Lão là khế ước bán thân của bọn người này. Ông muốn chờ cơ hội lén đem mấy người này đi bán. Cố Lão tính toán, dù sao đám hạ nhân này cũng là của lão tam, để ở trong phủ ông nhìn thêm chướng mắt. Nếu đem bọn chúng bán đi, số bạc bán được này sẽ rơi vào tay ông, dù sao cũng là mấy trăm lượng. Tuy bây giờ mấy trăm lượng đối với ông không phải là nhiều nhưng là gom góp lại để đẩy sau này có thể giúp Cố Đại dứt lốt quan trên.

Cố Tam từ đầu đã đoán được suy tính của Cố Lão, bởi vậy khi Cố Lão mở miệng hỏi khế ước thì đã thổi gió nói với ông mấy người hạ nhân này mặc dù hiện tại đi theo hấn nhưng mà khế ước của họ thì ở trong tay Ngao tiên sinh. Cố lão nghe vậy thì thất vọng, nhưng ông lại đổi qua cách khác. Cố Lão nói với Cố Tam, “Các người ở đây mỗi ngày đều là com dâng tận miệng thì cần người hầu hạ làm chi, giao mấy người hạ nhân đó cho ta để ta điều họ đi làm việc”

Dĩ nhiên Cố Tam không thể mở miệng từ chối, hấn rất vui vẻ giao người cho Cố Lão dẫn đi.

“Tiểu muội, muội chắc buồn chán lắm phải không?”

Từ Dục ngồi đọc sách ngược mắt thấy Từ Tĩnh mặt bí xị nhăn nhó ngồi một bên thì quan tâm hỏi. Từ Dục nghĩ, bình thường tiểu muội thích chạy nhảy khắp nơi, nhưng hiện tại lại bị bó buộc ở chỗ này chắc muội ấy sẽ rất khó chịu.

Tô thị, Từ Nương, Từ Diệc và tiểu Ngũ nghe Từ Dục nói thì ngược mắt nhìn về phía Từ Tĩnh. Thấy nàng chán nản ngồi ngây ngốc thì đau lòng. Tô thị nói:

“Tĩnh Nhi, con ráng vài ngày nữa nương sẽ tìm cách xin ông nội cho con ra ngoài chơi”

“Đúng vậy tiểu tử, đợi vài ngày nữa cha nhất định sẽ dẫn tỷ đi chơi” Tiểu Ngũ cũng xen lời.

Từ Diệc trên mặt cười cười nháy mắt với Từ Tĩnh “Tiểu muội, hay là ca dùng khinh công mang muội ra ngoài chơi chịu không?”

Từ Diệc vừa nói xong không đợi được Từ Tĩnh trả lời thì đã bị một cuốn sách đập vào đầu. Đây là do bị Từ Dục đánh.

Từ Dục tròn mắt nhìn Từ Diệc một cái nghiêm túc nói:

“Tam đệ, đệ không được làm loạn. Tình huống hiện tại của chúng ta rất căng thẳng. Đệ nào nếu không khéo sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của cha. Đệ tốt nhất nên thành thật cho ca, nếu không, coi chừng cha biết sẽ đánh mông của đệ”

Từ Diệc nghe Từ Dục giáo huấn thì đỏ mặt, nhanh chóng bật lên hùng hổ nói:

“Đại ca, đệ chỉ nói giỡn chọc tiểu muội vui vẻ, đệ đã lớn rồi, ca không cần dùng cha hù dọa đệ”

Cả nhà thấy Từ Diệc như vậy thì cười ha ha, Từ Tĩnh cũng ôm bụng lăn ra cười. Buồn chán vừa rồi cũng tiêu tán hết.

.....

Buổi trưa trong phòng nghỉ của Cố Lão, Cố Đại Sinh ngồi một bên bàn đối mặt với Cố Lão không vui nói:

“Cha, chúng ta phải làm sao a? Tam đệ đến đây, bây giờ cả nhà hần cứ nhón nhơ ở đây. Không phải con so đo nhưng mà cha à, bổng lộc của con một năm chỉ có 3 vạn thôi, đã nuôi một nhà nhị đệ rồi còn phải chi này nọ. Hiện tại lại thêm một nhà Tam đệ, thật sự là quá sức rồi. Huống chi cả nhà đệ ấy lại đông người như vậy. Đừng nói đâu xa, chỉ một mình tiểu nha đầu nhà hần tiền thuốc thôi cũng đủ để con góp tiền mua thêm một cấp quan rồi. Cha, người cần phải suy xét lại chuyện này a.”

Cố Đại muốn Cố Lão tìm cách tổng một nhà Cố Tam cách xa nhà hần một chút.

Cố Lão rút tẩu thuốc mặt âm trầm. Đón một nhà lão tam đến đây là chủ ý của ông. Ông đã từng nói sẽ cho một nhà lão tam gộp lại, nhưng là bây giờ sự việc biến đổi rồi, ông giờ muốn rút lại lời nói cũng quá khó khăn. Xem ra chỉ có thể âm thầm tạo sức ép với một phòng bọn chúng để bọn chúng tự biết khó mà lui thôi.

Cố Lão nhìn Cố Đại tò mò hỏi:

“Ngươi mấy ngày nay điều tra chuyện đọc sách của hần thế nào rồi? Liệu hần có thể thông qua kỳ thi hội lần này?”

Cố Lão là đang tính toán chuyện Cố Tam đi thi, ông muốn vớt vát lại sự việc. Cố lão tính toán, bây giờ nuôi một nhà lão tam tuy có chút không thoải mái nhưng nếu hần thông qua kỳ thi sẽ khác. Phải biết, Lão đại chỉ mới thi đậu Cử Nhân, xét về cấp bậc thì chỉ mới được làm quan thất phẩm. Nhưng dù vậy ông cũng đã làm cho hần lên được chức thị lang, còn lão tam, nếu hần thi qua lấy được vị trí tiền sử vậy ông chỉ cần mảnh khốe dứt lốt một ít, chắc chắn tương lai sau này của lão tam sẽ rất sáng sủa, và ông cũng vì vậy mà trở nên nổi bật trong đám lão thái gia ở kinh thành này. Bởi vì ý nghĩ như vậy nên Cố Lão mới chưa dứt khoát trở mặt với một nhà Cố Tam, chưa làm cho một nhà Cố Tam rời khỏi.

(TG: hừ, đối với con cái mà tính toán như vậy, cái ông Cố Lão này thật đáng ghét. Hở dử không ăn thịt con, còn cái ông Cố Lão này lại luôn đem con mình ra làm đá lót đường cho bản thân mình. Có một người cha như vậy Cố tam thật sự là bất hạnh trong vạn hạnh mà.)

Cố Đại nghe Cố Lão hỏi thì im lặng một lúc, hần làm sao không biết ý nghĩ của Cố Lão, chẳng qua dù thế nào hần cũng không thích. Nếu hiện tại không tìm cách cho một nhà lão tam rời đi, vậy sau này lão tam thi không qua thì hần lại càng không thể mở miệng đuổi người được. Nếu như vậy chẳng phải sau này hần sẽ phải gánh vác thêm một nhà của lão tam? Còn nếu ngược lại, lão tam thi qua thì hần lại càng không muốn. Nếu lão tam thông qua được kỳ thi, vậy cha hần sau này nhất định sẽ đối tốt với lão tam, sẽ tìm cách cho lão tam trèo qua mặt hần. Cha cũng sẽ không vì chức quan của hần mà tính toán tìm cách cho hần leo lên. Như thế chẳng phải đối với hần là không công bằng. Nghĩ như thế, Cố Đại đã có câu trả lời với Cố Lão.

“Cha, chuyện này nói ra thật làm cho con xấu hổ không dám ngược mắt nhìn người. Cha có biết mấy ngày qua con cho người âm thầm theo dõi tam đệ, theo lời báo lại, Tam đệ mấy ngày nay thường đi đến trà quán Vãn Thư nơi mà các sĩ tử thường lui tới cùng trao đổi thi từ. Nhưng mà Tam đệ đến đó mấy ngày vẫn không cho ra một thi từ nào đặc biệt, mới hôm qua có một sĩ tử hỏi hần một câu khá đơn giản nhưng hần nghiệm nửa ngày mới đáp lại được. Hiện tại cả trà quán đều biết tam đệ là một người nông cạn thi từ, không ai thích đến gần hần.”

Cố Đại đây là muốn làm cho Cố Lão hết hi vọng với Cố Tam, nhưng là lời nói của ông cũng không có sai. Cố Tam mấy ngày nay ở bên ngoài chính là một người ngơ ngáo như vậy đây.

Cố Lão nghe Cố Đại nói xong thì nhủ mầy, Tam Sinh hẳn lại tệ đến như vậy sao? Cố Lão thất vọng nhắm mắt thở sâu một cái, trong lòng cũng đưa ra quyết định.

.....

Hôm nay, sáng sớm cả nhà Từ Tinh theo quy củ đến đại sảnh thỉnh an Cố Lão. Trong đại sảnh hôm nay ngoại trừ mấy người đại phòng, nhị phòng đều có mặt như mọi ngày thì còn có thêm Cố Đại Sinh. Bình thường mỗi ngày từ rất sớm Cố Đại Sinh đã đi vào triều đứng ngoài đại điện nghe cáo nên thường không có mặt. Nhưng hôm nay Cố Đại không đi, lại ở nhà. Nhìn gương mặt không giấu được khoái chí của ông và vẻ mặt nghiêm nghị của Cố Lão, cả nhà Từ Tinh lén trao đổi mắt với nhau.

Như mọi ngày, cả nhà Từ Tinh bước tới quỳ xuống thỉnh an Cố Lão. Nhưng Cố Lão hôm nay lại không mở miệng cho cả nhà Từ Tinh đứng dậy, ông chỉ đạm đạm uôn một chun trà rồi từ tốn nói:

“Lão Tam, con đến kinh thành tới hôm nay cũng được 7 ngày rồi đi, con có dự tính gì không?”

Cố Lão hôm nay thật lạ, giọng nói nhẹ nhàng chứa đầy quan tâm. Cố Tam và Tô thị nhìn nhau, Cố Tam nhỏ giọng đáp:

“Thưa cha, ý cha là...?” Cố Tam ngập ngừng hỏi lại

“Ý ta là con có nghĩ chừng nào sẽ trở về Tây Từ thôn?” Cố Lão hỏi tiếp.

Cố Tam nhủ mầy khó hiểu: “Cha, con đi thi, thi xong thì ở lại nhậm chức chờ trở về Tây Từ thôn làm gì ạ?”

Cố Lão khước miệng giật giật mấy cái nhìn chăm chăm Cố Tam. Cố Lão nói có chút cứng ngắc.

“Người thi không qua thì làm sao nhậm chức, ý ta là nói nếu người thi không qua thì thế nào? Ở lại hay trở về?”

“Con sẽ ở lại, nếu thi không qua con cũng sẽ ở lại đây tiếp tục đọc sách đợi ba năm nữa lại sẽ thi tiếp.” Cố Tam hùng hồn trả lời, không cảm thấy lời mình nói ra nghe cỡ nào chói tai Cố Lão.

Cố Đại đang ngồi im lặng một bên nghe Cố Tam nói vậy thì đột ngột đứng lên, mặt tím lại. Cố Đại nghiêng răng nói:

“Tam đệ, đệ nói sao nghe dễ dàng quá, ở lại đây đọc sách đợi ba năm nữa thi tiếp? Đệ có biết ba năm này như thế nào không? Đệ sẽ làm gì? Sẽ ở đâu? Đệ có đủ bạc để trụ lại kinh thành này sao?”

Cố Tam ngạc nhiên nhìn Cố Đại.

“Đại ca, ca nói vậy là sao? Đệ sẽ làm gì? Sẽ ở đâu? Đệ đương nhiên ở đây với ca rồi. Đệ biết nếu như vậy sẽ tăng gánh nặng cho ca, nhưng ca yên tâm, đệ nhất định sẽ tìm việc làm. Đệ hiện tại là cử nhân, đệ có thể dạy học kiếm thêm bạc”

Lời nói Cố Tam vào tai Cố Lão và Cố Đại làm Cố Lão nhủ mầy, Cố Đại thì cười khinh miệt.

“Tam đệ, ca không phải là cười nhạo đệ. Nhưng mà, với học thức hiện tại của đệ, đệ nghĩ ai sẽ mời đệ làm tiên sinh? Huống hồ, cử nhân của đệ to lắm sao? ở kinh thành này cứ mười người là đã có tám người làm cử nhân. Đệ nghĩ người ta sẽ chọn một người tài năng đức độ như đệ làm tiên sinh?”

“Đại ca, ca không được nói như vậy!” Cố Tam mặt đỏ bừng tức giận nói. “Ca đây là đang khinh thường đệ sao?”

“Ta không được nói thế nào? Khinh thường? Tam đệ, đệ còn không biết tình huống hiện tại của mình? Ta nói cho đệ biết, nếu đệ không muốn mất mặt thì tốt nhất nên trở lại Tây Từ thôn tiếp tục làm ruộng của đệ, nên bỏ ý nghĩ thi cử đi. Hoặc là ca sẽ xuất một ít bạc mua cho đệ một chức quan ở huyện thành nào đó. Có lẽ như vậy còn may mắn được bước vào quan trường đấy.”

Trên mặt Cố Đại Sinh toát ra vẻ khinh thường nhìn Cố Tam, lời nói thật sâu làm cho Cố Tam không thoải mái. Cố Đại hẳn cũng không nhớ đến hẳn cũng là một cử nhân, một người dùng tiền mua chức quan.

Cố Tam cắn chặt răng mắt đỏ ngầu nhìn Cố Đại, Cố Tam không cam lòng nói lớn.

“Đại ca, chúng ta là huynh đệ, ca không được xem thường đệ, đệ nói, đệ nhất định sẽ thi qua, chẳng phải từ nhỏ đệ đã được tiên sinh khen rằng mình có thiên phú đọc sách sao, hiện tại cũng vậy, đệ là người có thiên phú, một cuộc thi đơn giản như vậy đệ nhất định sẽ thi qua, nhất định sẽ thi qua.” lời nói của Cố Tam hiện tại có chút hỗn độn, nhìn ra được tâm trí của hắn đang rất rối loạn.

Cố Lão từ nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên lên tiếng. Cố Lão nói:

“Lão Tam, người nên bình tĩnh. Lời của đại ca người nói quả thật không sai. Ta nghĩ người tốt nhất đừng nên dự thi nữa, trở về Tây Từ thôn đi. Ta sẽ tìm cách giúp người mua một chức quan, đến lúc đó người cũng không cần làm nông dân mà có thể làm quan. Tuy chỉ là quan tri huyện nhưng nếu người làm tốt còn có thể thăng chức. So với tình huống hiện tại của người đã tốt lắm rồi. Cố Tam a, làm người phải biết thế nào là đủ. Đừng quá tham lam những thứ không thuộc về mình.”

Lời nói Cố lão sâu sắc và triết lý, Từ Tinh quỳ bên dưới nghe xong mà thán thán thưởng. Cố Lão a, nếu bỏ qua bản tính ích kỷ và tham lam ra, cách làm

người của ông và những triết lý như vậy cũng đủ để biến ông trở thành một người đáng được tôn trọng. Từ Tình liếc mắt nhìn Tô Thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và Tiểu Ngưu đang quỳ bên cạnh. Nhìn mọi người vẫn một mực cúi đầu nhìn dưới đất, chính là trên mặt không có phản ứng qua, chỉ có lo sợ và lo sợ. Từ Tình trong lòng hồ hởi. Thật giỏi, trang thật giỏi.

Nhìn lại mình, Từ Tình thật bất đắc dĩ, lên xoa xoa đầu gối, Từ Tình bất mãn. Vì cái gì bất bõn họ quỳ gối ở đây chứ, muốn nói chuyện cũng phải cho đứng lên chứ. Từ Tình lên nhìn Cố Lão, thấy ông không chú ý đến mình thì nhếch môi chuyển đổi quỳ thành ngồi. Hành động nhỏ của Từ Tình cũng không ảnh hưởng đến ba người đang giờ cung bạc kiếm.

Cố Tam lúc này chính là tức giận đùng đùng. Cố Tam lớn tiếng nói:

“Cha, ngay cả cha cũng hòa theo đại ca xem thường con. Cha, nếu mọi người đều nghĩ con như vậy vậy thì hiện tại con sẽ không làm gánh nặng cho cha và đại ca nữa. Không phải mấy ngày trước cha nói cả nhà con và cha đã phân gia sao, được thôi, hiện tại cứ tách hộ tịch của con ra khỏi Cố Gia đi. Tách ra như lúc trước. Sau này, một nhà của con sẽ ra ngoài, sẽ không ở lại Cố Phủ nữa. Sau này dù thi qua hay không con sẽ tự tính toán, sẽ không cần cha và đại ca bận tâm.”

Tô thị nghe Cố Tam nói vậy thì sợ hãi, mặt tái mét ngược mắt nhìn Cố Tam, bà cắn môi nước mắt lưng tròng. Tay run rẩy kéo vạt áo Cố Tam lắc lắc đầu. “Tam lang, chàng bình tĩnh đừng có như vậy. Chúng ta ... Chúng ta...” Tô thị run rẩy lời nói cũng không trọn vẹn.

Tô thị lúc này thật sự là mui phần nhu nhược.

Từ Tình thấy Tô thị như vậy thì ngậm chặt miệng cúi đầu mạp xuống đất. Thân thể run rẩy không ngừng. Ôi trời ơi, tại sao nàng bây giờ mới biết nương của nàng lại có năng khiếu diễn như thế này a.

Còn Từ Dục, biểu hiện lúc này chính là muốn mở miệng nói gì đó, nhưng chỉ ngờ ngác rồi im lặng không nói được một lời. Từ Nương và Tiểu Ngưu thì mặt đầy lo sợ cúi xuống đất, Từ Diệc thì đưa tay nắm chặt bàn tay Từ Tình trấn an nàng. Hẳn là sợ nàng nhìn không nổi mà bật cười đấy.

Dưới đại sảnh, từ bên ngoài nhìn vào liền thấy không khí đầy u ám bao quanh cả nhà Từ Tình.

Cố Tam lúc này mới làm như phát hiện mình đã lỡ lời, biểu cảm liền trở nên luống cuống. Cố Tam giả vờ muốn mở miệng cứu vãn tình hình thì lúc này Cố Đại từ trên ghế rất nhanh đứng lên nói lớn.

“Tam đệ, nếu đệ muốn như vậy thì đại ca sẽ chiều theo ý đệ. Đệ đã muốn tách ra vậy tách ra ngay bây giờ đi.”

Dù cố che dấu nhưng Cố Đại vẫn không giấu được biểu hiện vui vẻ trên mặt mình, hẳn vừa nói với Cố Tam vừa bước nhanh ra ngoài. Tất cả mọi người đang có mặt trong đại sảnh không hỏi nhưng vẫn biết Cố Đại đây là đi lấy giấy hộ tịch để phân gia.

Nếu là nông dân, phân gia nhất định phải cần có lý chính hoặc trưởng thôn. Nhưng nếu là quan tịch thì phân gia sẽ đơn giản hơn, chỉ cần lẩn dấu tay trên giấy là có thể phân ra rồi.

Cố Lão nhìn cả nhà Cố Tam một lúc, trong mắt có chút không đành lòng, nhưng khi nhìn đến Từ Tình đang ngồi chớ không phải quỳ thì mặt đành lại, hít một hơi dài sau đó ngoảnh mặt không nhìn tiếp nữa.

....

Lặn qua lộn lại hết cả buổi sáng. Cuối cùng hộ tịch của cả nhà Từ Tình đã được phân ra. Cố Lão lúc này đậm bạc lên tiếng nói:

“Lão Tam, hiện tại đã theo ý ngươi, các ngươi cuối cùng cũng vẫn muốn phân ra với lão già này. Nếu đã như vậy ngươi phải biết sau này cả nhà các ngươi sống thế nào đối với chúng ta không còn quan hệ. Ta không phải lạnh tâm, mà là các ngươi muốn ta làm như thế. Tốt lắm, giờ phân ra rồi, các ngươi cũng nên sớm một chút tìm chỗ ở đi. Đây là phủ của đại ca ngươi, nó không đủ lớn để chứa chấp cả nhà các ngươi nữa.”

Cố Tam mơ hồ theo bản năng gật đầu với Cố Lão rồi chậm rãi đứng lên chậm chạp dần về Tam viện.

Trong sảnh đường, Cố Lão, Cố Đại, đại phòng và một phòng nhị phòng dõi mắt nhìn theo. Trên mặt nhị phòng là vẻ mặt không nỡ, trên mặt đại phòng là nhẹ nhõm cùng vui vẻ. Còn Cố Lão nhìn không ra cảm xúc, không có cảm xúc ngoài Cố Lão còn có Xuân thị. Xuân thị hiện tại trên mặt vẫn rất bình thản, không có chút phản ứng nào. Nếu nói lúc ở Tây Từ thôn phân gia Xuân thị còn có một tia đau lòng và không nỡ thì hiện tại bà lại không một chút nào quan tâm đến. Xuân thị bây giờ chỉ biết an an ổn ổn làm một lão thái thái. Chính là bà không biết cái gương mặt không biểu cảm này của mình tương lai làm cho bà hối hận muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Thi đình

Kết quả cuộc thi đã có, chờ thêm ba ngày nữa sẽ tiếp tục cuộc thi đình. Cổ Lão sau khi biết Cổ Tam thông qua kỳ thi thi cho người đến ân cần hỏi han, nhưng thái độ Cổ Tam chỉ thờ ơ không quan tâm đến. Cổ Lão cảm thấy Cổ Tam như vậy là cố tình chống đối ông. Cổ Lão tức giận lắm nhưng không có biện pháp nào. Bởi vì ngày trước chính miệng ông đuổi người bây giờ Cổ Tam như vậy cũng không thể trách tội hắn.

Lượn qua lượn lại, cuối cùng ngày thi đình cũng đến. Lần thi đình này chính là do hoàng đế đứng ra chủ trì, đây chính là quy định trước giờ của nước Đại Tề.

Ngày đi thi, Cổ Tam dù rất hồi hộp nhưng vẫn cố gắng để bản thân trấn định, mắt nhìn thẳng bước nhanh vào phòng thi.

Ở nhà, so với mọi hôm thi hôm nay Từ Tinh có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều. Ăn xong thì đọc sách, xong lại trốn trong thư phòng chơi cờ vua một mình. Cả nhà thấy Từ Tinh như vậy thì ngạc nhiên, bởi vì lần trước Cổ Tam đi thi Từ Tinh đâu có như vậy.

Thật ra thái độ của Từ Tinh như vậy đó là vì nàng đang lo lắng. Lần trước thi Hội nàng rất tự tin, đó cũng là bởi vì thi Hội đề thi thông thường rất đơn giản, muốn thông qua thi hội đối với Cổ Tam rất dễ dàng. Nhưng lần này lại khác, thi đình là do hoàng đế đích thân ra đề, mà các đề đó rất hóc búa. Từ Tinh lo sợ là bình thường.

Một ngày này cả kinh thành cũng yên lặng hẳn, mọi người dường như cũng hồi hộp đón chờ một tân lang trạng nguyên mới. Buổi chiều Cổ Tam một thân thanh khí sáng trở lại, trên mặt ông toàn bộ là trấn định và nhẹ nhõm. Nhìn Cổ Tam như vậy Từ Tinh buông lỏng thở phào một hơi. Xem ra cha nàng làm bài thi rất tốt.

Ba ngày sau.

Hôm nay mới sáng sớm cả nhà Từ Tinh đã nghe có một giọng the thé từ ngoài cổng truyền vào, kèm theo là tiếng đập cửa đùng đùng làm cả nhà Từ Tinh hốt hoảng. Cổ Tam nhũn mảy, ông cho người ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.

Chưa đầy một khắc đã có hạ nhân canh cổng từ bên ngoài hốt hơ hốt hải chạy vào. Miệng nói lắp bắp báo tin.

Lúc này Từ Tinh đang trong mộng đẹp bỗng nhiên bị Hộ Vi dựng dậy. Từ Tinh ngơ ngác dụi mắt nhìn Hộ Vi. Không đợi Từ Tinh hỏi, Hộ Vi đã cười hơn hờ nói:

“Tứ tiểu thư, bên ngoài có công công đưa thánh chỉ đến đây, Lão gia đã thông qua rồi. Chắc chắn nằm trong ba giáp. Nếu không tại sao có thánh chỉ kia.”

Ở nước Đại Tề này, đi thi đình, nếu là vào ba giáp (Trạng Nguyên, Hoàng Giáp, Đồng Tiến Sĩ) thì sẽ có công công mang thánh chỉ đến tận nơi tuyên chỉ. Nếu đậu tiến sĩ thì sẽ xem kết quả ở hoàng bang được dán trước phòng thi.

Từ Tinh nghe xong thì ngẩn người một lát, sau đó nàng rất nhanh tuột xuống hời hả thay quần áo rồi đi theo Hộ Vi ra đại sảnh.

Trong đại sảnh, ở ghế chủ vị bên trái là một vị công công, có lẽ đã ngũ tuần, cái mặt tròn tròn mập mập nhìn rất phúc hậu. Bên cạnh vị công công là Cổ Tam đang ngồi ở ghế chủ vị bên tay phải, trên mặt ông điềm tĩnh bình đạm không có một tia dao động nào.

Trong đại sảnh lúc này có rất nhiều người, trong đó có Tô thị đang đứng phía sau Cổ Tam, Từ Nương đứng phía sau Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Tiểu Ngừ thì ngồi thẳng tắp ở hàng ghế bên dưới. Phía sau mấy người Từ Dục là ba vị sư phụ dạy võ và Diệp đại phu. Dưới sảnh đường mấy người hạ nhân trong nhà Từ Tinh quy củ đứng thành hai hàng dài nghiêm cẩn, trên mặt không hiện ra một tia hỉ nộ.

Cổ Tam thấy Từ Tinh đã đến thì nháy mắt ra hiệu với nàng. Từ Tinh chớp chớp mắt nhìn Cổ Tam, sau đó quay lại nhìn vị Công Công kia, rồi như chợt hiểu điều gì, Từ Tinh rất nhanh khom người hành lễ.

Vị công công nhìn thấy Từ Tinh hành lễ trường bối với mình thì gật đầu, sau đó quay sang nói chuyện với Cổ Tam:

“Cổ Tam gia, hiện tại có thể đọc thánh chỉ rồi chứ?”

Cổ Tam đứng lên chấp tay hương vị công công kính cẩn nói:

“Đã phiền Lưu công công đợi lâu Cổ Tam thật thất lễ, Lưu công công, xin ngài hãy tuyên thánh chỉ”

Chờ vị Lưu công công gật đầu, Cổ Tam nhanh bước xuống bên dưới rồi quỳ xuống. Cổ Tam quỳ phía trước, theo thứ tự Tô thị, và nhóm người Từ Tinh quỳ phía sau, rồi đến mấy người Diệp đại phu. Sau cùng là những hạ nhân sai vặt. Toàn bộ mọi người ở Cổ Tam gia hiện tại đều quỳ hết ở bên dưới sảnh đường.

Lưu công công nhìn hành động mạch lạc có thứ tự rõ ràng của cả nhà Cổ Tam thì kinh ngạc, theo ông được biết, Cổ gia này là từ một trấn nhỏ cách xa kinh thành chuyển đến, nhưng sao các quy củ lễ nghi lại làm tốt đến không có một chút sai sót? Lại nói ông là người hầu hạ bên cạnh hoàng đế, dù không phải vương tôn công hầu gì nhưng các vị quan lại trong triều đều xu nịnh ông, gặp ông thì lưng của họ khom xuống còn thấp hơn lưng ông nữa. Mặc dù ông biết bọn họ vì nể mặt ông là người bên cạnh hoàng đế nên mới như vậy, nhưng sau lưng ông họ lại chê cười ông là thái giám. Còn vị Cổ Tam gia này thì khác, dù biết ông là thái giám tổng quản bên cạnh hoàng đế nhưng thái độ vẫn bình thản, đối với ông có kính, có trọng, lời nói thì khiêm tốn thấu hiểu lòng người, mắt nhìn ông không có chút khinh thị mà chỉ có thần nhiên. Mọi người trong nhà vị Cổ Tam gia này cũng vậy, một người so với một người, từ thái độ đến quy củ, thật không nhìn ra một chỗ nào sai sót. Lưu công công rất là ngạc nhiên, vì vậy đối với một nhà Cổ Tam là thật lòng khen ngợi và lưu lại ấn tượng tốt.

Lưu công công cầm cuộn vải màu vàng giờ lên cao, hân giọng một cái mặt hơi ngược lên phía trước hô lớn:

“Học trò Cổ Tam Sinh ở trấn Tô Dương tiếp chỉ”

Cổ Tam quỳ phía trước lạy một lạy sau đó mở miệng cung kính nói:

“Học trò Cổ Tam Sinh tiếp chỉ”

Lưu công công gật nhẹ đầu, tay phải cầm cuộn vải màu vàng cẩn thận mở ra sau đó hít một hơi dài bắt đầu tuyên chỉ.

Chờ một tràng dài câu từ hoa mỹ, cuối cùng cũng tới chỗ quan trọng. Chính là không thể ngờ được Cổ Tam lại có thể đỗ trạng nguyên. Cứ nhiên là trạng nguyên. Nói người khác nghe còn phải trố mắt. Thi hội thi năm thứ nhất từ dưới đếm lên, tới thi đình thi năm thứ nhất từ trên đếm xuống. Như thế nào cũng thấy chuyện này quá là quý dị.

Nhưng lạ là mặc dù là trạng nguyên, lại vinh dự được phong quan tứ phẩm. (bình thường chỉ được ngũ phẩm, chỉ khi nào bài thi xuất sắc hoặc có công lao cái gì mới được phong tứ phẩm.) Nhưng công việc được ban bổ cho Cổ Tam chỉ là ghi chép ở Hàn Lâm Viện. Một công việc quá đỗi bình thường dành cho những người đỗ tiến sĩ. Chẳng những vậy, Cổ Tam còn không được xây phủ trạng nguyên, nhưng lại được hoàng đế thưởng cho ba vạn lượng bạc để Cổ Tam sửa sang lại phủ đang ở. Đồng thời hoàng đế còn thưởng thêm hai mươi xấp tơ lụa, mười bộ tranh chữ một một hòm trang sức. Tính đi tính lại Cổ Tam cũng không có bị thiệt thòi.

Đội vị công công đọc xong thánh chỉ thì trà lạnh canh nguội rồi, Cổ Tam cho người nhanh chóng châm trà mới.

Lưu công công đọc xong thánh chỉ thì nói trở về. Cổ Tam nói khách sáo vài câu sau đó nhét một bao thư dày vào tay ông. Lưu công công không từ chối mà cười hề hề nhận lấy.

....

Tin tức Cổ Tam là tân khoa trạng nguyên vừa thả ra thì tất cả mọi người ngạc nhiên trố mắt. Không ai nghĩ ông lại có thể đậu vào vị trí ấy. So với người khác Cổ Tam có được quá dễ dàng, Có lẽ cũng vì Cổ Tam may mắn. Nói chính xác hơn đó là nhờ công lao của Tử Tinh.

Bởi lẽ thường ngày Cổ Tam hay cùng Tử Tinh trao đổi rất nhiều sự việc xảy ra mà bọn họ nhìn thấy. Tử Tinh là một cô gái ở hiện đại, tư duy của nàng đương nhiên khác biệt và nổi trội hơn những cổ nhân ở đây rồi. Nói chuyện với Cổ Tam, Tử Tinh đã đem ý nghĩ của mình nói đến, Cổ Tam vì vậy cũng bị ảnh hưởng theo. Trong đợt thi đình này, Cổ Tam dễ dàng qua được cũng là nhờ tư duy đặc biệt bị ảnh hưởng đó đấy.

Đã nhận được công văn, Cổ Tam vào ngày hôm sau sẽ vào triều diện thánh. Tuy chức vụ chỉ là người ghi chép ở hàn lâm viện, nhưng bậc quan của Cổ Tam lên tới Tứ Phẩm, dĩ nhiên, ở hàng tứ phẩm là đã có thể vào được đại điện mỗi buổi sáng lúc lâm triều. Nếu nói Cổ Đại giữ chức thị lang, chức vụ cao nhưng cấp bậc chỉ mới ở hàng lục, thì cấp bậc của Cổ Tam hơn Cổ Đại đến hai bậc. Bổng lộc hàng năm của Cổ Tam là bốn vạn hai, so với Cổ Đại cũng là hơn một vạn. Tính đi tính lại một nhà Cổ Tam hiện đại đã vượt qua mặt Cổ Đại rất nhiều.

Thời thế thay đổi, vật đổi sao dời.

Cổ Tam đậu trạng nguyên, Cổ Lão rất nhanh biết đến. Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là cực kỳ hối hận. Ông hối hận tại sao lúc đó vội vàng như vậy, vội vàng đuổi một nhà Cổ Tam. Bây giờ Cổ Tam thi đỗ trạng nguyên, tiền đồ là vô hạn. Nhưng bây giờ cái tiền đồ đó không có phần của ông bởi vì bọn họ đã phân gia.

Cổ lão muốn cứu vãn tình hình, ông cho người đón Cổ Tam về phủ thị lang để mở tiệc ăn mừng. Nhưng đáp lại ông là câu từ chối thẳng thừng của Cổ Tam.

Bên này một mặt Cổ Tam từ chối lời mời của Cổ Lão thì mặt khác lấy 1 vạn trong 3 vạn lượng do hoàng đế phong thưởng ra hiếu tâm cho người mang đến tặng Cổ Lão. Hành động đó của Cổ Tam thành công chặn được miệng Cổ Lão, cũng đồng thời làm Cổ Lão ghen một bụng khí.

.....

Một tháng lại một tháng, từ ngày Cổ Tam nhậm chức đến nay cũng được ba tháng rồi. Mỗi ngày từ sáng sớm Cổ Tam sẽ vào đại điện hầu vua, đến trưa thì trở về nhà dùng bữa, xong thì đến hàn lâm viện ghi chép. Công việc nhàn nhạ không có áp lực, không có nguy hiểm. Lại thêm Tử Tinh chỉ cho ông cách phân biệt và sắp xếp hồ sơ mà khi ở hiện đại nàng đã học. Bởi vì vậy dù công việc được giao khá nhiều nhưng Cổ Tam làm rất nhanh, đâu ra đó, rõ ràng rành mạch. Điều này làm cho các lão quan ở Hàn Lâm Viện gật gù tán thưởng hết lòng.

Từ khi Cổ Tam thi đậu trạng nguyên nhà của Tử Tinh cũng có vài thay đổi. Ví như ngày trước nhà ở của các nàng gọi là nhà thi hiện tại đã không gọi là nhà nữa mà gọi là Phủ, Cổ Phủ. Trước cổng được treo chữ Cổ Phủ thật to.

Từ khi Cổ Tam nhậm chức, trong phủ có thêm 15 người hạ nhân, trong đó có tám nữ, bảy nam. Nữ thì để quét tước giặt giũ, nam thì canh cổng và làm việc nặng. Trong phủ cũng xuất hiện thêm bốn chiếc xe ngựa mà Cổ Tam cho người giấu đi thời gian trước. Đại Tròn và Tiểu Tròn cũng vinh hạnh được đem về phủ để canh cổng. Trong phủ còn có thêm hai nữ tiên sinh dạy lễ nghi quy củ.

Lại nói mặc dù Tô thị hiện tại đã là trạng nguyên phu nhân, nhưng bữa ăn hằng ngày của cả nhà đều do bà đích thân xuống bếp. Mỗi ngày mọi người dù làm gì nhưng hễ đến bữa ăn thì lại có mặt đứng giờ để cùng nhau dùng cơm. Trên bàn ăn vẫn giống như ngày trước ở Tây Túc thôn, cả nhà đều cười đùa

vui vẻ.

Thời gian này Từ Tinh lại có thêm tật xấu, chính là hề không ai chú ý tới thì nàng sẽ trốn ra ngoài chơi. Dĩ nhiên mỗi lần không phải đi một mình. Nếu không phải có Từ Diệc thì chính là Hộ Ngôn hoặc Hộ Vần. Bởi vì nàng biết rõ nếu nàng đi một mình thì rất nguy hiểm, không khéo còn bị người ta bắt đem đi bán nữa. Mấy người Hộ Ngôn, Hộ Vần cũng hiểu như vậy nên dù là khi đi cùng Từ Tinh về bị Cổ Tam mắng nhưng cứ hề Từ Tinh đòi họ đi thì họ nhất định sẽ đi theo. Bởi vì nếu bọn họ không đi cùng thì Từ Tinh cũng sẽ lên trốn đi một mình.

Hôm nay cũng vậy, Từ Tinh sau khi học lễ nghi với tiên sinh xong thì náu áo Hộ Phong bắt hẩn dẫn nàng đi chơi, Hộ Phong bắt đắc dĩ xoa trán, khuyên bảo Từ Tinh mấy câu cuối cùng chỉ đi cùng nàng.

Từ Tinh trong trang phục tử y rộng rãi, bên eo nhỏ dắt một cây sáo, và một nhánh trúc. Đó chính là cây cần câu tự chế của Từ Tinh. Hôm nay nàng muốn đi câu cá. Khoảng nửa tháng trước, nàng phát hiện phía tây cách nhà nàng hai dặm có một cái hồ bên trong có thật nhiều cá, xung quanh lại yên tĩnh và vắng vẻ. Mấy ngày qua Từ Tinh nếu muốn ăn cá thì chạy ra ngoài đó câu. Còn hôm nay là nàng không phải thêm ăn cá mà là nàng có hứng muốn câu cá.

Qua hai khắc đi đường, cuối cùng Từ Tinh cũng đến nơi. Chỗ ngồi quen thuộc của Từ Tinh là dưới gốc cây to có bóng mát rượi, Hộ Phong lấy từ tay nải ra một tấm thảm trải trên đất, đồng thời căn thêm một tấm đệm che bên trên tránh cho nắng chiếu xuống Từ Tinh.

Hộ Phong lấy hộp đựng mỗi câu ra, đồng thời dọn ra một ít bánh ngọt và nước uống. Chờ sắp xếp đâu vào đó, Hộ Phong mới để Từ Tinh vào ngồi.

Bên bờ hồ, Hộ Phong ngồi một bên đọc sách, lâu lâu lại móc mỗi câu cho Từ Tinh. Còn Từ Tinh thì ngồi ngay ngắn cầm cần câu nhìn chăm chăm mặt nước. Chốc chốc nàng lại giật dây, một con cá vùng vẫy từ trong nước theo cần câu bay lên bờ. Hộ Phong lúc này buông sách gỡ lấy con cá bỏ vào thùng nước.

Cuối hạ, thời tiết nóng hơn bình thường. Tuy vậy, chỗ ngồi của Từ Tinh lại rất mát mẻ, nàng ung dung ngồi câu cá. Gió thổi từ phía bên kia hồ lùa qua, trong gió mang theo hơi nước mát rượi. Dưới gốc cây già bên miệng hồ, một khung cảnh yên bình làm cho người ta tâm sinh thư thái.

“Tiểu thư, người có muốn ăn cá không thuộc hạ sẽ nướng cho người” Hộ Phong mở miệng hỏi.

“Không cần, ta hôm nay không muốn ăn, ta chỉ muốn câu cá thôi” Từ Tinh mở miệng đáp.

“Thuộc hạ đã biết” Hộ Phong nói sau đó tiếp tục cầm đầu đọc sách.

Từ Tinh liếc mắt nhìn Hộ Phong một cái sau đó trề môi. Đừng tưởng nàng không biết. Mấy người bọn họ ngoài mặt làm ra vẻ đi theo nàng là khổ sở, nhưng là nội bộ lại giành nhau để đi với nàng. Nếu không phải tại sao trùng hợp cứ mỗi khi nàng muốn đi chơi thì bọn họ lại lảng vảng trước mặt mình kia chứ.

Hộ Phong đang cầm đầu đọc sách cảm giác có người nhìn mình thì ngược mắt, thấy Từ Tinh híp mắt nhìn mình thì trong lòng lộp bộp. Hộ Phong không được tự nhiên hỏi.

“Tiểu thư có gì muốn phân phó sao?”

Từ Tinh lườm Hộ Phong một cái, mới lắc đầu quay mặt trở lại nhìn cần câu câu cá.

Bỗng nhiên lúc này Từ Tinh nghe thấy tiếng xe ngựa phía sau. Quay đầu nhìn lại thì thấy một chiếc xe ngựa đơn sơ đang dừng lại cách nàng chừng mười mét. Từ Tinh nheo mắt quan sát.

Trên xe ngựa, bước xuống hai nam tử khoảng hai lăm hai sáu tuổi, kế đến là một lão già độ tuổi khoảng 60. Nam tử áo xám thái độ cung kính bước tới điu lão già, nam tử áo xanh thì lấy một cái túi to trên xe ngựa vác lên vai. Ba người sau đó rất nhanh đi về phía bờ hồ chỗ của Từ Tinh.

Chính là ánh mắt của Hộ Phong chứa đầy đề phòng nhìn chăm chăm ba người đang bước tới, nhưng là ba người đang bước tới kia cũng nhìn hai người Từ Tinh chăm chăm đề phòng y như Hộ Phong.

Không khí vốn mát mẻ yên bình phút chốc ngưng đọng, Từ Tinh quan sát lão già một chút, thấy những món đồ họ mang theo, Từ Tinh đoán có lẽ họ cũng giống nàng đều đến đây câu cá. Từ Tinh kéo góc áo Hộ Phong bảo hẩn không cần khẩn trương như vậy.

Vị Lão già kia vẫn bình thản thông thả đi về hướng Từ Tinh, đôi mắt nhiều nếp nhăn đảo qua mặt Từ Tinh và Hộ Phong. Thấy Từ Tinh trên tay cầm cần câu, lão già trong mắt chợt lóe.

Từ Tinh thấy lão già nhìn mình thì không hiểu sao có chút khẩn trương. Đôi mắt đó của ông giống như có cái gì đó làm cho người ta không thể nào khinh thị. Nhưng dù vậy biểu hiện của nàng lại rất trấn định. Từ Tinh hướng về phía lão già khom người làm một cái lễ gặp mặt của tiểu bối dành cho trưởng bối.

Lão già thấy Từ Tinh không bị ánh mắt của mình dọa sợ còn hướng mình hành lễ thì ngạc nhiên. Mắt nhìn Từ Tinh có thêm một tia tán thưởng. Lão già gật đầu với Từ Tinh một cái coi như là đáp lại cái lễ của nàng.

Phía bên này, nam tử áo xanh đã rất nhanh chọn được một chỗ có bóng mát. mà chỗ hẩn chọn cách chỗ của Từ Tinh chỉ có mười mấy bước chân. Nam tử áo xanh cẩn thận trải đệm ra, rồi mang một ít thức ăn dọn lên trên đó. Nam tử áo xám cũng nhanh chóng đỡ lão già đi đến chỗ tấm đệm để ông ngồi,

sau đó thành thực lấy cần câu ra móc mồi rồi đưa cho lão già.

Từ Tinh thấy ba người họ có không gian riêng không còn dòm ngó đến mình nữa thì nhún vai, nằng xoay người ngồi trở lại đăm quăn lưỡi câu câu cá tiếp.

Một khắc trôi qua... hai khắc trôi qua... Một canh giờ cứ như vậy lặng lẽ trôi qua.

Từ Tinh hiện tại vẫn bình thần hưởng thụ cái cảm giác bình lặng khi câu cá. Không nóng nảy, không vội vàng. Chỉ ngồi im lặng nhìn mặt nước, lâu lâu lại giật cần câu. Cứ như vậy cá trong thùng càng ngày càng nhiều.

Ngồi thêm một lát, ông mặt trời cũng bắt đầu nghiêng bóng. Hộ Phong ngồi bên cạnh mấp máy môi nói với Từ Tinh.

“Tiểu thư, đã đến giờ thân rồi (3-5h pm), chúng ta phải trở về.”

Từ Tinh lắc lắc cái cổ rồi liếc Hộ Phong một cái.

“Có bao nhiêu cá rồi?” Từ Tinh hỏi.

Hộ Phong nhìn thùng cá đếm đếm rồi đáp:

“Tiểu thư, có ba lăm con cá, 15 con cá nhỏ, bốn con cá lớn và 16 con cá vừa vừa.”

Hộ Phong hỏi lại.

“Tiểu thư, sẽ giữ lại bao nhiêu con?”

Từ Tinh gãi cằm suy nghĩ, nằng ăn hai con, cha ăn ba con, đại ca ăn 1 con thêm nữa con, nhị ca ăn hai con thêm nữa con, nương ăn một con. Tiểu ngũ ăn hai con thêm phân nữa. Diệp đại phu ăn một con, ba vị sư phụ ăn 5 con. Nhị tỷ không thích ăn cá. Vậy tổng cộng là 19 con.

“Giữ lại cho ta 19 con, các người có ăn thì giữ lại, nếu không thì đem thả” Từ Tinh nói.

Hộ Phong cúi đầu dạ một tiếng sau đó xách thùng chứa cá mang xuống gần mặt nước để bắt cá thả trở về hồ.

Hành động của Từ Tinh đều rơi trong mắt vị lão già bên cạnh, ông gật gù âm thầm tán thưởng hành động của của Từ Tinh. Chỉ là một tiểu cô nương lại có thể hiểu được những chuyện như vậy thật đáng khen. Thái độ đối với hạ nhân cũng không có chút gì nhưng vẫn giữ được phong thái của chủ tử. Làm cho hạ nhân kính phục như vậy, xem ra vị tiểu cô nương này được nuôi dạy rất dụng tâm.

Nãy giờ lão già tuy bình thần câu cá nhưng mắt thường hay liếc nhìn qua phía Từ Tinh. Lúc mới xuống xe lão già thấy Từ Tinh cầm cần câu câu cá thì nghĩ chắc nằng đến đây chơi đùa chứ không phải dụng tâm câu cá. Nhưng ông không ngờ vị tiểu cô nương kia lại ngồi câu suốt gần hai canh giờ. Thái độ ung dung, không có vì cá không ăn mồi mà nóng nảy. Lão già lúc đó đã rất ngạc nhiên rồi. Hiện tại thấy nằng cho hạ nhân thả cá còn nhỏ trở lại hồ thì càng ngạc nhiên hơn, phải nói là càng tán thưởng hơn.

Chờ Hộ Phong thả cá xong, Từ Tinh đứng dậy thu gọn cần câu chuẩn bị về, chợt cảm giác có người đang nhìn mình, Từ Tinh xoay mặt lại thì thấy là lão già ngồi gần đây. Theo lễ, Từ Tinh hướng lão già khom người chào tạm biệt.

Hành động này của Từ Tinh làm cho hai nam tử đi theo lão già nhũn mảy, nhưng họ ngạc nhiên phát hiện lão gia của họ thế nhưng lại gật đầu cười với vị tiểu cô nương kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thi đình

Kết quả cuộc thi đã có, chờ thêm ba ngày nữa sẽ tiếp tục cuộc thi đình. Cổ Lão sau khi biết Cổ Tam thông qua kỳ thi thì cho người đến ân cần hỏi han, nhưng thái độ Cổ Tam chỉ thờ ơ không quan tâm đến. Cổ Lão cảm thấy Cổ Tam như vậy là cô tình chống đối ông. Cổ Lão tức giận lắm nhưng không có biện pháp nào. Bởi vì ngày trước chính miệng ông đuổi người bây giờ Cổ Tam như vậy cũng không thể trách tội hân.

Lượn qua lượn lại, cuối cùng ngày thi đình cũng đến. Lần thi đình này chính là do hoàng đế đứng ra chủ trì, đây chính là quy định trước giờ của nước Đại Tề.

Ngày đi thi, Cổ Tam dù rất hồi hộp nhưng vẫn cố gắng để bản thân trấn định, mắt nhìn thẳng bước nhanh vào phòng thi.

Ở nhà, so với mọi hôm thì hôm nay Từ Tinh có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều. Ăn xong thì đọc sách, xong lại trốn trong thư phòng chơi cờ vua một mình. Cả nhà thấy Từ Tinh như vậy thì ngạc nhiên, bởi vì lần trước Cổ Tam đi thi Từ Tinh đâu có như vậy.

Thật ra thái độ của Từ Tĩnh như vậy đó là vì nàng đang lo lắng. Lần trước thi Hội nàng rất tự tin, đó cũng là bởi vì thi Hội đề thi thông thường rất đơn giản, muốn thông qua thi hội đối với Cố Tam rất dễ dàng. Nhưng lần này lại khác, thi đình là do hoàng đế đích thân ra đề, mà các đề đó rất học búa. Từ Tĩnh lo sợ là bình thường.

Một ngày này cả kinh thành cũng yên lặng hẳn, mọi người dường như cũng hồi hộp đón chờ một tân lang trạng nguyên mới. Buổi chiều Cố Tam một thân thanh khí sáng trở lại, trên mặt ông toàn bộ là trấn định và nhẹ nhõm. Nhìn Cố Tam như vậy Từ Tĩnh buồn lòng thở phào một hơi. Xem ra cha nàng làm bài thi rất tốt.

Ba ngày sau.

Hôm nay mới sáng sớm cả nhà Từ Tĩnh đã nghe có một giọng the thé từ ngoài cổng truyền vào, kèm theo là tiếng đập cửa đùng đùng làm cả nhà Từ Tĩnh hốt hoảng. Cố Tam nhủ mảy, ông cho người ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.

Chưa đầy một khắc đã có hạ nhân canh cổng từ bên ngoài hốt hơ hốt hải chạy vào. Miệng nói lấp bắp báo tin.

Lúc này Từ Tĩnh đang trong mộng đẹp bỗng nhiên bị Hộ Vi dựng dậy. Từ Tĩnh ngơ ngác dụi mắt nhìn Hộ Vi. Không đợi Từ Tĩnh hỏi, Hộ Vi đã cười hóm hờ nói:

“Từ tiểu thư, bên ngoài có công công đưa thánh chỉ đến đây, Lão gia đã thông qua rồi. Chắc chắn nằm trong ba giáp. Nếu không tại sao có thánh chỉ kia.”

Ở nước Đại Tề này, đi thi đình, nếu là vào ba giáp (Trạng Nguyên, Hoàng Giáp, Đồng Tiến Sĩ) thì sẽ có công công mang thánh chỉ đến tận nơi tuyên chỉ. Nếu đậu tiến sĩ thì sẽ xem kết quả ở hoàng băng được dán trước phòng thi.

Từ Tĩnh nghe xong thì ngẩn người một lát, sau đó nàng rất nhanh tuốt xuống hoi hà thay quần áo rồi đi theo Hộ Vi ra đại sảnh.

Trong đại sảnh, ở ghế chủ vị bên trái là một vị công công, có lẽ đã ngũ tuần, cái mặt tròn tròn mập mập nhìn rất phúc hậu. Bên cạnh vị công công là Cố Tam đang ngồi ở ghế chủ vị bên tay phải, trên mặt ông điềm tĩnh bình đạm không có một tia dao động nào.

Trong đại sảnh lúc này có rất nhiều người, trong đó có Tô thị đang đứng phía sau Cố Tam, Từ Nương đứng phía sau Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Tiểu Ngừ thì ngồi thẳng tắp ở hàng ghế bên dưới. Phía sau mấy người Từ Dục là ba vị sư phụ dạy võ và Diệp đại phu. Dưới sảnh đường mấy người hạ nhân trong nhà Từ Tĩnh quy củ đứng thành hai hàng dài nghiêm cẩn, trên mặt không hiện ra một tia hỉ nộ.

Cố Tam thấy Từ Tĩnh đã đến thì nháy mắt ra hiệu với nàng. Từ Tĩnh chớp chớp mắt nhìn Cố Tam, sau đó quay lại nhìn vị Công Công kia, rồi như chợt hiểu điều gì, Từ Tĩnh rất nhanh khom người hành lễ.

Vị công công nhìn thấy Từ Tĩnh hành lễ trường bối với mình thì gật đầu, sau đó quay sang nói chuyện với Cố Tam:

“Cố Tam gia, hiện tại có thể đọc thánh chỉ rồi chứ?”

Cố Tam đứng lên chấp tay hương vị công công kính cẩn nói:

“Đã phiền Lưu công công đợi lâu Cố Tam thật thất lễ, Lưu công công, xin ngài hãy tuyên thánh chỉ”

Chờ vị Lưu công công gật đầu, Cố Tam nhanh bước xuống bên dưới rồi quỳ xuống. Cố Tam quỳ phía trước, theo thứ tự Tô thị, và nhóm người Từ Tĩnh quỳ phía sau, rồi đến mấy người Diệp đại phu. Sau cùng là những hạ nhân sai vặt. Toàn bộ mọi người ở Cố Tam gia hiện tại đều quỳ hết ở bên dưới sảnh đường.

Lưu công công nhìn hành động mạch lạc có thứ tự rõ ràng của cả nhà Cố Tam thì kinh ngạc, theo ông được biết, Cố gia này là từ một trấn nhỏ cách xa kinh thành chuyển đến, nhưng sao các quy củ lễ nghi lại làm tốt đến không có một chút sai sót? Lại nói ông là người hầu hạ bên cạnh hoàng đế, dù không phải vương tôn công hầu gì nhưng các vị quan lại trong triều đều xu nịnh ông, gặp ông thì lưng của họ khom xuống còn thấp hơn lưng ông nữa. Mặc dù ông biết bọn họ vì nể mặt ông là người bên cạnh hoàng đế nên mới như vậy, nhưng sau lưng ông họ lại chê cười ông là thái giám. Còn vị Cố Tam gia này thì khác, dù biết ông là thái giám tổng quản bên cạnh hoàng đế nhưng thái độ vẫn bình thản, đối với ông có kính, có trọng, lời nói thì khiêm tốn thấu hiểu lòng người, mắt nhìn ông không có chút khinh thị mà chỉ có thần nhiên. Mọi người trong nhà vị Cố Tam gia này cũng vậy, một người so với một người, từ thái độ đến quy củ, thật không nhìn ra một chỗ nào sai sót. Lưu công công rất là ngạc nhiên, vì vậy đối với một nhà Cố Tam là thật lòng khen ngợi và lưu lại ấn tượng tốt.

Lưu công công cầm cuộn vải màu vàng giơ lên cao, hân giọng một cái mặt hơi ngược lên phía trước hô lớn:

“Học trò Cố Tam Sinh ở trấn Tô Dương tiếp chỉ”

Cố Tam quỳ phía trước lay một lay sau đó mở miệng cung kính nói:

“Học trò Cố Tam Sinh tiếp chỉ”

Lưu công công gật nhẹ đầu, tay phải cầm cuộn vải màu vàng cẩn thận mở ra sau đó hít một hơi dài bắt đầu tuyên chỉ.

Chờ một tràng dài câu từ hoa mỹ, cuối cùng cũng tới chỗ quan trọng. Chính là không thể ngờ được Cố Tam lại có thể đỗ trạng nguyên. Cứ nhiên là trạng nguyên. Nói người khác nghe còn phải trố mắt. Thi hội thi nằm thứ nhất từ dưới đếm lên, tới thi đình thì nằm thứ nhất từ trên đếm xuống. Như thế nào cũng thấy chuyện này quá là quý dị.

Nhưng lạ là mặc dù là trạng nguyên, lại vinh dự được phong quan tứ phẩm. (bình thường chỉ được ngũ phẩm, chỉ khi nào bài thi xuất sắc hoặc có công lao cái gì mới được phong tứ phẩm.) Nhưng công việc được ban bổ cho Cố Tam chỉ là ghi chép ở Hàn Lâm Viện. Một công việc quá đỗi bình thường dành cho những người đỗ tiến sĩ. Chẳng những vậy, Cố Tam còn không được xây phủ trạng nguyên, nhưng lại được hoàng đế thưởng cho ba vạn lượng bạc để Cố Tam sửa sang lại phủ đang ở. Đồng thời hoàng đế còn thưởng thêm hai mươi xấp tơ lụa, mười bộ tranh chữ một một hòm trang sức. Tính đi tính lại Cố Tam cũng không có bị thiệt thòi.

Đội vị công công đọc xong thánh chỉ thì trà lạnh canh nguội rồi, Cố Tam cho người nhanh chóng châm trà mới.

Lưu công công đọc xong thánh chỉ thì nói trở về. Cố Tam nói khách sáo vài câu sau đó nhét một bao thư dày vào tay ông. Lưu công công không từ chối mà cười hề hề nhận lấy.

....

Tin tức Cố Tam là tân khoa trạng nguyên vừa thả ra thì tất cả mọi người ngạc nhiên trố mắt. Không ai nghĩ ông lại có thể đậu vào vị trí ấy. So với người khác Cố Tam có được quá dễ dàng. Có lẽ cũng vì Cố Tam may mắn. Nói chính xác hơn đó là nhờ công lao của Tử Tinh.

Bởi lẽ thường ngày Cố Tam hay cùng Tử Tinh trao đổi rất nhiều sự việc xảy ra mà bọn họ nhìn thấy. Tử Tinh là một cô gái ở hiện đại, tư duy của nàng đương nhiên khác biệt và nổi trội hơn những cổ nhân ở đây rồi. Nói chuyện với Cố Tam, Tử Tinh đã đem ý nghĩ của mình nói đến, Cố Tam vì vậy cũng bị ảnh hưởng theo. Trong đợt thi đình này, Cố Tam dễ dàng qua được cũng là nhờ tư duy đặc biệt bị ảnh hưởng đó đấy.

Đã nhận được công văn, Cố Tam vào ngày hôm sau sẽ vào triều diện thánh. Tuy chức vụ chỉ là người ghi chép ở hàn lâm viện, nhưng bậc quan của Cố Tam lên tới Tứ Phẩm, dĩ nhiên, ở hàng tứ phẩm là đã có thể vào được đại điện mỗi buổi sáng lúc lâm triều. Nếu nói Cố Đại giữ chức thị lang, chức vụ cao nhưng cấp bậc chỉ mới ở hàng lục, thì cấp bậc của Cố Tam hơn Cố Đại đến hai bậc. Bổng lộc hằng năm của Cố Tam là bốn vạn hai, so với Cố Đại cũng là hơn một vạn. Tính đi tính lại một nhà Cố Tam hiện đại đã vượt qua mặt Cố Đại rất nhiều.

Thời thế thay đổi, vật đổi sao dời.

Cố Tam đậu trạng nguyên, Cố Lão rất nhanh biết đến. Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là cực kỳ hối hận. Ông hối hận tại sao lúc đó vội vàng như vậy, vội vàng đuổi một nhà Cố Tam. Bây giờ Cố Tam thi đỗ trạng nguyên, tiền đồ là vô hạn. Nhưng bây giờ cái tiền đồ đó không có phần của ông bởi vì bọn họ đã phân gia.

Cố lão muốn cứu vãn tình hình, ông cho người đón Cố Tam về phủ thị lang để mở tiệc ăn mừng. Nhưng đáp lại ông là câu từ chối thẳng thừng của Cố Tam.

Bên này một mặt Cố Tam từ chối lời mời của Cố Lão thì mặt khác lấy 1 vạn trong 3 vạn lượng do hoàng đế phong thưởng ra hiếu tâm cho người mang đến tặng Cố Lão. Hành động đó của Cố Tam thành công chặn được miệng Cố Lão, cũng đồng thời làm Cố Lão ghen một bụng khí.

.....

Một tháng lại một tháng, từ ngày Cố Tam nhậm chức đến nay cũng được ba tháng rồi. Mỗi ngày từ sáng sớm Cố Tam sẽ vào đại điện hầu vua, đến trưa thì trở về nhà dùng bữa, xong thì đến hàn lâm viện ghi chép. Công việc nhàn nhạ không có áp lực, không có nguy hiểm. Lại thêm Tử Tinh chỉ cho ông cách phân biệt và sắp xếp hồ sơ mà khi ở hiện đại nàng đã học. Bởi vì vậy dù công việc được giao khá nhiều nhưng Cố Tam làm rất nhanh, đâu ra đó, rõ ràng rành mạch. Điều này làm cho các lão quan ở Hàn Lâm Viện gật gù tán thưởng hết lòng.

Từ khi Cố Tam thi đậu trạng nguyên nhà của Tử Tinh cũng có vài thay đổi. Ví như ngày trước nhà ở của các nàng gọi là nhà thì hiện tại đã không gọi là nhà nữa mà gọi là Phủ, Cố Phủ. Trước cổng được treo chữ Cố Phủ thật to.

Từ khi Cố Tam nhậm chức, trong phủ có thêm 15 người hạ nhân, trong đó có tám nữ, bảy nam. Nữ thì để quét tước giặt giũ, nam thì canh cổng và làm việc nặng. Trong phủ cũng xuất hiện thêm bốn chiếc xe ngựa mà Cố Tam cho người giấu đi thời gian trước. Đại Tròn và Tiểu Tròn cũng vinh hạnh được đem về phủ để canh cổng. Trong phủ còn có thêm hai nữ tiên sinh dạy lễ nghi quy củ.

Lại nói mặc dù Tô thị hiện tại đã là trạng nguyên phu nhân, nhưng bữa ăn hằng ngày của cả nhà đều do bà đích thân xuống bếp. Mỗi ngày mọi người dù làm gì nhưng về đến bữa ăn thì lại có mặt đứng giờ để cùng nhau dùng cơm. Trên bàn ăn vẫn giống như ngày trước ở Tây Tử thôn, cả nhà đều cười đùa vui vẻ.

Thời gian này Tử Tinh lại có thêm tật xấu, chính là hề không ai chú ý tới thì nàng sẽ trốn ra ngoài chơi. Dĩ nhiên mỗi lần không phải đi một mình. Nếu không phải có Tử Diệc thì chính là Hộ Ngôn hoặc Hộ Vấn. Bởi vì nàng biết rõ nếu nàng đi một mình thì rất nguy hiểm, không khéo còn bị người ta bắt đem đi bán nữa. Mấy người Hộ Ngôn, Hộ Vấn cũng hiểu như vậy nên dù là khi đi cùng Tử Tinh về bị Cố Tam mắng nhưng cứ hề Tử Tinh đòi họ đi thì họ nhất định sẽ đi theo. Bởi vì nếu bọn họ không đi cùng thì Tử Tinh cũng sẽ lên trốn đi một mình.

Hôm nay cũng vậy, Tử Tinh sau khi học lễ nghi với tiên sinh xong thì náu áo Hộ Phong bắt hẩn dẫn nàng đi chơi, Hộ Phong bắt đắc dĩ xoa trán, khuyên bảo Tử Tinh mấy câu cuối cùng chỉ đi cùng nàng.

Tử Tinh trong trang phục tứ y rộng rãi, bên eo nhỏ dắt một cây sáo, và một nhánh trúc. Đó chính là cây cần câu tự chế của Tử Tinh. Hôm nay nàng

muốn đi câu cá. Khoảng nửa tháng trước, nàng phát hiện phía tây cách nhà nàng hai dặm có một cái hồ bên trong có thật nhiều cá, xung quanh lại yên tĩnh và vắng vẻ. Một ngày qua Từ Tĩnh nếu muốn ăn cá thì chạy ra ngoài đó câu. Còn hôm nay là nàng không phải thêm ăn cá mà là nàng có hứng muốn câu cá.

Qua hai khắc đi đường, cuối cùng Từ Tĩnh cũng đến nơi. Chỗ ngồi quen thuộc của Từ Tĩnh là dưới gốc cây to có bóng mát rượi, Hộ Phong lấy từ tay nải ra một tấm thảm trải trên đất, đồng thời căn thêm một tấm đệm che bên trên tránh cho nắng chiếu xuống Từ Tĩnh.

Hộ Phong lấy hộp đựng mồi câu ra, đồng thời dọn ra một ít bánh ngọt và nước uống. Chờ sắp xếp đâu vào đó, Hộ Phong mới để Từ Tĩnh vào ngồi.

Bên bờ hồ, Hộ Phong ngồi một bên đọc sách, lâu lâu lại móc mồi câu cho Từ Tĩnh. Còn Từ Tĩnh thì ngồi ngay ngắn cầm cần câu nhìn chăm chăm mặt nước. Chốc chốc nàng lại giật dây, một con cá vùng vẫy từ trong nước theo cần câu bay lên bờ. Hộ Phong lúc này buông sách gỡ lấy con cá bỏ vào thùng nước.

Cuối hạ, thời tiết nóng hơn bình thường. Tuy vậy, chỗ ngồi của Từ Tĩnh lại rất mát mẻ, nàng ung dung ngồi câu cá. Gió thổi từ phía bên kia hồ lùa qua, trong gió mang theo hơi nước mát rượi. Dưới gốc cây già bên miệng hồ, một khung cảnh yên bình làm cho người ta tâm sinh thư thái.

“Tiểu thư, người có muốn ăn cá không thuộc hạ sẽ nướng cho người” Hộ Phong mở miệng hỏi.

“Không cần, ta hôm nay không muốn ăn, ta chỉ muốn câu cá thôi” Từ Tĩnh mở miệng đáp.

“Thuộc hạ đã biết” Hộ Phong nói sau đó tiếp tục cắm đầu đọc sách.

Từ Tĩnh liếc mắt nhìn Hộ Phong một cái sau đó trề môi. Đừng tưởng nàng không biết. Mấy người bọn họ ngoài mặt làm ra vẻ đi theo nàng là khổ sở, nhưng là nội bộ lại giành nhau để đi với nàng. Nếu không phải tại sao trùng hợp cứ mỗi khi nàng muốn đi chơi thì bọn họ lại lảng vảng trước mặt mình kia chứ.

Hộ Phong đang cắm đầu đọc sách cảm giác có người nhìn mình thì ngước mắt, thấy Từ Tĩnh híp mắt nhìn mình thì trong lòng lộp bộp. Hộ Phong không được tự nhiên hỏi.

“Tiểu thư có gì muốn phân phó sao?”

Từ Tĩnh lườm Hộ Phong một cái, mới lắc đầu quay mặt trở lại nhìn cần câu câu cá.

Bỗng nhiên lúc này Từ Tĩnh nghe thấy tiếng xe ngựa phía sau. Quay đầu nhìn lại thì thấy một chiếc xe ngựa đơn sơ đang dừng lại cách nàng chừng mười mét. Từ Tĩnh nheo mắt quan sát.

Trên xe ngựa, bước xuống hai nam tử khoảng hai lăm hai sáu tuổi, kế đến là một lão giả độ tuổi khoảng 60. Nam tử áo xám thái độ cung kính bước tới điu lão giả, nam tử áo xanh thì lấy một cái túi to trên xe ngựa vác lên vai. Ba người sau đó rất nhanh đi về phía bờ hồ chỗ của Từ Tĩnh.

Chính là ánh mắt của Hộ Phong chứa đầy đề phòng nhìn chăm chăm ba người đang bước tới, nhưng là ba người đang bước tới kia cũng nhìn hai người Từ Tĩnh chăm chăm đề phòng y như Hộ Phong.

Không khí vốn mát mẻ yên bình phút chốc ngưng đọng, Từ Tĩnh quan sát lão giả một chút, thấy những món đồ họ mang theo, Từ Tĩnh đoán có lẽ họ cũng giống nàng đều đến đây câu cá. Từ Tĩnh kéo góc áo Hộ Phong bảo hắn không cần khẩn trương như vậy.

Vị Lão giả kia vẫn bình thản thong thả đi về hướng Từ Tĩnh, đôi mắt nhiều nếp nhăn đảo qua mặt Từ Tĩnh và Hộ Phong. Thấy Từ Tĩnh trên tay cầm cần câu, lão giả trong mắt chột lóe.

Từ Tĩnh thấy lão giả nhìn mình thì không hiểu sao có chút khẩn trương. Đôi mắt đó của ông giống như có cái gì đó làm cho người ta không thể nào khinh thị. Nhưng dù vậy biểu hiện của nàng lại rất trấn định. Từ Tĩnh hướng về phía lão giả khom người làm một cái lễ gặp mặt của tiểu bối dành cho trưởng bối.

Lão giả thấy Từ Tĩnh không bị ánh mắt của mình dọa sợ còn hướng mình hành lễ thì ngạc nhiên. Mắt nhìn Từ Tĩnh có thêm một tia tán thưởng. Lão giả gật đầu với Từ Tĩnh một cái coi như là đáp lại cái lễ của nàng.

Phía bên này, nam tử áo xanh đã rất nhanh chọn được một chỗ có bóng mát. mà chỗ hắn chọn cách chỗ của Từ Tĩnh chỉ có mười mấy bước chân. Nam tử áo xanh cẩn thận trải đệm ra, rồi mang một ít thức ăn dọn lên trên đó. Nam tử áo xám cũng nhanh chóng đỡ lão giả đi đến chỗ tấm đệm để ông ngồi, sau đó thành thực lấy cần câu ra móc mồi rồi đưa cho lão giả.

Từ Tĩnh thấy ba người họ có không gian riêng không còn dòm ngó đến mình nữa thì nhún vai, nàng xoay người ngồi trở lại đệm quần lười câu cá tiếp.

Một khắc trôi qua... hai khắc trôi qua... Một canh giờ cứ như vậy lặng lẽ trôi qua.

Từ Tĩnh hiện tại vẫn bình thản hưởng thụ cái cảm giác bình lặng khi câu cá. Không nóng nẩy, không vội vàng. Chỉ ngồi im lặng nhìn mặt nước, lâu lâu lại giật cần câu. Cứ như vậy cá trong thùng càng ngày càng nhiều.

Ngồi thêm một lát, ông mặt trời cũng bắt đầu nghiêng bóng. Hộ Phong ngồi bên cạnh mấp máy môi nói với Từ Tĩnh.

“Tiểu thư, đã đến giờ thân rồi (3-5h pm), chúng ta phải trở về.”

Từ Tinh lắc lắc cái cổ rồi liếc Hộ Phong một cái.

“Có bao nhiêu cá rồi?” Từ Tinh hỏi.

Hộ Phong nhìn thùng cá đếm đếm rồi đáp:

“Tiểu thư, có ba lăm con cá, 15 con cá nhỏ, bốn con cá lớn và 16 con cá vừa vừa.”

Hộ Phong hỏi lại.

“Tiểu thư, sẽ giữ lại bao nhiêu con?”

Từ Tinh gãi cằm suy nghĩ, nòng ăn hai con, cha ăn ba con, đại ca ăn 1 con thêm nửa con, nhị ca ăn hai con thêm nửa con, nương ăn một con. Tiểu ngũ ăn hai con thêm phân nửa. Diệp đại phu ăn một con, ba vị sư phụ ăn 5 con. Nhị tỷ không thích ăn cá. Vậy tổng cộng là 19 con.

“Giữ lại cho ta 19 con, các ngưoi có ăn thì giữ lại, nếu không thì đem thả” Từ Tinh nói.

Hộ Phong cúi đầu dạ một tiếng sau đó xách thùng chứa cá mang xuống gần mặt nước để bắt cá thả trở về hồ.

Hành động của Từ Tinh đều rơi trong mắt vị lão giả bên cạnh, ông gật gù âm thầm tán thưởng hành động của của Từ Tinh. Chỉ là một tiểu cô nương lại có thể hiểu được những chuyện như vậy thật đáng khen. Thái độ đối với hạ nhân cũng không có chút gì nhưng vẫn giữ được phong thái của chủ tử. Làm cho hạ nhân kính phục như vậy, xem ra vị tiểu cô nương này được nuôi dạy rất dụng tâm.

Này giờ lão giả tuy bình thân câu cá nhưng mắt thường hay liếc nhìn qua phía Từ Tinh. Lúc mới xuống xe lão giả thấy Từ Tinh cầm cần câu cá thì nghĩ chắc nàng đến đây chơi đùa chứ không phải dụng tâm câu cá. Nhưng ông không ngờ vị tiểu cô nương kia lại ngồi câu suốt gần hai canh giờ. Thái độ ung dung, không có vì cá không ăn mồi mà nóng nảy. Lão giả lúc đó đã rất ngạc nhiên rồi. Hiện tại thấy nàng cho hạ nhân thả cá còn nhỏ trở lại hồ thì càng ngạc nhiên hơn, phải nói là càng tán thưởng hơn.

Chờ Hộ Phong thả cá xong, Từ Tinh đứng dậy thu gọn cần câu chuẩn bị về, chợt cảm giác có người đang nhìn mình, Từ Tinh xoay mặt lại thì thấy là lão giả ngồi gần đây. Theo lễ, Từ Tinh hướng lão giả khom người chào tạm biệt.

Hành động này của Từ Tinh làm cho hai nam tử đi theo lão giả nhủ mảy, nhưng họ ngạc nhiên phát hiện lão gia của họ thế nhưng lại gật đầu cười với vị tiểu cô nương kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Lão gia gia là ai?

Ngày hôm sau.

Hôm nay Từ Tinh lại muốn đi câu cá. Nàng sau khi học lễ nghi xong thì lại lôi Hộ Phong bắt hẩn dẫn nàng đi câu.

Đến nơi Từ Tinh hí hửng tuốt xuống ngựa chạy về phía bờ hồ. Hộ Phong cũng nhanh chân bước theo phía sau. Chợt Từ Tinh khựng lại, chỗ ngồi câu của nàng hôm nay đã bị người khác ngồi mất. Mà người đó không ai khác chính là lão giả hôm qua. Từ Tinh nhủ mảy đứng im một lúc.

Hộ Phong nhìn thấy chỗ ngồi thường ngày có người ngồi như thì khó xử. Hẩn ở Cổ gia đã vài năm hẩn đương nhiên biết được tính cách của Từ Tinh. Nàng chính là có thói quen làm những chuyện quen thuộc. Ngồi những chỗ quen thuộc. Giống như lúc ăn cơm, chỗ ngồi của nàng không bao giờ thay đổi, dù hôm đó chỉ có hai người ăn nàng vẫn ngồi ngay vị trí của mình. Đó chính là thói quen của nàng. Hiện tại chỗ ngồi câu cá thường ngày của nàng bị người khác ngồi mất, chắc chắn nàng sẽ mất hứng không câu tiếp.

Đúng như Hộ Phong nghĩ, Từ Tinh thấy chỗ ngồi của mình có người ngồi thì chân chò, nàng nghĩ hay là trở về tìm trò khác để ngoạn, nhưng là lúc này vị đang ngồi câu cá đang kia chậm rãi đứng lên đi về phía Từ Tinh. Ông nhướn mày nhìn Từ Tinh cười cười, hai vị nam tử áo xanh và áo xám cũng kè kè đi theo phía sau mắt nhìn Từ Tinh đầy tò mò nghiên cứu.

Hành động của lão giả làm bước chân của Từ Tinh khựng lại, nàng khẽ nhếch môi cười đáp lại mắt cười của lão giả.

“Tiểu nha đầu, hôm nay lại đến câu cá sao? Ta cứ nghĩ ngưoi không đến nên ngồi chỗ của ngưoi rồi, để ta đổi sang chỗ khác trả lại chỗ cho ngưoi.”

Từ Tinh nghe lão giả nói vậy thì vội vàng xua tay gấp gấp nói:

“Lão gia gia, người không cần đổi chỗ, nơi này cũng không phải của con. Người cứ ngồi đi con sẽ ngồi chỗ khác.”

Từ Tình nhìn tình huống hiện tại rồi lên thở dài, xem ra nàng chỉ có thể đổi qua chỗ khác không thể bỏ về lúc này rồi. Từ Tình liếc mắt ra hiệu với Hộ Phong, ý bảo hãy nhanh chóng tìm một chỗ ngồi khác cho nàng. Hộ Phong nhận được ám hiệu của Từ Tình thì gật đầu rồi đi làm việc.

Từ Tình thấy lão già vẫn đứng trước mặt mình chưa bước đi thì có chút không biết làm sao. Nàng lên xuống quan sát lão già mấy lượt mới chậm rãi bước lên phía trước hai bước hướng lão già cung kính nói:

“Gia gia, con là Từ Tình, rất vinh hạnh được biết người.”

Nam tử áo xám và nam tử áo xanh từ khi thấy Từ Tình bước tới gần lão già thì nhanh rút kiếm tiến tới phía trước thái độ đề phòng. Chính là bị lão già liếc mắt cảnh cáo thì thụt lùi trở lại phía sau.

Hành động này của ba người Từ Tình điều thu trong mắt. Từ Tình nhủ mày nhìn kỹ lão già thêm vài lần. Xem ra vị gia gia trước mặt là người không đơn giản chút nào đâu.

Vị lão già thấy Từ Tình đánh giá mình thì hứng thú nhìn nàng. Ông nghĩ thầm, cái tiểu nha đầu này gan thật lớn, phản ứng thật mau lẹ, hành động làm cho người ta không thể nắm bắt được. Thật sự rất đặc biệt.

“Tiểu nha đầu, ngươi là thiên kim của nhà nào?”

Từ Tình đang đánh giá lão già nghe ông hỏi thì mắt chợt lóe lên, sau đó rất nhanh nhìn vào mắt lão già cười ngọt ngào.

“Gia gia, cha con là Cổ Trọng nguyên đấy, người có biết cha con không?”

Lão già nghe nói cha nàng là Cổ trọng nguyên thì neho mắt, Lão già bỗng nhiên cười to nói:

“Sao hà nha đầu? ta chỉ là một lão bá tánh, làm sao biết được trọng nguyên là người nào. Được rồi có muốn cùng ta câu cá không?”

Từ Tình nghe lão già nói như vậy thì biu môi, thái độ rõ ràng là không tin lời lão già nói. Nhưng nàng cũng không phản bác. Nếu người ta không muốn nói nàng cũng không hỏi, nhưng mà nàng sáu bảy phần nghi ngờ thân phận của lão già rồi.

“Gia gia, nếu người không chê con phiền phức vậy con sẽ không ngại ngồi cùng người câu cá đâu.” Từ Tình một bộ dạng không sao cả nói. Chính là nàng vừa nói xong thì hai thanh niên đi theo lão già gương mặt lạnh vài phần, mắt nhìn về phía Từ Tình chứa đầy phức tạp.

Thấy biểu hiện của Từ Tình như vậy lão già sáng khoái cười to, bàn tay đầy nếp nhăn thân nhiên nắm lấy tay nhỏ của Từ Tình dẫn nàng đi về chỗ ngồi dưới gốc cây. Hai vị nam tử thấy hành động của lão già thì nhìn nhau, trong mắt đối phương đều là khiếp sợ.

Đến chỗ ngồi, vị nam tử áo xanh lấy trong tay nải một tấm thảm mềm mại trải xuống gần chỗ lão già để Từ Tình ngồi, còn vị nam tử áo xám thì cẩn thận đỡ lão già ngồi xuống tấm đệm đã có sẵn.

Từ Tình nhìn thấy vị nam tử áo xám cứ kè kè theo bên lão già diu dờ ông thì nhủ mày, theo nàng quan sát, vị lão gia gia này cũng không có yếu ớt tới mức đứng lên ngồi xuống khó khăn đâu.

Lão già đã ngồi xuống, đưa mắt thấy Từ Tình vẫn còn đứng thì cười nói.

“Nha đầu, ngươi còn đứng đó làm gì, mau ngồi xuống đi”

Từ Tình biu môi chậm chạp ngồi xuống. Hộ Phong cũng rất nhanh lấy cần câu và mồi câu đưa cho Từ Tình.

Lúc đi với Từ Tình, Hộ Phong có thể bình thân ngồi cùng nàng trên thảm. Nhưng tình huống hiện tại có biến, hẳn hiểu được trong tấm thảm này hẳn không có phức đề ngồi rồi. Hộ Phong đưa mắt nhìn hai vị nam tử đi theo lão già, thấy hai người họ đứng một bên quan sát xung quanh một chút cũng không thả lỏng, bỗng nhiên Hộ Phong nghĩ đến, có khi nào thân phận vị lão gia này rất lớn không?

Giữa cái nắng ban trưa, dưới bóng mát của cây cổ thụ. Một già một trẻ cứ như vậy ngồi cạnh nhau ung dung câu cá, lâu lâu lại phát ra vài tiếng cười đầy vui vẻ của lão già, hoặc là tiếng nói lý luận đầy khí thế của Từ Tình. Không khí thật bình yên và thoải mái làm cho người ta nhìn vào muốn ghen tỵ. Bỗng nhiên không khí vốn bình yên phức tạp trở nên gượng gạo cứng nhắc.

“Nha đầu, ngươi nói, nếu không làm như vậy chẳng lẽ đầu địch? Kia chẳng khác nào là người bất trung bất tín. Nếu vậy cả đời hẳn sẽ mang theo tiếng xấu mà sống. Ngươi chưa nghe qua câu si khà sát bất khà nhục à?”

Đây là nội dung tranh luận của Từ Tình và lão già. Vốn là Từ Tình đang kể chuyện cho lão già nghe. Truyện kể về một vị tướng quân lúc chiến đấu chẳng may bị giặc bắt, sau đó vị tướng quân kia được chủ tướng địch nhân dụ dỗ đầu nhập vào binh doanh của họ. Vị tướng quân kia một mực không làm theo, còn không ngớt lời mắng chửi vị chủ tướng binh doanh đó. Kết quả vị chủ tướng kia một đao chém chết tươi vị tướng quân anh dũng. Từ Tình chính là mắng vị tướng quân kia ngu ngốc, nếu là nàng, nàng nhất định sẽ không làm như vậy.

Còn lão già nghe Từ Tình kể chuyện thì gật gù khen ngợi vị tướng quân kia là một vị trung thần, anh dũng hi sinh vì đất nước, nhưng khi nghe Từ Tình nói ý nghĩ của nàng thì lạnh mặt chặn lời nói của nàng. Bởi vậy mới có cuộc tranh luận thế này.

“Gia gia, người còn nói. Vị tướng quân kia chết như vậy anh dừng chỗ nào? Ông ta chính là bất tài đấy.” Từ Tinh hùng hổ nói.

Lão giả nhú mày nhìn Từ Tinh, ông thấy nha đầu này đáng yêu lanh lợi nên mới để cho nàng cận kề mình chốc lát tán chuyện. Nhưng nghe nàng nói như vậy tự dung trong lòng ông có khúc mắc. Lão giả mặt lạnh khi thấy gương mặt không đồng ý của Từ Tinh, giọng nói cũng trở nên trầm hơn.

“Nha đầu, vậy người nói tướng quân kia nên cúi đầu với quân địch à? Vì mạng sống của mình mà bán rẻ đất nước? Làm một người bất tín, bất trung?”

Nghe lão giả nói, Từ Tinh trợn mắt. Ý của nàng còn chưa nói xong mà, có cần phải định tội với vàng như vậy không? Từ Tinh mắt lóe lóe nhìn lão giả vờ ngây ngô hỏi:

“Gia gia, tại sao bất trung, bất tín? Vị kia cũng không có làm sai a. Chẳng lẽ cứ để cho địch chém chết như vậy mới là không bất trung bất tín?”

Nghe Từ Tinh nói như vậy, lãnh ý trong mắt lão càng nồng đậm Lão giả lạnh lùng nói:

“Vậy theo người đầu quân theo địch là đúng à? Làm như vậy sẽ không bất trung bất tín? Nha đầu, cha người là trạng nguyên, chẳng lẽ những điều cơ bản về trung nghĩa nhân tín cũng không dạy cho người à?”

“Dạy?” Từ Tinh nói một tiếng rồi nghiêng đầu ra vẻ suy nghĩ, sau một lúc mới lên tiếng “Gia gia, cha ta đương nhiên dạy ta biết trung tín là gì, nhưng ta tin rằng cha ta nếu là vị tướng quân kia cũng sẽ không để cho địch chém đầu như vậy” Từ Tinh chắc chắn nói.

Hai vị nam tử đứng một bên nghe cuộc nói chuyện của Từ Tinh và lão giả thì trầm mặt, mắt phức tạp nhìn Từ Tinh. Trong lòng hai người nghĩ rằng xem ra vị tân khoa trạng nguyên năm nay chuẩn bị gặp họa rồi. Được, hai vị nam tử có chút tò mò nhìn thái độ của Hộ Phong. Hãn (Hộ Phong) là cận vệ bên cạnh vị tiểu cô nương kia, tiểu cô nương kia còn nhỏ không hiểu chuyện nhưng cái tên cận vệ này tại sao lại không có phản ứng gì hết? Chẳng phải trong tình huống thế này hãn phải lo lắng và nhắc nhở tiểu thư của mình sao? Tại sao tên cận vệ này lại bình tĩnh như không phải chuyện của mình vậy, còn cặp mắt đó (ý nói mắt của Hộ Phong) làm sao mà cứ sáng quắc nhìn chăm chăm vị tiểu cô nương kia? Giống như chờ đợi nàng nói chuyện vậy?

Nam tử áo xanh và nam tử áo xám hai mặt khó hiểu nhìn nhau bất đắc dĩ nhún vai. Cuối cùng suy đoán, có lẽ bọn người này từ vùng trấn xa kinh thành đến nên mới ngu ngốc không hiểu chuyện như vậy.

Hộ Phong hiện giờ thật đúng như hai người nam tử kia nhìn thấy, hãn đang nóng lòng muốn nghe suy luận từ Từ Tinh. Ở Cổ Tam gia nhiều năm nên mấy người hạ nhân bọn họ đối với Từ Tinh là theo bản năng kính phục. Nàng tuy nhỏ tuổi nhưng tư duy rất sâu sắc, phân tích mọi chuyện rất chính xác. Khi nghe nàng giảng giải chẳng khác nào đọc hơn trăm cuốn sách. Cũng bởi vì vậy mà dưới tình huống rối rắm hiện tại Hộ Phong một bộ dáng không quan tâm, hãn chỉ chờ nghe ý nghĩ của Từ Tinh.

Trở về, lão giả nghe Từ Tinh hùng hồn nói như vậy thì mắt chợt lóe, ông nhìn Từ Tinh lạnh giọng hỏi lại:

“Nha đầu, người nói nếu cha người nằm trong hoàn cảnh như vậy thì sẽ chọn cách bảo vệ tính mạng à?”

“Đúng vậy” Từ Tinh gật gù đầu, sau đó nói thêm. “Nhưng mà phải xem hoàng đế đối với cha tin tưởng thế nào mới phân biệt mà chọn một con đường để thoát chết. Tóm lại, cha ta nhất định không để bản thân chết như vậy.”

“Hừm? ý người là sao?” nghe Từ Tinh nói, lão giả bỗng nhiên có chút rối rắm không hiểu nổi.

Hộ Phong lúc này mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Từ Tinh, một bộ dạng gấp gáp chờ nàng nói. Hành động này của hãn thành công làm cho hai vị nam tử kia tò mò bất chúc nhìn chăm chăm theo sau.

Từ Tinh cười cười giải thích “Gia gia, nếu hoàng đế tin tưởng cha ta, vậy cha ta cho dù cúi đầu trước địch ông cũng sẽ tin rằng cha ta sẽ không như vậy. Và cha ta đáp lại niềm tin của hoàng đế là sẽ vờ như đầu địch nhưng thật ra sẽ tìm cách trốn thoát, đồng thời cha ta sẽ làm cho nội bộ quân địch rối rắm và quân ta sẽ nhân cơ hội đó đục nước béo cò. Còn nếu hoàng đế không đặt niềm tin cho cha của ta, cha ta sẽ chọn cách khác, nếu hoàng đế không tin tưởng cha, vậy trong lúc cha làm nội gian kia nhất định sẽ bị gán cho cái danh phản tặc. Bởi vậy, cha ta lúc này chỉ cần ngồi giả vờ dao động trước lời dụ dỗ của địch, sau đó kéo dài tính mạng chờ cơ hội trốn thoát hoặc chờ quân ta đến cứu là xong. Nói chung, không phải cứ mạnh miệng hô hào làm một trung thần rồi ngay cả mạng cũng mất. Làm như vậy sẽ tồn tại cho đất nước, làm cho thế nhĩ ở nhà đau lòng. Cha của ta, nhất định sẽ cố giữ mạng sống để còn tiếp sức cho hoàng đế.”

“Hỗn xược!” ... Vị nam tử áo xanh nghe Từ Tinh nói xong thì quát lên một tiếng. Còn nam tử áo xám thì mặt âm trầm nhìn Từ Tinh. Hộ Phong thì gật gù nói thầm. Quả nhiên là tứ tiểu thư, làm việc không bao giờ chịu thiệt cho mình.

Lão giả nghe nam tử áo xanh quát Từ Tinh thì neho mắt nhìn hãn một cái, đồng thời đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Từ Tinh. Đây là lời mà một tiểu cô nương có thể nói sao? Cái nha đầu này, rốt cuộc là như thế nào mà lại có thể có suy nghĩ sâu sắc như vậy? Lão giả trầm mặt một lúc ngẫm lại những lời Từ Tinh vừa nói.

Thời gian cứ ngọt ngào chậm rãi trôi qua, bên bờ hồ xanh mát, lão giả gương mặt đắm chiêu suy nghĩ, còn Từ Tinh thì ung dung ngồi một bên câu cá, còn không quên lấy bánh ngọt trong đĩa của lão giả dòn vào miệng nhai nhai. Nàng bình tĩnh tự nhiên giống như này giờ chưa từng xảy ra chuyện gì. Thái độ của Từ Tinh thành công làm cho hai vị nam tử đi theo lão giả trợn mắt há mồm. Bọn hãn chưa từng thấy ai có thể giữ được bình tĩnh như vậy. Thật là không thể nói nên lời.

Lão giả trầm mặt một lúc rất lâu mới động động miệng giọng không nghe buồn vui hỏi lại Từ Tinh:

“Nha đầu, đây là cha người dạy cho người nói à?”

Từ Tinh điềm tĩnh nhìn thẳng lão già nói:

“Gia gia, đây là do ta đọc sách nên hiểu được. Mà sách đó là của cha ta”

Lão già nheo mắt nhìn chằm chằm Từ Tinh, muốn xem nàng là đang nói thật hay đang cố ý nói vậy. Chính là nhìn rất lâu cũng không thấy một tia dao động nào trong mắt của nàng, có chăng chỉ là sự trong trẻo và trầm lặng trong đôi mắt đó. Lão già ngạc nhiên rồi ngạc nhiên. Cuối cùng ông hít một hơi dài sao đó cười nói:

“Ha..ha...ha... tốt, tốt, tốt. Được lắm nha đầu, câu chuyện người kể rất thú vị”

Không khí vốn đang ngưng đọng và ngọt ngào vì tiếng cười to của lão già mà biến mất. Từ Tinh trong lòng cũng lén lén thở ra một hơi. May mắn, qua được ải rồi, qua được ải rồi.

Lão già cười một hơi sau đó nhanh chóng phui áo đứng lên, ông lớn giọng nói: “Được rồi, ta đi cũng đã lâu cần phải trở về rồi. Nha đầu, người cứ ở lại từ từ câu”.

Lão già nói xong không đợi Từ Tinh phản ứng đã bước đi về phía xe ngựa. Hai vị nam tử rồi rảo nhìn Từ Tinh một cái rồi nhanh chân đuổi theo. Lão già bước đi chừng chục bước chợt dừng chân xoay đầu lại nhìn Từ Tinh. Ông đậm mặt lên tiếng.

“Nha đầu, có phải người đã biết ta là ai?”

Hai vị nam tử đi theo lão già nghe ông hỏi vậy thì trợn mắt không dám tin, sau đó mắt đề phòng bắn về phía Từ Tinh. Hộ Phong này giờ vẫn còn rối rắm chưa lấy lại được tinh thần nghe lão già hỏi vậy thì ngạc nhiên nhìn Từ Tinh tò mò chờ nàng nói.

Từ Tinh tay cầm cần câu khẽ run lên một cái sau đó nở nụ cười gượng gạo.

“Gia gia, người không phải là một gia gia bá tánh bình thường thôi sao?”

Lão già nghe Từ Tinh trả lời như vậy thì khóe miệng giật giật, ông nheo mắt nhìn Từ Tinh nghiêm giọng nói:

“Nha đầu, nói thật cho ta, người biết ta là ai phải không?”

Từ Tinh cái lưng cứng đờ, bỗng nhiên nàng buồm nhanh cần câu xuống rồi nhanh chóng đứng lên kéo Hộ Phong chạy đến trước mặt lão già quỳ phịch xuống đất trước mặt ông. Thái độ là năm phần lo, năm phần sợ. Từ Tinh run run nói:

“Thần nữ tham kiến hoàng thượng, thần nữ vô ý mạo phạm xin hoàng thượng trách tội.”

Hộ Phong vốn đang ngờ ngạc không biết Từ Tinh kéo hắn làm gì, đến khi thấy Từ Tinh quỳ xuống trước mặt lão già hô hoàng thượng thì kinh sợ, hắn vội vàng quỳ mạnh xuống đất phía sau Từ Tinh. Miệng ngậm chặt không dám hé ra một tiếng.

Ở nước đại tề này, đứng trước mặt hoàng đế trừ những người là Quan Tịch mới được mở miệng hành lễ, nếu chỉ là một nô bộc hạ nhân thì chỉ được phép quỳ xuống một bên hoặc phía sau chủ tử của mình. Nhưng quy luật này cũng không phải ai cũng biết, trừ những người làm quan trong triều mới hiểu được chuyện này, còn lẽ dân bá tánh bình thường sẽ không hiểu. Mà cũng phải, bọn họ cả đời có bao giờ được nhìn thấy hoàng đế đâu mà được dạy dỗ lễ nghi chứ. Hộ Phong hành động như vậy nhưng thật ra làm cho hai vị nam tử áo xanh áo xám khẽ gật đầu, hỏi này bọn hắn còn tưởng cái tên này không hiểu quy củ lễ nghi nữa chứ.

Đúng vậy, lão già kia chính là hoàng đế. Ông có chút bất ngờ khi thấy Từ Tinh không nói không rằng cứ như vậy chạy đến quỳ hành lễ với ông. Thấy thân thể nhỏ bé chừng bảy tám tuổi của nàng run run quỳ rạp trên đất, lão già trong lòng có cái gì đó cào cào ngứa ngáy. Nhưng ông không mở miệng cho nàng đứng lên mà chỉ lạnh lùng nói:

“Người nói, người đoán được từ lúc nào?” Hoàng đế vốn định hỏi có phải có người dàn xếp để cho tiểu nha đầu này tiếp cận ông không, nhưng mà ông chợt dừng lại. Bởi ông không nghĩ ra được ai có thể biết được ông sẽ đến đây câu cá. Lúc ông đi cũng chỉ có Tô Vận và Tô Chi biết thôi. Lại nói, lần đầu gặp tiểu nha đầu này nàng cũng không biết ông là ai, ông tin chắc là như vậy.

Từ Tinh chậm chạp một lúc mới cất giọng nhỏ xíu lắp bắp.

“Bẩm hoàng thượng, thần nữ vừa... vừa mới biết”

Hoàng đế nhú mày không hài lòng câu trả lời của Từ Tinh, ông nói:

“Nếu người mới biết? Tại sao lại nói nhiều chuyện như vậy? Người giải thích cho ta”

“Hoàng thượng, lúc đầu nhìn phong thái và quý khí của người phát ra thần nữ cứ nghĩ người là Lỗ Thừa tướng nên mới nói nhiều chuyện như vậy. Bởi vì cha con từng nói, Lỗ thừa tướng là một tấm gương sáng trung thần, cha con rất ngưỡng mộ ngài ấy. Bởi vậy khi con đoán rằng người là Lỗ thừa tướng thì muốn nói chuyện nhiều một chút, kể chuyện nhiều một chút xem thử người mà cha con kính trọng như thế nào. Vì vậy nên... nên thần nữ mới nói

nhiều lời từ lưm như vậy. Thần nữ lúc đó thật sự không biết người là hoàng đế. Hoàng thượng, những lời này đều là sự thật”

Hoàng Đế trầm mặt nhìn Từ Tĩnh, ông hỏi tiếp:

“Người vốn đã đoán ta là Lỗ Thừa tướng, vậy sao lại biết ta là hoàng đế?”

“Bẩm hoàng thượng, bởi vì...” Từ Tĩnh nói tới đây thì liếc nhìn nam tử áo xanh một cái mới nói tiếp. “Bởi vì vị đại ca này lúc này mặc thần nữ ‘hỗn xược’”

Nam tử áo xanh nghe Từ Tĩnh nói thì khẽ rùng mình, đồng thời cũng tò mò vì sao nàng nói vậy.

Lão Hoàng đế nghe Từ Tĩnh nói vậy thì đắm chiêu, ông đang muốn nhớ lại tình cảnh lúc đó, nghĩ nghĩ, cuối cùng hoàng đế cũng không hiểu được vì sao, ông đưa mắt nhìn Từ Tĩnh, nhưng thấy nàng một bộ dạng nhìn chăm chăm mấy con kiến nhỏ dưới đất (ý nói nàng gục mặt xuống đất á) thì giật giật khóe môi.

“Người nói xem tại sao? Còn nữa, ngẩng mặt lên nói chuyện với trẫm” Lần này ông không xưng ta nữa mà xưng trẫm.

Từ Tĩnh nghe lời ngẩng mặt lên nhìn hoàng đế sau đó mới giải thích.

“Hoàng thượng, khi thần nữ nói về hoàng đế, vị đại ca này mặc thần nữ, lúc đó trong mắt vị đại ca này đầy tức giận, vị đại ca kia cũng vậy”. Từ Tĩnh nói tới đây thì nhìn nam tử áo xám ý nói nàng đang nói tới hắn. “Nhưng lúc đó người... không. Hoàng thượng lại không có tức giận. Hoàng thượng lúc đó chỉ im lặng, người không có tức giận như những trung thần nên có bởi vậy nên thần nữ nghĩ ngờ hoàng thượng không phải là Lỗ thừa tướng. Sau lại, khi thế hoàng thượng bộc phát, Thần nữ mới đoán được...” Từ Tĩnh nói tới đây thì rụt cổ lại, một bộ dạng tội nghiệp nhìn hoàng đế.

Hoàng đế nghe Từ Tĩnh nói xong thì im lặng, ông nhớ ra hình như đúng là lúc đó ông đúng là có chút... Hoàng đế khéo miệng giật giật mấy cái sau đó một bộ dạng không để ý nói:

“Được rồi, người đứng lên đi. Xem như tiểu nha đầu người thông minh. Hừ...” hoàng đế nói xong thì hừ một tiếng mắt húng sau đó ngoảnh mặt không điểm xia tới Từ Tĩnh quay lưng đi về phía xe ngựa. Nam tử áo xám lấy lại tinh thần nhanh nhẹn đỡ ông lên xe. Phút chốc, chiếc xe ngựa chạy mất không thấy bóng dáng. Lão hoàng đế cứ như vậy không nói một lời nào mà rời đi.

Đội hoàng đế rời đi Hộ Phong mới lấy lại tinh thần lo sợ nhìn Từ Tĩnh. Hộ Phong dè dặt hỏi:

“Từ tiểu thư, sẽ không sao chứ?”

Từ Tĩnh nhắm nhẹ mắt thở dài một hơi. Nàng không trả lời Hộ Phong mà chỉ ngồi im lặng một mình. Lòng nàng hiện tại cũng đang rối rắm. Cũng không biết rốt cuộc mình làm như vậy có đúng hay không. Đây là lần đầu tiên từ khi tới nơi này làm cho Từ Tĩnh do dự và lo lắng.

Đúng vậy, lúc đầu nàng chỉ nghĩ ông ta là một vị lão thần, sau lại nghĩ là vị lão thừa tướng Lỗ Mạc Lư. Nhưng khi tiếp xúc với lão, trao đổi các vấn đề với lão, khi nói đến hoàng đế nàng chú ý trong mắt ông không có một tia kính sợ hay cẩn trọng mà những quan thần phải có. Mà trong mắt ông có tia hứng thú và tò mò, đúng vậy, đó chính là tia hứng thú và tò mò. Từ Tĩnh lúc đó rất hoảng thần, nàng tuy là người hiện đại, đối với những lễ nghi quy cũ khi đối mặt với hoàng đế đều không để trong lòng. Nhưng là chân thật đối mặt với hoàng đế nàng có tia lúng túng. Lại bởi vì câu chuyện đã kể lỡ dở, nàng đâm lao đành phải theo lao. Nàng vờ ngu ngơ để nói những điều cần nói. Nhưng... nàng không đoán ra tình trạng hiện tại sẽ là phúc hay họa nữa.

Nhắm mắt đón nhận cơn gió thổi qua, Từ Tĩnh thở dài một hơi an ủi mình. Mọi chuyện chắc sẽ không đến nỗi nào đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ý tưởng của tử tình

Sáng hôm sau, Từ Tĩnh vội tìm Cố Tam tường thuật lại đầu đuôi câu chuyện. Nàng muốn Cố Tam biết để có cách ứng đối khi gặp hoàng đế lỡ như bị ông triệu kiến. Cố Tam nghe Từ Tĩnh kể xong thì ngồi im trầm tư. Trong lòng ngược lại không có chút lo lắng. Qua một lúc Cố Tam mới nhỏ giọng nói với Từ Tĩnh.

“Tĩnh nhi, cha cảm giác rằng hoàng thượng có ý để cha làm việc ở Hàn Lâm Viện là muốn quan sát cha.” Cố Tam tạm dừng một chút mới nói tiếp. “Tĩnh nhi, theo con, con nghĩ thế nào?”

Nghe Cố Tam nói Từ Tĩnh có chút ngạc nhiên, Từ Tĩnh gãi gãi cằm nheo mắt suy nghĩ.

“Cha, cũng có thể là như vậy. Có lẽ hoàng thượng để cha làm ở Hàn Lâm Viện mà không sắp xếp chức vụ cho cha là bởi vì ông đang muốn âm thầm xem cha có đủ năng lực để đảm nhiệm chức vụ mà ông muốn giao hay không.”

Cố Tam nghe Từ Tinh nói vậy thì mắt sáng trưng, ông cười nói:

“Con cũng nghĩ như vậy a, vậy chắc có lẽ là đúng rồi. Tuy rằng ghi chép ở Hàng Lâm Viện rất tốt, nhưng cha nghĩ muốn làm cái gì đó có ích hơn, ích lắm có thể làm cái gì đó giúp đỡ được cho lẽ dân bá tánh.” Cố Tam nói xong câu này thì trầm mặt. Ông ngày trước khi quyết tâm đi thi để làm quan thì đã tự thề với lòng, tương lai nhất định sẽ làm một vị quan có ích, sẽ giúp đỡ bá tánh bình dân. Sẽ không để cho bọn họ bị những người có địa vị chèn ép.

“Cha, cha nhất định sẽ làm được. Con tin ở cha.”

Từ Tinh ánh mắt sáng đầy khích lệ nhìn Cố Tam, nàng còn gặt mạnh đầu một cái như chắc chắn chuyện mà Cố Tam nói sẽ thành sự thật.

Thấy Từ Tinh như vậy Cố Tam trong lòng không nói rõ là thế nào, Cố Tam chợt nhớ lại. Chỉ mới ba năm trước, ông còn bị vây trong trạng thái nghèo khó không thấy được ngày mai. Lúc đó bữa cơm ông ăn cũng không đủ no, quần áo tuy có thể nói nhìn đầy đủ nhưng lại không dám mặc. Khi đó thấy đại ca cầm cuốn sách đọc ông rất hâm mộ, trong lòng lại khô sở. Ông lúc đó chỉ nghĩ rằng đời này của ông chỉ có thể cố gắng làm cho thể nhi có cuộc sống bớt vất vả là mừng lắm rồi. Không nghĩ thể nhưng chỉ qua vài năm, cuộc sống của ông lại từ vùng bùn vực thẳm trời lên trên đời cỏ xanh mát rồi. Mà điều làm ông có được ngày hôm nay lại chính là đứa con gái bé bỏng trước mắt này. Đứa con mà mọi người nói là gánh nặng của ông. Cố Tam vẫn còn chìm trong hồi tưởng thì tay áo bị người khác kéo kéo, Cố Tam chợt hồi hồn nhìn người đang kéo tay áo mình.

“Cha, cha nghĩ đến cái gì vậy? Có chuyện gì nữa sao cha?”

Từ Tinh đứng một bên Cố Tam mắt lo lắng nhìn Cố Tam hỏi. Nàng không biết có chuyện gì mà cha lại ngây người như vậy.

Cố Tam thấy Từ Tinh mất quan tâm nhìn mình thì thở dài, nâng tay kéo nàng vào lòng ôm chặt. Đối với đứa con gái nhỏ này, trong lòng ông thật không biết phải làm sao. Nàng vốn là con gái nhỏ của ông, lại giống một người bạn tri kỷ vậy, lúc ông có tâm sự nàng sẽ kề cận ông, ngồi nghe ông cảm râm kể lể, lại giống như một quân sư của ông, khi ông có chuyện gì khó giải quyết sẽ giúp ông hiển ra ý tưởng. Đôi lúc như một đứa trẻ phá phách không chịu được làm ông phải vất vả dỗ dành, lúc lại như một người trưởng thành, lời nói ra làm chính bản thân ông cũng phải cúi đầu suy nghĩ.

Cố Tam lại thở dài một hơi.

Từ Tinh không biết hôm nay Cố Tam bị cái gì mà tâm tư có vẻ thẳng trầm quá mức. Được Cố Tam ôm chặt trong ngực Từ Tinh có chút không biết làm sao. Đúng lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa, sau đó là âm thanh của Hộ Ngôn truyền vào.

“Lão gia, có Lâm đại nhân đến tìm, hiện đang ở đại sảnh chờ lão gia.”

Lâm đại nhân là người trong Hàng Lâm Viện, cũng là một trong những bằng hữu của Cố Tam ở kinh thành này.

Cố Tam nghe Hộ Ngôn bẩm báo xong khẽ “ừ” một tiếng, sau đó buông Từ Tinh vẫn còn bộ dạng khó hiểu trong lòng ra. Cố Tam sùng nịnh nói:

“Tinh nhi, cha có công việc phải ra ngoài, có việc gì chờ tối về sẽ bàn tiếp.”

Cố Tam vừa nói vừa đỡ Từ Tinh đứng lên, sửa lại góc áo bị nhăn cho nàng, rồi mới tự mình đứng lên phui phui vạt áo cho thẳng. Thấy ánh mắt buồn buồn của Từ Tinh, Cố Tam cười nói.

“Đừng trang bộ mặt đó nữa nhìn không thích hợp với con chút nào. Ngoan ở nhà đi... À, nếu muốn ra ngoài chơi thì gọi Hộ Phong đi theo. Không thích câu cá thì có thể đi dạo ở mấy khu chợ cũng được. Hoặc là giống tỷ ty con, tìm hội thi thư nào đó tham gia cho đỡ buồn.”

“Con biết rồi, cha” Từ Tinh bĩu môi nói.

Một tháng trước, Từ Nương được mời vào Hội Quán Tam Uyên dành cho các thiên kim tiểu thư kinh thành. Trong Hội Quán Tam Uyên chủ yếu là tập hợp những người có đôi tay chăm tuyến khéo léo, hoặc là những người làm thơ hay, họa đẹp. Những tác phẩm của các thiên kim trong đây sẽ được trưng bày trong hội quán. Dĩ nhiên như vậy thì tất cả người ở kinh thành đều sẽ nhìn thấy được.

Ở Kinh thành này, nếu nói chỗ nào hội tụ nhiều tài nữ nhất người ta sẽ nói ngay không cần suy nghĩ đó là Hội Quán Tam Uyên.

Hầu như tất cả các thiên kim tiểu thư ở kinh thành đều ao ước được vào hội này. Chưa nói cái gì khác, chỉ nói đến tranh thêu, thi từ, họa vẽ của bọn họ được treo ở Hội Quán Tam Uyên là xem như đã hãnh diện lắm rồi. Nói cho chính xác hơn, các phu nhân ở kinh thành muốn tìm nàng dâu cho nhi tử của mình sẽ đến Hội Quán Tam Uyên để tìm kiếm. Bởi ở nơi này đều hội tụ tất cả các cô nương có phẩm hạnh tốt ở kinh thành. Cũng vì lý do đó mà hầu hết các thiên kim đều ao ước có thể được vào Hội Quán Tam Uyên. Cũng là có cơ hội để trở tài của bản thân mong tìm được một trạng phu tốt.

Từ Nương được mời vào cũng là có nguyên do. Đó và vì Từ Tinh. Lúc mới đến kinh thành Từ Tinh đã nghe danh cái hội quán này nên sau khi Cố Tam nhận chức ổn thỏa Từ Tinh đã vội vàng cùng Hộ Phong đi đến đó ngoạn. Chính là không nghĩ tới khi nàng dạo một lúc thì có vài người chặn trước mặt nàng, không cho nàng đi tiếp. Từ Tinh lúc đó rồi rầm muốn chết, nàng nhớ nàng cũng đâu đắc tội tới mấy người này a. Nhưng thật không ngờ mấy người này chặn đường nàng rồi lại không nói một lời mà nhìn chăm chăm vào tay áo nàng, Từ Tinh cũng nhìn theo, nhìn một hồi rồi cuộc cũng hiểu.

Trên tay áo nàng lúc đó có mấy hình thêu nhành trúc, dĩ nhiên người thêu là Từ Nương nhị tỷ của nàng. Chính là Từ Nương từ hai năm trước đã là người có tiếng ở Tô Dương trấn về tài thêu thừa chăm tuyến, có thể nói mẫu thêu của nàng là độc đáo đặc biệt không phải ai cũng thêu được. Nhành trúc trên tay áo của Từ Tinh vì vậy mà hấp dẫn ánh mắt của mọi người. bọn họ một người lại một người vây quanh Từ Tinh suýt xoa khen ngợi. Đợi biết được người thêu mấy nhành trúc này là Từ Nương thì kinh ngạc sau đó cứ như vậy Từ Nương rất nhanh nhận được thư mời của Hội Quán Tam Uyên.

Trở lại, Cổ Tam sau khi nói với Tử Tinh xong thì sai bước ra ngoài. Trong thư phòng hiện tại chỉ còn một mình Tử Tinh ngồi phòng mả. Nàng với tay định tìm sách đọc giết thời gian, nhưng nhớ lại lời nói của Cổ Tam, Tử Tinh trong lòng khẽ động. Nàng có cách để ngoạn rồi. ha ha ha, vậy trước giờ không nghĩ đến. Mắt sáng trung, Tử Tinh chốc chốc đứng lên chạy nhanh ra ngoài.

“Hộ Phong! Hộ Phong!” Tử Tinh gọi lớn.

Hôm trước nàng có nghe nói ở con đường phía Đông có một tử lâu mới khai trương. Nghe nói đầu bếp ở đó đã từng làm ngự trù của hoàng cung. Nếu vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến a. Vậy nàng cũng phải đến đó một chuyến.

Tử Tinh nhanh chóng đi tìm Tô thị xin 200 lượng bạc để bắt đầu kế hoạch làm việc tốt của nàng. Cũng đồng thời để Hộ Phong đi tìm Diệp đại phu mời ông đi với mình một chuyến. Không phải Diệp đại phu mấy hôm nay than thở ở trong phủ không có chuyện gì ngoạn làm hân chán muốn chết sau. Được rồi, hôm nay nàng sẽ để Diệp đại phu đi ngoạn với nàng.

Diệp đại phu vốn ngồi buồn rầu trong viện, chợt nghe Hộ Phong đến gọi nói Tử Tinh tiểu thư bảo ông đi theo nàng ngoạn. Không thể nói Diệp đại phu đối với Tử Tinh chính là một bộ dạng không dám cãi lời. Nghe nói nàng sẽ mang hắn đi ngoạn thì bất ngờ, sau đó là cực kỳ vui vẻ. Rất nhanh ông đã có mặt trước mặt Tử Tinh.

Một canh giờ sau, ba người Tử Tinh đã ở trước cổng tử lâu. Nhìn dòng người đang tấp nập trước mặt, Tử Tinh nhếch môi cười.

“Này nhanh một chút, nếu chậm coi chừng đến sẽ không còn chỗ để ngồi”

Tử Tinh nhìn thấy nhiều người tấp nập thì hưng trí bùng bùng. Cần phải nhanh một chút, nếu không kế hoạch của nàng sẽ bị hỏng mất.

Vừa vào cửa đã có một tiểu nhị cười hi hi chạy lên tiếp đón.

“Tiểu thư, xin hỏi ngài cần gì ạ?”

“Còn phòng đặc biệt không? Ta muốn ba phòng” Tử Tinh một bộ dạng quan gia tiểu thư nói, đồng thời lấy trong tay 50 lượng bạc nhét vào tay tiểu nhị.

Tiểu nhị nghe nàng nói muốn ba phòng đặc biệt thì giật mình nhìn ba người Tử Tinh một cái, đợi thấy Tử Tinh chớp không chớp mắt một cái nhét cho hắn 50 lượng bạc thì cười nụ cười muốn soáy quai hàm. Hắn mở miệng cười hề hề nói:

“Thật may mắn, còn vừa đủ ba phòng. Xin hỏi tiểu thư muốn tận ba phòng là để tiểu thư dùng bữa hay là còn ai khác?” Tiểu nhị hỏi lại phải biết hôm nay khai trương, khách đến rất đông. Phòng hiện tại không có nhiều, nhưng vị tiểu cô nương này đi có ba người nhưng lại muốn tới ba phòng.

Tử Tinh nở nụ cười tự nhiên nói:

“Một phòng dành cho ta và các tỷ muội bằng hữu của ta. Một phòng là để ca ca và bằng hữu ca ca của ta, một phòng là để cha ta và các bằng hữu của cha ta.” Tử Tinh nói tới đây thì nhướng nhìn tiểu nhị lạnh giọng. “Sao hả? Chẳng lẽ người sợ bốn tiểu thư không có tiền trả cho các người sao?”

Tên tiểu nhị nghe Tử Tinh lạnh giọng hỏi thì đỏ mồm hỏi. Phải biết hắn chính là có ý nghĩ như vậy, hắn sợ vị tiểu cô nương này không đủ tiền trả. Nhưng nhớ lại trong tay cầm 50 lượng bạc, nói vậy chắc không phải rồi. Nhìn xem, năm mươi lượng bạc đấy, người ta nhìn cũng không nhìn một cái đã cho hắn, như vậy chứng tỏ vị tiểu thư này trong tay rất nhiều bạc. Và lại, vị tiểu thư này nói muốn đặt trước phòng cho cha và ca ca nàng, vậy chắc sẽ không sao. Tiểu nhị đảo mắt nghĩ xong thì vội cười hề hề lấy lòng Tử Tinh nói “tiểu nhân nào có ý nghĩ đó..”

Hộ Phong và Diệp đại phu thấy hành động này của Tử Tinh thì nhủ mảy, bọn họ không biết Tử Tinh lại chơi cái trò gì nữa đây.

“Được rồi, mau dẫn ta lên phòng đi” Tử Tinh đậm đậm lên tiếng.

“Dạ. mời đi theo tiểu nhân.” Tiểu nhị cung kính nói, sau đó dẫn đường cho ba người Tử Tinh. Tử Tinh cười cười nhìn trên bàn chỗ tính tiền có ba chỗ từ chữ phòng trống đổi thành phòng đầy. Nhìn một hàng tên phòng đều gắn chữ “phòng đầy” không còn phòng trống nữa Tử Tinh nhếch môi cười.

Bước theo tiểu nhị, chân vừa mới đặt lên cầu thang thì bắt đầu nghe âm thanh bên dưới đại sảnh.

“Ta muốn một phòng đặt biệt, còn không mau dẫn ta tới đó”

Tử Tinh quay đầu lại nhìn, thấy người nói chuyện là một vị thiếu niên thân hình ục ịch, phía sau hắn là một đám người mang bộ dạng hung thần ác sát. Đối diện hắn là một tiểu nhị thân hình hơi ốm bộ dạng tỏ ra khó xử. Tiểu nhị kia có chút run run nhìn vị công tử mập mập nói.

“Đào thiếu gia, thật tình chỗ chúng tôi vừa mới hết phòng rồi, không còn phòng trống nữa. Ngài có thể đợi một lát sẽ...” Tên tiểu nhị chưa nói xong thì bị một cước mạnh mẽ từ vị công tử ục ịch đạp vào bụng. Tiểu nhị không kịp phòng bị té lăn ra đất, hắn ôm bụng rên rĩ mấy tiếng rồi chậm rãi đứng lên. Toàn bộ đại sảnh mọi người bắt đầu nháo nhào. Lúc này chương quỹ từ trong quầy lo lắng chạy ra.

“Đào thiếu gia xin bớt giận, xin bớt giận. Ai da, hôm nay là ngày khai trương, xin ngài đại nhân đại lượng mà thông cảm mà bỏ qua dùm. Đào thiếu gia, không thì ngài xem, đợi ta đi tìm người thương lượng cho ngài a, ngài thấy thế nào?”

“Phi, người là ai lại dám bắt ta đợi, thật là quá phận. Mau, nói cho ta biết ai vừa đặt phòng, gia tự gia sẽ tìm hắn”

Ục ịch công tử hát mặt kênh kiệu nhìn chuông quỹ nói.

Chuông quỹ khó xử, hẳn chỉ là muốn kéo dài thời gian đợi có phòng trống mới nói vậy, nếu vị thiếu gia này đi gặp người kia có phải hay không hẳn hôm nay chuẩn bị đẹp tiệm a. Phải biết rằng hôm nay khách ở trong những phòng kia nếu không phải sang cũng quý. Bọn họ ai cũng có tính nết, nếu lỡ... Aiiii... chuông quỹ còn đang lo lắng không biết phải trả lời thế nào thì lúc này có một âm thanh ngọt ngào thanh thúy từ phía sau vang lên. Chuông quỹ đầu đỏ mồ hôi lạnh.

“Người vừa mới đặt phòng là ta, xin hỏi vị công tử này là muốn tìm ta sao?”

Từ Tinh từ khi thấy vị ục ịch công tử kia đá vào bụng tiểu nhị thì đã xoay chân bước đến. Nàng không nghĩ vì mình đặt hết phòng làm hại người ta bị đánh. Từ Tinh chậm rãi bước tới trước mặt vị ục ịch công tử kia cười như không cười nhìn hắn.

“Người? Tiểu cô nương người là người mới đặt phòng sao?” Vị công tử ục ịch thấy Từ Tinh như vậy thì mắc lóe lóe hỏi.

“Là ta” Từ Tinh ngắn gọn đáp lời.

Vị công tử thấy trước mặt mình chỉ là một tiểu cô nương thì có chút xem thường, lời nói nói ra có thêm vài tia ngang ngược.

“Nha đầu, người rời khỏi đây để phòng lại cho ta, ta sẽ trả gấp đôi... không gấp năm lần số bạc mà người bỏ ra.”

“Nha” Từ Tinh nha một tiếng sau đó nhũm mày đầy khó xử nói:

“Ta đặt phòng là để cho cha ta và đại ca ta nữa, tất cả là ba phòng, nhưng...” Từ Tinh nói tới đây thì tỏ vẻ rối rắm nhìn tên tiểu nhị mới bị đánh lúc nãy sau đó tỏ vẻ không đành lòng. Rồi như quyết định cái gì đó Từ Tinh nói tiếp “Thôi được rồi, ta nhường lại phòng cho người, bất quá ta sẽ đi chỗ khác vậy.” Từ Tinh nói xong thì thở dài một tiếng, nghe ra trong đó có tia ảo não.

Hả? Cứ như vậy nhường phòng? Không phải mấy người quan gia tiểu thư điều rất thanh cao sao? Sao cứ như vậy là nhường phòng rồi? Mấy người khách ở đại sảnh nghe Từ Tinh nói nhường phòng thì ngạc nhiên, xong nhìn thấy thái độ của Từ Tinh thì gật đầu hiểu rõ. Xem ra tiểu cô nương này không muốn thấy tiểu nhị ở đây bị đánh đây mà. Đúng là tâm địa thiện lương.

Lúc Từ Tinh nói sẽ nhường phòng vị chuông quỹ thầm thở ra. May mắn, may mắn không có náo loạn. Xem như bát cơm hán còn giữ được rồi. Mất vị chuông quỹ nhìn Từ Tinh thêm nhiều ta cảm phục. (Cảm động và kính phục)

Ục ịch công tử thấy Từ Tinh dễ nói chuyện như vậy thì khoái trá, hẳn cảm thấy hẳn rất oai phong. Xem đi, chỉ cần hắn nói một câu người ta đã nhường phòng cho hắn rồi. Tâm lý hư vinh của ục ịch công tử nâng lên. Hắn ngoắc ngoắc tay hướng phía sau mình mấy cái. Một tên hạ nhân nhanh chóng cầm một túi bạc đến cung kính đưa cho Từ Tinh.

Từ Tinh nhìn nhìn túi bạc trên mặt có biểu tình ghét bỏ, nàng đứng lui qua một bên, lại thấy tên kia vẫn không đi thì nhũm mày, Từ Tinh mất kiên nhẫn nhìn Hộ Phong một cái. Hộ Phong hiểu ý tiến lên phía trước cầm lấy túi bạc từ tay tên hạ nhân kia rồi không quan tâm ném vào trong tai nãy của mình.

Mọi người thấy hành động của chủ tớ hai người Từ Tinh thì tròn mắt, quả nhiên thiên kim nhà giàu a, một túi bạc mấy trăm lượng mà không thèm để ý như vậy. Aiiii thật ghen tỵ.

Chờ thu xong tiền, Từ Tinh nói thêm vài câu khách sáo với chuông quỹ, nàng nói ở đây không đủ ba phòng, vậy thì phải đi chỗ khác, hẹn ngày khác quay lại. Chuông quỹ dĩ nhiên không có ý kiến, còn không ngừng tạ ơn nàng. Nói lần sau nàng tới sẽ được giảm giá mười phần trăm.

Từ từ lâu đi ra, Từ Tinh bảo Hộ Phong cho xem ngựa chạy đến Y Quán, còn nàng thì ngồi trong xe ngựa đếm bạc. Lúc đi trong người nàng chỉ có 200 lượng bạc thôi, hiện tại tính tổng cộng lại đã có trên 600 lượng. Nhìn túi bạc óng ánh nặng trĩu, Từ Tinh nhếch môi cười. Kiểm tiền nha, thật dễ!

Diệp đại phu nhìn thấy bộ dạng Từ Tinh như vậy thì khóe môi giựt giựt, ông thề, ông thề là từ trước tới nay ông chưa từng thấy ai kiểm tiền một cách bá đạo như vậy... thật sự là quá bá đạo. Diệp đại phu kiềm chế cho giọng nói bình thường chậm chạp nói:

“Từ tiểu thư, đây là... tiểu thư vì có lòng tốt nhường phòng chứ không phải tiểu thư muốn kiếm bạc?”

“Hừm?” Từ Tinh mở to mắt nhìn Diệp đại phu, một bộ dạng vô tội, một bộ dạng ta cái gì cũng không biết.

Diệp đại phu nhìn thấy phản ứng của Từ Tinh thì nuốt khan mấy cái, miệng giựt giựt không nói thành lời.

“Haizzzz...” Diệp đại phu thở dài một cái to rõ mòn một, ông rung rung quay mặt nhìn chỗ khác không nhìn Từ Tinh nữa. Aiiii ta già rồi, ta già rồi, thật không thể hiểu nổi bọn trẻ a. Diệp đại phu lẩm bẩm.

Từ Tinh phì cười, Diệp đại phu này càng ngày càng giống lão ngoan đồng.

“Tiểu thư, đã đến y quán!” xe ngựa dừng lại, tiếng Hộ Phong từ bên ngoài vọng vào.

Từ Tinh “ừ” một tiếng sau đó đếm lấy 200 lượng bạc bỏ vào trong người, số còn lại thì đưa cho Diệp đại phu.

“Diệp đại phu, người đi vào trong dùng hết số bạc này mua được liệu đi, mỗi thứ đều mua một ít. Chúng ta sẽ xài tới chúng”

Nói tới thuốc, Diệp đại phu rất nhá trở thành một người khác. Về mặt nghiêm túc lên. Diệp đại phu tuy tò mò không biết Từ Tinh muốn làm gì nhưng là không hỏi. Chẳng phải một chút sẽ biết sao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hành y giúp người

Khách Niên

Mộc Khách Niên khi chưa bị hủy dung

Diệp đại phu cẩn trọng cầm bạc từ tay Từ Tinh rồi xuống xe đi vào y quán. Bên ngoài Hộ Phong tò mò mở miệng hỏi Từ Tinh.

“Tiểu thư, người mua nhiều được liệu như vậy là muốn làm gì?”

Từ Tinh trầm mặc im lặng. Từ khi còn ở Tây Từ Thôn nàng đã nghe nói đến, ở phía bắc ngoài cổng kinh thành có một thôn nghèo, đây là nơi ở của các binh sĩ già, những chiến binh bị thương tật không còn sức để đánh giết nữa nên được triều đình phát một miếng đất nhỏ ở đó xem như chỗ để bọn họ trú thân. Đối với những binh sĩ đó mỗi tháng triều đình sẽ phát một lượng bạc. Một lượng bạc nếu dùng ở thôn quê hẻo lánh là rất dư giả, nhưng ở kinh thành này, một lượng bạc thật không đủ vào đâu. Huống hồ những binh sĩ đó còn có người thân của họ, còn phải nuôi thê nhi của mình. Một lượng bạc thật là dùng không đủ. Dù như vậy nhưng những binh sĩ kia không có một tia bất mãn nào, đối với bọn họ mà nói, bọn họ còn sống xem như đã may mắn, triều đình không vì bọn họ không thể đánh giết mà bỏ rơi bọn họ đã là ân huệ lớn nhất rồi. Huống chi số binh sĩ già và binh sĩ bị thương rất nhiều, có thể tính trên ngàn người.

Từ khi ở Tây Từ Thôn, Từ Tinh đã có ý định muốn giúp đỡ những người này, nhưng là lực bất tòng tâm. Hôm nay nàng mới nhớ đến chuyện này, nàng không thể cho bạc bọn họ nhưng có thể để đại phu khám bệnh phát thuốc miễn phí cho họ. Nàng làm như vậy xem như đã có thể giúp bọn họ được phần nào rồi có phải không?

Hộ Phong đang chờ nghe câu trả lời của Từ Tinh, nhưng đợi lâu cũng không nghe thấy Từ Tinh nói lời nào. Hộ Phong cúi đầu, xem ra tiểu thư không muốn nói cho hắn biết.

Qua thêm một khắc, Diệp đại phu từ trong y quán đi ra, phía sau ông là mấy người hán tử vác trên vai mấy cái bao đựng được liệu lần lượt theo sau. Từ Tinh để Hộ Phong và Diệp đại phu chỉ huy cho bọn họ mang được liệu chất lên xe. Chờ được liệu chất đầy trên xe ngựa, Từ Tinh mới để Hộ Phong đánh xe ngựa đi, hướng đến của họ là cổng thành phía Bắc.

Qua gần một canh giờ, ba người Từ Tinh đã ra khỏi cổng thành, đích đến của bọn họ là thôn Cưu Sĩ. Từ Tinh cho xe ngựa dừng lại sau đó bước xuống xe xem xét tình hình.

Thôn Cưu Sĩ khá rộng, dọc theo thôn là bờ sông. Phía sau là ruộng lúa. Từ Tinh quan sát, những ngôi nhà ở đây đều là nhà lá và tường đất. Xem ra cũng không đến nỗi rách rưới không thể dung thân.

Có vài người dân nhìn thấy mấy người Từ Tinh đến thì tò mò, tùm năm tùm bảy bàn tán chỉ trừ. Nhìn cặp mắt đề phòng của bọn họ, Từ Tinh khẽ nhún mày.

“Tiểu thư, bây giờ chúng ta sẽ làm gì?”

Hộ Phong thấy Từ Tinh đứng im không nói chuyện thì mở miệng hỏi, hắn không biết tiểu thư muốn đến đây để làm gì. Nhìn mấy bao được liệu trên xe, Hộ Phong nghĩ, có khi nào tiểu thư muốn đem Diệp đại phu ra chữa bệnh rồi phát thuốc cho người dân chỗ này. Nếu quả là như vậy, kia tiểu thư bọn họ thật là người có tâm địa bồ tát.

Thấy Hộ Phong và Diệp đại phu nhìn chăm chăm mình tò mò, Từ Tinh cười khê. Nàng sai Hộ Phong lấy bàn nhỏ ra để dưới gốc cây, đồng thời trải thảm dây trên đất. Được liệu từng bao từng bao được mang ra để đây một bên. Lúc này Từ Tinh mới nhớ, nàng quên mất tìm thêm một được đồng. Thôi kệ vậy, lần sau nàng sẽ tìm.

Hộ Phong và Diệp đại phu thấy sắp xếp của Từ Tinh thì đã phần nào đoán được Từ Tinh muốn làm gì, nàng đây là muốn khám bệnh bốc thuốc cho những người dân ở đây.

Không phụ sự kỳ vọng của hai người Diệp đại phu, Từ Tinh rất nhanh đã nói cho hai người họ biết mục đích đến đây của mình. Nàng nói nàng muốn giúp đỡ những người dân nghèo nơi đây. Bạc nàng không có nhiều, nhưng vẫn có thể xem bệnh giúp họ, phát cho họ một ít được liệu như vậy cũng coi như làm một việc có ích rồi.

Diệp đại phu khi nghe được ý nghĩ của Từ Tinh thì rất vui mừng, ông cả một đời hành y rất muốn chữa bệnh giúp người nghèo, nhưng ông không đủ

năng lực. Hiện tại Từ Tĩnh đã tạo cho ông cơ hội, thật đúng theo ước nguyện của ông.

Hộ Phong thì trầm tĩnh đứng bên cạnh, hẳn cũng cảm thấy làm việc này rất có ý nghĩa. Huống hồ tiểu thư còn mới “lời” được mấy trăm lượng bạc, có thể dùng số bạc này giúp đỡ người dân là quá tốt rồi.

Phía trước gần gốc cây lớn có vài đứa bé chụm đầu một chỗ chơi với nhau. Thấy đám người Từ Tĩnh hoành tráng trải ghế sắp bàn thì tò mò. Một đứa một đứa bắt đầu chậm rãi tiến lại dòm dòm. Có đứa gan to hơn một chút thì hỏi mấy người Từ Tĩnh muốn làm gì.

Từ Tĩnh thấy bọn nhỏ đến gần thì cười nụ cười mà nài cho là đẹp nhất. Từ Tĩnh giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

“Các đệ là người ở chỗ này à? Bọn tỷ là đại phu, chúng ta đến khám bệnh và bốc thuốc không thu bạc. Các đệ có biết ai bị bệnh mà không có bạc hốt thuốc thì mang họ đến đây, bọn tỷ sẽ khám bệnh cho.”

Diệp đại phu vốn đang sắp xếp lại được liệu nghe Từ Tĩnh nói vậy thì bị sặc nước miếng. Tiểu thư ơi, người không cần khoa trương như vậy, còn nữa, người mau nhìn lại thân hình của người xem, người còn nhỏ hơn mấy tiểu tử kia nữa, vậy mà xưng là tỷ tỷ, ai... người không ngượng nhưng ta thì ngượng ngùng a.

Đang này Từ Tĩnh không cảm thấy lời mình nói là sai cái gì. Cứ bình thần nhìn mấy đứa nhỏ mà dụ dỗ. Không... không phải dụ dỗ mà là tuyên truyền.

“Các người thật sự là đại phu à? Các người khám bệnh không lấy bạc thật sao?”

Trong đám tiểu tử có một bé trai khoảng 10 tuổi da ngăm đen từ từ bước ra phía trước. Chính là gương mặt còn non trẻ kia trong ánh mắt có tia hi vọng không dám tin kèm cường quật. Từ Tĩnh nghe thấy đứa bé hỏi thì vội gật đầu trả lời đúng vậy, còn không quên chỉ mấy cái bao đựng được liệu cho mấy đứa nhỏ thấy.

Đứa bé kia nhìn nhìn mấy người Từ Tĩnh, sau đó nhìn thấy mấy bao đầy được liệu thì mắt sáng bừng. Nói không nói thêm một lời mà quay mặt cầm đầu cầm cổ chạy đi. Nhìn phản ứng của đứa bé, Từ Tĩnh ít nhiều đã đoán được. Đứa bé này nhất định là về báo với người thân của hắn rồi, chắc là người thân của hắn đang bệnh đi.

“Tiểu thư, nhưng mà hiện tại ta không có mang hòm thuốc theo, làm sao khám bệnh được?” Diệp đại phu đột nhiên nhớ đến lúc đi ra ngoài hắn không có mang theo hòm thuốc của mình, nếu không có hòm thuốc đó ông rất khó có thể xem xét được chính xác mạch tượng được.

Từ Tĩnh nghe Diệp đại phu nói vậy thì cười cười, nài liếc mắt nhìn Hộ Phong. Hộ Phong hiểu ý nài đi về chiếc xe ngựa lục lọi, đợi một chút trở ra trên tay hắn đã có thêm một cái hòm thuốc giống hệt cái hòm thuốc của Diệp đại phu.

Bọn họ cứ như vậy bắt đầu công việc khám chữa bệnh miễn phí của mình. Lúc đầu thôn dân có chút nghi ngờ bọn họ, nhưng thấy mấy người Từ Tĩnh tận tâm chuẩn bệnh, quả nhiên như lời Từ Tĩnh nói, nài chuẩn bệnh bốc thuốc không thu một đồng bạc nào. Mọi người bắt đầu buống tâm, một đồn mười, mười đồn trăm. Cuối cùng, cả thôn đều biết ở đầu thôn có một nhóm người chuẩn bệnh phát thuốc miễn phí. Người dân bắt đầu ùn ùn kéo đến xin được xem bệnh. Người đến ngày càng đông, cuối cùng Từ Tĩnh bắt đầu phải xếp hàng lại cho trật tự.

Một ngày khám chữa bệnh dù thật sự mệt mỏi muốn chết nhưng trên mặt mấy người Từ Tĩnh ai cũng vui vẻ, đặc biệt là Diệp đại phu, đối với ông được khám bệnh cho người nghèo thế này chính là công việc mà ông mong ước.

Cứ như vậy, bọn người Từ Tĩnh cứ năm ba ngày là sẽ chạy đến những khu vực có dân nghèo mà hành y cứu người, Cố Tam khi biết được chuyện này thì gật đầu khen ngợi, ông còn tự trách mình tại sao không sớm một chút làm chuyện này, tại sao ông lại không nghĩ ra sớm hơn một chút. Cố Tam cũng hào phóng mà chỉ thêm bạc cho Từ Tĩnh mua thêm được liệu, đồng thời cũng mời thêm về hai vị đại phu và năm người được đồng. Cố Tam muốn mở rộng việc này, muốn giúp một phần nào các lẽ dân bá tánh.

Việc làm này của cả nhà Cố Tam bên ngoài không ai biết đến, bởi vì Cố Tam không muốn khoe khoang, hẳn không muốn người khác nghĩ hắn làm cái này là vì muốn mang danh tiếng tốt. Đối với chuyện này, Từ Dục, Từ Diệc và Tiểu Ngũ cũng rất ủng hộ. Bọn họ bắt đầu gom góp bạc được phát ra mỗi tháng của mình đưa cho Từ Tĩnh để nài mua thêm được liệu. Những ngày không đi học ba người họ sẽ đi theo mấy người đại phu để giúp đỡ một tay.

Ngoài việc khám chữa bệnh, Mấy người Từ Tĩnh còn giúp cho mấy hộ không có điều kiện sửa sang lại nhà ở, những ngôi nhà dột nát rách tươm cũng được sửa sang cho chắc chắn hơn. Cũng vì như vậy, bạc trong nhà Cố Tam đã bắt đầu cạn dần, Từ Tĩnh lúc này mới nhớ đến nài còn cái kỹ viện kia, không phải ở đó mỗi tháng thu vào trên ngàn lượng sao? Từ Tĩnh liền sai Hộ Văn tìm nương nài lấy tiền mang về.

Cố Tam sau khi biết Từ Tĩnh lấy tiền ở thanh lâu để giúp người thì trầm mặc, hẳn thật không muốn dùng đồng tiền đó, nhưng mà nếu không lấy tiền từ đó thì biết lấy tiền từ đâu. Lúc này, Cố Tam mới nhớ đến thật lâu rồi hẳn không vẽ tranh bán, vì thế, những ngày sau này Cố Tam thường tự nhốt mình trong thư phòng vẽ tranh sau đó đem đến thư quán của Cung lão bản ở kinh thành gửi bán. Dĩ nhiên bạc thu vào cũng không tệ.

.....

Trong căn phòng đặc biệt ở Phúc Lai từ lâu.

“Này, người thật sự không đến gặp nài? Người không sợ nài sẽ quên người sau?” Một công tử mặt trường bào màu trắng, đeo mặt nạ tóc buông tùy ý, vừa ngồi vừa dựa vào ghế nhìn người đối diện cợt nhả nói. Người này chính là Mộc Khách Niên, tam công tử của Mộc Phủ, mà người ngồi đối diện Mộc Khách Niên không ai khác chính là Hạo Uy nhị hoàng tử.

Hạo Uy nghe Mộc Khách Niên nói thì nhủ mảy, trên mặt hiện lên một tia khổ sở. Hạo Uy chậm chạp mở miệng.

“Không thể, đám người kia ta còn chưa bắt hết, hiện tại nếu để bọn họ biết được quan hệ của ta và nàng, ta sợ bọn họ sẽ đánh chủ ý vào nàng.”

Mặc dù hiện tại lão hồ ly kia đã chết, nhưng vây cánh của ông còn ẩn nấp khắp nơi, hẳn lại chưa thể tra ra được. Nếu để cho bọn họ biết được tồn tại của nàng nhất định bọn họ sẽ dùng nàng uy hiếp hắn. Mà hắn, một chút cũng không muốn mang lại nguy hiểm cho nàng. Bởi vậy mặc dù nàng đến kinh thành mấy tháng rồi nhưng hắn chỉ có thể ghen nhớ nàng lại không thể đến gặp nàng.

Nói đến chuyện này, không khí xung quanh Hạo Uy liền âm trầm lạnh lẽo.

“Aiiiii. ... Người cũng đừng có dùng bộ mặt muốn giết người kia nữa, chờ thêm một thời gian, nhất định có thể bắt hết bọn chúng. Tới lúc đó người có thể rửa nàng về rồi.” Mộc Khách Niên một bộ dạng không sao cả nói.

“Ta biết!” Hạo Uy mở miệng đáp một tiếng sau đó đứng dậy phủi vạt áo nói.

“Ta phải trở về, người cũng nên trở về đi. Đợi thêm một thời gian nữa mọi chuyện sẽ ổn thỏa tới lúc đó ta sẽ dốc toàn lực hỗ trợ chuyện của người.”

Mộc Khách Niên nghe vậy thì cười cười, chính là nụ cười không tới đáy mắt. Chờ Hạo Uy đứng dậy đi ra ngoài, căn phòng chỉ còn lại mình hắn. Mộc Khách Niên mới chậm chậm đưa tay sờ lên mặt của mình, chính là bởi vì đeo mặt nạ nên chỉ có thể đụng vào vật lạnh lẽo mà không phải gương mặt mặt mày kia. Mộc Khách Niên cười khổ.

Ngày trước mọi người ai gặp hắn cũng một bộ dạng trợn mắt há mồm ngưỡng mộ, lúc ấy hắn cảm thấy thật phiền, cảm thấy đặt biệt chán ghét. Cũng không cảm thấy đẹp như hắn có lợi ích gì. Nhưng từ sau trận hỏa hoạn đó, gương mặt của hắn bị tổn thương, những hạ nhân hầu hạ hắn điều né tránh nhìn thẳng mặt hắn. Hắn biết, gương mặt hắn rất đáng sợ. Nhiều cô nương khi nhìn thấy gương mặt hắn thì trực tiếp hoảng sợ té xỉu. Thật giống như ông trời đang đùa cợt hắn. Hỏi hắn có hận hay không? Đương nhiên hận, hắn rất hận. Hắn không nghĩ ca ca có thể vì quyền lợi mà không màng tính kế hắn, không màng đến tính mạng hắn, sẵn sàng hi sinh hắn để đạt được điều mình mong muốn. Đột nhiên Mộc Khách Niên cười lớn, nụ cười đầy chua xót, sau đó là đầy âm độc. Hắn... nhất định sẽ trả mối thù này, nhất định sẽ để cho bọn họ trả giá thật đắt vì việc làm của mình.

.....

Hôm nay, Sau khi Cổ Tam trở về thì cho gọi người một nhà đến nói chuyện. Thì ra là sắp đại thọ hoàng đế, còn hai tháng nữa sẽ đến đại thọ hoàng đế. Hiện tại các triều thần bắt đầu hối hả chuẩn bị xem tìm cái gì làm lễ vật mừng thọ này.

“Cha, vậy chúng ta sẽ lấy gì để làm lễ vật mừng thọ cho hoàng thượng đây? Theo con được biết, lần này là đại thọ nên tất cả quan thần đều chọn những món lễ vật quý giá, mà nhà chúng ta... thật ra không có cái gì quý giá để làm lễ vật cho hoàng thượng”

Đây là lời nói của Tử Dục, Tử Dục hôm nay ở trường đã nghe nói đến chuyện này. Bởi vậy mới biết được lần này các quan thần trong triều đều nháo nhào tìm bảo vật để dâng tặng. Phải biết, nếu món lễ vật may mắn được hoàng đế thích thú thì người đó nhất định sẽ được hoàng đế chú ý, mà được hoàng đế chú ý thì nhất định sẽ được trọng dụng. Điều này chính là bí mật nhưng hầu như ai cũng biết.

Cổ Tam nghe Tử Dục nói thì gật nhẹ đầu, sau đó tiếp tục trầm mặt suy tư.

Tử Diệc lúc này bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Tử Tinh, sau đó cười thật vui vẻ. Nụ cười của Tử Diệc làm cho mọi người chú ý. Thấy ánh mắt cả nhà đều nhìn vào mình, lúc này Tử Diệc mới nói:

“Cha, không phải chúng ta có tiểu muội sau, để tiểu muội vẽ một bức tranh chúc thọ, con tin chắc trên đời này sẽ không có lễ vật nào so sánh được với tranh vẽ của tiểu muội”

“Không thể được!”

Hai tiếng không thể được đột ngột vang lên, đây là của Cổ Tam và Tử Dục.

Cổ Tam nghe thấy Tử Dục cũng không đồng ý với ý kiến này thì nhìn Tử Dục, ánh mắt kia có ý “con nói xem tại sao không được”

Tử Dục nhanh nhử mảy, nhìn Tử Tinh một cái sau đó mới chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình.

“Cha, tranh của tiểu muội nếu làm quà thì thật không chỗ chê, nhưng mà chúng ta đối ngoại bên ngoài nói thế nào khi chúng ta có được bức tranh kinh diễm như vậy? Lỡ để mọi người tra ra được đây là tranh do tiểu muội vẽ, con sợ...”

Tử Dục không nói sợ gì, nhưng hầu như cả nhà đều biết đó là gì. Tô thị cũng gật đầu đồng ý với ý kiến của Tử Dục. Cổ Tam thì trong mắt có khen ngợi nhìn Tử Dục.

Tử Diệc nghe Tử Dục nói thì cúi đầu, mắt nhìn Tử Tinh có chút xấu hổ.

“Aiii... là con nghĩ không chu đáo” Tử Diệc ừ rử nói.

“Không có chuyện gì, chúng ta là người một nhà, chính là cùng nhau trao đổi” Cổ Tam nhẹ giọng nói. Hắn không muốn vì chuyện này làm nhi tử mất niềm tin vào chính mình.

Tiểu Ngũ nãy giờ ngồi im lúc này bỗng nhiên lên tiếng. “Cha, chúng ta có thể nói tranh của tiểu tỷ là do Ngao tiên sinh vẽ tặng chúng ta mà. Lúc đó sẽ không sợ bên ngoài nói gì nữa, dù sao mọi người đều biết Ngao tiên sinh quen biết chúng ta”

“Vẫn không được, chúng ta đối với bên ngoài nói ngao tiên sinh đã đi ngao du rồi, bây giờ nếu nói tranh là do Ngao tiên sinh vẽ như vậy sẽ làm mọi người càng nghi ngờ hơn” Đây là Từ Dục nói.

“Ca, chúng ta có thể nói rằng tranh này Ngao tiên sinh tặng chúng ta từ trước rồi, như vậy cũng không sợ bị tra ra cái gì” Từ Diệc nói.

“Vây cũng không thể được” Cố Tam lúc này mới mở miệng “Nếu nói vậy chúng ta lại thành người lấy dưới nịnh trên. Sẽ mang tiếng là lấy lễ vật của người khác tặng mình đem tặng đi, bên ngoài sẽ nói chúng ta nịnh trên quên dưới, chỉ muốn lấy lòng hoàng thượng” Cố Tam nhàn nhạt nói.

“Vây....” Từ Diệc do dự nói “Cha, nếu chúng ta nói đây là tranh Ngao tiên sinh vẽ cho chúng ta để chúng ta tặng hoàng đế thì sao?”

“Thế lại càng không được”. Cố Tam nhủ mảy nói “Làm như vậy sẽ là chúng ta không có lòng thành. Làm như vậy khác gì người tặng lễ vật là Ngao tiên sinh”

“Cái này không được cái kia không được, vậy.... chúng ta lấy gì làm lễ vật a. Nhà chúng ta ngoại trừ tranh vẽ của tiểu muội quý giá thì không có cái gì khác. Aiiiiii...” Từ Diệc nghe nhỏ giọng than thở

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Tử Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Lễ vật sẽ là gì?

Cả nhà vẫn trầm mặt cúi đầu suy nghĩ xem sẽ lấy cái gì làm lễ vật tặng cho hoàng đế. Bỗng nhiên Cố Tam mắt sáng lên ngược nhìn Từ Tinh.

“Tinh nhi, nhưng cha đã nghĩ ra” Cố Tam cười nói.

Từ Tinh nghe vậy mắt lóe sáng nhìn Cố Tam.

“Cha, cha định sẽ tặng lễ vật gì?” Từ Tinh sáu phần đã đoán được lễ vật mà Cố Tam muốn tặng, chính là nàng hỏi lại cho chắc chắn.

“Tinh nhi” Cố Tam gọi một tiếng có phần kích động. Cố Tam nói “Tinh nhi, khoai lang của chúng ta hiện tại chắc ngàn cân đi, có thể... cha nghĩ chúng ta có thể dùng khoai lang làm lễ vật dâng cho hoàng thượng.”

Khoai lang chính là loại thực phẩm có thể chống đói mà toàn dân Đại Tề vẫn chưa ai biết, lại nói hắn đã từng canh tác khoai lang, hẳn biết cái loại thực phẩm này tốt thế nào. Dù so với lúa gạo ăn sẽ không bằng nhưng có thể chống đói, huống chi khoai lang lại không sợ hạn hán, có thể trồng trên đất khô, mà thu hoạch trên từng mẫu sản lượng cao hơn rất nhiều so với lúa gạo. Có thể nói khoai lang này mà xuất ra thì người dân ở Đại Tề này sẽ không lo nạn đói do hạn hán nữa. Cố Tam nghĩ, nếu đem lễ vật này tặng cho hoàng thượng, nhất định sẽ khiến long nhan vui vẻ. Mặc dù, hắn không muốn dùng cách này để được thăng quan tiến chức, nhưng nếu có thể hắn mong có thể giữ chức vụ về hoa màu này, hẳn có thể giúp nông dân được cuộc sống no ấm.

Nghĩ tới đây mắt Cố Tam sáng bừng lên, đối với món lễ vật này ông cảm thấy rất hài lòng. Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương, và Tiểu Ngũ mắt cũng bừng sáng. Đúng vậy, bọn họ còn khoai lang mà, thứ này mà dùng làm lễ vật dâng cho hoàng thượng thì đó chính là món lễ vật quý giá nhất rồi.

“Cha, con... con nghĩ không thể dùng khoai làm lễ vật được.”

Từ Tinh một câu nói như dòng nước lạnh xối vào ngọn lửa bùng cháy trong lòng của Cố Tam. Cũng đồng thời làm mọi người khó hiểu. Cố Tam nghi hoặc nhìn Từ Tinh.

“Tinh nhi, tại sao không được?” Cố Tam chau mày hỏi.

“Cha, cha chỉ mới làm quan mấy tháng, hiện tại còn chưa được lòng tin của hoàng thượng, bây giờ nếu dâng khoai lang lên, chưa nói hoàng thượng sẽ nghĩ thế nào, nhưng người sẽ tin tưởng chúng ta sao? Sẽ tin tưởng rằng khoai lang là có thể ăn, có thể giúp chúng ta chống đói? Cha quên rằng cha và nương lần đầu nhìn thấy củ khoai còn nghi ngờ thứ này không thể ăn sao? Hoàng thượng là vua một nước, thức ăn của ông đều được đựng trong chén bạc, khoai chúng ta dâng lên, đừng nói hoàng thượng, những người khác cũng sẽ không mao hiểm mà ăn thử cái loại thức ăn kỳ lạ mà họ chưa biết. Chẳng lẽ chúng ta lúc đó tự mình ăn thử trước mặt hoàng đế và văn võ bá quan? Lại nói, dù chúng ta ở trước mặt hoàng thượng ăn khoai đi nữa, thì hoàng thượng cũng sẽ không tin rằng khoai lang là dễ trồng và có thu hoạch cao. Lỡ như lúc đó có người có tâm ganh ghét nói ra vào vài câu, có khi chúng ta xui xẻo, chưa kịp biện minh đã bị gán cho tội khi quân nữa. Mà cho dù lúc đó hoàng thượng tin chúng ta, ông cũng phải cho người đem khoai lang đi trồng thử nghiệm. Rồi thì đó cũng là chuyện của vài tháng sau. Nhưng là, đối với quan viên và dân chúng, họ sẽ nghĩ cha dâng khoai lang cho triều đình là vì muốn thăng quan tiến chức, muốn nịnh bợ lấy lòng hoàng thượng chứ không phải giống như ước nguyện của cha là giúp cho dân chúng no ấm, và chuyện chúng ta có được giống khoai lang trở nên thô tục vô cùng.”

(thường trong món ăn có độc khi chạm vào bạc sẽ bị đổi màu)

Từ Tình nói tới đây thì tạm dừng nhìn Cổ Tam một cái, sau đó mới thở dài đầy khó xử. “Cha, khoai lang chúng ta sẽ dâng lên cho hoàng thượng, nhưng không phải bây giờ. Khoai lang chính là con cờ bí mật quan trọng mà chúng ta cần phải cẩn trọng khi dùng tới nó.”

Cổ Tam nghe Từ Tình giải thích xong thì cúi đầu suy nghĩ, cảm xúc có chút rối loạn. Cổ Tam nghĩ, xem ra hấn vẫn chưa đủ tỉnh táo để phân tích sự việc, hấn còn quá vọng động rồi. Cả nhà yên tĩnh tới không yên tĩnh hơn, càng nghĩ càng cảm thấy lời nói của Từ Tình rất đúng.

“Tình nhi, vậy theo con chúng ta phải tìm lễ vật gì đây? Nếu mua lễ vật chúng ta lại không có nhiều bạc, mà dù có nhiều bạc cũng biết mua cái gì?” Cổ Tam ủ rũ mở miệng.

“Cha con muốn hỏi” Từ Tình nhỏ giọng hỏi “Cha, bằng hữu của cha có đáng tin không? Những bằng hữu trong Hàn Lâm Viện của cha đấy.”

Cổ Tam không biết tại sao Từ Tình lại hỏi chuyện này, nhưng ông cũng mở miệng trả lời.

“Có thể tin tưởng, nếu không phải chuyện quan trọng bí mật gì thì cũng có thể tin tưởng.”

Chợt Cổ Tam mắt lóe sáng nhìn Từ Tình, Cổ Tam hỏi: “Tình nhi, con có chủ ý gì rồi phải không?”

Từ Tình gật đầu “Cha, con có cách này, nhưng vẫn không biết có thể dùng không” Từ Tình do dự.

“Không sao, nói một chút cho cha nghe xem” Cổ Tam hi vọng nói.

“Cha, từ khi thiên tai qua đi, kho lương của hoàng gia vì trợ thiên tai mà gần như cạn kiệt, mấy năm nay lại giảm bớt thuế má, bởi vậy kho lương vẫn không thể nào đầy.” Nói tới đây Từ Tình nhìn Cổ Tam, muốn xem ông có hiểu ý nài nỉ chưa.

Cổ Tam nghe Từ Tình nói thì nhú mày suy nghĩ, nhưng lại không nghĩ ra được ý nghĩ của Từ Tình. Cổ Tam mở miệng nói “Tình nhi, con cứ nói tiếp”

Từ Tình gật đầu nghiêm túc nói:

“Cha, nếu đã như vậy tại sao chúng ta không tặng lễ vật cho hoàng thượng là lương thực? Chúng ta sẽ thu mua thật nhiều lương thực sau đó tặng cho hoàng đế. Đối với mọi người có lẽ lễ vật của chúng ta rất đáng buồn cười và cực kỳ thô tục, nhưng đối với hoàng thượng ông sẽ có cách nghĩ khác. Hoàng thượng là vua một nước, đối với kho lương mấy năm nay cạn kiệt dù không nói nhưng trong lòng sẽ rất lo lắng. Nếu lúc này cha bình tĩnh dâng lên món quà này, Hoàng đế chẳng những không trách cha lơ đãng mà sẽ nghĩ rằng cha là một người trung thần, luôn lo nghĩ cho triều đình cho dân chúng. Người sẽ nghĩ cha là người có thể san sẻ được gánh nặng của ông, là một người trung thực thẳng thắn” Nói tới đây Từ Tình nhìn Cổ Tam hỏi lại:

“Cha, cha nghĩ thế nào?”

Cổ Tam nghe Từ Tình nói xong thì thất thần, hiện tại vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Con gái nhỏ của ông rất táo bạo, Cổ Tam nghĩ. Từ khi khai quốc đến nay mấy trăm năm, ông chưa có nghe qua tặng lễ đại thọ cho hoàng đế lấy lương thực để tặng. Nhưng mà, ông cảm thấy sáng kiến này thật không tồi, phải nói là rất rất tuyệt vời nữa. Chợt Cổ Tam do dự.

“Nhưng Tình nhi, tặng lương thực cho hoàng đế chính là không chỉ đơn giản vài trăm cân lương thực là có thể, mà cần phải có một số lượng rất nhiều. Cho dù không vạn cân nhưng cũng phải ngàn cân. Nhưng nếu chúng ta xuất bạc thu mua nhiều lương thực như vậy sẽ dẫn đến mọi người chú ý, có khi lại mang họa vào thân” Cổ Tam lo lắng, chuyện này nhìn thế nào cũng cảm thấy rất mạo hiểm.

Từ Dục và Từ Diệc ngồi một bên cũng gật mạnh đầu, hai người họ cũng cảm thấy như vậy.

Từ Tình nghe Cổ Tam nói thì nở nụ cười, nài nỉ không sao cả nói:

“Cha, bởi vậy con mới hỏi cha bằng hữu của cha có đáng tin không. Nếu được, cha hãy cùng bọn họ thương lượng một chút, chúng ta sẽ cùng họ hùng hạp góp bạc lại với nhau, cùng nhau dâng lễ vật cho hoàng thượng. Tuy là nhìn qua thì cùng một nhóm người làm, nhưng hoàng thượng sẽ điều tra được việc này là do cha khởi xướng. Có khi càng làm ông hài lòng hơn về cha.”

Cổ Tam nghe Từ Tình nói xong thì trợn mắt. Cái này, cái này làm như vậy cũng được sau? Hấn chỉ nghe nói hùng hạp làm ăn chứ chưa nghe nói hùng hạp tặng quà. Cổ Tam lúc này nhìn Từ Tình có thêm chút kính sợ. Đúng vậy là kính sợ. Con gái nhỏ của hấn xem ra không phải thông tuệ bình thường đâu. Nghĩ nghĩ cảm thấy việc này quả không sai. Cổ Tam nhìn cả nhà một vòng, hỏi xem có ai có ý kiến gì nữa không. Thấy cả nhà đều mắt sáng trưng thích thú với cách của Từ Tình, Cổ Tam cười trong lòng.

“Được, ngày mai cha sẽ tìm bọn họ để thương lượng, nếu được thì phải gấp rút cho người đi thu mua lương thực. Nếu trễ sợ sẽ không kịp” Cổ Tam lớn tiếng nói. Nói xong thì cười lớn đầy kích động, tâm ham hư vinh của ông lâu ngày trời dấy, ông nghĩ đến ngày mai mấy vị lão thần kia nghe được cái sáng kiến này của con gái nhỏ của ông thì sẽ có phản ứng thế nào. Nhưng chỉ tiếc không thể nói chủ ý là của con gái nhỏ. Xem ra người làm cha như ông có vẻ... Cổ Tam nở nụ cười, mặc kệ, ai biết đó là con gái của ông kia chứ.

“Cha, nhớ chỉ chọn người đáng tin, và nhất định phải bí mật. Bí mật tới cuối cùng mới tạo được ấn tượng tốt với hoàng thượng” Từ Tình cười cười lên tiếng.

Cổ Tam cười gật đầu, sau đó bước tới ôm Từ Tình nâng lên cao, Cổ Tam nói:

“Cha biết rồi quân sư của cha.”

Cố Tam nói xong thì hôn lên trán nhỏ của nàng mấy cái, bị Từ Tĩnh ghét bỏ chùi chùi.

Hôm sau, Cố Tam mời những bằng hữu của mình đến nhà, sau một hồi khách sáo lòng vòng, Cố Tam nói với bọn họ dự định của ông, cũng kể ra lợi ích của chuyện tặng lễ vật này. Chính là không nói sẽ được hoàng đế khen thưởng, mà nói về vụ kho lương cạn kiệt, hoàng đế đau đầu lo lắng. Cố Tam hỏi bọn họ có muốn góp một tay cùng ông tặng lễ vật này cho hoàng thượng.

Đám người kia nghe Cố Tam nói ý nghĩ của ông thì hết hồn, cả đám ngồi chết trân. Sau đó thì oanh động như pháo hoa nổ. Một đám người kích động nói không thành lời.

Vị quan họ Mao đứng bật dậy nắm tay Cố Tam lắp bắp nói:

“Cố Tam huynh đệ, ta... ta thật tâm bái phục đệ. Ý tưởng kinh thiên động địa như vậy đệ cũng có thể nghĩ ra, Cố Tam đệ, đệ... đệ quả nhiên là con mẹ nó lão tử ta không biết dùng từ nào để khen tặng đệ. Ta không nói nhiều, chỉ một câu lễ vật này ta cũng muốn góp một phần.”

Vị quan họ Mao này có tiếng là người hào sảng, dù ông là một trong những quan văn có tiếng ở kinh thành này, nhưng ông cũng là một người thô tục. Tuy vậy, những người quen biết ông, không một ai cảm thấy khinh thường cái thô tục này của ông. Ở nơi quan trường này, có được một người có tính thẳng thắn hào sảng như thế này cũng rất khó.

Vị quan họ Trầm cũng kích động không kém, ông đứng phắt lên vỗ vai Cố Tam mấy cái

“Cố Tam, Trầm Khanh ta hôm nay cúi đầu trước đệ, ta từ hôm nay quyết tâm đi theo đệ có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu”

Trầm Khanh lời nói như vô tâm, như đùa giỡn. Nhưng làm những người ở đây nghe xong đều chấn động. Trầm Khanh là một trong những người đầu tam giáp của đợt thi trước, một người như vậy nhưng lại không phải là người kinh thành mà là một người ở một thôn nghèo từ phía Đông kinh thành đến. Ông là người không sợ cường quyền, là một người dù chết cũng không khuất nhục. Chính là tuổi của ông chỉ trên dưới bốn mươi. Trầm Khanh người cũng như họ, là một người trầm tĩnh đáng tin cậy. Quan trọng là ông là người duy nhất trong tam giáp không bị vị vương gia kia mua chuộc.

Vị quan họ Lữ nhìn thấy ngay cả người nghiêm túc ít lời Trầm Khanh kia cũng muốn quy đầu về phía Cố Tam thì trong lòng chợt động, ông vờ cợt nhả nói:

“Trầm Khanh, người nói cái gì họa a, theo ta chính là phúc, là phúc thôi a. Cố Tam Sinh, ta cũng quyết phải có một phần trong lễ vật này.” Thật ra ông có chút lo lắng, nhưng mà nhìn thấy phản ứng của mọi người ở đây, ông sợ nếu ông do dự rồi chậm trễ sẽ mất phần của mình.

Những vị quan khác cũng lập tức gật đầu tỏ rõ thái độ rất muốn góp một chân trong phần lễ vật này.

Thấy mọi người như vậy, Cố Tam ngược lại bình tĩnh không một tia nóng vội, ông cười cười sau đó dặn dò mọi người phải tuyệt đối giữ bí mật, không được để lộ chuyện này ra ngoài.

Mấy vị quan kia đương nhiên là hiểu được chuyện này, mọi người đều gật đầu tỏ vẻ chúng ta hiểu rõ.

Có tổng cộng tất cả mười người, trong đó vị quan có phẩm cấp cao nhất là tam cấp, còn lại là ngũ cấp và tứ cấp. Bọn họ quyết định mỗi người sẽ xuất ra mười vạn lượng. Con số đó có thể nói là nhiều, nhưng nếu không bọn họ cầm mười vạn lượng mua lễ vật cũng không thể mua được món đồ tốt, ngược lại cùng nhau gom lại mua lương thực thì đúng là món lễ vật này không chỉ quý trọng bình thường, mà nó còn mang theo một phần tâm tư tình tứ nữa. Cả chín vị quan mặc dù không nói nhiều nhưng trong lòng mọi người đều có số. Xem ra vị tân khoa trạng nguyên năm nay không phải là một người bình thường, xem ra tương lai rất nhanh sẽ vượt qua mặt bọn họ. Chính là dù trong lòng mọi người có chút rối rắm giữa ganh tỵ và ngưỡng mộ, nhưng là không ai vì vậy mà có ý nghĩ xấu gì. Thiễn hạ thái bình còn không phải nhờ vào những người có tâm tư tình tứ như vậy sao. Được rồi, nếu đã không phải địch nhân như vậy bọn họ sẽ trở thành bằng hữu, đi theo người như vậy tương lai đối với bọn họ có lợi không hại.

Cố Tam không bao giờ biết rằng, vì một ý tưởng táo bạo này của Từ Tĩnh lại làm cho ông không tốn một xu tiền lại có thể mua được lòng của những vị bằng hữu này, tương lai bên cạnh ông có thật nhiều người huynh đệ vì mình vào sinh ra tử.

Bạc đã gom đủ, giờ tới lượt phân công xem ai sẽ là người đi thu mua, dĩ nhiên Cố Tam được chọn rồi. Mỗi người mười vạn, mười người nhưng tới một trăm vạn, giao vào tay ai cũng không tin tưởng nổi. Nhưng mà bọn họ lại sẵn sàng tin tưởng mà giao cho Cố Tam. Cố Tam cũng không ngần ngại mà nhận nhiệm vụ này, bởi vì hắn có kinh nghiệm a, huống chi con gái nhỏ nói trong túi nhỏ thần kỳ của nàng còn một số lượng lớn lương thực nữa. Cố Tam muốn dùng luôn số đó nhập vào. Thật ra hắn cũng có chút mong đợi, bởi nếu càng nhiều lương thực, đầu của hắn cũng sẽ ngân cao hơn.

Sau khi trở lại, Cố Tam gọi bốn người Hộ Phong đến giao nhiệm vụ thu mua lương thực cho bốn người họ, đồng thời cũng đều về mấy chục hạ nhân trông để phù trợ cho bốn người Hộ Phong.

Đám người Hộ Phong khi được Cố Tam dặn thu mua lương thực thì bắt đầu hoảng sợ rồi. Lần trước lão gia mua lương thực là lúc có thiên tai, bây giờ lại xảy ra chuyện gì a. Bốn người Hộ Phong lo lắng nhìn nhau, thần sắc bốn người đều hoảng sợ.

Từ Tĩnh sau khi biết được chuyện này thì đen mặt, bốn người này tại sao càng ngày càng... Ôi nàng muốn điên rồi. Từ Tĩnh sợ bọn họ lo lắng quá đâm ra hồng nên gọi bọn họ đến giải thích, đồng thời cũng dặn bọn họ nên kín miệng một chút, vì tiền đồ của lão gia và các vị quan. Bốn người Hộ Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng cảm thấy mình đúng là lo lắng không đầu. Rồi lại cảm thấy cực kỳ vinh dự. Chuyện quan trọng như vậy mà

lão gia và tiểu thư vẫn đem nói cho bọn họ biết, có phải là bọn hắn đã có được lòng tin tuyệt đối của chủ tử Cổ Tam gia?

Bốn người Hộ Phong vì ý nghĩ này mà tâm trạng phần khởi, việc làm được giao vì vậy cũng thuận lợi rất nhiều. Bốn người họ lại nghĩ, đúng như lời tiểu thư nói – “Chỉ cần giữ cho tâm trạng luôn tốt và bình ổn thì mọi chuyện đều sẽ thuận được lợi hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Tử Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Mua thêm hạ nhân

Thời gian gần đây bởi vì mấy người Hộ Phong đi ra ngoài làm việc nên Tử Tình không còn ai đi theo bảo vệ, Cổ Tam thấy vậy vội bàn với Tô thị mua thêm vài người hạ nhân. Tuy hiện tại tính tổng cộng lại số hạ nhân của ông có trên hai trăm người, nhưng trừ mấy người Hộ phong ra những người khác đều có công việc riêng, thân phận của họ cũng đại biểu cho mỗi một tài sản riêng của cả nhà. Nếu hiện tại mang bọn họ về bên cạnh nếu để người có ý nhìn thấy vậy sự việc sớm muộn sẽ bại lộ. Bởi vậy hiện tại cho dù trong tay có nhiều hạ nhân nhưng ông nghĩ vẫn nên mua người mới.

Tô thị nghe Cổ Tam nói dĩ nhiên là đồng ý, dù bà không thích người khác hầu hạ nhưng mà quy củ thì không thể thiếu, cũng không thể để nhi tử nữ nhi bên người không có người hầu hạ. Trước kia thì không sao, nhưng hiện tại không giống với. Nhị Hoa nhà đại bá chỉ là một thêm kim của quan ngũ phẩm nhưng bên mình có tới bốn nha hoàn, nhi tử và nữ nhi của bà bên người nhưng vẫn chưa có một nha hoàn thân cận. Nghĩ như vậy bà càng thêm muốn nhanh một chút mua thêm vài hạ nhân.

Theo kế hoạch, ngày hôm sau Tô thị cho người gọi mấy người Tử Tình đến sau đó cùng nhau ngồi xe ngựa đi đến chỗ môi giới để mua người.

Xe ngựa chạy một mạch quẹo qua nhiều ngõ nhỏ, cuối cùng cũng đến nơi, là một trạch viện lớn. Mấy người Tử Tình vừa bước xuống xe thì có một phụ nhân mập mạp gương mặt phúc hậu cười tươi rói đón bọn họ dẫn vào. Vị phụ nhân này là Thẩm ma ma, người chuyên mua bán các hạ nhân ở kinh thành này. (Ní: nghe như hàng hóa ấy)

Sau khi chào hỏi khách sáo vài câu, Thẩm ma ma vội cho người gọi mấy người đã được đào tạo, dạy dỗ quy củ ra. Có tổng cộng khoảng sáu mươi người, nam đứng một bên, nữ đứng một bên. Trong đó già trẻ bé lớn, cao thấp mập ốm đều có đủ.

Tử Tình nhìn mấy người hạ nhân này tự đứng trong lòng có cảm xúc gì đó không nói nên lời. Nàng còn nhớ mấy năm trước khi bị bắt cóc, sau đó bị bán vào chỗ giống thế này, chính là mỗi ngày đều sống trong lo sợ chờ người đến mua như mấy người họ.

Tô thị thấy Tử Tình thất thần đứng một bên thì khó hiểu, chợt nhớ đến con gái nhỏ khi ấy cũng bị người ta bắt cóc bán vào những chỗ thế này. Tô thị lòng tự dưng lạnh vài phần.

Tử Tình đang thần thờ thì bị kéo vào một vòng ngực ấm áp, bàn tay cũng bị nắm lấy. Tử Tình ngược mắt nhìn, thì ra là Tô thị. Rất nhanh nàng liền hiểu được Tô thị đang nghĩ gì, lấy lại bình tĩnh Tử Tình cười ngọt ngào nói với Tô thị.

“Nương, con không sao, chúng ta vẫn nhanh một chút chọn người thôi”

Tô thị mắt vẫn còn ảm đạm gắt gát đầu, sau đó chỉnh sửa quần áo của Tử Tình cho ngay thẳng lại, mới để cho mấy người Tử Tình đi chọn nha hoàn của mình.

Trước tiên là Tử Dục, Tử Dục đi đảo một vòng bên mấy hạ nhân nam, có khi hỏi người này vài câu, sau đó hỏi người kia vài câu. Cuối cùng dẫn về hai người.

Một người tuổi khoảng 13, da ngăm đen, dáng gầy teo có vẻ ốm yếu. Chính là cặp mắt rất sáng, nhìn vào cho người khác cảm giác là một đứa trẻ thông minh. Người còn lại là một nam tử khoảng 18 tuổi, gương mặt trầm trầm, trong mắt có cường quật. Dù vậy, nhìn qua tổng thể mà nói cũng không tệ.

Kế đến là Tử Diệc. Tử Diệc cũng giống Tử Dục, đi một vòng sau đó dẫn về hai người.

Hai người này tuổi khoảng 12 -13, chính là hai người này có ngoại hình nhìn giống nhau như đúc, có lẽ là huynh đệ song sinh. Nhìn qua hai người này có phần nhu nhược và khiếp sợ.

Tới phiên Tiểu Ngũ, hắn đi qua một vòng, đi lại một vòng, sau đó khó xử đứng gãi đầu cả buổi. Tiểu Ngũ ánh mắt cầu cứu nhìn Tử Tình, hắn thật không biết chọn người nào.

Mọi người thấy vậy cười hai tiếng, Tử Tình cũng không đành lòng để tiểu đệ nhỏ bé bị tổn thương. Nàng bước chậm rãi đi một vòng, nhìn người này một chút, nhìn người kia một chút. Cuối cùng Tử Tình trở lại nói nhỏ vào tai Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ nghe được mặt sáng bừng, sau đó bước tới chỉ vào một nam tử áo đen dẫn ra.

“Nương, con chọn một người thôi.” Tiểu Ngũ nhìn Tô thị nói.

Tô thị gật đầu đồng ý, nhì từ muốn chọn một người vậy sẽ chọn một người. Có gì sau này sẽ mua thêm.

Mấy người Từ Dục đã chọn xong giờ tới phiên Từ Nương và Từ Tinh. Từ Nương bước nhỏ đi một vòng quanh các cô nương, hỏi vài câu này nọ sau đó chọn hai người. Là hai nữ tử có gương mặt thanh tú, tuổi khoảng 13. Nhìn qua có vẻ là những cô nương dịu dàng hiền lễ.

Tới phiên Từ Tinh, nàng cũng đi dạo một vòng, rồi đi tiếp một vòng. Nàng dừng ở chỗ người này soi mói, nhìn chỗ người kia soi mói. Qua một lúc lâu Từ Tinh mới dừng trước mặt hai vị cô nương tuổi khoảng mười tám mười chín. Từ Tinh lên tiếng hỏi:

“Hai người các ngươi là người quen của nhau?”

Câu hỏi đột ngột của Từ Tinh làm hai người họ giật mình, sau đó mới gật đầu.

“Hai người các người biết võ?” Từ Tinh lại hỏi thêm một câu, lần này không chỉ hai người họ giật mình còn làm tất cả mọi người cũng giật mình. Thấm mà ánh mắt lóe sáng. Thật không nghĩ tới hai nha đầu này lại biết võ a, xem ra một chút đòi giá cao hơn mới được.

“Dạ, biết được một chút.”

Từ Tinh gật đầu, nhìn hai người một lát mới hỏi tiếp.

“Hai người tại sao lại bán mình?”

Từ Tinh vẫn cười nhạt nhìn hai người trước mặt, ánh mắt kia chính là dò xét đủ điều.

“Tiểu thư, chúng tôi bán thân là vì muốn báo ân cho ân nhân của mình.” Hai người nữ tử nhẹ giọng trả lời, sau đó bỗng dưng nói “Tiểu thư, chúng tôi có thể thề với trời, khi làm hạ nhân của tiểu thư thì nhất định sẽ trung thành với một mình tiểu thư. Nếu trái lời thề, chết không toàn thây.”

Đột nhiên hai vị cô nương phía trước mở miệng lập lời thề làm Từ Tinh không hiểu nổi làm sao. Nàng vốn chỉ tò mò muốn biết bọn họ tại sao lại bán mình thôi. Bởi vì nhìn khí chất của bọn họ, nàng không cảm giác được họ vì bạc mà bán thân. Lại nghe họ nói họ vì báo ân, Từ Tinh trong lòng cũng tạm buông xuống. Được rồi, nàng cũng tin tưởng ánh mắt của mình, nhìn hai vị cô nương này tuy có chút đặc biệt, nhưng lại là những người thông minh, biết giữ chữ tín. Lúc này khi hai người họ buông lời thề trong mắt của họ toát ra khí thế làm cho người khác không thể xem thường lời thề của họ. Lại nói ở thời đại này lời thề giống như là thánh chỉ vậy, nếu không làm theo thì sẽ chết. Bởi vậy dù tâm còn chút đề phòng nhưng Từ Tinh lại tin tưởng và muốn chọn hai vị cô nương này.

“Được rồi, ta sẽ không hỏi tiếp nguyên do tại sao, nhưng một khi đã là người của ta thì không được có ý nghĩ không nên có gì. Nếu không ta nhất định làm cho các người hối hận vì có ý nghĩ đó.” Từ Tinh thần nhiên nói một câu, nhẹ tênh chỉ như tán gẫu bình thường. Nhưng là đôi mắt trầm tĩnh sâu không thấy đáy kia đảo một vòng những hạ nhân được chọn làm cho bọn họ khê rùng mình.

Tô thị, Từ Dục, Từ Diệc, Từ Nương và Tiểu Ngũ thấy Từ Tinh như vậy thì cười nhẹ, bọn họ nghĩ, tiểu muội, con gái nhỏ thật là càng ngày càng ra dáng.

Hai vị cô nương kia nghe Từ Tinh nói như vậy thì trong mắt lóe ra mừng rỡ cùng thờ phào nhẹ nhõm. Đúng vậy, hai người bọn họ chính là Võ Tâm và Võ Tỷ, là hai người ám vệ mà Hạo Uy đã lệnh họ đi theo ở trong bóng tối bảo vệ Từ Tinh. Thời gian trước Từ Tinh sợ ý bị ngã đập đầu vào xe ngựa làm trán chảy máu xong thì Hạo Uy đổi bọn họ lạnh mặt mấy ngày. Mấy ngày nay hẳn thấy Từ Tinh hay chạy ra ngoài làm cái này cái nọ, thế là có ý định muốn cho hai người Võ Tâm Võ Tỷ bán mình vào Cổ gia để làm nha hoàng thiếp thân cho Từ Tinh. Cũng may, hai người bọn họ may mắn được Từ Tinh chọn trúng, nếu không thật sự không biết phải đối mặt với Hạo Uy thế nào.

.....

Trở về phủ, Tô thị giao mấy người hạ nhân mới mua được cho Từ Tinh để nàng dạy quy củ trong phủ cho bọn họ. Lẽ ra công việc này không phải của Từ Tinh nhưng hiện tại trong phủ mọi người đều bận rộn chỉ có mình Từ Tinh là rảnh rỗi nên mới bị Tô thị bắt làm công việc này.

Trước tiên Từ Tinh để bọn họ tập trung lại rồi đặt tên. Từ Tinh nói.

“Ồ Cổ phủ, họ của hạ nhân đều lấy một chữ Hộ. Còn tên các người tự chọn cho mình.”

Lúc đầu những hạ nhân mới mua về kia đều do Từ Tinh, Cổ Tam và Từ Dục Từ Diệc đặt tên, nhưng từ khi có thiên tai, số hạ nhân mua được lên tới hai trăm người. Nhiều người quá nên cả nhà quyết định để bọn họ tự chọn tên cho mình. Chính là họ thì sẽ lấy họ Hộ.

Trong mấy người kia lần lượt bước ra. Hai người Từ Dục chọn, người nhỏ tuổi thì lấy tên Hộ Ca, người trầm tĩnh thì lấy tên Hộ Nghiêm. Hai huynh đệ sinh đôi do Từ Diệc chọn lấy tên là Hộ Lục, Hộ Thất. Bởi trong nhà bọn họ là Lục và Thất, người còn lại lấy tên là Hộ Mặc.

Đặt tên cho mấy tên nam nhân xong rồi thì tới bốn người nữ. Hai người Từ Nương chọn một người là Hộ Thu, một người Hộ Thủy. Còn hai người của Từ Tinh là Hộ Tâm và Hộ Tỷ.

Đặt tên xong tới dạy quy củ, Từ Tinh lấy trong phòng một tờ giấy ghi chỉ chữ đưa ra, nàng thần nhiên nói:

“Đây chính là quy củ của phủ chúng ta, các người tự mình xem sau rồi làm. Nhớ, ba ngày sau ta sẽ kiểm tra, ai không trả lời đúng thì tự mình chuẩn bị hành trang trở về chỗ cũ.”

.....

Một tháng trôi qua, chuyện thu mua lương thực của mấy người Hộ Phong vô cùng thuận lợi, Cổ Tam vì vậy tâm tình cũng trở nên rất tốt. Hôm nay là ngày hưu mộc (giống ngày nghỉ thứ bảy chủ nhật của mình á, người xưa cứ 10 ngày sẽ nghỉ một ngày, nói là ngày gội đầu của các quan và học sinh á.) Cổ Tam nói muốn cùng cả nhà tự tay gói bánh trôi ăn, giống như ngày trước ở Tây Tử Thôn, cả một nhà cùng nhau gói bánh trôi.

Trong bếp, Cổ Tam nhào bột, Tô thị làm nhân, Tử Dục và Tử Diệc xách nước, Tử Nương nhóm lửa. Tiểu Ngũ và Tử Tinh thì ngồi một bên chờ để gói bánh.

Bột được nhồi xong, Cổ Tam lại tiếp tục nhiệm vụ cán bột. Tô thị làm nhân cũng vừa xong, thế là một nhà cùng nhau ngồi chụm lại gói bánh.

Bánh trôi cũng giống như hoành thánh ở hiện đại, da được làm từ bột mì. Bột mì cán mỏng, Tiểu Ngũ còn nhỏ, tay vụng về, gói mấy cái liền đều bị lòi nhân, Tử Dục cũng không hơn Tiểu Ngũ bao nhiêu, dù gói không lòi nhân nhưng cái bánh vẫn xấu tệ. Không nghĩ đến Tử Diệc thế nhưng gói lại rất đẹp, cái bánh Tử Diệc gói xong đem so với Tử Nương quả là có phần nhỉnh hơn một chút. Tử Diệc vì vậy đắc ý cười không khép miệng được. Cuối cùng Tiểu Ngũ nhìn không được nữa chằm chọc vài câu

“Huynh là đàn ông, đi so đo với nữ nhân, không tiền đồ, quả không tiền đồ” Tiểu Ngũ nói còn không ngừng lắc lắc đầu than thở. Tử Diệc nghe Tiểu Ngũ nói thì phùng mang trợn má, bắt đầu mở miệng đáp lời, nháo tới mức cả phòng bếp rồi loạn mịt mù, cũng may hai người chỉ động khẩu không động thủ, nếu không chưa chắc gì bữa ăn này có bánh trôi ngon để ăn.

Nhìn cả nhà náo nhiệt ầm ập, Tử Tinh tâm trạng rất là tốt. Trong lòng vẫn luôn nghĩ tạ ơn ông trời, tạ ơn ông mang mình đến nơi này, mang mình đến một gia đình có người thân thương yêu. Nghĩ đến những ngày qua dù có vài chuyện không như ý, nhưng là thật sự ngày trôi qua quá hạnh phúc rồi.

“À, Tinh nhi, hôm trước con nói với cha có chuyện muốn nói là chuyện gì?” Tử Diệc và Tiểu Ngũ nháo xong, bánh trôi cũng đã gói gần hết. Cổ Tam lúc này mới nhớ đến mấy ngày trước con gái nhỏ tìm ông nói có chuyện cần bàn. Vừa nghĩ đến Cổ Tam liền buồn miệng rồi.

Tử Diệc và tiểu Ngũ nghe Cổ Tam lên tiếng cũng không đùa giỡn nữa, Cả nhà sáu người liền chuyển ánh nhìn về phía Tử Tinh.

Tử Tinh trên tay dính đầy bột trắng, lại vô tư quên mất mà đưa tay gãi gãi đầu, Tử Tinh có phản nghiêm túc nói:

“Cha, là như vậy. Con muốn hỏi xem cha có ý định gì với khoai lang chưa, con nghĩ đến một cách”

“Hừm, là gì? Mau nói cha nghe thử” Cổ Tam mắt phát sáng nói.

“Cha, con thấy ở thôn Curu Nhân, ở đó có gần trăm mẫu ruộng cạn, bởi vì ruộng cạn nên mỗi năm bọn họ chỉ gieo trồng được một mùa, cái khác chỉ trồng vài loại rau quả. Những tháng này, chúng ta đến đó giúp bọn họ chuẩn bị sửa nhà, đối với người ở đó chúng ta xem như cũng có được thiện danh. Con nghĩ, chúng ta đưa giống khoai lang cho bọn họ, giải thích cho bọn họ biết được lợi ích mà khoai lang mang lại. Sau đó để bọn họ thay chúng ta gieo trồng. Sẽ trồng vào những mẫu ruộng cạn kia, trồng vào sau khi bọn họ thu hoạch mùa vụ đầu của tháng tư năm sau. Dù sao lúc đó bọn họ cũng sẽ không trồng cái gì nhiều trên mấy mẫu ruộng đó, chúng ta có thể dễ dàng thuyết phục bọn họ tin tưởng mà trồng khoai lang của chúng ta. Nhân cơ hội này, chúng ta sẽ cho mọi người biết khoai lang thật ra rất dễ trồng, không kén đất, lại có sản lượng cao. Điều quan trọng là, người ở đó lại là những binh sĩ từng trên chiến trường, mỗi năm đều sẽ được nhận trợ cấp. Hoàng thượng dù không ra mặt nhưng vẫn thường hay cho người khảo sát tình hình của những người đó. Nếu chúng ta trồng khoai, hoàng thượng nhất định sẽ biết. Đến lúc đó người nhất định sẽ triệu hồi cha. Lúc này cha chỉ cần dâng tấu nói về lợi ích của khoai lang cho hoàng thượng, sau đó...” Tử Tinh không nói tiếp, vì hầu như cả nhà đều hiểu được sau đó sẽ thế nào rồi.

Cổ Tam này giờ vẫn im lặng nghe Tử Tinh nói, ông vẫn âm thầm suy nghĩ thiệt hơn. Cuối cùng cảm thấy việc này đúng là không tệ, tuy không đúng theo ý ông lắm nhưng mà làm như vậy có lẽ tốt hơn.

Thật ra Cổ Tam có ý muốn trực tiếp dâng khoai lang cho hoàng thượng, như vậy đối với văn võ bá quan ông sẽ được nâng cao đầu, nói chung trong tâm tư ông vẫn còn chút ham hư vinh. Ông muốn được thăng chức làm một cái gì đó. Nhưng nhớ đến lần trước con gái nhỏ nói qua, ông nếu như làm như vậy người đời sẽ nghĩ ông dâng khoai lang cho hoàng đế là vì muốn thăng chức, không phải vì lo cho lê dân bá tánh. Nghĩ vậy, Cổ Tam trong lòng đã có quyết định. Đúng vậy, ông không thể để mình xa ngã trước lợi danh, ông không thể quên mục đích muốn làm quan ban đầu của mình là gì. Thở phào, Cổ Tam cảm thấy ông rất may mắn, may mắn ở cạnh ông luôn có con gái nhỏ nhắc nhở ông, định hướng cho ông, nếu không ông không chắc tương lai mình có trở nên không còn là mình.

“Tinh nhi, ý kiến này rất tốt, cha nghĩ có thể làm như vậy” Cổ Tam đảo mắt nhìn cả nhà hỏi tiếp “Các con có ai có ý kiến gì không?”

Tử Dục và Tử Diệc nhìn nhau sao đó lắc đầu Tử Dục nói:

“Cha, chúng con cũng cảm thấy làm như vậy thật không sai, đối với dân chúng chúng ta chiếm được được thiện danh, đối với hoàng thượng chúng ta cũng chiếm được thiện cảm. Mặc dù cha không trực tiếp dâng khoai lang cho hoàng thượng, nhưng chúng ta làm như vậy cũng xem như gián tiếp dâng cho hoàng thượng rồi. Đối với việc này, có khi chúng ta còn thu hoạch được nhiều hơn những gì chúng ta nghĩ” Tử Dục lời nói thâm thúy.

Cổ Tam gật đầu, ánh mắt nhìn Tử Dục đầy tán thưởng “Dục nhi hiện nay đã lớn rồi, đã biết suy tính cặn kẽ”

Tử Dục thoáng chút mất tự nhiên, phải nói là ngược lòng. Cha ít khi nào dùng lời nói như vậy tán thưởng bọn hắn.

“Được rồi, cha con các người. Hôm nay nói sẽ cùng ta làm bánh, cuối cùng đâu, các người lại lòi chuyện vào bàn, bánh lại để một mình ta và Nương nhi làm. Một chút cha con các người, mỗi người chỉ được ăn ba cái bánh.” Tô thị thấy không khí hiện tại không sai thì cười cười mắng.

Cố Tam thấy thê tử oán trách chẳng những không e ngại ngược lại nở nụ cười nháy mắt với bà, thành công làm Tô thị nhanh đỏ mặt. Cố Tam nói:

“Nương tử, nàng xem, này giờ là ta nhồi bột, là ta cán bột. Không phải vẫn là làm đó sao? Ngoang đừng có giận vì phu.”

Tô thị bị Cố Tam hành động và lời nói làm cho ngượng ngùng, bà liếc mắt nhìn Cố Tam một cái, sau đó phúi áo đứng lên, miệng vẫn không quên đáp lại:

“Người, càng ngày càng không đứng đắn”

Mấy người Từ Tĩnh nhìn thấy cha và nương tình cảm khấn khít thì nhìn nhau cười, nắm đũa trẻ cùng nhau tùm đầu lại một chỗ thì thảo to nhỏ. Cố Tam ngồi một mình bên này ngược lại cảm thấy có chút ngượng ngùng. Nhìn mấy đứa con xi xào xi xào, lâu lâu còn nở nụ cười đầy dè dặt. Hắn thế nhưng không biết nên đi hay ngồi lại chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Gặp Lại Hạ Thiên và Nhị Nha

Kinh thành mấy ngày nay bởi vì sắp đại thọ của hoàng đế nên rất náo nhiệt. Nhất là những nơi tổ chức đấu giá như Thiên Hạ Lâu. Cứ cách hai ba hôm lại có một buổi đấu giá, rất nhiều kỳ trân dị bảo xuất hiện ở đó. Tất nhiên, người đến tham dự buổi đấu giá đa phần đều là các quan viên đại thần.

Từ Tĩnh mấy ngày nay ở nhà buồn bức tới mức meo ròi, vậy nên hôm nay nàng mới cùng Hộ Tỷ đi ra ngoài dạo chơi một chút. Đi một lúc lâu, Hộ Tỷ thấy Từ Tĩnh một bộ dạng xem náo nhiệt thì mở miệng nhắc nhở:

“Tiểu thư, nếu không chúng ta đến từ lâu ăn một chút hãy đi tiếp.”

Nghe Hộ Tỷ nhắc, Từ Tĩnh mới phát hiện cái bụng mình hiện tại đang đánh trống. Gật đầu với Hạ Tỷ, Từ Tĩnh liền quay đầu đi ngược lại.

Bởi vì không muốn làm cho người khác chú ý, nên mặc dù trong tay có bạc nhưng cả nhà Từ Tĩnh luôn rất khiêm tốn trong việc chi tiêu. Thông thường những thiên kim công tử con nhà quan, bọn họ ăn, mặc, dùng lúc nào cũng chọn cái tốt nhất để biểu lộ thân phận cao quý thì cả nhà Từ Tĩnh thì lại khác. Cả nhà nàng luôn chọn cách khiêm tốn mà làm. Bởi vậy, thay vì đến Đệ Nhất Lâu- từ lâu dành cho các thiên kim công tử ở trước mặt, thì Từ Tĩnh và Hộ Tỷ lại cùng nhau đi ngược lại đến Đa Cư Quán. Từ lâu dành cho những thường dân.

Đa Cư Quán là do một vị thương nhân mở ra, giữa cái kinh thành xa hoa này đâu đâu cũng có thể lực phía sau chống đỡ thì Đa Cư Quán lại là một quán độc lập hoàn toàn, không có lấy nửa điểm quan hệ với quan viên.

Khách nhân đến Đa Cư quán phần nhiều đều là thường dân hoặc thương dân, ít khi có quan viên quý tộc ghé vào. Không phải bởi vì thức ăn ở quán không ngon, mà là những người quý tộc bọn họ ngại làm mất thân phận của mình khi đi đến những nơi bình dân như vậy. Có thể vì vậy nên Đa Cư Quán trông mỏng manh không người chống lưng nhưng ngược lại vẫn đứng vững gót chân ở kinh thành này, không bị những người có quyền thế chèn ép. Hoặc cũng có thể nói những người kia xem thường chèn ép một thương nhân.

Trong đại sảnh Đa Cư Quán.

Từ Tĩnh sau khi gọi món ăn xong thì liền nhàm chán ngồi chống cằm. Lúc này tính bằng giờ hiện đại thì phải gần 10 giờ, mười giờ ở hiện đại thì chưa đến giờ ăn trưa, nhưng người ở đây buổi sáng dậy rất sớm, nên thường thường khoảng giờ này chính là buổi ăn trưa của họ. Vậy nên lúc này khách lục tục đến rất đông, những bàn trống gần bàn của Từ Tĩnh cũng bắt đầu chen chúc. Nhưng hôm nay có phần khác hơn mọi hôm là trong số khách chen chúc đó có không ít các thiên kim công tử nhà quan, những người bình thường rất khinh bỉ nơi này.

Từ Tĩnh khó hiểu, phải biết bình thường nếu bọn họ không tụ tập ở Đệ Nhất Lâu thì cũng sẽ đến Đệ Nhị Lâu, Đệ Tam Lâu. Hôm nay không biết ngọn gió nào thổi đám người này đến cái nơi chật hẹp khi họ cò gáy này. Càng nhìn càng khó hiểu, Từ Tĩnh bèn hỏi nhỏ Hộ Tỷ xem nàng ta có biết nguyên nhân.

Hộ Tỷ nghe Từ Tĩnh hỏi xong thì cười cười, nàng cúi đầu nói nhỏ vào tai Từ Tĩnh vài câu.

Nghe xong Từ Tĩnh cười trố mắt. Cũng quá khoa trương đi. Thì ra bởi vì đại thọ hoàng đế, các quan viên vì muốn tích góp bạc để mua quà nên chi tiêu cho các công tử thiên kim bị cắt giảm một nửa, mà mấy vị công tử kia vốn đã quen ra ngoài ăn chơi, nhưng bây giờ bạc lại hạn chế. Mấy cái từ lâu đệ nhất đệ nhị kia đừng nói ăn một bữa, tới trả tiền phòng thôi bọn họ đã muốn tiêu hết bạc rồi. Bất đắc dĩ, bọn họ đành phải cùng nhau kéo đến nơi này.

Cười xong, Từ Tĩnh cũng bắt đầu dùng bữa. Hôm nay nàng gọi ba món, đó là đùi gà chiên giòn, cá lóc nướng rau răm và món canh bông cải trắng. Ở Đa Cư Quán này có rất nhiều món hợp khẩu vị của Từ Tĩnh. Mà giá cả ở đây cũng không quá mắc, ăn một bữa cũng không tốn kém bao nhiêu.

Đang ăn được một nửa bỗng nhiên Từ Tĩnh nhớ đến một chuyện, nàng liền nói với Hộ Tỷ.

“Hộ Tỷ người cho người mang xe ngựa đến đi, một lát ta muốn đi Cưu Sĩ Thôn.”

Hộ Tỷ ở một bên khom người hô “Dạ” một tiếng rồi đứng lên tay xoay người rời đi. Trước khi rời khỏi, Hộ Tỷ động tay vài cái. Lúc này trên mái nhà liền có một tiếng vang thật nhỏ mà chỉ mình Hộ Tỷ có thể nghe được.

Hộ Tỷ là đang ra hiệu hỏi ám vệ trong bóng tối. Bởi vì Hạo Uy muốn Từ Tinh tuyệt đối an toàn nên từ khi Hộ Tỷ và Hộ Tâm trở thành nha hoàn thân cận của Từ Tinh thì đã điều đến hai ám vệ mới.

Nghe được ám hiệu trả lời, Hộ Tỷ yên tâm bước nhanh rời đi.

Bởi vì khách đông, nên khi ăn xong Từ Tinh liền gọi tiểu nhị lại thanh toán tiền rồi nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài nhường lại chỗ ngồi cho khách nhân khác. Chính là lúc này, khi Từ Tinh vừa đi đến cửa thì bỗng nhiên có người đứng chắn trước mặt nàng.

“Từ Tinh muội? Là Từ Tinh muội muội sao?”

Bị người khác điểm danh, Từ Tinh nghi hoặc ngẩng đầu.

Trước mặt nàng là một cô nương tuổi tầm khoảng mười bảy mười tám, mắt mờ to nhìn nàng đầy kinh ngạc. Từ Tinh nhíu mày suy nghĩ. Nàng có quen với vị cô nương này sao? Suy nghĩ một hồi trong đầu liền lóe sáng.

“Tỷ là... là... Hạ Thiên tỷ?” Người này không phải là Hạ Thiên tỷ sao? Cái người mà ngày trước khi nàng bị bán vào đại viện đã cùng nàng chạy trốn đó. Nhưng không phải lúc này tỷ ấy nên ở cùng với Nhị Nha ở Hạt gia thôn gì đó sao? Tại sao lại đến kinh thành rồi.

“Đúng rồi, là ta. Muội... muội thật sự là Từ Tinh muội muội?”

Cô nương kia nghe Từ Tinh nói đúng tên mình thì mừng rỡ hô lên. Đôi mắt sáng bừng nhìn chăm chăm Từ Tinh.

Từ Tinh gật đầu, sau đó bước tới gần Hạ Thiên quan sát, nàng ngạc nhiên hỏi:

“Hạ Thiên tỷ, tại sao tỷ ở đây? Không phải tỷ đang ở cùng Nhị Nha tỷ sao?”

Nghe Từ Tinh hỏi, Hạ Thiên ánh mắt đang vui mừng liền chuyển sang ảm đạm. Nàng nhấp máy môi vài cái, sau đó bỗng dưng rơi nước mắt.

Thấy Hạ Thiên không nói lời nào mà tự nhiên khóc, Từ Tinh rối rắm không hiểu làm sao. Chợt, mắt Từ Tinh lóe lên. Chớ không phải là...

Từ Tinh bước tới vịn cánh tay Hạ Thiên kéo nàng qua một bên nhíu mày nói:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tỷ đừng khóc, mau nói muội biết a.”

Hạ Thiên nhìn Từ Tinh rồi nhẹ lau nước mắt bắt đầu nghẹn ngào kể lại.

Gần giống với suy đoán của Từ Tinh, thì ra sau khi chia tay với Từ Tinh ở Tô Dương trấn. Hạ Thiên và Nhị Nha một mực ngồi xe ngựa đi đến nhà Nhị Nha. Nhưng khi đến nơi, không thấy cha nương của Nhị Nha đâu, ngôi nhà của Nhị Nha ở trở nên hoang tàn lạnh lẽo. Nhị Nha lúc đó hoảng hốt bèn đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng tìm mãi không thấy một bóng người. Hỏi người trong thôn xem đã xảy ra chuyện gì cuối cùng mới biết được, bởi vì cha và nương Nhị Nha bán nàng nên bị người trong thôn xa lánh, họ nói cha và nương Nhị Nha là người tham phú quý, là người không có lương tâm, đem con mình ra bán để lấy bạc tiêu xài. Cha và nương Nhị Nha vì xấu hổ nên chưa đầy một tháng đã cuốn gói rời khỏi đi chỗ khác sinh sống.

Hạ Thiên và Nhị Nha lúc đó hoảng loạn không biết làm sao. Cuối cùng hai người quyết định đi tìm Từ Tinh xin giúp đỡ. Nhưng ai ngờ được trên đường đi họ gặp một vị phu nhân đang muốn treo cổ tự tử ở bên đường, Hạ Thiên và Nhị Nha không nghĩ ngợi mà xông lên đem vị phu nhân kia cứu xuống. Vị phu nhân kia sau khi tỉnh dậy thì ôm Hạ Thiên và Nhị Nha khóc lớn, bà ta nói con gái bà vừa mới chết, bà cũng không muốn sống nữa bà muốn đi theo con gái của mình.

Cảm động trước tình mẫu tử thiên liên, Hạ Thiên và Nhị Nha liền an ủi vị phu nhân kia rất nhiều, khuyên bà ta không nên tìm đến cái chết. Cuối cùng vị phu nhân đó suy nghĩ thông suốt, đã không còn muốn tìm cái chết nữa. Chẳng những vậy, bà còn muốn nhận hai người Hạ Thiên và Nhị Nha làm con gái nuôi. Bà ta nói Hạ Thiên và Nhị Nha rất giống con gái ruột của bà.

Trong lúc khốn khó, lại không có nơi nương tựa. Tự dưng có một vị phu nhân hiền lành giàu có muốn nhận mình làm con nuôi, ai lại không động tâm?

Hạ Thiên và Nhị Nha sau khi suy nghĩ liền đồng ý với vị phu nhân kia.

Ở thời này, làm con nuôi cũng gần giống như làm con ruột, phải đến quan phủ đóng dấu nhập gia. Cứ nghĩ Hạ Thiên và Nhị Nha may mắn gặp được quý nhân, ai ngờ lại hoàn toàn trái ngược. Vị phu nhân kia chính là người chuyên đi lừa gạt những thiếu nữ nhẹ dạ để đem bán. Bà ta thường giả trang thành một vị phu nhân phú quý rồi đi đến những thôn nghèo giả vờ vừa chết con rồi nhận những cô nương con nhà nông dân làm con nuôi. Sau khi mang họ đến quan phủ để họ nhập gia, bà ta liền quanh mình chính đại đem những thiếu nữ kia đi bán.

Bởi vì trong hộ tịch của bà ta Hạ Thiên và Nhị Nha mang thân phận làm con nên bà bán rất dễ dàng. Chỉ cần một liều thuốc mê rồi cho hai nàng đóng dấu tay là đã bán thành công. Đến lúc Hạ Thiên và Nhị Nha tỉnh dậy thì đã bị bán vào đại viện, muốn cáo quan cũng không ai xử bởi vì khế ước bán thân đều đầy đủ cả rồi, còn có dấu tay của hai người họ và dấu tay của cái người ác độc kia.

Cứ như vậy, Hạ Thiên và Nhị Nha lần nữa bị bán. Nhưng may mắn, lần này bị bán vào đại viện đảng hoàn chớ không phải nơi giáo dưỡng cô nương đến kỹ viện. Sau đó hai Hạ Thiên và Nhị Nha được bán vào một hộ thương nhân. Hạ Thiên với tính tình cẩn thận điềm đạm, Nhị Nha thì giỏi giang siêng năng nên hai người rất nhanh được nâng lên từ hạ nhân giặt giũ thành nha hoàn đi theo hầu hạ vị cô nương. Sao lại kinh thành mở hội thi, lão gia nhà đó thi đậu. Kết quả bọn họ liền chuyển từ thôn xa xôi đến kinh thành này.

Hạ Thiên vừa kể vừa rầm rức khóc, còn Từ Tĩnh nghe vậy thì nhủ mi. Xem ra cái thời này thật là không an toàn. Không, phải nói là bọn buôn người ở thời nào cũng có, mà thủ đoạn của họ đều rất tinh vi. Từ Tĩnh nắm chặt tay thầm hứa, nàng nhất định phải tìm cách bắt hết những người đáng chết kia.

“Từ Tĩnh muội, vậy còn muội, tại sao muội lại ở kinh thành này?” Hạ Thiên khóc xong liền nhìn Từ Tĩnh tò mò, thấy trang phục của Từ Tĩnh là trang phục bình dân, Hạ Thiên suy đoán, chẳng lẽ Từ Tĩnh muội cũng bị bán làm nha hoàn giống như nàng và Nhị Nha?

Nghe Hạ Thiên hỏi Từ Tĩnh không hiểu sao có chút khó mở miệng trả lời. Nàng gãi gãi đầu có chút do dự, vừa hay lúc này Hộ Tỷ đã trở lại.

“Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị xong, tùy thời đều có thể xuất phát.” Hộ Tỷ đi đến trước mặt Từ Tĩnh cung kính nói, ánh mắt lại liếc nhìn Hạ Thiên lên xuống dò xét mấy lần.

Nghe Hộ Tỷ gọi Từ Tĩnh là tiểu thư, lại thấy bộ dạng cung kính của Hộ Tỷ đối với Từ Tĩnh, Hạ Thiên kinh ngạc. Từ Tĩnh muội là tiểu thư? Là tiểu thư sao? Từ Tĩnh muội không phải là nha hoàn, không phải là cô nương mà là tiểu thư? Là tiểu thư thì ít nhất cũng là con của Từ Tài. Hạ Thiên bỗng nhiên trong lòng có thứ gì đó vỡ vụn khó nói nên lời, nàng nhanh cụp mắt không nhìn Từ Tĩnh nữa.

Thấy phản ứng của Hạ Thiên Hộ Tỷ nhủ mi còn Từ Tĩnh thì thờ dài nói:

“Hạ Thiên tỷ, cha muội mấy tháng trước cũng đến đây dự thi. Nhờ phúc của ông bà nên cha muội thông qua được, bởi vậy nên hiện tại muội mới ở đây.”

Từ Tĩnh vừa nói vừa chậm chậm cầm tay Hạ Thiên, giọng nói nhẹ nhàng như an ủi. Hạ Thiên nghe vậy nụ cười trên mặt có chút gượng gạo nói.

“Từ Tĩnh muội, chúc mừng muội. Nhìn lại ba người chúng ta muội là may mắn nhất, có cha làm quan, lại có nương yêu thương. Không giống tỷ và Nhị Nha, bọn tỷ...” Hạ Thiên nói tới đây thì nước mắt lại rơi. Nàng còn muốn nói gì đó nhưng đúng lúc này, trên đường có chiếc xe ngựa lớn lớn vừa dừng lại. Hạ Thiên nhìn thấy xe ngựa thì hoảng hốt đứng lên. Ánh mắt do dự nhìn Từ Tĩnh một cái sao đó chạy nhanh đến chiếc xe ngựa khom lưng cung kính đứng một bên chờ đợi.

Nhìn hành động của Hạ Thiên, Từ Tĩnh đã phần nào đoán ra. Xem bộ cái người trong xe ngựa này là chủ tử của Hạ Thiên. Nhìn bộ dạng sợ hãi khép nép của Hạ Thiên, Từ Tĩnh không hiểu sao trong lòng có chút không thoải mái. Liếc Hộ Tỷ một cái, Từ Tĩnh chậm rãi bước về phía xe ngựa.

“Tiểu muội, muội cũng đang ở đây à?”

Bỗng dung lúc này trong xe ngựa vang lên tiếng của Từ Nương, cùng lúc này, màn xe ngựa được kéo ra, Từ Nương từ trên xe bước xuống, theo phía sau Từ Nương là một vị tiểu thư khác, người này Từ Tĩnh có gặp qua, là vị tiểu thư của Tổng phủ Tổng Như Mai.

Tổng Như Mai là bạn hữu của Từ Nương, nàng cũng là người của Hội Tam Uyên. Như Mai đã từng ghé Cổ phủ hai lần, nhưng những lúc đó Từ Tĩnh đều chạy ra ngoài chơi. Có gặp mặt cũng chỉ nhìn thoáng qua một lát. Có lẽ bởi vì vậy nên Từ Tĩnh mới không biết được Hạ Thiên và Nhị Nha là nha hoàn của Như Mai.

Hôm nay Như Mai và Từ Nương cùng nhau đến hội Tam Uyên. Sau đó Như Mai mời Từ Nương đến tửu lâu dùng cơm. Lẽ ra là tới tửu lâu Vạn Phúc, nhưng Từ Nương cũng giống như Từ Tĩnh, đều thích thức ăn ở Đa Cư Quán, bởi vậy mới nói với Như Mai cùng nhau đến đây ăn.

Vốn Như Mai để cha Hạ Thiên đi trước để đặt bàn, cũng vì như vậy nên Hạ Thiên mới gặp được Từ Tĩnh ở chỗ này.

“Nhị tỷ, Như Mai tỷ, là hai tỷ a, muội còn tưởng là người nào nữa chứ” Từ Tĩnh nhìn Từ Nương và Như Mai cười nói.

“Từ Tĩnh muội tưởng chúng ta là người nào a” Như Mai bước tới trước mặt Từ Tĩnh nhìn nàng cười hỏi.

Từ Tĩnh chỉ cười không có đáp lời, bởi vì lúc này nàng đã nhìn thấy Nhị Nha đứng phía sau Như Mai đang trợn mắt đầy kinh ngạc nhìn nàng.

“Từ Tĩnh... là Từ Tĩnh phải không?”

Nhị Nha mắt mở to buột miệng hỏi. Câu hỏi của Nhị Nha thành công làm cho Từ Nương và Như Mai quay đầu lại nhìn nàng. Như Mai nhủ mảy mắng.

“Từ Thiên, người làm sao lại có thể kêu tên Từ Tĩnh muội trông không như vậy? Quy củ người học được ở đâu rồi hả?” (Từ Thiên là tên do Tổng Phủ đặt cho Nhị Nha)

Nhị Nha khẽ rung mình, thân hình thoáng chốc cứng đờ, ánh mắt nhìn Từ Tĩnh có chút không dám tin. Nhị Nha nhanh chóng cúi đầu thật thấp luôn miệng nói nô tỷ sai rồi.

Nhìn thấy như vậy, Từ Tĩnh cảm thấy trong ngực ngẹn lại một hơi. Nàng xua tay với Nhị Nha sau đó mới nhìn Như Mai nói:

“Như Mai tỷ, đừng mắng nàng. Bọn muội là người quen của nhau.”

Từ Tinh vừa nói vừa đưa ánh mắt nhìn Hạ Thiên và Nhị Nha. Như Mai và Từ Nương nghe Từ Tinh nói thì hơi giật mình, mắt nhìn Hạ Thiên và Nhị Nha mang theo dò xét.

“Các người tại sao lại quen nhau? Chuyện này... là như thế nào?” Như Mai nhíu mày tò mò hỏi.

“Ừmm...” Từ Tinh âm ờ nhìn một vòng, cảm thấy đứng trên đường lớn nói chuyện thật không phải phép.

“Nhị tỷ, Như Mai tỷ, hay là chúng ta tìm một túp lều ngồi nói chuyện đi. Đứng ở đây...” Từ Tinh không nói tiếp nhưng hai người Từ Nương và Như Mai đều hiểu, hai người gật đầu rồi nhanh chóng lên xe ngựa hướng túp lều gần đấy đến.

Trong phòng riêng ở túp lều Vạn Chi, Như Mai sau khi nghe đầu đuôi câu chuyện thì kinh ngạc mở to mắt. Sau một hồi trầm mặt, Như Mai liền nói với Hạ Thiên và Nhị Nha.

“Tư Thâm, Tư Thiện, thì ra hai người bị người ta lừa gạt nên mới bán thân, nếu đã vậy, sau này bất cứ lúc nào hai người muốn chuộc lại khế ước thì cứ nói. Ta sẽ thành toàn cho hai người”

Mấy năm ở chung, dù là tôi tớ trong nhà nhưng Như Mai đối với Nhị Nha và Hạ Thiên cũng xem như có chút tình cảm. Hiện tại Như Mai mới biết được bọn họ là bị ép bán thân chứ không phải thật tâm nguyện ý. Huống chi hai người này là người quen của Từ Tinh. Đã là như vậy, Như Mai làm sao có thể xem như là không biết chuyện gì. Cho Hạ Thiên và Nhị Nha chuộc thân, cũng giống như là làm cho Từ Tinh thiếu nằng một ân tình.

Hạ Thiên và Nhị Nha nghe Như Mai nói thì mừng rỡ, Hạ Thiên rất nhanh quỳ xuống trước mặt Như Mai dập đầu nói nằng muốn chuộc thân ngay bây giờ.

Nhị Nha thì khác, trong mắt có rối rắm và do dự, nhưng nằng và Hạ Thiên mấy năm nay hoạn nạn có nhau, ở cạnh nhau dần dần tình cảm cũng như tỷ muội. Nên mặc dù không muốn rời khỏi Như Mai, Nhị Nha vẫn chọn đi cùng Hạ Thiên.

Mấy năm làm việc ở Tổng Phủ, lương hàng tháng của Hạ Thiên và Nhị Nha gom lại cũng vừa đủ để chuộc thân. Hạ Thiên trong thời gian qua vẫn luôn hi vọng chuộc lại khế ước, bỏ đi thân phận hạ nhân. Bởi vậy lúc này thấy cơ hội đến. Hạ Thiên làm sao có thể để vuột mất cơ hội này.

Như Mai thấy Hạ Thiên và Nhị Nha không một chút chần chờ liền xin chuộc thân thì trong mắt lóe lên chút cô đơn, nhưng rất nhanh nằng đã che dấu mất. Dù vậy, Từ Tinh ngồi một bên vẫn thấy rõ ràng. Chỉ là nằng, nhà ta bởi vì sắp có đám cưới của muội muội nên khá bận rộn. Trang hoàn nhà cửa, sắp xếp đồ đạc, đặt bàn ghế chén bát. Nhưng ta lại lo lắng một chuyện quan trọng hơn. là Đãi khách. Ta là một người hướng nội, bình thường không thích giao tiếp. Nếu trong hoàn cảnh khác ta có thể giả ngu ngồi một góc nghe người ta nói chuyện. Nhưng lần này ta lại là chủ nhà, nói thế nào cũng không thể giả câm được. Mọi người, ai có kinh nghiệm nói chuyện với khách khứa bà con xa gần làm ơn dạy cho ta với. Gợi ý cho ta vào ngày đám phải làm gì, nói chuyện như thế nào.

Ta nhưng rất lo lắng, các tỷ muội huynh đệ mau giúp ta.)

Ngoài dự đoán của mọi người, sau khi được Như Mai hứa cho chuộc lại khế ước thì Hạ Thiên kéo Nhị Nha đến trước mặt Từ Tinh quỳ xuống nói:

“Từ Tinh muội, bây giờ tỷ và Nhị Nha đã không còn chỗ để đi rồi, người hiện tại bọn tỷ quen biết chỉ có một mình muội. Chúng ta trong lúc hoạn nạn đã cùng nhau vượt qua, cũng là nhờ muội mà bọn tỷ mới không bị bán vào nơi phong trần nhơ nhuốt. Tỷ... Tỷ không biết phải tạ ơn muội thế nào, bây giờ chỉ mong muội có thể cho tỷ và Nhị Nha được đi theo hầu hạ muội. Tỷ sẽ dùng cả cuộc đời này của mình để trả ơn cho muội. Xin muội hãy thu nhận bọn tỷ.”

Hạ Thiên nói xong thì ánh mắt trong mong nhìn Từ Tinh, đôi mắt kia còn long lánh nước mắt, nhìn qua quả thật làm tâm người khác mềm đi.

Từ Tinh thấy Hạ Thiên như vậy thì nhíu mày, trong lòng có chút không vui. Hạ Tỷ đây là đang làm khó mình sao? Từ Tinh nghĩ.

Từ Tinh một ngụm thẳng thừng từ chối. Nằng nói:

“Hạ Thiên tỷ, tỷ không cần như vậy. Chuyện lần trước chỉ là nhấc tay chỉ lao mà thôi, cũng không phải chuyện trọng đại gì. Lại nói, thời gian đó tỷ và Nhị Nha cũng chăm sóc muội rất nhiều, nên giữa chúng ta vốn không có ai nợ ân tình của ai. Hiện tại tỷ đã chuộc lại khế ước vậy thì tỷ hãy cùng Nhị Nha sống cuộc sống thuộc về các tỷ. Còn chuyện trả ơn... Muội hiện tại không dám nhận”

Từ Tinh lại nói rất nhiều, nói rằng bọn họ cần có cuộc sống của riêng mình, không cần vì trả ơn mà tiếp tục dấn thân vào con đường làm tôi tớ. Từ Tinh còn nói, sau khi trở về sẽ cho người mang tặng Hạ Thiên và Nhị Nha để hai người họ làm vốn mà sinh sống.

Nhưng dù Từ Tinh nói thế nào thì Hạ Thiên và Nhị Nha cũng nhất quyết muốn đi theo Từ Tinh, hai người nói sẽ không cần bạc, chỉ cần ngày hai bữa cơm là được. Ngoài ra có thể giao cho các nằng làm bất cứ công việc gì, chỉ cần để hai người họ được đi theo Từ Tinh là họ đã mãn nguyện lắm rồi.

Từ Tinh thấy sự việc bị biến đổi đến như vậy thì nhíu mày. Vừa chuộc thân xong lại chạy đến chỗ nằng xin bán thân, đạo lý gì đây a. Không sợ làm như vậy sẽ khiến Như Mai không vui sao? Đưa mắt nhìn Như Mai, chính là ánh mắt Như Mai lúc này chỉ có chút buồn, ngoài ra không có tia khó chịu nào. Còn có nằng ta nhìn mình giống như đang muốn cầu tình dùm cho Hạ Thiên và Nhị Nha. Từ Tinh nhíu chặt mày sau đó mới thở dài nói:

“Thôi được, hai tỷ nếu muốn theo ta vậy thì theo thôi. Chỉ là làm công việc gì thì khi về phủ nương ta sẽ sắp xếp cho hai tỷ. Mỗi tháng hai tỷ vẫn được nhận tiền lương bằng với những người người khác. Quan trọng là chỉ cần hai tỷ muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể chuộc thân.”

Hạ Thiên và Nhị Nha thấy Từ Tinh đồng ý thì vui mừng. Hai người ở trước mặt Từ Tinh dập đầu mấy cái.

Nếu hạ nhân chuộc thân thì nhất định sẽ tới quan phủ để đổi nô tị thành hộ tị, nhưng hiện tại là đổi chủ nên cũng không cần phải đến quan phủ làm gì. Chỉ cần chuyển giao lại khế ước rồi đóng dấu tay là được. Và vì như vậy, nên khế ước bán thân của Hạ Thiên và Nhị Nha bán cho Từ Tinh chính là khế ước sinh tử.

Cùng ngày hôm đó Hạ Thiên và Nhị Nha đã đi theo Từ Tinh về Cổ Phủ.

(Giải thích: khi trước Hạ Thiên, Nhị Nha và Từ Tinh đều bị bán một lần rồi, cũng có khế ước bán thân. Vốn dĩ nếu bọn họ đã bán thân thì cho dù có chạy trốn cũng không thể nào lấy lại được hộ tị nữa. Nhưng mà chỗ thu mua mấy người Từ Tinh lần đó là nơi buôn bán hạ nhân trái phép, mặc dù báo quan, nhưng Thạch gia kia bị Mộc Khách Niên cho người điều tra và bắt giữ. Vì vậy khế ước gì đó không còn giá trị nữa. Bởi vậy cho dù mấy người Từ Tinh bỏ trốn cũng không sợ bị quan phủ bắt trở về. Nhưng lần bán thân của Hạ Thiên và Nhị Nha sau này, có khế ước hẳn hoi, lại có đóng dấu của quan phủ. Bởi vậy hiện tại cho dù Hạ Thiên và Nhị Nha có trốn được cũng không thể nào sống bình thường như một lương dân. Mà chỉ có thể sống chui sống nhủi chạy trốn quan phủ.)

Chờ công việc xong xuôi cũng đã gần chiều, Từ Tinh cũng không còn tâm trạng đi Cưu Sĩ thôn nữa. Nàng mang theo Hạ Thiên và Nhị Nha về Cổ phủ, sau đó phân bổ hai người họ vào phòng châm tuyền. Ở Cổ phủ, công việc thoải mái nhất chính là ở phòng châm tuyền. Bởi vì ở Cổ Phủ quần áo của mấy người Cổ Tam Từ Tinh điều do tự tay Tô thị và Từ Nương làm. Phòng châm tuyền chỉ làm quần áo cho mấy trăm người hạ nhân thôi. Chính là vì làm quần áo cho hạ nhân nên công việc không có quá khó khăn.

Hạ Thiên và Nhị Nha thấy Từ Tinh sắp xếp cho mình làm ở phòng châm tuyền chứ không phải là nha hoàn thân cận của nàng thì có chút buồn bã, bọn họ là thật tâm muốn được ở bên cạnh Từ Tinh, làm nha hoàn cho Từ Tinh. Nhưng Từ Tinh đã đề các nàng làm ở phòng châm tuyền thì hai nàng sẽ cố gắng làm tốt công việc của mình, sẽ không để Từ Tinh thất vọng khi đã thu nhận bọn họ.

Từ Tinh đem Hạ Thiên và Nhị Nha về phủ Cổ Tam và Tô thị liền biết được. Hôm đó Cổ Tam và Tô thị đã gọi hai người Hạ Thiên và Nhị Nha đến nói một ít chuyện sau đó để hai nàng trở lại phòng châm tuyền.

Thật ra, nếu là người khác thì đã để Nhị Nha và Hạ Thiên làm con nuôi rồi, hoặc là ban thưởng một danh phận nào đó cho hai nàng. Bởi vì Hạ Thiên và Nhị Nha dù sao cũng là người quen biết lúc hoạn nạn của Từ Tinh, theo lẽ... bọn họ là người cần được chiếu cố.

Nhưng Cổ Tam và Tô thị không làm vậy, sau khi nghe Từ Tinh và Từ Nương tường thuật lại đầu đuôi câu chuyện Cổ Tam lại trầm mặt có vẻ suy nghĩ cái gì đó.

Còn Từ Tinh cũng không để tâm lắm chuyện này. Tuy nàng đã từng cùng hai người Hạ Thiên và Nhị Nha chung sống một khoảng thời gian. Nhưng mà chỉ mấy tháng ngắn ngủi, nàng không hiểu rõ lắm về tính tình của hai người này. Nàng cần có thời gian để quan sát. Nếu bọn họ thật sự tốt như nàng nhất định sẽ không để hai người họ chịu thiệt. Bởi vì nàng là người có ơn tất báo, ngược lại, nếu hai người họ tâm sinh ra cái gì không đúng, nàng sẽ không ngại mà cho người thanh trừ hai người họ.

.....

Thời gian chậm rãi trôi, ngày đại thọ hoàng đế cuối cùng cũng đã đến. Từ hai ngày trước cả kinh thành đã bắt đầu treo lồng đèn đỏ có chữ thọ ở khắp nơi, không khí cực kỳ náo nhiệt. Đại thọ hoàng đế, những quan viên từ ngũ phẩm trở lên đều sẽ được vào hoàng cung dự đại yến. Đại thọ lần này còn được dẫn theo gia quyến của mình vào hoàng cung. Chỉ là không được vượt quá 10 người.

Hôm nay chưa tới canh ba cả nhà Từ Tinh đã bắt đầu thức dậy, không riêng nhà của Từ Tinh, mà hầu như những phủ ở kinh thành toàn bộ đều sáng đèn khi vừa tới canh ba.

Lúc này, hạ nhân trong phủ đang lục tục mang nước nóng vào bồn tắm để cho mọi người ngâm mình tắm rửa. Đây là quy định bắt thành văn. Trước khi gặp mặt hoàng đế nhất định phải tắm rửa sạch sẽ quần áo chỉnh chu. Nếu có ai có ý hay vô tình để bản thân lấm lem trước mặt hoàng đế sẽ bị khép tội bất kính.

Tắm rửa xong, mọi người liền thay vào những bộ trang phục đã chuẩn bị cẩn thận từ trước. Lúc này Tô thị cho hạ nhân dọn thức ăn lên để cả nhà ăn trước một ít lót dạ.

Đến canh tư, cả nhà Từ Tinh đã chuẩn bị thỏa đáng đâu vào đấy. Những hạ nhân được mang theo cũng được huấn luyện lại một lần nữa quy cũ. Mấy người Từ Tinh cũng được nhắc nhở lại mấy thứ cần chú ý.

Đầu giờ mẹo (5h sáng), Cổ Tam cho người vào thông báo nói đã đến lúc khởi hành đi vào hoàng cung. Mặc dù đến đầu giờ ty (9h sáng) yến tiệc mới bắt đầu. Nhưng mọi người phải có mặt trước lúc đó một canh giờ để được sắp xếp vị trí.

...

Cánh cửa sắt cứng cáp hùng vĩ mọi khi luôn đóng chặt, hôm nay nhưng được mở ra từ lúc nào.

Xe ngựa dừng lại, Cổ Tam từ trên xe ngựa đi xuống sau đó nâng tay bế Từ Tinh ra. Theo sau là Từ Dục, Từ Diệc, Tiểu Ngủ, Tô thị và Từ Nương. Đợi cả nhà xuống hết, Cổ Tam phát tay cho hạ nhân đánh xe ngựa trở về. Một nhà bảy người cùng bốn hạ nhân liền nghiêm cẩn bước vào hoàng cung.

Sau khi vào cổng, một vị công công trong trang phục màu xanh cung kính bước tới đi tiếp đón cả nhà Từ Tĩnh rồi dẫn đường cho các nàng đi vào điện Phong Ngâm, nơi tổ chức đại tiệc mừng thọ của hoàng thượng.

Không hổ là hoàng cung, tất cả mọi vật đều đặc biệt và sang trọng. Từ Tĩnh vừa đi vừa ngắm ngía. Dưới chân nàng, từng viên đá lót đường đều được mài dũa cẩn thận giống hệt như nhau. Tròn tròn như quả trứng gà, sáng bóng tới nỗi có thể soi được cả gương mặt. Hai bên đường là những con thú bằng đá được khắc họa tinh xảo giống như thật. Xa xa thấp thoáng những cái cung điện xa hoa lộng lẫy đầy tráng lệ. Trong không khí còn lượn lờ một mùi hương trầm ấm cho tâm người ta thư thái.

Từ Tĩnh mắt mở to hứng thú nhìn ngắm khắp nơi, nàng cảm thán. Hoàng cung a, quả nhiên là nơi của hoàng đế ở. Thật sự không phải bình thường.

Từ cổng hoàng cung đi bộ vào Phong Ngâm Điện cũng mất gần một canh giờ (hai tiếng). Từ Tĩnh đi một hồi thì chân căng mỏi nhừ, Từ Tĩnh bẹp miệng. Đường đi xa như vậy, lại không cho bọn họ đi xe ngựa vào. Nếu không cho thì ích lắm cũng chuẩn bị xe ngựa đưa rước chứ, đằng này để mọi người đi bộ thể này, thật là...

Có điều Từ Tĩnh không biết, xe ngựa thì có đấy, nhưng nó chỉ dành cho những quan công đại thần, còn những quan tam cấp tứ cấp như bọn họ thì làm gì được vinh hạnh ngồi xe ngựa đâu.

Trải qua một phen đi bộ, cuối cùng bọn họ cũng vào tới Phong Ngâm điện.

Vừa tới nơi, vị công công dẫn đường liền xoay người xin cáo từ. Cố Tam gật đầu rồi nói vài câu khách sáo rồi nhét một túi bạc nhỏ vào tay vị công công kia. Không một chút câu nệ, vị công công đó liền nhanh nhẹn nhận lấy bỏ vào trong tay áo. Sau đó lại chỉ cho Cố Tam biết vị trí của từng cấp bậc được xếp ở chỗ nào. Thái độ kia so với vừa rồi quả là nhiệt tình lên không ít.

Ở thời đại này không có tục lệ nam nữ phân phòng, nên bình thường có yến hội yến tiệc gì đó cũng không có phân biệt nam một khu nữ một khu. Mà là nam nữ cùng nhau ở một nơi để dự yến tiệc. Đối với chuyện này Từ Tĩnh rất là cảm tạ ông trời. Nàng nhưng thật sự rất chán ghét cái vụ nam nữ thọ thọ bất thân lắm. Chán ghét cái cảnh mà mỗi lần nữ nhân ra ngoài đều phải mang khăn che mặt. Nếu lỡ bị người khác nhìn thấy một cô nương ở cùng với một nam tử, dù là không có làm gì nhưng cô nương đó vẫn bị người đời xia xói rằng đã đánh mất danh tiết. Những chuyện vô lý như vậy, Từ Tĩnh thật sự rất căm ghét tận xương.

Phong Ngâm Điện thật rộng rãi, khắp nơi được bài trí rất nhiều đồ quý giá. Tổng cộng trên hai trăm cái bàn, mỗi bàn có độ dài trên hai mét. Bàn được phân ở hai bên, chính giữa có một khoảng trống hơn ba mét. Ở Trên cao trên kia có một cái bàn bằng ngọc thật lớn được khắc hình rồng và một cái ghế vàng óng có hình rồng đang quấn lấy. Khỏi phải nói, nhìn qua là biết ngay đó là vị trí của đế vương.

Chỗ ngồi của các quan viên được sắp xếp theo phẩm cấp. Người có phẩm vị cao sẽ ngồi phía trước gần chỗ hoàng đế, ngược lại, người có phẩm cấp thấp sẽ ngồi phía sau. Cố Tam là tứ phẩm, chỗ ngồi được sắp xếp cách chỗ ngồi của hoàng đế khá xa.

Sau khi vào bàn ngồi, những quan viên có mặt ở đó nhìn thấy Cố Tam liền lục tục đứng lên chạy đến cúi chào Cố Tam nhiệt tình chào hỏi.

Một bàn dài là tượng trưng cho một gia quyến, vì bàn lớn nên ngồi nhiều người cũng không sao. Mấy người Từ Tĩnh vốn là ngồi cùng với Cố Tam nhưng không biết sức hút của Cố Tam thế nào mà những vị quan kia vừa nhìn thấy Cố Tam đến thì liền bước đến tay bắt mặt mừng. Hiện tại bao vây Cố Tam có tới hơn hai chục vị quan.

Tô thị thấy đông người như vậy liền hiểu ý, bà nói nhỏ với Cố Tam mấy câu sau đó đứng lên dẫn mấy người Từ Tĩnh đi qua bàn khác ngồi tạm.

Đằng này Tô thị vừa động thì những vị phu nhân ngồi mấy bàn gần bên cạnh liền cúi chào Tô thị đến bàn mình ngồi. Nhìn tình cảnh này Từ Tĩnh thật có chút không hiểu nổi làm sao, nàng nghĩ, cha của nàng bắt quả cũng chỉ là một quan viên tứ phẩm, không có chức vụ lớn, lại không có bất cứ quyền hạn gì, nàng không hiểu được tại sao những vị quan kia đối với cha nàng lại nhiệt tình như vậy.

Đối với vấn đề này thật ra cũng không có gì khó hiểu. Cố Tam từ trước đến nay vốn có nhân duyên rất tốt, đối với mọi người Cố Tam luôn dùng một thái độ kính trọng đối đãi. Mặc dù Cố Tam chỉ làm công việc ghi chép ở Hàn Lâm Viện nhưng nhờ vào cách tính toán nhanh lẹ, làm việc nhanh gọn, lại quyết đoán, là một người có tài, có chí khí. Mặc dù không ai nói nhưng những người đã từng tiếp xúc với Cố Tam đều nghĩ đến một người có tài như Cố Tam không sớm thì muộn cũng sẽ được trọng dụng. Vì như vậy nên những người quan có ánh mắt nhìn xa điều cố gắng tạo quan hệ tốt với Cố Tam, dù không thể cùng phe nhưng cũng không làm đối địch.

Còn hơn một canh giờ nữa mới đến giờ nhập tiệc, nên hiện tại trên bàn chỉ có một ít bánh ngọt, trái cây và trà nước. Từ Tĩnh nhìn thấy món tráng miệng được dọn trên bàn thì mắt sáng lên, không một chút khách sáo, không một chút ngại ngùng. Từ Tĩnh nhanh gọn thò tay bốc một miếng bánh cho vào miệng rồi hít một hơi thật sâu thưởng thức.

Hộ Tỷ đứng phía sau Từ Tĩnh, thấy nàng như vậy chỉ có thể cười trừ. Tay động động mấy cái, một chốc sau đã có vài cung nữ cầm thêm thức ăn mang đến.

Những buổi yến tiệc thế còn mang theo một ý nghĩa khác, đó là lúc để các thiên kim công tử có cơ hội tìm hiểu lẫn nhau. Các vị phu nhân lúc này rất không nhàn rỗi, mặt dù miệng cười cười nói nói nhưng ánh mắt cứ đảo lia âm thầm quan sát, mong muốn tìm được một chỗ tốt để kết thông gia.

Vì chưa đến giờ khai yến nên lúc này các thiên kim liền kéo nhau hội tụ lại cùng ngâm thơ vẽ tranh. Nói dễ nghe là cùng nhau chơi đùa, nói chính xác là bọn họ đang muốn thể hiện. Khó có dịp được xuất hiện trước mặt những công tử nhà quan, bởi vậy lúc này các thiên kim làm sao có thể để mình bị các cô nương khác che mờ. Một người so với một người càng cố tỏ ra mình là một người đoan trang hiền dịu. Lời nói cử chỉ đều dịu nhẹ như gió mùa thu. Nhìn qua quả thật làm cho người ta cảm giác giả tạo không chịu được.

Vừa ăn, Từ Tinh vừa hứng thú quan sát. Đợi nhìn tới mấy cô nương ánh mắt chân mày đều cố tỏ ra vẻ nhu mì đoan trang hiền thực, Bỗng dưng Từ Tinh ăn bánh có chút bị nghẹn. Nàng nói thầm, có cần khoa trương như vậy không a. Thật là làm cho người ta nhìn không thoải mái.

Liếc mắt nhìn tỷ tỷ của mình, ờ... rất tốt, không màu mè hoa lá, cứ bình thản ngồi một bên. Nên nói thì nói, nên cười thì cười không một chút giả tạo.

Bên này đám thiên kim đang ra sức thể hiện vẻ đẹp kiều mị của mình, bên kia mấy vị công tử cũng không kém.

Bọn họ tổ chức chơi cờ, cứ hai người ngồi đánh thì có vài người vây xem. Chỉ là thay vì ánh mắt bọn công tử kia nhìn vào bàn cờ thì lần này ánh mắt họ lại cứ di về phía các thiên kim bên này. Từ Dục, Từ Diệc và Tiểu Ngũ cũng bị lôi qua bên đó làm một thính giả cho mấy vị công tử thích thể hiện kia.

Từ Dục năm nay mười lăm, đứng giữa đám đông, mặc dù không cố ra vẻ hay khoa trương này nọ nhưng ngược lại có phần nổi bật hơn người khác. Đeo một vòng, Từ Tinh thấy không ích thiên kim tiểu thư quần mị nhãn cho hắn. Chỉ là Từ Dục vẫn một mực không để ý đến.

Trong lúc đang say sưa quan sát, thì lúc này có một người mà cả nhà Từ Tinh không nghĩ sẽ gặp ở đây lại gặp ở đây. Đó là Cố Đại Sinh.

Cố Đại Sinh trên mặt mang theo vẻ không một chút thiện ý khinh khỉnh đi đến bàn Cố Tam. Thấy Cố Tam được các quan viên khác vây quanh thì trong lòng ganh ghét.

“Cố trạng nguyên a, không biết lễ vật của ngươi là gì vậy? Có thể cho ta xem một chút được không?” Cố Đại Sinh âm dương quái khí nói. Đeo mắt thì liếc ngang cái mồm son được mấy người Hộ Phong canh giữ.

Phải nói là từ khi Cố Tam rời khỏi thị lang phủ của Cố Đại rồi được đậu trạng nguyên thì mỗi khi gặp mặt với Cố Đại Sinh luôn bị ông dùng lời nói khó nghe để làm khó, Cố Đại Sinh còn không cho Cố Tam nói với mọi người bọn hắn là huynh đệ. Mỗi hành động và lời nói của Cố Đại Sinh càng ngày càng làm Cố Tam lạnh lòng. Thay vì Cố Lão gia từ lúc nào cũng tìm cơ hội kêu Cố Tam về thị lang phủ, muốn cùng Cố Tam hàn gắn lại quan hệ thì Cố Đại Sinh lại làm ngược lại. Trước mặt Cố Lão thì cúi đầu vâng dạ nghe lời, nhưng sau lưng luôn tìm cách gây khó dễ cho Cố Tam.

Cố Đại Sinh đây là sợ Cố Tam làm hòa với Cố Lão, hắn sợ Cố Lão sẽ quan tâm Cố Tam mà bỏ hắn qua một bên. Bởi vậy, để gặp Cố Tam thì Cố Đại Sinh luôn tìm cách để kích ông. Muốn dùng cách này để làm Cố Tam chặt đứt quan hệ với cả nhà hắn. Lại nói, Cố Đại Sinh ngày trước chỉ là lục phẩm, nhưng mới tháng trước đã được thăng thêm một phẩm cấp, bởi vậy hôm nay hắn mới được dự yến tiệc này.

Bị Cố Đại Sinh ngang nhiên ở nơi đông người chỉ mặt kêu tên, Cố Tam cả người âm trầm. Chuyện như thế này hắn không phải mới bị một hai lần. Chính là những lần trước chỉ ở nơi vắng vẻ hoặc chỉ có thường dân. Còn hôm nay, nơi này là yến hội, là chỗ có rất nhiều quan công đại thần. Đại ca của hắn thể nhưng không một chút nghĩ tới hắn. Cố Tam trong lòng khổ sở, bọn họ vốn là huynh đệ, hiện tại nhưng có khác gì kẻ thù.

Ngồi bên này Từ Tinh nhìn thấy hết, đầu tiên là có chút lo lắng, lại tức giận vị đại bá không có não này. Hôm nay là đại thọ của hoàng thượng. Chỗ của bọn họ là ở hoàng cung. Vị đại bá này có phải bị mất sợi dây nào không mà lúc này đi tìm cha nàng kiếm chuyện vậy? Nếu không khéo đi xuống bị người có tâm lời ra tiếng vào, lúc đó cái đầu của bọn họ sẽ phải dọn nhà rồi.

Từ Tinh tức giận nắm chặt tay, nàng muốn tiến lên phía trước hỗ trợ tìm cách giải quyết. Đang lo lắng bỗng Từ Tinh thờ phào. Không vì cái gì khác, bởi vì lúc này đã có người thay Cố Tam nói chuyện.

Người này là vị quan họ Mao, là một trong chín người đã cùng góp bạc mua lễ vật với Cố Tam. Vị quan họ Mao hùng hổ đứng lên chắn trước mặt Cố Đại Sinh phản kích nói.

“Vị đại nhân này, ngươi là ai mà lại nói chuyện lỗ mãng như vậy! Lễ vật tặng hoàng thượng, ngươi lại có tư cách để xem sao?”

Không chỉ vị quan họ Mao tức giận, những người khác đang ngồi cùng bàn với Cố Tam cũng không cho Cố Đại Sinh ánh mắt thiện cảm nào.

Bị chất vấn, Cố Đại Sinh có chút hoảng hốt. Thật ra Cố Đại Sinh thật ra là một con hổ giấy, là người mềm nắn rắn buông. Ông làm khó Cố Tam cũng bởi vì Cố Tam sẽ không dám phản kháng mình gay gắt, còn những vị quan này, Cố Đại còn không dám đắc tội, nếu không sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan của hắn. Cố Đại Sinh có chút chột dạ nghẹn họng cười gượng nói:

“Haha... ta chỉ nói đùa với Cố Trạng Nguyên một lát chứ không có ý khác, các ngài đừng để trong lòng. Xem như ta chưa từng nói cái gì nha.” nói tới đây thì nhìn Cố Tam nói. “Chúng ta vẫn thường hay đùa giỡn mà phải không Cố Trạng Nguyên?”

Cố Đại Sinh miệng tuy cười nhưng ánh mắt nhìn Cố Tam đầy cảnh cáo. Cố Tam nhìn thấy ánh mắt đó thì cup mắt không muốn nhìn tiếp nữa, ông gật đầu một cái xem như trả lời Cố Đại Sinh.

Cố Đại Sinh thấy Cố Tam gật đầu thì ha ha cười, sau đó ngượng ngùng nói thêm vài câu rồi xoay mình bỏ đi. Lúc ngang qua Cố Tam còn không quên hừ nhẹ một cái, đủ để Cố Tam nghe thấy.

Những vị quan khác nhìn thấy Cố Đại Sinh cố ý muốn gây sự với Cố Tam mà Cố Tam chỉ im lặng cho qua thì nhủ thầm. Chính là bởi vì thái độ của Cố Tam làm cho mọi người không hiểu được giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì, không ít người nhìn theo bóng lưng Cố Đại Sinh tò mò nghiên cứu.

Bởi vì gặp mặt Cố Đại Sinh nên tâm trạng Cố Tam hơi xuống dốc, nhưng ông cũng không để lộ ra ngoài, vẫn ngồi trò chuyện cùng những vị quan khác.

Nửa canh giờ sau.

Lúc này có một vị công công từ bên ngoài chậm rãi cảm phát trần tiến vào. Sau đó nói sắp đến giờ khai yến, lệnh cho tất cả các hạ nhân rời khỏi Phong Ngâm Điện.

Bởi vì sợ có thích khách trà trộn vào những người hạ nhân, nên thông thường những yến tiệc lớn đều sẽ để hạ nhân lui hết ra ngoài, chỉ để lại những vị quan thần cùng gia quyến. Chính là hạ nhân bị đuổi ra ngoài thì mỗi bàn sẽ có hai người cung nữ bước tới chờ sai bảo.

Hiện tại những vị quan ngồi ở bàn của Cố Tam đã lục tục đứng lên trở về bàn của mình. Bây giờ trên mỗi bàn đều có một mâm son tượng trưng cho món lễ vật dâng tặng cho hoàng đế. Cũng chính là lúc này, mọi người bắt đầu “soi” lễ vật của nhau. Lễ vật để trên mâm son, còn trù thêm một miếng vải đỏ, cho dù không nhìn thấy là gì nhưng có thể dựa theo hình dáng mà phỏng đoán.

Trên bàn của mấy vị quan cùng Cố Tam góp bạc cũng có một cái mâm son, chỉ là không ai biết được vốn trên mâm đó hoàn toàn trống. Đây là vì sợ trên bàn không có lễ vật sẽ khiến người khác tò mò nên Cố Tam đề nghị mỗi người nên mang theo một cái mâm trống. đợi đến khi dâng lễ vật thì mới cùng nhau dâng.

Lại thêm hai khắc (nửa tiếng), lúc này từ bên ngoài đã nghe rầm rộ tiếng bước chân. Mọi người trong lòng kích động. Hoàng thượng đến! vẫn chọn cách trầm mặc như không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Tử Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Thu Nhận Hạ Thiên và Nhị Nha

(Lời Tác giả: Đếm đếm... chúng ta cũng đi được gần nửa đoạn đường rồi. Càng về sau, nhân vật phản diện sẽ càng nhiều. Bởi vì Hạo Uy của chúng ta thái độ đối với Tinh Nhi quá là rõ ràng mờ ám, bởi vậy nên Tinh Nhi của các nàng chịu không ích gan ghét và đồ kỵ từ mọi người. Chật... cùng một lúc nhân vật phản diện lên sân quá nhiều. Từ Tinh lần này thê thảm rồi!

À, nhà ta bởi vì sắp có đám cưới của muội muội nên khá bận rộn. Trang hoàn nhà cửa, sắp xếp đồ đạc, đặt bàn ghế chén bát. Nhưng ta lại lo lắng một chuyện quan trọng hơn. là Đãi khách. Ta là một người hướng nội, bình thường không thích giao tiếp. Nếu trong hoàn cảnh khác ta có thể giả ngu ngồi một góc nghe người ta nói chuyện. Nhưng lần này ta lại là chủ nhà, nói thế nào cũng không thể giả câm được. Mọi người, ai có kinh nghiệm nói chuyện với khách khứa bà con xa gần làm ơn dạy cho ta với. Gợi ý cho ta vào ngày đám phải làm gì, nói chuyện như thế nào.

Ta nhưng rất lo lắng, các tỷ muội huynh đệ mau giúp ta.)

Ngoài dự đoán của mọi người, sau khi được Như Mai hứa cho chuộc lại khế ước thì Hạ Thiên kéo Nhị Nha đến trước mặt Từ Tinh quỳ xuống nói:

“Từ Tinh muội, bây giờ tỷ và Nhị Nha đã không còn chỗ để đi rồi, người hiện tại bọn tỷ quen biết chỉ có một mình muội. Chúng ta trong lúc hoạn nạn đã cùng nhau vượt qua, cũng là nhờ muội mà bọn tỷ mới không bị bán vào nơi phong trần nhơ nhuốt. Tỷ... Tỷ không biết phải tạ ơn muội thế nào, bây giờ chỉ mong muội có thể cho tỷ và Nhị Nha được đi theo hầu hạ muội. Tỷ sẽ dùng cả cuộc đời này của mình để trả ơn cho muội. Xin muội hãy thu nhận bọn tỷ.”

Hạ Thiên nói xong thì ánh mắt trong mong nhìn Từ Tinh, đôi mắt kia còn long lánh nước mắt, nhìn qua quả thật làm tâm người khác mềm đi.

Từ Tinh thấy Hạ Thiên như vậy thì nhủ mi, trong lòng có chút không vui. Hạ Tỷ đây là đang làm khó mình sao? Từ Tinh nghĩ.

Từ Tinh một ngụm thẳng thừng từ chối. Nàng nói:

“Hạ Thiên tỷ, tỷ không cần như vậy. Chuyện lần trước chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi, cũng không phải chuyện trọng đại gì. Lại nói, thời gian đó tỷ và Nhị Nha cũng chăm sóc muội rất nhiều, nên giữa chúng ta vốn không có ai nợ ân tình của ai. Hiện tại tỷ đã chuộc lại khế ước vậy thì tỷ hãy cùng Nhị Nha sống cuộc sống thuộc về các tỷ. Còn chuyện trả ơn... Muội hiện tại không dám nhận”

Từ Tinh lại nói rất nhiều, nói rằng bọn họ cần có cuộc sống của riêng mình, không cần vì trả ơn mà tiếp tục dấn thân vào con đường làm tội tở. Từ Tinh còn nói, sau khi trở về sẽ cho người mang tặng Hạ Thiên và Nhị Nha để hai người họ làm vốn mà sinh sống.

Nhưng dù Từ Tinh nói thế nào thì Hạ Thiên và Nhị Nha cũng nhất quyết muốn đi theo Từ Tinh, hai người nói sẽ không cần bạc, chỉ cần ngày hai bữa cơm là được. Ngoài ra có thể giao cho các nàng làm bất cứ công việc gì, chỉ cần để hai người họ được đi theo Từ Tinh là họ đã mãn nguyện lắm rồi.

Từ Tinh thấy sự việc bị biến đổi đến như vậy thì nhủ mày. Vừa chuộc thân xong lại chạy đến chỗ nàng xin bán thân, đạo lý gì đây a. Không sợ làm như vậy sẽ khiến Như Mai không vui sao? Đưa mắt nhìn Như Mai, chính là ánh mắt Như Mai lúc này chỉ có chút buồn, ngoài ra không có tia khó chịu nào. Còn có nàng ta nhìn mình giống như đang muốn cầu tình dùm cho Hạ Thiên và Nhị Nha. Từ Tinh nhủ chặt mày sau đó mới thở dài nói:

“Thôi được, hai tỷ nếu muốn theo ta vậy thì theo thôi. Chỉ là làm công việc gì thì khi về phủ nương ta sẽ sắp xếp cho hai tỷ. Mỗi tháng hai tỷ vẫn được nhận tiền lương bằng với những người người khác. Quan trọng là chỉ cần hai tỷ muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể chuộc thân.”

Hạ Thiên và Nhị Nha thấy Từ Tĩnh đồng ý thì vui mừng. Hai người ở trước mặt Từ Tĩnh đập đầu mấy cái.

Nếu hạ nhân chuộc thân thì nhất định sẽ tới quan phủ để đổi nô tị thành hộ tị, nhưng hiện tại là đổi chủ nên cũng không cần phải đến quan phủ làm gì. Chỉ cần chuyển giao lại khế ước rồi đóng dấu tay là được. Và vì như vậy, nên khế ước bán thân của Hạ Thiên và Nhị Nha bán cho Từ Tĩnh chính là khế ước sinh tử.

Cùng ngày hôm đó Hạ Thiên và Nhị Nha đã đi theo Từ Tĩnh về Cổ Phủ.

(Giải thích: khi trước Hạ Thiên, Nhị Nha và Từ Tĩnh đều bị bán một lần rồi, cũng có khế ước bán thân. Vốn dĩ nếu bọn họ đã bán thân thì cho dù có chạy trốn cũng không thể nào lấy lại được hộ tị nữa. Nhưng mà chỗ thu mua mấy người Từ Tĩnh lần đó là nơi buôn bán hạ nhân trái phép, mặc dù báo quan, nhưng Thạch gia kia bị Mộc Khách Niên cho người điều tra và bắt giữ. Vì vậy khế ước gì đó không còn giá trị nữa. Bởi vậy cho dù mấy người Từ Tĩnh bỏ trốn cũng không sợ bị quan phủ bắt trở về. Nhưng lần bán thân của Hạ Thiên và Nhị Nha sau này, có khế ước hẳn hoi, lại có đóng dấu của quan phủ. Bởi vậy hiện tại cho dù Hạ Thiên và Nhị Nha có trốn được cũng không thể nào sống bình thường như một lương dân. Mà chỉ có thể sống chui sống nhủi chạy trốn quan phủ.)

Chờ công việc xong xuôi cũng đã gần chiều, Từ Tĩnh cũng không còn tâm trạng đi Cưu Sĩ thôn nữa. Nàng mang theo Hạ Thiên và Nhị Nha về Cổ phủ, sau đó phân bổ hai người họ vào phòng châm tuyền. Ở Cổ phủ, công việc thoải mái nhất chính là ở phòng châm tuyền. Bởi vì ở Cổ Phủ quần áo của mấy người Cổ Tam Từ Tĩnh điều do tự tay Tô thị và Từ Nương làm. Phòng châm tuyền chỉ làm quần áo cho mấy trăm người hạ nhân thôi. Chính là vì làm quần áo cho hạ nhân nên công việc không có quá khó khăn.

Hạ Thiên và Nhị Nha thấy Từ Tĩnh sắp xếp cho mình làm ở phòng châm tuyền chứ không phải là nha hoàn thân cận của nàng thì có chút buồn bã, bọn họ là thật tâm muốn được ở bên cạnh Từ Tĩnh, làm nha hoàn cho Từ Tĩnh. Nhưng Từ Tĩnh đã để các nàng làm ở phòng châm tuyền thì hai nàng sẽ cố gắng làm tốt công việc của mình, sẽ không để Từ Tĩnh thất vọng khi đã thu nhận bọn họ.

Từ Tĩnh đem Hạ Thiên và Nhị Nha về phủ Cổ Tam và Tô thị liền biết được. Hôm đó Cổ Tam và Tô thị đã gọi hai người Hạ Thiên và Nhị Nha đến nói một ít chuyện sau đó để hai nàng trở lại phòng châm tuyền.

Thật ra, nếu là người khác thì đã để Nhị Nha và Hạ Thiên làm con nuôi rồi, hoặc là ban thưởng một danh phận nào đó cho hai nàng. Bởi vì Hạ Thiên và Nhị Nha dù sao cũng là người quen biết lúc hoạn nạn của Từ Tĩnh, theo lẽ... bọn họ là người cần được chiếu cố.

Nhưng Cổ Tam và Tô thị không làm vậy, sau khi nghe Từ Tĩnh và Từ Nương tường thuật lại đầu đuôi câu chuyện Cổ Tam lại trầm mặt có vẻ suy nghĩ cái gì đó.

Còn Từ Tĩnh cũng không để tâm lắm chuyện này. Tuy nàng đã từng cùng hai người Hạ Thiên và Nhị Nha chung sống một khoảng thời gian. Nhưng mà chỉ mấy tháng ngắn ngủi, nàng không hiểu rõ lắm về tính tình của hai người này. Nàng cần có thời gian để quan sát. Nếu bọn họ thật sự tốt như nàng nhất định sẽ không để hai người họ chịu thiệt. Bởi vì nàng là người có ơn tất báo, ngược lại, nếu hai người họ tâm sinh ra cái gì không đúng, nàng sẽ không ngại mà cho người thanh trừ hai người họ.

.....

Thời gian chậm rãi trôi, ngày đại thọ hoàng đế cuối cùng cũng đã đến. Từ hai ngày trước cả kinh thành đã bắt đầu treo lồng đèn đỏ có chữ thọ ở khắp nơi, không khí cực kỳ náo nhiệt. Đại thọ hoàng đế, những quan viên từ ngũ phẩm trở lên đều sẽ được vào hoàng cung dự đại yến. Đại thọ lần này còn được dẫn theo gia quyến của mình vào hoàng cung. Chỉ là không được vượt quá 10 người.

Hôm nay chưa tới canh ba cả nhà Từ Tĩnh đã bắt đầu thức dậy, không riêng nhà của Từ Tĩnh, mà hầu như những phủ ở kinh thành toàn bộ đều sáng đèn khi vừa tới canh ba.

Lúc này, hạ nhân trong phủ đang lục tục mang nước nóng vào bồn tắm để cho mọi người ngâm mình tắm rửa. Đây là quy định bất thành văn. Trước khi gặp mặt hoàng đế nhất định phải tắm rửa sạch sẽ quần áo chỉnh chu. Nếu có ai cố ý hay vô tình để bản thân lấm lem trước mặt hoàng đế sẽ bị khép tội bất kính.

Tắm rửa xong, mọi người liền thay vào những bộ trang phục đã chuẩn bị cẩn thận từ trước. Lúc này Tô thị cho hạ nhân dọn thức ăn lên để cả nhà ăn trước một ít lót dạ.

Đến canh tư, cả nhà Từ Tĩnh đã chuẩn bị thỏa đáng đâu vào đấy. Những hạ nhân được mang theo cũng được huấn luyện lại một lần nữa quy cũ. Mấy người Từ Tĩnh cũng được nhắc nhở lại mấy thứ cần chú ý.

Đầu giờ mẹo (5h sáng), Cổ Tam cho người vào thông báo nói đã đến lúc khởi hành đi vào hoàng cung. Mặc dù đến đầu giờ tỵ (9h sáng) yến tiệc mới bắt đầu. Nhưng mọi người phải có mặt trước lúc đó một canh giờ để được sắp xếp vị trí.

...

Cánh cửa sắt cứng cáp hùng vĩ mọi khi luôn đóng chặt, hôm nay nhưng được mở ra từ lúc nào.

Xe ngựa dừng lại, Cổ Tam từ trên xe ngựa đi xuống sau đó nâng tay bế Từ Tĩnh ra. Theo sau là Từ Dục, Từ Diệc, Tiểu Ngũ, Tô thị và Từ Nương. Đội

cả nhà xuống hết, Cổ Tam phát tay cho hạ nhân đánh xe ngựa trở về. Một nhà bảy người cùng bốn hạ nhân liền nghiêm cẩn bước vào hoàng cung.

Sau khi vào cổng, một vị công công trong trang phục màu xanh cung kính bước tới đi tiếp đón cả nhà Từ Tĩnh rồi dẫn đường cho các nàng đi vào điện Phong Ngâm, nơi tổ chức đại tiệc mừng thọ của hoàng thượng.

Không hổ là hoàng cung, tất cả mọi vật đều đặc biệt và sang trọng. Từ Tĩnh vừa đi vừa ngắm ngía. Dưới chân nàng, từng viên đá lót đường đều được mài dũa cẩn thận giống hệt như nhau. Tròn tròn như quả trứng gà, sáng bóng tới nỗi có thể soi được cả gương mặt. Hai bên đường là những con thú bằng đá được khắc họa tinh xảo giống như thật. Xa xa thấp thoáng những cái cung điện xa hoa lộng lẫy đầy tráng lệ. Trong không khí còn lượn lờ một mùi hương trầm làm cho tâm người ta thư thái.

Từ Tĩnh mắt mở to hứng thú nhìn ngắm khắp nơi, nàng cảm thán. Hoàng cung a, quả nhiên là nơi của hoàng đế ở. Thật sự không phải bình thường.

Từ cổng hoàng cung đi bộ vào Phong Ngâm Điện cũng mất gần một canh giờ (hai tiếng). Từ Tĩnh đi một hồi thì chân căng mỏi nhừ, Từ Tĩnh bẹp miệng. Đường đi xa như vậy, lại không cho bọn họ đi xe ngựa vào. Nếu không cho thì ích lắm cũng chuẩn bị xe ngựa đưa rước chớ, đằng này để mọi người đi bộ thế này, thật là...

Có điều Từ Tĩnh không biết, xe ngựa thì có đấy, nhưng nó chỉ dành cho những quan công đại thần, còn những quan tam cấp tứ cấp như bọn họ thì làm gì được vinh hạnh ngồi xe ngựa đâu.

Trải qua một phen đi bộ, cuối cùng bọn họ cũng vào tới Phong Ngâm điện.

Vừa tới nơi, vị công công dẫn đường liền xoay người xin cáo từ. Cổ Tam gật đầu rồi nói vài câu khách sáo rồi nhét một túi bạc nhỏ vào tay vị công công kia. Không một chút câu nệ, vị công công đó liền nhanh nhẹn nhận lấy bỏ vào trong tay áo. Sau đó lại chỉ cho Cổ Tam biết vị trí của từng cấp bậc được xếp ở chỗ nào. Thái độ kia so với vừa rồi quả là nhiệt tình lên không ít.

Ở thời đại này không có tục lệ nam nữ phân phòng, nên bình thường có yến hội yến tiệc gì đó cũng không có phân biệt nam một khu nữ một khu. Mà là nam nữ cùng nhau ở một nơi để dự yến tiệc. Đối với chuyện này Từ Tĩnh rất là cảm tạ ông trời. Nàng nhưng thật sự rất chán ghét cái vụ nam nữ thọ thọ bất thân lắm. Chán ghét cái cảnh mà mỗi lần nữ nhân ra ngoài đều phải mang khăn che mặt. Nếu lỡ bị người khác nhìn thấy một cô nương ở cùng với một nam tử, dù là không có làm gì nhưng cô nương đó vẫn bị người đời xoi răng đã đánh mất danh tiết. Những chuyện vô lý như vậy, Từ Tĩnh thật sự rất căm ghét tận xương.

Phong Ngâm Điện thật rộng rãi, khắp nơi được bài trí rất nhiều đồ quý giá. Tổng cộng trên hai trăm cái bàn, mỗi bàn có độ dài trên hai mét. Bàn được phân ở hai bên, chính giữa có một khoảng trống hơn ba mét. Ở trên cao trên kia có một cái bàn bằng ngọc thật lớn được khắc hình rồng và một cái ghế vàng óng có hình rồng đang quấn lấy. Khỏi phải nói, nhìn qua là biết ngay đó là vị trí của đế vương.

Chỗ ngồi của các quan viên được sắp xếp theo phẩm cấp. Người có phẩm vị cao sẽ ngồi phía trước gần chỗ hoàng đế, ngược lại, người có phẩm cấp thấp sẽ ngồi phía sau. Cổ Tam là tứ phẩm, chỗ ngồi được sắp xếp cách chỗ ngồi của hoàng đế khá xa.

Sau khi vào bàn ngồi, những quan viên có mặt ở đó nhìn thấy Cổ Tam liền lục tục đứng lên chạy đến lời kéo Cổ Tam nhiệt tình chào hỏi.

Một bàn dài là tượng trưng cho một gia quyến, vì bàn lớn nên ngồi nhiều người cũng không sao. Mấy người Từ Tĩnh vốn là ngồi cùng với Cổ Tam nhưng không biết sức hút của Cổ Tam thế nào mà những vị quan kia vừa nhìn thấy Cổ Tam đến thì liền bước đến tay bắt mặt mừng. Hiện tại bao vây Cổ Tam có tới hơn hai chục vị quan.

Tô thị thấy đông người như vậy liền hiểu ý, bà nói nhỏ với Cổ Tam mấy câu sau đó đứng lên dẫn mấy người Từ Tĩnh đi qua bàn khác ngồi tạm.

Đằng này Tô thị vừa động thì những vị phu nhân ngồi mấy bàn gần bên cạnh liền lời kéo Tô thị đến bàn mình ngồi. Nhìn tình cảnh này Từ Tĩnh thật có chút không hiểu nổi làm sao, nàng nghĩ, cha của nàng bất quá cũng chỉ là một quan viên tứ phẩm, không có chức vụ lớn, lại không có bất cứ quyền hạn gì, nàng không hiểu được tại sao những vị quan kia đối với cha nàng lại nhiệt tình như vậy.

Đối với vấn đề này thật ra cũng không có gì khó hiểu. Cổ Tam từ trước đến nay vốn có nhân duyên rất tốt, đối với mọi người Cổ Tam luôn dùng một thái độ kính trọng đối đãi. Mặc dù Cổ Tam chỉ làm công việc ghi chép ở Hàn Lâm Viện nhưng nhờ vào cách tính toán nhanh lẹ, làm việc nhanh gọn, lại quyết đoán, là một người có tài, có chí khí. Mặc dù không ai nói nhưng những người đã từng tiếp xúc với Cổ Tam đều nghĩ đến một người có tài như Cổ Tam không sớm thì muộn cũng sẽ được trọng dụng. Vì như vậy nên những người quan có ánh mắt nhìn xa điều cố gắng tạo quan hệ tốt với Cổ Tam, dù không thể cùng phe nhưng cũng không làm đối địch.

Còn hơn một canh giờ nữa mới đến giờ nhập tiệc, nên hiện tại trên bàn chỉ có một ít bánh ngọt, trái cây và trà nước. Từ Tĩnh nhìn thấy món tráng miệng được dọn trên bàn thì mắt sáng lên, không một chút khách sáo, không một chút ngại ngùng. Từ Tĩnh nhanh gọn thò tay bốc một miếng bánh cho vào miệng rồi hít nức nức gù thưởng thức.

Hộ Tỳ đứng phía sau Từ Tĩnh, thấy nàng như vậy chỉ có thể cười trừ. Tay động động mấy cái, một chốc sau đã có vài cung nữ cầm thêm thức ăn mang đến.

Những buổi yến tiệc thế còn mang theo một ý nghĩa khác, đó là lúc để các thiên kim công tử có cơ hội tìm hiểu lẫn nhau. Các vị phu nhân lúc này rất không nhàn rỗi, mặt dù miệng cười cười nói nói nhưng ánh mắt cứ đảo lia âm thầm quan sát, mong muốn tìm được một chỗ tốt để kết thông gia.

Vì chưa đến giờ khai yến nên lúc này các thiên kim liền kéo nhau hội tụ lại cùng ngâm thơ vẽ tranh. Nói dễ nghe là cùng nhau chơi đùa, nói chính xác là bọn họ đang muốn thể hiện. Khó có dịp được xuất hiện trước mặt những công tử nhà quan, bởi vậy lúc này các thiên kim làm sao có thể để mình bị các

cô nương khác che mờ. Một người so với một người càng cổ tỏ ra mình là một người đoan trang hiền dịu. Lời nói cử chỉ đều dịu nhẹ như gió mùa thu. Nhìn qua quả thật làm cho người ta cảm giác giả tạo không chịu được.

Vừa ăn, Từ Tĩnh vừa hứng thú quan sát. Đợi nhìn tới mấy cô nương ánh mắt chân mày đều cổ tỏ ra vẻ nhu mì đoan trang hiền thực, Bỗng dưng Từ Tĩnh ăn bánh có chút bị nghẹn. Nàng nói thầm, có cần khoa trương như vậy không a. Thật là làm cho người ta nhìn không thoải mái.

Liếc mắt nhìn tỷ tỷ của mình, ờ... rất tốt, không màu mè hoa lá, cứ bình thân ngồi một bên. Nên nói thì nói, nên cười thì cười không một chút giả tạo.

Bên này đám thiên kim đang ra sức thể hiện vẻ đẹp kiều mị của mình, bên kia mấy vị công tử cũng không kém.

Bọn họ tổ chức chơi cờ, cứ hai người ngồi đánh thì có vài người vây xem. Chỉ là thay gì ánh mắt bọn công tử kia nhìn vào bàn cờ thì lần này ánh mắt họ lại cử đi về phía các thiên kim bên này. Từ Dục, Từ Diệc và Tiểu Ngũ cũng bị lôi qua bên đó làm một thỉnh giả cho mấy vị công tử thích thể hiện kia.

Từ Dục năm nay mười lăm, đứng giữa đám đông, mặc dù không cổ ra vẻ hay khoa trương này nọ nhưng ngược lại có phần nổi bật hơn người khác. Đào mắt một vòng, Từ Tĩnh thấy không ích thiên kim tiểu thư quần mị nhãn cho hắn. Chỉ là Từ Dục vẫn một mực không để ý đến.

Trong lúc đang say sưa quan sát, thì lúc này có một người mà cả nhà Từ Tĩnh không nghĩ sẽ gặp ở đây lại gặp ở đây. Đó là Cổ Đại Sinh.

Cổ Đại Sinh trên mặt mang theo vẻ không một chút thiện ý khinh khỉnh đi đến bàn Cổ Tam. Thấy Cổ Tam được các quan viên khác vây quanh thì trong lòng ganh ghét.

“Cổ trạng nguyên a, không biết lễ vật của ngươi là gì vậy? Có thể cho ta xem một chút được không?” Cổ Đại Sinh âm dương quái khí nói. Đôi mắt thì liếc ngang cái mồm son được mấy người Hộ Phong canh giữ.

Phải nói là từ khi Cổ Tam rời khỏi thị lang phủ của Cổ Đại rồi được đậu trạng nguyên thì mỗi khi giáp mặt với Cổ Đại Sinh luôn bị ông dùng lời nói khó nghe để làm khó, Cổ Đại Sinh còn không cho Cổ Tam nói với mọi người bọn hắn là huynh đệ. Mỗi hành động và lời nói của Cổ Đại Sinh càng ngày càng làm Cổ Tam lạnh lòng. Thay vì Cổ Lão gia từ lúc nào cũng tìm cơ hội kêu Cổ Tam về thị lang phủ, muốn cùng Cổ Tam hàn gắn lại quan hệ thì Cổ Đại Sinh lại làm ngược lại. Trước mặt Cổ Lão thì cúi đầu vâng dạ nghe lời, nhưng sau lưng luôn tìm cách gây khó dễ cho Cổ Tam.

Cổ Đại Sinh đây là sợ Cổ Tam làm hòa với Cổ Lão, hắn sợ Cổ Lão sẽ quan tâm Cổ Tam mà bỏ hắn qua một bên. Bởi vậy, hễ gặp Cổ Tam thì Cổ Đại Sinh luôn tìm cách dă kích ông. Muỗng dùng cách này để làm Cổ Tam chặt đứt quan hệ với cả nhà hắn. Lại nói, Cổ Đại Sinh ngày trước chỉ là lục phẩm, nhưng mới tháng trước đã được thăng thêm một phẩm cấp, bởi vậy hôm nay hắn mới được dự yến tiệc này.

Bị Cổ Đại Sinh ngang nhiên ở nơi đông người chỉ mặt kêu tên, Cổ Tam cả người âm trầm. Chuyện như thế này hắn không phải mới bị một hai lần. Chính là những lần trước chỉ ở nơi vắng vẻ hoặc chỉ có thường dân. Còn hôm nay, nơi này là yến hội, là chỗ có rất nhiều quan công đại thần. Đại ca của hắn thể nhưng không một chút nghĩ tới hắn. Cổ Tam trong lòng khổ sở, bọn họ vốn là huynh đệ, hiện tại nhưng có khác gì kẻ thù.

Ngồi bên này Từ Tĩnh nhìn thấy hết, đầu tiên là có chút lo lắng, lại tức giận vị đại bá không có não này. Hôm nay là đại thọ của hoàng thượng. Chỗ của bọn họ là ở hoàng cung. Vị đại bá này có phải bị mất sợi dây nào không mà lúc này đi tìm cha nàng kiếm chuyện vậy? Nếu không khéo đi xuống bị người có tâm lời ra tiếng vào, lúc đó cái đầu của bọn họ sẽ phải dọn nhà rồi.

Từ Tĩnh tức giận nắm chặt tay, nàng muốn tiến lên phía trước hỗ tìm cách giải quyết. Đang lo lắng bỗng Từ Tĩnh thờ phào. Không vì cái gì khác, bởi vì lúc này đã có người thay Cổ Tam nói chuyện.

Người này là vị quan họ Mao, là một trong chín người đã cùng góp bạc mua lễ vật với Cổ Tam. Vị quan họ Mao hùng hổ đứng lên chắn trước mặt Cổ Đại Sinh phản kích nói.

“Vị đại nhân này, ngươi là ai mà lại nói chuyện lỗ mãng như vậy! Lễ vật tặng hoàng thượng, ngươi lại có tư cách để xem sao?”

Không chỉ vị quan họ Mao tức giận, những người khác đang ngồi cùng bàn với Cổ Tam cũng không cho Cổ Đại Sinh ánh mắt thiện cảm nào.

Bị chất vấn, Cổ Đại Sinh có chút hoảng hốt. Thật ra Cổ Đại Sinh thật ra là một con hổ giấy, là người mềm nắn rắn buông. Ông làm khó Cổ Tam cũng bởi vì Cổ Tam sẽ không dám phản kháng mình gay gắt, còn những vị quan này, Cổ Đại còn không dám đắc tội, nếu không sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan của hắn. Cổ Đại Sinh có chút chột dạ nghẹn họng cười gượng nói:

“Haha... ta chỉ nói đùa với Cổ Trạng Nguyên một lát chứ không có ý khác, các ngài đừng để trong lòng. Xem như ta chưa từng nói cái gì nha.” nói tới đây thì nhìn Cổ Tam nói. “Chúng ta vẫn thường hay đùa giỡn mà phải không Cổ Trạng Nguyên?”

Cổ Đại Sinh miệng tuy cười nhưng ánh mắt nhìn Cổ Tam đầy cảnh cáo. Cổ Tam nhìn thấy ánh mắt đó thì cặp mắt không muốn nhìn tiếp nữa, ông gật đầu một cái xem như trả lời Cổ Đại Sinh.

Cổ Đại Sinh thấy Cổ Tam gật đầu thì ha ha cười, sau đó ngượng ngùng nói thêm vài câu rồi xoay mình bỏ đi. Lúc ngang qua Cổ Tam còn không quên hừ nhẹ một cái, đủ để Cổ Tam nghe thấy.

Những vị quan khác nhìn thấy Cổ Đại Sinh cố ý muốn gây sự với Cổ Tam mà Cổ Tam chỉ im lặng cho qua thì nhủ thầm. Chính là bởi vì thái độ của Cổ Tam làm cho mọi người không hiểu được giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì, không ít người nhìn theo bóng lưng Cổ Đại Sinh tò mò nghiên cứu.

Bởi vì gặp mặt Cổ Đại Sinh nên tâm trạng Cổ Tam hơi xuống dốc, nhưng ông cũng không để lộ ra ngoài, vẫn ngồi trò chuyện cùng những vị quan khác.

Nửa canh giờ sau.

Lúc này có một vị công công từ bên ngoài chậm rãi cảm phát trần tiến vào. Sau đó nói sắp đến giờ khai yến, lệnh cho tất cả các hạ nhân rời khỏi Phong Ngâm Điện.

Bởi vì sợ có thích khách trà trộn vào những người hạ nhân, nên thông thường những yến tiệc lớn đều sẽ để hạ nhân lui hết ra ngoài, chỉ để lại những vị quan thần cùng gia quyến. Chính là hạ nhân bị đuổi ra ngoài thì mỗi bàn sẽ có hai người cung nữ bước tới chờ sai bảo.

Hiện tại những vị quan ngồi ở bàn của Cố Tam đã lục tục đứng lên trở về bàn của mình. Bây giờ trên mỗi bàn đều có một mâm son tượng trưng cho món lễ vật dâng tặng cho hoàng đế. Cũng chính là lúc này, mọi người bắt đầu “soi” lễ vật của nhau. Lễ vật để trên mâm son, còn trù thêm một miếng vải đỏ, cho dù không nhìn thấy là gì nhưng có thể dựa theo hình dáng mà phỏng đoán.

Trên bàn của mấy vị quan cùng Cố Tam góp bạc cũng có một cái mâm son, chỉ là không ai biết được vốn trên mâm đó hoàn toàn trống. Đây là vì sợ trên bàn không có lễ vật sẽ khiến người khác tò mò nên Cố Tam đề nghị mỗi người nên mang theo một cái mâm trống. Đợi đến khi dâng lễ vật thì mới cùng nhau dâng.

Lại thêm hai khắc (nửa tiếng), lúc này từ bên ngoài đã nghe rầm rộ tiếng bước chân. Mọi người trong lòng kích động. Hoàng thượng đến!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Tử Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đại Thọ Hoàng Đế (1)

“Hoàng thượng giá lâm~”

Một giọng the thé nhưng to lớn rõ ràng truyền vào tai mọi người, tất cả những người có mặt ở Phong Ngâm Điện liền ồ ạt nhanh chóng đứng lên khỏi chỗ ngồi rồi đồng loạt quỳ xuống hô to.

“Hoàng – Thượng – Vạn – Tuế — Vạn – Vạn- Tuế ~”.

Phải nói là cái âm thanh này làm rung động trời đất, làm cho ma quỷ cũng phải khiếp sợ giật mình. Tử Tinh đang quỳ bên dưới nghe được mà mắt muốn hoa luôn, lỗ tai thì ong ong kêu lớn. Thật sự là âm thanh quá trời lớn, Tử Tinh nghĩ, âm thanh lớn thế này nếu ở trong phòng kính thì nhất định có thể giết người. Lại nói âm này không giống như trên tivi ngắn gọn nhanh chóng, mà ở đây mỗi từ mỗi từ đều kéo thật chậm, thật nhịp nhàng, có giai điệu lên xuống như đang hát xướng.

Đây là quy củ, nếu không kéo dài tiếng nói, mọi người rất dễ có tình trạng tiếng trước tiếng sau không đồng thanh. Cái quy củ này trước khi vào hoàng cung Tử Tinh đã nghe dạy đầy cả hai tai, cũng ngâm qua nhiều lần.

Hoàng đế từ bên ngoài chậm rãi thông thả bước vào, trên mặt vẫn bình thản không một chút nào bị ảnh hưởng bởi tiếng vang lớn. Theo sau hoàng đế là hai vị hoàng tử, Mộc Khách Niên, Lỗ thừa tướng, Tô đại tướng quân, và các cung nữ và thái giám.

Bởi vì chỗ ngồi là theo phẩm vị, nên chỗ ngồi của cả nhà Tử Tinh khá xa chỗ ngồi của hoàng đế. Bởi vì ở xa nên Tử Tinh không có nhìn thấy cái người đi sau lưng hoàng đế kia từ khi bước vào thì ánh mắt đã nhìn chăm chăm vào nàg. Nếu Tử Tinh nhìn thấy người đó, nhất định nàg sẽ nhảy dựng lên cho mà xem.

Hoàng Đế thông thả đi vào, sau khi bước tới ghế rồng thì quay mặt xuống phía bên dưới quang sát một vòng những thần tử đang có mặt. Thấy mọi người quy củ hành lễ không một chút sai sót thì hài lòng gật đầu. Sau đó ông vẫy vẫy tay.

Vị công công bên cạnh hiểu ý tung phát trần một cái giọng the thé vang lên.

“Hoàng thượng cho phép bình thân ~ ~ ~” Chữ “thân” được vị công công kéo một hơi thật dài, làm cho Tử Tinh đang quỳ bên dưới nghe xong sồn một tảng gai ốc.

Bên dưới các quan viên liền đồng thanh hô lên:

“Chúng Thần Tạ Ôn Hoàng Thượng ~~~”

Hoàng đế tung vạt áo ngồi xuống ghế rồng, những người đi phía sau hoàng đế thấy ông đã ngồi xuống thì khom lưng hành lễ một cái rồi quay đầu đi đến chỗ ngồi của mình. Đại Hoàng tử, Nhị hoàng tử và Mộc Khách Niên thì ngồi phía bên tay phải hoàng đế, còn bên trái là vị hai vị Lỗ thừa tướng và Tô đại tướng quân.

Đội hoàng thượng, hoàng tử và các đại thần ngồi xuống dưới này quan viên mới bắt đầu lục tục đứng lên ngồi lại chỗ ngồi của mình. Kế đến là buổi đọc

văn chúc thọ hoàng đế, công việc này sẽ do mấy vị quan phụ trách tế lễ làm.

Chờ mấy vị quan đọc xong thì yến tiệc chính thức bắt đầu.

Mỗi bàn được dọn lên ba mươi tám món ăn, mỗi món được đặt lên bàn sẽ có một cung nữ đứng bên cạnh giới thiệu tên của từng món ăn. Món ăn hoàng cung, chẳng những mùi vị thơm ngon mà còn được trang trí cực kỳ đẹp mắt. Nhìn vào đĩa thức ăn được bài trí công phu, Tử Tinh có chút kìm nén khó nói nên lời. Món ăn thôi mà, có cần phải làm đẹp mắt như vậy không? Rốt cuộc là muốn cho người khác không dám động đũa sao? Tử Tinh rầu rĩ – món ăn được bài trí đẹp như vậy, nàng thật sự không nỡ xuống tay.

Chờ món ăn được dọn lên hết, hoàng đế liền cầm ly rượu hướng xuống phía dưới các quan viên đại thần. Ở dưới này mọi người liền gấp rút hai tay cầm lấy ly rượu lên cung kính hướng về hoàng đế, giống hệt những lễ nghi mà Tử Tinh đã học, trước khi bắt đầu khai tiệc thì phải kính rượu với hoàng đế. Một lần nữa âm thanh vang lên, nhưng may mắn lần này không có lớn lắm, lỗi tai của Tử Tinh vì vậy mà không phải chịu cực hình.

Kính rượu xong thì có thể khai tiệc, mọi người bắt đầu động đũa gấp thức ăn. Tử Tinh ánh mắt này giờ loạn chuyển trên mấy đĩa thức ăn, cuối cùng nàng cầm đũa hung hăng gấp xuống. Trang trí đẹp làm gì chứ, không phải cuối cùng cũng vào hết trong bụng sao. Nàng mới không vì không nỡ phá hủy cảnh đẹp mà để bụng mình đói đâu.

Tử Dục thấy Tử Tinh như vậy thì phì cười, tiểu muội thật sự không biết khản trương là gì. Ở chỗ thế này mà có thể ăn uống thân nhiên như vậy, đúng là...

Ở trên kia Hạo Uy vẫn luôn chú ý đến Tử Tinh, thấy nàng lộ ra bản tính trẻ con thì mỉm cười. Nụ cười của Hạo Uy vừa nhếch thì dừng nói những đại thần đang ngồi bên dưới, ngay cả hoàng đế cũng phải ngạc nhiên mà ngược mắt nhìn qua. Không biết hôm nay rốt cuộc có chuyện gì mà làm cho gương mặt lạnh của hoàng đế lại thay đổi. Chẳng lẽ là do đã bắt được đám phản tặc rồi nên tâm tính so với mọi ngày tốt lên? Hoàng đế âm thầm suy đoán.

Hoàng đế tuy tò mò nhưng không có hỏi, mà bên dưới lúc này, những thiên kim tiểu thư kia con cháu của các đại thần có chức vị cao kia nhìn thấy Hạo Uy cười thì ngậm ngẩn quên phản ứng. Cả trăm ánh mắt hiện tại đều chỉ chăm chăm nhìn chăm chăm gương mặt đang cười mỉm của Hạo Uy.

Bình thường trước mặt các nàng, Hạo Uy chưa bao giờ nở nụ cười, dù là nụ cười nhếch mép. Có chăng chỉ là cười lạnh, cười khinh bỉ. Nhưng hiện tại nhìn nụ cười kia đầy sùng nịnh cứ như thể hiển hiện trên gương mặt anh tuấn. Một đám thiên kim trong lòng nổi hoa đào.

Bị mọi người dùng ánh mắt ái mộ nhìn chăm chăm, Hạo Uy nhũn nhũn không tiếng động dùng ánh mắt lạnh lẽo đánh trở lại. Hắn rất chán ghét bọn người này, cả một đám luôn dùng bộ mặt giả tạo. Không giống Tinh Nhi của hắn, nàng rất chân thực, lại rất đáng yêu. Nhất là đôi mắt to tròn kia, khi tức giận mở to tròn hằn. Thật là một đôi mắt linh động đáng yêu không tả xiết.

Những thiên kim kia bị ánh mắt sắc bén của Hạo Uy liếc qua thì sợ hãi nhanh thu hồi mắt. Chỉ là trên mặt của họ liền hiện lên những rặng mây đỏ đáng ngờ.

Ai không biết Nhị hoàng tử Hạo Uy là người lạnh lùng vô tình đâu, là một người không thích đến gần phụ nữ, từ năm mười một tuổi đã như vậy, luôn một bộ dạng âm trầm khủng bố. Dù là vậy, nhưng không ít các thiên kim tiểu thư đều đối với hắn nhất kiến chung tình. Chính là... muốn tiếp cận được vị nhị hoàng tử này thật là khó khăn. Dừng nói nữ nhân nào có ý, chính là vô ý tới gần hắn trong ba bước là đã bị ám vệ đánh bay ra trăm thước rồi. Còn nhớ có một lần có vị tiểu thư không sợ chết đi quyến rũ hắn. Chưa đầy một ngày, vị kia từ một tiểu thư cao quý phúc chốc đã trở thành kỹ nữ của kỹ viện rồi.

Đội khai tiệc được một lúc thì tới phần dâng lễ vật cho hoàng thượng. Dân lễ vật cũng có quy củ, đó là chia ra từng tốp nhỏ, mỗi tốp mười người sẽ cùng nhau bước ra dâng một lần. Bắt đầu từ quan nhất phẩm dài xuống. Nhưng những quy củ này chỉ áp dụng với những quan viên đại thần phía dưới. Còn những vị đại thần trụ cột như Lỗ thừa tướng và Tô đại tướng quân...vv.. thì không cần tuân theo những quy củ đó.

Mười vị nhất phẩm đầu tiên bước lên, đứng phía dưới cách chỗ ngồi hoàng đế chừng năm mét, mười vị kia vừa bước lên thì cung kính khom người chúc thọ hoàng đế rồi cúi gằm mặt chờ công công đến nhận lễ vật.

Lúc này một vị công công bước ra, đó là Lưu công công đứng ở năm son đầu tiên, sau đó kéo khăn lụa đỏ che mặt son xuống cho hoàng đế nhìn thấy lễ vật rồi bắt đầu cao giọng đọc.

“Lý thượng thư tặng một bình ngọc Cẩm Vạn Niên thời khai tổ Diêm quốc...”

Lưu công công vừa đọc xong, bên dưới mọi người hít vào một hơi. Là bình ngọc Cẩm Vạn Niên đấy, nghe nói bình ngọc này đông ấm thu lạnh đấy, để bình ngọc này trong phòng mùa đông có khi không cần đốt lò sưởi.

Lưu công công đọc xong cũng không để ý đến phản ứng của mọi người, chờ hoàng thượng gật đầu ông liền đi qua năm son kế tiếp. Cứ mỗi lần Lưu công công đọc xong thì bên dưới có ba vị quan ngồi ngay ngắn ghi chép lại sau đó sẽ có thị vệ vào mang lễ vật đem đi.

(Tác giả: Trang Wed đăng truyện của ta. viengialaini.wordpress.com)

Lần lượt từ quan nhất phẩm đến nhị phẩm, từ nhị phẩm tới tam phẩm. Mỗi một năm so với một năm đều là trân bảo khó có được, nhìn vào những món lễ vật này đủ biết chủ nhân của chúng đã tiêu tốn rất nhiều tâm tư và của cải rồi.

Bởi vì mười người Cổ Tam cần phải cùng nhau đi lên dâng lễ một lượt, nên vị quan tam phẩm kia ngồi chần lại đợi vị quan tứ phẩm khác lên trước. Chuyện này tuy không đúng theo quy củ nhưng cũng không bị trách phạt. Mọi người tuy có chút khó hiểu nhưng không có truy cứu. Lúc này những

người đó chỉ một mực muốn biết món lễ vật của mình có vừa ý hoàng đế hay không thôi.

Đội những vị quan tứ phẩm lên gần phân nữa, lúc này Cố Tam mới nhìn chín vị quan đi chung với mình gật đầu một cái rồi cầm mâm son của mình đứng lên. Dù cố gắng trấn định, nhưng đôi tay Cố Tam vẫn có chút run rẩy, tim ông thỉnh thoảng đập. Cảm giác Cố Tam lúc này là vừa kích động vừa lo sợ.

Hít mạnh một hơi, Cố Tam dẫn đầu bước lên phía trước.

Cố Tam vừa đi thì chín vị quan còn lại liền lục tục theo sau, mỗi người cầm theo mâm son của mình, bước chân của họ lúc này có chút chới vơi. Bây giờ mà có ngọn gió nào thổi mạnh tới, chắc chắn bọn họ sẽ ngã ngay tức khắc.

Từ đầu đến giờ, các quan viên đại thần đi dâng lễ vật cho hoàng đế tuy đều mang một bộ dạng kích động run run, nhưng là không có ai khoa trương như chín người này. Bởi vậy trong Phong Ngâm Điện lúc này có không ít tiếng cười nhạo nhỏ nhỏ.

Lúc mới đứng lên chuẩn bị đi dâng lễ Cố Tam quả thật có chút không kìm được hồi hộp, nhưng đi càng gần đến hoàng đế Cố Tam ngược lại càng trấn định hơn. Cứ thêm một bước Cố Tam lại càng bước vững vàng và kiên định. Ông thẳng lưng một đường nghiêm trang đi lên phía trước, chín vị quan đi phía sau thấy Cố Tam như vậy cũng dần dần tỉnh táo trở lại liền thẳng sống lưng mà đi.

Bước lên tới vị trí dâng lễ vật, Cố Tam liền đứng ngay chính giữa của mười người. Bởi vì Cố Tam là tứ phẩm, không thể đứng trước tam phẩm. Nên chỗ của Cố Tam mới bị đẩy đến chính giữa.

Mười người quy củ bước lên phía khom lưng chúc thọ hoàng đế, sau đó liền đứng thẳng người cuối đầu chờ Lư công công đến thu lễ vật.

Chính là lúc này đây tất cả mọi người ở Phong Ngâm Điện bắt đầu xôn xao. Bởi vì khi Lư công công bước tới định gỡ vải đỏ trên mâm son của vị quan tam phẩm đứng đầu liền bị vị quan tam phẩm kia tránh lùi một bước. Một tiếng cung kính hô thật nhỏ

“Lễ vật của ta ở được để cùng với những vị đại nhân khác, mời công công bước sang vị đại nhân bên cạnh”.

Những người bên dưới không có nghe thấy vị quan Tam phẩm nói gì, chỉ thấy ông ta lùi lại né tránh không để Lư công công gỡ khăn đỏ khỏi mâm son thì tất cả mọi người liền “ồ..” lên, còn Lư công công thì ngờ ngàng không hiểu làm sao. Ông quay đầu nhìn hoàng thượng, thấy hoàng thượng mắt lóe lên một cái nhưng không nói gì. Dù trong lòng đang hết sức kinh ngạc, nhưng Lư công công vẫn dõng dạc bước qua vị quan kế tiếp.

Có điều ông liền tiếp bị tránh né y hệt vị quan đầu tiên. Lư công công trong lòng khóc ròng, đây là có chuyện gì a.

Gia quyến của chín vị quan kia người không biết thì ngờ ngàng lo lắng, người biết thì lại hồi hộp sợ hãi. Từ Tĩnh lúc này cũng bị đổ mồ hôi, nàng nắm chặt nắm tay hết sức chăm chú nhìn lên mấy người Cố Tam. Nhưng khoảng cách khá xa, Từ Tĩnh không nhìn thấy rõ biểu cảm của mọi người, chỉ có thể cảm nhận được không khí ở Phong Ngâm Điện lúc này hết sức quỷ dị.

Lư công công gương mặt khó coi cứ bước qua từng người một, khi đến trước mặt Cố Tam ông cũng theo quán tính bước một bước nữa qua khỏi chỗ đứng của Cố Tam.

Bị Lư công công bỏ qua, Cố Tam trợn mắt ngờ ngàng.

Chính là từ lúc Lư công công bước qua Cố Tam thì chín vị quan kia trong lòng nóng nảy, bởi vì quy củ không thể ngăn mặt lên cao nên bọn họ chỉ có thể len lén liếc nhìn bóng dáng của Lư công công. Lúc này hoàng đế cũng nhíu mày, trong mắt ánh lên tìm tòi nghiên cứu.

Đại hoàng tử, Lỗ thừa tướng cùng với Tô Đại tướng quân cũng bắt đầu tò mò không biết mấy người Cố Tam muốn làm gì. Chỉ có Hạo Uy và Mộc Khách Niên vẫn bình tĩnh ngồi đó, gương mặt như có như không nở nụ cười.

Hai vị quan đứng cuối cùng phía sau Cố Tam không đợi Lư công công bước tới đã nhanh chóng lùi lại một bước sau đó cung kính nói nhỏ đủ để Lư công công nghe thấy.

“Lễ vật của chúng ta ở trên tay của Cố đại nhân, mời lư công công đến đó để nhận”

Lư công công cái lưng phức chốc cứng đờ, đứng sững lại vài giây rồi nhanh chóng nhìn một lượt xem Cố đại nhân là người nào. Chờ thấy một hàng mười vị đại nhân, trong đó hết chín người đều đứng thụt lại phía sau một bước, chỉ có một người là đứng đúng vị trí dâng lễ vật. Lư công công trong lòng lộ bộ. Ông nhanh chóng lùi lại đến chỗ Cố Tam, nháy mắt nhìn chằm chằm mâm son trong tay Cố Tam dò xét.

Thấy Cố Tam vẫn đứng cúi đầu im lặng không một tiếng động cũng không né tránh. Lư công công thấy vậy liền thở phào, vội vàng hít một hơi gỡ miếng khăn đỏ che trên mâm son xuống.

Trên mâm son, không phải kỳ trân dị bảo, cũng không phải cái gì trân quý. Chỉ thấy vật trên mâm son là một miếng gỗ được gọt dũa bóng loáng và được khắc chỉ chít chữ. Lư công công không biết làm sao bên vội vàng nhìn hoàng đế chờ chỉ thị.

Hoàng đế nhìn miếng gỗ trên mâm son của Cố Tam rồi trầm ngâm. Như nghĩ đến cái gì, hoàng đế vẫy tay với Lư công công trầm giọng nói:

“Mang lên cho trẫm xem các khanh ấy tặng lễ vật gì cho trẫm”

Lời hoàng đế vừa ra, bên dưới các đại thần và gia quyến liền sững sờ không thôi. Hầu như tất cả mọi người đều đổi mắt nhìn về phía mâm son. Lòng tự

hỏi, không biết rốt cuộc trong đó là lễ vật gì mà làm cho hoàng đế đích thân xem xét. Lỗ thừa tướng và Tô đại tướng quân cũng tò mò không kém mắt mở to nhìn chăm chăm miếng gỗ trên mâm son.

Lưu công công nghe hoàng đế ra lệnh liền thở phào. Ông nhanh nhẹn cầm lấy mâm son từ trên tay Cố Tam sau đó mang lên cung kính dâng cho hoàng đế.

Hoàng đế bình thân nâng tay cầm lấy miếng gỗ được gọt dũa cẩn thận lên nhìn, nhìn xong, mắt của hoàng đế liền mở to kinh ngạc. Tay thoáng một chút run rẩy chứng tỏ tâm tình ông đang dao động, Hoàng đế nắm chặt miếng gỗ sau đó quét nhìn mười người Cố Tam bên dưới.

“Các khanh mau ngừng nặt lên nhìn trẫm!” Giọng Hoàng đế rất nhẹ.

Cả Phong Ngâm Điện mọi người liền hít vào một ngụm khí lạnh. Hoàng thượng... hoàng thượng thế nhưng cho phép đám quan tứ phẩm này diện kiến long nhan?

Nghi hoặc chất chứa, nhưng bên dưới không một ai dám hé ra một tiếng động.

Mấy người Cố Tam nghe hoàng thượng nói thì giật mình, sau đó thì kích động không thôi. Mười người chăm chăm ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt thành kính nhất nhìn về phía hoàng đế. Chính là ngoại trừ Cố Tam, những vị quan còn lại chỉ dám nhìn lướt qua hoàng thượng một cái rồi nhanh chóng cụp mắt xuống. Uy nghiêm của đế vương, bọn họ thật không chịu nổi.

“Là ai đã nghĩ ra món lễ vật này?” Hoàng đế hỏi, chỉ là giọng nói không nghe ra buồn vui hay kích động.

Chín vị quan nghe hoàng thượng hỏi thì lo lắng, dù không thể ngăn mặt nhưng ánh mắt vẫn liếc nhìn về phía Cố Tam.

Hoàng đế vừa hỏi cũng vừa âm thầm quan sát. Thấy những người kia nghe ông hỏi xong liền nhìn Cố Tam thì đã đoán được câu trả lời. Hoàng đế im lặng đảo mắt đánh giá Cố Tam.

Người này không phải là tân khoa trạng nguyên năm nay sao? Là người đã khẳng khái nói rằng “Thiên tử bất nhân, bất bảo tứ hải. Chư hầu bất nhân, bất bảo xã tắc. Khanh, đại phu bất nhân, bất bảo tông miếu. Sĩ, thứ bất nhân, bất bảo tứ tử”.

Hoàng đế gật gù, xem ra hẳn không chỉ giỏi ở lý luận, mà bản lĩnh cũng không thể chê. Thấy Cố Tam một bộ dạng bình tĩnh không sợ hãi hoàng đế âm thầm gật đầu. Đứng trước mặt ông mà có thể giữ được thái độ thản nhiên như vậy thật đáng khen. Không đợi mấy vị quan trả lời, hoàng đế đã hỏi tiếp.

“Trẫm muốn biết tại sao các khanh lại có ý nghĩ tặng món lễ vật này cho trẫm, còn là cùng nhau mà không phải một người, các khanh không muốn tự mình lập công sao?”

Hoàng thượng đột nhiên nói một câu làm cho tất cả mọi người không hiểu được ý ông là gì. Ông vừa nói vừa nhìn Cố Tam, rất muốn biết suy nghĩ của Cố Tam lúc này.

Cố Tam khi nghe hoàng thượng nói câu đó thì nhẹ nhàng thở ra. Hoàng thượng nói là lập công có nghĩa là hoàng thượng rất hài lòng món lễ vật này. Xem ra chủ ý này không có sai. Cố Tam chấp tay khom người hướng hoàng đế cung kính nói:

“Muôn tâu hoàng thượng, chúng thần trước khi đến kinh này này đều là nông dân. Đối với chúng thần, vật quý hiếm nhất không phải vàng bạc châu báu mà chính là lương thực. Hôm nay chúng thần là muốn dâng tặng vật quý hiếm trong lòng mình đến cho hoàng thượng. Lại nói, người xưa có câu “Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”. Chúng thần cũng vậy, nếu là một người thì không thể nào đắp thành hòn núi, vì vậy chúng thần quyết định cùng nhau dựng núi, cùng nhau chia sẻ bớt một phần gánh nặng cho hoàng thượng”

Hoàng đế nghe Cố Tam nói thì im lặng, thật sâu nhìn Cố Tam một cái sau đó chuyển mắt nhìn lại khối gỗ trên tay. Chỉ chít vài dòng chữ, nhưng lại làm cho lòng ông khó có thể diễn tả thành lời. Mấy năm nay, từ khi Cửu thủy thành xảy ra thiên tai, toàn bộ mùa màng đều bị dòng nước cuốn trôi đi hết. Tuy rằng có vị tiên sinh ẩn cư kia giúp đỡ, nhưng ông cũng phải mở hết hai kho lương để tiếp tế cho dân. Còn mở thêm một kho giống để phân phát cho dân chúng làm giống gieo trồng. Bởi vì thiên tai, ông không thể tiếp tục thu thuế mà phải ban lệnh giảm thuế ba năm cho toàn bộ dân chúng ở Cửu Thủy Thành. Thêm nữa lại phải cung cấp lương thực ở biên quan. Ông thật sự là muốn bạc đầu vì chuyện này. Mặc dù ông không nói, nhưng hầu như các đại thần trong triều đều biết lúc này kho lương hoàng gia đã cạn kiệt rồi. Thế mà chẳng ai đoái hoài đến.

Nhưng bây giờ trước mặt ông, chỉ là những thần tử tứ phẩm nhưng lại có thể hiểu được sự lo lắng của ông, hiểu được cái mà ông cần. Không câu nệ, không sợ hãi, bọn họ lại đồng lòng cùng nhau góp bạc xây lương cho ông.

Hoàng đế bỗng chốc cảm thấy tảng đá nặng trong lòng vui đi phân nửa, ánh mắt nhìn mấy người Cố Tam trở nên thân thiện rất nhiều. Sau một lúc im lặng, Hoàng đế liền hô ba tiếng, “rất tốt!” Gồm giọng nói có chút kích động.

“Rất tốt, món lễ vật này của các khanh trẫm rất là thích”

Giọng hoàng đế vang lên khiến những quan viên có mặt trong Phong Ngâm Điện bàng hoàng kinh động. Hoàng thượng nói thích món lễ vật này. Rốt cuộc mấy người bọn họ đã tặng lễ vật gì cho hoàng thượng khiến người vui vẻ như vậy? Khó hiểu, không biết là chuyện gì. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ta nhìn người người nhìn ta. Không ai biết là cái gì.

Từ khi hoàng đế cười to, chín vị quan đứng cùng Cố Tam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Bất an trong lòng liền tiêu tán, còn lại chính là vui mừng.

Hoàng đế hài lòng món lễ vật của bọn họ, điều đó thật sự rất tốt. Chỉ tốn mười vạn lại có thể làm long nhan vui vẻ, quả là bọn họ rất lời rồi.

Lỗ thừa tướng lúc này đã nhìn không được tò mò rồi, ông đứng lên chấp tay về phía hoàng đế cung kính hỏi:

“Hoàng thượng, thần mạo phép xin được hỏi... Lễ vật mà mấy vị đại nhân này dâng lên là gì ạ?”

Hoàng thượng ý cười trên mặt chưa tắt, ông khoát khoát tay với Lỗ thừa tướng sau đó đưa miếng gỗ cho vị công công bên cạnh để ông ta đọc những chữ được khắc trên đó.

Vị công công cung kính cầm lấy miếng gỗ từ tay hoàng đế, sau đó có chút kinh ngạc nhìn xuống mấy người Cố Tam. Vị công công rất nhanh dùng cái giọng the thé đặc trưng của mình đọc lớn.

“Chúng thần, Ngọc Bác Chi, Tư Khâm Mã, Cố Tam Sinh, Trầm Khanh, Uông Vĩnh (...). Cùng nhau tặng lễ vật cho hoàng thượng, lễ vật là năm mươi vạn lương thực. Kính chúc hoàng thượng Phước như đông hải, thọ tỷ nam sơn.”

Tiếng Công công vừa dứt, bên dưới vẫn vỗ bả quan bắt đầu sôi trào oanh động.

“Cái gì?... tặng lễ vật cho hoàng đế mà tặng lương thực, buồn cười thật, cứ nhiên lại tặng lương thực, cái thứ lễ vật mà bất cứ nhà nào cũng có, bọn họ lại dám mang cái thứ tầm thường như vậy để tặng hoàng đế. Buồn cười hơn là cả đám mười người lại a hùa với nhau để tặng cái thứ tầm thường này.”

Đây là suy nghĩ đầu tiên của những quan viên bên dưới, họ vốn đang chờ xem mấy người này sẽ bị hoàng thượng trị tội bất kính, chính là chột nhỏ đến hoàng đế vừa mới nói rất thích món lễ vật này. Phong Ngâm Điện phúc chốc trầm lặng đến đáng sợ. Tất cả mọi người đều đang chìm trong suy nghĩ tại sao.

Rất nhanh, nhiều người đã nghĩ ra được huyền cơ trong đó. Bất giác, tay bọn họ phát run. Thăm nghĩ, thì ra cả đám bọn chúng kỳ kỳ quái quái, còn cùng nhau dâng lễ vật, thì ra là như vậy. Phải khen cái đám quan con con này, thật sự... thật sự quá kinh thiên rồi. Thật đáng sợ cho cái người nào suy nghĩ ra kế sách này.”

Không khí ở bên dưới lúc này rất quý dị, trên này hoàng đế lại cười đến thâm sâu. Bỗng nhiên lúc này Lỗ thừa tướng một biểu tình kinh ngạc tròn mắt nhìn chằm chằm Cố Tam, sau đó thất thanh hô lên một tiếng. Hoàng đế và những người đứng gần Lỗ thừa tướng đều quay lại nhìn ông. Thăm nghĩ, Lỗ thừa tướng đang nghĩ đến cái gì mà luống cuống như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Tử Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Đại Thọ Hoàng Đế (2)

Lỗ thừa tướng kích động nhìn chằm chằm Cố Tam, đôi mắt đầy nếp nhăn tỏa sáng long lanh tròn trĩnh giống như rất là kinh ngạc, môi mấp máy một chút mới lặc giọng nói:

“Tân khoa trạng nguyên là Cố Tam Sinh sao? Là Cố Tam Sinh ở Tô Dương Trấn? À...không phải, là ở...Tây... Tây Từ Thôn?”

Lỗ thừa tướng hỏi xong thì đảo đảo mắt đợi Cố Tam trả lời.

Nghe Lỗ thừa tướng hỏi, Cố Tam không hiểu sao có chút bất an. Dè dặt cẩn trọng một hồi Cố Tam mới chậm chạp trả lời.

“Bẩm thừa tướng, hạ quan đúng là Cố Tam Sinh ở Tây Từ Thôn”.

Nhận được câu trả lời đúng như suy đoán của mình, Lỗ thừa tướng đắc ý cười ha hả. Sau đó ánh mắt đảo đảo mấy cái đánh giá Cố Tam rồi mới chấp tay về phía hoàng đế đầy kích động nói:

“Hoàng thượng, chắc hoàng thượng vẫn còn nhớ người từng lệnh thần đi điều tra cái vị tiền sinh mờ kho tư lương để cứu người là ai phải không?” Không để hoàng đế trả lời Lỗ thừa tướng đã nhanh nói tiếp:

“Lúc đó thần đã cho người đi điều tra, mặc dù không điều tra ra được vị tiền sinh kia nhưng đã tra được người phụ trách công việc cứu tế thay cho vị tiền sinh đó.” Ngừng một chút Lỗ thừa tướng nói tiếp:

“Hoàng thượng, nếu thần không đoán sai thì người phụ trách công việc cứu trợ kia chính là tân khoa trạng nguyên năm nay của chúng ta “Cố Tam Sinh”. Là vị quan đang đứng trước mặt hoàng thượng.”

“Xôn xao!”.

Lời Lỗ thừa tướng vừa ra, phút chốc cả điện xôn xao như vỡ hội. Những người có mặt ở đây trừ hai người nào đó ra thì tất cả mọi người đều kinh ngạc tròn to mắt bởi lời nói của Lỗ thừa tướng. Lúc này hàng ngàn ánh mắt đều không hẹn mà chiếu thẳng về phía Cố Tam. Có soi mói, có ganh tỵ, có tán thưởng, có ngưỡng mộ.

Chuyện mở kho cứu người mấy năm trước đã từng làm dân chúng thổn thức không dứt. Có hai nguyên nhân, nguyên nhân thứ nhất là bọn họ cảm kích vì có người có thể bỏ được một số bạc lớn mà không cầu danh lợi chỉ vì muốn cứu giúp người. Nguyên nhân thứ hai là bởi vì việc cứu trợ của vị kia được làm rất tốt, không tốn hao nhiều bạc lắm nhưng vẫn làm cho dân chúng được an ổn trôi qua, nhanh chóng phục hồi lại những tổn thất đã mất. Vừa công vừa đức, vừa trí vừa tuệ. Có thể nói việc làm đó đã làm cho toàn dân nước Đại Tề tán thưởng rất nhiều. Trong đó không ít người cho hạ nhân của mình âm thầm điều tra thân phận của vị tiên sinh kia.

Chỉ là những người đó không biết rằng thuộc hạ của mình lúc đi điều tra, đã bị việc cứu giúp người của Cố Tam làm cho cảm động. Nên mặc dù đã điều tra ra một nhà Cố Tam có liên quan nhưng bọn họ lại cố tìm cách che giấu bớt một vài phần. Chỉ báo cáo lại rằng vị tiên sinh kia rất bí ẩn, làm việc luôn cẩn trọng. Ông không ra mặt mà chỉ để cho một hộ nông dân dốt nát đứng ra làm thay. Còn ông chỉ đứng phía sau âm thầm chỉ đạo. Cũng vì vậy cho nên không ai biết được cái hộ nông dân nghèo rách nát chỉ ăn theo kiachính là Cố Tam Sinh, Tân khoa trạng nguyên năm nay. (Cái đó là nhờ công lao khổ nhục kế của Từ Tĩnh á)

Hoàng đế nghe Lỗ thừa tướng nói thì ngạc nhiên, ông neho mắt nhìn Cố Tam một lúc mới trầm giọng hỏi:

“Cố ái khanh, lời của thừa tướng nói có đúng là như vậy?”

Cố Tam thân hình run lên, hẳn không thể nào ngờ được hôm nay lại xảy ra chuyện này. Nghe hoàng thượng hỏi, Cố Tam nhanh chóng quỳ phịch xuống đất kính cẩn nói:

“Bẩm hoàng thượng, đúng... đúng là hạ thần!”

Hoàng đế gật gù như suy nghĩ cái gì sau đó dịu giọng nói:

“Thật là khanh a, vậy khanh có thể cho trẫm biết vị tiên sinh đó là ai không? Và hiện tại vị tiên sinh đó ở nơi nào? Trẫm thật muốn nhìn thấy vị kia một lần, Muốn ta ọn ông ta đã ra tay giúp đỡ con dân của trẫm trong lúc khốn khổ đó”. Trong lòng hoàng đế lại nghĩ “Hèn chi hẳn có thể dễ dàng thu mua một số lượng lớn lương thực như vậy mà ông muốn mua lại mua không ra. Thì ra là có kinh nghiệm a”.

Đúng là như vậy, lần này mua được nhiều lương thực như vậy một phần là nhờ danh tiếng của Cố Tam, một phần là nhờ Cố Tam chịu khó. Đừng có nói, lần này thu mua lương thực có thể nói rằng là muốn vơ vét gần hết lương thực ở nước Đại Tề này. Từ những hộ nông dân nghèo khó cho đến những hộ thương nhân giàu có. Người của Cố Tam đi thu mua từng nhà từng nhà, chỉ cần có người muốn bán Cố Tam liền cho người đến mua. Có chỗ chỉ mua được có mười cân lương thực.

Gom góp từ những con số lẻ như vậy, Cố Tam mới có thể gom được con số lớn như bây giờ. Nếu là người khác, liệu có kiên trì để làm việc này không.

Nghe hoàng đế hỏi về cái người tiên sinh kia, Cố Tam trong lòng lộp bộp, tay không tự giác run lên. Cố Tam lắp bắp nói:

“Xin hoàng thượng tha tội, hạ thần... hạ thần đã từng lập lời thề với Ngao tiên sinh rằng sẽ giữ bí mật về thân thế ngài ấy, thật sự... hạ thần thật sự không thể nói thừa hoàng thượng.” Làm sao có thể nói a, đó là con gái nhỏ của hẳn đó. Cố Tam trong lòng lo lắng.

Hoàng đế thấy Cố Tam một bộ dạng thê chết không khai khẩu kia thì có chút thất vọng, xong mắt nhìn Cố Tam lại có tia tán thưởng. Cái tên tân khoa trạng nguyên này xem ra không chỉ là người giỏi lý luận, thông tuệ sáng suốt mà còn là một người rất giữ chữ tín nữa. Đứng trước mặt ông lại dám cự tuyệt yêu cầu của ông chỉ vì một lời hứa. Xem ra là một người rất đáng tin cậy. Nghĩ như vậy, giọng hoàng đế dịu lại vài phần. Ông vờ thờ dài rồi từ tốn nói:

“Haizz... nếu khanh đã hứa với vị kia, vậy trẫm cũng không thể làm khanh khó xử. Chỉ là, gửi lời của trẫm tới vị tiên sinh kia – nếu ông ta có thời gian trẫm mời ông ấy đến hoàng cung làm khách.”

Nghe hoàng đế nói, biết ông không cứng rắn truy cứu việc này, Cố Tam trong lòng thở dài một hơi. Hẳn thật sự lo sợ rằng hoàng thượng sẽ hỏi tới cùng. Nếu tra ra, một nhà của hẳn nhất định sẽ phải dính vào tội khi quân phạm thượng. Thật may là hoàng thượng cho qua, nếu không hẳn thật sự không biết phải làm sao.

Cố Tam định thần lại rồi dập đầu hô “thần tuân mệnh” với hoàng đế rồi mới nhanh chóng đứng lên lùi hai bước trở về chỗ đứng của mình. Chín vị quan đang đứng cùng hiện tại đang dùng đôi mắt sùng bái nhìn chằm chằm Cố Tam.

Lỗ thừa tướng nhìn thái độ của Cố Tam thì nhú mày suy nghĩ, như nhớ ra chuyện gì, Lỗ thừa tướng nhanh nhẹn lùi lại bàn của mình rồi cầm mâm son của mình đi đến trước mặt hoàng đế tiếp tục tung thêm một tin tức chấn động khác.

“Hoàng thượng, thần cũng có món lễ vật tặng hoàng thượng. Là món lễ vật mà thần đã cực khổ đấu giá được a. Chính là người đã bán đấu giá món lễ vật này này thật là trùng hợp khi có cùng một đại danh giống vị tiên sinh đó. Chính là “Ngao tiên sinh.”

Lỗ thừa tướng nói xong không đợi công công đến mở mâm son mà đã tự mình đem mâm son đến trước mặt hoàng đế. Tặng bức tranh này cho hoàng đế

xong thì tối nay ông có thể ngủ ngon rồi. Máy năm qua, từ khi ông đầu giá được bức tranh này mang về phủ thi phủ của ông thường xuyên có khách đến viếng thăm lúc nửa đêm. Ông đã thay đổi nhiều chỗ, điều động rất nhiều người ngày đêm canh chừng mới có thể giữ được cái bức tranh này.

Lỗ thừa tướng vừa dâng lễ vật cho hoàng đế xong thì Tô đại tướng quân rục rịch đứng lên bắt đầu dâng lễ. Ông thật ra cũng muốn tiến món đồ này đi sớm một chút, ông không đủ sức bảo hộ nó rồi. Từ ngày ông mang món đồ này về phủ thi phủ của ông cứ cách vài phủ tướng quân của ông lại nhộn nhịp một lần. Thật sự quá là khoa trương.

Hoàng đế thấy hai vị đại thần của mình tặng lễ vật cho ông mà mang thái độ giống như trút được gánh nặng thì nghi ngờ, nhìn hai cái mâm son đỏ chót nằm trên bàn, hoàng đế không hiểu làm sao.

Lúc này Đại hoàng tử cũng đứng dậy cung kính mang lễ vật đến dâng cho hoàng đế, thái độ ngược lại có chút không nở buồm tay. Mộc Khách Niên này giờ ngồi một góc xem trò hay cũng tham gia vào, dâng lễ vật cho hoàng đế.

Lúc này đây, trước mặt hoàng đế là bốn mâm lễ vật. Điều đáng nói ở đây là từ hình dáng, kích cỡ, độ cao thấp của món lễ vật được che vải đỏ trong bốn cái mâm đều giống nhau như đúc. Hoàng đế nhìn một lượt nhủ nhủ mày tò mò.

“Lễ vật các người tặng trẫm là gì? Đừng nói các người cũng giống như các khanh ấy là cùng nhau tặng lễ cho trẫm” Hoàng đế đang nhớ đến lúc này, khi mười vị quan kia đi lên dâng lễ vật ông liền nhìn thấy mười cái mâm son trên tay họ giống nhau như đúc. Bởi vậy giờ thấy bốn cái mâm son trước mặt này, không hiểu sao ông có chút chờ đợi.

Lỗ thừa tướng, Tô đại tướng quân, Đại hoàng tử, Mộc Khách Niên bốn người nhìn nhau, sau đó ăm ý nhếch môi cười. Bọn họ đã một phần đoán được lễ vật của đối phương. Ánh mắt bốn người không biết là vô tình hay cố ý mà cứ liếc về bốn cái mâm son trên bàn của hoàng đế. Trong mắt không giấu được kích động.

Hoàng đế thấy bốn người bọn họ một bộ dạng thần thần bí bí liền khó hiểu, từ lúc nào mấy tên này lại a hùa với nhau rồi?

Lúc này vẫn vô bá quan bên dưới đã ổn định tinh thần sau cái lễ vật và tin tức kinh động của Cổ Tam. Hiện tại thấy bốn vị trụ cột của triều đình dâng lễ bọn họ liền nhao nhao ngóng cổ lên chờ xem lễ vật là gì. Bốn người này, người nào cũng có một chức vụ bất phàm, vì vậy lễ vật nhất định không đơn giản.

Mười Cổ Tam vì chưa được lệnh của hoàng đế nên không thể trở về chỗ ngồi của mình. Thành ra mười người cứ đứng một hàng chờ đợi. Chỉ là, mười người như một. Ai cũng không dám ngước mắt ngó lung tung, sợ rằng sẽ nhìn phải thứ không được phép. Vì vậy cả mười người đều một bộ dạng cúi đầu nhìn đất.

Lưu công công được lệnh của hoàng đế liền kính cẩn bước tới bàn rồng, nâng tay gỡ vải đỏ trên mâm son xuống.

Bốn miếng vải vừa được kéo ra, trên bốn cái mâm son liền xuất hiện bốn cuộn giấy tròn. Nhìn hình dáng và kích cỡ quả nhiên giống nhau như đúc. Có thể đoán được là một bức tranh hay một thi từ thư pháp nào đó.

Lưu công công cẩn thận cầm từng cuộn giấy lên mở ra. Chính là cuộn giấy vừa hé mở, đôi mắt của ông liền mở thật to biểu hiện tràn đầy kinh ngạc. Đứng thờ người bất định thật lâu, đến lúc nghe được tiếng ho “khụ” nhắc nhở của mọi người Lưu công công mới hoàn hồn lại.

Trên bàn rồng, bức tranh chễm chệ nằm ngay ngắn. Từng nét từng nét vẽ như chứa đựng linh hồn. Hoàng đế bị bốn bức tranh trước mắt định thần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Bốn bức tranh tái xuất

Xuất hiện trước mặt hoàng đế là bốn bức tranh.

Bức tranh thứ nhất là của Lỗ thừa tướng. Tranh vẽ một dãy đồng lúa đang trổ mùa, từng bông từng bông lúa chín vàng nặng trĩu hơi nghiêng mình xuống đất. Người dân cười tươi rói khom lưng gặt lúa, trên mặt ai cũng tràn đầy nét vui mừng. Trong không khí mát rượi có một cơn gió thổi qua, những bông lúa nghiêng mình đung đưa theo gió.

Là một bức tranh đầy sinh động, từng nét từng nét vẽ đều mang một cái gì đó khó diễn tả thành lời. Nhìn sơ qua, tranh vẽ chỉ toàn một màu đen. Có điều, mặc dù màu đen nhưng lại có thể nhìn thấy nhiều màu sắc ở trong đó. Như bông lúa màu vàng, lá lúa màu xanh đậm, đất màu nâu... Rất kỳ lạ, kỳ lạ đến mức làm cho người xem càng ngày càng bị cuốn vào phong cảnh trong bức tranh, kỳ lạ tới mức không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả.

Hoàng đế nhìn bức tranh thật lâu, đôi mắt vẫn luôn mở trừng lên quên cả chớp. Trong mắt hoàng đế chứa đầy kinh ngạc và một chút gọi là kích động.

Từ trước đến nay hoàng đế không dám nói rằng đã nhìn hết tác cả kỳ trân dị bảo trong thiên hạ, nhưng mà ông cũng coi như nhìn thấy khá nhiều, nhất là tranh vẽ. Nhưng mà bức tranh trước mặt ông bây giờ quả thật làm cho ông phải mở mang tầm mắt, chấn động tâm hồn.

Nhìn một hồi thật lâu, Hoàng đế chớp nhẹ mắt. Bởi vì thật lâu mắt không chớp nên mắt ông cay xè. Hoàng đế lấy tay xoa xoa mắt mấy cái mới cẩn thận gấp bức tranh lại rồi để qua một bên.

Hoàng đế nhìn qua bức tranh kế tiếp, đây là tranh của Tô đại tướng quân.

Lần này, trước mặt ông là một đội binh dũng mãnh đang đánh giặc ở chiến trường. Đội quân đến đâu quét sạch tới đó. Một vị tướng quân oai hùng hiên ngang ngồi trên yên ngựa, bên dưới quân lính giơ thẳng kiếm hùng lực khí thế. Quân địch còn chưa kịp rút đao đã bị giết chết không kịp trở tay. Một số khác còn chưa ra trận đã sợ hãi vội vàng giơ lên cờ trắng đầu hàng.

Đoàn quân hùng dũng hiên ngang đang chuẩn bị khai hoàn trở về.

Ở một nơi khác, một người trong trang phục màu vàng có thêu hình rồng đứng uy nghiêm trên chín bậc thang, dù không thấy mặt nhưng cái khí đế vương quả thật làm cho người nhìn thấy phải kính sợ. Phía dưới những con người trong trang phục triều thần đều quỳ trên đất, thái độ cung kính vạn phần.

Tranh lần này vẽ chủ yếu là con người, mặc dù chỉ không nhìn thấy rõ mặt từng người một trong bức tranh nhưng hoàng đế có thể cảm nhận được cái cảm xúc, cái khí thế hùng hồn mà con người trong bức tranh toát ra. Chỉ vài nét vẽ đơn giản lướt qua trên giấy, nhưng nó lại giống như chứa đựng một linh hồn của con người. Từng cảm xúc vui buồn đều được thể hiện rõ ràng trên từng nét vẽ.

Là một bức tranh, nhưng hoàng đế đã thật sự đã bị đá động tới tâm hồn.

Hoàng đế lúc này quả thật không còn giữ được bình tĩnh nữa. Ông bị cái khí thế hùng lực của bức tranh mang đến làm tâm tình của ông cũng bị thay đổi theo. Giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng. Phải qua thật lâu hoàng đế mới bình ổn lại tâm tình mà quẩn luyến đặt bức tranh qua một bên rồi chuyển mắt nhìn bức tranh kế tiếp.

Rồi hoàng đế nhìn thấy, một con sông với dòng nước cuộn cuộn chảy, từng con sóng hung hăng đánh vào bờ dường như muốn đánh đổ mọi thứ gần đây. Cây cao phía trên kia cũng một hồi run sợ con sóng dữ, mấy con cá đang bơi lội cũng sợ hãi mà lặn sâu xuống nước.

Nhưng là, hai bên bờ của dòng sông hiện giờ có hai bức tường bằng đá giống như con đê được gắn sâu vào trong đất, nó sừng sững đứng không một chút sợ hãi, cứng như thép, bền chắc như sơn thạch. Dòng nước kia vốn dũng mãnh hung hăng đánh vào, nhưng dù đánh nhiều lần cũng không nãi mai lay động được con đê đá kia. Qua nhiều lần hung hăng như thế, dòng nước như chấp nhận sự thật rằng nó không thể đá động được con đê kia. Đuối sức, cuối cùng con nước đó chỉ có thể lui thủ lui ra ở giữa dòng sông rồi nhẹ nhàng quy thuận chảy trở về dòng sông lớn.

Khác với hai bức tranh trước, bức tranh này không có gì đặc biệt lắm, nhưng dường như nó ngầm chứa đựng một ý gì đó không thể xem thường. Hoàng đế nhíu mày chậm rãi nhìn lại một lần nữa. Một lần nhìn lại này lại làm cho nội tâm hoàng đế bị chấn động không ngừng. Cuối cùng ông cũng hiểu được tầm quan trọng mà bức tranh nhắn gửi.

Hoàng Đế hít một hơi dài. Xem ra người vẽ bức tranh này là một người rất không bình thường. Có lẽ ông nên tìm vị này thỉnh giáo một chút. Hoàng đế lướt nhìn qua đũa con lớn của ông. Xem ra đại hoàng nhi đã hiểu được ẩn ý trong bức tranh này.

Hoàng đế thận trọng gấp bức tranh này lại trình trọng để qua một bên. Lúc này mới chợt nhớ còn một bức tranh nữa ông chưa có xem.

Trên ghế trường kỷ là một lão già hơn trăm tuổi, mặc dù tóc bạc trắng đầu, râu cũng bạc trắng, nhưng đôi mắt thì vẫn sáng ngời hữu thần. Gương mặt dù có thật nhiều vết nhăn của năm tháng như văn hồng hào đầy sức sống. Bên phải bên trái, trước mặt sau lưng. Ở mỗi nơi mỗi chỗ đều có thật nhiều đứa bé, lớn có nhỏ có, đều chen chúc tranh dành ngồi ở cạnh ông. Lão già vui vẻ vuốt râu nở nụ cười, trên mặt, mắt, mũi, miệng đều chứa đầy ý cười vui vẻ.

Ở bên ngoài cửa sổ có vài người nam nhân và nữ nhân mang ánh mắt kính trọng nhìn vào lão già, thái độ của bọn họ tôn kính mười phần. Phía ngoài xa, xa hơn một chút, có thật nhiều người đang dần dần đi tới, trên tay họ đều cầm đầy những mâm sơn. Ngoài cửa trong nhà cũng bắt đầu được treo lên lồng đèn đỏ có chữ thọ khí khái nằm ngay chính giữa. Một không gian đầy ắp tiếng cười, mang một bầu không khí bình yên trường tồn.

Hoàng đế xem tới đây tự dưng trên mặt có một dòng nước ấm đang nhẹ nhàng rơi xuống. Ông thần thờ lấy tay lau nhanh thật nhanh. Bức tranh này, giống như là ước nguyện của ông vậy, an an bình bình cùng con cháu khi tuổi già.

Không khí trong Phong Ngâm Điện lúc này im lặng đến quỷ dị. Mọi người đều một mực ngậm chặt miệng cúi đầu không dám nhìn phản ứng của hoàng đế. Còn Hoàng đế thì đang nghiền ngẫm lại những cảnh mà ông mới nhìn thấy, ông có cảm giác như nó đang nhắn gửi điều gì đó đến với ông.

Qua một lúc lâu, hoàng đế cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn lên. Chính là mới liếc một vòng ông lại nhắm nhẹ mắt như đang hồi tưởng chuyện gì. Có lẽ ông đang chìm trong cảm xúc mà bốn bức tranh mang lại.

Xung quanh chỉ còn tiếng thờ thật nhỏ, thật là nhỏ. Đợi hoàng đế ngẩng đầu lên lần nữa thì cũng hơn hai khắc sau. Lúc này trong mắt ông chứa ngàn tia sáng.

Hoàng đế hít một hơi thật dài lấy lại bình tĩnh rồi mới bắt đầu mở miệng nói. Chính là giọng nói vốn trầm thấp uy nghiêm hôm nay phá lệ có một chút gì đó

không được bình thường.

“Các khanh nói, là ai vẽ bức tranh này? Trẫm... thật sự muốn gặp mặt vị họa sư này một lần, trẫm...” Hoàng đế nói tới đây thì ngưng lại, ông cố gắng trấn áp cảm xúc kỳ lạ trong lòng mình. Rất nhanh ông liền nói tiếp.

“Lỗ ái khanh, khanh mau nói cho trẫm biết là vị họa sư nào đã vẽ những bức tranh này?”

Biểu cảm trên mặt Lỗ thừa tướng lúc này thật sinh động. Khóe môi thì giật giật, đôi mắt nheo nheo. Ánh mắt một hồi thì nhìn hoàng đế, một hồi lại nhìn Cố Tam. Chính là chỉ nhìn, một câu cũng không có nói.

Cố Tam từ khi liếc nhìn thấy bốn bức tranh kia thì hoảng hồn rồi, thân thể cũng bị căng cứng luôn. Mặc dù cố gắng kìm chế nhưng tim vẫn cứ thình thình đập. Hắn còn nhớ con gái nhỏ từng nói mấy bức tranh này trước sau gì cũng sẽ tới tay hoàng thượng. Chính là không thể ngờ được lại vào tay hoàng thượng ngay hôm nay, mà còn...

Hoàng đế đang chờ câu trả lời của Lỗ thừa tướng nhưng thấy Lỗ thừa tướng cứ nhìn Cố Tam âm ỉ nửa ngày cũng không rặn ra một câu. Như nghĩ đến cái gì, hoàng đế trong lòng vừa động, mắt lóe lên một cái rồi chuyển tới nhìn Cố Tam.

“Cố ái khanh, khanh có biết được là vị họa sư nào vẽ bốn bức tranh này không?” Giọng hoàng đế trầm ngâm mang theo một tầng ý khác.

Cố Tam nghe hoàng thượng hỏi thì run lên một cái rồi quỳ sụp xuống đất, cố gắng làm bản thân bình tĩnh, Cố Tam nói:

“Bẩm hoàng thượng, thần... thần có biết”

Hoàng thượng thờ ra một cái, sau đó mỉm cười chậm chậm hỏi tiếp “Vậy khanh nói cho trẫm biết là người nào đã vẽ bốn bức tranh này?”

Cố Tam hít một hơi dài sau đó trấn tĩnh ngẩng đầu lên nhìn hoàng đế đáp:

“Bẩm hoàng thượng, người vẽ bức tranh này chính là... Ngao tiên sinh. Người mà hoàng thượng vừa mới nhắc đến”

Lúc này bên dưới quan viên đại thần đang nhóng cổ tai nghe ngóng, nghe được lời Cố Tam nói, những người đã từng tham dự buổi đấu giá hôm ấy bắt đầu ồ lên, sau đó nhanh chóng im lặng. Bởi vì bọn họ bị ánh mắt đầy cảnh cáo của hoàng đế đảo xuống.

Hoàng đế dường như không có bất ngờ khi nghe Cố Tam trả lời, chỉ là ánh mắt hoàng đế lúc này nhìn Cố Tam còn mang theo một tia dò xét rất sâu. Cứ nghĩ hoàng đế sẽ tiếp tục truy cứu dò hỏi, không ngờ ông chỉ chớp mắt một cái rồi hướng Lưu công công nghiêm giọng nói:

“Lưu công công, cho người mang hai bức tranh này ở đại điện, còn bức tranh này treo ở Dưỡng Tâm Điện của trẫm”

Hoàng đế vừa nói vừa cầm hai ba bức tranh đưa cho Lưu công công. Trong đó hai bức để cùng một chỗ là bức tranh đồng lúa có tên “Dân giàu nước mạnh” và bức tranh đánh giặc tên “Chiến thắng huy hoàng”. Một bức kia là bức chúc thọ “Sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn”. (tên bức tranh dung tục quá, quá dung tục ^^)

Đội Lưu công công cung kính đem ba bức tranh mang đi, bên dưới quan viên đại thần không kim nén được nữa mà bùng phát rồi.

“Treo tranh lên đại điện, thiên ôi, là đại điện đó. Chỗ đó chính là nơi các đại thần thỉnh tấu mỗi ngày, mà quan trọng nhất chỗ đó từ trước đến nay không có để bất cứ vật trang trí nào. Hiện tại hoàng thượng nhưng muốn treo tranh ở đó...”

“Chưa hết đâu, Dưỡng Tâm Điện là nơi nghỉ ngơi của hoàng thượng, bức tranh được treo ở đó chắc chắn là bức tranh hoàng thượng rất thích...”

“Nhưng không phải vẫn còn một bức tranh sao tại sao hoàng thượng lại không nói gì? Nhưng nhìn thái độ hoàng thượng trịnh trọng cất giữ bức tranh kia, có lẽ bức tranh đó cũng rất được lòng hoàng thượng... xôn xao xôn xao, xì xào xì xào...”

Phúc chốc Phong Ngâm Điện mọi người chụm lại bàn tán, mặc dù là giọng nói bị đè lại thật nhỏ, nhưng mà liên nhiều người như vậy, nên Phong Ngâm Điện lúc này thật sự rất ồn ào, khó có thể yên tĩnh.

Chờ bên dưới mọi người bàn tán dần nhỏ lại lại, bỗng nhiên lúc này Lỗ thừa tướng từ trên ghế bước ra, tay thì cung kính chấp về phía hoàng đế, mặt thì lại nhìn về phía Hạo Uy. Lỗ thừa tướng nói.

“Hoàng thượng, thật ra vị Ngao tiên sinh kia vẽ tổng cộng có tới năm bức tranh, thần thật tò mò không biết bức tranh cuối cùng hiện tại đang ở đâu, không biết hoàng thượng có thể cho người điều tra xem một chút là ai đang giữ bức tranh kia không?”

Lỗ thừa tướng và hoàng đế vốn là bằng hữu khi hoàng thượng còn là hoàng tử, bởi vậy khi đối mặt với hoàng đế Lỗ thừa tướng đôi lúc cũng sẽ giở tật giở thói mà không sợ bị hoàng đế trách phạt.

Nghe Lỗ thừa tướng nói, nhìn biểu hiện của Lỗ thừa tướng hoàng đế liền đoán được ý của ông. Hoàng đế nói thầm, cho người điều tra, Lỗ Mạc Lư hẳn không có người đi điều tra sao còn kiêu ông cho người điều tra, chứ không phải là e ngại hoàng nhi của ông đi.

Hoàng đế nở nụ cười sau đó quay đầu thâm sâu nhìn Hạo Uy nói:

“Này nhì, con có biết bức tranh còn lại của Ngao tiên sinh ở trong tay ai không?”

Thật ra hoàng đế cũng rất muốn được nhìn thấy bức tranh thứ năm kia. Ông nghĩ thầm, không biết bức tranh sẽ như thế nào. Ông cũng không biết rằng bản thân của ông hiện tại đang rất tôn sùng những gì thuộc về Ngao tiên sinh.

Hạo Uy bị hoàng đế điểm danh, trên mặt biểu cảm không sao cả đứng lên chấp tay hướng hoàng đế nói:

“Phụ hoàng, bức tranh còn lại kia hiện tại ở trong tay nhi thần. Chính là bức tranh kia nhi thần đã cất giữ rất kỹ để tặng cho thê tử của nhi thần. Còn đây là lễ vật nhi thần tặng cho phụ hoàng, chúc phụ hoàng trường thọ mãi mãi.”

Hạo Uy nói xong liền đứng lên dâng mấn son cho hoàng đế, làm liền mạch tới nỗi hoàng đế muốn mở miệng đòi xem tranh cũng không thể nói ra.

Lễ vật của Hạo Uy là một cây nhân sâm ngàn năm cực kỳ quý giá. Mọi người nhìn thấy cây nhân sâm thì hít mạnh một phen, xong, bởi vì những món lễ vật kinh thiên này giờ, cây nhân Sâm của Hạo Uy cũng không làm ra náo động lớn.

Chợt lúc này trong đám người bên dưới không biết là ai bỗng dung thất thanh nói lớn, giọng nói đầy kinh ngạc.

“Oa... Nhị hoàng tử vừa rồi mới nói... Nói bức tranh kia là để dành tặng cho thê tử của người? đó... đó... không phải nhị hoàng tử đã chọn được hoàng tử phi rồi?”

“Đừng!...” một tiếng, này giờ mọi người bị kinh động không nhẹ, nhưng tin tức lần này mới thật sự làm cho mọi người hốt hoảng không thôi. Nhị hoàng tử nói thê tử? Không. không phải, Nhị hoàng tử đã có ý trung nhân?

Tất cả các quan viên đại thần ở đây đều bùng nổ không còn bình tĩnh nữa. Nhị hoàng tử cư nhiên... rất nhiều quan viên đại thần có con gái đều bắt đầu kích động nhìn lên.

Các vị tiểu thư đang có mặt trong Phong Ngâm Điện lúc này tâm can cũng bị xáo trộn không nhẹ. Không ít các thiên kim tiểu thư gương mặt đã đỏ bừng dùng ánh mắt sùng bái lên lúc liếc nhìn Hạo Uy. Bọn họ nghĩ thầm, chẳng lẽ hoàng tử phi của nhị hoàng tử sẽ là mình?

Hoàng đế cũng không giấu được vẻ kinh ngạc mà quay sang nhìn Hạo Uy, khoe môi giật giật mấy cái. Thằng con mặt lạnh của ông từ lúc nào trở nên như vậy rồi? rốt cuộc là thiên kim nhà nào đã cảm hóa được hắn?

Mà người kinh ngạc nhiều nhất lúc này chính là Cố Tam. Ông đang cúi đầu ở dưới này quỳ gối thì nghe tiếng nói của Hạo Uy. Giọng nói có chút quen thuộc làm cho ông không kim lòng được mà ngược mắt lên nhìn. Không nhìn thì thôi, nhìn rồi làm cho Cố Tam kinh hồn bạt vía.

Nhị... Nhị hoàng tử, nhị hoàng tử lại là vị công tử đó....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Tử Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Kinh thành xôn xao

Đúng vậy, Cố Tam đã nhận ra người trước mặt của mình chính là người mà con gái nhỏ đã cứu hồi trước ở y quán Tô Dương Trấn. Cố Tam hốt hoảng rồi, ông không ngờ người mà con gái ông từng cứu lại là nhị hoàng tử.

Trong khi Cố Tam còn đang vừa mừng vừa sợ thì lúc này bên dưới Tử Tinh đang nghiêng rặng trời treo. Tuy rằng nàng ngồi chỗ xa nên không nhìn thấy mấy người phía trên nhưng mà qua giọng nói nàng đã đoán được người đó là ai rồi.

Mặt Tử Tinh nhanh chóng đen lại, môi mấp má đang có biểu hiện muốn mắng chửi người.

Trên này, hoàng đế neho mắt nhìn chòng chọc Hạo Uy nhủ mảy. Đứa con này của ông hôm nay hành xử thật là lạ. Dù khó hiểu nhưng hoàng đế cũng không truy cứu.

“Được rồi, các khanh lui xuống đi” Hoàng đế phát tay về phía Cố Tam nói.

Mấy người Cố Tam nghe hoàng đế nói liền thở phào một hơi, cả đám mười người khom lưng hành lễ với hoàng đế một cái nữa rồi mới trở về vị trí của mình.

Chính là mỗi bước chân của mấy người Cố Tam đều nhận lấy những ánh mắt soi mói của những người ngồi bên dưới. Dù bị những ánh mắt không một chút dè dặt nhìn nhưng Cố Tam vẫn điềm tĩnh từng bước một đi trở về vị trí ngồi của mình. Nhưng mà mấy vị quan đi chung với Cố Tam thì không có được thái độ thông dong như vậy, bọn họ tuy vẫn cố tỏ vẻ trầm tĩnh nhưng mà trên mặt vẫn có chút lúng túng.

Về chỗ ngồi, Cố Tam dùng ánh mắt biết nói nhìn Tử Tinh. Bị nàng dùng đôi mắt tròn chớp chớp nhìn lại thì thở sâu một cái. Thấy mọi người xung quanh

vẫn cứ nhìn chòng chọc vào mình, Cố Tam chỉ có thể quay đầu ngồi nghiêm chỉnh lại.

Mấy người Cố Tam dâng lễ xong dĩ nhiên tới những vị quan chưa dâng lễ. Nhưng bởi vì mấy món lễ vật kinh hồn của mấy người Cố Tam và Lỗ thừa tướng nên những món lễ vật dâng lên phía sau có vẻ quá lu mờ không mấy nổi trội. Mà cũng phải thôi, những vị quan có phẩm cấp thấp như bây giờ thì làm gì có khả năng có được lễ vật đặc biệt đây chứ.

Dâng lễ vật xong thì tới phần ca múa của các vũ cơ của cung đình. Rồi mọi người lại ăn ăn uống uống. Cứ như vậy nhộn nhịp tới hơn một canh giờ nữa mới kết thúc yến hội.

Cho tới lúc yến hội kết thúc, không một ai mở miệng nhắc tới chuyện lễ vật của mấy người Cố Tam. Chỉ là ánh mắt mọi người nhìn một nhà Cố Tam trông rất phức tạp.

.....

Đại thọ hoàng đế vừa qua, cả kinh thành liền truyền ra bốn tin chấn động.

Tin thứ nhất, mười vị quan từ tam phẩm trở xuống ở Hàn Lâm Viện lại dùng lương thực để làm lễ vật cho hoàng thượng.

Tin thứ hai, Tân khoa trạng nguyên năm nay chính là người đứng ra chủ trì việc cứu trợ thiên tai ở Cửu Thủy Thành hồi mấy năm trước. Cũng chính là người có giao tình mật thiết với vị tiên sinh ẩn cư Ngao tiên sinh.

Tin thứ ba, mấy bức tranh đã từng làm kinh thành xôn xao mấy năm trước kia chính là do Ngao tiên sinh vừa nhắc ở trên kia vẽ. Và hiện tại đã có bốn bức nằm trong tay hoàng đế, và đã được hoàng đế cho người treo lên ở đại điện để các quan viên đại thần cùng nhau chiêm ngưỡng.

Tin thứ tư, Hạo Uy nhị hoàng tử trong ngày đại thọ hoàng thượng đã hùng hồn tuyên bố rằng mình đã có ý trung nhân và nếu không sai thì người đó là một trong những thiên kim tiểu thư ở kinh thành này. Nhị hoàng tử còn nói sẽ lấy bức tranh còn lại trong năm bức tranh chấn động kia tặng cho thê tử của mình.

Bốn tin tức vừa ra kinh thành liền sôi trào mãnh liệt. Ở khắp các trà quán từ lâu đầu đầu điều tràn ngập lời bàn tán.

Lúc này, trong tửu lâu bình dân:

Người Ất: Này, người biết cái gì không, hôm đại thọ hoàng đế có người đem lương thực làm lễ vật tặng cho hoàng thượng đó.

Người Giáp: Này này, không phải chứ, ai mà gan to như vậy a? Lương thực thì có gì quý giá mà làm lễ vật dâng cho hoàng thượng, mấy người này chắc là chán sống rồi. Rồi hoàng thượng xử tội bọn họ thế nào?

Người Ất: “Chưa có xử, theo ta thấy hoàng thượng là để từ từ xử trí sau a.”

Người Giáp: “Cũng có thể a. Mà... rốt cuộc vị quan nào to gan như vậy? Lễ vật tặng cho hoàng thượng mà cũng dám....”

Người Giáp chưa nói xong thì lúc này bên cạnh có người bưng bình trà chạy qua ngồi ké cướp lời nói.

Người ngồi ké: “Này, cái này ta biết đó, ta nghe nói người tặng cái lễ vật này chính là vị tân khoa trạng nguyên năm nay đấy, nghe nói vị trạng nguyên này chính là người đã nghĩ ra món lễ vật này.”

Người Ất và Người Giáp cùng nhau tròn mắt “A” lên một tiếng, người Giáp nói:

“Là Cố trạng nguyên sao? Không giống nha, ta đã từng nhìn thấy ngài ấy. Cố trạng nguyên là một người đồng dạng quân tử a, là một người thông tuệ tinh tế. Như thế nào làm chuyện điên rồ như vậy?”

Người Ất cũng gật đầu liên tục phụ họa “Đúng vậy, đúng vậy. Cố trạng nguyên là một vị quan tốt đấy, có lẽ hai người chưa biết nhưng ta biết rất rõ a. Vị kia thường giúp đỡ những thường dân như chúng ta, chẳng qua người luôn giấu diếm chuyện này không để lộ ra bên ngoài.”

“Ồ... là như thế nào?” Người Giáp và người ngồi ké tò mò chụm đầu lại hỏi.

Người Ất ưỡn ngực ra vẻ ta là người hiểu rõ, người Ất nói

“Hồi tháng trước, có một lần đại ca của ta bị bệnh, đại tẩu của ta liền chạy đi tìm đại phu. Nhưng đại ca của ta nhà nghèo muốn chết không có lấy một xu thì làm sao mời được đại phu. Vậy là đại tẩu của ta bị đại phu đuổi ra ngoài. Lúc đó may mắn gặp được Cố trạng nguyên cùng bằng hữu của người đi ra ngoài. Đại tẩu ta nói, lúc đó Cố trạng nguyên cùng bằng hữu vô tình đi ngang qua nhìn thấy tẩu ấy, rồi thì bọn họ cứ trầm mặt bước đi luôn”.

Người Ất nói đến đây thì ngưng lại rót một ly trà uốn một hơi. Lúc này người Giáp và người ngồi ké liền nóng nảy. Người ngồi ké hùng hổ nói:

“Ta tưởng cái gì, như vậy thì tốt chỗ nào a, xem ra vị Cố trạng nguyên kia cũng không phải người tốt lành”

“Ta còn chưa kể hết người gấp gáp làm gì?” Người Ất mất hứng rằng giọng nói.

“Còn chưa xong? Vậy ngươi mau kể lên coi, đừng thừa cơ hội như vậy chứ” Người Giáp bực mình nói.

Người Ất liếc xéo hai người đối diện rồi tiếp tục:

“Thì lúc đó đại tẩu của ta có biết làm gì đâu, chỉ liều mình quỳ trước cửa y quán cầu may mấy vị đại phu kia rù lòng thương mà giúp đỡ. Nhưng mà lúc đó bỗng nhiên có một vị huynh đài chạy đến tặng bạc cho đại tẩu của ta, còn dẫn theo một đại phu đến nói sẽ giúp đại ca ta chữa bệnh. Lúc đầu đại tẩu ta không tin, nghĩ rằng là những người lừa gạt. Nhưng nhìn thấy hai người đến đáng vẻ đường hoàng, đại tẩu ta liền nhắm mắt dẫn đại họ về nhà. Cuối cùng đại ca của ta khỏi bệnh, còn được bọn họ tặng hai mươi lượng bạc làm vốn, chẳng những vậy, đại tẩu của ta còn được một vị đại nương do hai người kia dẫn đến chỉ dạy cho cách làm vài món bánh để đem ra chợ bán nữa. Bánh đại tẩu ta hiện đang bán chính là được mấy người đó chỉ dạy đấy. Liên từ đó, cuộc sống của huynh đệ chúng ta mới thay đổi như thế này. Nếu không hiện tại ta còn phải ở trong núi làm công việc vác đá kia.”

Người Ất nói xong thì im bặt vì cảm động, cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện này hấn lại thật sâu cảm động. Hấn cứ nghĩ quan gia bọn người đó chỉ là những người biết trên không biết dưới, không ngờ lại có một người có thể nhìn thấy được sự cơ cực của người bình dân như bọn họ. Biết lo lắng cho bọn họ. Trong lòng chính là cảm động muôn phần.

Người Giáp và Người ngồi kế nghe người Ất kể xong thì trầm mặt, cảm thấy sao có chút quen quen với tình cảnh của mình. Hai người họ nhìn nhau sau đó nhìn chăm chăm vào người Ất. Người Giáp hỏi:

“Ngươi nói như vậy... vậy mấy người đến giúp ngươi kia chính là người của Cổ trạng nguyên?”

Người Ất vội gật mạnh đầu, sau đó thần bí nói:

“Ta lúc đầu còn không có biết, sau lại hôm đó ta vô tình nhìn thấy được hai vị ân nhân kia cũng đang giúp đỡ một người nữa, vì tò mò muốn biết được ơn nhân của mình là ai nên ta lén theo dõi bọn họ. Cuối cùng... ta nhìn thấy bọn họ ở trong hẻm nhỏ nói chuyện với Cổ trạng nguyên. Lúc đó ta mới biết người giúp đỡ chúng ta nguyên là Cổ trạng nguyên.”

“Là như vậy a... thì ra là như vậy.” Người Giáp và người ngồi kế gật gù, sau lại người ngồi kế mắt mờ to nhìn người Ất hỏi.

“Có phải khi dạy cho đại tẩu người làm bánh, mấy người bọn họ có nói lại một câu không?”

Ba giọng nói cùng một lúc vang lên:

“Thụ nhân dĩ ngư, bất như thụ nhân dĩ ngư...”

Ba người đồng thanh nói xong thì tròn mắt nhìn nhau, sau đó như hiểu rõ nhìn nhau cười.

“Nhưng mà... như vậy chẳng phải lần này Cổ trạng nguyên sẽ bị hoàng thượng trách tội sao?” Người ngồi kế bỗng đứng hoảng hốt hô lên. Tiếng khá lớn làm cho tất cả mọi người có mặt ở tửu lầu đều ngoái đầu nhìn.

Lúc này, có một đại hán tuổi khoảng bốn mươi bốn mươi lăm đứng lên nói với ba người.

“Này... này... ba người các ngươi nói cái gì trách tội hay không a. Cổ Trạng nguyên là một vị quan tốt biết quan tâm dân chúng, lại là người chia sẻ gánh nặng với hoàng thượng. Đừng nói trách tội, có khi Cổ trạng nguyên còn được thăng quan kia kia.”

Vị đại hán vừa nói xong, cả đại sảnh của tửu lầu liền xôn xao. Nãy giờ mọi người kể tai nhau nói nhỏ thì lúc này mọi ánh mắt hướng về vị đại hán kia lớn tiếng hỏi.

Người bàn tán A: “Vị huynh đài này, ngươi nói vậy là sao? Cổ trạng nguyên thật sự sẽ không bị trách tội?”

Nhiều người cùng hòa theo: “Đúng vậy? Hoàng thượng thật sự không trách tội Cổ trạng nguyên sao?”

Vị đại hán tăng hắng một tiếng sau đó mới gật đầu nói “Ta nói đương nhiên là sự thật. Các ngươi a, chỉ nghe bên ngoài sự việc mà chưa nghe tới bên trong. Các ngươi có biết Cổ trạng nguyên tặng cho hoàng thượng bao nhiêu lương thực hay không?”

“ Bao nhiêu? Bao nhiêu?” mọi người nhau nhau hỏi.

“Là năm mươi vạn lương thực đấy, kho lương hoàng gia lần này đầy ắp rồi!” Vị đại hán cười to nói.

“Àm!” Tất cả mọi người trong tửu lầu ầm một tiếng oanh động. Lúc này mọi người không còn nghĩ đến vị Cổ trạng nguyên có bị hoàng thượng trách tội hay không mà là đang lơ mơ nhìn thấy mà mấy năm trước năm mươi vạn lương thực chất trước mắt. Năm mươi vạn lương thực đấy, có thể ăn đến ba đời còn chưa có hết a.

Thấy phản ứng của mọi người, vị đại hán cảm thấy hài lòng vô cùng, ông hắng giọng một cái rồi tung ra tin tức tiếp.

“Có lẽ mọi người còn chưa biết, vị Cổ trạng nguyên năm nay cũng chính là người thay mặt vị tiên sinh bí ẩn kia đứng ra chủ trì việc cứu tế lúc thiên tai hồi mấy năm trước.”

“Ồ! Là sự thật?” Mọi người ồ lên đầy bất ngờ. Trong đó có một người nói.

“Cái vị tiên sinh bí ẩn kia cũng là người đã vẽ năm bức tranh kinh động hồi mấy năm trước đấy, buổi đầu giá đó ta có đi xem nên may mắn nhìn thấy một lần” Người này vừa nói dứt câu thì có người khác chen vào nói.

“Ta nghe đường ca ta nói, hôm đại thọ hoàng thượng đã có người tặng những bức tranh đó đến hoàng thượng rồi. Hoàng thượng rất thích bốn bức tranh kia, người còn cho người treo lên ở đại điện nữa đấy.

“Thật vậy sao? Nếu như vậy Cố trạng nguyên chắc sẽ không bị trách tội rồi. Vừa là người có công trong đợt cứu tế, lại là người tặng thật nhiều lương thực cho hoàng gia. Như vậy chúng ta sẽ không sợ hãi bị tăng thuế rồi. Kho lương đã đầy, chúng ta có thể tiếp tục được giảm thuế a” Một người khác vui vẻ nói.

“Cố trạng nguyên quả nhiên là người tốt a, là vị quan tốt nhất mà trước giờ ta thấy.” Một người khác nói tiếp.

“Đúng vậy đúng vậy, Cố trạng nguyên tuy mới làm quan mấy tháng thôi, nhưng ngài đã giúp đỡ rất nhiều người a. Hôm trước còn đứng ra nói giúp biểu đệ của ta khi hấn đắc tội đám công tử ở Thiên Hạ Lâu đấy, còn cho biểu đệ của ta bạc để mua thuốc trị thương kia”

“Xôn xao ồn ào, rì rả rì rầm”

Cả đại sảnh từ lâu nhộn nhạo, cái tên Cố trạng nguyên được người ta nhắc đi nhắc lại nhiều lần, tất cả đều là lời khen tặng.

Đó là lời đồn ở từ lâu bình dân...

Còn ở nơi tụ họp của các quan tôn công hầu khác.

Một vị đại thần nhất phẩm: “Không nghĩ Cố Tam Sinh hấn lại thông tuệ như vậy, chỉ cần dùng mười vạn đã có thể lấy được lòng hoàng thượng. Quả nhiên không thể xem thường hấn.”

Vị quan nhất phẩm khác: “Đúng vậy, hấn là một người rất thông minh. Huống hồ hấn còn là cái người kia, lần này xem ra hoàng thượng rất xem trọng hấn”

Vị quan khác: “Thật sự là thất sách, chúng ta chỉ lo dòm ngó những lễ vật của những vị đại thần, bởi vậy mới để bọn chúng lọt vậy. Nếu như sớm biết ý tưởng hay như vậy, chúng ta sẽ cùng nhau mua lương thực. Đừng nói năm mươi vạn, cho dù năm trăm vạn chúng ta cũng có thể mua ra. Lúc đó hoàng thượng còn không phải nhìn chúng ta với cặp mắt khác.”

Vị quan nhất phẩm: “Lúc này còn nói những lời đó làm gì, chúng ta hiện tại nên bàn tính xem phải làm cách nào để lấy lòng cái tên quan tứ phẩm kia kia. Ta xem hấn tương lai không chỉ dừng ở một chỗ quan tứ phẩm đâu. Hai bức tranh treo trên đại điện các người cũng đã thấy. Rất kinh hãi thế tục đi. Người có thể vẽ được bức tranh như vậy nhất định không phải là người bình thường. Điều đó chứng tỏ chỗ dựa phía sau của hấn (Cố Tam) không đơn giản. Cố trạng nguyên hấn rất nhanh sẽ leo lên đầu của chúng ta ngay” (ý ông ta nói chỗ dựa của Cố Tam là Ngao tiên sinh)

Vị quan nhị phẩm xem vào: “Đại nhân, có phải người khoa trường quá không? Hấn dù sao cũng chỉ là một quan viên tứ phẩm. Muốn leo lên đầu chúng ta? Không có dễ như vậy đâu đại nhân”

Vị quan nhất phẩm: “Ngu ngốc! Người thì biết cái gì, nếu hấn đơn giản thì cái tên Trầm Khanh kia sẽ không có đi theo hấn rầm rập như vậy. Trầm Khanh là ai các người còn không biết sao? Hấn là người có mưu lược, ngay cả Vương gia... còn không thể hạ hấn được. Người nói người mưu lược như vậy sẽ dễ dàng khuất phục người khác sau?”

Vị quan nhất phẩm khác: “Cái đó cũng không thể lấy làm lý do được. Trầm Khanh cái tên kia tuy không đơn giản, nhưng cũng chỉ là một quan tứ phẩm. Cố Tam Sinh cũng chỉ tứ phẩm. Chúng ta là quan nhất phẩm đấy, muốn lấy lòng một quan tứ phẩm. Coi như bỏ đi, ta không làm được”

“Nếu các người không làm thì ta làm, dù sao, có một người bạn còn hơn có kẻ thù, ta sẽ sớm đến bãi phóng Cố phủ.”

Còn ở hậu viện phía sau, các phu nhân ngồi nói chuyện với khuê nữ của mình.

Phu nhân thứ nhất: “Không nghĩ nhị hoàng tử lại... cư nhiên muốn giữ lại một trong năm bức tranh quý giá để tặng thê tử tương lai. Xem ra người nào được nhị hoàng tử nhìn trúng tương lai nhất định sẽ rất hạnh phúc, Nhã Nhi, con nhất định phải cố gắng tiếp cận nhị hoàng tử”

Phu nhân thứ hai: “Theo nương thấy, nhị hoàng tử chắc chắn đang có ý định tìm thê tử, Ngọc Nhi, thời gian này con cần phải cố gắng xuất hiện trước mặt ngài ấy nhiều một chút. Tốt nhất nên để ngài ấy ghi lòng tạc dạ hình bóng của con”

Phu nhân khác: “Lão gia, lời của nhị hoàng tử nói lúc đó là có ý gì? Có phải là đang tuyên bố rằng ngài ấy sắp cưới thê tử không?”

.....

Trong khi cả kinh thành đang sôi trào mãnh liệt những tin tức chấn động hôm đại thọ hoàng đế, thì lúc này ở Cố phủ hỏm rài bận túi bụi không ngừng.

Sau đại thọ hoàng đế, bởi vì lương thực dùng làm lễ vật vẫn còn trong tay Cố Tam nên hoàng đế ra lệnh cho Công Bộ nhận nhiệm vụ đến Cố Phủ vận chuyển lương thực đến kho của hoàng gia.

Năm mươi vạn lượng thực, một con số không phải nhỏ bình thường. Binh lính của triều đình rồi cùng thị vệ hạ nhân của tể tướng quan gồng mình vận chuyển hơn ba ngày mới xong.

Vận chuyển vừa xong Cố Tam chưa kịp thở phào thì lúc này Cố Phủ lại liên tiếp tiếp đãi khách nhân đến Cố Phủ, trong đó có không ít các quan viên đại thần, những người bình thường chỉ dùng mắt nhìn xem bọn họ.

Chẳng những các quan gia đại thần, ngay cả những phu nhân này nọ cũng lần lượt gửi bài thiệp đến cho Tô thị. Cứ như vậy, cả nhà Từ Tĩnh một phen bận bịu tít bụi không ngừng.

Trở về, Cố Tam từ khi biết được người mình từng cứu giúp là nhị hoàng tử thì lo lắng, ông sợ chuyện cứu người bị người ta biết được rồi điều tra ra bí mật của con gái nhỏ. Mấy ngày liên tiếp, Cố Tam cứ lên xuống bất an. Nhưng qua vài ngày, dường như nhị hoàng tử cũng không nói với bên ngoài chuyện gì, có vẻ như ngài ấy cũng không muốn tiết lộ chuyện này. Vậy nên Cố Tam cũng dần bình tâm lại. Chỉ là thái độ của nhị hoàng tử Hạo Uy thời gian này đối với một nhà ông rất khác. Có thể nói là chiều cố mười phần.

Hiện tại, Từ Tĩnh đang ngâm mình trong dòng suối ôn tuyền trong không gian, nàng có chút mệt mỏi mà tựa lưng vào phiến đá.

Từ hôm ở trong hoàng cung gặp mặt Hạo Uy thì Từ Tĩnh liền như vậy. Nàng đã từng nghĩ đến Hạo Uy là một người có thân phận đặc biệt, nhưng không nghĩ ra được người ta lại là hoàng tử. Nhớ đến miếng ngọc bội hình rồng của ai đó, Từ Tĩnh nhủ mày không thoải mái.

Nàng đến kinh thành đã mấy tháng rồi, cái tên kia chẳng lẽ không biết hay sao? Vậy mà hắn ta không đến tìm nàng, điều này nói lên điều gì? Thật là mâu thuẫn.

Thờ dài một hơi, Từ Tĩnh tự cười nhạo mình. Nàng đây là làm sao a, nàng đang chờ đợi điều gì?

Lắc nhẹ đầu xua đi ý nghĩ kỳ lạ. Từ Tĩnh nhanh chóng đứng lên rời khỏi dòng nước ấm.

Mặc xong quần áo, Từ Tĩnh liền đi dạo một vòng. Nàng đi đến chỗ hai cây ức nhân. Hôm nay bọn chúng đang trong hình dáng của cây mía. Thân cao và dài, từng cái lá dài quét lê trên đất. Cảm nhận được hơi thở của Từ Tĩnh, mấy cái lá giống như có gió thổi lay động bay về phía Từ Tĩnh. Một cái lá dài mềm mại như vải cuốn lấy tay của Từ Tĩnh quấn vài vòng trên đó. Giống như một đứa bé đang làm nũng. Từ Tĩnh nâng tay vuốt vuốt cái lá, nàng cười mấp.

“Hai người nha, lớn như vậy rồi còn thích làm nũng như vậy, xem xem, còn cao hơn cả ta”

Cái lá giống như nghe hiểu lời nói của Từ Tĩnh. Nó càng siết chặt hơn một chút, làm cho Từ Tĩnh trợn mắt hô đau.

Đang chơi đùa với hai cây ức nhân, bỗng nhiên lúc này bên ngoài có động tĩnh. Từ Tĩnh vội vàng cất bức thư vào trong tủ rồi lách mình ra khỏi không gian.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Gặp nạn

Từ Tĩnh vừa ra ngoài liền đi đến mở cửa, nhìn thấy bên ngoài là Hộ Vi thì nhủ mày hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Hộ Vi mắt đỏ hoe nhìn Từ Tĩnh nói nói:

“Tứ tiểu thư, lão gia cho gọi tiểu thư. Người đang ở Tây phòng”

Từ Tĩnh nhìn thấy Hộ Vi đỏ mắt thì khó hiểu, nghe nói cha đang muốn gặp mình thì liền có chút bất an.

Gật đầu với Hộ Vi, Từ Tĩnh lấy cái áo khoác mặt vào rồi nhấc chân đi về phía tây phòng, nơi bàn bạc mọi chuyện của cả nhà.

Tới nơi, Từ Tĩnh nhìn thấy Hộ Phong và Hộ Ngôn đang đứng ngoài sân, đôi mắt đỏ hoe nhìn chòng chọc vào bên trong tây phòng. Dáng vẻ giống như lo lắng lắm. Từ Tĩnh cũng không hỏi chuyện gì với bọn họ, nàng nhấc chân chậm rãi tiến về cửa phòng.

Lúc này mấy người Hộ Phong mới chú ý thấy Từ Tĩnh đã đến, bọn họ liền nhanh chóng cúi đầu gọi “tứ tiểu thư”. Chính là trong giọng nói pha lẫn chút hi vọng, lại có chút gửi gắm điều gì.

Từ Tinh gật gật đầu xem như đáp lời bọn họ, chân vẫn không dừng lại mà bước thẳng vào trong.

Bên trong, mấy người Cố Tam, Tô thị, Từ Dục đều có mặt đông đủ. Cả nhà điều ngồi hết trên giường sưởi. Nhưng là gương mặt của cả nhà giống như rất nặng nề.

Nhìn thấy không khí như vậy, Từ Tinh trong lòng lộp bộp. Nàng bước nhanh đến bên giường rồi trèo lên ngồi cạnh Tô thị. Tay nắm chặt bàn tay đang run run của Tô thị lo lắng hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Cha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Từ Tinh lướt mắt nhìn Cố Tam. Nàng muốn biết đã xảy ra chuyện gì mà nương nàng lại sợ hãi tới như vậy.

Lúc này Cố Tam mới phát hiện Từ Tinh đã đến. Ông ngẩng đầu nhìn Từ Tinh một cái vừa định đáp lời nàng thì lúc này Tô thị liền dành nói trước. Giọng nói có chút run rẩy.

“Tinh Nhi, biểu ca... biểu ca cùng biểu tỷ của con trên đường... trên đường lên kinh đã gặp thổ phi, hiện tại... đã bị thổ phi bắt giữ...” Tô thị nói tới đây thì nước nờ, bàn tay nắm chặt tay Từ Tinh khiến nàng đau mà run nhẹ một cái. Từ Tinh nghi hoặc.

“Biểu ca và biểu tỷ lên kinh làm gì? Tại sao không nói với chúng ta để chúng ta cho người hộ tống. Làm sao có thể đi như vậy, không phải mọi người đều biết trên đường lên kinh có rất nhiều thổ phi hay sao?”

Cố Tam thì thở dài, ông chống tay lên trán trầm mặt nói:

“Cha có để Hộ Vần và Hộ Võ mang theo mười tám thị vệ đi hộ tống. Nhưng... thật xui xẻo. Bọn cướp có hơn năm mươi người, ngay cả Hộ Vần và Hộ Võ cũng không thoát được, toàn bộ đều bị bọn họ bắt lại. Nếu không phải nhờ Hộ Mặc nhanh lẹ chạy trốn về báo tin, hiện tại có lẽ cha còn không được tin tức.”

Cố Tam nói xong thì đưa mắt nhìn Từ Tinh, không phải là ông ý lại vào nàng, mà có vẻ như đã thành thói quen rồi. Chỉ cần là chuyện khó giải quyết ông liền chỉ có thể chờ con gái nhỏ đưa ra sáng kiến. Mấy người bị bắt lần này chính là cháu của vợ hắn. Nếu không cứu được, chỉ sợ vợ hắn sẽ bị chuyện này quẩn quýt trong lòng.

Từ Tinh nhú mày, Là vì chuyện này nên Hộ Phong và Hộ Ngôn đôi mắt mới đỏ thành ra như vậy? Được rồi, đừng nói nàng máu lạnh. Thật ra biểu ca biểu tỷ gì đó đối với nàng không quan trọng bằng hai người Hộ Vần, Hộ Võ. Hộ Vần và Hộ Võ đi theo nàng được mấy năm, mặc dù không so được với đại ca và nhị ca nhưng đối với nàng bọn họ cũng như là một nửa ca ca rồi. Hiện tại nghe tin này, Từ Tinh trong lòng chỉ lo lắng cho bọn họ. Còn cái biểu ca biểu tỷ kia, nàng còn chưa đủ thân thiết để đề ở trong lòng.

“Cha, vậy có kế hoạch gì để cứu bọn họ chưa? Bị bắt thổ phi bắt như vậy, đề càng lâu sẽ càng nguy hiểm” Từ Tinh nói.

Cố Tam trầm mặt: “Cha đã để Phúc bá, Hà bá, Đỗ bá (ba vị sư phụ dạy võ Phúc Thụy, Hà Phương, Đỗ Vĩnh) của con đi dò la tin tức rồi. Phải biết được cụ thể như thế nào mới có thể tìm cách giải cứu họ được”

Từ Tinh cắn môi chau mày suy nghĩ, qua một lúc Từ Tinh ngẩng đầu nói:

“Cha, con thấy trước tiên cha nên cho người đi đến mấy thôn trấn gần chỗ bị đánh cướp đó dán bố cáo đi. Nói rằng sẽ dùng danh dự ra thẻ, chỉ cần dám thổ phi đó trao trả người lại cho chúng ta, mỗi một người chúng ta sẽ đổi cho họ một vạn lượng. Nếu là người đã chết chúng ta vẫn muốn nhận xác.”

Nghe Từ Tinh nói người chết nhận xác, Tô thị liền dờ người ra, tay càng run lợi hại. Còn Cố Tam nghe Từ Tinh nói xong thì nhú mày suy tính. Ông cảm thấy cách này không có sai, mặc dù trong một lúc dùng nhiều bạc như vậy sẽ bị người ta chú ý. Nhưng mạng người mới là quan trọng, không làm như vậy có thể mấy người bị bắt kia sẽ không còn cơ hội trở về. Cố Tam gật đầu đồng ý, ông nói:

“Tinh nhi, vậy sẽ làm theo cách của con. Cứ như vậy đi, cha sẽ cho người đi làm ngay bây giờ.”

Cố Tam nói xong liền đứng lên chuẩn bị đi, mắt thì lại nhìn Tô thị, ông nhẹ giọng nói:

“Tô Ngọc, nàng đừng lo lắng, ta nhất định sẽ cứu bọn họ trở về.”

Tô thị không có chút tinh thần nào nắm chặt tay Từ Tinh, nghe thấy lời nói chắc chắn của Cố Tam mắt liền đỏ hoe gật gật đầu.. Bà thật sự lo sợ, nếu hai đứa cháu này có mệnh hệ nào bà thật không còn mặt mũi nào để nhìn đại ca cùng đại tẩu.

“Cha, còn có một chuyện...” Từ Tinh vội nói.

“Chuyện gì?” Cố Tam hỏi.

“Cha, sau khi an bài xong, cha đi tìm bằng hữu của cha hỏi xem có thể nhờ vả một ít bạc hay không. Hứa với họ sau một tháng sẽ hoàn trả lại”

Cố Tam nghe vậy liền khó hiểu: “Tinh Nhi, nhà chúng ta còn bạc, không cần phải đi nhờ vả người khác” Cố Tam khó hiểu, mặc dù thời gian qua dùng không ít bạc, nhưng mà trong tay ông vẫn còn hơn hai chục vạn lượng đấy. Trong tay đã có bạc thì đi nhờ vả người khác làm gì, như vậy chẳng phải ông đã nợ ân tình người khác?

Từ Tinh nhếch môi: “Cha, cha chỉ là một quan Tứ phẩm mới nhậm chức, chúng ta làm gì có nhiều bạc như vậy. Huống hồ nhà chúng ta vừa góp bạc mua lễ vật dâng cho hoàng thượng, hiện tại trong phủ ta làm gì còn bạc a. Trước hết chúng ta đi mượn đỡ của người khác, sau đó sẽ đem vài bức tranh của Ngao tiên sinh đem cầm cố nữa mới đủ.” Từ Tinh vừa nói vừa nhìn Cố Tam, đôi mắt linh động truyền đạt suy nghĩ của mình cho ông.

Cố Tam nghe thấy vậy mắt liền lóe sáng: “Cha đã biết, Tinh nhi của cha quả nhiên rất thông minh.”

Cố Tam hiểu được ẩn ý của Từ Tinh, bởi vì một lúc xuất ra mấy chục vạn lượng để chuộc, như vậy sẽ khiến cho người khác dòm ngó. Chuyện nhà bọn họ có nhiều bạc sẽ dẫn đến nghi kỵ của rất nhiều người. Nhưng nếu lúc này đi mượn, rồi sau đó chờ con gái nhỏ vẽ vài bức tranh đem cầm cố. Điều đó sẽ làm cho người khác nghĩ rằng bọn họ không có nhiều bạc, là vì không có bạc nên mới đem bức tranh của vị Ngao tiên sinh đem bán. Cái kế hờ trong kế hoạch chuộc người lần này xem như không có rồi. Cố Tam vì vậy cũng an tâm.

Thấy Cố Tam đã hiểu ý của mình, Từ Tinh gật nhẹ đầu bỗng đứng nâng mở miệng nói:

“Cha, lúc đi mượn bạc cha cũng đừng có giấu diếm, cứ công khai mà đi. Càng nhiều người biết càng tốt!”

Cả nhà ngạc nhiên, Cố Tam chau mày một lát rồi giãn ra, xem như đã hiểu ý của Từ Tinh, chỉ có mấy người Từ Dục vẫn còn chưa hiểu. Mọi người giương mắt nhìn Từ Tinh muốn nghe nàng giải thích.

Từ Tinh cũng không giấu diếm, nàng nói:

“Bọn thổ phi kia nếu xem được bố cáo của chúng ta nhất định sẽ đề phòng, sẽ cho rằng chúng ta đang bố trí họ. Nên nhất định bọn chúng sẽ đi điều tra về chúng ta. Và khi bọn họ tra được chúng ta thời gian này chạy khắp nơi vay bạc bọn họ sẽ bớt đề phòng hơn, sẽ tin tưởng chúng ta thật lòng muốn chuộc người chứ không phải sắp xếp gài bọn chúng. Vì vậy nhất định sẽ chấp nhận cho chúng ta chuộc người. Dù sao cũng là mười mấy vạn, tin chắc không phải ai cũng có thể bỏ qua cơ hội đem bạc này.” Từ Tinh dừng lại một chút liền nói tiếp.

“Thêm nữa, để bên ngoài biết được chúng ta không tiếc bỏ mười mấy vạn lượng chỉ để chuộc lại hạ nhân, tin chắc trong mắt mọi người cha sẽ có một địa vị mới. Mà những hạ nhân dưới trướng của chúng ta sẽ càng tin phục chúng ta hơn, sẽ càng tận tâm kính phục. Bởi vì chúng ta không có bỏ rơi bọn họ lúc hoạn nạn.”

Từ Tinh vừa nói xong cả nhà dường như được khai sáng đầu óc. Từ Diệc có chút xấu xa nghĩ, có khi vì xảy ra chuyện này ngược lại chính là cơ hội tốt. Cũng không phải mọi người không lo lắng cho sự sống chết của mấy người bị thổ phi bắt kia. Bởi vì thông thường, thổ phi cướp xong mà không giết người lại bắt người đi thường thì sẽ tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng. Có thể bọn chúng giữ người lại để làm tù binh trong liêu trại, sẽ bắt những tù binh đó làm việc nặng nhọc trên núi. Cũng vì vậy lúc này cả nhà ngược lại cũng đỡ lo.

Sau khi nói ra kế hoạch Từ Tinh liền đến an ủi Tô thị, cùng Từ Dục và Từ Nương đưa Tô thị về phòng.

Nằm trên giường, Tô thị nắm tay Từ Tinh nói:

“Tinh nhi, con không cần lo lắng cho nương, con mau cùng cha tìm cách cứu biểu ca và biểu tỷ của con đi, nương không sao.”

Nhìn Tô thị mặt tái nhợt lo lắng, Từ Tinh chỉ có thể thở dài. Gật đầu với Tô thị, Từ Tinh liền để Từ Nương cùng Từ Dục chăm sóc cho bà, nàng liền đi ra ngoài. Lúc này, nàng cần phải vẽ vài bức tranh gửi bán rồi.

Chuyện Cố Tam đi vay bạc chẳng mấy chốc cả kinh thành đều biết. Từ quý tộc tới bình dân bá tánh, ai ai cũng đều biết được Cố Trọng nguyên hiện tại đang bị túng thiếu tiền. Hầu như tất cả mọi người đều ngạc nhiên vì điều đó. Những người có quyền thế vội cho hạ nhân đi điều tra xem Cố phủ đang xảy ra chuyện gì. Đội điều tra được ngon ngành, không ít người bắt đầu thần thức.

Tin tức Cố Tam dùng bạc xin chuộc lại hạ nhân lại tiếp tục được truyền ra, lần này danh tiếng của Cố Tam trong lòng bá tánh trở nên cao lớn không kể hết. Phải biết, mua một hạ nhân tốn nhiều lắm là một ngàn lượng bạc, đằng này Cố Tam lại xuất ra một vạn lượng để chuộc người. Điều này chứng tỏ Cố Tam là một người tốt, trọng tình nghĩa. Còn những hạ nhân của Cố Tam đang làm nhiệm vụ ở những nơi khác lại cảm động không thôi. Bọn họ nghĩ rằng mình chính là phúc ba đời mới được đi theo hầu hạ lão gia.

.....

Mà lúc này, ở liêu trại của bọn thổ phi.

Một tên thổ phi to lớn có chòm râu mép hướng về phía Đại thổ phi nói:

“Đại ca, đã xác nhận tin tức, là chính xác. Người thân của đám người kia nói sẽ dùng dùng bạc để đổi người. Không cần biết là công tử tiểu thư hay hạ nhân gì, chỉ cần chúng ta giao người ra, mỗi người sẽ là một vạn lượng.”

Cả liêu trại có hơn ba chục người nghe tên thổ phi to lớn nói thì mừng rỡ, cả đám dùng ánh mắt sáng bừng bừng nhìn về phía Đại Thổ phi chờ hần quyết định.

Trên ghế cao, Đại thổ phi nhíu mày trầm tư. Cảm thấy chuyện này có vẻ hơi mạo hiểm. Nhưng mà có thể đổi được nhiều bạc như vậy, hẳn cảm thấy nếu bỏ qua thì thật uổng. Lúc đầu giữ lại những người này không giết cũng là vì có ý định đòi bạc chuộc người. Tuy hiện tại biết được đám người này là người của quan gia chứ không phải thương nhân, nhưng mà vị quan kia đã nói lấy danh dự ra thề rằng chỉ muốn chuộc người không làm khó bọn họ. Nếu là như vậy hẳn thử liêu một lần xem sao, chớ nếu bỏ qua cơ hội lần này thì thật đáng tiếc.

Nghĩ thông suốt Đại Thổ Phi liền nói: “Dư Minh, Dư Mẫn. Hai người báo với vị đại nhân kia chúng ta đồng ý trao đổi với họ. Nói với bọn họ ta chỉ cần trao bạc cho chúng ta, chúng ta sẽ để cho đám người kia an toàn trở ra.”

.....

Chuyện chuộc người cứ như vậy dễ dàng thành công. Chỉ là trong mười tám hạ nhân đi theo Hộ Vấn và Hộ Vô đã có bốn người bị thương nặng... Có vẻ sau này sẽ đi đứng bất tiện.

Vì bốn người này bị thương quá nặng, không thể làm việc nữa nên Cố Tam đề họ trở về Cố Phủ, an bài họ ở sân viện phía sau. Còn phái thêm hai người hạ nhân khác đến chăm sóc hai người đó.

Chuyện này cứ như vậy trôi qua, chỉ xem như là một khúc điệm nhỏ. Nhưng vì vậy mà Từ Tinh đã nảy ra một ý định lớn. Và cái ý định này đã giúp bọn họ từ một vị trí thấp leo lên thật cao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: An cư thôn

Trên chiếc giường sồi, Cố Tam trầm mặt suy nghĩ chuyện mà con gái nhỏ vừa nói.

Nàng nói muốn tạo dựng một thôn trang, và dùng chỗ đó cho những người không nơi nương tựa ở, sẵn tiện sẽ để cho bốn hạ nhân đang bị tật nguyền ở sân sau làm ruộng sự. Coi như cấp một chốn dung thân cho bọn họ lúc về già. Mà quan trọng nhất, khi có thôn trang rồi bọn họ sẽ lấy nơi đó làm nơi trồng giống khoai lang. Như vậy sẽ tiện rất nhiều việc.

Suy nghĩ một lúc lâu, Cố Tam cảm thấy ý tưởng này không tồi. Vì vậy hắn quyết định ngày mai sẽ đi tìm nơi thích hợp để tạo dựng thôn trang theo ý của con gái nhỏ.

Mà Từ Tinh từ khi được Cố Tam đồng ý xây dựng thôn trang thì liền cấm đầu về tranh, nàng muốn dự trữ bạc để sau này dùng tới. Từ Tinh nghĩ, ông trời đã cho nàng sống hạnh phúc như vậy thì nàng cũng cần phải dùng sở trường của mình giúp đỡ những người cần giúp.

Ở kinh thành này, hầu như quan viên nào cũng có thôn trang của mình, chuyện tạo dựng thôn trang cũng không phải là đại sự gì. Vì vậy việc Cố Tam xây dựng thôn trang đối với mọi người chỉ xem như chuyện bình thường không đáng nói.

Sau nhiều ngày chọn lựa, cuối cùng Cố Tam chọn được một miếng đất cách kinh thành khoản hai trăm dặm (100km)..

Những người có hứng thú đi điều tra chuyện mua đất xây dựng thôn trang của Cố Tam, khi biết Cố Tam mua mảnh đất kia thì lắc đầu cười nhạo. Hầu như ai cũng có ý nghĩ rằng cái thôn trang này của Cố Phủ chắc sẽ không thể tồn tại lâu dài được. Bởi vì chỗ đất Cố Tam mua có phần đặc biệt. Mặc dù có sông có nước nhưng mà đa số đều là đất hoang khô cằn. Ở đây không có ruộng nước, dù có sông nhưng chỉ có một dòng. Dựng nhà còn đỡ, nhưng để làm thôn trang thì có phần hơi khó khăn.

Hầu hết những người đang có hứng thú với thôn trang của Cố Tam sau khi nhìn thấy mảnh đất kia liền lắc đầu cuối cùng không để ý tới, họ nghĩ— chỉ là miếng đất khô cằn, có thể làm được gì chứ.

Mà Cố Tam sau khi mua đất xong thì giao cho Từ Tinh toàn quyền quản lý việc xây dựng thôn trang. Mỗi ngày ông vẫn bình thân đi đến Hàn lâm viện làm việc, tối đến thì về phủ. Bởi vì thái độ nhàn nhã của Cố Tam nên mọi người cho rằng Cố Tam đã buông bỏ ý định xây dựng thôn trang rồi. Cũng vì như vậy Từ Tinh lại bớt đi không ít phiền phức.

Trong khi mọi người đang lặng lẽ bỏ qua hứng thú xem thôn trang mới của Cố Tam thì lúc này Từ Tinh mỗi ngày đều leo lên xe ngựa mà chạy tới chỗ đất đó quan sát công trình xem mọi người xây dựng thôn trang theo ý tưởng trên bản vẽ của mình.

Thật ra khi vừa nhìn thấy mảnh đất này Từ Tinh đã chọn trúng ngay. Bởi vì nó gần với kinh thành, đi đi về về chỉ mất mấy canh giờ. Thứ hai, bởi vì mảnh đất này rất rộng lớn mà lại không có một nhà nào trụ hết. Nàng chính là muốn mua một mảnh đất lớn bao la như vậy đây, có thể tha hồ mà nhào nặn nó theo ý của mình. Trồng lúa, trồng khoai, nuôi heo gà, nuôi cá. Còn trồng cây ăn quả sau đó dành một góc để ủ rượu nữa. Miếng đất này có thể thực hiện được ý tưởng của nàng. Còn về cái vụ không ruộng nước gì đó nàng không lo lắng. Nàng đã có cách của mình.

Theo ý của Từ Tinh, cứ cách năm nhà sẽ có một giếng nước. Đồng thời những phần đất khô cằn kia nàng sẽ cho người đào đất khai hoang. Mặc dù là ruộng cạn nhưng Từ Tinh đã có chuẩn bị riêng. Nàng sẽ để mọi người đào đường dẫn nước.

Thôn trang được Từ Tinh đặt tên là An Cư thôn, được xây tổng cộng trên ba trăm ngôi nhà. Xung quanh thôn được xây một hàng rào chắc chắn cao mười mét, có thể nói cả thôn hầu như được bao bọc an toàn trong đó. Ngoài ra, thôn được chia thành sáu khu, một khu dùng để trồng lúa, một khu trồng khoai lang và rau củ, một khu chuyên trồng cây ăn quả, khu còn lại dùng để nuôi cá và nuôi súc vật.

Thôn xây xong Từ Tinh sẽ để cho những người không nơi nương tựa đến ở, nhất là những người có hoàn cảnh đáng thương. Giống như Tàn thắm ở Cự Sĩ thôn. Chồng bà chết, chỉ có bà và con trai nhỏ, mẹ quá con côi thường xuyên bị người khác ức hiếp. Hay là Tôn Biện bán mì ở ven đường trong kinh thành. Ông có tật ở chân, hành động bất tiện nhưng ông vẫn không ngại khó khăn mà ngày ngày bán mì để kiếm tiền trị bệnh cho vợ và nuôi con.

Từ Tinh muốn An Cự Thôn sẽ giống như cái tên của nó, để mọi người an an ổn ổn mà định cư trong đó. Vui vui vẻ vẻ sống qua ngày.

Việc xây thôn trang đối với Từ Tinh cũng chiếm không ít thời gian, dù có mấy người Hộ Phong trợ giúp nhưng nàng cũng bận tới mệt tới mõi. Nhất là sau khi khai hoang ruộng xong, Từ Tinh phải chỉ tận tay mọi người cách đào đường dẫn nước. Việc đào đường này cũng không phải đơn giản chỉ đào một con mương. Mà Từ Tinh cho người đi chặt cây dừa, sau đó dùng thân cây chẻ ra làm hai rồi nạo hết ruột ở bên trong. Dùng thân cây làm ống dẫn nước.

Tiếp theo là phải dùng trụ lực để làm nước chảy vào ruộng. Lúc này Từ Tinh vẽ một bản vẽ hình chong chóng nước, sau đó cho người đúc thành mười cái chong chóng. Nàng tại cho người đặt mười cái chong chóng này ở mười điểm đầu ống dẫn nước. Phải đặt đúng hướng và đúng vị trí, như vậy khi chong chóng quay nước mới chảy về ruộng được. Những cái chong chóng này muốn sử dụng thì cho người đến quay, mặc dù chong chóng rất lớn và nặng nhưng chỉ cần một người quay thôi đã đủ. Nếu không sử dụng nữa thì khóa vòng quay của chong chóng lại, nước cũng sẽ không chảy vào ruộng nữa.

Sau khi mười cái chong chóng nước được hoàn thành, tất cả những người có mặt ở đó đều tròn mắt há mồm vì kinh ngạc. Những ruộng đất khô cằn mới khai hoang chỉ trong một lúc đã ngập đầy nước. Lúc này ai nói đây là đất khô ruộng cạn nữa đây? Đây chính là ruộng nước, hoàn toàn đều là ruộng nước.

Gần một trăm người liền đứng đó há to miệng sợ hãi, bọn họ lúc này thật muốn quỳ xuống bái lại mười cái chong chóng nước kia. Thật sự quá thần kỳ rồi. Phút chốc, tiếng cười hoan hô vang lên đầy trời tràn ngập cả một thôn trang mới.

Cổ Tam sau khi biết được con gái nhỏ đã thành công trong việc dẫn nước về ruộng thì vui vẻ, ông ôm chặt thân hình mềm mềm của Từ Tinh lên rồi khen nàng không dứt miệng. Thật sự ông cũng bị chấn kinh vì mấy cái chong chóng nước của Từ Tinh. Cổ Tam cảm giác, trên đời không có cái gì mà con gái nhỏ ông không làm được.

Sau một tháng vất vả, cuối cùng thôn trang cũng xây xong. Lúc này Cổ Tam mới cho người gọi tất cả những hạ nhân của mình đến, trong đó có những nàng kỹ nữ ở thanh lâu. Hơn hai trăm người, Cổ Tam phân cho mỗi người một ngôi nhà, hoặc là một mảnh đất. Ông nói, muốn cho bọn họ có chốn dung thân. Dù sau này không còn sức để làm việc nữa cũng có thể ở đây an hưởng tuổi già.

Việc này làm cho toàn bộ những hạ nhân của Cổ phủ đều cảm động không thôi, bọn họ len lén che mặt mà lau lệ. Nhất là bốn người bị thương sau chuyện bị thổ phi cướp kia. Bốn người họ nghĩ, mình bây giờ hành động bất tiện, không thể thoải mái đi đứng thì nói gì để làm việc. Đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị chủ đuổi đi. Nhưng không ngờ lúc này chủ nhân của họ lại ban phát nơi ở cho bọn họ, còn sắp xếp công việc thích hợp cho bọn họ. Còn muốn cho bọn họ rước nàng dâu để có người chăm sóc lúc tuổi già. Mặc dù nàng dâu đó là gái thanh lâu, nhưng đối với một người không tiện đi đứng như bọn họ được cưới nàng dâu như vậy là đã phước phần lắm rồi. Huống hồ, nàng dâu đó là một nữ tử tốt đẹp, dù ở thanh lâu nhưng vẫn giữ được tôn nghiêm trong sạch của nàng.

Bốn đại nam nhân cứ như vậy mà che mặt khóc nức lên, cuộc sống của bọn họ còn cầu gì hơn nữa chứ. Không bị chủ nhân bỏ rơi lúc nguy hiểm, còn được chủ nhân chiếu cố lúc sức khỏe suy tàn. Bọn họ chỉ còn biết dập đầu với trời dập đầu với đất, dập đầu với chủ nhân thiện tâm của mình.

Còn những người kỹ nữ kia, khi biết được bọn họ còn có thể hoàn lương trở lại làm thường dân thì quá đổi vui mừng. Dù biết tương lai của mình sau này chỉ có thể gả cho những người nô bộc của Cổ Phủ, nhưng điều này đối với bọn họ mà nói chính là phúc phần khó có được. Là kỹ nữ, bọn họ chỉ có thể làm thiếp không thể làm thê. Nhưng bây giờ bọn họ có thể làm thê, lại có nơi dung thân lúc tuổi già, điều này chính là động lực sống của bọn họ. Giống như mặt trời vừa ló dạng sau nhiều ngày tăm tối.

(Ní : Những kỹ nữ này không có ham danh vọng, không muốn đi làm thiếp nhà giàu. Bởi vì bọn họ đều là người ổn thỏa biết suy nghĩ, mà những kỹ nữ này chính là những người mà ngày trước Từ Tinh thu mua khi trận thiên tai ở Cửu thủy thành. Còn những kỹ nữ khác của thanh lâu khi mua được khi đến kinh thành thì không được hưởng đặt quyền này. Và bọn họ cũng không biết chủ nhân thật sự của bọn họ là mấy người Từ Tinh)

Sau khi thôn trang xây xong mọi người liền dọn vào ở. Bởi vì hiện tại đều là hạ nhân của Cổ Tam, trong đó có không ít người đang làm việc trong Cổ phủ nên nhà bọn họ ở thôn trang đều bỏ trống. Hơn ba trăm ngôi nhà nhưng chỉ có khoảng năm chục ngôi là có người ở. Từ Tinh liền cho bọn họ chọn lựa công việc mình muốn làm ở trong thôn.

Có trồng trọt, chăn nuôi, buôn bán.

Nếu họ muốn trồng trọt Từ Tinh sẽ đưa giống cho bọn họ trồng, muốn chăn nuôi thì Từ Tinh mua con giống về cho họ nuôi...

An bài phân bố xong xuôi, đó cũng là hơn một tháng sau. Lúc này cũng đã cuối năm, chỉ còn mười mấy ngày nữa đã tới tết.

.....

Trở về, từ sau khi đại thọ của hoàng đế, mọi người đều nghĩ rằng lần này Cổ Tam nhất định sẽ được hoàng thượng trọng thưởng này nọ, hoặc là thăng chức gì đó. Nhưng mà ngược lại suy đoán của mọi người, từ sau đại thọ hoàng đế mọi chuyện vẫn diễn ra như lúc trước, hoàng đế không có triệu kiến Cổ Tam mà cũng không có phong thưởng hay thăng quan giống như người ta suy đoán. Mọi chuyện vẫn bình thường như trước, Cổ Tam ngày ngày vẫn làm việc ở Hàn Lâm Viện.

Lại nói, sau khi cứu được hai người biểu ca và biểu tỳ của Từ Tinh ra khỏi bọn thổ phỉ, hai người Tô Ngưng và Tô Ngọc liền trụ lại tại Cổ Phủ. Tô Ngọc thì đi theo Từ Nương học lễ nghi còn Tô Ngưng thì đi theo mấy người Từ Dục đọc sách ở trường học.

Cũng vì nguyên nhân này mà Cổ Lão gia từ thời gian gần đây luôn tìm cách làm khó Cổ Tam. Ông ta nói Cổ Tam là người bất hiếu. Ông là cha mà không chăm sóc nuôi dưỡng lại đi nuôi người dưng bên ngoài.

Tô thị vì chuyện này mà âm ức không ít, dù sao Tô Ngưng và Tô Ngọc cũng là cháu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cổ lão làm khó

Hôm nay ở phủ thị lang lại truyền tin tới nói Cổ Lão gia từ bị bệnh nặng muốn cả nhà Cổ Tam về thăm ông. Nếu là chuyện khác Cổ Tam có thể viện lý do công vụ bận rộn này nọ, nhưng lần này Cổ Lão lại nói ông bị bệnh, “trăm sự hiếu là đầu” vì vậy nên Cổ Tam chỉ có thể gọi cả nhà cùng ông ngồi xe ngựa tới phủ thị lang để thăm Cổ lão gia từ.

Phủ thị lang.

Trong phòng của Cổ Lão, mọi người đều bị Cổ Lão đuổi hết ra ngoài chỉ để lại một nhà Cổ Tam. Ngồi trên giường, Cổ Lão híp mắt nhìn chằm chằm Cổ Tam và Tô thị đang quỳ thỉnh an ở bên dưới. Ông hừ một tiếng rồi lạnh giọng nói:

“Cổ trạng nguyên mau đứng lên a, cái lễ lớn thế này lão già ta không dám nhận. Lão già ta bây giờ vô dụng rồi, không dám nhận đại lễ của đại nhân a”

Cổ Tam và Tô thị nghe xong thì sống lưng lạnh buốt. Cổ Tam có chút hoảng thần vội vã cúi thấp đầu hơn nói:

“Cha, cha nói gì vậy a, con là con, hành lễ với cha là đúng rồi vì sao cha nói không dám nhận. Cha... người nói như vậy chẳng phải nói rằng con là người bất hiếu sao cha”

Cổ Tam trầm mặc. Ngày trước khi hần nghèo khó thì cha hần tìm mọi cách buông bỏ hần. Chính miệng ông nói cho bọn hần tách ra rồi thì sau này sống chết mặc kệ. Vậy mà khi hần có công danh trong người ông lại thay đổi hoàn toàn, luôn tìm cách lôi kéo hần trở lại. Hần một mực xa cách không muốn hợp lại với ông thì ông lại muốn hủy thanh danh của hần. Cổ Tam trong lòng phát lạnh.

Cổ Lão gia từ ngồi trên giường nhưng đôi mắt vẫn lợi hại nhìn chằm chằm Cổ Tam. Thấy Cổ Tam một bộ dạng cứng rắn không tuân thì vô cùng tức giận, trong mắt lóe ra tia tàn nhẫn.

“Cổ Tam Sinh, uống công ta ngày xưa vất vả nuôi ngươi, bây giờ ngươi lớn rồi liền đối với lão già ta như vậy. Ta thật hối hận tại sau ngày xưa không đem ngươi đi bán.” Cổ Lão gia từ dùng ánh mắt sắc bén nhìn cả nhà Cổ Tam, ông nhếch miệng cười mỉa mai giọng đầy châm chọc “Lão tam, ta hôm nay nói cho ngươi biết, ta dù thế nào cũng là cha của ngươi, cho dù ngươi có làm quan to chức trọng gì thì cũng không thể lớn hơn ta được. Ngươi đời này chình là quỹ dưới gối của ta. Nếu ta vui, ngươi có thể sống thoải mái, nếu ta không vui thì một chữ hiếu đã có thể làm cho ngươi thân thân bại danh liệt.”

Cổ lão nói xong liền cười lạnh, nụ cười kia làm cả nhà Từ Tinh xanh mặt. Đây là uy hiếp, trắng trợn uy hiếp. Từ Tinh quỳ phía sau Cổ Tam thâm nắm chặt tay, đôi mắt lóe lên.

Cổ Tam thần thờ, trong lòng như có cái gì đó vỡ vụn. mắt đỏ hoe nhìn thẳng vào mắt Cổ lão gia từ, Cổ Tam giằng giọng nói:

“Cha, cha nói như vậy là có ý gì? Cha...”

Cổ Lão nheo mắt đảo qua một nhà Cổ Tam sau đó giọng nói như ra lệnh:

“Lão tam, dù gì chúng ta cũng là cha con, ta cũng không vô tình tới mức dồn ép ngươi. Bây giờ ta cũng không làm khó ngươi. Chỉ cần ngươi nghe lời ta là được.” Dừng lại một chút thấy Cổ Tam một bộ dạng chưa kịp tiếp thu Cổ lão híp mắt, ông nói tiếp:

“Lão Tam, ta cũng không bắt ngươi phải lấy bạc cho ta, chỉ cần ngày mai ngươi ra bên ngoài nói với mọi người rằng chủ ý dùng lương thực làm lễ vật cho hoàng đế chính là do ta dạy cho ngươi. Và còn chuyện cứu trợ ở Cửu thủy thành cũng là do ta đứng phía sau sắp xếp giúp ngươi. Chỉ cần bao nhiêu đó là được. Ta cũng không bắt ngươi phải làm cái gì khó khăn. Chúng ta dù sao vẫn là cha con, ngày xưa ngươi bệnh là ta công ngươi chạy mấy dặm đường để tìm đại phu. Giờ ta kêu ngươi nói một vài câu như vậy cũng không có là gì” Cổ lão dừng lại nhìn Cổ Tam một cái nhướn mắt hỏi “Lão tam, ngươi thấy thế nào?”

Vô sỉ! Hạ lưu!.... mụ nội nó tức chết mà. (p/s: DT: quá vô sỉ, đọc xong đoạn này tức muốn chết, muốn đánh người hết sức!!!)

Từ Tinh trong lòng tức giận mắng chửi. Còn Từ Dục, Từ Diệc và Tiểu Ngũ nghe xong thì tức giận tới run người. Cả đám bốn người liền ngẩng đầu nhìn chằm chằm Cổ lão. Trong mắt không có kính trọng mà chỉ chứa đầy căm tức.

Sau một lúc yên lặng bỗng nhiên lúc này Cổ Tam cười lớn, nụ cười kia có vẻ lạ lùng.

Cổ Tam cười xong thì đứng phắt dậy phủi áo, ánh mắt lạnh băng không một chút tình cảm nhìn Cổ lão một cái rồi quay đầu không nói một lời. Cổ Tam khom lưng đỡ Tô thị đứng dậy rồi nâng tay bế Từ Tinh đang quỳ ở dưới lên sau đó quay lưng một bước một bước rời khỏi.

Cổ lão có vẻ bất ngờ trước hành động của Cổ Tam, ông tròn mắt há mồm một lúc lâu mới phản ứng lại. Đôi tay run run chỉ vào bóng lưng Cổ Tam môi nấp máy mấy cái rồi im bất. Cổ lão bị sốc vì phản ứng của Cổ Tam, ông thở gấp mấy hơi liền nghèo đầu qua một bên ngất xỉu.

Cũng làm khó cho Cổ lão đã nghĩ ra được cái chủ ý này. Bởi vì ở cái kinh thành này, những phủ đệ quan gia có lão thái toàn bộ đều chức cao vọng trọng hoặc là người có công danh này nọ. Còn Cổ lão chỉ là một lão nông dân. Mặc dù Cổ Đại Sinh và Cổ Tam đều làm quan nhưng Cổ lão chỉ hưởng tiếng thơm được từ Cổ đại, rất ít người biết rằng Cổ Tam là con của ông. Mà dù có biết người ta cũng không đối với ông tôn trọng. Hôm qua lúc ông ra ngoài đi dạo thì vô tình nghe được thôn dân đang bàn tán và ca tụng Cổ Tam. Cổ lão trong lòng nổi lòng tham. Ông là một người ham danh tiếng, lúc đó Cổ lão nghĩ nếu như những lời khen này là dành cho ông thì tốt biết mấy. Vì vậy Cổ lão liền nảy ra ý tưởng để cho Cổ Tam nói với mọi người ông mới là người đưa ra những ý tưởng kia.

Chỉ là Cổ lão không biết rằng, việc làm hôm nay của ông đã hoàn toàn làm cho ông bị vùi xuống sinh không thể nào ngoi lên được nữa.

Sau khi rời khỏi phủ thị lang, Cổ Tam mặt âm trầm không nói một tiếng. Về tới Cổ phủ, Cổ Tam liền đi thẳng về phòng đóng cửa nhốt mình trong đó. Tất cả mọi người đều lo lắng đứng ở bên ngoài. Từ Tinh bước chậm lại áp tai lên cửa, và... nằng nghe được tiếng khóc của Cổ Tam. Tiếng khóc bị nén lại ở trong cổ họng, nghe thê lương, nghe chua xót.

Cổ Tam giờ phút này rất đau đớn. Trước kia khi tam ca hần chưa bị bán, lúc đó mặc dù cuộc sống có hơi khó khăn nhưng lại luôn vui vẻ, cha hần thương yêu hần, dạy hần cách làm người.

Nhưng sau khi tam ca bị cha hần cưỡng ép đem bán, trong lòng hần liền sinh ra sợ hãi, hần sợ một ngày nào đó cha cũng sẽ bán hần giống như bán tam ca của hần. Cũng vì vậy hần luôn một bộ dạng nghe lời, không dám cãi lời cha dù một chút. Hần luôn lừa gạt mình rằng cha hần không muốn làm như vậy, hần lừa gạt mình rằng cha vẫn luôn thương nhớ tam ca.

Thời gian trôi qua, hần cứ nghĩ nỗi sợ kia đã phai nhạt, hần nghĩ rằng cha hần thương hần sẽ không bao giờ mang hần bán đi. Nhưng cho đến hôm nay, cha hần mở miệng tiếc hận rằng tại sao ngày trước không bán hần.

Hần tự hỏi, hần đối với cha đều luôn hiếu thuận, ngoại trừ từ lúc cha hần bắt hần phải đem con gái nhỏ đi bán tới giờ hần mới đối với cha hần sinh ra chút xa cách, nhưng mà hiếu đạo hần vẫn làm tròn. Nhưng mà...

Cổ Tam nghẹn ngào ngồi co ro dưới đất, vô lực dựa vào vách tường.

Từ Tinh bỗng dưng nghẹn ngào rơi lệ, nằng cảm giác được cha nằng rất đau lòng, nằng hiểu được cái cảm giác đau khổ đó. Nằng đã nhìn thấy ánh mắt khát khao tình thương khi cha nhìn lão già đó, nằng thấy được cha vui vẻ khi được lão già kia quan tâm. Mặc dù cha cố gắng giấu diếm nhưng nằng vẫn nhìn ra được cha rất vui vẻ những lúc như vậy. Cũng bởi vì như vậy nên nằng mới không xuống tay với lão già đó. Nhưng hôm nay lão già kia lại nói những lời tổn thương người như vậy, nghĩ đến đó Từ Tinh liền tức giận không kìm chế được.

Mắt lóe lên, Từ Tinh lấy tay gạt nước mắt. Ngẩng đầu nhìn cả nhà, nương đang khóc, nhị tỷ cũng khóc, đại ca, tam ca và tiểu ngũ mất cũng đỏ hoe. Hít một hơi dài, Từ Tinh đứng thẳng dậy nhanh bước rời đi.

Từ Dục và Từ Diệc thấy bộ dạng của Từ Tinh như vậy thì đưa mắt nhìn nhau, sau đó cũng bước nhanh đuổi theo. Tiểu Ngũ đứng ngăn người một bên cũng bị Từ Diệc lôi đi. Trước cánh cửa đóng chặt hiện tại chỉ còn mỗi Tô thị và Từ Nương ngơ ngác.

Từ Tinh đi ra ngoài, nằng thở sâu mấy cái lấy bình tĩnh liền cho người gọi Hộ Phong và Hộ Vãn đến.

“Hộ Phong, huynh cho người đi các hiệu thuốc tìm mua nhân sâm thuốc bổ về, sau đó mang tới phủ thị lang nói tặng cho ông nội ta tắm bổ. Mặt khác huynh mua một số nhân sâm quý ở Thiên Đức y quán rồi lên bỏ vào kho dược của phủ thị lang. Còn Hộ Vãn, huynh tìm nương huynh đến ta có chuyện cần nhờ bà giúp.”

Hai người Hộ Phong Hộ Vãn liếc nhìn nhau một cái liền khom lưng hô dạ một tiếng rồi quay lưng đi ra ngoài.

Lúc này Từ Dục và Từ Diệc khó hiểu rồi, Từ Diệc không nhịn được liền nói:

“Tiểu muội, muội cần gì phải mua thuốc bổ cho ông ta. Ông ta bắt nhân như vậy muội còn tặng thuốc bổ cho ông ta làm gì. Chúng ta cứ coi như không có ông nội là được.”

Từ Diệc vừa nói xong thì bị Từ Dục mắng.

“Tam đệ, đệ không được nói vậy! Dù thế nào ông ta cũng là ông nội của chúng ta, đệ như vậy sẽ làm cho cha khó xử, làm cho người ngoài nhìn thấy sẽ cười chê chúng ta và còn bị buộc tội bất kính trưởng bối đây!”

Từ Diệc mím môi im lặng, xong trong mắt vẫn cương quyết không muốn tuân theo.

“Đại ca, tam ca, tiểu ngũ. Muội làm như vậy là có lý do.” Từ Tình ngừng một lát mới giải thích “Cha hôm nay có hành động như vậy, với tính tình của ông nội, nếu muội đoán không sai ngày mai hay một gì đó ông nội nhất định sẽ tung tin đồn không tốt đối với thanh danh của cha. Mặc dù là ông nội sai, nhưng chúng ta không thể ngang nhiên chống đối. Phải biết rằng người ngoài không ai biết được nội tình, nếu chúng ta không khéo đối với thanh danh của cha và của mấy ca sẽ không tốt, có khi còn ảnh hưởng tới con đường làm quan nữa. Bởi vậy, bây giờ chúng ta phải làm cho người ngoài xem. Chúng ta tặng nhân sâm được liệu quý qua bên đó, tạm thời có thể chặn được miệng của ông nội. Còn cái khác... chúng ta từ từ giải quyết.”

Nghe Từ Tình nói xong ba người Từ Dục Từ Diệc và Tiểu Ngũ liền nhủ mày. Từ Diệc hít sâu một hơi mới gật đầu với Từ Tình nói:

“Ca hiểu rồi, muội cứ làm theo cách của muội.”

Từ Diệc nói xong thì cúi đầu trầm mặc xoay người rời đi. Bộ dạng có vẻ hơi chán nản.

Đúng vậy, Từ Diệc đang chán nản, hẳn cảm giác rằng hẳn quá vọng động, không đủ bình tĩnh như đại ca, không đủ thông minh như tiểu muội, lại nóng nảy hơn tiểu ngũ. Từ Diệc thấy bản thân hẳn cần phải thay đổi lại.

Thấy dáng vẻ ủ rũ của Từ Diệc, Từ Tình nhủ nhủ mày.

“Muội đừng lo lắng, tam đệ có lẽ cần có thời gian để suy nghĩ chuyện này, yên tâm, ca sẽ nói với đệ ấy.”

Từ Dục thấy dáng vẻ lo lắng của Từ Tình liền vuốt đầu Từ Tình an ủi. Nói xong liền xoay người đi theo Từ Diệc. Tiểu ngũ thấy hai ca ca đã rời đi thì cúi đầu nhìn Từ Tình một cái. Đôi môi mím chặt.

Từ Tình nhủ mày nhìn tiểu đệ của mình. Tiểu Ngũ đã lớn, cao hơn nàng gần một cái đầu. Tên tiểu tử này đang muốn nói cái gì với nàng đây chứ. Từ Tình thở dài nâng tay học theo Từ Dục vuốt vuốt tóc Tiểu Ngũ.

“Đệ trở về đọc sách đi, không có chuyện gì đâu, đừng lo.”

Tiểu Ngũ môi mấp máy nhìn Từ Tình một cái rồi gật nhẹ đầu lặng lẽ rời đi. Nhìn bóng lưng của bé có vẻ hơi chán nản thì phải.

Từ Tình lại thở dài một hơi, nàng không hiểu sao trong lòng có cái gì đó khó chịu như muốn nhảy ra ngoài. Cái cảm giác bức bối này thật không thoải mái chút nào.

.....

Một canh giờ sau, tại phòng nhỏ của Từ Tình.

Hộ Vấn Nương cung kính theo cửa sau tiến vào Cố Phủ. Chẳng mấy chốc bà đã đến phòng nhỏ của Từ Tình.

Ngồi trên ghế cao, Từ Tình vẫn còn giữ bộ dạng lạnh lùng, mày nhíu chặt, vẫy tay với Nương của Hộ Vấn nói.

“Đại nương, ta có việc cần bà làm.”

Nương của Hộ Vấn cung kính bước tới gần Từ Tình, Từ Tình liền kề tai bà nói nhỏ. Nương Hộ Vấn nghe xong liền mở to mắt kinh ngạc sau đó lia lịa gật đầu. Bà chắc giọng nói:

“Tiểu thư, người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ không làm người thất vọng.”

Từ Tình gật đầu hài lòng sau đó để bà lui ra. Thở sâu một hơi cố gắng làm cho môi nở nụ cười. Từ Tình gọi Hộ Tỷ và Hộ Tâm vào căn dặn.

“Hộ Tỷ, chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa. Hộ Tâm, đi nhà bếp nói mọi người bữa ăn chiều nay của lão gia ta sẽ đích thân làm, nói bọn họ chuẩn bị một chút.”

Hộ Tâm và Hộ Tỷ hô “dạ” một tiếng liền rời đi. Từ Tình một mình ngồi trên ghế mắt lơ lửng lên tia sáng lạnh lùng. Nàng đã nói, nàng không phải là người thích tính kế người khác, nhưng nếu động đến người nhà của nàng, nàng nhất định không để họ sống yên ổn.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Từ Tình bận một bộ trang phục màu tím đơn giản liền dẫn Hộ Tâm đi vào phòng bếp. Cha đang không vui, vậy nàng sẽ làm cho cha nàng vui trở lại. Nàng không muốn cha khô sở, không muốn nhìn thấy cha đau lòng nén giọng khóc như bây giờ.

...

Trong nhà bếp, phụ liệu nấu ăn đều được chuẩn bị sẵn sàng. Từ Tình hôm nay muốn làm món đơn giản và đơn giản đó là vịt nướng, cơm nướng và cá nướng.

Đầu tiên, nàng lấy con vịt đã được mổ sạch sẽ ra, bỏ phao câu, bỏ hết ruột, không ướp thêm bất cứ gia vị nào. Sau đó lấy lá sen quấn kín lại rồi dùng đất sét trét lên xung quanh con vịt rồi quăng luôn vào bếp lò đang có than hồng nóng hổi.

Tiếp đó nàng lại lấy mấy con cá được mổ sạch sẽ sau đó tiếp tục lấy lá sen bao lại rồi đắp đất sét lên giống như mới làm với con vịt vậy. Xong xuôi nàng tiếp tục quăng nó vào bếp lò.

Cuối cùng là cơm. Nàng đem gạo vo sạch, sau đó sai người chặt trúc mang đến. Rửa sạch ruột trúc, Từ Tinh liền cho gạo đã được vo vào, ước lượng một số nước vừa đủ, rồi lấy lá sen đập lại phần đầu ống trúc cho kín rồi lấy đất sinh trét vào xung quanh để lá sen không bị rơi ra. Tiếp theo nàng lại quắn thêm hai ba lớp lá sen nữa rồi trét thêm mấy lớp bùn nữa. Cuối cùng thì quắn luôn vào bếp than.

Làm xong Từ Tinh đứng lên phui tay vài cái. Sau đó chuẩn bị làm nước chấm.

Xung quanh, ba bốn hạ nhân của phòng bếp nhìn một loạt động tác của Từ Tinh thì há hốc mồm kinh ngạc. Cho tới bây giờ bọn họ còn chưa thấy qua cách nấu ăn nào kỳ lạ như vậy đó. Cả một đám người cứ tròn mắt nhìn chòng chọc vào mấy cục đất sinh trong bếp than, trong lòng tự hỏi: “Mấy cục đất đó... liệu có thể ăn được chứ?”

Dù kinh ngạc và tò mò nhưng cả đám người không ai dám bước lên hỏi, bởi vì trước giờ Từ Tinh làm việc không thích bị người khác quấy rầy.

Gần một canh giờ sau, trong không khí lẫn quẩn một mùi hương thơm phức. Từ Tinh hít hít mấy cái liền nở nụ cười sai người gấp mấy cục đất trong bếp than ra.

Bữa cơm chiều ở Cổ phủ.

Cổ Tam cuối cùng cũng bước ra ngoài. Mặc dù trên mặt cổ tỏ ra bình thản nhưng vẫn không giấu được đôi mắt đỏ hoe. Cả nhà nhìn thấy nhưng không hẹn mà cùng làm bộ không có phát hiện. Lúc này một nhà đã ngồi yên vị trên ghế, nhìn trên bàn ăn thức ăn đều là cục đất đen xì, cả nhà không hiểu làm sao.

Nhìn vẻ mặt ngờ ngạc của cả nhà, Từ Tinh thích cười tươi rói. Nàng đắc ý cười lớn một tiếng rồi mới đứng lên. Từ Tinh lấy một cái cây nhỏ sạch sẽ đã được chuẩn bị sẵn ra mạnh mẽ gõ vào cục đất đen xì trên đĩa. Bên trong, lá sen đã bị đen không còn hình dáng. Từ Tinh cào cào lớp lá bị cháy ra, phút chốc, một con vịt vàng óng thơm phức bày ra trước mắt.

Cả nhà nhìn một màn này có kinh ngạc có bất ngờ. Từ Diệc không kìm được mà nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào con vịt nướng.

Từ Tinh lại tiếp tục gõ gõ mấy cục đất đen xì khác, sau đó lấy cơm trong mấy đoạn trúc ra rồi cười híp mắt để vào chén cho Cổ Tam và Tô thị.

“Cha, nương, đây là món cơm nướng ống trúc do con mới nghĩ ra á, cha và nương ăn thử xem có ngon hay không?”

Nhìn gương mặt tươi cười của con gái nhỏ, Cổ Tam hít một hơi dài, trong lòng còn lại là cảm động. Hắn làm sao không biết con gái đây là đang muốn an ủi hắn chứ. Con gái nhỏ luôn lười động tay chân lại vào bếp nấu ăn cho cả nhà.

Cổ Tam trầm mặc cúi đầu, đôi mắt thoáng cay cay.

Từ Dục và Từ Diệc trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó Từ Diệc liền cười hề hề hướng Từ Tinh nói:

“Tiểu muội, cái món này có ăn được hay không nha. Ca nghe mấy người trong phòng bếp nói muội đem tất cả thức ăn vùi hết vào sinh rồi quăng vào bếp lửa cho nó tự sinh tự diệt. Muội nói, cái này thật sự có thể ăn sao?”

Từ Diệc vừa nói xong thì bị ánh mắt đầy dao găm của Từ Tinh bắn lại. Nàng chu môi hùng hổ nói:

“Tam ca, nếu ca không thích vậy đừng ăn, hừ... muội không thêm cho huynh ăn nữa.”

Từ Tinh bặm môi vờ tức giận định đứng lên lấy hết thức ăn không cho Từ Diệc ăn nữa.

Từ Diệc thấy Từ Tinh như vậy thì nhăn nhó như sắp khóc tới nơi, ánh mắt thật đáng thương nhìn Từ Tinh.

“Tiểu muội a, ca chỉ đùa thôi mà, ai aiiii... ca đùa thôi mà, đừng có lấy hết thức ăn như vậy chứ”

Từ Diệc vừa nói vừa ôm chầm lấy đĩa vịt nướng, một bộ dạng liều chết không buông.

Bầu không khí náo nhiệt này cuối cùng cũng làm Cổ Tam nở nụ cười. Hắn mở miệng vờ mắng các con mấy câu rồi bắt đầu cầm đũa ăn cơm.

Tô thị cũng cười, trong mắt long lánh giọt nước. Bà đứng lên dùng dao nhỏ xé thịt vịt ra từng miếng nhỏ rồi gấp bỏ vào bát của Cổ Tam và Từ Tinh, trên mặt không giấu được vui mừng.

Cả nhà không đợi ai hỏi liền vội vàng cầm đũa lên nhanh nhẹn gấp thức ăn. Mùi vị mấy món nướng này quả là mới lạ và ngon miệng. Cổ Tam ăn một lúc liền ba chén cơm. Còn Từ Diệc thì khoa trương hơn, một mình mà ăn gần hết hai con vịt. Cũng may Từ Tinh nướng tới bảy con, nếu không thật sự không biết phải thế nào.

Đừng nói Từ Diệc, ngay cả người điếm đạm nhô nhả như Từ Dục mà cũng ăn gần hết một con.

Thấy các con vui vẻ ăn uống, Cổ Tam khoe mắt lại cay. Hắn đòi này, sống như hiện tại thế này đã thật là hạnh phúc.

Chương 78: Tử tình cảnh cáo

Năm ngày sau, có tin từ phủ thị lang truyền tới. Cô Đại Sinh trong lúc say rượu vì một kỹ nữ mà đánh nhau với người khác, mà cái người bị đánh chính là con trai của một vị quan nhất phẩm Cố Hựu đại nhân. Mà theo lời đồn của mọi người thì Cố Hựu đại nhân này chỉ có duy nhất một nhi tử, ông ta cũng chiều nhi tử này như báu vật. Vì vậy sau khi con trai vàng ngọc bị người ta đánh, Cố Hựu đại nhân không phân biệt phải trái trắng đen đã dẫn người đi đòi công đạo. Nghe nói còn nháo đến tận Phủ Doãn trong kinh.

Khi nghe được tin này Tử Tình đang ngồi trên xích đu đùa giỡn với hai con cún đại tròn và tiểu tròn. Nàng nhếch môi cười khinh. Chẳng phải Cố Lão nói ông thích thì cả nhà nàng được sống yên ổn, còn ông không thích thì cả nhà nàng đừng mong được yên sau? Vậy để nàng giúp cho ông ta mỗi ngày đều được sống thật thống khoái.

Đút miếng bánh ngọt cuối cùng trong tay vào miệng tiểu Tròn, Tử Tình liền phui áo đứng dậy nói với Hộ Tỷ.

“Ngươi cho người chuẩn bị một chút, ta muốn đi thăm ông nội và đại bá, sẵn tiện ‘an ủi’ ông nội của ta một chút!”

Hộ Tỷ nâng mắt mỉm cười, nàng gật đầu hô “ạ” với Tử Tình một tiếng liền quay lưng đi làm.

Ngồi trên xe ngựa, Tử Tình nhếch môi cười. Nàng bây giờ mới phát hiện thật ra nàng là một người thù rất dai.

Xe ngựa một mạch đi thẳng tới phủ thị lang. Xe dừng lại trước cửa phủ, Tử Tình được Hộ Tỷ và Hộ Tâm đỡ xuống xe. Vì đã đến phủ thị lang mấy lần nên hạ nhân canh cổng đều biết mặt Tử Tình, bởi vậy nên nàng có thể thuận lợi đi vào phủ mà không có ai ngăn cản.

Hiện tại phủ thị lang rất rối loạn, nghe hạ nhân nói vị đại bá của nàng hiện tại còn đang ở phủ của ai đó bồi tội. Còn vị ông nội của nàng thì đang ngồi trong phòng ở Đông viện.

Tử Tình một đường đi thẳng tới chỗ Cố Lão, sau khi nhờ hạ nhân chuyển lời với Cố Lão thì rất nhanh người hạ nhân kia đã trở ra nói Cố Lão cho mời vào.

Có vẻ chuyện ồn ào của Cô Đại Sinh đã làm cho Cố Lão bị hoảng sợ lắm rồi, nên lúc này nghe nói Tử Tình đến vấn an ông liền không nghĩ ngợi mà cho mời nàng vào. Cố Lão có ý định để Tử Tình về nói cho Cố Tam biết chuyện Cô Đại Sinh, sẵn tiện nhờ Cố Tam ra tay giúp đỡ. Nhưng Cố Lão đã quên mất một điều rằng vài ngày trước ông và Cố Tam đã trở mặt với nhau.

Thong dong ngồi trên ghế nhỏ gần giường sưởi của Cố Lão, Tử Tình mỉm môi cười nhẹ chào hỏi Cố Lão.

Tử Tình không có quỳ thỉnh an Cố Lão như theo đúng lễ nghi, vậy mà Cố Lão vẫn không hề bắt lỗi. Ông khoát tay, lộ vẻ từ ái nói:

“Tình Nhi đến thăm ông nội sao? Là cha con kêu con đến à?” Giọng Cố Lão ngọt ngào làm Tử Tình nghe xong phải nổi một tảng da gà.

Tử Tình không phản ứng chỉ nhếch môi nhìn Cố Lão. Nàng nói thầm – Ông nghĩ nói ngon nói ngọt là có thể dụ dỗ được ta sao lão già?

Thấy Tử Tình không phản ứng Cố Lão thoáng nhíu mày, ánh mắt lóe qua tia sáng lạnh. Nhưng rất nhanh ông đã thay đổi thành một nụ cười hiền. Cố Lão nói:

“Tình Nhi, con đã ăn gì chưa? Để ông nội cho người làm món ăn dọn lên rồi hai ông cháu mình ăn nha”

Tử Tình chớp mắt mấy cái, nụ cười trên môi càng lúc càng lớn. Không phải nụ cười vui vẻ, mà là cười nhạo báng. Tử Tình giọng nói đầy châm chọc:

“Ông nội hôm nay cư xử thật là lạ a, chẳng lẽ ông có chuyện gì vui sao mà tâm trạng lại tốt như vậy? À ha.., con nghe nói đại bá mấy ngày nay rất nổi tiếng a, làm anh hùng cứu mỹ nhân lận đấy. Nhưng mà...” Tử Tình “chắc... chắc...” hai tiếng giống như khó xử rồi nói tiếp. “Nhưng mà a, đại bá cũng thật là, làm anh hùng thì làm anh hùng đi, nhưng làm sao lại động đến Cố Hựu đại nhân đây. Haizzz... Ông nội, nói sao người cũng phải nhắc nhở đại bá....”

Tử Tình còn chưa nói xong thì nghe “xoảng!” một tiếng kèm theo tiếng mắng của Cố Lão.

“Làm càn! Hồn xược! Dã nha đầu, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì hay không? Cha của ngươi dạy ngươi ăn nói như vậy hả, đồ mất dạy!” Cố Lão mặt nhăn đỏ bừng ném chum trà trên tay trừng mắt nhìn Tử Tình lạnh giọng quát:

Tử Tình miệng còn đang há to chưa kịp ngậm lại đã nghe Cố Lão mắng chửi, nhưng mà nàng một chút cũng không có tức giận vì những lời khó nghe này. Tử Tình thản nhiên ngoáy ngoáy tai mấy cái sau đó nở nụ cười nhìn thẳng mặt Cố Lão, nàng vờ cung kính nói:

“Ông nội, người bình tĩnh a, có gì mà nóng giận như vậy, người đã lớn tuổi, nếu cứ nóng giận như vậy thì không tốt đâu.”

Thấy Cố Lão há miệng muốn gọi người vào liền bị Từ Tinh chen miệng cướp lời:

“À.. ông nội, người đừng có gọi người vào đây, con còn có chuyện chưa nói. Ông nội a, hôm nay con đến đây thật ra là có chuyện quan trọng muốn cho ông nội biết đây.”

Từ Tinh dừng một chút nhìn phản ứng của Cố lão, thấy ông không định gọi người nữa mà trong mắt lóe lên tò mò nhìn mình, Từ Tinh cười hải lòng sau đó nhàn nhàn nói:

“Chắc ông nội đã nghe nói qua vị Ngao tiên sinh rồi chứ? Thật ra thân phận của ngài ấy không có đơn giản chút nào đâu. Có thể nói thế lực ngầm của Ngao tiên sinh rất lớn, ông có thể vô thanh vô thức diệt gọn một thôn trấn chứ đừng nói chỉ một cái phủ ngũ phẩm ở kinh thành này. Nhưng mà... chuyện này cũng không là gì, thật ra Ngao tiên sinh chưa từng làm mấy chuyện tàn tạt lương tâm đó, ngài từng nói với con “Người không phạm mình, mình không phạm người. Ở đời, làm chuyện thất đức trước sau gì cũng sẽ bị quả báo. Nhưng mà

... Aiiii... xem xem, con nói đi đâu rồi, là vậy thưa ông nội, con chính là muốn nói với ông nội rằng thật ra vị tiên sinh ẩn cư đó đã nhận con làm đồ đệ. Nên là... con muốn nói thế lực hiện nay của sư phụ sẽ do con kế thừa.” Chậm một chút Từ Tinh liền nói tiếp:

“Mà ông nội biết đó, chuyện tốt thế này con làm sao có thể quên ông nội được đây, nhất định phải báo cho ông nội biết để còn ăn mừng nữa chứ. À... con cũng đã gửi món lễ vật cho ông nội và đại bá rồi đây, mặc dù nhỏ nhất không là gì nhưng đó là tấm lòng của con a, coi như hồi báo lại những chuyện tốt mà ông nội đã dành tặng cho cả nhà con thời gian qua. So với sự gầy công cực khổ của ông nội, món lễ vật này của con thật sự không đáng là gì. Nhưng mà... nếu ông nội và đại bá còn chưa hải lòng thì vài ngày nữa con sẽ tặng món khác tới nữa.

Lần sau nhất định không chỉ món lễ vật nhỏ “anh hùng cứu mỹ nhân” như hiện tại đâu, mà có thể là món khác có giá trị hơn rất nhiều đấy. Nên ông nội à... người nếu cảm thấy lễ vật này của con chưa đủ trọng thì cứ việc truyền lời đến nhà của con, chỉ cần con nghe được tin, nhất định con sẽ gửi tặng ngay món lễ vật khác đến cho ông nội. Con hứa đấy.”

Từ Tinh nói xong liền không đợi Cố lão phản ứng nàng đã phui áo đứng lên, gương mặt vốn đang cười ngọt ngào liền nhanh chóng đổi thành lạnh lùng sắc bén. Nàng liếc nhìn Cố Lão một cái sau đó mỉm cười xoay lưng rồi đi.

Mà cái liếc mắt này của Từ Tinh dù chỉ lướt qua một cái nhưng đã thành công làm Cố lão khóe mắt co rút mấy lần. Trong khi ông còn chưa định thần lại thì đã thấy trong phòng của mình xuất hiện sáu tên hắc y. Bọn chúng cả người toát ra hơi thở huyết tinh chết chóc, kiểm trên tay lóe lên ánh sáng lạnh băng.

Cố Lão hoảng sợ rùng mình mấy cái, thân thể vô thức rút lui về phía sau. Ông khó thở, muốn mở miệng gọi người nhưng một tiếng cũng không thốt ra được. Qua một lúc lâu mấy tên hắc y vốn đứng im không động lại không tiếng động mà lác mình rồi đi.

Cố Lão thở mạnh mấy hơi, ánh mắt vẫn còn tròn to vì kinh sợ. Lời nói ngọt ngào đầy thâm ý của Từ Tinh lúc này lại quanh quẩn bên tai của ông. Cố Lão triệt để chân kinh, cơ thể cứ như vậy căng cứng thật lâu cũng không thể động đậy được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tử dục tư xuân?

Sau khi Từ Tinh rời khỏi phủ thị lang, nàng lại cho người mang một ít nhân sâm được thiện rêu rao đem đến phủ thị lang hiếu kính ông nội. Chỉ là phủ thị lang lúc này gà bay chó sủa. Nghe nói Cố lão vì chuyện Cố Đại Sinh mà lo nghĩ bất an, cuối cùng sinh bệnh nặng phải nằm liệt giường.

Còn Cố đại sinh bởi vì đánh nhau với công tử của Cố Hựu đại nhân nên bị phạt bồi thường ba vạn lượng tiền thuốc, cộng thêm bị đánh hai mươi hèo. Nhưng mà ba vạn lượng không phải là con số nhỏ, cả phủ thị lang cho dù đập nồi bán sắt cũng không đủ bạc để bồi thường. Cứ như vậy phủ thị lang loạn xạ cả lên.

Mà tin tức này truyền đến Cố phủ, Cố Tam nghe xong chỉ trầm mặt không có phản ứng gì. Trong ngày hôm đó ông dẫn theo Tô thị ngồi xe ngựa đến phủ thị lang thăm Cố lão một lần nữa, sau khi tặng nhân sâm thảo dược lại cho Cố Lão liền không nán lại một phút mà cùng Tô thị trở về.

Cố Lão có vẻ đã thật sự sợ hãi lời uy hiếp của Từ Tinh nên thời gian này ông rất im hơi lặng tiếng. Không có làm chuyện gì gây khó dễ cho cả nhà Từ Tinh. Cũng coi như Cố Lão còn đủ minh mẫn đi, chứ nếu như ông còn dám làm chuyện gì không nên làm, nhất định Từ Tinh sẽ không chỉ đơn giản để cho ông dễ dàng vượt qua như vậy. Nhưng cũng phải nói, Từ Tinh còn chưa thật sự bỏ qua cho Cố lão.

Lại nói, sau lần Từ Tinh độc thoại trong phòng Cố lão, Hộ Tâm và Hộ Tỷ xem như đã biết thêm một bộ mặt nữa của Từ Tinh. Hai người bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ mặt khác đầy máu lạnh của Từ Tinh như vậy. Hai người tự nói với lòng, xem ra chủ tử mới này của mình cũng không phải một người dễ hầu hạ.

.....

Thời gian cuối năm, nhà nhà, phủ phủ, tất cả mọi người đều bận rộn háo hức đón chào năm mới. Nhà của Từ Tĩnh năm nay là qua cái tết đầu tiên ở kinh thành.

Ngày ba mươi.

Hôm nay theo thông tục cả nhà Từ Tĩnh buổi sáng sẽ phải đến phủ thị lang để vấn an Cố lão gia tử. Thời gian này sức khỏe của Cố Lão không được như trước, mặc dù có nhân sâm được thiện mà Cố phủ tặng đến nhưng sức khỏe của ông cũng không tốt lên được bao nhiêu.

Buổi sáng ngày ba mươi, Cố Tam dẫn một nhà cùng nhau đến phủ thị lang để vấn an Cố Lão. Khi đến nơi, Cố Lão vẫn nằm trên giường, ông hé mắt nhìn Cố Tam một cái, trong mắt đầy phức tạp. Sau đó ông vẫy vẫy tay với Cố Tam xem như đáp lời.

Vì Cố lão bị bệnh nên chuyện vấn an được rút gọn lại rất nhiều. Sau khi cả nhà quỳ lại Cố Lão liền dang lên lễ mừng năm mới cho ông. Cố Lão mỗi lần nhận lễ chỉ hé mắt nhìn một cái rồi nhắm mắt lại. Đến phiên Từ Tĩnh dâng lễ, ánh mắt Cố Lão mở lâu hơn, ông nhìn chăm chăm Từ Tĩnh như muốn nhìn thấu suy nghĩ của nàng. Cố Tam làm Cố Lão thất vọng rồi, Từ Tĩnh từ đầu tới cuối chỉ có một bộ dạng vàng lời, gương mặt phẫn nộ mồm mỉm cười ngọt ngào nhìn ông.

Cố Lão lạnh gáy, ông sống tới từng tuổi này rồi chưa từng nhìn thấy người nào có thể che dấu bản thân tốt như vậy, xem chừng những đại thần trong triều còn chưa che giấu tốt bằng nha đầu trước mắt ông đây.

Bởi vì tâm tình Cố lão không thoải mái, nên khi vấn an xong cả nhà Cố Tam liền trở về Cố phủ. Chiều nay, cả nhà bọn họ sẽ vào cung dự yến hội mừng năm mới. Không chỉ cả nhà Cố Tam, mà là quan viên đại thần từ tứ phẩm trở lên đều phải mang theo gia quyến của mình vào cung chúc tết hoàng đế.

Thông thường yến hội đêm ba mươi này sẽ kéo dài từ đầu giờ Dậu tới tận cuối giờ Hợi mới chấm dứt.

Vào hoàng cung dự yến hội năm mới không giống yến hội hôm đại thọ của hoàng đế. Các công tử thiên kim vào hôm nay sẽ bận những trang phục sặc sỡ màu sắc vui mừng. Kèm theo đó là có thể mang theo vật cù của mình như đàn tranh, sáo ngọc chẳng hạn. Vì hôm nay chính là lễ hội vui chơi, các thiên kim công tử sẽ trở tài của mình trong yến hội, hoặc là cùng các bằng hữu tỷ muội của mình luận đàm.

Lại nói, cả nhà Từ Tĩnh ai cũng có sở trường riêng. Từ Dục thì giỏi thi thư, Từ Diệc thì giỏi đánh kiếm, Tiểu Ngũ thì giỏi chơi cờ. Đến Từ Nương một người có tay nghề tú hoa tinh tế cũng giỏi đánh đàn, mặc dù không thể so với những thiên kim đệ nhất nhưng cũng coi như có cái để cùng người khác luận bàn. Chỉ có Từ Tĩnh, nàng không giỏi đàn, hội họa lại không thể tùy tiện vẽ, còn làm thơ thì... nếu không phải sợ người khác cười nhạo thì tốt nhất vẫn không cần cầm bút đề thơ. Tóm lại... nàng chính là một nữ tử không tài.

Chuyện này làm cho Tô thị sầu lo muốn chết, bà nói với Cố Tam không mấy để cho Từ Tĩnh vẽ tranh đi, coi như có cái cùng người khác luận bàn, chỉ cần không vẽ quá mức kinh thiên là được. Nhưng lời đề nghị của Tô thị đã bị Cố Tam thẳng thừng từ chối. Ông nói, “con gái nhỏ đã đủ gây chú ý rồi, không cần làm cho người ta để mắt”. Lại nói, dù sao ông cũng chỉ là một vị quan mới nhậm chức, con gái không tài giỏi bằng người khác cũng không sao, chỉ cần trong lòng mình hiểu rõ là được, mấy cái danh tiếng đó không khéo lại kéo phiền phức cho con gái nhỏ. Cố Tam nói, cứ để con gái nhỏ làm người bình đạm là được.

Tô thị nghe Cố Tam nói liền thật sự suy nghĩ, cuối cùng cảm thấy lời nói của Cố Tam rất đúng. Rất nhanh bà liền lôi kéo Từ Nương nói với nàng trong yến hội không cần trở tài quá mức, cứ bình đạm như lời của cha là được.

Từ Nương mỉm cười, nàng liếc Từ Tĩnh một cái mới gật đầu với Tô thị:

“Nương, con hiểu mà, người không cần lo lắng”

Tô thị hài lòng nở nụ cười, bà cảm thấy đời của bà sống như vậy đã quá mãn nguyện rồi.

Từ Diệc thấy tâm tình nương rất tốt liền khiêu Từ Dục một cái sau đó nhảy mất nói với Tô thị:

“Nương, người nói xem yến hội năm nay liệu có thể nào tìm được nàng dâu cho đại ca không? Mỗi khi đi cùng đại ca trái tim của con thật sự không được yên bình”

Cả nhà nghe Từ Diệc nói vậy liền ngạc nhiên, sau đó đảo mắt nhìn về phía Từ Dục. Thấy gương mặt trắng nõn tuấn tú của ai đó bỗng dưng đỏ bừng, cả nhà trong lòng vừa động.

Từ Tĩnh không đợi Hộ Tỳ cột xong thắt lưng đã chạy đến trước mặt Từ Dục ngẩng đầu nhìn chăm chăm vị đại ca của mình. Sau một phút quan sát, Từ Tĩnh lớn giọng tuyên bố:

“Cha, nương, đại ca đang tư xuân!”

Tuyên bố vừa xong liền thấy ánh mắt lo lắng của Từ Nương, kèm theo bàn tay mềm mềm che cái miệng nhỏ của mình. Từ Tĩnh chợt nhớ đến lời vừa nói liền khàn trương lên nhìn Tô thị.

Tô thị chính là đại biểu của người phụ nữ phép tắc quy củ, mặt dù bình thường bà rất nuông chiều Từ Tĩnh nhưng nếu để bà nghe thấy được hành động không phải phép thì nhất định Từ Tĩnh phải bị cào nhào một phen.

Y như suy đoán của Từ Tĩnh, gương mặt Tô thị lúc này thật sự khó dùng từ nào để hình dung. Vừa sợ vừa vội, lại còn thêm tức giận. Chỉ thấy mặt bà trưởng đỏ rồi trắng mắt nhìn Từ Tĩnh, Tô thị mắng:

“Tĩnh nhi, con xem con nói cái gì kia, cái gì mà tư... Con đó, lời này con có thể nói được sao?”

Từ Diệc thì một bộ dạng muốn cười mà không dám, gương mặt bi ối nhìn Từ Tĩnh như trâu tức. Còn Từ Dục thì khỏi phải nói, mặt đỏ bừng như muốn nở ra máu, ánh mắt vừa thẹn vừa vội liếc nhìn cả nhà, sao đó trừng mắt nhìn Từ Tĩnh như muốn dạy dỗ nàng một phen.

Từ Tĩnh vội rút lui lại vài bước, ngẩng đầu nhìn phản ứng Cổ Tam. Thấy ông nhủ mày sâu xa suy nghĩ, thật tốt là trên mặt không có vẻ như muốn mắng mình. Từ Tĩnh thở phào một hơi lùi lại đứng bên cạnh Cổ Tam, bàn tay nhỏ nhắn nắm áo Cổ Tam rồi vội mặt mình vào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tử dục trèo cao?

Nhìn hành động của Từ Tĩnh cả nhà không còn lời gì để nói. Chỉ có Cổ Tam mày vẫn luôn nhíu chặt, ông nhìn Từ Dục một hồi mới mở miệng hỏi:

“Dục nhi, cô nương đó là thiên kim nhà nào? Gia cảnh ra sao? tâm ý cô nương đó đối với con thế nào?”

Cổ Tam hỏi một hơi, thành công làm Tô thị đổi hướng nhìn. Bà có chút hơi hợp nhìn nhi tử chờ nghe đáp án.

Từ Dục mặt đỏ bừng mấp máy môi ấp úng mấy tiếng mới ngẩng đầu nhìn Cổ Tam, Từ Dục do dự nói:

“Cha, nàng là Lỗ Ngọc Quyên, nhị tiểu thư của Lỗ Thượng thư đại nhân.” (Lỗ thượng thư là con trai của Lỗ thừa tướng)

Cổ Tam mày nhíu càng chặt, ông triệt để chấn kinh. Lỗ thượng thư chính là con trai của Lỗ thừa tướng, phẩm vị và chức vụ thật sự không nhỏ. Người ta một người là bằng hữu chí cốt của hoàng thượng, một người là quan nhất phẩm trụ cột của triều đình. Còn ông chỉ là một quan viên tứ phẩm, mối nhân duyên này... ông trèo không nổi rồi.

Cổ Tam trầm mặt thờ dài, vốn không khí đang vui vẻ phút chốc trở nên ngưng đọng. Tô thị dường như cũng hiểu vấn đề ở đâu, bà có chút lo lắng nhìn đại nhi tử. Bà biết con trai lớn này của mình ánh mắt không nhỏ, được con trai nhìn trúng vị cô nương kia chắc cũng có chỗ hơn người. Nhưng mà...

Từ Dục cũng im lặng, hẳn biết rõ gia cảnh nhà mình không môn đăng hộ đối với nàng. Nhưng mà tình cảm không phải thứ hắn có thể muốn là ngừng lại được. Biểu hẳn quên nàng? Hắn... thật không có cách nào.

Cả nhà lâm vào trầm mặc. Từ Diệc vốn đang cọt nhả cũng im lặng đứng một bên. Tiểu Ngũ thì cúi đầu, giống như bé cũng có tâm sự. Từ Nương vẫn im lặng nhìn cả nhà, trong chuyện này nàng không biết phải nói thế nào.

Qua một lúc lâu, Từ Tĩnh từ trong áo Cổ Tam chậm chạp chui ra, nàng thờ dài một hơi nâng mắt nói:

“Ai da, đại ca có người trong lòng là chuyện tốt, cha không cần rầu rĩ như vậy. Cũng không phải là không thể, đừng có nghiêm trọng như vậy a. Lỗ thừa tướng là người hiểu lý lẽ, con tin, chỉ cần Quyên tỷ có tâm chuyện này tất sẽ thành.” Dừng một chút Từ Tĩnh nói tiếp:

“Cha, cha đừng quên chúng ta còn rất nhiều con cờ bí mật, bắt quá dùng một con cờ đổi lấy một nhân duyên...”

Từ Tĩnh vừa nói xong Từ Dục là người phản ứng đầu tiên. Ánh mắt mở lớn nhìn Từ Tĩnh sau đó thì mừng rỡ. Đúng vậy, giống như tiểu muội nói, chỉ cần có tâm nhất định sẽ thành. Huống chi hắn còn có tiểu muội ở đây đâu.

Cổ Tam mày cũng giãn ra, ông cười khỏ, xem đi, cứ lúc đến lúc quyết định ông lại dễ bị chui vào ngõ cụt, nếu không phải có con gái nhắc nhở ông đã nghĩ sẽ phải ủy khuất nhi tử của mình rồi.

Tô thị lúc này mới phản ứng lại, bà không hiểu ý của con gái nhỏ là gì, cũng không biết con cờ bí mật nàng nói là gì. Nhưng chỉ cần con gái nhỏ nói không có việc gì thì nhất định sẽ không có việc gì, bà tin tưởng vào con gái nhỏ của mình.

Có vẻ như cả nhà trong vô thức đã ý lại vào Từ Tĩnh, những chuyện quan trọng khó khăn gì, chỉ cần Từ Tĩnh nói không sao thì cả nhà liền tin ngay nhất định sẽ không sao. Đó là tin tưởng vô điều kiện.

Đội cả nhà tĩnh tâm trở lại Tô thị liền nói:

“Đội một lát vào cung, nương phải nhìn một chút xem cô nương kia là như thế nào.”

Cố Tam không nói nhưng cũng xem như ngầm đồng ý với Tô thị, mặc dù ông tin tưởng vào lựa chọn của con trai nhưng mà cưới dâu là chuyện trọng đại, phải biết người đàn ông có thể thoát mái làm việc ở bên ngoài tạo lập công danh một phần là nhờ vào người vợ ở nhà. Nếu lỡ rước về một nàng dâu không hiểu chuyện, đừng nói con đường công danh bị trắc trở, có khi còn ảnh hưởng tới nhiều đời con cháu sau này.

Từ Dục nghe cả nhà nói về chuyện của mình thì xấu hổ cúi gầm mặt, trong lòng lại mừng rỡ thở phào. Thật sự quá tốt, cả nhà không có phản đối tình cảm của hắn. Thời gian qua hắn luôn sợ hãi, hắn sợ bởi vì cấp bậc địa vị mà cha biểu hắn rời bỏ mối tình này. Hiện tại tốt lắm, cha và nương đều không phản đối, như vậy coi như đã thành công một nửa rồi.

...

Bởi vì là yến tiệc mừng năm mới, lại vào buổi chiều tối nên buổi yến tiệc được tổ chức ngoài Ngự hoa viên.

Ngự hoa viên rất rộng lớn, bàn ghế được sắp xếp gần giống ở Phong Ngâm điện, có điều ở đây ngoài một số bàn cố định ra thì khắp ngự hoa viên còn có rất nhiều bàn ghế đã được đặt rải rác. Đây là vì muốn tạo một góc riêng cho các phu nhân tiểu thư có chỗ tán chuyện.

Hôm nay vào cung, bởi vì Tô thị có tâm tư riêng nên quần áo và trang sức phá lệ trang trọng hơn lần đại thọ rất nhiều, quần áo toàn bộ đều bằng gấm thượng hạng, trang sức đeo trên người cũng là những món quý giá khó cầu.

Từ Dục cũng vậy, quần áo trang phục được phối màu thích hợp càng tôn lên nét anh tuấn sáng ngời của hắn. Bộ đồ này là do Từ Tĩnh tự tay chọn lựa đây, đứng giữa đám đông, Từ Dục trông đơn giản hơn những công tử khác nhưng lại đặc biệt bắt mắt vì cái khí chất ôn nhu nho nhã kia.

Nhìn con trai bị băng hữu lời đi, Tô thị nở nụ cười ấm áp. Xong ánh mắt của bà đã đảo đi chỗ khác, bà muốn tìm cô nương mà con trai bà nhìn trúng.

Khi vừa bước vào ngự hoa viên Cố Tam liền y như lần trước bị các quan viên khác xoay quanh. Từ Dục, Từ Diệc, Tiểu Ngũ cũng bị các băng hữu lời kéo đi rồi. Hiện tại đi cùng Tô thị chỉ có mỗi Từ Nương và Từ Tĩnh. Dĩ nhiên còn có mấy thiếp thân nha hoàn của các nàng.

Lại nói, lần vào cung này Hạ Thiên và Nhị Nha cũng muốn đi theo, nhưng đã bị Từ Tĩnh nói khéo từ chối. Không phải Từ Tĩnh không muốn cho họ đi, nhưng là hoàng cung không giống với nơi khác, chỉ cần sơ xuất một chút đừng nói Hạ Thiên và Nhị Nha khó giữ mạng, có khi còn ảnh hưởng tới một nhà của nàng. Bởi vậy dưới ánh mắt chờ mong của Hạ Thiên và Nhị Nha, nàng đã thẳng thừng từ chối.

Còn Tô Ngọc và Tô Ngưng, mặc dù ở đậu trong Cố Phủ nhưng nếu Cố Tam muốn dẫn họ theo vào yến hội lần này cũng không phải là không được, nhưng Tô Ngọc và Tô Ngưng nói không muốn đi. Có lẽ bọn họ ngại một số chuyện nên vẫn còn dè dặt với Cố Phủ. Nhưng theo Từ Tĩnh quan sát, hai người Tô Ngọc, Tô Ngưng này bản tính cũng không tệ, biết giữ thân phận và hiểu được lễ nghi. Dù Từ Tĩnh không thường xuyên đối mặt với bọn họ nhưng nói chung cũng không chán ghét.

Trở về, Tô thị lúc này đang dẫn Từ Nương và Từ Tĩnh đi vào yến hội thì có rất nhiều phu nhân cũng dẫn nữ nhi của mình đi đến bắt chuyện với Tô thị. Trong đó có không ít phu nhân mà Tô thị đã quen được hồi hôm Đại Thọ hoàng đế.

Chừng hơn mười người phu nhân cùng với Tô thị chậm rãi lại bàn đá lớn ở phía trái Ngự Hoa Viên. Các vị phu nhân thì ngồi xuống ghế, còn các thiên kim thì đứng phía sau nương của mình. Nha hoàn thiếp thân thì lui về phía sau ba bốn bước.

Cuộc trò chuyện của các vị phu nhân này thường xoay quanh về tướng công hoặc con cái của mình, hoặc là chuyện quán xuyến nhà cửa này nọ. Nói chung là có chút vô bổ và tẻ nhạt. Nhưng các vị thiên kim kia có vẻ được dạy dỗ rất tốt, nương của mình nói chuyện các nàng chỉ đứng phía sau mỉm cười nhẹ nhàng. Nụ cười xã giao không tới khóe mắt.

Từ Tĩnh rất muốn bâu môi bắt măn, nhưng nhìn thấy xung quanh mấy cô nương điềm đạm ôn nhu đứng im lặng một chỗ thì vội chán chường lại bản thân. Nàng không dám tùy hứng. Lỡ như bị người ta chỉ trích sẽ làm nương mình khó xử.

Trong lúc các phu nhân nói chuyện quên trời đất thì lúc này từ phía xa có một đoàn người đi tới. Nhìn sơ qua có lẽ có trên năm mươi người. Điều là những phu nhân tiểu thư. Dẫn đầu là một vị phu nhân khoảng ba mươi lăm tuổi. Trang phục là gấm thượng hạng màu trà, đầu cắm trâm ngọc, cổ đeo bảo thạch. Đi cạnh vị phu nhân đó là một vị cô nương tuổi khoảng mười lăm mười sáu, dáng người dịu dàng xinh đẹp. Cô nương kia vận một bộ trang phục màu vàng nhạt càng tôn lên nét nhu mì đặc trưng của nàng.

Lấy vị trí chính giữa làm trung tâm, những vị phu nhân khác đối với vị phu nhân đi đầu đó đều mang dáng vẻ lấy lòng. Một đám người cứ chậm rãi bước về phía mấy người Từ Tĩnh.

Lúc này mấy vị phu nhân đang ngồi trên ghế cũng đã nhìn thấy mấy người kia. Bỗng trong nhóm các phu nhân có người mở miệng nói:

“A, người kia chính là Lão thượng thư phu nhân đấy, hình như đang đi về chỗ của chúng ta.”

Tô thị vốn không để ý tới những người kia, nhưng nghe nói đó là “Lão thượng thư phu nhân” thì liền xóc lại tinh thần. Bà từ từ đứng lên hướng về phía mấy vị phu nhân kia nhìn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Ngâm trao đổi

Lúc này nhóm người của Thượng thư phu nhân đã chậm rãi đi đến trước mặt của mấy người Từ Tĩnh, những vị phu nhân đang ngồi cùng Tô thị nhìn thấy liền lục tục đứng lên làm lễ chào hỏi với vị thượng thư phu nhân kia. Thái độ của bọn họ đa số đều mang theo vẻ lấy lòng cùng nịnh hót.

Vị thượng thư phu nhân thân nhiên cười, ánh mắt như có như không đảo một vòng những vị phu nhân đang đứng kia, sau đó dừng lại trên mặt Tô thị.

Tô thị lúc này cũng mỉm cười, là nụ cười tự nhiên không có nịnh bợ. Bà khẽ gật đầu với thượng thư phu nhân. Không có khúm núm, không có lấy lòng. Chỉ bình thân giống như chào hỏi một người mà mình tôn trọng.

Vị thượng thư phu nhân nhìn thấy vậy liền gật đầu chào lại, có điều trong mắt giống như lóe lên chút gì đó khó nắm bắt. Bà cười thân thiện nói:

“Vị phu nhân này chắc là Cố phu nhân phải không? Ta thường nghe tướng công nhắc đến Cố phủ nhiều lần, Ta nhưng thật ra rất muốn đến Cố phủ làm khách.” Lời nói tự nhiên giống như lời xã giao thông thường, nhưng mà giọng nói lại làm cho người ta cảm giác như có ẩn ý khác.

Lời của vị thượng thư phu nhân vừa ra, toàn bộ mọi người có mặt ở đây liền chụm đầu to nhỏ. Bọn họ dường như nghe được ám thị trong câu nói của thượng thư phu nhân, nhưng là gì thì không ai đoán ra được. Ánh mắt của các vị phu nhân có mặt ở đây nhìn Tô thị bỗng nhiên dè dặt hơn rất nhiều.

Tô thị cũng ngạc nhiên vì lời nói của vị thượng thư phu nhân, bà nhíu nhíu mày một cái rồi nói:

“Vậy thì còn gì bằng, nếu Lỗ phu nhân không chê, phủ nhỏ của ta lúc nào cũng rộng cửa chào đón.”

Lỗ thượng thư phu nhân mỉm cười gật nhẹ đầu, sau đó giống như chợt nhớ cái gì buộc miệng nói:

“A, có vẻ ta đã quấy rầy đến các phu nhân, nhưng mà không biết có thể cho ta tham gia cuộc trò chuyện của các vị?”

Ai có lá gan dám không cho chứ, mừng rỡ nữa là khác. Không ít người có ý muốn để thượng thư phu nhân ngồi vào cạnh mình. Nhưng thượng thư phu nhân giống như vô tình kéo nhẹ tay Tô thị cùng bà ngồi một chỗ.

Nhìn tình hình hiện tại những người có mặt ở đây liền hiểu được Thượng thư phu nhân đây là có ý muốn nói chuyện riêng với Tô thị. Vì vậy các vị phu nhân khác dù tò mò, dù không tình nguyện nhưng chỉ có thể làm bộ có chuyện rồi đứng dậy rồi đi nhường lại không gian cho bọn họ.

Lúc này Tô thị có chút không được tự nhiên, bà cũng cảm giác được vị phu nhân trước mặt này muốn nói chuyện riêng với mình. Tô thị khẽ quay đầu nhìn Từ Tĩnh một cái. Từ Tĩnh thấy vậy liền cho Tô thị một cái nhìn trấn an. Tô thị nhìn thấy liền thở ra một hơi.

Thượng thư phu nhân lúc nói chuyện thì vờ như vô tình đảo mắt nhìn Từ Tĩnh và Từ Nương vài lần, sau đó giống như tự nhiên mở miệng khen hai người Từ Tĩnh vài câu. Tô thị cũng biết điều hỏi thăm vị cô nương đi phía sau thượng thư phu nhân. Sau khi biết vị kia là Lỗ Ngọc Quyên con gái của thượng thư phu nhân liền nhìn lâu hơn một chút.

Lại nói chuyện một hồi, thượng thư phu nhân giống như lơ đãng nhìn Lỗ Ngọc Quyên nói:

“Quyên nhi, nếu không con cùng hai muội muội đi dạo trong hoa viên một chút đi, khó có dịp tụ họp thế này, tuổi trẻ các con cùng nhau chơi đùa một chút”

Tô thị cũng quay đầu nhìn Từ Tĩnh và Từ Nương gật đầu một cái. Từ Tĩnh hiểu ý liền kéo Từ Nương rồi đi theo Ngọc Quyên rảo bước đi về phía tây của ngự hoa viên.

Ba người Từ Tĩnh vừa đi, thượng thư phu nhân liền thay đổi nét mặt. Bà có chút nghiêm mặt nhìn về Tô thị.

Tô thị cũng thu lại nụ cười, mặt có chút lặng lẽ nhìn thượng thư phu nhân. Bà nhớ con gái nhỏ từng nói với bà “lấy tĩnh chế động”. Hiện tại nếu không thể tiên hạ thủ vi cường thì dùng cách địch bất động ta bất động vậy. Vì thế Tô thị vẫn giữ nét mặt bình thân ngồi đó, nghiêm nhiên không hề để tâm biến đổi trên gương mặt của vị phu nhân ngồi đối diện.

Thượng thư phu nhân nhìn thấy Tô thị có thái độ như vậy thì đôi mắt loé lên một cái, sau đó giống như không việc gì lại tiếp tục cùng Tô thị trò chuyện trên trời dưới đất.

Thượng thư phu nhân vốn là người tự cao. Thông thường bà hiếm khi tự động tìm người khác nói chuyện. Hành động của bà hôm nay cũng là có nguyên nhân trong đó. Chính là mấy ngày trước con gái cưng của bà tìm bà tâm sự, nàng nói nàng đề tâm đến một người, nhưng địa vị người đó quá thấp. Hẳn chỉ mới đồ tú tài, còn cha hẳn thì chỉ làm quan tứ phẩm. So địa vị, người mà con gái bà đề tâm phải nói cách nhà bà khá xa. Nhưng con gái nói người kia là một người nằng có thể dựa vào. Mà bà, sau khi điều tra kết quả thật sự giống như lời con gái nói.

Vì vậy bà đi tìm tướng công nhỏ to nói chuyện, không ngờ tướng công lại nói cho bà biết cha chồng của bà rất đề tâm đến vị quan tứ phẩm kia. Chồng bà còn nói thân phận đằng sau của vị quan tứ phẩm kia không có đơn giản, tương lai có khi còn có thể sánh ngang với ông.

Bà lúc đó rất ngạc nhiên, cảm thấy tướng công hơi bị khoa trương hơi quá. Nhưng mà tin tức điều tra mỗi ngày truyền tới thì quả thật vị quan tứ phẩm kia

có rất nhiều chuyện bí mật. Nói là quan tứ phẩm, nhưng mà hạ nhân trong tay ông ta có hơn trăm người, chưa kể mỗi người đều có thân công phu không tệ. Còn có... giống như bạc trong Cổ phủ xài hoài chẳng hết vậy. Chưa kể đến phẩm cách của vị quan tứ phẩm kia cũng không thể xem thường. Là một người trọng tình còn có nghĩa khí. Không phải sao? Trong khi người ta chỉ bỏ ra vài trăm lượng là có thể mua được một tá hạ nhân, còn vị Cổ đại nhân kia lại có thể bỏ ra hơn chục vạn chỉ để chuộc lại và người hạ nhân, mà những hạ nhân kia còn có vài người là phế nhân nữa chứ. Nhìn việc làm đó của Cổ đại nhân mọi người không cần nói mà đã có thể đoán được tâm tính của ông ta.

Sau khi điều tra, bà và tướng công ngầm trao đổi, nếu như vị công tử mà con gái bà nhìn trúng cũng có ý với con gái của bà thì bà sẽ không đòi hỏi nhiều mà đồng ý tác hợp lương duyên.

Bởi vì vậy nên hôm nay mới có chuyện một thượng thư phu nhân như bà lại đi tìm một phu nhân quan tứ phẩm để nói chuyện. Mà dường như vị phu nhân tứ phẩm này đối với bà có kính, có trọng nhưng lại không một chút sợ hãi hay lấy lòng bà giống như những vị phu nhân khác.

Ngồi im lặng một lúc, cuối cùng bà cũng mở miệng nói:

“Tô muội muội, nghe nói nhà muội có tận ba nhi tử và hai nữ nhi, ta nhưng thật ngưỡng mộ muội.”

Tô thị cười đáp lại: “Tỷ đừng nhạo ta, ta thấy nhi tử và nữ nhi của tỷ mới thật là làm cho người ta ngưỡng mộ. Đại nhi tử của ta vẫn thường nói với chúng ta rất ngưỡng mộ nhi tử của tỷ a”

Cứ như vậy ta một câu ngời một câu, vấn đề được chuyển dời một vòng, sau đó trở lại Từ Dục và Lỗ Ngọc Quyên. Thượng thư phu nhân nói:

“Tỷ biết đó, ta chỉ có một nữ nhi duy nhất, ta đau nàng, thương nàng. Cũng không dám mơ ước bao xa, chỉ mong nàng tìm được đáng lang quân đẹp lòng như ý, không cần địa vị cao, chỉ cần chàng thiếp một lòng là ta đã an tâm lắm rồi.”

Tô thị liền cười nói: “Xem tỷ nói kia, Ngọc Quyên nhà tỷ là một cô nương xinh đẹp, ta xem nàng cũng là một người có phúc. Cuộc sống sau này của nàng nhất định sẽ như ý, tỷ chớ lo lắng. Ta nói thật, nhi tử của ta sau này cưới thê, ta cũng chỉ cho hắn cưới một người, đừng nói thiếp, ngay cả thông phòng ta cũng nhất quyết không cho. Nhà ta có quy củ, con cái chỉ nhất nhất một thê, lòng không được phân ba xẻ bảy.” Bỗng Tô thị dừng lại, giống như phát hiện mình nói chuyện không đầu liền vờ cười gượng nói:

“Tỷ xem... ta thật là, khi không lại nói mấy chuyện này.”

Thượng thư phu nhân cũng cười, bà cũng nói khách sáo thêm mấy câu, sau đó hai người liền đổi đề tài sang cái khác.

Nhưng mặc dù chủ đề đã đổi, nhưng hai người bọn họ giống như đã ăn ý thống nhất với nhau chuyện gì đó, có điều cả hai cũng không ai nói đến vấn đề này. Cuộc trò chuyện cũng vì vậy mà càng ngày càng thuận, cách xưng hô cũng dần trở nên thân mật hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cùng Chơi

Lại nói, Lỗ Ngọc Quyên sau khi dẫn Từ Tình và Từ Nương đi một hồi, liền dẫn hai người đi tới một cái đình nhỏ nằm cạnh bờ hồ. Ba người nhàn tản bước vào. Thái độ của Từ Tình là thân nhiên thông thả, của Từ Nương thì hơi cẩn trọng khách sáo còn Ngọc Quyên thì có vẻ dè dặt và e thẹn. Nhìn thái độ nàng ta như vậy Từ Tình đã đoán được ý đồ của thượng thư phu nhân là gì. Xem bộ không cần dùng con cờ bí mật mà lương duyên lần này có thể thông thuận rồi.

“Ngọc Quyên tỷ tỷ chắc thường xuyên ra vào hoàng cung lắm phải không? Muội nghe cha nói năm nào cũng có yến hội thể này, tỷ chắc đi nhiều lắm lắm rồi nhỉ?” Từ Nương có chút cẩn trọng dè dặt đánh vỡ không khí trầm mặc của cả ba người.

Ngọc Quyên hiểu được Từ Nương đang cố gắng thay đổi không khí của cả ba nên nàng cũng dùng thái độ khá thân thiện trả lời Từ Nương, đồng thời cũng kể thêm vài chuyện thú vị khi dự yến hội mấy năm trước cho hai người Từ Nương và Từ Tình nghe. Coi bộ Ngọc Quyên có năng khiếu kể chuyện lắm, nên chẳng mấy chốc không khí giữa ba người có vẻ gần gũi thân thiện hơn rất nhiều.

Ngồi trong đình nghỉ mát, Lúc này có vài cung nữ bưng trà nước đến cho mấy người Từ Tình, trong đó có không ít bánh trái ngon.

Ngọc Quyên nhìn thấy bánh trái trên bàn thì có chút giật mình. Nàng biết quy định ở trong cung, mặc dù cung nữ sẽ mang trà nước và bánh trái đến, nhưng mà chỉ là mấy món thông thường chứ không phải là mấy món ăn này. Đây chính là món ăn dành cho hoàng thượng hoàng tử đấy, mấy người cung nữ này có khi nào mang nhầm lên đây không?

Mặc dù kinh ngạc nhưng Ngọc Quyên vẫn bình thản không lộ ra ngoài, thấy Từ Tình một bộ dạng không sao cả bốc bánh ăn thì mỉm cười lắc đầu. Ngọc Quyên nói thầm, tiểu muội của huynh ấy quả nhiên khác biệt, thật sự rất đáng yêu.

Từ Tình vừa cầm cái bánh hình hoa mai ăn vừa nghiêng đầu nói với Ngọc Quyên.

“Ngọc Quyên tỳ, hôm nào tỳ đến phủ nhà muối, muối sẽ cùng tỳ tỳ trở tài làm bánh Gato cho tỳ ăn. Đảm bảo tỳ sẽ thích”

Ngọc Quyên nghe Từ Tình nói thì gật đầu đồng ý, có điều trên mặt bỗng dưng xuất hiện vài rặng mây đỏ đáng ngờ. Nàng cũng không để ý đến tên loại bánh mà Từ Tình nói nghe rất lạ tai.

Từ Nương nghe Từ Tình nói đến bánh gato thì che miệng phì cười, nàng xỉ vào trán Từ Tình mắng yêu.

“Muối đó, Ngọc Quyên tỳ chứ không phải mấy người Hộ Phong đâu, muối không khéo coi chừng cha đánh mông muối”

Từ Nương mắng Từ Tình xong liền quay đầu kể cho Ngọc Quyên nghe lần đầu tiên Từ Tình làm bánh gato. Thật không thể tưởng tượng được là lần đó cả phủ loạn đến nháo nhào.

Lần đó không biết công thức làm bánh của Từ Tình sai ở chỗ nào mà hề người nào đã ăn bánh thì y như rằng giữ hằm xí suốt một ngày, cuối cùng cái bánh gato của Từ Tình trở thành một kỷ niệm khó quên của cả phủ.

Ngọc Quyên nghe Từ Nương kể thì cười lớn, lần này nàng cười ra tiếng chứ không có cười mỉm chi như nãy giờ.

Trong khi cả ba người đang vui vẻ nói chuyện thì bỗng nhiên có một đám cô nương đang từ từ đi về phía ba người. Trong đó có vài người là bằng hữu của Từ Nương.

Nhìn thấy mấy người Từ Tình ở trong đình nghỉ mát, các cô nương kia liền cười gọi.

“Từ Nương, đại ca của ngươi cùng đại ca của ta đang cùng mấy vị công tử chơi “Đấu Hồ” đấy, chúng ta định qua đó xem một chút ngươi có đi không?”

Từ Tình nghe nói chơi “đấu hồ” liền mở to mắt đầy hứng thú. Ánh mắt mở to nhìn hai người Từ Nương và Ngọc Quyên. Thái độ giống như nói nếu hai tỳ không đi xem ta sẽ không chơi với hai tỳ nữa.

Từ Nương vẫn bình thản không có gì, có vẻ cũng muốn đi xem. Còn Ngọc Quyên không hiểu sao mặt lại đỏ bừng lên. Từ Tình hiểu ý cười to hai tiếng.

Rất nhanh ba người Từ Tình cùng nhau nhập bọn với mấy cô nương kia, một đường cười nói thẳng tiến đến sân chơi đấu hồ của đám công tử.

Lúc này ở đây có rất nhiều người. Nam nhân thì tụ ở trong sân, còn các cô nương thì đứng xung quanh cổ vũ.

Chơi Đấu Hồ cần chuẩn bị một bó 12 que (gọi là thẻ – tượng trưng cho 12 tháng trong năm) vót từ loại gỗ chắc nhưng dẻo, dài cỡ 0,68m. Thứ hai, đó là một chiếc bình không đáy có dáng như nậm đựng rượu, làm bằng đồng, sứ hay gỗ. Bình được đặt lên một đế nhỏ có trống nhỏ bên trong. Cuối cùng, ở giữa chiếc bình và vị trí đứng người ta đặt một miếng gỗ rộng 25cm, dài 40cm và cao khoảng 5cm, gọi là con ngựa hay con cóc.

Khi chơi, các công tử sẽ đứng ở vạch cách bình khoảng 2,5m. Sau đó ném thẻ gỗ về phía trước, làm sao cho thẻ gỗ đập vào con cóc rồi nảy lên rơi vào miệng bình. Nếu thẻ rơi trúng bình sẽ gõ vào trống nhỏ đặt dưới đế, phát ra tiếng “bình! bình!” báo hiệu thắng lợi.

Từ Dục lúc này đang đứng trong sân cùng các bằng hữu của mình, ông tay áo được xắn lên cao để lộ ra cánh tay rắn chắc khỏe mạnh. Từ Diệc và Tiểu Ngũ cũng xoắn ống tay áo lên cao, trông có vẻ rất hào hứng.

Đào mắt một vòng, Từ Tình nhìn thấy trong sân cũng có vài cô nương đứng cùng đại ca, tiểu đệ của họ. Từ Tình động tâm. Nàng lôi kéo cánh tay của Từ Nương và Ngọc Quyên sau đó rủ mấy cô nương đi cùng vào sân để cổ vũ. Mấy cô nương kia mặc dù rất muốn đi nhưng lại e thẹn mắc cỡ do dự một hồi, Từ Tình đợi lâu phát bực liền quyết định mặc kệ họ lôi kéo Từ Nương và Ngọc Quyên đi vào sân. Từ Tình vừa đi vừa hướng về phía Từ Dục hô lớn.

“Đại ca, muối và tỳ tỳ đến cổ vũ cho ca!”

Thời này rất phóng khoáng, nam nữ trộn lẫn một chỗ cũng không bị người ta dị nghị, bởi vậy nên Từ Tình là thân nữ nhi mà đi vào sân cũng không bị người khác nói mất lễ nghĩa.

Bây giờ là buổi chiều, ánh mặt trời đã muốn lặn dần ở chân núi. Một chút ánh sáng còn sót lại đang cố sức chiếu sáng cho mọi người. Từ Dục vốn đang cùng bằng hữu nói chuyện chợt nghe thấy giọng nói lanh lảnh của tiểu muội vang lại. Nàng mắt nhìn lên, Từ Dục kinh ngạc đứng bất động hồi lâu. Ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng vào Ngọc Quyên đi bên cạnh Từ Tình. Đôi môi hé mở, gương mặt đỏ bừng. Cũng may bị Từ Diệc kéo áo nhắc nhở mới không bị thất lễ.

Ngọc Quyên đi bên cạnh Từ Tình bị ánh mắt Từ Dục nhìn lại làm cho mặt đỏ bừng. Nàng ngượng ngùng không dám bước tiếp nhưng vì Từ Tình lôi kéo nên bất đắc dĩ từng bước từng bước tiến lại gần Từ Dục.

Từ Dục ho khan hai cái cố gắng bình tĩnh, ánh mắt thâm sâu nhìn qua Ngọc Quyên một cái sau đó mới đi tới vỗ đầu Từ Tình.

“Muội đi đâu đấy?”

Từ Tình bủi môi, rõ ràng biết còn hỏi. Nhưng trước mặt người khác nàng không thể làm cho ca ca của mình mất mặt. Nàng vội giới thiệu nói.

“Đại ca, đây là Ngọc Quyên tỷ, là bằng hữu mới của nhị tỷ đó. Muội nghe nói các huynh ở đây chơi đấu hồ nên chạy đến cổ vũ”

Sau đó Từ Tĩnh lôi kéo tay Ngọc Quyên nói: “Ngọc Quyên tỷ, đây là đại ca của muội, còn đây là tam ca, đây là tiểu đệ của muội”

Thấy hành động tự nhiên của Từ Tĩnh, mặt đỏ Ngọc Quyên cũng dần giãn ra. Nàng cúi thấp đầu e thẹn gật gật đầu với mấy người Từ Dục sau đó liền lùi lại vài bước đứng bên cạnh Từ Nương.

Ở trong sân lúc này có vài chục vị công tử, tuổi lớn nhỏ xen kẽ. Bọn họ thấy mấy người Từ Tĩnh đến cũng chạy đến góp vui. Bỗng dưng có một vị công tử lớn tiếng nói:

“Này, ta có ý này, hay là chúng ta không mời các cô nương chơi chung đi, càng đông càng vui”

Lời này vừa ra mấy vị công tử liền tán thành vỗ tay, còn các cô nương thì càng cúi đầu e thẹn. Bọn họ cũng muốn tham gia, nhưng trong tình huống này ai lại dám đứng ra đồng ý chứ. Nhưng mà trong đó không tính Từ Tĩnh. Từ Tĩnh vốn có tâm tư riêng nên nghe ý kiến này liền gật đầu đồng ý. Còn mở miệng học vãn về khen vị công tử mới đề nghị một phen. Nói nào là “huynh thật tốt có trò chơi vui cũng không quên các cô nương chúng ta. Vì vậy ta liền thay các tỷ ấy quyết định. Chúng ta cũng muốn chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Có Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Nam Nữ Một Đội

Lúc này các cô nương đứng vòng ngoài xem náo nhiệt nghe thấy vậy liền mừng rỡ trong lòng. E thẹn một hồi, vội đẩy qua kéo lại rồi cùng xuống sân chơi.

Vốn dĩ các công tử chơi đấu hồ là vì muốn thể hiện bản thân trước mặt các cô nương. Bây giờ có cơ hội được cùng mỹ nhân thân cận ai lại bỏ qua cơ hội hiếm có này. Vì thế các vị công tử lúc nào cũng tỏ ra thông thả phong độ thì lúc này lại nháo nhào tranh giành cùng đội với mỹ nhân trong lòng mình.

Phút chốc cả sân đã có gần hai mươi đội. Trong đó có nhiều vị công tử lúc đầu không định chơi đấu hồ nhưng khi nghe nói có thể mời cô nương vào đội thì liền nhảy vào sân đòi chơi.

Từ Tĩnh thấy mọi người đã bắt cặp với nhau liền nắm tay kéo Ngọc Quyên đi qua cạnh Từ Dục cười hí mắt nói:

“Đại ca, ca chơi giỏi, vậy ca cùng với Quyên tỷ một đội đi, muội giao Quyên tỷ cho ca đó.”

Từ Tĩnh nói xong liền đẩy Ngọc Quyên đến trước mặt Từ Dục. Từ Dục có chút quần bách, nhưng ánh mắt một chút cũng không né tránh mà nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ bừng của Ngọc Quyên. Ngọc Quyên thấy Từ Dục như vậy thì càng thêm xấu hổ, đầu nàng lúc này thiếu điều muốn gục sát xuống đất, hai bên lỗ tai đỏ bừng bừng.

Cùng lúc này, các vị phu nhân đang ngồi nói chuyện với nhau liền nhận được tin tức con của mình cùng xuống sân chơi đấu hồ. Các vị phu nhân nghe xong liền lo lắng, họ là sợ con của mình có hành vi không đúng. Thế là một đám người liền nhanh chóng dẫn theo nha hoàn hướng về phía sân sau hoa viên. Trong đó còn có Tô thị và Thượng thư phu nhân.

Đến nơi, mấy vị phu nhân thấy con gái của mình cùng với một đám công tử tụ lại một chỗ thì nhũn mày không vui, cảm thấy làm như vậy là không hợp lễ. Định lớn tiếng ngăn cản thì lúc này tiếng nói của thượng thư phu nhân truyền đến, giọng bà có vẻ thoải mái không có khó chịu hay bực bội. Bà nói:

“Cứ để cho tụi trẻ chơi cho thỏa thích đi, dù sao cũng khó có cơ hội tụ họp thế này, để bọn chúng chơi cho thật vui, coi như gắng kết tình bằng hữu của đám nhỏ.”

Mấy vị phu nhân khác nghe thượng thư phu nhân nói liền không ai dám mở miệng ngăn cản nữa, nghĩ lại cũng thấy đúng. Con của họ sau này cần phải kết giao nhiều với đám thiên kim này, tương lai đều có lợi cho bọn chúng. Dù sao đây cũng chỉ là trò chơi, cứ coi như bọn nhỏ náo loạn là được. Hướng hồ con gái của thượng thư phu nhân cũng ở trong đó, nếu nói mất lễ giáo, vậy con của họ cũng không bị lôi ra đầu tiên.

Nghĩ như vậy, các vị phu nhân không hện mà cùng âm thầm đồng ý để cho các con của mình nháo loạn vui chơi.

Còn các thiên kim công tử thấy nương của mình đến nhìn mà không có ý định ngăn cản họ liền mừng rỡ, cứ như vậy cuộc chơi của các thiếu nam thiếu nữ chính thức chuẩn bị bắt đầu.

Từ Dục và Ngọc Quyên thành một đội, Từ Nương cũng được vài vị công tử đến mời cùng đội nhưng nàng đều từ chối, nàng nói nàng đã cùng đội với đệ của mình.

Từ Nương và Từ Diệc một đội, Từ Tĩnh và Tiểu Ngũ một đội. Lẽ ra Từ Tĩnh với Từ Diệc một đội, nhưng mà người đến mời Từ Nương kết đội nhiều quá, Từ Tĩnh sợ Tiểu Ngũ ứng đối không được nên để Từ Diệc cùng đội với Từ Nương.

Thân hình nhỏ bé tròn mẫm mẫm ở trong sân đặc biệt bắt mắt, lại thêm Tiểu Ngưu cũng nhỏ hơn các công tử khác thành ra đội của Từ Tinh có vẻ giống con nít náo loạn hơn là chơi giành thắng thua..

Trời về chiều, để trong sân có được ánh sáng nên lúc này xung quanh các thái giám trong cung đã lục tục thắp đèn. Thật nhiều đèn lồng được treo lên xung quanh làm cho ánh sáng càng trở nên lung linh điểm lệ.

Trong khi đội được phân chia xong, mọi người bắt đầu chuẩn bị so tài thì lúc này bỗng nhiên âm thanh ồn ào truyền đến. Từ Tinh nghi hoặc nhìn về phía phát ra những âm thanh xi xào kia. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn qua liền làm cho gương mặt của Từ Tinh bỗng dưng bạo hồng, kèm theo là tiếng nghiến răng ken két đầy tức giận.

Chỉ thấy hai bóng dáng đầy ung dung tự tại không nhuốm bụi trần đang thong thả đi về phía sân chỗ mấy người Từ Tinh đang đứng. Một người thân hình cao ráo, cả người bận một trang phục màu trắng mềm mại thanh tao. Nhìn qua làm cho người ta cảm thấy tiêu dao tự tại. Có điều không nhìn rõ gương mặt bởi vì bị một chiếc mặt nạ màu bạc che đi. Người còn lại cũng là một thiếu niên, thân hình cao to. Nếu nói người lúc này là ôn nhuận thì người phía sau này chính là lãnh. Một khí chất cao quý mà trầm lành làm cho người khác không dám đến gần.

Hạo Uy chậm rãi bước về phía Từ Tinh, đôi mắt giống như vô tình xẹt qua gương mặt nộn nộn của nàng, trong đôi mắt lạnh quanh năm bỗng dưng toát ra vẻ ôn nhu khó tả. Biểu cảm nhếch môi mọi khi đã biến đổi thành một nụ cười đầy dịu dàng.

Trong lúc mọi người còn đang ồn ào vì sự xuất hiện của hai người này thì bỗng dưng có một cô nương ăn mặc thật điểm lệ từ trong đám thiên kim bước ra. Nàng ta tao nhã chậm chậm di chuyển đến trước mặt Hạo Uy, cách bốn bước chân nàng ta liền đứng lại hành lễ rồi mới cúi đầu e thẹn nói:

“Nhị hoàng tử, ở đây đang chơi đấu hồ, không biết nhị hoàng tử có hứng thú muốn chơi cùng không? Trò đấu hồ hôm nay mỗi đội sẽ có hai người, là một nam một nữ. Mọi người ở đây đã có đội hết rồi, nếu nhị hoàng tử không chê có thể để tiểu nữ được vinh hạnh cùng đội với nhị hoàng tử?”

Cô nương kia chính là Nhã Nhi thiên kim của Binh bộ thượng thư, so địa vị còn cao hơn Ngọc Uyên một chút. Nhưng so về gia thế thì lại không bằng Ngọc Uyên, nhưng nói chung địa vị trong các tiểu thư ở đây nàng cũng là cao hơn rất nhiều.

Chỉ là, Nhã Nhi e thẹn lấy lòng nói chuyện với Hạo Uy thì hần lại đảo mắt nhìn tiểu nhân nhi nào đó, thấy nàng ánh mắt trong suốt tròn trĩnh với mình thì cười nhẹ một tiếng, là nụ cười đầy sùng nịnh.

Nhã Nhi vì đang cúi đầu nên không thấy được Hạo Uy vốn không có nhìn mình, vì thế, khi nghe được một tiếng cười mang theo sùng nịnh phát ra từ Hạo Uy thì cô nàng kích động không ngừng. Cô nghĩ rằng đây là nụ cười của nhị hoàng tử dành cho mình. Chỉ là khi cô nàng lấy lại bình tĩnh ngẩng đầu lên thì bóng dáng cao ngất trước mặt mình đã rời khỏi đó từ lâu.

Nhã Nhi tròn mắt ngạc nhiên, nàng ta đảo mắt xung quanh tìm kiếm, cuối cùng lại nhìn thấy bóng dáng cao ngất vừng vàng kia đã đứng trước mặt một vị cô nương khác, rất nhanh trong đôi mắt mơ màng xinh đẹp đã toát ra một tia ghen tỵ và ác độc.

Hạo Uy đến trước mặt Từ Tinh, dưới ánh nhìn đầy nghi hoặc của mọi người, hần đưa tay ra vỗ nhẹ trên đầu Từ Tinh mấy cái. Hành động tự nhiên giống như một vị ca ca sùng nịnh sờ đầu muội muội mình vậy. Cũng chính hành động bất ngờ này của Hạo Uy đã làm cho những người có mặt ở đây đồng loạt hít sâu một hơi, kết đến là há to miệng ngây ngốc.

Chỉ cần là người ở kinh thành này thì không ai không biết đến cái biệt danh lạnh lùng nghiêm khắc của vị nhị hoàng tử Hạo Uy. Nghe nói ngài ấy có bệnh khiết phích (bệnh thích sạch sẽ), và nhất là ngài ấy rất chán ghét phụ nữ. Chỉ cần người nào dám tiếp cận ngài ấy hậu quả liền sẽ thật thê thảm. Thế nhưng bây giờ bọn họ lại nhìn thấy nhị hoàng tử chủ động thân cận người khác. Nếu không phải bởi vì người kia là một tiểu cô nương, những người có mặt ở đây chắc chắn sẽ nghĩ rằng người kia chính là người trong lòng của nhị hoàng tử.

Chỉ là nghi ngờ không dính đến Từ Tinh, nhưng không biết logic của mọi người thế nào, thế nhưng lại dây sang Từ Nương. Bọn họ suy đoán, bởi vì Hạo Uy yêu thích Từ Nương nên đối với muội muội của Từ Nương mới có hành động thân mật như vậy. Cứ thế tin đồn nhị hoàng tử ái mộ tiểu thư của Cô phủ cứ như vậy truyền ra. Nhưng đây là chuyện của vài hôm nữa, trở lại hiện tại.

Từ Tinh mím chặt môi trừng mắt nhìn Hạo Uy, nàng thật muốn bấm cái mặt cười của hần ra làm tám mảnh. Thật là cái tên đáng ghét. Nàng còn chưa tìm hần tính sổ vậy mà hần lại dám vác mặt đến tìm nàng, còn tạo ra chấn động như vậy nữa. Cái tên đáng ghét này chính là muốn làm cho nàng khó xử đây mà.

Càng nghĩ Từ Tinh càng tức giận, ánh mắt đen tròn không một chút kiêng nể mà trừng trừng về phía Hạo Uy.

Hạo Uy cười cười, thấy bộ dạng trừng mắt cực kỳ đáng yêu của Từ Tinh thì trong lòng ngứa ngáy, thật muốn một phát ôm tiểu nhân nhi này vào lòng, sau đó mặc sức mà trêu chọc nàng.

Đừng nói mọi người, ba người bốn người Từ Dục, Từ Nương, Từ Diệc và Tiểu Ngưu đều hết hồn rồi. Từ Dục đang muốn bước lên chặn tầm mắt của Hạo Uy nhìn tiểu muội của mình. Với hần, mặc dù người này là nhị hoàng tử nhưng mà so ra không bằng tiểu muội của hần. Hần có thể đắc tội với nhị hoàng tử chứ nhất định không muốn để tiểu muội của mình bị ủy khuất.

Như thấy hành động của Từ Dục, Hạo Uy nâng mắt nhìn qua. Trong mắt không có cảnh cáo, không có trấn an mà chỉ có thân thiện. Đúng vậy, đôi mắt Hạo Uy hiện tại rất chân thành.

Ngược lại lo lắng của Từ Dục, tiểu Ngưu mắt sáng bừng bừng nhìn Hạo Uy, bé đứng gần tỷ tỷ nên bé nhìn thấy rất rõ ràng, trong đôi mắt nhị hoàng tử nhìn tỷ tỷ của bé có sùng nịnh, trong ánh mắt ấy chứa đầy tình cảm. Tiểu Ngưu nhìn vào liền đoán được, nhị hoàng tử nhất định có tình cảm với tiểu tỷ của

mình. Hướng chỉ bé cũng biết chuyện cha và tỷ tỷ đã từng cứu nhị hoàng tử, vì thế bé biết rằng nhị hoàng tử sẽ không làm hại tỷ tỷ của hân.

Từ Tình thấy Hạo Uy hành động trắng trợn như vậy thì giận răng trèo trẹo. Nàng quánh mặt không thèm nhìn Hạo Uy nữa, xoay người nói nhỏ với Từ Dục vài câu liền te te rời khỏi sân.

Hành động của Từ Tình làm cho mấy người chứng kiến ở đó hít sâu một hơi, từ trước tới giờ bọn họ chỉ thấy nhị hoàng tử làm lơ người khác, chưa từng thấy có người dám lơ nhị hoàng tử. Nhưng mà tiểu cô nương này lại dám làm như vậy, mà dường như nhị hoàng tử cũng không có từ giận. Chẳng những vậy mà ngài ấy còn lẻo đẻo đi theo.

Cứ như vậy, một đám người đang có mặt lúc này trong bụng nổi lên một loạt ý nghĩ kỳ quái, cũng đồng thời ánh mắt nhìn về phía mấy người Từ Dục, Từ Diệc cũng trở nên cẩn trọng hơn.

Lỗ Ngọc Quyên lúc này cũng là kinh ngạc. Bởi vì ông nội nàng là bạn hữu với hoàng thượng nên từ nhỏ nàng cũng thường hay theo ông nội vào cung. Vì vậy đối với đại hoàng tử và nhị hoàng tử nàng cũng tiếp xúc nhiều hơn người khác. Nhưng hành động của nhị hoàng tử hôm nay thật sự quá khác so với những gì mà nàng từng thấy. Trong đầu chợt loé lên, Ngọc Quyên dường như đã đoán được nguyên nhân là gì rồi. Hèn chi lúc này lại có những món bánh trái ngon ngọt như vậy, thì ra đều có nguyên do.

Nghĩ như vậy, Ngọc Quyên chợt cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Nếu nhị hoàng tử cũng có ý đó, như vậy chuyện của nàng và chàng có phải hay không sẽ cực kỳ thuận lợi? Xem ra tối nay về nhà phải nói cho ông nội với cha biết chuyện này rồi.

Một đám người đứng trong sân đều có suy nghĩ riêng, nhưng điều đó Từ Tình lại không hề hay biết. Nàng lúc này chỉ mong có thể nhanh một chút tìm một nơi yên tĩnh để dạy dỗ cái tên nhị hoàng tử này.

Hạo Uy đi theo phía sau Từ Tình, nhìn thân hình bé con giận dỗi đi phía trước, hân thật rất muốn một phát ôm nàng lấy nàng. Chỉ là ở đây có quá nhiều người, hân thì không ngại nhưng tiểu nhân nhi của hân nhất định sẽ không vui. Vì vậy, mọi người lúc này liền nhìn thấy Nhị hoàng tử cao cao tại thượng ngày nào giờ lại lẻo đẻo đi theo sau một tiểu thư nhỏ bé. Nhưng rất nhanh mọi người không dám nhìn tiếp nữa, bởi vì ánh mắt lạnh băng của ai đó đảo tới. Cho nên, ai chơi nấy chơi, ai đầu liền đầu. Còn hai bóng dáng nào đó, mọi người dù rất tò mò muốn xem nhưng lại không dám ngẩng đầu nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Từ Tình Bối Rối (1)

Đi một đoạn khá xa, cuối cùng đi tới đình nghỉ mát lúc này. Từ Tình thân nhiên đi vào, sau đó tự nhiên ngồi xuống ghế.

Trà bánh hồi chiều đã được cung nữ dọn đi, bây giờ trên bàn đều trống trải không có cái gì. Từ Tình mở miệng kêu Hộ Tỷ và Hộ Tâm lui ra ngoài, nàng muốn một mình.

Hộ Tỷ và Hộ Tâm vừa lui, trong đình nghỉ mát chỉ còn Từ Tình và tên theo đuôi nào đó. Lúc này Từ Tình liền hùng hổ quay đầu trợn mắt nhìn Hạo Uy, nàng tức giận nói:

“Ngươi theo ta làm gì? Còn nữa, ai cho ngươi dám đến chọc ghẹo ta hả?”

Hạo Uy phì cười, hân không ngờ câu đầu tiên mà tiểu nha đầu này nói với hân là như vậy. Kìm nén tự này giờ, hiện tại xung quanh đã không có người khác. Vì thế Hạo Uy không một chút do dự mà nâng tay kéo Từ Tình vào lòng mình, rồi xiết tay ôm thật chặt nàng một cái sau đó hít một hơi dài.

Mùi thơm thoang thoang của Từ Tình xông vào mũi, Hạo Uy cảm thấy thật an tĩnh. Hân nhấn nhẹ mắt giống như đang hưởng thụ, mà thật sự hân cũng đang hưởng thụ cái cảm giác ấm áp dễ chịu khi được ôm nàng. Mấy tháng nay có trời mới biết được hân nhớ nàng tới độ nào. Mỗi đêm hân đều lên đến chỗ nàng ngắm nhìn nàng ngủ. Có lần hân muốn ôm nàng nhưng sợ làm cho nàng hoảng sợ nên chỉ có thể đè nén lại lòng mình. Khi thấy nàng cảm ngọc bội của hân thần thờ lúc đó trái tim của hân vừa mừng vừa sợ. Hiện tại được ôm nàng vào lòng, Hạo Uy cảm thấy thật thỏa mãn.

Bị cánh tay cường tráng ôm chặt, lại còn nghe được mùi hương quen thuộc lẫn quần bên mũi. Từ Tình thoáng chút thất thần. Nàng thể nhưng lại không chán ghét vòng ôm này, ngược lại có cảm giác xa thật lâu mới có lại được.

Nhưng chỉ một phút, Từ Tình liền bừng tỉnh. Nàng... bị điện rồi nên mới nghĩ vòng ôm này làm nàng an ổn. Cái tên chết tiệt này cư nhiên lại dám động tay động chân với nàng, còn dám... dám có phản ứng. Bộ hân chỉ sống bằng nửa thân dưới thôi sao?

Tuy rằng hiện tại thân thể nàng chỉ là một bé con, tuổi của nàng chỉ mới mười một. Nhưng linh hồn của nàng cũng đã gần ba mươi rồi đấy, hân tưởng nàng không biết cái kia là cái gì hay sao?

“Chết tiệt!” Từ Tình tức giận giãy dụa.

Hạo Uy lúc này cũng khổ sở muốn chết, hân không nghĩ thể nhưng chỉ đơn giản ôm nàng một cái mà hân lại nổi lên phản ứng. Nhìn thân thể bé nhỏ trong

lòng Hạo Uy càng chán nản. Làm sao lại không thấy nàng lớn lên đây? Cứ chờ đợi như vậy trước sau gì hắn cũng sẽ bị ghen tới chết.

Hạo Uy dùng sức một chút, thành công nhấc bổng Từ Tinh, hắn ôm nàng giống như bế em bé, sau đó ngồi xuống ghế. Vì vậy tư thế của hai người giờ này là Từ Tinh bị Hạo Uy ôm trọn trong lòng, mà nàng đang ngồi lên chỗ nào đó trường trường của ai kia.

“Buông ta ra! Cái tên sắc lang này, nguoi mau buông ta ra!” Từ Tinh giẫy dụa thét lên.

Bởi vì giẫy dụa, nên móng nhỏ của Từ Tinh động đậy qua lại chỗ kia. Hạo Uy gân xanh nổi đầy, hắn dùng sức ghì chặt lấy Từ Tinh để cho nàng ngồi im lại. Hơi thở có chút nặng nề Hạo Uy kể tai Từ Tinh thờ dốt nói:

“Nàng ngoan ngoãn ngồi im, nếu không... ta...ta.. sẽ ở chỗ này muốn nàng!”

Lời của Hạo Uy thành công làm thân thể Từ Tinh cứng đờ, nàng vừa tức giận vừa xấu hổ. Đảo mắt tìm bóng dáng của Hộ Tâm và Hộ Tỷ, có điều nàng nhìn thấy hai người kia đã bị đứng im như trời trồng, bên cạnh là hai cái bóng đen đang đứng giống như là canh gác.

Từ Tinh thất vọng rồi, nàng thật ra định tìm một nơi yên tĩnh để nói vài chuyện với hắn, nhưng không nghĩ thế nhưng lại tự đưa mình vào hang sói. Cực kỳ tức giận, Từ Tinh gục vào ngực Hạo Uy dùng sức cắn một cái thật mạnh. Nhưng da thịt của ai đó giống như làm bằng thép, nàng cắn tới đau răng nhưng lại không thấy hắn có phản ứng gì. Từ Tinh bực mình nắm chặt áo hắn ảo não nói:

“Nguoi bây giờ muốn làm gì? Ta còn nhỏ như vậy chẳng lẽ nguoi muốn ăn hiếp ta sao?”

Hạo Uy mỉm cười, cúi đầu hôn lên cái đầu nhỏ của Từ Tinh một cái mới đáp lời:

“Ta không làm gì cả, chỉ muốn ôm nàng một chút. Yên tâm, nàng còn quá nhỏ, ta sẽ không làm tổn thương nàng.”

Hạo Uy không nói thì thôi, lời này vừa ra lại làm Từ Tinh tức muốn sôi máu. Hắn nói vậy là ý gì chứ? Cái gì nàng còn quá nhỏ sẽ không tổn thương nàng? Vậy nếu nàng lớn lên hắn sẽ.... phi! Phi!... không được nghĩ bậy, nàng mới không để cho hắn muốn làm gì thì làm đâu.

“Nguoi nói đi, tại sao lại kiếm chuyện gây khó dễ cho ta? Dù gì cũng là ta cứu nguoi một mạng, nói sau ta cũng là ân nhân của nguoi. Tại sao nguoi cứ làm khó cho ta?” Từ Tinh phồng má ảo não nói.

Hạo Uy im lặng, qua một lúc lâu cứ nghĩ hắn sẽ không trả lời ai ngờ hắn lại chậm rãi nói:

“Ta là hoàng tử, người muốn dùng tánh mạng để cứu ta có rất nhiều. Ta sẽ không vì có người cứu tính mạng của mình mà do dự chuyện gì. Nhưng đối với nàng... Cho dù nàng chưa từng cứu ta thì lòng ta đối với nàng vẫn không thay đổi. Nàng có biết, lần đầu tiên gặp nàng trong lòng của ta đã có nàng rồi hay không? Lần đầu tiên gặp nàng ta đã có ý nghĩ muốn giữ nàng ở bên mình. Chỉ là lúc đó tình cảnh của ta rất nguy hiểm, vì sợ phiền toái cho nàng nên ta mới mới né tránh. Nhưng hiện tại mọi chuyện đã ổn rồi, ta muốn tuyên bố với mọi người người mà ta muốn cưới chính là nàng. Không chỉ đời này, mà ta muốn đời đời kiếp kiếp nàng đều sẽ là nương tử của một mình ta. Là người mà ta che chở ở trong lòng.”

Lời của Hạo Uy trầm thấp từ tính mà cực kỳ rõ ràng vang lên trong màn đêm mờ ảo. Đôi tay đang ôm Từ Tinh cũng vô thức mà siết chặt hơn, giống như muốn giữ chặt lấy nàng, muốn khám thân thể nàng vào hắn.

Từ Tinh im lặng, ngay cả hơi thở cũng trở nên rối loạn. Nàng cảm nhận được chỗ nào đó trong ngực giống như vỡ oà, một cảm giác rất kỳ lạ lan toả khắp lòng ngực, giống như cái gì đó len lỏi bên trong. Không hiểu sao bỗng dưng nàng có chút ghen ngào, cảm giác giống như là vui mà cũng giống như rất là uất ức.

Hạo Uy lúc này cũng rất căng thẳng, hắn cho tới bây giờ còn chưa có trải qua tình trạng hồi hộp căng thẳng thế này. Siết chặt vòng tay hơn một chút, mắt nhắm chặt lại giống như hồi tưởng lại những lúc nhớ nàng. Sau đó là mừng thầm, hắn đã nói ra rồi, hắn đã nói cho nàng biết lòng của hắn rồi. Còn nàng... nàng sẽ nghĩ thế nào?

Hạo Uy hồi hộp chờ đợi, rồi lại im lặng hồi hộp chờ đợi. Nhưng là... đợi thật lâu thế nhưng không thấy tiểu nhân nhi trong lòng mình có phản ứng nào. Nhíu mày nói lòng vòng tay nhìn một chút. Kết quả... Nàng.. nhưng lại đang ngủ! Hơi thở đều đều liên tục chứng tỏ người trong lòng đã ngủ say. Hạo Uy vừa tức vừa ảo não, nàng... thế nhưng lại ngủ trong tình cảnh như vậy...

Không biết dùng biểu cảm nào để diễn tả tâm trạng mình lúc này, tiểu nương tử của hắn thế nhưng lại có thể an ổn ở trong vòng tay của hắn mà ngủ. Thật sự cũng chỉ có nàng mới dám làm như vậy. (!)

Bởi vì lúc này trời tối nên Hạo Uy không phát hiện, thật ra mí mắt của Từ Tinh hơi động động không yên. Điều này chứng minh ai đó đang giả vờ chứ không phải thực sự ngủ. Chỉ là Từ Tinh diễn quá giỏi, hơi thở chậm rãi đều đều giống như một người ngủ say kia đã thành công gạt được Hạo Uy.

Lại nói, trong lòng Từ Tinh bây giờ đang gào thét và rối loạn không ngừng. Nàng không nghĩ thế nhưng cái tên sắc lang này lại tỏ tình với nàng, từng câu từng chữ đều chứa chan tình cảm như vậy. Nàng rất xấu hổ, vì không biết phải phản ứng thế nào nên nàng chỉ có thể giả ngốc ngủ say, coi như tránh được tình cảnh xấu hổ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Tử Tình Bối Rối (2)

Yến tiệc mừng năm mới vừa qua, cả kinh thành lại lần nữa náo loạn. Mà tin tức này vẫn là liên quan đến Cố phủ. Người người đồn tai nhau rằng cô nương trong lòng nhị hoàng tử đó là nhị thiên kim của Cố phủ, chính là vị thiên kim có tài châm tuyền tốt nhất nhì kinh thành này.

Mà ở Cố phủ, từ khi nghe được tin đồn này thì không khí trong phủ trở nên cực kỳ kỳ quái.

Cố Tam thì trầm trầm không nói, Tô thị thì bất an, Tử Dục, Tử Diệc, thì lo lắng, Tiểu Ngũ thì bình tĩnh không có lo lắng hay bất an gì. Còn Tử Nương nhân vật chính trong lời đồn thì thản nhiên. Chỉ có Tử Tình, tâm trạng thay đổi thất thường, luôn trốn một mình không chịu gặp ai. Nói chính xác hơn là từ khi rời khỏi yến hội tới giờ nàng đều trốn vào trong không gian, không có chuyện cần thiết nhất định không ra ngoài.

Trong phòng phía tây, nơi có giường sưởi giống ở Tây Tử Thôn. Cố Tam trầm mặc ngồi đó nhìn Tử Dục và Tử Diệc. Ông nghiêm giọng hỏi:

“Dục Nhi, con nói xem, rốt cuộc lúc ở trong cung đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có lời đồn kỳ lạ như vậy?”

Cố Tam hỏi, ông thật sự rất thắc mắc. Ông không phải là không biết giữa con gái nhỏ của mình và nhị hoàng tử có bí mật, nhưng mà hiện tại lại có tin đồn liên quan tới con gái lớn. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Tử Dục cũng rối rắm. Hắn cũng không biết rốt cuộc tại sao lại có tin đồn như vậy. Lúc đó chẳng phải nhị hoàng tử bắt chuyện với tiểu muội sao? Tại sao lời đồn lại đổi thành nhị muội đây?

Tử Dục nghiêm túc kể hết những gì mình nhìn thấy cho Cố Tam nghe. Đồng thời còn nhấn mạnh rằng Hạo Uy nhị hoàng tử là bắt chuyện với Tử Tình chứ không hề có dính dáng gì đến Tử Nương.

Cả nhà lại một lần nữa trầm mặc, không khí cực kỳ rối rắm. Mà lúc này, hai nhân vật được nhắc đến là Tử Tình và Tử Nương lại không hề hay biết cha, nương và các ca ca đệ đệ đang thảo luận chuyện của mình. Tử Nương lúc này là đang ngồi trong phòng thêu hoa, còn Tử Tình thì vừa ngủ vừa ngâm nước suối ôn tuyền trong không gian.

Cả nhà trầm mặc một hồi, cuối cùng Tiểu Ngũ lên tiếng phá vỡ không khí này. Bé nói:

“Cha, Nương. Tiểu tỷ hiện tại dù mười một tuổi nhưng thân hình vẫn còn nhỏ nhắn. Chúng ta ở cùng nên không cảm thấy gì nhưng người ngoài nhìn vào sẽ không ai nghĩ tiểu tỷ đã qua mười tuổi. Mà nhị hoàng tử hiện tại cũng gần như quán (20 tuổi). Bên ngoài nhìn vào sẽ không ai nghĩ nhị hoàng tử có ý gì với một tiểu cô nương đâu. Mà nhị tỷ thì lớn hơn, lại có chút danh tiếng, người ta suy đoán rằng nhị hoàng tử có tình ý với nhị tỷ cũng không phải không thể. Cha, chuyện này con thấy cũng không là gì, tiểu tỷ từng nói, nếu chúng ta không để ý đến, lời đồn tự động sẽ tiêu tan. Hoặc không tiêu tan, lời đồn cũng không thể duy trì. Bởi vì người trong lời đồn đó không phải là người bình thường, đó chính là nhị hoàng tử, là người của hoàng gia. Mấy lời đồn như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu trừ thôi.”

Cả nhà phút chốc bưng bít, Cố Tam giống như lúc này mới nhận ra vấn đề ở đâu. Ông nhẹ thở phào một hơi, xem ra là ông quan trọng hoá vấn đề rồi. Cũng chỉ là lời đồn, có ảnh hưởng gì chứ. Nhưng coi bộ chuyện hôn sự của con gái lớn sẽ hơi bị khó khăn đây. Nhưng không sao, nàng cũng chưa đến tuổi, vẫn còn hai ba năm nữa. Lúc đó lời đồn này đã không còn là gì rồi.

.....

Trời dần trưa, ông mặt trời lên cao toả nắng xuống khu vườn. Tử Tình im lặng ngồi dưới gốc cây đọc sách. Đã gần một tháng kể từ ngày ấy, nàng cũng gần một tháng rồi chưa gặp lại hắn. Là do nàng trốn tránh hắn không tìm thấy nàng hay là vì hắn không đến tìm nàng?

Tử Tình cắn cắn môi buông quyển sách xuống rồi thò tay vào ngực lôi ra miếng ngọc bội hình rồng. Dưới ánh nắng trưa, miếng ngọc bội màu xanh dương như càng toả sáng. Tử Tình ngẩn người nhìn ngọc bội, cũng không biết tâm đã trôi về phía nào rồi.

Mà lúc này, cách Tử Tình chừng mười bước chân đang có một người im lặng đứng đó. Vạt áo màu bạc bay phất phới trong gió, thân hình cao lớn sừng sững như một ngọn núi vững vàng đứng.

Hạo Uy ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng, trong đôi mắt sâu kia dường như cuộn cuộn sóng to đầy tức giận, lại giống như bất an, rồi lại như chứa đầy tình cảm trong đó.

Từ sau yến hội hắn lại không thể nhìn thấy nàng, giống như nàng đã bốc hơi ra khỏi thế giới vậy, âm vệ của hắn canh giữ ở phòng nàng cũng không nhìn thấy được bóng dáng nàng. Cứ tưởng vì nàng e thẹn nên mới trốn tránh hắn. Nhưng càng ngày hắn lại càng bất an. Liệu nàng có hay không đối với hắn chán ghét. Bởi vậy nên nàng mới trốn tránh hắn, mới không để hắn nhìn thấy nàng?

Cho tới ba hôm trước, hắn nghe được tin từ Hộ Tỳ truyền tin về. Nàng... thế nhưng lại muốn tuyển quân (tuyển chồng) trong số những thị vệ, những hạ nhân trong phủ của nàng. Nàng nói nàng đã chọn được người như ý.

Nghe được tin đó, hắn đầu tiên là cảm thấy không thể nào, sau đó thì tức giận vô cùng. Nàng thế nhưng lại chọn một hạ nhân làm chồng chứ không chọn hắn. Là vì sao? Vì sao nàng lại có thể đối với hắn nhẫn tâm như vậy? Hắn đã thổ lộ cùng nàng, đã nói rõ lòng mình cho nàng biết, vậy mà nàng một chút

Vậy... hử làm sao bây giờ? Nàng chọn người khác chứ không phải hử, vậy hử... phải làm sao đối với nàng đây?

Cường ngành ép buộc nàng? Không thể, nàng nhất định sẽ hận hắn, chán ghét hắn. Im lặng để nàng sà vào vòng tay người khác? Không! Hắn không muốn, dù có chết hắn cũng sẽ không để ai dành nàng với hắn.

Hạo Uy lúc này chính là rối rắm như vậy, cảm giác điên cuồng giống như muốn hủy diệt tất cả. Hắn muốn nàng là của hắn, nàng, cả đời này chỉ có thể là của hắn.

Bởi vì đó là Từ Tinh, bởi vì nàng là người mà Hạo Uy tâm tâm niệm niệm cho nên hắn mới không nhìn rõ vấn đề rằng Từ Tinh đây là cố tình chọc tức hắn, cố tình thử lòng hắn.

Lại nói Từ Tình sau ngày đó liền phát hiện một chuyện, thì ra Hộ Tâm và Hộ Tỷ chính là người của Hạo Uy. Phát hiện này làm cho Từ Tình vừa tức giận lại vừa... vui vẻ. Tức giận bởi vì hắt lại dám cãi người bên cạnh nàng, còn vui vẻ là vì hắt thật tâm nghĩ đến nàng. Bởi vì như vậy nên Từ Tình mới cố ý nói với Hộ Tỷ rằng nàng đã chọn được người trong lòng mình, cố tình nói rằng không phải hắt. Nàng cũng không biết nàng làm như vậy để làm gì, chỉ là nàng muốn làm như vậy.

Nhưng... tin truyền đi mấy ngày trời, nhưng hẳn một phản ứng cũng không có. Làm cho một người vốn luôn bình thản như nàng lại bắt đầu sinh ra bối rối. Rốt cuộc hẳn đối với nàng là như thế nào? Mà nàng... có phải cũng đã chấp nhận hẳn rồi không? Nếu không tại sao lại có những cảm xúc không nên có thế này? Làm chuyện không đúng đắn thế này? Biết rõ Hộ Tỷ và Hộ Tâm là người của hắn, nhưng nàng một chút cũng không có ý nghĩ đuổi hai người đi? Như vậy... có phải đã chứng tỏ rằng thật ra trong lòng nàng cũng có hắn rồi hay không (?)

Từ Tĩnh đang im lặng tự hỏi thì bỗng dưng có một bóng lớn che chắn trước mặt của nàng. Từ Tĩnh nhú mày mở to mắt nhìn lên. Thấy người vừa đến là ai, bỗng nhiên thân thể nàng cương cứng. Nàng có cảm giác muốn bỏ chạy, và nàng thật sự đã đứng lên chuẩn bị chạy đi. Rõ ràng là chờ đợi hắn, nhưng khi gặp hắn nàng lại có cảm giác sợ hãi, cảm giác muốn trốn chạy.

Mà hành động này của Từ Tinh đã thành công làm cho núi lửa trong lòng ai đó bùng phát. Hạo Uy một tay nhanh chóng bắt lấy nàng, đồng thời cũng siết chặt kéo nàng vào mình. Hắn dùng sức rất mạnh, giống như tròng phật nàng, lại giống như sợ hãi nàng sẽ vùng vẫy mà chạy mất.

Hao Uy trầm mặc lạnh giọng nói:

“Nàng muốn đi đâu? Nàng muốn trốn tránh ta? Muốn tránh ta để cùng người khác? Là ai? Hẳn là người nào, hẳn tốt hơn ta sao? Tốt đến nỗi nàng lại vì hắn mà trốn tránh ta, ngay cả ngọc bội của ta nàng cũng muốn vứt bỏ? Nếu nàng chán ghét ta như vậy, vậy tại sao còn quyến rũ ta, làm cho ta yêu nàng, làm cho ta không có nàng thì không thể sống! Bây giờ... nàng muốn vứt bỏ ta sao? Tình Nhi, tại sao nàng nhần tâm như vậy?”

Lời nói lạnh băng nhưng chứa đầy chán nản và khổ sở, làm cho người nghe được có cảm giác rùng sợ. Từ Tinh lúc này cũng vậy, nàng cảm nhận được lãnh ý phát ra từ người Hạo Uy, rất trầm, rất lạnh, rất ảo não. Lại giống như chứa đầy không cam tâm, giống như một người sắp mất đi ánh sáng. Từ Tinh tự hỏi, tại sao chỉ trong một thời gian ngắn mà hắn lại trở nên xơ xác như vậy? Chẳng lẽ là do nàng? Nghĩ đến đó tự dừng tim của nàng nghẹn lại, không hiểu sao lại thấy đau lòng.

Nàng không vùng vẫy nữa, im lặng nằm trong vòng tay của hắn, dù rằng hắn ôm chặt làm nàng rất đau, nhưng nàng lại không muốn trốn tránh. Không hiểu sau nàng cảm thấy có lỗi với hắn, có lẽ nàng đã động tâm thật rồi. Rất kỳ lạ! Kiếp trước nàng sống gần ba chục năm, không thiếu tuấn nam tỏ tình với nàng, theo đuổi nàng. Thế nhưng nàng một chút cũng không thấy động tâm. Vậy mà với hắn, chỉ gặp nhau có vài lần, vậy mà nàng lại đối với hắn... Chẳng lẽ cái này gọi là duyên?

Bàn tay nhỏ nhắn tròn nộn nộn của Từ Tình nhẹ nâng lên, kéo nhẹ vạt áo của ai đó vào mình. Hơi thở chậm rãi nhu hoà giống như đang an ủi tâm tình của ai đó. Từ Tình gục nhẹ đầu vào ngực Hao Uy, nàng không nói chuyện, chỉ im lặng có hành động nhỏ.

Mà bởi vì hành động nhỏ đầy ẩn ý này của Từ Tinh đã làm cho người nào đó đang ở vực sâu vạn trượng giống như thấy được mặt trời. Đôi mắt thâm trầm âm đậm bỗng chói sáng rực như ánh bình minh. Đôi môi mím chặt cương nghị bỗng dung khẽ mở. Trái tim giống như đã chết lại bùng sống! Nói rộng vòng tay ánh mắt Hạo Uy đầy vẻ không dám tin nhìn người trong lòng, là hấn ảo giác sao? hay là...

Tay dùng sức một chút, thành công nhấc bổng ai đó lên ngang mặt mình. Bế nàng giống như một đứa trẻ, đôi mắt đầy hy vọng nhìn vào nàng. Tay run run để mặt nàng đối diện mặt mình, rồi từ từ chạm môi vào đôi môi nhỏ của nàng. Lúc đầu là thăm dò chậm rãi, đến khi nhận được đáp trả đầy vụng về của ai đó thì lại giống như thủy triều, bá đạo mà xâm lược. Nụ hôn nóng bỏng giống như chiếm đoạt tất cả những gì thuộc về nàng, lại giống như bá đạo tuyên bố nàng là của hắn.

Nụ hôn kéo dài, kéo dài cho tới gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì hít thở không thông mới ngừng lại. Hạo Uy mắt lấp lánh giống như một đứa trẻ được cho kẹo nhìn chăm chăm Từ Tinh, ánh mắt thâm sâu như vực, lại ôn nhu như một dòng suối ấm. Từ Tinh nghĩ nếu hẳn cứ dùng ánh mắt thế này nhìn nàng trước sau gì nàng cũng sẽ bị ôn nhu của hắn nhấn chìm tới nghẹt thở mất. Nàng xấu hổ gục mặt vào vai hắn, sau đó dùng chút lực yếu ớt đánh vào ngực hắn. Giống như trút giận, lại giống như làm nũng.

Hào Uy cười, hẳn cảm giác trong đầu có ngàn tiếng nổ ùng ùng đầy vui mừng vậy. Nàng như vậy... nàng chính là chấp nhận hắn rồi phải không? Nghĩ thế Hào Uy run giọng hỏi:

“Tình Nhi... có phải... có phải nàng cũng.. cũng yêu ta?”

Một câu hỏi ngắn gọn, nhưng Hạo Uy phải dùng rất nhiều thời gian để nói trọn câu. Là vì hấn sợ hãi, nhưng lại kỳ vọng.

Từ Tình im lặng đỏ mặt. Nàng rất muốn mắng hấn, nhưng mà nhìn ánh mắt đáng thương của hấn như vậy nàng lại không thể mở miệng. Không trả lời, không gật đầu cũng không lắc đầu. Nàng không biết phải trả lời hấn thế nào! Nàng yêu hấn sao? Nàng cũng không biết. Chỉ biết khi nhìn thấy hấn khổ sở, thấy hấn chán trường, thấy hấn thất vọng nàng liền đau lòng. Cái đau này không giống cái đau mà trước giờ nàng biết. Chỉ là nghĩ muốn an ủi hấn, muốn xoa dịu hấn.

Thấy Từ Tình im lặng không trả lời, trong lòng Hạo Uy bỗng dưng dâng lên bất an. Chợt nhớ đến lời Hộ Tỳ đã nói, Hạo Uy liền siết chặt Từ Tình thêm một chút làm nàng đau hít sâu một hơi. Đôi mắt vốn toả sáng của Hạo Uy bỗng dưng trầm lãnh, nhìn thẳng vào mắt Từ Tình, Hạo Uy rằng giọng nói:

“Tình Nhi, ta nói cho nàng biết, dù nàng có yêu ta hay không thì nàng cũng chỉ có thể là của ta, nàng đừng có nghĩ đến muốn gả cho người khác. Tình Nhi, nàng đời này, kiếp này chỉ có thể là của một mình ta!” Giọng nói của Hạo Uy giống như đau đớn, giống như bất lực nhưng lại đầy cương quyết. Hấn nói xong thì không để Từ Tình có phản ứng nào đã ôm nàng vụt bay đi. Đến khi Từ Tình định thần lại thì bản thân đã bị hấn bế vào một căn phòng xa lạ.

Từ Tình chưa hiểu được chuyện gì thì đã bị đẩy ngã xuống giường, sau đó là bị một thân hình to lớn bao phủ xuống. Một cái hôn cuồng lĩnh bá đạo cứ như vậy ập đến, Từ Tình không thể nào phản kháng mà chỉ có thể nằm im mặt cho người nào đó cuồng bạo chiếm đoạt.

Hạo Uy lúc này cũng không biết bản thân đang làm gì, chỉ biết rằng hấn muốn làm như vậy, hấn muốn ngay lúc này nàng sẽ là của hấn.

Mới đầu nụ hôn chỉ ở môi, từ từ chuyển dần xuống cổ, rồi xuống ngực. Dưới cái vùng vẫy của Từ Tình Hạo Uy càng thêm cuồng dã bá đạo. Tay dùng sức một chút, rất nhanh trong không gian yên tĩnh đã vang lên một tiếng “Xoẹt!” lớn. Mà thân thể Từ Tình lúc này đã bị phơi trần ra ngoài.

Từ Tình lúc này vừa hoảng vừa sợ, lại cảm thấy rất uất ức, nàng rất muốn đẩy Hạo Uy ra, nhưng nàng lại không thể nào đẩy nổi. Cảm giác được bàn tay Hạo Uy dần chuyển đến nơi riêng tư của mình, Từ Tình liền sợ hãi oà một tiếng khóc nức lên.

“Ngươi, đồ sắc lang, biến thái! Ta chỉ mới nhiều tuổi mà ngươi cũng dám... dám làm chuyện này với ta, đồ bệnh hoạn, ta ghét ngươi, ta hận ngươi, mau thả ta ra!”

Hạo Uy đang hôn gương mặt nhỏ của Từ Tình, bỗng dưng nếm được vị mặn của nước mắt của nàng, lại nghe tiếng mắng của Từ Tình thì búng tỉnh. Hấn mở to mắt nhìn thân thể nhỏ nhắn đang nằm dưới thân mình, sau đó cả cơ thể hấn cứng đờ.

Trầm mặc thật lâu, cuối cùng Hạo Uy ngồi dậy lấy cái chăn bên trong ra quấn quanh người Từ Tình lại, sau đó ôm chặt nàng vào lòng luôn miệng hô xin lỗi. Hấn sai rồi, hấn không nên trong lúc tức giận mà có hành vi không đúng với nàng. Thật may rằng hấn đã dừng kịp lúc, nếu không, hậu quả... hấn thật không biết phải làm thế nào.

Từ Tình thấy Hạo Uy đã dừng lại, thấy thái độ của hấn đối với mình liền thở phào. Nàng hiện tại đang rất rối rắm, bởi vì nàng thế nhưng lại không chán ghét khi thân cận với hấn. Chỉ có một chút sợ hãi, ngoài ra không hề chán ghét. Cũng là lúc này Từ Tình dường như cũng hiểu được lòng của mình.

Khi đã có lời giải đáp, Từ Tình cũng không muốn ép buộc mình, nàng thích hấn, hấn cũng yêu nàng. Đây gọi là lưỡng tình tương duyệt. Nếu đã như vậy nàng cũng không muốn để cả hai phải lo âu đau khổ. Từ Tình chậm chậm gỡ bàn tay nhỏ của mình ra, chậm chậm nắm một góc áo của Hạo Uy. Lời nói giống như tức giận, lại giống như lên án:

“Ngươi cái tên này, nói thật đi, có phải ngươi có bệnh không tiện nói ra hay không? Hay là có sở thích kỳ quái? Ta chỉ mới bây lớn ngươi cũng có thể động tay động chân, ngươi nói đi, bệnh của ngươi phải trị như thế nào đây?”

Lời Từ Tình vừa xong, đôi mắt ai đó đang âm thầm bỗng dưng loé sáng, môi nhếch lên, sau đó bật ra một tràng cười lớn. Từ Tình bị ôm trong ngực cũng bị rung run theo tiếng cười. Nàng hiện tại rất muốn đánh vào gương mặt cười to đó. Có gì buồn cười chứ, nàng chưa tội hấn hấn lại dám cười nhạo nàng.

Mà lúc này ở trên mấy cành cây xung quanh căn phòng bỗng dưng không gió mà động, sau đó có thật nhiều lá cây rụng xuống. Mà ở trên cây, vài người nào đó xem chút bị hù chết. Dừng ánh mắt trao đổi nhau.

“Ta có nghe nhầm cái gì rồi không?”

Người khác: “Ta cũng không biết, nhưng ta cũng mới nghe nhầm cái gì!”

Thế là một đám người chuyên núp trong bóng tối bảo vệ hai người nào đó đồng loạt đi tìm đại phu, trị chứng bệnh ảo giác. Bởi vì bọn họ nghe được chủ nhân lạnh lùng quanh năm của mình cười to. Đúng đúng, là cười to cực kỳ vui vẻ.

“Hộ Tâm và Hộ Tỳ là người của ngươi?” Sau khi chiến tranh giữa hai người ngừng lại Từ Tình liền lạnh giọng hỏi.

Hạo Uy bình thản trả lời: “Bởi vì ta sợ nàng gặp nguy hiểm. Hai người đó là ám vệ của ta.”

Từ Tình im lặng trầm mặt, tại sao nàng không thấy một chút biểu cảm trong lời nói này? Chẳng phải lúc này hấn nên tỏ thái độ xin lỗi nàng hay sau? Hừ....

Thế là ai đó mới đỡ được người trong lòng xong lại tiếp tục bị hành hạ, có điều lần này là vui vẻ chịu đựng.

Chương 86: Bị Trộm Hôn

Kể từ ngày đó, Từ Tình mặc dù không mở miệng thừa nhận nhưng trong lòng của hai người Hạo Uy và Từ Tình đã ngầm hiểu được tình cảm của đối phương.

Hạo Uy từ khi nhận được sự đáp lại của Từ Tình rồi liền thay đổi giống như một người khác, thường xuyên nở nụ cười, khí chất lạnh lẽo âm trầm thường ngày cũng đổi thành một mảnh ôn nhu. Nhất là khi đối mặt với tiểu nhân nhi nào đó. Sự biến đổi đột ngột này của Hạo Uy làm cho những người từng quen biết hắn điều kinh nghi khó hiểu. Nhất là vị hoàng đế ngồi trên ngai vàng kia. Vì không hỏi được Hạo Uy chuyện gì nên ông cho người đi điều tra, kết quả thế nhưng lại tra ra được con trai mặt lạnh của ông cư nhiên lại bị một tiểu nha đầu chín mười tuổi mê hoặc. Biết được chuyện này, Hoàng đế kinh ngạc tới làm rơi cả cây bút. Sau đó thì âm thầm cảm thán, con của ông, quả nhiên có sở thích không giống người bình thường!

Cũng từ đó, Hạo Uy không còn giấu giếm chuyện mình yêu mến Từ Tình. Cứ hễ có thời gian rảnh là hắn liền chạy đến phủ của Từ Tình làm khách. Lúc đầu Cổ Tam, Tô thị mấy người Từ Dục đều chán kinh sợ hãi, đối mặt với Hạo Uy luôn dùng thái độ cung kính mà tiếp đãi. Nhưng qua một thời gian, mọi người dường như cũng quen dần với sự xuất hiện của Hạo Uy, thái độ cung kính mà xa cách ngày trước đã đổi thành thân thiện và nhiệt tình. Mà đường như cái thân phận nhị hoàng tử của Hạo Uy bây giờ ở Cổ phủ đã không còn giá trị nữa rồi.

Cũng bởi vì Hạo Uy công khai không giấu giếm chuyện mình yêu thích Từ Tình, mà thái độ của hoàng đế lại luôn bình thản không có ý cảm can, nên tin tức này rất nhanh đã bị truyền ra ngoài, đồng thời đã làm những quan gia quý tộc ở kinh thành sôi trào mãnh liệt. Có không ít các phu nhân tiểu thư ganh tỵ tới mức đập bể đồ. Nhưng chuyện này đối với những người trong cuộc là Từ Tình và Hạo Uy lại một chút cũng không ảnh hưởng.

Dạo này Hạo Uy thường xuyên đến Cổ Phủ bồi Từ Tình đi chơi, đi làm chuyện đại sự này nọ của nàng. Mà Từ Tình cũng không giấu giếm Hạo Uy những chuyện mà nhà nàng làm làm. Vì thế cho nên việc Cổ Tam vẫn luôn âm thầm giúp đỡ dân nghèo đã bị Hạo Uy biết.

Thật ra đối với chuyện này Hạo Uy đã biết từ lâu, nhưng lần này là hắn chân chính biết được từ Từ Tình. Hạo Uy cũng biết được chuyện Từ Tình gây dựng thôn trang, cũng biết được Cổ Tam đang âm thầm trông ra một giống lương thực mới. Điều này cũng thật làm cho Hạo Uy ngạc nhiên rất nhiều. Nhưng chuyện làm Hạo Uy ngạc nhiên nhất chính là những cái chong chóng nước của Từ Tình. Mặc dù điều tra được nàng cho người đào đường dẫn nước về ruộng, nhưng vẫn không biết được cái quan trọng để nước về ruộng lại chính là cái chong chóng bằng gỗ này. Khi nhìn thấy chong chóng, thấy được lợi ích mà cái chong chóng thần kỳ này mang lại, tâm Hạo Uy liền sinh ra một có phần kích thích khó nói nên lời.

Hắn là nhị hoàng tử, đương nhiên trong lòng hắn vẫn luôn nghĩ đến âm mưu của lê dân bá tánh. Chính là nhiều khi nghĩ đến, lo lắng đến, nhưng lại lực bất tòng tâm. Hiện tại nhìn thấy chong chóng nước này, Hạo Uy liền nghĩ đến nếu như hắn phổ biến những cái chong chóng này rộng rãi cho người dân cả nước biết, có phải hay không đã giúp đỡ cho lê dân một phần nào?

Nghĩ đến đó, Hạo Uy liền tìm Cổ Tam nói chuyện. Cổ Tam nghe Hạo Uy nói muốn dùng chong chóng nước này công bố cho toàn dân thì liền mừng rỡ gật đầu. Thật ra ngay từ lần đầu nhìn thấy chong chóng kia ông đã có ý định dùng nó phổ biến cho bà con cùng biết. Nhưng lúc đó con gái nhỏ ngăn cản ông, nàng nói cứ chờ thời cơ. Hiện tại nhị hoàng tử đã đến, có lẽ cũng chính là thời cơ công khai cái chong chóng này.

Vì thế thật nhiều ngày kế tiếp tất cả người của kinh thành nhìn thấy một tình cảnh thế này. Một đoàn quân đội của hoàng cung, của cung đại hoàng tử, nhị hoàng tử, các vương gia ở kinh thành cùng hai vị quan trụ cột của triều đình là Lỗ thừa tướng và Tô đại tướng quân cùng nhau ừng ừng kéo đến thôn trang của Cổ phủ. Ngày nào cũng đến, sáng sớm đi, tới tối mới trở về. Kèm theo đó là xung quanh thôn trang được bao phủ tầng tầng lớp lớp thị vệ. Mà quan trọng nhất là đích thân hoàng đế cũng dẫn đầu đi đến đó. Đến bây giờ dù người ngốc cũng biết được nhất định trong thôn trang đó có cái gì rồi. Nhưng mà qua hơn mười ngày vẫn không có tin tức gì truyền ra, những người có chút địa vị trong kinh thành càng ngày càng xôn xao nôn nóng.

Lại nói, hôm đó sau khi Cổ Tam cùng Hạo Uy quyết định chuyện sẽ đem cái chong chóng nước kia công bố cho mọi người thì liền dâng tấu bẩm báo với hoàng thượng. Hoàng thượng khi nhận được tấu thư liền tò mò, thế là ông cải trang đi đến thôn trang của Từ Tình xem xét. Đến khi thấy sự kỳ diệu của chong chóng nước, Hoàng đế kinh ngạc thật lâu. Sau đó ông liền gấp gấp triệu tập những đại thần và hoàng thân quốc thích đến, rồi lệnh cho họ hỗ trợ Cổ Tam việc chế tạo ra chong chóng nước này, ghi rõ từng chi tiết thực hiện cho tới cách dùng.

Mà việc đầu tiên cần làm là phải trong một thời gian ngắn phải tạo ra một ngàn cái chong chóng nước để phân phát cho các thôn, thành, các huyện. Để cho người dân biết được công dụng và lợi ích mà cái chong chóng nước này mang lại. Cũng chính vì vậy mà có cái tình trạng người người nhao nhao lên vì mấy đoàn binh lính hùng hực khí thế chạy đến An Cư Thôn này.

Hôm nay, sáng sớm khi thức dậy Từ Tình liền nổi hứng muốn đến thôn trang xem những người khác làm việc. Vì thế nàng liền truyền lệnh cho Hộ Tỷ đi chuẩn bị xe ngựa, nàng muốn đi ngay.

Hộ Tỷ liền nghe lời đi rồi, chỉ là chưa đầy một phút sau đã trở lại, mà người đi phía trước nàng là người mà mấy ngày nay cứ chạy đến chỗ này. Đúng vậy! Đó là Hạo Uy.

Hạo Uy vừa đến liền đuổi mấy người Hộ Tam Hộ Tỷ ra ngoài, sau đó một phát kéo Từ Tình đến trước mặt mình, ánh mắt ôn nhu cứ như vậy nhìn Từ Tình triền miên không dứt. Từ Tình lúc đầu còn e thẹn một chút, dần dần nàng cũng quen thuộc với ánh mắt ôn nhu này.

“Chàng không đi đến An Cư thôn sao? Sao lại đến đây rồi?” Từ Tinh thần nhiên hỏi, thái độ bình đạm giống như không hề nhìn thấy ôn nhu trong mắt Hạo Uy.

Hạo Uy mím môi nhìn Từ Tinh “Tinh Nhi, nàng không thể như vậy, ta đến thăm nàng mà nàng một chút cũng không cảm động sao? Hai ngày rồi đấy, hai ngày không gặp ta, chẳng lẽ nàng không nhớ ta sao?”

Giọng Hạo Uy giống như uỷ khuất, lại giống như lên án. Một bộ dạng của tiểu tức phụ, còn đâu dáng vẻ trầm lãnh thường ngày.

Từ Tinh nhú nhú mày nhìn Hạo Uy, nàng sao lại cảm thấy hấn giống như càng ngày càng giống như một oán phụ rồi? Chẳng lẽ đây là di chứng của tình yêu?

Từ Tinh lắc lắc đầu xua đi ý nghĩ kỳ quái trong lòng, nàng tròn mắt phòng mã nói:

“Chàng! Mau đứng đắn một chút, đừng có dùng giọng điệu sồn gai ốc đó mà nói chuyện với ta, nếu không.. hừ!”

Từ Tinh “hừ!” một tiếng, thành công làm gương mặt uỷ khuất của ai đó trở lại bình thường, đồng thời cũng trưng ra khuôn mặt lạnh vốn có. Chỉ là ánh mắt khi nhìn ai đó lại toát ra vô vàn ôn nhu.

“Hôm nay phụ hoàng sẽ đến An Cư thôn, ta định đến đưa nàng đến đó. Sẵn tiện. . . ta định để phụ hoàng biết đến chuyện nhà nàng có giống lương thực kia. Ta nghĩ phụ hoàng nhất định sẽ kinh hỷ lắm. Ta đã bàn với cha nàng rồi, cha nàng nói tùy nàng quyết định. Tinh Nhi, nàng thấy thế nào?” Hạo Uy trở về gương mặt nghiêm túc nói.

Từ Tinh trầm ngâm, nàng nhú mày sau đó im lặng suy nghĩ. Nàng cảm thấy vào lúc này để hoàng đế biết nhà nàng có giống khoai lang cũng tốt. Vừa chuyện chong chóng, vừa chuyện khoai lang. Như vậy đối với công danh của cha giống như đi thuyền buồm gặp đúng hướng gió. Như vậy chuyện hôn sự của đại ca cũng sẽ dễ dàng hơn. Tuy rằng bên phủ thừa tướng không có thái độ phản đối, nhưng nàng lại không muốn làm cho đại ca uỷ khuất. Nếu không sau này sẽ khó có thể có tiếng nói với chị dâu tương lai. Hiện tại tốt lắm, cha nàng lần này đã cống hiến cho triều đình hai khoảng cực tốt như vậy, tin rằng hoàng thượng sẽ không còn im lìm không để ý đến nữa. Nhiều không được nhưng lên hai phẩm cấp là có thể. Phải biết lần cống hiến này không phải là chuyện nhỏ, mà là một chuyện cực kỳ lớn lao. Chính là bồi đầy bát cơm cho lê dân bá tánh. Thử hỏi nó không lớn hay sao?

Nghĩ như vậy Từ Tinh liền gật đầu với Hạo Uy, nàng đồng ý sẽ để hoàng đế biết được giống khoai lang của nhà nàng.

Hạo Uy nhận được đồng ý của Từ Tinh liền cực kỳ vui vẻ. Thật ra hấn làm vậy một phần cũng vì có ý nghĩ riêng. Hấn là hoàng tử, còn nàng chỉ là một tiểu thư con của một quan viên tứ phẩm. Tuy rằng hấn không nghĩ gì, nhưng khi hấn đối tốt với nàng, những vị tiểu thư phủ khác nhất định đối với nàng có ý kiến. Mà hấn, một chút cũng không muốn để tiểu nhân nhi của mình chịu uất ức. Vì vậy, hấn muốn tạo cho nàng có một chỗ dựa, khi thế lực của nàng lớn, những người nữ nhân ngu ngốc kia sẽ không dám quá phận với nàng. Hạo Uy chính là có suy nghĩ như vậy, nhưng suy nghĩ này của hấn, Từ Tinh một chút cũng không biết đến. Hiện tại nàng đang nghĩ đến làm cách nào để hoàng đế càng thêm trọng dụng cha nàng thôi.

“Này, chàng đi An Cư Thôn trước đi, ta đi tìm cha bàn chút chuyện rồi sẽ cùng cha đi sau.” Sau khi suy nghĩ xong Từ Tinh liền nhìn Hạo Uy nói.

Hạo Uy gật đầu, rồi trong lúc Từ Tinh để ý liền nhanh chóng hôn trộm đôi môi nhỏ của nàng. Sau đó giống như chạy trốn phi thân rồi đi.

Trong phòng nhỏ, Từ Tinh vẫn còn đứng đắn ra vì cái hôn của Hạo Uy, sau đó là đỏ mặt hết lên một câu:

“Hạo Uy, chàng dám! Cứ chờ đấy, ta sẽ tính sổ với chàng!!”

Giọng nói non nớt đặc trưng của một đứa trẻ cứ như vậy vang ra, làm cho người nào đó mới vừa rời khỏi bước chân vấp một cái, sau đó quệt một giọt mồ hôi lạnh trên trán rồi mới tiếp tục phi thân rồi đi.

Sau khi bình tĩnh lại, Từ Tinh liền nhanh chóng đi tìm Cố Tam. Mỗi ngày, sau khi vào triều xong vào giờ này cha nàng sẽ trở về phủ ăn uống thay đổi đồ rồi mới đi An Cư thôn. Hiện tại nàng có thể tìm cha bàn chuyện rồi cùng cha đi chung.

Đến thư phòng, nhìn thấy Cố Tam đang châu đầu xử lý công văn gì đó. Từ Tinh chậm chạp bước tới gần Cố Tam, kéo nhẹ ghế đến cạnh Cố Tam ngồi xuống nhìn ông làm việc. Cố Tam có vẻ rất tập trung nên Từ Tinh đến một hồi mà ông vẫn không hay biết.

Đợi làm xong, Cố Tam xếp công văn lại để qua một bên rồi thở ra một hơi, sau đó xoay đầu định rót nước uống. Bỗng nhiên trước mặt ông xuất hiện một chun trà. Cố Tam kinh ngạc nhìn qua. Lúc này ông mới nhìn thấy con gái nhỏ đang ngồi một bên chống cằm mở to mắt nhìn mình. Bộ dạng bé con nộn nộn thật là cực kỳ đáng yêu.

Gương mặt đang nghiêm túc trở nên nhu hoà, Cố Tam cười cầm lấy chun trà nhỏ từ tay Từ Tinh rồi một hơi uống cạn. Sau đó nâng tay ôm Từ Tinh vào lòng, bàn tay theo thói quen vỗ vỗ cái lưng nhỏ của Từ Tinh.

Từ Tinh không phản kháng để mặc cho Cố Tam xem mình là một đứa bé mà ôm ôm, nàng không chán ghét cảm giác này, mà càng thêm lưu luyến nó. Từ khi đến thế giới này, người thương nàng nhất, cưng chiều nàng nhất chính là người cha trước mặt này của mình. Bởi vậy, đối với việc Cố Tam vẫn luôn xem mình như đứa trẻ mà dỗ dành nàng, nàng một chút cũng không chán ghét.

Ở trong ngực của Cố Tam, Từ Tinh cũng không làm nũng như mọi khi mà mở miệng trao đổi với Cố Tam những chuyện mà nàng cùng Hạo Uy vừa nói. Cố Tam nghe xong liền “Ừ!” một tiếng. Với ông, chỉ cần chuyện con gái nhỏ quyết định, ông đều rất an lòng.

Hai cha con bàn luận một hồi, cuối cùng cũng nắm tay nhau lên xe ngựa hướng về phía An Cư thôn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Hoàng Đế Thất Thố

Xe ngựa đi một hồi liền đến nơi, cảnh đầu tiên mà Từ Tình nhìn thấy chính là có thật nhiều binh lính đứng canh gác, hầu như là bao vây toàn bộ thôn trang của nàng. Nhìn cách dàn trận này, dường như nói con người, ngay cả con ruồi muốn bay vào cũng khó.

Hộ Mặc đánh xe ngựa chạy đến cửa thôn, những người lính canh gác thấy có người đến gần liền rút kiếm đứng ra ngăn cản. Đợi thấy người đến là Cố Tam thì liền thay đổi thái độ từ hùng hổ trở thành cung kính, trong đó có không ít ánh mắt binh sĩ nhìn Cố Tam kèm theo tia cảm kích và ngưỡng mộ. Mà Cố Tam đối với những ánh mắt đó vốn không để tâm, mắt của ông lúc này đang đảo vào màn xe ngựa.

Binh sĩ thấy Cố Tam như vậy liền tò mò nhìn theo ánh mắt Cố Tam, đợi khi thấy vị quan nghiêm cẩn của bọn họ đưa tay bế xuống một tiểu cô nương thì đồng loạt hít một hơi dài.

Chỉ cần là người kinh thành đều không ai không biết Cố trạng nguyên đại nhân rất sủng ái nhi tử và nữ nhi của mình. Nhưng người mà ông cực kỳ sủng ái chính là tam tiểu thư. Mà quan trọng nhất là tam tiểu thư đó lại chính là người trong lòng nhị hoàng tử.

Nhìn thấy một tiểu cô nương phấn nộn đáng yêu trong lòng Cố Tam, một đám binh lính liền tò mò len lén liếc nhìn.

Mà Từ Tình và Cố Tam không vì những ánh mắt quá phận kia mà tức giận, thái độ của hai người vẫn là thản nhiên bình tĩnh.

Vì ở bên ngoài nên Cố Tam không có ôm Từ Tình đi giống như khi ở phủ nhà, vì vậy sau khi bế Từ Tình ra khỏi xe ngựa ông liền cẩn thận để nàng xuống cho nàng tự đi.

Cố Tam đi trước, một thái độ nghiêm cẩn, chỉ là nếu nhìn kỹ sẽ thấy phía sau ông có một cái đuôi nhỏ đang nắm vạt áo ông lạch bạch đi theo.

Từ Tình bây giờ cũng gần 12 tuổi, nhưng thân hình bé nhỏ của nàng nhìn thế nào cũng chỉ giống một đứa bé chín mười tuổi thôi. Lại thêm Từ Tình bình thường ăn nhiều, nên thân hình nàng tròn nộn nộn, đôi mắt to đen mở to nhìn ngắm xung quanh nhìn cực kỳ linh động đáng yêu. Nhất là làn da của nàng. Bởi vì thường ngâm trong suối ôn tuyền trong không gian nên da của Từ Tình đặc biệt phấn nộn, đi dưới ánh nắng mặt trời giống như toả ra một tầng hào quang. Mà những người nhìn thấy cảnh này toàn bộ đều giống như nhập mộng rồi, một đám cứ tròn to mắt mà nhìn thân hình bé nhỏ của Từ Tình. Cho đến khi có một dòng lãnh khí lạnh buốt đánh ập vào mình bọn họ mới ngỡ ngàng bình tĩnh. Mà lúc này trước mặt họ đã xuất hiện thêm một người, đó là nhị hoàng tử.

Hạo Uy vốn đang cùng hoàng đế đi xem những binh lính chế tạo chong chóng nước, nhưng nghe ám vệ truyền tin nói nàng đã đến hẳn liền mặc kệ phụ hoàng và các đại thần mà dùng khinh công chạy ra đây. Không nghĩ thế nhưng lại nhìn thấy một màn như vậy. Hạo Uy tức giận, mấy cái tên đáng chết này, thật là cả gan. Tiểu nhân nhi của hắn mà cũng dám dùng ánh mắt như vậy để nhìn. Thế là hắn dùng nội lực bắn ra một tầng lãnh khí đánh ập vào những ai đó còn đang ngỡ ngàng.

Cố Tam thấy Hạo Uy đến liền quy củ mà vén áo hành lễ với Hạo Uy.

Hạo Uy thấy vậy liền vội vàng dùng tay cản lại hành động muốn quỳ của Cố Tam, đồng thời đôi mắt lại hướng về phía Từ Tình, trong mắt vẫn ôn nhu như vậy.

Từ Tình vẫn còn tức giận chuyện lúc nãy nên giận dỗi không thèm nhìn Hạo Uy. Nàng ngoảnh mặt qua một bên không thèm nhìn hắn. Chỉ là thái độ giận dỗi này của Từ Tình lại càng làm nàng đáng yêu hơn, Hạo Uy đã xem một chút không kìm được mà đưa tay kéo nàng vào lòng mình.

Từ Tình thấy Hạo Uy không kiêng nể gì mà dùng ánh mắt nóng rực nhìn về mình thì càng tức giận. Nàng ngoảnh đầu lại giơ tay nhỏ nniu lấy Cố Tam lôi đi, nàng hứa, nhất định phải dân cái tên đáng ghét này một trận mới được. (Ní: mắt ngó lơ)

Cố Tam vẫn bình thản đứng một bên, giống như ông không hề nhìn thấy sự khác lạ của nhị hoàng tử và con gái của mình. Thấy Từ Tình níu tay ông, Cố Tam liền hiểu được nàng muốn đi. Ông gật đầu hướng về phía Hạo Uy làm một tư thế. Hạo Uy cũng gật nhẹ đầu rồi xoay người đi phía trước.

Một đường thẳng tiến về khu phía tây, từ xa đã nhìn thấy một đám người đang ùn ùn đi tới. Hạo Uy bước chân khẽ dừng lại, sau đó đảo mắt nhìn Từ Tình một cái rồi mới đi nhanh về phía trước.

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Nhìn thấy đám người đi phía trước Cố Tam liền gấp gáp kéo Từ Tình quỳ xuống hành lễ. Tất nhiên Từ Tình nhà ta rất ngoan ngoãn mà quỳ rồi.

Hoàng đế thấy Cổ Tam hành lễ cũng không nhìn ông mà đảo mắt nhìn về phía Tử Tinh. Thấy nàng vẫn chỉ là một bé con nha đầu thì nhường mày cười khê. Ông nhưng thật thích bộ dạng này của Tử Tinh, nhìn vào làm cho người ta cảm thấy thư thái và an tâm, cảm giác giống như không còn phiền não gì nữa. Hoàng đế thầm nghĩ, đứa con mặt lạnh kia của ông chắc cũng vì thích cái bộ dạng này và cái khí chất này của bé con kia.

Ánh mắt ôn tồn, hoàng đế nâng tay hướng về phía Cổ Tam nói:

“Cổ ái khanh hãy bình thân!” Sau đó chuyển ánh mắt về lại Tử Tinh cười nói: “Tiểu nha đầu kia chắc là Tử Tinh nha đầu đi, mau, đến đây cho trẫm nhìn một chút!”

Lời hoàng đế vừa ra ngoại trừ Hạo Uy, còn những người khác đều tỏ ra một bộ dạng kinh sợ. Phải biết hoàng thượng bình thường sẽ không dễ dàng cho người khác lại gần ông, lần này lại phá lệ để cho một tiểu cô nương đến gần. Ánh mắt dời đến Hạo Uy đứng một bên, cả đám quan viên liền gật đầu hiểu rõ. Xem ra hoàng thượng đã tán thành chuyện này rồi, coi bộ vị Cổ đại nhân này sắp một bước lên mây.

Nội tâm của mọi người đều ào ào rộn sóng, Tử Tinh lúc đầu cũng hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh nàng đã trấn tĩnh lại. Không mừng không vội, Tử Tinh bình tĩnh nói tạ ơn liền cùng Cổ Tam đứng lên sau đó mới chậm rãi đi đến trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế nhìn Tử Tinh thật sâu, sau đó ông đã làm một hành động mà mọi người không tưởng tượng được. Chính là ông chậm rãi khom người rồi một phát ôm lấy thân thể nộn nộn của Tử Tinh bế nàng lên. Bàn tay ông cũng vô thức vỗ vỗ cái lưng nhỏ của Tử Tinh, hành động không khác Cổ Tam là mấy.

Mấy quan viên đại thần đi phía sau hoàng đế nhìn thấy ông làm như vậy thì kinh ngạc há hốc mồm, một đám người giống như tượng gỗ ngơ ngác nhìn hoàng đế. Khoa trương hơn, ở trên vài cái cây gần đó có một bóng xanh đang đứng đưa giống như sắp té tới nơi. (là ám vệ của Hạo Uy bị giật mình nên rơi ra khỏi cây). Đến khi thấy ánh mắt lạnh băng của ai đó đảo tới liền hết hồn phiêu, một cái vèo biến mất.

Mà người kinh ngạc nhất lúc này dĩ nhiên là Cổ Tam, ông thật sự không ngờ được hoàng thượng lại có hành động như vậy, Cổ Tam thần người, đến khi nghe được một giọng nói trầm trầm uy nghiêm truyền tới mới làm ông trấn tĩnh lại.

Hoàng đế nhú mày nhìn mọi người, sau đó giống như cũng cảm giác được hành động của mình thật sự hơi khác lạ. Ông thật sự cũng không hiểu nổi tại sao mình lại có ý muốn ôm đứa nhỏ này. Chỉ là khi nhìn thấy thân thể tròn nộn nhỏ nhắn đang lạch bạch từng bước đến trước mặt mình thì ông lại muốn ôm. Chỉ là hành động này đúng là đã hù người khác. Nhưng ông là hoàng đế, ở trước mặt hạ thần của mình ông không thể tự làm mình mất mặt. Vì thế ông hắng giọng một cái thần nhiên nói:

“Các khanh còn đứng đó là gì, đi thôi! Cổ ái khanh, nơi đây là chỗ của khanh, vậy khanh mau dẫn đường cho trẫm tham quan một chút xem nào.” Hoàng đế nói xong lại giống như lơ đãng nhìn qua Tử Tinh trong lòng mình rồi nói tiếp:

“Nha đầu, mới mấy tháng không gặp đã làm bộ không nhớ ta rồi? Sao hả? Không muốn cùng ta câu cá nữa sao?”

Những người xung quanh vốn còn đang kinh ngạc vì hành động của hoàng đế, hiện tại lại nghe được câu nói thần nhiên này của ông thì toàn bộ mọi người bắt đầu kinh nghi. Một đám quan đại thần trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó thì ánh mắt mọi người liền xoát xoát nhìn về Tử Tinh.

Hoàng thượng thường cải trang đi hành đi câu cá bọn họ có nghe nói, chỉ là vị trí và địa điểm ở đâu thì không ai biết được. Giờ nghe hoàng thượng nói như vậy, lẽ nào bình thường ngày ấy đi câu cá đều sẽ dẫn theo vị tiểu cô nương này?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, sau đó tự mình phán đoán rồi tự cho là đúng. Một đám người không hẹn mà cùng nghĩ rằng, Hèn chi hoàng thượng lại dễ dàng thân cận với tiểu cô nương này như vậy, thì ra hai người họ đã biết nhau từ trước. Nghĩ như vậy, các đại thần lại một lần nữa chấn động. Nếu... Nếu là như vậy, vậy chẳng phải Cổ đại nhân vẫn luôn là tâm phúc của hoàng thượng sao?

Vì thế một đám đại thần ánh mắt lại chuyển về phía Cổ Tam, trong mắt càng thêm cẩn trọng dè dặt. Lỗ thượng thư và Lỗ thừa tướng dù không lộ ra vẻ mặt nhưng giống như đối với Cổ Tam rất là hài lòng.

Hoàng đế thấy đã giải quyết được tình trạng rối rắm của mình, ông liền thở phào một cái rồi thả Tử Tinh xuống đất, còn không quên kèm theo một câu.

“Tiểu nha đầu, trông ngươi như vậy mà cũng nặng nhể, thật là làm cánh tay già của trẫm mỏi rần”

Tử Tinh được thả xuống đất thì thở phào, thật ra lúc này nàng cũng rất kinh ngạc. Chỉ là... lão hoàng đế này có phải hay không cố tình? Nàng... có nặng lắm đâu a.

Bực mình, bản tính trẻ con do được cưng chiều lại trỗi dậy, Nàng bịu môi liếc hoàng đế một cái đầy xem thường rồi ngoảnh mặt quay đầu đi. Mà hành động này của nàng làm cho một đám đại thần kinh sợ, còn làm cho Cổ Tam hoảng hồn đổ đầy mồ hôi lạnh. Duy nhất một người lúc này không có biểu cảm kỳ lạ nào. Người đó chính là Hạo Uy, hẳn lúc này chỉ khẽ mỉm cười. Hẳn biết, phụ hoàng sẽ không trách tội nàng, huống hồ lúc này lại càng không trách tội. Mọi người không biết nhưng hẳn biết phụ hoàng lúc này là luống cuống, người nói nhiều như vậy chẳng qua muốn lộ đi cái luống cuống của mình. Mà tiểu nhân nhi của hắn lại rất thông minh, có thể hiểu được ẩn ý của phụ hoàng, giúp cho người che đi phần luống cuống.

Nếu Tử Tinh biết Hạo Uy nghĩ nàng như vậy thì nhất định cũng cho hắn một cái nhìn xem thường. Gì chứ? Nàng không phải cố tình giúp hoàng đế che dấu đâu, nàng là khinh thường ông ta thật đấy. Hừ... dám nói nàng nặng, (biu môi)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Tử Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Ngủ Cùng Nàng

Cố Tam vì là chủ nhân ở đây nên có nhiệm vụ hướng dẫn hoàng đế đi tham quan. Vì đã bàn trước với Hạo Uy nên Cố Tam cố tình dẫn hoàng đế đi về hướng những mẫu ruộng đang được trồng khoai lang.

Trên ngàn mẫu ruộng rộng lớn, mỗi mảnh đều bao phủ một màu xanh biếc. Một bên là cây lúa, bên còn lại là một dãy những loại cây kỳ lạ. Không phải thân cây mà nó giống như một loại dây leo, lá màu xanh đậm lớn cỡ một bàn tay em bé. Chỉ là nó mọc um tùm nhìn không rõ hình dáng cây này là thế nào, có điều giống như không phải cây cỏ, bởi vì nó được người ta cẩn thận gieo trồng.

Một đám quan viên đại thần nhìn thấy những cây đó liền tò mò khó hiểu. Còn hoàng đế thì trong mắt loé lên một cái, sau đó chuyển hướng nhìn về phía Hạo Uy, rồi chuyển qua nhìn Cố Tam. Hoàng đế mở miệng hỏi:

“Cố ái khanh, đây là loại cây gì, trông rất lạ, trầm dương như chưa từng trông thấy nó.”

Cố Tam nghe câu hỏi của Hoàng đế xong liền khẩn trương lên, nhưng ông cố kìm lại. Cố Tam nhanh vén vạt áo quỳ xuống cung kính nói:

“Bẩm hoàng thượng, thần không dám giấu diếm, hôm nay thần dẫn đường cho hoàng thượng cùng các đại nhân đến đây một phần cũng chính là vì loại cây này!”

Cố Tam nói tới đây thì ngừng lại một lúc, bởi vì lúc này ông đã nghe được những âm thanh xì xào vang lên, nhưng rất nhanh đã bị một cái hán giọng làm im lặng.

Hoàng đế hán giọng cảnh cáo đám người ồn ào kia, sau đó chậm rãi nói:

“Hử? là như thế nào? Khanh mau nói hết!” Chính là giọng nói bình thản nhưng trong đôi mắt đầy nếp nhăn không giấu được tia mong chờ, dường như hoàng đế đã cảm nhận được những cái cây kỳ lạ này là thứ rất quan trọng.

Không để mọi người đợi lâu, Cố Tam vẫn quỳ trên đất mở miệng nói:

“Bẩm hoàng thượng, chuyện này phải nói đến năm năm trước. Lúc ấy nhà hạ thần vừa được phân gia. Vì nhà đông con, lại thêm đại ca phải đọc sách nên trong nhà không có nhiều bạc. Cả nhà Hạ Thần cũng chỉ được chia có hai mẫu đất và một ngôi nhà tranh nhỏ. Bởi vì nhà nghèo nên khi đó bữa cơm không đủ ăn. Lúc này con gái nhỏ của thần trong lúc đói bụng nên đi tìm trái dại để ăn, rồi vô tình tìm được cái cây này.” Cố Tam nói đến đây thì giọng nói bị nện lại, hình ảnh Từ Tình cặm cùi đào khoai ngày đó bỗng dưng ùa về. Lúc đó khi đào được khoai này, hán chỉ cầu mong cho cả nhà được ăn no hơn một chút, ngoài ra hán không dám nghĩ đến chuyện sẽ được đọc sách và thi đỗ công danh. Giờ bản thân được như vậy, Cố Tam cảm thấy đây là do ông trời đã cực kỳ chiều cố hán.

Bởi vì lời nói chân thật đầy cảm xúc của Cố Tam, những người có mặt ở đây đều đồng loạt cúi đầu. Trong lòng cũng bắt đầu sinh ra một cái gì đó. Có điều rất nhanh bọn họ đã bình thường trở lại tiếp tục lắng nghe Cố Tam nói.

“Lúc đầu cả nhà hạ thần rất do dự xem có nên ăn thử hay không, nhưng bởi vì đói, cuối cùng hạ thần đành làm liều ăn thử. Kết quả... Hạ thần phát hiện ra, cái loại cây này chẳng những ăn được mà còn có thể chống đói, có thể ăn thay cơm. Hạ thần lúc đó rất mừng rỡ, thế là dẫn cả nhà đi khắp nơi tìm kiếm xem còn loại cây này hay không. Nhưng thật thất vọng rằng tìm khắp thôn cũng không nhìn thấy loại cây này.

Về nhà, thần cảm thấy không cam tâm! loại cây này có thể ăn được chứng tỏ cũng là một cây có ích. Sau đó cả nhà thần liền quyết định sẽ không ăn hết số thức ăn này mà để dành làm giống trồng thử. Qua nhiều lần thất bại, cuối cùng nhà của thần cũng thành công trồng được cây này.” Nói đến đây giọng của Cố Tam dường như lớn hơn vài phần, trong đó còn xen lẫn cảm xúc mừng rỡ.

“Hoàng thượng, thật sự không ngờ rằng cái loại lương thực này khi trồng đúng cách lại rất dễ trồng, mau lớn, thời gian trồng cùng với trồng lúa là bằng nhau, mà sản lượng thu vào lại gấp nhiều lần so với lúa. Hoàng thượng, thần cảm thấy tìm được loại lương thực này là do ông trời chiều cố chúng ta, chiếu cố nước đại tề của chúng ta. Vì vậy, cả nhà của thần đã cẩn thận gieo trồng, rồi thu hoạch, rồi lại gieo trồng. Làm tất cả chỉ vì muốn tạo ra giống để dâng cho hoàng thượng để hoàng thượng phân chia cho dân chúng.

Hoàng thượng, tuy rằng loại lương thực này không bằng giống lúa, nhưng lại tốt ở chỗ nó có thể chịu được hạn hán, có thể trồng trên đất cạn, đất khô. Hoàng thượng, thần hôm nay ở đây nguyện dâng tất cả giống cây lương thực này cho đại tề, nguyện chia cho tất cả thường dân bá tánh. Xin hoàng thượng minh xét!”

Cố Tam nói xong một tràn liền lén lau mồ hôi rồi âm thầm quan sát phản ứng của mọi người. Thấy mọi người đều có biểu hiện sửng sốt, có khiếp sợ và kích động thì thầm thờ phào. Như vậy có nghĩa hán đã thành công một nửa.

Hoàng đế cũng sửng sốt, sau đó thì trầm ngâm. Đôi mắt sâu thâm trầm của ông đảo đến Cố Tam, sau đó là dừng ở cánh đồng cạn đầy loại cây kỳ lạ. Ông rất tò mò, nhìn cái cây không có một quả nào này ông thật nghi ngờ không biết nó có thật sự là ăn được hay không. Nhưng nhìn thấy biểu hiện của Cố Tam, cùng những chuyện mà ông quan sát trong thời gian qua, hoàng đế thầm nghĩ, có lẽ cái người trước mặt ông này tuyệt đối sẽ không có hành

động nào lỗ mần.

Nghĩ như vậy đôi mắt hoàng đế liền không kìm được mà kích động. Bởi vì nếu Cố Tam không nói dối, vậy chuyện cái cây này có thể chống đói là thật, nếu là như vậy có phải hay không đất nước của ông đã có được báu vật? Là ông trời phò hộ đất nước Đại Tề này?

Vì vậy hoàng đế lúc này cũng không để ý chuyện gì, ông gấp gấp đỡ Cố Tam đứng lên rồi hỏi kỹ càng về cái cây này. Ông rất muốn biết cái cây này ăn làm sao.

Cố Tam thuận theo cái nâng của Hoàng đế mà đứng lên, cũng không vì được hoàng đế đích thân nâng đỡ mà kích động. Cố Tam lúc này chính là cực kỳ nghiêm túc giảng giải về tất cả các vấn đề liên quan đến loại lương thực này. Cuối cùng mới nói đến chuyện quan trọng nhất.

“Bẩm hoàng thượng, loại cây này sẽ không có trái, chúng ta không phải ăn trái, không phải ăn lá, không phải ăn cây mà là ăn rễ của nó.”

Cố Tam nói xong mọi người liền “Ồ!” lên một tiếng đầy kinh ngạc. Cố Tam cũng không nói thêm mà chậm rãi bước về phía mấy cây khoai, sau đó thuận thực đào lên một cây. Khoai trồng đến nay đã được gần hai tháng, tuy chưa tới kỳ thu hoạch nhưng khi đào lên vẫn có củ khoai bên dưới. Chỉ là củ khoai nhỏ chỉ bằng ngón tay ngón chân.

Cố Tam cẩn thận đào cả nguyên cây, để các củ khoai vẫn dính liền vào thân cây. Sau đó cung kính cầm đến dâng cho hoàng đế. Cố Tam nói:

“Bẩm hoàng thượng, đây gọi là củ khoai, chúng ta sẽ đem đi nấu chín là có thể ăn được. Hiện tại vì chỉ mới trồng hơn một tháng nên củ khoai hơi nhỏ, nếu đúng kỳ thu hoạch, mỗi củ nhỏ lúc này trên tay hoàng thượng sẽ to gấp bốn năm lần, thậm chí là mười lần.”

Cố Tam nói xong lúc này từ xa liền nghe được một mùi hương bay tới. Đó chính là khoai lang đã được nấu chín.

Hộ Phong cùng Hộ Ván cẩn thận bưng đến hai đĩa khoai. Cố Tam cầm lên đầu tiên sau đó nói cái này là củ khoai đã được nấu chín. Sau đó ông làm mẫu, cẩn thận lột vỏ khoai ra, đứng trước mặt hoàng đế và đại thần tự nhiên bỏ khoai vào miệng. Đây là vì sợ mọi người không tin khoai ăn được nên mới ăn trước để chứng minh. Vì vậy hành động này của Cố Tam không bị trách tội.

Lúc đầu hoàng đế cùng các quan viên vẫn rất dè dặt không tin cái cục đất này có thể ăn được. Cho tới khi Hộ Phong và Hộ Ván bưng khoai đến, mùi hương của khoai toả ra làm cho mọi người có chút tin tưởng. Rồi nhìn thấy củ khoai vốn đen xỉ khi được Cố Tam lột ra lớp vỏ liền trở nên trắng sạch thơm tho thì liền tin ngay lời của Cố Tam nói. Thấy Cố Tam ăn khoai ngon lành, không ít người thầm nuốt nước bọt.

Hạo Uy cũng bước tới cầm lên một củ khoai trong đĩa của Hộ Phong, sau đó bóc sạch vỏ rồi đưa cho Từ Tĩnh. Từ Tĩnh cũng không khách sáo nhận lấy, nhanh chóng đưa vào miệng ăn. Hạo Uy lột vỏ khoai cho Từ Tĩnh xong cũng lấy cho mình một củ để ăn. Hắn đã ăn khoai này rồi, hắn có kinh nghiệm.

Lỗ thừa tướng lúc này cũng chậm rãi đi đến cầm lấy củ khoai, sau đó vụng về lột vỏ ra, rồi đưa lên miệng cắn một miếng. Những quan khác thấy vậy cũng lục tục lấy khoai ăn thử, có điều không ai dám mở miệng thỉnh hoàng đế dùng. Mà những vị quan sau khi ăn khoai xong liền gục gặt đầu giống như thường thức, lại giống như đang thử xem có thật ăn được không.

Qua một hồi, củ khoai trên tay mọi người đã hết, lúc này một đám gần trên mười đại quan liền đồng loạt quỳ xuống trước mặt hoàng đế đồng thanh nói:

“Muôn tâu hoàng thượng, loại Khoai mà Cố đại nhân nói này quả nhiên là có thể ăn được.”

Lúc này hoàng đế cũng sột ruột, ông cũng rất muốn ăn thử. Cuối cùng ông thật sự lấy khoai ăn. Mà lúc này mấy vị quan kia nhìn thấy liền im lặng theo dõi hoàng thượng.

Từ Tĩnh cũng vậy, nàng cũng cẩn thận đứng một bên quan sát hoàng đế. Nàng một chút cũng không lơ lửng có người lợi dụng thời cơ hạ độc trong khoai. Bởi vì nàng đã lệnh bốn người Hộ Phong canh chừng chặt chẽ, còn thêm ám vệ của Hạo Uy. Bởi vậy nàng mới cả gan để hoàng đế ở tại chỗ này ăn thử thức ăn mới này.

Qua một hồi lâu, hoàng đế rốt cuộc cũng ăn hết. Sau đó ánh mắt hoàng đế sáng bừng lên, mắt nhìn Cố Tam không một chút nào che giấu sự kích động của mình. Rất nhanh ông nâng tay hô to “trở về cung”, đồng thời cũng lệnh cho Cố Tam đi theo ông vào cung để bàn chính sự.

Từ Tĩnh thở ra một hơi, như vậy xem ra nàng đã thành công rồi.

Hai ngày sau, Cố Tam từ khi vào hoàng cung tới hôm nay đã hai ngày vẫn chưa trở về. Tô thị thì lo lắng ra vào trông ngóng, còn Từ Tĩnh thì rất bình tĩnh, nàng biết chắc cha nàng sẽ không có chuyện gì.

Đến trưa, Cố Tam trở về. Chỉ là nhìn ông lúc này quả thật rất dọa người. Cả người xơ xác, tóc tai bù xù. Đôi mắt thì đỏ au đầy tơ máu. Tô thị đầu tiên nhìn thấy liền hoảng sợ hét một tiếng, sau đó lo lắng hô lớn gọi đại phu.

Cố Tam vôi phui phui tay kéo Tô thị lại. Tuy lúc này ông rất là mệt nhưng thật sự tâm tình rất rất tốt. Ông đã làm được chuyện có ít cho lê dân bá tánh rồi, ông đã làm được rồi.

Mà Từ Tĩnh khi thấy Cố Tam về cũng không hỏi nhiều, chỉ sai hạ nhân chuẩn bị nước ấm và một ít thức ăn nhẹ.

Cố Tam cũng không nhiều lời, ông an ủi Tô thị vài câu để bà đừng hoảng sợ rồi đi vào trong tắm rửa. Xong thì ăn một ít thức ăn. Chờ khi ăn uống xong, Cố Tam liền nâng tay ôm Từ Tĩnh vào lòng, ông cười vui vẻ hôn lên gương mặt phấn nộn của nàng mấy cái sau đó buông Từ Tĩnh ra rồi một mạch kéo

Tô thị về phòng nghỉ ngơi. Ông đã ba ngày không ngủ, thật sự rất mệt.

Tô thị cũng hiểu được, không giãy dụa mà một đường đi theo Cố Tam về phòng hầu hạ Cố Tam nghỉ ngơi.

Từ Tình thấy cha cứ như vậy quăng nạng qua một bên thì bủi môi xem thường. Xong nạng cũng xoay người trở về viện nhỏ của mình.

Vừa vào phòng, Từ Tình liền bị một vòng ôm bao lấy từ phía sau, mùi hương quen thuộc xộc vào mũi làm Từ Tình ngừng dấy dụa. Nàng im lặng để cho người phía sau ôm mình. Nghe hơi thở đầy mệt mỏi của ai đó làm nàng có chút đau lòng. Cha của nàng ba ngày không ngủ, vậy cái người này cũng như vậy rồi. Từ Tình kéo rộng vòng ôm sau đó quay người lại. Thấy bộ dạng người mới tới này Từ Tình thở dài một hơi.

Tuy được tắm rửa chải chuốt, nhìn qua thật sự không thấy chút mệt mỏi nào, nhưng đôi mắt màu đỏ đầy tơ máu kia chứng minh tất cả. Không hiểu sao Từ Tình có chút tức giận.

“Chàng! Không nghỉ ngơi đi đến đây làm gì? Xem bộ dạng của chàng kia, mắt đầy tơ máu như vậy, muốn đến để hù ta sau?”

Giọng nói như tức giận nhưng lại mang theo đau lòng, đặc biệt là vì giọng nói trong suốt đặc trưng của con nít nên nghe vào tai có cảm giác khác khác, làm cho người nghe trong lòng giống như bị mèo cào. Hạo Uy không trả lời mà chỉ khom người tựa vào thân thể nhỏ của Từ Tình, mặt gục ở hõm cổ của nàng, hơi thở nóng hổi phả vào cổ Từ Tình làm nàng thoáng chút mất tự nhiên. Vì vậy nàng càng thêm tức giận. Từ Tình hùng hổ nói:

“Chàng ngay lập tức chạy trở về nghỉ ngơi cho ta, nếu không ta sẽ không thèm nhìn chàng nữa!”

Hạo Uy động động tay, hần thở sâu một hơi sau đó có chút vô lực nói:

“Tình nhi, nàng nhẫn tâm như vậy? Ba ngày không gặp nàng ta rất nhớ nàng, vừa xong công vụ ta liền chạy đến đây để gặp nàng, giờ ta không còn sức lực để đi nữa rồi, nàng đành lòng đuổi ta đi như vậy sao?”

Giọng Hạo Uy mang theo mệt mỏi, lại giống như uất ức. Từ Tình nghe xong cảm thấy có chút không biết làm sao. Nàng mắt nhìn ai kia thân thể cao muốn gấp đôi nàng lại tựa vào nàng giống như cần che chở như vậy thì liền mềm lòng. Đưa mắt nhìn căn phòng nhỏ của mình, sau đó động động môi mấy cái mới mở miệng nói:

“Chàng đó! Lần này ta bỏ qua cho chàng, nếu lần sau trong lúc mệt mỏi không nghỉ ngơi mà chạy đến đây ta nhất định bỏ mặt chàng!” Từ Tình nói tới đây liền dừng lại, có chút mất tự nhiên, nàng vờ ho khan vài tiếng sau đó mới lí nhí nói:

“Chàng còn không lại giường nằm nghỉ đi, chẳng lẽ để ta bế chàng sau?”

Hạo Uy đang gục trong hõm cổ của Từ Tình, hần nghĩ chắc chắn nàng sẽ nhanh đuổi hần trở về nghỉ ngơi, hoặc sẽ sai hạ nhân chuẩn bị một phòng khách cho hần nghỉ tạm. Tuy rằng không thích nhưng hần biết nếu không làm theo ý nàng nàng nhất định sẽ giận hần. Không nghĩ thế nhưng đang lúc rối rắm lại nghe được Từ Tình nói lại giường nằm. Phút chốc mắt hần sáng bừng. Sau đó giống như chạy nhanh kéo Từ Tình đến giường của nàng rồi tự nhiên nằm xuống.

Từ Tình vốn định để Hạo Uy nghỉ tạm trên giường của nàng, có lẽ khi yêu người ta thường ngu ngốc hơn, vì vậy Từ Tình quên mất ở phủ nàng còn có phòng khách, mà cũng nhờ như vậy Hạo Uy mới có cơ hội được nằm lên giường nhỏ của nàng. Chỉ là... Hạo Uy vừa nằm xuống xong liền kéo mạnh Từ Tình, Từ Tình bị kéo liền ngã nhào vào ngực Hạo Uy. Rất nhanh nàng đã bị ôm chặt.

Sau khi hoàn hồn, Từ Tình tức giận, nhưng nhìn thấy gương mặt tiêu tụy đầy mệt mỏi của ai đó lời muốn mắng lại không thể thốt ra. Nàng dấy dụa muốn thoát khỏi vòng ôm của Hạo Uy nhưng càng giãy vòng ôm càng siết chặt, gần đầu, liền nhìn thấy ánh mắt nhắm chặt của Hạo Uy. Cuối cùng Từ Tình đành chấp nhận. Được thôi, dù gì ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, nằm cạnh hần ngủ cũng không là gì quá lớn.

Nghĩ như vậy Từ Tình liền cựa quậy vài cái tìm thư thế thoải mái nhất nằm trong lòng Hạo Uy, rất nhanh nàng cũng thêm thiếp ngủ.

Đến khi hơi thở Từ Tình đều đều chứng tỏ nàng đã ngủ say thì cái người vốn đã ngủ từ trước bỗng dung mở mắt. Hạo Uy ôn nhu nhìn thân thể nhỏ bé trong lòng, hần cảm thấy như thế này thật là hạnh phúc, trống trải trong lòng giống như đã được lấp đầy, ngọt ngào, ấm áp.

Đưa tay chỉnh lại thân thể Từ Tình, sau đó hôn lên trán nàng, rồi xuống mắt, rồi xuống môi. Hạo Uy chỉ hôn lướt qua một cái rồi sau đó liền dừng lại. Hần cũng mệt rồi, cũng nên ngủ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 89: Cố Tam Trở Thành Đại Học Sĩ

(Đầu năm đăng chương mới, chúc các bạn đọc giả thích đọc truyện của Ni một năm mới an khang hạnh phúc, làm việc mọi chuyện đều thuận lợi. Phát lộc phát tài, và nhất là có được sức khỏe tốt.

Mong mọi người vẫn luôn nhớ ta, luôn thích ta và ủng hộ ta.

Yêu các bạn!

P/s: chương này dành tặng cho những bạn tết này không có về quê. Nếu có thời gian ta sẽ cố gắng viết tiếp và đăng lên cho các bạn.)

Một tháng sau!

Hôm nay sau khi thượng triều vừa xong, hoàng đế liền ban ra hai thánh chỉ. Thứ nhất hoàng đế sẽ ban phát cho mỗi huyện thành thôn trấn một món đồ, đó chính là cái chong chóng nước, là loại chong chóng có thể mang nước về cho đồng ruộng khi hạn hán. Đồng thời cũng sẽ cho người đi đến từng huyện thành để hướng dẫn cho dân chúng cách sử dụng và chế tạo loại chong chóng thần kỳ này.

Thánh chỉ thứ hai. Nước Đại Tề may mắn được ông trời chiếu cố nên đã tìm được một giếng lương thực hoàn toàn mới, loại lương thực mới này có thể ăn no chống đói, mà quan trọng nhất là có thể trồng trên đất khô, trên ruộng cạn. Và lần này hoàng đế sẽ phân phát giếng lương thực này cho toàn bộ dân chúng của nước Đại Tề. Ngoài ra còn có công văn hướng dẫn cách trồng loại lương thực này thật tường tận cho dân chúng. Loại lương thực này có tên là khoai lang.

Hai cái chiếu chỉ vừa ra, tất cả dân chúng trên nước đại tề liền ầm ầm chấn động. Nhất là ở những thôn trấn cách rất xa kinh thành. Bởi vì hoàng đế muốn giếng lương thực này được trao đến tận tay cho dân chúng nên trước khi đưa ra chiếu cáo ông đã cho người âm thầm vận chuyển lương thực đi đến những thôn trấn xa xôi kia. Vì vậy khi chiếu thư vừa ban, những người dân ở chỗ xa xôi kia cũng đồng thời nhận được giếng lương thực mới là khoai lang này.

Mà những người dân nghèo ở nơi xa xôi kia sau khi nhận được giếng khoai lang, và đã xác nhận được cái thứ bùn đất này có thể ăn và có thể trồng được thì mừng rỡ. Cả ngàn vạn người cứ như vậy vừa mừng vừa khóc mà quý mệnh xuống đất hướng về phía kinh thành mà vái lạy. Đối với thường dân bọn họ, mỗi ngày được ăn no đó chính là hạnh phúc.

Mà vì lần công hiến này của Cố Tam, nên niên hiệu của hoàng đế đã được lưu truyền vào sử sách, trở thành một trong những vị vua anh minh, ái quốc yêu dân.

Trở lại, sau khi hai chiếu thư vừa ra, hoàng đế lại một lần nữa ban ra một chiếu chỉ mới. Đó chính là tuyên dương vị quan tứ phẩm Cố Tam Sinh. Trong chiếu chỉ hoàng đế viết, ông thay mặt toàn dân Đại Tề tạ ơn Cố Tam Sinh đã có công trong việc hiến dâng loại lương thực mới cho đất nước, đồng thời cũng tuyên dương việc Cố Tam đã phát minh ra được cái chong chóng nước thần kỳ ra. Vì Cố Tam đã lập hai đại kỳ công, cho nên hoàng đế phá lệ ban thưởng cho Cố Tam. Thứ nhất, Cố Tam sẽ được thăng trực tiếp lên ba cấp bậc, sẽ chính thức trở thành nhất phẩm mệnh quan triều đình. Cũng đồng thời ban cho chức vị Đại Học Sĩ cho Cố Tam. Từ nay về sau Cố Tam sẽ đảm nhận công việc dạy học cho tất cả các hoàng tôn quý tộc ở kinh thành này. Sẽ có quyền xét thưởng ban cấp bậc và chức vụ cho những sĩ tử và những mệnh quan dưới tứ cấp.

Chiếu chỉ vừa ra, toàn bộ kinh thành liền ào ào nổi sóng. Còn náo nhiệt hơn khi hoàng đế ban bố hai chiếu chỉ lần trước. Phải biết lần ban chiếu thư này chính là trực tiếp có ảnh hưởng tới toàn bộ hoàng thân quý tộc trong nước đại tề này.

Cố Tam chỉ trong một tháng đã được thăng cấp cao bằng ngang với Lỗ thừa tướng, nhận được sự tin cậy của hoàng thượng. Phải biết rằng cái chức đại học sĩ không là gì, nhưng cái quyền hạn mà hoàng thượng ban cho Cố Tam lại cực kỳ trọng đại. Được quyền xét thưởng, được quyền ban bố cấp bậc và chức vụ cho sĩ tử? Điều đó có nghĩa từ nay về sau ai muốn thăng quan tiến chức đều phải thông qua sự đồng ý của Cố Tam! Có nghĩa từ nay về sau các sĩ tử thi đình thi hội muốn nhận được chức vụ gì đều hoàn toàn một tay Cố Tam ban bố?

Vì cái chiếu chỉ này, hầu như toàn bộ quan viên đại thần đều ào ào nổi sóng. Có người mừng vui, có người ngưỡng mộ, có người tức giận lại có người ghen tỵ. Mà cái tin tức này cũng làm cho Cố Phủ một phen nghiêng ngả.

Cố Tam sau khi tiếp thánh chỉ của hoàng thượng thì trầm mặt không nói không rằng, thái độ này tuyệt nhiên không hề có vui mừng như người ta tưởng tượng.

Sau khi tiến công công về, Cố Tam liền âm thầm nhốt mình trong thư phòng không chịu gặp ai. Hắn đang cực kỳ chán nản.

Từng làm nông dân, đối với hắn cái nguyện vọng khi làm quan là được vì bá tánh mà ra sức. Có thể làm công việc cứu trợ hay giữ một chức vụ tuần tra chẳng hạn. Hiện tại hoàng thượng lại ban cho hắn làm đại học sĩ, làm cái đó thì được gì chứ, mỗi ngày phải tiếp xúc với hoàng thân quốc thích, còn luôn bị họ giả dối nịnh bợ lấy lòng. Cố Tam hiện tại chính là cực kỳ chán nản.

Mà suy nghĩ của Cố Tam không một ai đoán được, ngay cả người luôn giỏi đoán ý là Từ Tĩnh cũng không đoán được. Vì thế, từ hôm nhận được chiếu chỉ tới nay đã gần một tuần, mà Cố Tam ngày nào cũng nhốt mình trong thư phòng không muốn gặp ai.

Chỉ là ở Cố phủ không khí cực kỳ căng thẳng thì bên ngoài lại náo loạn không ngừng. Có không ít quan viên đại thần đến đại điện dâng tấu muốn hoàng đế thu hồi chiếu chỉ vừa ban ra. Họ nói Cố Tam không đủ tư cách để làm đại học sĩ, còn nói Cố Tam không đủ minh mẫn để nhận chức vụ mà hoàng thượng ban cho.

Chỉ là hoàng đế sau khi nghe tấu xong cũng không có phản ứng gì, ông chỉ thần nhiên hỏi lại một câu:

“Đó là quyết định của trẫm, các khanh có ý kiến gì?”

Những quan viên dăng tấu lúc này chỉ có thể á khẩu không nói thành lời. Hoàng thượng đã nói như vậy, bọn họ làm sao có đủ can đảm mà phản đối đây?

Còn những bình dân bá tánh ở kinh thành và lân cận kinh thành sau khi biết được Cố Tam chính là người đã dâng tặng loại giống khoai lang cho bọn họ thì ùa nhau kéo đến trước cửa Cố Phủ quỳ xuống bái lạy tạ ơn, cửa phủ họ không vào được thì đứng ở bên ngoài quỳ lạy. Một ngày có tới hơn trăm người đến lạy tạ ơn.

Nhưng dù bên ngoài ồn ào thế nào, Cố Tam vẫn cứ trầm mặt tự nhốt mình trong phòng kín. Tô thị mấy hôm nay rất lo lắng, cuối cùng bà chỉ có thể để Từ Tĩnh mạnh bạo cho người phá cửa phòng.

Cửa phòng mở ra, chỉ thấy bộ dạng Cố Tam ngồi ngơ ngác trên ghế. Cả người giống như mất đi sức sống.

Từ Tĩnh bước vào phòng xong nàng liền đóng cửa lại không để người khác vào. Còn nàng thì chậm chậm đi đến trước mặt Cố Tam.

“Cha, có phải cha thất vọng khi hoàng thượng ban chức vị này cho cha?” Từ Tĩnh nghiêm cẩn hỏi.

Cố Tam nhẹ nhàng mí mắt, nhìn thấy Từ Tĩnh đến cũng không có vẻ ngạc nhiên. Ông chậm rãi lắc đầu, sau đó là gật đầu.

“Tĩnh Nhi, có phải cha vô dụng lắm không? Nên hoàng thượng mới không tin tưởng cha, mới không ban cho cha một chức vụ đảng hoàn? Đầu tiên là ghi chép ở Hàn Lâm Viện, kế đến, dù cha đã lập được đại công nhưng người lại chỉ ban cho cha một chức vụ hữu danh vô thực. Tĩnh Nhi, có phải cha là người vô năng hay không?”

Từ Tĩnh trầm mặt, xem ra nàng đã hiểu được suy nghĩ của cha nàng rồi. Cũng bởi vì thường xuyên trong phủ có chuyện đại sự gì nàng đều hay tự mình nghĩ ra cách giải quyết, bởi vậy đã làm cho cha mất đi tự tin vốn có của mình. Hiện nay hoàng thượng lại ban cho cha chức đại học sĩ, bên ngoài nhìn vào thì cảm thấy đó là một chức vụ thơm ngon béo bở, còn cha nàng thì lại nghĩ tiêu cực rằng bởi vì ông vô năng nên hoàng thượng mới ban cho ông một chức vụ ngồi không hưởng bổng lộc này.

Nghĩ ra được nguyên nhân, Từ Tĩnh liền thở phào một hơi, đồng thời cũng nhắc nhở mình đừng quá thường xuyên đứng ra giải quyết mọi chuyện gì nữa, nếu không sẽ làm cho cha nàng cảm giác rằng ông quá vô năng.

Từ Tĩnh nở nụ cười, sau đó chậm chậm ngồi xuống bên cạnh Cố Tam, vòng tay ôm cánh tay rắn chắc của Cố Tam tựa đầu vào đó. Rồi nàng chậm rãi nói:

“Cha, thì ra cha nghĩ như vậy nên mới... Cha, cha có biết không? So với mọi người cha là người rất tài, nếu không những bằng hữu của cha sẽ không tôn vinh và tin tưởng ở cha. Con biết cha là muốn có một chức vụ hữu dụng để có thể giúp đỡ bình dân bá tánh. Nhưng cha à, cha chỉ có một người, có lòng như thế nào thì sức lực cũng có hạn thôi. Cha cũng chỉ có thể thay bình dân bá tánh ở một nơi, chứ không thể phân thân ra khắp nước đại tề. Mà người xấu thì trên đời nhiều lắm, nếu cha ở chỗ này trị được người xấu thì người xấu ở chỗ khác không có cha họ lại tiếp tục hoành hành. Cha, cha chỉ mới nghĩ sơ qua về chức vụ mà hoàng thượng ban cho cha thôi phải không? Chớ nếu không tại sao cha không nhìn được ẩn ý mà hoàng thượng giấu trong đó.”

Từ Tĩnh nói tới đây thì nhấn mạnh hơn:

“Cha, con muốn nói là, hoàng thượng thật sự rất rất tin tưởng cha (tín nhiệm và tin tưởng), nếu không ngài cũng sẽ không ban cho cha chức vụ này!”

Cố Tam có chút tiêu hoá không kịp lời Từ Tĩnh nói, ông ngơ ngác nhìn Từ Tĩnh, chỉ là trong đôi mắt âm trầm dường như loé lên tia hi vọng.

Từ Tĩnh thấy cha mình như vậy liền đoán được ông đã động tâm, nàng cũng không kỳ kèo mà liền nói tiếp:

“Cha, cha có nhớ đoạn này không?” Từ Tĩnh hỏi sau đó chậm chậm đọc:

“Nhân chi sơ, Tính bản thiện.

Tính tương cận ; Tập tương viễn

Cầu bất giáo, Tính nãi thiên.

Giáo chi đạo, Quí dĩ chuyên :

Tích Mạnh mẫu, Trạch lân xử,

Từ bất học, Đoạn cơ trừ.

Đậu Yên-son Hữu nghĩa phương,

Giáo ngũ tử, Danh câu dương.

Dưỡng bất giáo, Phụ chi quá ;

Giáo bất nghiêm, Sư chi đạo.

Từ bất học, Phi sở nghi.

Ấu bất học, Lão hà vi ?

Ngọc bất trác, Bất thành khí,

Nhon bất học, Bất tri lý.

Vì nhon tử, Đương thiếu thi,

Thân sư hữu Tập lễ nghi.”

Giọng nói non nớt chậm chậm vang ra, một đoạn văn trong tam tự kinh mà bất cứ đứa trẻ nào học chữ cũng phải học thuộc đã được Từ Tĩnh chăm chăm đọc, mỗi câu mỗi chữ đều nhấn mạnh hoặc nhẹ nhàng, giọng điệu chậm rãi. Cũng là một đoạn văn nhưng qua giọng đọc của Từ Tĩnh đã làm cho người nghe sâu sắc cảm nhận được cái đại ý, cái ý nghĩa quan trọng của nó. Cố Tam nghe xong đôi mắt đang ảm đạm giống như cũng dần sáng sủa. Sau đó là đầy kỳ vọng mà nhìn từ Tĩnh. Cố Tam hỏi hộp hỏi:

“Tĩnh Nhi, ý của con là...?”

Thấy phản ứng của Cố Tam như vậy Từ Tĩnh liền nở nụ cười, nằng nghiêng thân thể một cái, sau đó là tựa vào lòng ngực của Cố Tam. Vui mặt vào áo Cố Tam Từ Tĩnh dùng giọng điệu chậm chậm kèm lo lắng nói:

“Cha, cha còn chưa hiểu ý của hoàng thượng sao? Hoàng thượng là muốn lấy cha làm gương, là tin tưởng vào nhân cách và năng lực của cha. Hoàng thượng muốn thông qua cha để đào tạo ra một lớp nhân tài mới. Cha, cha chỉ có một người, cho dù dốc toàn lực cũng không thể nào giúp hết được bình dân bá tánh. Nhưng nếu cha đào tạo ra nhiều người giống như cha, có phải dân chúng ở nước đại tề này đã được hồi sinh lần nữa?

Cha, Hoàng thượng cũng vì suy nghĩ như vậy nên mới ban cho cha chức vụ này. Là người tin tưởng vào cha mới giao cho cha cái quyền hạn lớn này. Chứ nếu người khác, con tin chắc hoàng thượng sẽ không đủ tin tưởng mà giao cho cái quyền hạn lớn lao như thế!”

Từ Tĩnh nói xong liền im lặng chờ đợi phản ứng của Cố Tam. Không để Từ Tĩnh đợi lâu, Cố Tam rất nhanh đã thông suốt.

Cả căn phòng vốn ảm đạm phúc chốc đã bừng bừng sức sống, Cố Tam rất nhanh đã ôm Từ Tĩnh đứng dậy, sau đó sai bước đi thẳng ra ngoài. Đúng vậy, ông đã nghĩ thông rồi, không ngờ hoàng thượng lại tin nhiệm ông như vậy. Nếu đã như vậy ông sẽ không phụ sự kỳ vọng của hoàng thượng. Ông sẽ cố gắng làm tốt cái chức vụ lớn lao này.

Và từ đó, ở toàn nước Đại Tề bắt đầu ra đời một vị đại học sĩ, cũng chính là người đã đào tạo ra hàng trăm anh tài cho đất nước, tên tuổi của ông cũng được ghi danh vào lịch sử và được truyền thừa đến muôn đời. Có điều cái này là về sau còn hiện tại. . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Xe Đạp

Từ một "quan viên tứ phẩm" không danh tiếng thoát một cái đã trở thành một "nhất phẩm đại thần". Cái sự biến đổi này quả thật đã làm cho người ta trở mặt. Nếu nói lúc đầu những vị quan viên triều thần đối với Cố Tam không mấy để tâm thì hiện tại Cố Tam đã trở thành người mà tất cả mọi người cần phải lấy lòng cùng kéo gần quan hệ.

Mà Cố Tam vẫn y như trước. Đối với những vị đại thần đã từng dâng tấu phản đối việc thăng chức của mình Cố Tam vẫn dùng một thái độ thân thiện giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cũng vào thời gian này Cố Phủ và phủ thừa tướng đã chính thức lui tới. Coi như công khai chuyện hôn sự của Từ Dục và Lỗ Ngọc Uyên. Chỉ là hôn lễ sẽ cử hành vào ngày 29 tháng 9 năm 1029. Có nghĩa là thêm một năm nữa Từ Dục đã có thể rước tân nương về.

....

Mọi việc cứ như vậy thuận lợi trôi qua, những kinh động mà Cố phủ đem đến cho người dân nước Đại Tề cũng dần chìm xuống. Chính là, sự việc mới yên lặng vài ngày thì Từ Tĩnh lại tạo ra oanh động mới.

Ở thời đại này việc đi lại và di chuyển vẫn luôn phụ thuộc vào xe ngựa hoặc xe lừa. Nhưng đó là đi xa, còn như di chuyển ở những nơi gần giống như từ viện này đến viện nọ ở trong phủ thì chỉ có thể tự túc đi bằng hai chân. Mà thời này đất rộng người thưa, đừng nói đi đâu xa, chỉ cần trong Cố phủ nhỏ nhỏ thôi, việc mỗi ngày đi từ viện này qua viện kia đã tốn rất nhiều thời gian của mọi người. Vì thế, trong một lúc ngờ ngẩn đi bộ Từ Tĩnh đã nảy ra ý tưởng

mới. Nàng muốn chế tạo xe đạp ở thời đại này..

Nghĩ là làm, Từ Tinh trong một thời gian ngắn đã tìm về mười người thợ mộc và thợ rèn. Sau đó bí mật đem bọn họ về An Cư thôn để bọn họ giúp nàng chế tạo xe.

Tuy rằng ở hiện đại nghề nghiệp của nàng hoàn toàn không có liên quan gì đến chế tạo lắp ráp này nọ. Nhưng nàng tin, nàng có thể ở cái thời này sản xuất ra chiếc xe đạp giống như nàng mong muốn.

Vì thế trong một đoạn thời gian, Từ Tinh hầu như luôn nhốt mình trong không gian rồi vẽ vẽ. Nàng vẽ rất rõ ràng, rất chi tiết từng cái từng cái bộ phận của chiếc xe. Sau đó là bản hướng dẫn ráp những phụ tùng đó vào thành chiếc xe.

Bởi vì Từ Tinh vẽ rất đẹp, rất chuẩn. Thế nên những người thợ mộc thợ rèn kia chỉ cần nhìn qua bản vẽ của nàng là có thể hiểu được ý của nàng, và dễ dàng chế tạo ra từng bộ phận của chiếc xe giống hệt ý nàng mong muốn.

Cứ như thế, trong vòng một tháng, bốn chiếc xe đạp đầu tiên ở thời đại này ra đời.

Đúng vậy, không phải một chiếc xe mà là bốn chiếc xe. Mà mỗi chiếc đều có một kiểu dáng riêng. Từ Tinh chính là dựa theo sinh hoạt, lối sống của con người mà chế tạo.

Kiểu xe thứ nhất, là loại xe hai bánh một người ngồi, có hình dáng nhỏ gọn, xe khá nhẹ đạp.. Nhưng loại xe này không dễ giữ được thăng bằng, phải luyện tập một thời gian mới có thể sử dụng được.

Loại thứ hai cũng là xe hai bánh, nhưng phía sau có gắn thêm một cái ghế nữa. Đó là xe hai người ngồi. so với chiếc xe một người ngồi thì trông nó hơi dài hơn một chút, vòng đạp cũng sẽ hơi nặng thêm một tí.

Loại xe thứ ba, loại xe này là Từ Tinh cố ý chế tạo dành riêng cho những người có bối phận cao, là những người có tuổi hoặc là những vị phu nhân chẳng hạn. Chiếc xe này chế theo kiểu xe ba bánh, bởi vì muốn giữ xe thăng bằng không bị ngã nên nhất định phải là ba bánh xe. Xong, phía trước là một cái ghế nhỏ dùng cho người ngồi đạp xe, còn phía sau là một cái ghế lớn, có chỗ dựa đằng hoàng. Nhìn sơ qua chiếc xe này trông rất khí khái và sang trọng. Nhưng khuyết điểm chính là nó khá nặng đạp. Nếu một người không có sức khỏe mà đạp chắc chắn sẽ không thể di chuyển được xa nổi.

Loại xe cuối cùng là loại xe dành riêng cho các tiểu thư thiên kim. Chiếc xe vẫn dùng ba bánh để giữ thăng bằng, xong, xe khá nhỏ gọn. Các cơ trục của bánh xe được làm nhẵn nhụi và khá công phu. Vì thế, tuy rằng xe ba bánh nhưng vòng đạp của xe lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với mấy chiếc xe trên.

Khi bốn chiếc xe hoàn thành, Từ Tinh liền trực tiếp mang về Cô Phủ cho cả nhà mình chiêm ngưỡng.

Mấy người Cô Tam cũng biết Từ Tinh trong thời gian qua đã làm gì, nhưng khi tận mắt nhìn thấy chiếc xe, cả một nhà gần như đã chấn kinh giống nhau.

Đầu tiên là Cô Tam, ông tò mò nhìn vào bốn chiếc xe kỳ quái trước mắt, sau đó mang theo ánh mắt nghi ngờ nhìn Từ Tinh. Mỗi mấp máy, Cô Tam nhướn mày hỏi:

“Tinh nhi, đây là...?”

Từ Tinh cười, cô lắc lắc mông nhỏ đi đến chỗ bốn chiếc xe, sau đó thuần thục leo lên xe, chuẩn bị biểu diễn một màn chạy xe đạp cho cả nhà xem.

Từ Tinh chọn đó là chiếc xe hai bánh một người ngồi. Nàng ngồi lên yên xe, sau đó để chân phải lên bàn đạp rồi lấy thế đạp mạnh một cái. Theo lực đạp của Từ Tinh chiếc xe nhanh chóng lạng bánh. Từ Tinh thuận theo vòng quay mà để chân trái lên bàn đạp còn lại rồi đạp xe.

Chiếc xe di chuyển rất nhanh, Từ Tinh điều khiển nó thuần thục chạy thẳng về phía trước, sau đó quẹo bên phải, rồi quẹo bên trái. Cuối cùng thì đạp xe chạy theo hình vòng tròn xung quanh mọi người. Thái độ thông dong, nhàn tăn.

Mọi người nhìn thấy một màn như vậy thì đồng loạt“Oa!...” lên.

Từ Diệc còn rất khoa trương, hấn nhảy căng lên rồi dùng khinh công chạy theo phía sau chiếc xe của Từ Tinh. Một bộ dạng giống như có lửa dưới chân. Vừa chạy miệng vừa không ngừng mà hô to.

“Oa... tiểu muội, muội thật sự kinh người, oa... ca cho tới bây giờ còn chưa thấy qua có người không dùng khinh công mà lại có tốc độ nhanh như vậy. Tiểu muội... muội quả nhiên... quả nhiên là...” Từ Diệc âm ức không biết dùng từ nào để diễn tả.

Tiểu ngũ cũng chớp mắt lia lia, gương mặt đỏ bừng đầy kinh ngạc, trương miệng “OA!... OA!...” không ngừng.

Từ Dục, Từ Nương, Tô thị cũng bị một màn của Từ Tinh làm cho kinh sợ. Đối với bọn họ, chiếc xe đạp mà Từ Tinh chế tạo này thật sự là kỳ lạ vượt ngoài sức tưởng tượng của mình.

Biểu diễn xe đạp một hồi, chờ đợi cả nhà nhìn đủ Từ Tinh liền ngừng xe cười nói:

“Cha, nương!...Đây là xe đạp, là chiếc xe dựa vào lực đạp bàn chân mà di chuyển. Tốc độ của nó mọi người đều nhìn thấy rồi đấy, rất là nhanh. Cha, Nương! Con dự tính chúng ta sẽ mở ra một phân xưởng dùng để sản xuất xe đạp này, sau đó sẽ bán nó ra ngoài. Con tin, ta có thể nhờ vào nó mà kiếm

được một số bạc lớn. Mà số bạc đó sẽ dùng để quyên góp hoặc cứu trợ cho dân chúng. Cha, cha thấy như vậy có được không?”

Từ Tĩnh nói xong liền nhìn Cố Tam chờ ông phản ứng. Nhưng Cố Tam giống như còn chưa tiêu hoá kịp những gì mình nhìn thấy. Đôi mắt ông lúc này có chút mờ mịt cùng trầm ngâm. Qua một lúc lâu ông mới có phản ứng.

Cố Tam xoay người, hai tay ôm lấy Từ Tĩnh bế nàng lên cao, sau đó xoay nàng một vòng tròn mới ôm vào ngực vỗ vỗ lưng nàng đầy sủng nịnh, Cố Tam nói:

“Con gái nói sao thì chính là như vậy, cha rất đồng ý với kế hoạch này.” Sau đó Cố Tam quay đầu đối với mấy người Từ Dục vẫn còn đang loay hoay đây tò mò đi xung quanh bốn chiếc xe đạp cười hỏi “Dục Nhi, Diệc Nhi, Tiểu Ngũ, các con có ý kiến gì hay không?”

Mấy người Từ Dục lúc này mới giống như vừa tỉnh mộng. Từ Dục phản ứng đầu tiên. Hắn gật đầu hai cái nghiêm túc nói:

“Thưa cha, con cảm thấy ý tưởng này của tiểu muội là rất tốt. Thời gian này chúng ta bị thiếu bạc nên cảm thấy bị bó tay bó chân rất nhiều trong việc giúp đỡ mọi người. Nếu thông qua việc này chúng ta thu được bạc thì chính là việc tốt. Con nghĩ đến, chúng ta còn có thể đi nhiều nơi khác mở thêm cửa hàng để bán”

Không hổ là Từ Dục, càng ngày càng chín chắn, trông rộng nghĩ xa. Từ Tĩnh nghe Từ Dục nói liền âm thầm gật đầu tán thưởng. Đứa nhỏ này, xem ra đã trưởng thành rồi.

Từ Diệc và Tiểu Ngũ cũng gật đầu lia lịa nói “Con cũng nghĩ vậy!”

Cứ như vậy việc này liền được thông qua. Nhưng vì lần đầu tiên chế tạo được một món đồ tốt, Cố Tam là quan đại thần, dĩ nhiên không thể bỏ qua được một hồi bài kiến hoàng đế. Mà vì như vậy, bốn chiếc xe đạp của Từ Tĩnh lại một lần nữa tạo ra oanh động khắp hoàng cung. Phải nói là oanh động khắp nước Đại Tề.

Chính là so với phản ứng của mấy người Cố Tam, năng lực chịu đựng của hoàng đế và các quan viên đại thần so ra kém rất nhiều. Một người so với một người điều một bộ dạng xấu hổ hình tượng.

Hoàng đế vì muốn để cho các thần tử có cơ hội chiêm ngưỡng đồ tốt nên đã mở một buổi yến tiệc tại ngự hoa viên trong hoàng cung để mọi người cùng nhau chiêm ngưỡng. Cũng đồng thời nói sẽ để cho Cố Tam toàn quyền trong việc chế tạo xe đạp bán ra bên ngoài. Điều này có nghĩa mọi người sau này cho dù biết cách chế tạo xe đạp thì vẫn không được phép mở cửa hàng bán xe đạp. Chính là khắp nước Đại Tề này, ngoại trừ người của Cố Tam, không ai được phép tranh dành việc kinh doanh này của Cố Phủ.

Mà những quan viên đại thần kia nghe được thánh chỉ của hoàng đế xong thì hai mặt nhìn nhau, trong lòng mọi người đều có điều suy nghĩ riêng. Nhưng bọn họ cũng không suy nghĩ được lâu vì bị chiếc xe đạp trước mặt này cuốn hút.

Các quan viên đại thần sau khi nhìn thấy chiếc xe đạp thì khỏi phải nói họ kích động tới cỡ nào. Chưa đầy nửa ngày, tin tức Cố Phủ chế tạo ra chiếc xe đạp đã lan ra khắp kinh thành. Mà Cố Phủ liền tiếp nhiều ngày nay đã phải bận túi bụi vì tiếp khách đến đặt cọc tiền mua những chiếc xe đạp kia.

Cũng là trong vòng một tuần này, khắp kinh thành mọi người đều có cơ hội được tận mắt nhìn thấy những chiếc xe đạp trong lời đồn kia.

Từ Tĩnh vì muốn quảng bá xe đạp của mình nên mấy ngày nay lệnh cho mấy người Hộ Phong đạp xe dạo vài vòng ở kinh thành. Vì thế, lúc đầu là quan viên đại thần còn hiện tại là thương dân đến bá tánh. Chỉ cần nhà nào có điều kiện đều tranh nhau chạy đến Cố Phủ với ý muốn sẽ mua được chiếc xe đạp mang về.

Từ Tĩnh dĩ nhiên đã đoán trước được chuyện này, cho nên từ sớm nàng đã âm thầm mở ra một phân xưởng sản xuất xe đạp ở An Cư thôn rồi. Chỉ là nhân công vẫn còn không đủ. Cho nên hiện tại trước công Cố Phủ và An Cư thôn mọi người liền nhìn thấy một bảng tuyển nhân công.

Việc quản lý này nọ Từ Tĩnh liền giao hết cho Hộ Tỷ và Hộ Phong làm. Hộ Phong và Hộ Tỷ bây giờ chính là hai người quản lý phân xưởng sản xuất xe đạp của Cố Phủ.

Mọi việc cũng từ từ đi vào quỹ đạo. Sự việc oanh động lần này của Cố Phủ cũng ảnh hưởng rất nhiều đến nước Đại Tề.

Đầu tháng 10, nước Đại Tề nhận được phong hàm xin đi sứ của bốn nước láng giềng. Mọi người không ai nghĩ đến, việc đi sứ lần này nguyên nhân lại chính là vì mấy chiếc xe đạp và cái chong chóng nước.

Ngày 20 tháng 11 năm 1028. Nước Đại Tề mọi người háo hức tất bật chuẩn bị cung nghênh sứ thần của các nước láng giềng.

Chỉ là mọi người không nghĩ tới, lần đi sứ này của các nước khác đã trực tiếp làm cho nước Đại Tề tổn thất rất nhiều mạng người. Quan trọng nhất là trong đó lại có người trong lòng của nhị hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

Trong căn phòng trọ cách kinh thành mấy trăm dặm. Một lão hoà thượng đang ngồi tọa thiền, mắt khép hờ, miệng lẩm bẩm niệm kinh. Bỗng nhiên thân thể lão run rẩy mất trọn to đẫy kinh sợ.

Hít sâu một hơi cố gắng đè nén lại tâm tình, qua một hồi lão hoà thượng thở ra một hơi đầy bất lực. Mắt di chuyển về phía giữa phòng. Ở đó có một tiểu tăng đang gục vào bàn ngủ gật.

Lão hoà thượng im lặng nhìn thật sâu vào tiểu tăng kia, trong mắt hiện rõ giận giữ. Một lúc sau... giống như quyết tâm cái gì, lão bước nhanh xuống giường, đi về phía tủ ở đầu giường lôi ra một bao tay nài cũ. Lão chần chờ một lúc sau đó cầm tay nài khoát lên vai dứt khoát đi thẳng ra ngoài. Giữa bóng tối mênh mông, bóng dáng lão hoà thượng rất nhanh mất hút.

.....

Ngày 5 tháng 12 năm 1028 các con đường lớn ở kinh thành trải đầy thảm đỏ, đó là phong tục của ở đây. Đón tiếp sứ thần đều phải trải thảm đỏ, nó tượng trưng cho sự tôn trọng và hoà hảo giữa các nước với nhau.

Trong căn phòng đặc biệt ở lầu ba từ lâu trên con đường này, Từ Tĩnh vừa ăn trái cây vừa ló đầu ra bên ngoài nhìn xuống dưới. Miệng chặc!..chặc!... liên hồi.

Từ Nương, Từ Dục, Từ Diệc và Tiểu Ngũ ngồi một bên nhìn thấy biểu cảm của nàng như vậy thì khó hiểu. Mở miệng hỏi, thế nhưng lại nghe câu trả lời làm cho bốn người dõng dạc cười.

“Ai nha, ca, ca không thấy trái lựu như vậy rất uống hả? Lựu đẹp như vậy lại đem đi lột đường. Này này, lấy một đoạn bán đi cũng được một khoản tiền nha. Ca, nếu không khi đón sứ giả xong chúng ta xin hoàng thượng đồng lựu này đi. Đi giặt sạch sau đó bán lại. Nga... còn có thể thu vào một đồng bạc đó.”

Mấy người Từ Dục bắt đầu dĩ nhiên nhau, cảm thấy tiểu muội thông minh của bọn họ hiện tại rất giống như một cái tiểu tham tiền.

Tiểu Ngũ sắc cười chỉ vào Từ Tĩnh khoa trương nói:

“Tiểu tỷ, tỷ cũng không cần đem bán nga. Này lựu cần phải giữ lại để sau này trái đường rước dâu nga. Tỷ bây giờ đem bán, mai mốt đến khi Hạo Uy ca cưới tỷ lại phải tốn một đồng tiền mua lựu đỏ. Chặc... kia không phải tỷ lại lỗ vốn sao?”

Từ Tĩnh mím môi tròn mắt nhìn Tiểu Ngũ. Nàng bực nha, vì cái gì tên tiểu tử này cứ đem Hạo Uy ra chọc nàng? Hừ... được lắm tiểu tử thôi.

Từ Tĩnh háng giọng làm bộ gật gù thờ dài nói:

“Ai..zz... Này, đúng là nên giữ lại nha, dù sao Tiểu Ý cũng mau lớn như vậy, biết đâu còn có thể dùng được a”

Tiểu Ngũ gương mặt cứng lại, biểu tình méo mó khó xem, trong bụng lại ai oán. Tiểu tỷ càng ngày càng...

Từ Tĩnh há hê nhìn gương mặt vụn vụn của Tiểu Ngũ. Cho chưa, dám chọc nàng.

Từ Nương nhìn thấy hai người họ không có việc gì cũng nháo lên thì mỉm cười mở miệng giúp vui:

“Được rồi, hai người các ngươi cứ thích nháo. Tiểu muội, ngũ đệ dù sao cũng là đáng nam nhi. Muội đó, đừng có ức hiếp đệ ấy.”

Mặc dù lời nói là bênh vực Tiểu Ngũ nhưng ánh mắt của Từ Nương lại trái ngược hoàn toàn. Nhất là cái giọng kia, rõ ràng cũng là muốn trêu chọc Tiểu Ngũ.

Cái này phải nói đến thời gian trước, hôm đó là lễ hội hoa đăng. Lúc ấy Từ Dục dẫn theo Từ Nương, Từ Tình, Tiểu Ngũ đi xem thả đèn. Đi cùng còn có mấy người bằng hữu của Từ Dục, mà mấy người bằng hữu đó cũng dẫn theo các đệ muội của mình. Chính là lúc đó, khi lễ hội thả đèn vừa bắt đầu thì người xô ta đẩy, xô đẩy một hồi liền làm mấy người Từ Tình bị tách ra. Tuy rất nhanh đã họp lại được nhưng mà lúc đó Tiểu Ngũ và Tiểu Ý muội muội của Tổng Nham không thấy. Mọi người một phen cuống cuống đi tìm. Kết quả nhìn thấy Tiểu Ngũ rất ra dáng nam nhi đứng ở một góc đường che chở cho Tiểu Ý, còn nói cái gì “có huynh ở đây muội đừng sợ, huynh sẽ bảo vệ muội”

Tuy biết lúc đó Tiểu Ngũ nói vậy chỉ vì trấn an tiểu cô nương kia, nhưng mà mấy người Từ Tình lại lấy chuyện đó ra trêu chọc Tiểu Ngũ một hồi.

Tiểu Ngũ mím môi ai oán nhìn mấy người Từ Nương Từ Dục, sao đó ngoảnh mặt một bộ dạng không thèm để ý.

Thấy Tiểu Ngũ như vậy mấy người Từ Tình liền cười ha ha một tiếng. Thật sự còn mắc cỡ.

Lại nói lúc này đây, từ khi chiếc xe đạp của Từ Tình được bán ra ngoài thì ở kinh thành mọi người giống như cùng thống nhất mà dùng nó để di chuyển. Nhất là các vị tiểu thư công tử. Trên các con đường ở kinh thành hiện nay sẽ không quá xa lạ với những chiếc xe đạp chạy phẳng phăng nữa. Ở mấy cái trường học sách còn xây hẳn một nơi để dành riêng để đậu xe của các học trò.

Từ trên cao nhìn xuống, Từ Tình nhìn thấy một màn như vậy: Một nhóm người gồm công tử tiểu thư chừng mười mấy người đang cùng nhau đạp xe đạp đi về phía tửu lầu chỗ Từ Tình. Các tiểu thư thì đạp xe ba bánh, các công tử thì đạp xe hai bánh. Đi phía sau bọn họ là một đám thiếp thân thị vệ và nha hoàn. Chính là mấy vị công tử tiểu thư thì ở phía trước như đạp xe, còn các thị vệ và nha hoàn ở phía sau thì hót hải túm ống quần chạy theo, nhìn hình ảnh ấy thật sự còn rất thú vị.

Nhóm người đó chính là bằng hữu của Từ Dục, Từ Diệc và Từ Nương, hôm nay là bọn họ đã hẹn nhau đến tửu lầu này để ngắm nhìn đoàn sứ giả.

Từ Tình bỗng dưng cười cười nháy mắt với Tiểu Ngũ.

“Tiểu đệ, Tiểu Ý đã đến rồi, mau lên, một đại nam nhân thì phải ra ngoài đón a.”

Nghe Từ Tình trêu Tiểu Ngũ, Từ Dục liền nhón người nhìn xuống phía dưới. Thấy là bằng hữu của mình tới, Từ Dục liền thu lại biểu cảm đùa cợt, thay vào đó là thái độ nghiêm túc. Từ Dục đứng lên kéo Từ Tình qua. Hắn cẩn thận giúp Từ Tình sửa sang lại quần áo và tóc cho chỉnh tề ngay ngắn.

Từ Dục là như vậy. Ở trong nhà tiểu muội của hắn muốn thế nào liền thế nào. Nhưng có người ngoài hắn liền không muốn tiểu muội có cái gì không ổn. Hắn không muốn người khác đánh giá không tốt tiểu muội của mình.

“Muội đó, có người ngoài ở đây thì đừng có trêu ghẹo tiểu đệ, nếu không còn không biết nháo thành cái gì” Từ Dục răn dạy.

Từ Tình cười híp mắt gật đầu với Từ Dục, sau đó đảo mắt nhìn tiểu Ngũ một cái, giống như cố tình nói cho hắn biết. Tạm thời bỏ qua cho đệ.

Chừng một khắc sau cửa phòng bị gõ, Từ Dục và Từ Diệc bước nhanh tới mở cửa đón những người kia vào.

Một đám người bước vào, trước cùng Từ Dục và Từ Diệc hàn huyên vài câu, sau thì tụ lại cùng ngồi xuống bàn lớn trò chuyện. Mà mấy lúc thế này Từ Tình rất ra dáng tiểu ngoan ngoãn. Ai nói liền nói, còn nâng thì ngồi một chỗ ngốc ngốc nghe mọi người trò chuyện.

Lại nói, Từ Tình tuy lớn hơn Tiểu Ngũ và Tiểu Ý, nhưng thân hình của nàng lại vẫn là một bộ dạng bé con. Nhìn một vòng trong phòng, ngược lại Từ Tình càng giống tiểu nhân nhi nhỏ tuổi nhất.

Mọi người tụm lại truyện trò, nội dung chủ yếu vẫn là liên quan đến mấy đoàn sứ giả.

Tổng Ngâm bằng hữu của Tử Dục nói:

“Ta nghe cha nói, lần sứ này sứ thần các nước đều là hoàng thân quý tộc (ý nói đều là người hoàng tộc) đấy. Ta còn nghe nói nước Đại Hải đi sứ là Tam hoàng tử đó. Chính là người mà thiên hạ đồn đãi ba tuổi thuộc lão tam tự kinh, năm tuổi liền biết làm thơ về tranh đấy. Không ngờ những nước kia lần này lại long trọng, lại có tâm như vậy. Cha ta nói, nước Đại Tề của chúng ta lần này có thể nói làngangcao đầu trước các nước khác!”

Lục Nhâm cũng gật gù: “Đúng vậy, còn không phải sao. Cổ đại thức (ý nói Cổ Tam) lần này chế tạo ra những cái kia, đừng nói đầu xa, chính là ta cũng cực kỳ khiếp sợ. Lần này các nước khác đi sứ còn không phải vì những món đồ Cổ Đại thức vừa phát minh.”

Tử Hải con trai của Lễ Bộ thị lang cũng nói: “Cha ta hai hôm trước truyền tin về. Mỗi đoàn sứ thần lần này đến còn mang theo cả trăm rương lễ vật đấy, nhìn sơ qua, mỗi một rương đều là kỳ trân dị bảo. Ta đoán bọn họ là muốn dùng lễ vật đó đổi lấy bản thiết kế của Cổ thức.”

“Còn không phải sao. Trên đời đâu phải ai cũng có thể nghĩ ra được cách chế tạo những thứ kia. Người nói, có phải hay không từ khi có xe đạp chúng ta đỡ phiền rất nhiều. Hiện tại mỗi ngày trong phủ ta muốn đi vắng an ông nội cũng không mất nhiều thời gian như trước nữa. Một ngày còn chạy bốn năm lần qua viện ông nội ta đấy! Vậy mới nói, mấy chiếc xe đạp thế này không phải chính là bảo vật sao. Bởi vậy bọn họ sao có thể không dùng bảo vật đem đến đổi được?” Một người khác cũng mở miệng nói.

Tử Tinh triệt để im lặng, này không phải nàng không muốn nói mà là nàng không biết phải nói cái gì. Từ khi chiếc xe đạp được công khai bán ra thì liền như vậy, cứ hề hội tụ lại bọn họ liền lôi xe đạp ra bàn này nói nọ. Mới đầu nghe xong nàng còn thấy ngượng ngùng cùng xấu hổ vì mình chỉ sao chép lại trí tuệ của người khác chứ thật sự không phải tự bản thân nghĩ ra. Nhưng nghe riết thành quen, nàng hiện tại có thể thân nhiên ngồi ăn vặt mà nghe người khác tán dương về chiếc xe đạp này. Coi như cũng may mắn, nàng không có ra mặt trong chuyện chế tạo xe lần này, nếu không còn không biết sẽ thành cái bộ dạng gì.

Mấy người Tử Dục cũng biểu tình y hệt. Nghe lời tán dương này họ riết thành quen, mặt không đỏ, tim không đập. Cứ thân nhiên giống như không liên quan tới mình. Mà thái độ không liên quan này của mấy người Tử Tinh lại làm cho mấy người kia càng thêm ngưỡng mộ.

Trong lúc mọi người náo nhiệt bàn tán về các sứ thần thì lúc này liền nghe được từ xa có âm thanh kèn trống và tiếng vó ngựa “rầm rập!.. rầm rập!...”

Tử Tinh mất vút sáng chạy nhanh qua cửa sổ lộ đầu nhìn xuống. Không bao lâu liền thấy từ xa có một đoàn người ngựa chiêng trống dẫn đầu đi về phía hoàng cung.

Nhìn thấy đoàn sứ giả tới, Tử Dục rất nhanh kéo Tử Tinh vào, sau đó buồn bức màn che lại để nàng đứng trong màn nhìn ra. Ánh mắt nghiêm khắc Tử Dục nói:

“Các muội nhớ không được lộ mặt ra ngoài. Nếu để sứ thần nhìn thấy sẽ không tốt. Lỡ như trong đó có người có ý gì đó với các muội liền sẽ sinh rắc rối. Đoàn sứ lần này đều là hoàng thân quốc thích, nếu có cái gì, chịu thiệt chính là chúng ta”

Tử Dục nói xong ánh mắt chuyển qua những người có mặt trong phòng. Ý là nói cho tất cả những cô nương có mặt ở đây nghe.

Tử Dục đây là sợ mấy cô nương bị những người sứ thần nhìn trúng. Phải biết, đi sứ lần này là hoàng thân quốc thích, địa vị rất không tầm thường. Nếu bọn họ mở miệng xin người, này không phải làm hoàng thượng khó xử sao? Cũng không thể vì một vài cô nương lại ảnh hưởng tới giao hảo của hai nước. Mà như vậy, các cô nương bị sứ thần nhìn trúng chẳng phải chính mệnh đi theo sứ thần về nước của họ?

Đừng nói Tử Dục lo xa, thật ra hẳn có suy nghĩ này là rất đúng. Sự việc sứ thần nhìn trúng cô nương của nước khác và xin mang theo về nước không phải chưa từng xảy ra.

Nghe Tử Dục nhắc nhở, các cô nương liền có chút sợ hãi, một đám bốn năm người gật đầu rầm rập. Mấy người bằng hữu của Tử Dục cũng nhanh chóng bước tới cửa sổ buông rèm che lại.

Đoàn sứ thần từ từ đi đến. Phía trước là hai hàng thị vệ, vài người cầm chiêng, vài người đeo trống. Chiêng trống gõ đều đều vang vọng khắp nơi. Phía sau là một hàng dài thị vệ cưỡi ngựa, kế đến là xe ngựa. Có tổng cộng năm đoàn. Đoàn đi đầu là người của nước Đại Tề, chính là nhóm người đi đón sứ

thần mấy ngày trước. Mấy đoàn phía sau lần lượt là Đại Nam, Đại Bắc, Đại Hải, Đại Bình. Mỗi một nước đều có lá cờ riêng và màu trang phục binh sĩ riêng.

Hai bên đường đứng rất nhiều người, bọn họ đến chính là vì muốn ngắm xem đoàn sứ giả. Người người chen lấn, nếu không phải có hàng binh sĩ đứng làm hàng rào chắn lại có lẽ đám người kia đã xông ra đường phía bên trong thăm dò.

Mà trong đám đông đó có không ít các cô nương trẻ tuổi, có vẻ bọn họ không có lo lắng sợ bị sứ thần nhìn trộm, hoặc có khi bọn họ cũng không nghĩ được những vấn đề sâu xa này.

Nhìn một đoàn người rộn rã hùng hăng khí thế bên dưới, lại thêm bốn đoàn sứ giả và những trường ngựa vật kéo dài trăm dặm (1 dặm ~ 1,609 km, 100 dặm ~ 160,9 km, quá trời xa luôn *o*) Từ Tinh tròn mắt hít sâu một hơi. “Này.. cái này cũng quá khí thế đi.”

Từ Tinh vừa sợ hãi than xong thì bắt đầu nghĩ đến. Kìa nhiều người như vậy, cái thảm... chẳng phải sẽ bị rách nát hết sao?

Nếu mấy người Từ Dục mà biết suy nghĩ của Từ tinh lần này nhất định sẽ cốc đầu nàng một cái. Lúc này mà nàng còn có thể nghĩ đến cái thảm kia.

Đoàn người rất đông, nối đuôi nhau kéo dài hơn trăm dặm. Mấy người Từ Tinh đứng xem một buổi rất lâu mà đoàn sứ giả vẫn chưa thấy cuối.

Từ Tinh xoa xoa cái cổ mỏi nhừ của mình, sau đó chậm chậm trở về bàn nhỏ ngồi xuống uống trà ăn bánh.

Từ Dục thấy Từ Tinh không xem thì hẳn cũng không xem nữa. Hắn đi theo ngồi phía sau Từ Tinh giúp nàng xoa xoa cổ nhỏ. Từ Tinh được xoa thì rất ngoan ngoãn tựa vào Từ Dục rồi thoải mái nhếch môi cười.

Thấy Từ Tinh một bộ dạng mèo lười, Từ Dục cười đầy sùng nịnh. Nâng tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Từ Dục ích kỷ nghĩ, nếu tiểu muội cứ nhỏ như vậy hoài thì tốt biết mấy. (ôi trời ơi... nàng mà nhỏ hoài chắc ta sẽ bị mấy bạn độc giả ném đá quá)

.....

Đón tiếp sứ thần đương nhiên phải tổ chức yến tiệc. Đây yến tiệc chính là liên tục ba ngày trời. Mà mấy yến tiệc đón sứ giả thế này chỉ cho phép nam nhân tham dự, những phụ nhân và thiên kim không được phép tham gia.

Mấy ngày này Cố Tam vẫn luôn trụ lại ở hoàng cung để hỗ trợ hoàng đế đón tiếp sứ thần. Lần này ước chừng phải gần một tháng bốn sứ đoàn kia mới rời đi. Nói là muốn được đi thăm thú nước Đại Tề. Mà mấy vị quan đại thần giống như Cố Tam chính là những người đứng ra dẫn dắt các sứ thần đi tham quan.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cố Từ Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Sứ Giả Nước Đại Hải (1)

Trong căn phòng dành cho sứ thần của nước Đại Hải, một nam tử tuổi chừng mười tám mười chín ngồi tựa lưng vào ghế, thông dong gõ gõ mặt bàn. Ánh mắt loe loe lộ ra một tia tính toán. Người này chính là sứ giả nước Đại Hải – Thiên Dục tam hoàng tử.

Trước mặt Thiên Dục là ba người hắc y đang quỳ. Trang phục của họ có phần đặc biệt hơn những hắc y khác. Khăn đen phủ kín mặt, chỉ chừa một đôi mắt. Nếu để Từ Tinh nhìn thấy nhất định sẽ thốt lên tiếng “Nin-ja”.

Một trong ba người hắc y kia cung kính mở miệng nói:

“Chủ tử, đã tìm được Nhâm Hải đại sư (tên thay đổi vì vị đại sư này có ba pháp hiệu). Ngài ấy hiện đang ở phòng trọ ngoài hoàng cung”

Thiên Dực hí mắt hỏi:

“Ngươi có hỏi ông ta về sự việc lần này là như thế nào không? Có tra được vị kia là người nào hay không?”

“Bẩm chủ tử, thuộc hạ đã hỏi qua, Nhâm Hải đại sư nói ông vẫn không biết được người kia là người nào!” Giọng nói Hắc Y kèm theo một chút run rẩy sợ hãi.

Quả nhiên, Thiên Dực nghe xong liền “Rầm!...” một cái đánh xuống. Cái bàn cứng rắn nguyên vẹn cứ như vậy gãy đổ làm đôi. Hắc nhếch môi cười lạnh:

“Không biết? Là ông ta không biết hay là ông ta không muốn nói? Hừ... đừng tưởng ta không biết thời gian qua ông ta đã làm cái gì rồi. Đi!... đi hỏi ông ấy có phải hay không muốn cầm đầu cái nước nhỏ bé này.”

Hắc y nghe thấy Thiên Dực ra lệnh liền hô “tuân lệnh” một tiếng rồi nhanh chóng rời khỏi, tốc độ kia so với những người ám vệ của Hạo Uy có thể nói nhanh hơn không chỉ một phần.

Hắc y vừa rời đi, hiện tại trong phòng còn hai người khác. Thiên Dực ánh mắt băng lãnh nhìn hai hắc y còn lại môi nhếch nhẹ, một tiếng nói lạnh lẽo vang lên:

“Như thế nào?”

Một trong hai tên hắc y ở bên phải vội vàng nói:

“Bẩm chủ tử, đã tra được, người chế tạo ra chong chóng nước và xe đạp thực chất không phải là Cố đại nhân mà là khuê nữ của ngài ấy, là Tử Tinh tú tiểu thư.”

Thiên Dực nhíu mày, ánh mắt nghi hoặc liếc nhìn tên hắc y nhân vừa rời. “Ngươi nói tứ tiểu thư? Chính là vị tiểu cô nương kia?... là cái tiểu bé con sáu bảy tuổi?”

Hắc y nhân cung kính nói: “Chủ nhân, Tử Tinh tiểu thư không phải sáu bảy tuổi mà chính xác là mười một tuổi. Thuộc hạ điều tra được vị tứ tiểu thư này bởi vì lúc nhỏ không được chăm sóc kỹ nên sinh ra bệnh căn làm cho nàng chậm lớn. Nhưng tuổi thật cũng là 11 tuổi.”

Hắc y nói xong liền làm bầm suy nghĩ. Cái này hắn cũng mới tra được thôi. Lúc trước có tra nhưng tra không ra nổi, bởi vì khắp kinh thành hầu như không mấy người biết được tuổi thật của tiểu cô nương kia. vì thấy nàng nhỏ nhắn nên mọi người cho là nàng ta mới sáu bảy tuổi. Lần này tra ra, cái tiểu phân nộn kia cư nhiên đã 11 tuổi rồi. Chuyện này cũng làm cho hắn có chút không thể tin nổi. Càng khó tin hơn là, mới mười tuổi đầu tiểu cô nương thế nhưng lại làm ra nhiều chuyện kinh thiên động địa. Mỗi một việc nàng ta làm đều khiến nhân loại phải khiếp sợ ngẩng đầu nhìn. Hắn nghi ngờ, có lẽ nàng ta đã bái được một vị cao nhân nào đó làm sư phụ.

Thiên Dực nghe hắc y nói cũng có chút kinh ngạc, nhưng trong mắt lại loé lên sự tà ác.

“Tốt lắm, đi tra cho ta, nhất định phải tra hết những thứ có liên quan tới nha đầu kia. Nhất là nàng đã gặp ai, ở đâu, làm gì. Tra thêm sở thích của nàng là gì. Sẵn tiện tạo một cơ hội, ta... muốn được gặp nha đầu đó”

“Tuân lệnh chủ nhân!...” Hắc Y nhân hô một tiếng rồi rời khỏi. Tốc độ so với người vừa rời còn tính nhanh hơn.

“Còn ngươi, đã tra được cái gì không?” Thiên Dực mặt lạnh nhìn tên hắc y còn lại.

“Bẩm chủ nhân, hiện tại vẫn không tra ra được gì, nhưng thuộc hạ phát hiện được một chuyện.” Hắc y dừng một chút liền nhanh nói tiếp. Bởi hắn hiểu được, ngay chỗ quan trọng nếu hắn chậm chạp nhất định hắn sẽ không xong.

“Liên quan tới những bức tranh kia còn có một người. Người này chính là lão bản của một thư quán. Trong xá (nhà) của hắn thuộc hạ đã nhìn thấy được một bức tranh khác có nét vẽ tương đồng với những bức tranh trên đại điện. Thuộc hạ đã tra ra, hắn chính là người đã chủ trì buổi bán đấu giá những bức tranh làm rung động đó. Còn có, hắn giống như biết được vị kia là ai.” (ý hắc y nhân nói vị Ngạo Tiên Sinh á)

“Ngươi đã làm gì rồi!” Thiên Dực hỏi.

Hắc y đang quỳ bên dưới khẽ run một cái, hắn nói:

“Thuộc hạ chỉ âm thầm tra, chưa có lệnh của chủ nhân thuộc hạ không dám làm loạn”

Thiên Dực gật đầu, mắt nhìn hắc y nhân loé ra vẻ hài lòng.

“Đến đây!...” Thiên Dực nói.

Hắc y nhanh nhẹn đứng lên đi lại gần Thiên Dực. Thiên Dực nghiêng người, nói nhỏ vào tai hắn. Hắc y nhân hơi trợn mắt. Dù mặt bị che kín nhưng vẫn cảm

nhận được hấn đang rất kinh ngạc.

Chờ một hồi, hắc y cung kính hô một tiếng “tuân lệnh” rồi sải bước rời đi.

Mà lúc này đây Từ Tình đang cùng đại tròn và tiểu tròn đùa giỡn trong sân viện, nàng hoàn toàn không biết sắp chào đón nàng lại là một hồi sóng gió, chỉ là, dù biết được nàng cũng không thể né tránh. Bởi vì lúc này đây trong không gian của nàng, một cuốn sách vốn nằm im bỗng dưng lật mở, hé ra một dòng chữ lớn đầy bí ẩn

có hoạ đến, hoạ là chết, chết là sống, không chết khó sống. (không chết cũng khó sống)

Sứ giả đến Đại Tề, tuy nói có thể đi khắp nơi thăm thú, nhưng theo luật lệ của Đại Tề thì cần phải có quan viên của nước Đại Tề dẫn đường. Các sứ thần tuyệt đối không được phép tự ý tiến xuất khỏi nơi trú ngụ của sứ giả.

Nhưng luật lệ là như vậy, mà tuân theo hay không cũng phải tùy người. Giống như lúc này đây, Thiên Sinh một thân hắc y dễ dàng tiến trốn ra khỏi chỗ ngồi của sứ giả.

Đêm tối, trong phòng trọ ở phía tây ngoài hoàng cung, Thiên Sinh trong bộ trang phục đen trầm lãnh ngồi trên ghế. Đối diện hấn là một lão hoà thượng. Chính là vị hoà thượng ngày trước đã tham gia hội đấu giá, là vị hoà thượng đức cao vọng trọng đã từng cứu một mạng cho tam công tử Mộc gia Mộc Khách Niên. Chỉ là lúc trước thái độ cử chỉ của lão hoà thượng này biểu lộ là một cao nhân không dính bụi trần thì hiện tại trước mặt Thiên Sinh ông lại có biểu cảm đau đớn cùng cực. Hoặc là nói trong mắt ông có thật nhiều khuất ức.

“Nói đi! Ngươi đã biết được những gì liền nhanh nói ra hết. nếu không đừng trách ta ác độc.”

Thiên Sinh lạnh lẽo nói với lão hoà thượng. Trong đôi mắt trầm lạnh kia loé ra một tia bén nhọn cùng tàn bạo.

Lão hoà thượng nghe xong, hơi cứng người một chút. Ánh mắt vốn sâu trầm từ tốn giờ phút này khá phức tạp mà nhìn Thiên Sinh. Trầm mặt một hồi lão liền thu mắt lại rồi khép hờ. Tay bắt đầu xoay vòng chuỗi miệng lẩm nhẩm đọc kinh.

Thiên Sinh thấy thái độ của lão hoà thượng liền tức giận. Ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm lão hoà thượng. Cứ nghĩ hấn sẽ một nhát đánh lão giống như đánh cái bàn lúc kia thì bỗng dưng hấn thu lại biểu tình. Gương mặt lạnh thoát cái chuyển qua cột nhà. Lấy từ trong ngực ra một cái ngọc bội Thiên Dực nhàn nhả xoa xoa trên tay, giống như vô tình mà lướt qua mặt lão hoà thượng. Tiếp đó hấn nhếch môi cười khi thấy gương mặt lão hoà thượng thay đổi.

“Sao hả? ông cảm thấy hiện tại là một đại sư được người tôn kính liền cho rằng bản thân thật sự là cao nhân?” Thiên Sinh “A” một tiếng cười lạnh. “Đại sư?... hoà thượng đại sư nhưng có nhi tử đây. Cũng không biết nhi tử của đại sư đó có cảm thấy hãnh diện hay không khi bản thân có một người cha là hoà thượng?”

Tay lão hoà thượng run lên, vòng châu đang nắm trong tay bỗng dưng rơi xuống sàn nhà vang lên “cách” một tiếng. Lão hoà thượng có chút chết lặng nhìn Thiên Sinh, môi run rẩy nhấp máy, qua một lúc lâu ông mới rặn ra được vài tiếng.

“Từ nhi, con đừng như vậy nữa có được không? Gieo gió ắt gặp bão. Con nếu cứ như vậy sẽ khó có thể quay đầu. Từ nhi, hiện tại không ai lay động được địa vị của con rồi à tất cả phải gieo thêm nghiệp chướng?”

“Lão già chết tiết ông cam ngay!...” Thiên Sinh hùng hổ hét lên một tiếng. Sau đó trợn mắt nhìn chằm chằm vào lão hoà thượng. “Lão già, ta đã nói, ta cam tiết ông không được gọi ta như vậy. Ông lại dám gọi ta như vậy, ông có tin ta sẽ làm cho ông muốn sống không được muốn chết không xong hay không?”

“A di đà phật!...” Lão hoà thượng trong mắt đầy cam chịu chấp tay khê niệm một câu.

“Phật.. Phật... đó là cái thứ gì? Ông còn dám niệm sao? Người như ông cũng dám niệm phật sao. Nói cái gì nghiệp chướng không nghiệp chướng, ông chẳng lẽ không gieo nghiệp chướng? Lão già, ta cho ông biết, ta chính là tam hoàng tử của nước Đại Hải, là nhi tử của hoàng đế Đại Hải. Là người sẽ kế vị ngôi vua trong tương lai. Còn ông, ông lấy thân phận gì gọi ta như vậy?”

Lão hoà thượng vẫn im lặng khép hờ mắt niệm kinh. Ông đang cố gắng làm cho bản thân trấn định, cố gắng cam chịu. Vì sao ư? Bởi vì... mọi việc xảy ra ngày hôm nay cũng vì ông mà ra. Là sai lầm của ông.

“Lão già chết tiết. Ông có nghe ta nói hay không? Ngẩng đầu trả lời ta. Nói!.. nói cho ta biết rốt cuộc Ngao tiên sinh kia là thần thánh phương nào? Phải làm sao mới có thể gặp ông ấy? phải làm sao để ông ấy quy hàng cho ta? Mau nói cho ta biết.”

Thiên Sinh lúc này giống như không còn bình tĩnh. Mà đúng là như vậy, từ trước đến nay hấn rất giỏi khống chế cảm xúc của mình. Chỉ là ở trước mặt một vài người thì hấn lại không đủ định tâm. Đại loại giống như bây giờ, người trước mặt hấn là lão hoà thượng này.

“Tam hoàng tử xin hãy nghe lời ta, bây giờ thu tay lại vẫn còn kịp. Nếu cứ tiếp tục, vận mệnh của ngài liền sẽ thay đổi không thể cứu vãn.”

“Lão già, đừng đem những lời đó ra dọa ta. Ngươi tưởng ngươi thật sự là cao nhân sao? Hừ, ngươi chỉ là một tên lừa gạt, một tên tham lam đáng chết”

Lão hoà thượng thở sâu một hơi, ông rũ mắt xuống đăm đăm nói:

“Lời khuyên ta chỉ có bấy nhiêu, Nhưng là... Từ nhi, ta hi vọng con nghe lời ta, dừng lại việc đang làm, nhanh chóng rời đi khỏi Đại Tề. như vậy mới xem

như kiếp nạn được hoá giải.”

“Hừ!..” Thiên Sinh hừ một tiếng có chút châm chọc nói:

“Kiếp nạn? lão già, ông nghĩ ta sẽ tin sao? Chẳng lẽ ông đã quên ngày xưa cũng từng nói với ta như vậy?”

“A di đà phật!” Lão hoà thượng chầm chậm niệm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Câu Chuyện của Lão Hoà Thượng (chương ngắn)

Chuyện Chuyện bắt đầu từ hai mươi năm trước. Khi đó lão hoà thượng là một cao tăng trong chùa Như Lai ở Đại Hải. Theo quy tự, sau khi sư phụ ông phương trượng đại sư viên tịch, ông sẽ kế tục trở thành phương trượng đời thứ 12.

Chỉ là.. phật môn thanh tịnh nhưng có người tâm chưa tịnh. Vì muốn cản trở ông lên làm phương trượng, sư đệ của ông đã thiết kế một màn hãm hại ông. Bọn họ bỏ xuân dược vào bát cháo của ông, sau đó đánh ngất ông rồi mang ông vào phòng của một cô nương. Ông trúng dược còn có thể chịu đựng được, bất quá vị cô nương kia lại không. Xuân dược bọn chúng bỏ cho cô nương ấy khác của ông, nếu như không viên phòng, vị cô nương đó nhất định sẽ không qua nổi...

Bị nhốt trong phòng kín, ông không cách nào. Dù biết đó là bẫy nhưng ông không thể không nhảy vào. Ông không thể thấy chết mà không cứu.

Sau chuyện đó, ông bị sư phụ phương trượng đánh phạt một trăm hèo rồi trục xuất ra khỏi chùa. Còn cô nương kia bởi vì xấu hổ và nhục nhã mà thất cổ tự sát. Cũng may được người ta phát hiện và cứu được. Rồi cô nương kia đến tìm ông, nàng cầu xin ông dẫn nàng rời khỏi nơi đó. Ông do dự thật lâu nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận, bởi vì cô nương kia đã mang thai đứa con của ông.

Thời gian đó ông bị tình cảm cô nương kia đã động, tâm của ông cũng dần dần có nàng. Lúc ấy ông đã nghĩ rằng ông nên hoàn tục, vì nàng cũng là vì đứa con chưa ra đời của ông. Nhưng... ông còn chưa kịp hoàng tục thì cô nương kia đã vì khó sinh mà chết. Từ đó ông phải một mình chông chênh nuôi đứa trẻ.

Một năm qua đi, hai năm qua đi... Đứa trẻ dần khôn lớn. Một ngày kia, con trai ông mắc phải một chứng bệnh nặng, theo lời đại phu thì nhất định phải cần đến nhân sâm ngàn năm để làm thuốc dẫn mới có thể trị khỏi.

Nhưng mà, ông chỉ là một hoà thượng, cái thứ nhân sâm ngàn năm đó không phải là loại mà một hoà thượng bình thường như ông có thể có được. Cũng là lúc đó ông nhìn thấy một tờ cáo thị tuyển đại phu trị bệnh cho tam hoàng tử. Nói là tam hoàng tử bị bệnh lạ khó chữa trị nên mới thử vận may tìm xem có thuật sĩ giang hồ nào có thể trị được hay không. Nghe đến hoàng cung ông liền nghĩ đến nhân sâm. Đúng vậy, trong hoàng cung sẽ có nhân sâm. Đánh liều, ông liền xé bản cáo thị tự mình ứng tuyển.

Ông đang cầu may, là một hoà thượng ông lúc ấy lẽ ra không nên làm như vậy. Ấy nhưng ông lại không thể nghĩ Ông chỉ nghĩ đến nếu không có nhân sâm con ông sẽ không thể tiếp tục sống trên đời.

Bởi vì nhiều năm tu hành, lại thêm hiểu biết được tâm tình của con người. Bởi vậy mặc dù ông không phải đại phu nhưng qua những câu nói cao thâm của mình ông đã dành được niềm tin của hoàng đế và hoàng hậu.

Vốn ông dự định sẽ lén trộm nhân sâm rồi sẽ trốn đi, nhưng ông không ngờ trên đời có chuyện trùng hợp như vậy. Vị tiểu hoàng tử bị bệnh kia lại có diện mạo y hệt đứa con trai của ông. Mà quan trọng nhất là ông còn chưa lấy được nhân sâm thì tiểu hoàng tử đã chết.

Lúc đó ông đã rất kinh sợ, bởi vì nếu tam hoàng tử chết ông nhất định sẽ bị xử tội, quan trọng là hoàng đế sẽ tra ra được con trai của ông và nhất định không tha cho nó. Coi như cũng may lúc tiểu hoàng tử chết chỉ có một mình ông ở đó.

Sợ quá hoá liều, ngay lúc đó ông đã đem xác của tiểu hoàng tử giấu đi, sau đó lén lút mang con mình vào cung thế chỗ tam hoàng tử. Hai đứa trẻ, hình dáng giống nhau như tạc, tuy rằng tuổi tác chênh lệch nhưng không sao, ông có thể nói dối rằng vì tam hoàng tử bị bệnh nên mới trở nên nhỏ như vậy.

Sau khi căn dặn con của ông xong, ông liền để nó ra gặp hoàng đế và hoàng hậu. Ông đã biện ra lý do, vì tiểu hoàng tử bệnh quá nặng, mệnh có thể cứu nhưng cũng làm cho trí nhớ hẳn bị loạn rồi.

Hoàng đế và hoàng hậu liền tin không một chút nghi ngờ. Họ đối với việc nhi tử đột nhiên khỏi bệnh liền cực kỳ vui vẻ, sau đó còn ban thưởng rất nhiều

bảo vật cho ông. Ông thẳng thừng từ chối không nhận. Hoàng đế ngạc nhiên hỏi ông tại sao không nhận. Lúc đó ông giả vờ nói nói ông cảm nhận được mình và tam hoàng tử là có duyên, bởi vậy mới có thể cứu được tam hoàng tử. Ông hi vọng mình có thể được trụ lại gần hoàng cung để chiếu cố tam hoàng tử.

Hoàng đế đồng ý, từ đó ông lấy danh nghĩa đại sư ở lại hoàng cung nước Đại Hải. Lại bởi vì ông hoàn toàn phải chịu trách nhiệm về bệnh tật của các hoàng tử trong cung cho nên ông mới cố gắng nghiên cứu học y. Dần dần, y thuật của ông càng ngày càng tiến bộ. Con của ông trôi qua cũng càng ngày càng tốt.

Cứ nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy thuận buồm xuôi gió, lại không nghĩ rằng hoàng hậu lại phát hiện ra sự thật này. Cứ nghĩ ông và con của ông lần này xong rồi, nhưng không ngờ rằng hoàng hậu lại không vạch trần sự thật mà lại giúp đỡ che giấu. Đơn giản bởi vì hậu cung tranh đấu, nếu chuyện này phanh phui ra, trong hậu cung, bà sẽ không còn điểm dựa. Bởi vì bà không có con, nếu như chuyện này đổ bể ra ngôi vị hoàng hậu bà vất vả leo lên được sẽ nhanh chóng bị lung lay.

Vì lòng tham của hoàng hậu mà ông và con trai thoát được kiếp nạn. Nhưng cũng từ đó bị kịch bắt đầu.

Hoàng hậu cứ mỗi khi nghĩ về đứa con xấu số của bà thì liền đem hết oán giận trút lên người con trai của ông. Dùng hết cách này tới cách khác hành hạ nó, cho tới khi con của ông còn một chút hơi tàn thì mang đến trước mặt ông lệnh ông chữa trị. Hoàng hậu lấy việc hành hạ con của ông ra làm niềm vui.

Con của ông cũng vì như vậy tính nết mới dần trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn. (đọc đoạn này cảm thấy cũng tội tội cho anh Thiên Sinh. Thông cảm cho anh, một đứa trẻ sống trong hoàn cảnh như vậy tâm lý không bị thiên lệch mới lạ đó”.

Bởi vì hoàng hậu làm như vậy nên con trai của ông rất căm giận bà. Để rồi một hôm trong cung hoàng hậu đột nhiên bốc cháy, một hồi hỏa hoạn đốt rụi hết tất cả, quan trọng là trong đó có hoàng hậu. Sự việc còn chưa chấm dứt, con ông sau khi đốt chết hoàng hậu liền đổ tội cho cho đại hoàng tử. Đại hoàng tử vì vậy đã bị hoàng thượng lệnh đuổi ra khỏi hoàng cung, một bước cũng không cho trở lại.

Lấy việc mẫu hậu bị hãm hại chết oan uổng ra làm lợi thế, con ông luôn giả dạng khổ sở do chết mẫu thân. Hoàng thượng nhìn thấy con ông tình sâu nghĩa nặng như vậy thì càng thêm yêu thương, mọi thứ tốt có được đều ban thưởng hết cho hắn. Lại thêm, hoàng tử thật lúc còn nhỏ là một đứa trẻ thông minh, ba tuổi biết đọc tam tự kinh, năm tuổi biết vẽ tranh làm thơ. Vì thế con của ông được hưởng kế hào quang đó.

Từ đó trở đi, con của ông trở thành vị hoàng tử có địa vị cao nhất trong hoàng cung. Các hoàng tử khác lấy con của ông làm điểm tựa mà nịnh bợ.

Chỉ là, đứa con này của ông càng ngày càng u mê rồi. Có lẽ bởi vì hắn luôn bất an về thân thể của mình cho nên lúc nào cũng muốn nắm trong tay mọi việc, nhất là hắn phát hiện có người có thể lay động được địa vị của hắn. Lại thêm hai năm trước có một vị cao tăng đã cho con ông một chỉ điểm, rằng nếu trên đời xuất hiện một người có thể làm cho ngũ quốc tôn kính thì chính người đó sẽ phế đi những thứ con ông đang có, ngay cả ngôi vị cửu ngũ chí tôn.

Mà cái người trong lời của vị đại sư kia rất giống Ngạo Tiên Sinh ở nước Đại Tề. Con của ông bây giờ chính là muốn đem người có thể làm lung lay địa vị của hắn rời khỏi thế giới này. Nhưng mà ông biết rõ, cái người Ngạo Tiên Sinh đó vốn không phải là một người đơn giản mà con của ông có thể đụng chạm tới. nhưng mà lời khuyên của ông bây giờ con ông lại không có nghe.

Huống hồ, mấy ngày trước ông đã tính quẻ ra được thân phận thật sự của vị cao tăng kia. Người đó vốn không phải là cao tăng, mà ông ta là thân tín của hoàng hậu đã chết kia. Ông ta nói ra những lời kia đó là vì muốn con trai của ông sinh tâm ma với mọi người. Và nếu như trên đời thật sự có người làm cho tứ quốc tôn kính mà hắn lại đi đối phó với người đó thì chính là người bị tứ quốc căm ghét. Chỉ là bây giờ lời nói của ông đã không còn quan trọng với con của ông nữa rồi. Ông đã không đủ sức ngăn cản việc làm sai trái của hắn. Ngược lại bây giờ ông còn bị giam lỏng ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Điện Viên Cổ Từ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.